

Thật Là Thái Hồng

Nguyệt Quan

Mục lục

[Chương 1: Cuộc Sống Từ Trước Đến Nay Nhiều Tôi Luyện](#)

[Chương 2: Từ Địa Chợt Có Sinh](#)

[Chương 3: Ký Ức Trăm Ngàn Độ](#)

[Chương 4: Phải Năm Bắt Cơ Hội](#)

[Chương 5: Cuộc Sống Nghèo Khổ Nửa Đây Nửa Kia](#)

[Chương 6: Bài Học Vỡ Lòng Về Kinh Doanh](#)

[Chương 7: Trong Nguy Hiểm Tìm Được Phú Quý](#)

[Chương 8: Đập Nồi Dìm Thuyền Đều Có Người](#)

[Chương 9: Việc Tốt Thường Gian Nan](#)

[Chương 10: Tùy Cơ Cua Gái](#)

[Chương 11: Cùi Gạo Dầu Muối Tương Dấm Trà](#)

[Chương 12: Thương Hoa Tiếc Ngọc](#)

[Chương 13: Diêm Vương Gặp Quỷ Cũng Khó Chơi](#)

[Chương 14: Chủ Tịch Xã Cổ](#)

[Chương 15: Chốn Ăn Chơi, Ai Sợ Ai](#)

[Chương 16: Liễu Hạ Huệ Gợn Sóng](#)

[Chương 17: Lòng Người Không Đủ Rắn Nứt Voi](#)

[Chương 18: Ném Mồi Dẫn Cá Sấu Vào Chuồng](#)

[Chương 19: Quân Lâm Thiên Hạ Phụng Cầu Hoàng](#)

[Chương 20: Vinh Hoa Phú Quý Cần Phải Dựa Vào Đoạt Lấy](#)

[Chương 21: Tận Nhân Sự Rồi Mới Lắng Nghe Thiên Mệnh](#)

[Chương 22: Trên Đường Đi Gặp Tình Cũ](#)

[Chương 23: Lời Nói Ác Như Hàn Băng Thấu Xương](#)

[Chương 24: Thương Tâm Khó Bình](#)

[Chương 25: Hai Tâm Hồn Đồng Cảm Trong Trời Đông Giá Rét](#)

[Chương 26: Trời Không Phụ Người Có Tâm](#)

[Chương 27: Một Lòng Trung Can](#)

[Chương 28: Người Gặp Việc Vui Tinh Thần Phấn Khích](#)

[Chương 29: Nhượng Năm Phần Lợi](#)

Chương 30: Nỗi Khổ Tâm Lúc Xưa

Chương 31: Tình Thâm Lặng

Chương 32: Đêm Giao Thừa Đáng Nhớ

Chương 33: Đạo Nghĩa Hai Bên

Chương 34: Kiên Quyết

Chương 35: Khí Phách Trở Về Nơi Từng Sống

Chương 36: Phụ Nữ Ngoại Tình

Chương 37: Vui Buồn Lẫn Lộn

Chương 38: Gà Đẻ Trứng, Trứng Nở Ra Gà

Chương 39: Bỏ Bao Công Sức Càn Tính Kế

Chương 40: Nhân Sinh

Chương 41: Đế Quốc Bảo Nguyên Độc Chiếm Thiên Hạ

Chương 42: Đại Lão Thương Giới Trương Nhị Đán

Chương 43: Giơ Cờ Câu Gài Mép Nước

Chương 44: Dám Khai Trương Rượu Hàm Hung

Chương 45: Anh Không Lưu Mạnh Thì Ai Lưu Mạnh?

Chương 46: Cưới Vợ Là Phải Cưới Như Vây

Chương 47: Mũi Tên Làm Thương Tồn Tình Người

Chương 48: Thị Phi Hoàn Toàn Do Con Người

Chương 49: Cô Gái Khả Ái Bàn Bên

Chương 50: Không Phải Oan Gia Không Tụ Đầu

Chương 51: Không Phải Oan Gia Không Tụ Đầu (2)

Chương 52: Anh Em Cùng Nằm Viện (1)

Chương 53: Anh Em Cùng Nằm Viện(2)

Chương 54: Sắp Chia Tay Ân Cừ Tiêu Tán

Chương 55: Rượu Ngàn Ly (1)

Chương 56: Rượu Ngàn Ly (2)

Chương 57: Ô Long Say Cứu Mỹ Nhân Say

Chương 58: Đi Mòn Gót Sắt Tìm Chẳng Thấy

Chương 59: Gặp Tri Kì Ngàn Chén Rượu Cũng Ít (1)

Chương 60: Gặp Tri Kì Ngàn Chén Rượu Cũng Ít (2)

Chương 61: Tuyển Quân, Mua Ngựa Mừng Khai Trương (1)

Chương 62: Tuyển Quân, Mua Ngựa Mừng Khai Trương (2)

Chương 63: Giai Nhân Đến Đạo Bước Tiêu Dao (1)

Chương 64: Giai Nhân Đến Đạo Bước Tiêu Dao (2)

Chương 65: Tổn Thương Tình Cảm Cản Trở Việc Lái Xe (1)

Chương 66: Tổn Thương Tình Cảm Cản Trở Việc Lái Xe (2)

Chương 67: Hừm! Lời Dạy Bảo Của thầy Giáo Trương (1)

Chương 68: Hừm! Lời Dạy Bảo Của thầy Giáo Trương (2)

Chương 69: Yêu Khiến Cho Tâm Linh Tương Thông

Chương 70: Mọi Sự Đã Chuẩn Bị (1)

Chương 71: Mọi Sự Đã Chuẩn Bị (2)

Chương 72: Nhanh Chóng Phát Triển

Chương 73: Trường Giang Sóng Sau Đè Sóng Trước (1)

Chương 74: Trường Giang Sóng Sau Đè Sóng Trước (2)

Chương 75: Sóng Vỗ Bờ

Chương 76: Nước Mắt Hồng Nhan

Chương 77: Câu Cá

Chương 78: Hồng Nhan Say Rượu

Chương 79: Hoa Thơm Tự Có Bướm Tới

Chương 80: Thay Mận Đổi Đào Giải Hiếu Lâm

Chương 81: Sâu Mọt Bắt Đầu Đục Khoét Thân Cây

Chương 82: Chuyện Kỳ Quái

Chương 83: Nhất Lộ Thái Hồng

Chương 84: Vô Tình Nhật Được Điện Thoại

Chương 85: Ông Chủ Sờ Thật Cứng Rắn

Chương 86: Anh Em Bất Hòa

Chương 87: Tận Tình Khuyên Bảo Hắc Tử

Chương 88: Hoa Tắm Sau Mưa

Chương 89: Rượu Không Say, Chi Mỗi Người Tự Say

Chương 90: Chử Sắc Vào Đầu Hối Lại Tình

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cuộc Sống Từ Trước Đến Nay Nhiều Tôi Luyện

“Anh có mấy người em, vì sao từng người em lại tiều tụy như vậy? Anh có mấy người em, vì sao từng đứa em lại được gả trong nước mắt? A, anh của em, người yêu đầu tiên trong lòng anh là ai...”

Trong tiệm uốn tóc đối diện đường cái phát ra tiếng hát ai oán, chất vấn người đi đường. Nhưng những người đi đường lại vội vàng, không một ai dừng lại trả lời.

Thời tiết thật sự quá nóng. Những hàng cây cao lớn hai bên đường, cành lá ngẫu nhiên buông xuống, thỉnh thoảng mới có một tia gió thổi qua, lười biếng đong đưa vài cái. Đây là mùa hè năm 95, mùa hè năm nay có vẻ oi bức khác thường.

Trương Thăng ngồi dưới gốc cây, đối diện là một người đàn ông trung niên đang chơi cờ. Trương Thăng ăn mặc rất đơn giản, chiếc áo thoát nhìn giống như đồng phục khoa điện cũ nát, mái tóc tương đối dài, tướng mạo phong nhã. Đáng tiếc cách ăn mặc và kiểu tóc này khiến cho một chàng thanh niên mới hai bốn tuổi có vẻ lồi thối.

Người trung niên đối diện hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao lớn, bụng căng tròn, trang phục sang trọng. Trên túi áo còn cắm cây viết Pike, trong tay phe phẩy một cái quạt giấy có hình đồng tiền. Thân phận hai bên thoát nhìn rất có chênh lệch.

Bên cạnh là một quán ăn nhỏ. Trời nóng nên không có khách hàng. Ông chủ khách sạn ngồi ngay cửa, có chút không buồn đuổi ruồi, vẻ mặt buồn ngủ. Bên trong là một cô gái mang tạp dề, vừa thấy là biết đến từ

nông thôn. Da tay ngăm đen, hai má đỏ thắm. Cô đang cầm cái gương soi trọng tay, nặn một hột mụn trên mặt.

Trương Thăng là một trong những ông chủ của quán ăn nhỏ này. Một ông chủ khác chính là Quách mập đang ngồi trong nhà mệ rã rời đó. Hai người này trước đây đều là công nhân viên chức của nhà máy in ấn Ba Sao. Sau khi nhà máy giảm biên chế, hai người đều nghỉ việc, liên kết với nhau mở quán ăn nhỏ này.

Người trung niên ngồi đối diện Trương Thăng là Phó giám đốc phụ trách tài vụ của nhà máy in ấn Ba Sao. Chiếc xe Santana đậu bên cạnh là của ông ta. Hôm nay, ông ta có việc đi ngang qua đây, nhìn thấy đồng nghiệp cũ đánh cờ, thì liền xuống xe hỏi thăm và đánh một ván cờ.

- Làm điều thuốc!

Giám đốc Từ cười híp mắt, đưa qua cho Trương Thăng một điều thuốc.

- Ồ, cảm ơn Giám đốc Tạ!

Trương Thăng vội vàng hai tay tiếp nhận:

- Tôi đây chỉ hút thuốc lá rẻ, nên không dám mời anh. Haha, lại còn hút thuốc của anh nữa. Cảm ơn Giám đốc Tạ!

Hắn tiếp nhận điều thuốc, ngửi một chút rồi kẹp ở lỗ tai, tiếp tục cùng Giám đốc Tạ chơi cờ. Hai người là bạn đánh cờ từ trước. Lúc còn ở nhà máy, Giám đốc Từ khi rảnh rỗi hay bảo hắn làm một ván.

Khi nhà máy giảm biên chế, Trương Thăng cũng đã từng nghĩ đến tranh thủ sự chiếu cố của Giám đốc Từ, cố gắng giữ hắn ở lại. Nhưng nghĩ lại, chính mình ngoại trừ chơi cờ với Giám đốc Từ thì chẳng có giao tình gì sâu. Giám đốc Từ chưa chắc có thể vì một công nhân lao động giản đơn

như mình mà để trong lòng. Khi đó Trương Thăng tính cách quá ngại ngùng, quá tự tôn, không giống như hiện tại, đã trải qua kinh doanh và tôi luyện thành thực.

Hai người thời gian chơi cờ cũng đã lâu, đã biết lối chơi của đối phương. Giám đốc Từ thích mở rộng, thế như Thái Sơn áp đỉnh, sư tử vồ thỏ, linh hoạt, sắc bén. Phạm là quân cờ nảy sinh thì nhất định song pháo đi trước, giỏi về tấn công.

Trái lại Trương Thăng thì hoàn toàn khác. Bước đầu tiên tất nhảy cùng, bước thứ hai tất ra ngựa, công tiến đại bản doanh của đối phương. Nhìn thế cờ thì giống như không còn đường sống, nhưng bên trong lại bố trí sự giấu diếm, phòng thủ cực nghiêm, sau đó mới thận trọng từng bước phản công.

Trương Thăng đấu pháp hoàn toàn tương phản với Giám đốc Từ. Trương Thăng là loại người chưa suy nghĩ thắng đã suy nghĩ bại. Còn Giám đốc Từ thì lòng tin hiển nhiên là mạnh hơn nhiều. Lúc này, Giám đốc Từ song quân nhất pháo đã tới gần lão Soái, nhưng Trương Thăng sát khí vẫn ẩn núp.

Con pháo của hắn vẫn đang canh giữ lão Soái, qua sông giáp ranh chỉ có một con mã, một con chốt. Nhưng Giám đốc Từ nóng lòng tiến công, phòng tuyến của ông ta tồn tại rất nhiều lỗ hổng. Chỉ cần ông vội vã tiến công, mà không phòng thủ hậu phương nghiêm ngặt thì con tướng của Trương Thăng đang nằm vùng có thể bức ra lão soái của ông ta. Lúc này con tốt sẽ nổi lên tác dụng.

Nhưng Giám đốc Từ hiển nhiên là không chú ý tới nguy cơ này. Hoặc là nói ông ta rất hứng thú với tiến công. Nửa giang san của Trương Thăng, ông ta chỉ ít có thể ăn luôn cả con Soái. Ván cờ này thật làm cho người ta hưng phấn.

Có lẽ, Trương Thăng đã nhìn thấy chiêu này. Bởi vì Trương Thăng chú ý đến ánh mắt của ông ta đang nhìn con mã của mình, nhưng cuối cùng hẳn vẫn thu mắt về. Bởi vì Trương Thăng thủy chung vẫn chưa từng liếc mắt qua con mã đó. Hẳn cau mày, nhìn chăm chăm vào thế cờ trước mắt, dường như đang khổ tâm suy tính.

Giám đốc Từ cho dù là nhìn ra quân cờ, nhưng ông lại không cho rằng Trương Thăng đã nhìn ra. Xem nhẹ kẻ thù chính là sai lầm lớn nhất. Khi Giám đốc Từ tiến quân, ông ta rốt cuộc đã ném mùi khinh địch. Con mã qua sông, lọt vào biển pháo, cho dù có thiên quân vạn mã cũng không kịp cứu viện.

- Được, tiểu tử!

Giám đốc Từ bật cười ha hả:

- Bị lừa, bị lừa rồi. Tên tiểu tử này bày ra kế hoạch lớn, đủ âm trầm đó. Giả bộ đủ giống, ngay cả ta cũng bị lừa.

Trương Thăng cười hì hì:

- Không giả bộ không được. Quân cờ của Giám đốc Từ quá tốt, nên không ăn trộm tập kích thì tôi không thể thắng được.

Giám đốc Từ cười khoát tay:

- Nguyện thua cuộc, nguyện thua cuộc.

Ông ta giơ tay nhìn cái đồng hồ bằng vàng của mình nói:

- Ai cha, không được rồi. Không thể ở lại thêm nữa. Tôi phải đến sở giao dịch chứng khoán để nhìn giá thị trường, sau đó phải chạy về đơn vị.

Ông ta đứng lên, đi qua mở cửa xe, quay đầu lại nói:

- Tiểu Trương, tôi đi trước. Haha, xem tôi lần sau sẽ thu thập tiểu tử cậu như thế nào.

- Vâng, Giám đốc có thời gian rảnh thì thường đến.

Trần Hà khách khí nói lời tạm biệt.

Quách mập ngáp một cái, vén rèm từ bên trong đi ra. Trương Thăng đang cúi cúi thu dọn quân cờ thì Quách mập đập lên mâm của hắn một cái.

- Củ chuối thật!

Trương Thăng nhảy dựng lên, mắng.

Quách mập dáng người mập mạp. Chớ nhìn y thân hình béo múp, nhưng cũng là người đa sầu đa cảm. Sức khỏe của y không tốt, lại có bệnh tim. Nghe y nói, có đêm tim đột nhiên ngừng đập. Khi chợt tỉnh lại, nhìn ánh trăng, tưởng tượng nếu mình chẳng may ngủ một giấc không tỉnh lại, vợ lấy người khác, đứa con bảo bối bị bố dượng ức hiếp thì lại rơi lệ. Đàn ông mặc dù khi khóc nước mắt không nhiều, nhưng lại rất nhạy cảm.

Y thấy Trương Thăng nhảy dựng lên, tức giận thì vội cười nói:

- Đừng rộn, đừng rộn, tôi đứng đổ cả mồ hôi nên có chút chịu không nổi.

Trương Thăng cười nói:

- Không được, nếu chạm vào “cây” của tôi thì tôi giết.

- Hừ, muốn giết thì tùy anh. Tháng này tiền thuê nhà một mình anh gánh.

Quách mập xuất đòn sát thủ.

Vừa nghe đến tiền thuê nhà, Trương Thăng lập tức ỉu xìu. Hai người không có kinh nghiệm kinh doanh, nóng lên liền chạy đến mở quán ăn nhỏ đằng sau viện y học. Học sinh ở đây cũng không ít, có thể ăn đơn giản là mì xào hoặc khoai tây chiên. Nếu có trận bóng nào thì mới náo nhiệt một chút. Các sinh viên ngồi ở đây cho tới khi trận bóng chấm dứt, mỗi người cũng ăn được một tô mì.

Một nhà trọ với ba phòng ngủ, một phòng khách, tiền thuê nhà là hai ngàn, đầu bếp một ngàn hai, hai nhân viên phục vụ mỗi người năm trăm. Khai trương nửa năm rồi, mỗi tháng quyết toán lại thì miễn cưỡng cũng chỉ trả đủ cho hai người phục vụ.

Ở chỗ này mà mở tiệm ăn thì như thế nào mới kiếm được tiền. Nghĩ tới tình cảnh túng quẫn trước mắt, hai người đều là vẻ mặt u sầu.

Quách mập trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói:

- Thăng Tử, kỳ thật thì tôi luôn hạch toán, quán ăn nhỏ này của chúng ta xác định là không thể kiếm được tiền. Nghe nói viện Y học cuối năm nay sẽ mở viện thứ hai, một đám sinh viên sẽ được điều qua bên đó. Khi đó thì lại càng không xong.

Trương Thăng thở dài:

- Anh Quách, hai ta có chuyện gì thì cứ nói thẳng. Anh có dự định gì?

Quách mập vẻ mặt đau khổ, lắc đầu:

- Hai chúng ta là người không có đầu óc. Lúc trước nghe người ta nói thì liền nghe ngay. Khi dính trên tay rồi có muốn bỏ cũng không được. Tôi vừa nghĩ tới thì lòng như lửa đốt. Hai chúng ta dán quảng cáo ngoài cửa hàng nhưng lại bán không được. Người ta buôn bán đều có hầu tinh cả, đều phái người ngồi xôm trong nhà chúng ta tính xem số khách hàng bao nhiêu,

xem ăn gì...Ặc, tôi mời bạn bè của tôi đóng giả làm khách hàng, người ta cũng đều nhìn ra, tôi chỉ là không còn cách nào.

Y vỗ đùi nói:

- Quán bán không được, mở ra thì chỉ có lỗ. Hai ta một ngày cũng chẳng có việc gì. Tổng cứ như thế thì chẳng phải là biện pháp. Nếu không thì ta ngừng kinh doanh đi. Đồ đạc nào bán được thì bán, chỉ cần lấy lại vốn.

Trương Thắng đã trải qua những tháng ngày suy sụp trong cuộc sống nên không còn khờ dại như trước. Việc quán ăn bế tắc kỳ thật y đã sớm nghĩ tới. Chỉ có điều chưa tới bước cuối cùng thì y luôn ôm hy vọng, ngóng trông có thể đem quán ăn phát triển ra ngoài, tận lực xoay chuyển tồn thất. Nhưng quảng cáo đã dán hai tháng, căn bản chẳng có người hỏi thăm, ngược lại ảnh hưởng tới kinh doanh. Thật sự là không còn cách nào.

Y ngồi tại chỗ cả nửa ngày, rồi giận dữ nói:

- Kỳ thật tôi cũng nghĩ qua rồi. Ôi, càng nghĩ càng nhục chí. Nếu không...chiều này mời chủ nhà qua, làm vài món ăn ngon, thương lượng với ông ta một chút. Ta...không làm nữa...

Cuộc sống giống như là mê cung. Anh vĩnh viễn không biết phía sau sẽ phát sinh cái gì. Tựa như anh không biết anh cuối cùng có thể ra khỏi mê cung hay không, hoặc là không thể thoát ra. Vận mệnh cũng giống như vậy. Nếu đã thành số chết, vậy thì ngoại trừ ném nó đi, chấp nhận lại từ con số không thì sao lại không làm? Đối với hai người, hiện tại trước mắt là bọn họ đã thua một ván cờ.

- Vậy cũng được sao? Hai vị, không phải là tôi làm khó cho hai người. Chúng ta ký hợp đồng với nhau là hai năm, các người mới làm có nửa năm, cậu nói không làm là không làm nữa, thế thì tiệm ăn của tôi làm sao đây?

Các người nếu muốn đi thì cứ chiếu theo hợp đồng, trả tiền thuê nhà. Tôi không nói hai lời, các người có thể ngừng kinh doanh.

Chủ cho thuê nhà là Diệp Tri Thu, năm nay ba mươi lăm tuổi. Không cao lắm, vóc dáng gầy, tóc thưa thớt, chỉ có mấy cọng dài ra lơ thơ phủ lên cái lớp da mà nhìn chẳng ra là da đầu. Y uống một ngụm rượu, ngoạm một miếng thức ăn, khá là hăng hái, cũng mặc kệ hai người kia nói đáng thương như thế nào.

Quách mập nóng nảy, tức giận nói:

- Anh Diệp, anh nói như vậy là không được. Anh em tôi nửa năm nay là thay anh làm công đấy? Chúng tôi còn có vợ con phải nuôi, còn nhà này vẫn là của anh, anh có gì tổn thất chứ? Làm người không thể tuyệt tình như vậy.

Diệp Tri Thu dẫn chiếc đĩa xuống, cười lạnh một tiếng, nói:

- Hai vị, tôi cũng không bức hai người. Chúng ta làm hợp đồng giấy trắng mực đen đàng hoàng. Các người nếu muốn ngừng kinh doanh thì tôi cũng không xen vào. Tuy nhiên, tiền thuê nhà phải trả đủ, bằng không thì chính là trái với hợp đồng, phải bồi thường cho tôi mười ngàn đồng. Đây là điều chúng ta đã thỏa thuận trước.

Quách mập tức giận, thở hển hển nói:

- Nào có người như vậy chứ? Không ngờ anh lại bắt chúng tôi bồi thường tiền hai năm. Như vậy là làm không công cho anh rồi. Tôi không làm nữa nhưng cũng phải trả tiền cho anh. Thiên hạ nào có đạo lý như vậy? Anh đây là bức người đấy.

Trương Thăng không nói chuyện. Hắn ở một bên thờ ơ lạnh nhạt. Bọn họ chỉ muốn tận khả năng khuyên gã thanh lý hợp đồng, nhưng lời nói của chủ nhà khiến lòng hắn trầm xuống. Chủ cho thuê nhà này, không phải là

thiện nhân. Gã không nói gì khác, nói cả nửa ngày cũng chỉ lấy một tờ hợp đồng ra nói chuyện, nhân tình cũng chẳng thềm chạm đến. Thế thì còn nói chuyện chi nữa?

Lại nói tiếp, luận làm người, luận kinh nghiệm xã hội, hai người bọn họ làm sao mà so với người ta? Nếu có được một nửa sự khôn khéo của gã chủ nhà này thì khi bọn họ vừa mới thất nghiệp, cũng không bị gã họ Diệp này lừa đến mắt tóa ngàn sao, sợ người khác đoạt đi căn nhà có phong thủy tốt như vậy.

Diệp Tri Thu khẽ mỉm cười, không thềm để ý Quách mập, thái độ rất tinh táo:

- Đạo lý gì? Chúng ta hết thầy dựa theo pháp luật mà xử lý, theo hợp đồng mà xử lý. Đây chính là đạo lý.

Gã liếc mắt nhìn hai người:

- Hai vị không biết à? Cô em vợ tôi là cán bộ chính phủ, trước kia có học qua luật. Hợp đồng này là do em vợ tôi giúp thảo ra, theo đúng quy định của pháp luật. Anh cứ kiện lên tòa án, xem ai thắng chứ?

Quách mập nói:

- Diệp ca, anh đừng đem cái việc này ra dọa tôi. Tôi chính là không làm nổi nữa. Anh thích động thì động đi.

Diệp Tri Thu khinh miệt nhìn hai người, thản nhiên nói:

-Anh em chúng ta bình thường cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy. Nửa năm qua như thế nào cũng coi là có chút giao tình. Lời nói tuyệt tình quả thật ta không nói nên lời.

- Thái độ này của các người là đũa giỡn với tôi, đây chính là các người bất nhân, đừng trách tôi bất nghĩa. Nói thật cho các người biết, chỉ cần một cuộc điện thoại của cô em vợ tôi thì có thể gọi cục Công thương đến phong tỏa tiệm của các người. Xem vẻ mặt gian xảo của các người, nếu không ăn trộm thì cũng trốn thuế, ai mà tin?

Chủ nhà nói xong, liền cầm cái cục gạch màu đen, dường như là điện thoại di động, bấm vài con số, rồi thân thiết nói:

- Diệm Diệm à, là anh rể đây. Em có mấy người anh rể chứ? Anh là Diệp Tri Thu, đúng, đúng, em đang ở đâu? Ha, đang chuẩn bị đến văn phòng UBND thành phố à? Hiện tại đến chỗ nào rồi? Thật tốt quá, em thuận đường tạt ngang qua cửa hàng của anh một chút nhé. Có người muốn gây chuyện.

- Đúngg, anh cũng ở đây. Là có chuyện như vậy, có hai tên tiểu tử thuê nhà của anh rồi lại phá vỡ hợp đồng. Chuyện pháp luật thì em hiểu rõ hơn anh. Chính là như vậy, được, anh chờ em.

Diệp Tri Thu buông điện thoại cục gạch, liếc mắt nhìn hai kẻ đáng thương một cái, rồi giơ tay phẩy phẩy vài cọng tóc, vét qua da đầu, sau đó cầm đôi đũa, kẹp một miếng lòng heo bỏ vào trong miệng, lại nhấp thêm một ngụm rượu cao lương năm sáu mươi độ.

Trương Thăng nhìn gương mặt bất nhân kia, bỗng nhiên dâng lên cảm giác kích động muốn cho cái gương mặt đó một quyền mà biến thành thịt kho tàu cho rồi.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Địa Chợt Có Sinh

Trong chốc lát, một chiếc xe hơi màu đỏ đậu trước tiệm cơm. Cửa xe mở ra, một cô gái chưa đến ba mươi tuổi từ trong xe bước ra.

Cô ta mặc trang phục công sở màu hồng nhạt, khó che giấu được sự lồi lõm trước sau. Một cặp mắt kính gọng vàng, trên trán rủ xuống vài cọng tóc vắt ngang trán, thoạt nhìn vừa giỏi giang lại quyến rũ.

Bờ môi được tô son trơn bóng, màu pha lê, làm cho đàn ông khi nhìn thấy không khỏi băn khoăn vài lần, nghĩ được hôn lên đôi môi khêu gợi đó cảm giác hảnh không tồi. Tuy nhiên, lúc này, khóe miệng của cô gái đó hơi cong lên, mặt trét đầy phấn, quả thật có chút cả vú lấp miệng em.

Cô đẩy cửa xe mà xuống, sau đó đóng cửa rầm một cái khiến chiếc xe có chút lay động, rồi xuất hiện trước mặt Trương Thăng và Quách mập.

Cô ta nhìn hai người Trương Thăng và Quách mập, ánh mắt hơi nhìn nghiêng, cau mày nói với hai người:

- Là ai vi phạm hợp đồng chứ? Có biết vi phạm hợp đồng là trách nhiệm như thế nào không? Nếu muốn bội ước thì trước giao ra mười ngàn đồng đi. Đúng là làm người mà chẳng có chút kiến thức pháp luật phổ thông gì cả.

Diệp Tri Thu ở một bên chen vào:

- Có biết vị này là ai không? Cô ấy là Chánh văn phòng Ủy ban Kinh tế Thôi Tri Diễm.

Kỳ thật em vợ của gã chỉ là Phó chánh văn phòng của Ủy ban Kinh tế, hơn nữa vừa mới được đề bạt không bao lâu. Nhưng nói chuyện với hai gã nhà quê này thì nên nói từ chính, nói từ phó thì ai mà thích nghe.

Nhìn thấy tư thế vênh vào này, Trương Thăng hai người khí thế liền bị áp chế. Cô gái này giống như cây súng máy, cứ thao thao bất tuyệt về hợp đồng, kế ước, luật pháp chuyên nghiệp. Lúc này hai người chỉ biết ghen họng mà thôi.

Nhìn thấy hai gã nhà quê hoàn toàn si ngốc, Phó chánh văn phòng Thôi cảm thấy rất hài lòng, nâng mắt kính lên, mang theo một cảm giác về sự ưu việt nói:

- Bởi vậy, các người phải tiếp tục buôn bán hoặc là cho thuê lại. Điều này chẳng có vấn đề gì. Các người ngừng kinh doanh thì cũng là hành vi tự chủ của các người, không có liên quan gì đến anh rể của tôi.

- Nhưng nhà cho thuê trong vòng hai năm, các người nhất định phải tiếp tục hợp đồng. Nếu các người bội ước, làm ảnh hưởng đến lợi ích kinh tế của anh rể tôi thì các người phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Quyền lợi hợp pháp của anh rể tôi là được hợp đồng bảo đảm đầy. Phần hợp đồng này là được pháp luật bảo vệ. Tôi hy vọng các người sẽ suy nghĩ thật kỹ. Nếu không, tôi sẽ khởi tố các người.

Quách mập lúc này do dự một chút, cuối cùng nắm chặt lấy tay cô gái, run giọng nói:

- Cô....các người không thể khi dễ người như vậy. Các người là muốn bức chết chúng tôi.

Thôi Tri Diễm lạnh lùng nói:

- Buông tay, nếu không tôi sẽ tố cáo đấy.

Quách mập lắc lư hai cái, hai tay lung tung nắm hai thanh, kéo chiếc túi da của Phó chánh văn phòng Thôi. Sau đó đầu ngã xuống đất. Thân hình cực đại đột nhiên khẽ đảo về phía trước, nặng nề đập xuống đất, khiến ngay cả đất cũng phải run lên.

- Đây là thế nào?

Phó chánh văn phòng Thôi vô cùng uy nghiêm, nhưng thấy tình cảnh này cũng cảm thấy luống cuống.

Trương Thăng biết Quách mập bị bệnh tim, hay khó thở, liền lập tức nhào tới:

- Không ổn rồi, anh ấy bị bệnh tim. Nếu quá căng thẳng sẽ dễ dàng phát bệnh.

Trương Thăng biết trong túi áo của Quách mập có thuốc nên vội vàng lật anh ta lên.

Thôi Tri Diễm cũng luống cuống. Cô ta mặc dù xem thường hai gã công nhân này, nhưng nếu bức chết người, một khi lên báo, đối với cô cũng chẳng hay ho gì. Bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm vào vị trí của cô ta, lúc này mới nhậm chức hơn ba tháng, đáng giá để cho hai tên tiểu tử này làm hỏng tiền đồ sao?

Cô ta vội vàng ngồi xổm xuống, loạn xạ chụp vào người Quách mập. Trương Thăng từ trong túi áo của Quách mập lấy ra thuốc trợ tim, bỏ vào miệng rồi đổ nước, sau đó không ngừng mà xoa bóp ngực, cuối cùng thì Quách mập cũng tỉnh lại.

Thôi Tri Diễm vừa thấy thì không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Diệp Tri Thu bên cạnh cũng vỗ vỗ ngực. Chỉ trong thời gian ngắn mà mồ hôi của gã cũng đổ đầy. Nếu bức chết người, sau này nói nhà này có người chết thì còn ai muốn thuê nữa?

Trương Thăng thấy tình hình này, trong lòng vừa động, biết cơ hội của mình tới rồi. Hắn không cầu ngọ nhân, chỉ hy vọng có thể thoát khỏi quán cơm này. Lúc này Quách mập vừa tỉnh, không thể động đến gã được. Trương Thăng liền nhặt cái túi da của Thôi Tri Diễm và văn kiện bị rơi trên mặt đất, muốn hòa hoãn lại một chút quan hệ đang khẩn trương, sau đó sẽ dùng bệnh của Quách mập làm lý do. Tiểu nhân vật bất kể tri thức, kiến thức, địa vị hay số lượng vẫn có thể nằm trong số thế yếu, nhưng cũng có tiểu nhân vật lợi dụng được trí tuệ của mình mà thoát ra khỏi khốn cục.

Khi hắn nhét văn kiện vào trong túi xách, thì nhìn thấy trên văn kiện viết “Báo cáo dự án thành lập sản nghiệp khu kinh tế mới và khu kỹ thuật cao cấp – hiện đại Kiều Tây”. Đại sự của chính phủ với Trương Thăng chẳng có quan hệ gì nên hắn cũng chẳng để trong lòng, trực tiếp nhét văn kiện vào trong, sau đó đưa lại cái túi cho Thôi Tri Diễm. Thôi Tri Diễm hừ lạnh một tiếng rồi giật lấy.

Trương Thăng ổn định cảm xúc một chút rồi cười nói với Thôi Tri Diễm:

- Chánh văn phòng Thôi, cô cũng thấy đấy, cả hai đứa tôi đều là công nhân thất nghiệp, cuộc sống vốn đã khó khăn, nay lại chẳng buôn bán được. Anh ấy có bệnh tim nghiêm trọng, chúng tôi thật là bị tra tấn đến điên rồi.

Thôi Tri Diễm cau mày nhìn quán ăn, thấy quán lạnh tanh. Lúc này không có khách đến, ngoại trừ đầu bếp và nhân viên phục vụ thì chẳng thấy ai, thì lạnh lùng nói:

- Buôn bán thì phải chấp nhận rủi ro. Bộ dạng của mấy người như vậy thì tôi khó mà nói chuyện với mọi người. Tôi còn có việc phải đến UBND thành phố, không tốn thời gian với mấy người nữa.

Trương Thăng nghe trong lời nói của cô có ý buông lỏng thì lập tức rên sất khi còn nóng:

- Anh coi như là làm việc thiện đi. Dù sao căn nhà này anh cũng không dùng, kỳ thật cho thuê hay không cũng không sao. Đoạn đường này quả thật khó kiếm tiền, chẳng đáng hai ngàn một tháng.

- Không nói gạt anh, tôi mở quán ăn nhỏ này, đối với phương diện nhỏ này cũng khá chú ý. Đoạn đường bên trường Điện lực so với bên đây nóng nực hơn, nhưng nhà người ta cho thuê chỉ có ngàn hai một tháng. Anh xem với cái giá này chúng tôi chẳng kiếm được lời.

Quách mập nằm trên mặt đất chẳng khác nào con heo đã chết, rên một tiếng tỏ vẻ đồng ý.

Thôi Tri Diễm suýt chút nữa gây ra tai nạn chết người, giọng điệu cũng không còn linh hoạt, sắc bén nữa. Cô ta nhìn anh rể, giọng điệu chậm lại:

- Khốn cảnh của các người chúng tôi cũng hiểu. Tuy nhiên chúng ta là theo hợp đồng mà làm việc, chứ không phải cưỡng ép thuê.

- Tôi bây giờ còn có việc gấp. Như vậy đi, tối nay tôi sẽ cùng với anh chị thương lượng lại, ngày mai sẽ cho mọi người câu trả lời. Mọi người cũng đừng có gấp quá, chúng tôi cũng không phải là người không thông tình đạt lý.

Trương Thăng vừa nghe thì giống như tảng đá trong lòng rớt xuống, vội hỏi:

- Dạ, dạ, Chánh văn phòng Thôi dù sao cũng là người của chính quyền, có thể thông cảm được với sự khó xử của những người công nhân như chúng tôi. Tôi đây xin cảm ơn cô trước. Cảm ơn hai người đã rộng lượng.

Trương Thăng liếc mắt nhìn, thấy Quách mập ngồi lên thì trong lòng không khỏi thầm mừng một tiếng đồ con lợn. Hiện tại đang trông cậy vào

anh già chết, anh còn ngồi dậy làm gì?

Hắn vội thừa dịp Quách mập chưa kịp chuẩn bị thì nhẹ nhàng đá vào eo của y một cái. Cũng may mà Quách mập cũng có linh tính, vừa mới nhòm lưng dậy thì đã vội co quắp vài cái, làm ra bộ dạng hấp hối, nằm bẹp xuống, khiến cho Chánh văn phòng Thôi và gã anh rể lại một phen khẩn trương.

Trương Thăng vội nói:

- Uống thuốc một lát nữa là sẽ trở lại bình thường. Chánh văn phòng Thôi, cô công tác chắc bận rộn, tôi không giữ cô lại nữa. Ngày mai tôi chờ tin tức của cô.

Thôi Tri Diễm và Diệp Tri Thu nhìn thấy Quách mập nằm bẹp dưới đất, không biết sẽ tắt thở bất cứ lúc nào, nên còn nghe được gì nữa. Vừa nghe Trương Thăng nói như vậy, hai người vội vàng nói vài câu khách sáo rồi nhanh chóng rời khỏi.

Thấy hai người kia đã đi, Trương Thăng vô cùng vui vẻ mà chạy đến đỡ Quách mập, nói:

- Anh Quách, hôm nay bệnh của anh thật là đúng lúc. Lúc trước sao tôi không nghĩ tới chiều này nhỉ? Tôi nghe giọng điệu của bọn họ hẳn là đã chịu thua rồi. Hai ta nói không chừng sẽ được giải thoát.

Quách mập rên rỉ một tiếng, nước mắt trào ra, sờ lồng ngực, giống như sắp phải mất đi một vật gì quý lắm.

- Trước không nói chuyện này nữa. Tôi vừa rồi mới từ Quỷ môn quan vòng vo một vòng. Khi đó không biết gì nhưng não vẫn còn hoạt động rất rõ ràng. Tôi nếu chết rồi thì người vợ xinh đẹp của tôi sẽ thuộc về ai? Còn con tôi nữa? Con tôi làm sao đây? Nghĩ đi nghĩ lại tôi chỉ muốn khóc.

Quách mập sức khỏe không tốt, nhưng vợ của anh ta quả thật rất xinh đẹp.

Trương Thắng đã gặp qua vợ của Quách mập. Tên của chị dâu Quách gia nghe khá quê mùa, Triệu Kim Đậu. Mặc dù tên quê mùa, nhưng cô thực là một đại mỹ nhân “chim sa cá lặn”. Chỉ vì cô có hộ khẩu ở nông thôn, Quách mập lại là công nhân viên chức ở thành phố, nên mới cưới được người vợ xinh đẹp như vậy. Bằng không anh ta có năm mơ cũng không bám được người ta chứ đừng nói cưới.

Lúc này Trương Thắng trong lòng vui mừng, vẫn còn có tâm nói giỡn:

- Yên tâm đi anh Quách, hai chúng ta còn phân biệt gì nữa. Con của anh chính là con của tôi, vợ của anh chính là vợ của tôi. Tôi nhất định sẽ nuôi họ trắng trẻo mập mạp.

- Đi chết đi!

Quách mập lườm hằm một cái. Bởi vì tiệm ăn có hy vọng chấm dứt nên trong lòng y thoải mái hơn rất nhiều, nhất thời thanh thản, cũng không vội đứng lên, mà chậm rãi ngồi xuống, từ trong túi lấy ra một tấm ảnh, nhìn một cách yêu thương:

- Cậu xem, con của tôi có giống tôi không?

Trương Thắng vừa thấy tấm ảnh con của Quách mập thì giống như là từ khuôn đúc ra, vội hỏi:

- Đúng vậy, rất giống. Đối với con của anh thì là một sự bi ai, nhưng đối với anh là một sự an ủi lớn lao. Nếu không chỉ bằng chị dâu xinh đẹp như vậy, anh có tin rằng đứa con này là con của anh hay không? Haha.

- Tôi nói cậu đừng ồn ào nữa được không?

Quách mập trừng mắt nhìn hăn, vuốt ve tấm ảnh nói:

- Cậu đó, trong lòng của tôi không có cái loại cảm giác này. Thật sự, Thăng tử, tôi nói cho cậu biết, nếu một người không biết khi nào mình sẽ chết, thì anh ta sẽ đặc biệt quý trọng hết thảy những gì trước mắt. Nhất là người thân của anh ta. Cậu nhìn xem, cái đầu của con tôi có giống tôi không?

Trương Thăng gật đầu nói:

- Ừ, giống!

Quách mập cười ha hả:

- Đó là đương nhiên! Ai nhìn cũng nhận ra cả. Thăng Tử, cậu thái quá rồi đấy.

Quách mập bỗng nhiên phản ứng. Trương Thăng chỉ nói một chữ giống, thế mà anh ta lại biến nó thành một ý tứ khác, làm cho hăn vừa bực mình vừa buồn cười.

Trương Thăng nâng bàn ghế bị ngã đổ, nói với nhân viên phục vụ đang đứng một bên xem náo nhiệt:

- Được rồi, hôm nay cũng chẳng có khách. Chúng ta đóng cửa sớm một chút, mọi người thu dọn đi.

Bởi vì nghe nói phải ngừng kinh doanh, nhân viên phục vụ thái độ đối với ông chủ lập tức không còn cung kính nữa, lười biếng không chịu nhúc nhích, bên này đỡ một phen, bên kia chuyển một chút, căn bản chỉ là ứng phó. Trương Thăng nhìn nhưng không trách, chỉ thở dài, rồi tự mình thu dọn.

Hăn cầm khăn lau, lau cái bàn đầy mỡ, trong lòng thầm nghĩ:

- Tiệm ăn tuy không mở nữa, cho dù chủ nhà có đồng ý cho một cơ hội thì về sau sẽ làm gì đây?

Ôi! Hẳn thở dài, lau một vòng tròn trên mặt bàn. Bỗng nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu. Văn kiện lúc này hẳn nhét vào trong túi da có tiêu đề “Báo cáo dự án thành lập sản nghiệp khu kinh tế mới và khu kỹ thuật cao cấp – hiện đại Kiều Tây”.

Những lời này là có ý gì? Kiều Tây bây giờ là vùng ngoại thành. Ở nơi đó chỉ có hai thôn và một bãi vắng vẻ, chính phủ làm sao mà lại muốn thiết lập một khu kinh tế mới ở đó? Nhớ rõ mấy năm trước, chính phủ ở thôn Thái Bình sửa đường quốc lộ, lập tức giá nhà hai bên đường nhảy vọt lên. Như vậy, vùng ngoại thành Kiều Tây...

Trương Thăng hai mắt sáng rực.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ký Ưc Trăm Ngàn Độ

Quán ăn bởi vì việc Quách mập “giả chết” mà có thể thuận lợi giải quyết. Chủ cho thuê nhà cũng cẩn thận thương lượng qua, chỗ này quả thật không phát triển lắm. Các quán cơm mở xung quanh phần lớn đều là tài sản cá nhân, không chịu áp lực tiền thuê nhà, kiếm được bao nhiêu ăn bấy nhiêu. Mặc dù có nhà cho thuê thì cũng đại khái trên dưới một ngàn đồng.

Lúc trước cũng chỉ có Trương Thăng và Quách mập, những kẻ không có kinh nghiệm buôn bán mới tin vào những lời dụ dỗ của Diệp Tri Thu, có thể đem tiền thuê nhà nâng cao như vậy, lại còn ký hợp đồng hai năm.

Hai người này không có kinh nghiệm kinh doanh quán ăn, quan hệ giữa người và người lại ít. Nếu để cho bọn họ làm, chỉ có thể là ngồi chờ chết. Nếu chẳng may có tai nạn chết người xảy ra, như vậy cái được không đủ bù đắp cái mất. Nói sau, con thỏ nóng nảy còn cắn người. Hai năm qua báo chí đưa tin không ít những tiểu nhân vật bị bức bách không thể sinh tồn, dưới sự giận dữ đã giết người tự sát. Hai tên tiểu tử này biết chỗ ở của Diệp Tri Thu, nếu hai người không còn muốn sống nữa, chạy tới đâm cho y một nhát, thì lúc đó biết kiếm ai mà kêu oan?

Cho nên Diệp Tri Thu cân nhắc một phen, tiếp nhận lời khuyên của cô em vợ, rút cuộc đồng ý giải trừ hợp đồng.

Tuy nhiên, Trương Thăng vẫn phải lĩnh giáo sự lợi hại của Phó chánh văn phòng Thôi. Mặc dù Quách mập có bệnh tim, nhưng Diễm tiểu tử vẫn phát huy đầy đủ sức mạnh của cái miệng, tiến hành đàm phán với hai kẻ thất nghiệp từ trưa cho đến tối, cho đến khi tinh thần hai người sụp đổ,

đồng ý bỏ lại toàn bộ tài sản, từ nhà bếp cho đến mái ngói cũng phải hai tay dâng tặng thì mới có thể thoát thân được.

Hai ông chủ nghèo, sau nửa năm làm, mỗi người được ba ngàn tám đồng. Tiền vốn bỏ ra là chín ngàn. Trắng tay mà phần đầu nửa năm, cuối cùng cũng vẫn hoàn trắng tay. Quả thật giống như bưng bình một giấc chiêm bao.

Trương Thăng đang suy nghĩ về chuyện của khu kinh tế mới là thật hay giả; làm thế nào để lợi dụng tin tức quan trọng này để làm giàu. Quách mập thì đang suy nghĩ việc trở lại vùng ngoại thành, theo cha mẹ vợ làm nghề nông. Chỉ có điều, vợ mình vất vả lắm mới thoát ra được kiếp nông dân, cô sợ sẽ phải trở lại chịu khổ nữa.

Cầu vượt phía trước, một cô gái mặc chiếc quần đùi, áo lót, chân dài eo thon nhanh nhẹn đi qua. Dưới cái nắng của mùa hè, ẩn dưới cái lớp áo màu vàng nhạt là màu trắng của chiếc áo ngực. Bộ ngực nhấp nhô, di chuyển theo đôi chân, run rẩy run rẩy, cực kỳ có cảm xúc.

- Cậu nói người này sinh ra ở đâu?

Quách mập hai mắt tỏa sáng, lập tức dứt bỏ phiền não trong lòng, ánh mắt bị thân hình mỹ nữ hấp dẫn kia thu hút, cảm khái nói:

- Trời nóng như vậy, các cô còn mặc áo ngực, không cảm thấy nóng sao?

Trương Thăng vỗ y một cái thật mạnh:

- Cô ấy nếu không mang thì anh sẽ nhiệt nóng trong người thì sao? Thế nào, đã nghĩ về sau làm gì chưa?

Miệng nói nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào cái đùi trắng bóng và cặp mông căng tròn nấp sau cái quần đùi ngắn màu đỏ.

Đã hai mươi bốn tuổi, nhưng hấn chưa từng chạm qua một người con gái nào. Đúng là chó nên kéo ra ngoài lai giống hết rồi. Hấn còn biện pháp sao?

Về chuyện của khu kinh tế mới, Trương Thăng cũng không có tâm gạt bạn bè. Chỉ là chuyện này còn chưa được chứng thực, hơn nữa hấn chỉ cảm thấy đây là một cơ hội khó có được, chứ chưa nghĩ ra được đầu mối, không biết nên vận tác như thế nào, lợi dụng nó như thế nào. Tính phiêu lược cực lớn nên không tiện nói ra với Quách mập.

Lúc trước mở tiệm cơm, chính là hấn là người đầu tiên đề nghị, nhưng đây chẳng qua là một chủ ý nhất thời, ngay cả khảo sát qua cũng không có, liền quăng tiền vào. Tuy rằng sớm đã chuẩn bị tâm lý nhưng hấn vẫn cảm thấy thẹn với Quách mập. Lúc này phiêu lưu càng lớn hơn nữa, nên hấn không dám tùy tiện kéo bạn bè vào.

Quách mập thở dài nói:

- Còn làm gì được nữa. Tôi số mang mệnh nghèo, làm gì cũng không được, trở về thương lượng với vợ, không thể ngồi ăn không được. Trước giúp đỡ vợ bán hàng, nếu không được nữa thì trở về nông thôn phụ cha vợ trồng trọt. Sau đó từ từ suy nghĩ biện pháp. Còn cậu thì sao?

Trương Thăng cười chua xót:

- Tôi? Tôi còn chưa có mục tiêu, đang còn tìm biện pháp.

Quách mập gật đầu, im lặng một lúc rồi nói:

- Tôi đi về trước, vợ tôi đang bán hàng tại chợ Nhị Lộ. Tôi qua đó đỡ một tay.

Trương Thăng ừ một tiếng rồi nói:

- Ừ, anh đi đi, tôi cũng suy nghĩ lại tiền đồ của mình. Chúng ta lại tìm cơ hội tụ họp.

Hai người bắt tay rồi tự lái xe, ngược đường mà đi.

Dưới cái nắng chói chang, Trương Thăng không muốn đi đâu. Hắn muốn về nhà trước nhưng rồi lại muốn đến Kiều Tây một chút. Nơi đó hắn gần như chưa đi qua bao giờ, nên muốn tìm hiểu tình hình ở đó, tái cân nhắc cơ hội của mình ở nơi nào.

Trương Thăng tâm tư lắc lự không chừng. Lái xe đạp về nhà rồi, ngẫm qua ngẫm lại chạy đến Kiều Tây, đi một trận loanh quanh lại quay trở về. Cứ thế qua lại, hắn rốt cuộc quyết định, trước đến vùng ngoại thành Kiều Tây xem qua một chút.

Cưỡi qua mấy con phố, Trương Thăng bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ven đường. Cô gái mặc chiếc váy liền áo màu vàng nhạt, eo thon, chân dài. Thời tiết tuy nóng bức, nhưng khi nhìn thấy vẻ đẹp của cô, lại làm cho lòng người như có một cơn gió nhẹ thoảng qua.

Mỗi lần tà áo đung đưa, người ta lại cảm giác đôi chân của cô thon dài đến cỡ nào. Ngoài ra, bộ ngực cao ngất của cô giống như có đàn hồi, nhấp nhô phập phồng, làm cho người ta muốn tăng cao dục vọng.

- Trịnh Tiểu Lộ!

Trương Thăng theo bản năng mà kêu lên, nhưng rồi lập tức có chút hối hận.

Cô gái phía trước liền quay đầu lại, nhìn thấy hắn, lập tức nở nụ cười:

- Anh Trương, sao trùng hợp vậy? Anh đi đâu thế?

Trương Thăng từ trên xe nhảy xuống, hơi lấp bắp nói:

- Ồ, tôi...không...chỉ tùy tiện đi dạo thôi.

Trịnh Tiểu Lộ và hân cùng là nhân viên nhà máy in ấn Ba Sao. Sau khi nhà máy trở thành xí nghiệp góp vốn, được đổi tên là nhà máy in màu Đại Tam Nguyên. Trương Thăng thì bị cho thôi việc, còn Trịnh Tiểu Lộ được giữ lại làm. Cô là một cô gái rất khéo hiểu lòng người, vừa thấy Trương Thăng bối rối thì lập tức chuyển đề tài.

Hai người cùng nói chuyện với nhau về thay đổi bên trong nhà máy. Trịnh Tiểu Lộ lúc này cúi đầu nhìn đồng hồ. Khi cô cúi xuống liền lộ ra một đoạn cổ dài. Chiếc cổ trắng mịn, làm cho người ta cảm giác nó rất nhẵn. Trương Thăng không khỏi tham lam nhìn lướt qua.

Trịnh Tiểu Lộ ngẩng đầu lên, nở nụ cười mê người:

- Anh Trương, tôi có hẹn với một nhóm bạn đi dạo phố. Hôm nào có cơ hội thì nói chuyện tiếp. Tôi phải đi rồi.

Trương Thăng vội nói:

- Ừ, có rảnh thì nói chuyện tiếp.

Nhìn theo bóng lưng của cô, Trương Thăng trong mắt toát ra vẻ cô đơn.

Trịnh Tiểu Lộ vẫn không biết Trương Thăng yêu thầm cô. Đối với Trịnh Tiểu Lộ, Trương Thăng có một loại cảm giác rất đặc biệt. Trương Thăng đẹp một cách thanh thuần. Vẻ đẹp giống như cô không phải là không có, nhưng không thể mang đến cho Trương Thăng một cảm giác sâu như vậy. Một sự xúc động trong tâm hồn, chính là khi gặp đã yêu.

Trịnh Tiểu Lộ cười rất ngọt ngào, ngọt đến nỗi khiến Trương Thăng tâm động. Ánh mắt của cô khi cười giống như ánh trăng, đôi môi hồng hào

cộng thêm má lúm đồng tiền, dường như đã đem hết mật ong của thiên hạ đổ vào. Còn nữa, còn giọng nói của cô nữa. Tuyệt đối là bốn điểm cộng.

Dù sao, khi yêu thì nhìn cái gì cũng đẹp. Ở trong mắt Trương Thăng, cho dù là đầu ngón chân của Trịnh Tiểu Lộ thì cũng tuyệt đối đẹp vô cùng.

Tuy thâm yêu thì thâm yêu, Trương Thăng tuyệt đối không nghĩ đến việc có được cô. Thân phận hai bên kém xa. Người ta lớn lên xinh đẹp như vậy, còn hăn là gì chứ, chỉ là một người chẳng có tiền đồ. Quyền lực duy nhất mà hăn có chỉ là hưởng thụ sự thâm mến mà thôi.

Trương Thăng rất có nét đẹp nội tâm. Hăn thích đọc sách, và trình độ thì không hề thua kém người tốt nghiệp chính quy. Hăn viết chữ rất đẹp, khi còn ở đơn vị, một số văn bản trong văn phòng đều đưa cho hăn viết. Ví dụ như bảng báo cáo của Hán khu, vốn là công việc của Trịnh Tiểu Lộ, thường hay nhờ hăn đi làm. Có thể cùng cô gái mà mình ngưỡng mộ làm việc, Trương Thăng cảm thấy rất hạnh phúc.

Người thấy mùi thơm trên người Trịnh Tiểu Lộ, nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, nghe được giọng nói nhẹ nhàng của cô, Trương Thăng đầu óc liền chao đảo. Cô không phải là thiên tiên hạ phàm, nhưng trong lòng Trương Thăng, cô chính là thiên sứ rơi xuống thế gian, là độc nhất vô nhị. Vì thế, chỉ cần có cô bên cạnh, cho dù là hít phải bụi thì cũng tưởng rằng hít phải hương thơm.

Nhớ rõ lần nhà máy in ấn Ba Sao tổ chức đại hội ăn mừng nhà máy xây dựng được hai mươi năm, trong xưởng đã chuẩn bị một bữa tiệc tối long trọng. Tiệc tối là do nhân viên nhà máy tự làm. Những công nhân này đều là những người đa tài đa nghệ. Nhị hồ, đàn tranh, hát,... cái gì cần cũng đều có.

Trương Thăng ở phía sau đài làm nhiệm vụ chiếu sáng. Một tiết mục trong đó là Công đoàn nhà máy tìm một số công nhân nữ trẻ tuổi tập luyện

thật lâu, gần như bao gồm tất cả những nữ công nhân xinh đẹp của nhà máy. Các cô đều mang ủng, áo bành tô dài tới gối, đầu đội mũ da, dáng người yếu điệu, nét mặt xấu hổ mỉm cười. Quần áo đều là kiểu nam, khiến các cô mặc vào lại tăng thêm phần mỹ khí. Các cô còn chưa múa thì công nhân dưới đài đã cao giọng trầm trồ khen ngợi, huýt sáo vang trời.

Một tay cầm mũ, nện bước thiên kiều bá mỹ. Khi thì truyền mũ cho nhau. Tuy nói các cô là nghiệp dư, nhưng vũ điệu rất tốt. Đèn khi thì sáng, khi thì tối. Duy nhất chỉ có bóng đèn của Trương Thăng là vẫn còn. Hẳn chiếu thẳng vào người Trịnh Tiểu Lộ. Cũng đồng dạng quần áo, đồng dạng chiều cao, nhưng không biết thế nào, cô lại có sức đặc biệt hấp dẫn hơn.

Ngẫu nhiên, khi cô chuyển mũ, ngọn đèn liền chiếu ngay nụ cười ngọt ngào trên má của cô. Trương Thăng trong lòng cũng ngọt hần lên. Chỉ có điều, hần theo bản năng mà hành động. Khi toàn bộ ngọn đèn đều tắt, trên đài chỉ là một mảnh tối đen, chỉ còn lại một mảnh ánh sáng chuyển động theo thân hình của Trịnh Tiểu Lộ, khiến cho màn biểu diễn trở thành màn múa đơn của Trịnh Tiểu Lộ.

Không nói đến ai khác, mà ngay cả Trịnh Tiểu Lộ cũng phát giác ra được sự đặc biệt này. Hai má của cô liền đỏ ửng, dường như có chút không được tự nhiên. Chỉ có điều, vẻ mặt xấu hổ phối hợp với vũ đạo và dung mạo xinh đẹp của cô khiến người xem dưới đài đều rung lên, cảm thấy ngọn đèn nên tập trung trên người của cô. Cho nên, ngoại trừ sự khác thường này của Trịnh Tiểu Lộ, thì không ai nhận ra được Trương Thăng trong lòng phát sinh tình cảm.

Nếu như nói đại não của Trương Thăng là một ổ đĩa cứng thì Trịnh Tiểu Lộ chính là một phần đặc biệt nhất trong đó. Nhưng phàm là những gì về Trịnh Tiểu Lộ, thì cho dù là rất nhỏ, Trương Thăng trong lòng cũng nhớ rất rành mạch.

Còn nhớ rõ mùa đông năm ngoái, ngoài cửa sổ tuyết bay đầy trời. Trương Thăng ở trong khoa điện nói chuyện tào lao với Quách mập. Lúc này ngoài cửa vang lên một giọng nói nhẹ nhàng:

- Anh Trương có ở đây không? Anh Trương, hệ thống điện của ký túc xá chúng tôi bị hư rồi. Mùa đông nên có người sử dụng lò điện tử, khiến cho biến áp bị nhảy. Thật là sợ! Nếu anh có rảnh thì sang bên đó xem giùm một chút.

Là Trịnh Tiểu Lộ, cô mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt, nhìn qua được rất cũ kỹ. Tuy nhiên lại rất sạch sẽ. Chiếc áo lông bọc chiếc cổ thon dài, khuôn mặt trong suốt, lông mi thật dài chớp chớp. Trương Thăng vừa thấy thì liền ngưỡng mộ trong lòng. Nhìn cô mỉm cười, tâm trạng của Trương Thăng cũng giống như bông tuyết ngoài trời, nhẹ nhàng bay lên.

Hắn liền vội vàng đứng dậy nói:

- Ồ, không thành vấn đề. Để tôi qua xem.

Ký túc xá nữ không có ở trong Hán khu, đi phải mất hai mươi phút đồng hồ. Dọc theo đường đi, Trương Thăng không nhìn được, thỉnh thoảng nhìn trộm Trịnh Tiểu Lộ. Cô mặc một chiếc áo khoác màu hồng nhạt. Chiếc áo khoác dù to nhưng không thể che hết dáng người thon dài của cô. Trương Thăng chỉ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, trong lòng không khỏi tràn đầy vui mừng.

Kỳ thật, đường dây điện ở khu ký túc xá nữ có chút lão hóa, nhưng cũng còn chưa quá nghiêm trọng. Trương Thăng thật sự kiểm tra cẩn thận một phen, thay cầu chì, rồi kiểm tra lại những chỗ hư hỏng. Trước sau chưa tới một giờ liền giải quyết xong vấn đề.

Trương Thăng lúc rời đi, Trịnh Tiểu Lộ phát hiện hắn không mang theo găng tay, liền mang đôi găng tay do tự tay cô đan đưa cho hắn. Tuy rằng ngày hôm sau trả liền, nhưng Trương Thăng nhớ rất rõ, đó là một đôi

găng tay màu đen bằng len sợi dành cho nữ. Trên mu bàn tay còn thêu hoa mai màu trắng.

Trương Thăng sau khi về nhà, mặc dù trên đường có gió, có tuyết, nhưng trong lòng lại ấm áp vô cùng. Bông hoa tuyết bay đầy mặt nhưng lại ngọt ngào vô cùng. Sau khi khóa xe lại xong, hắn đi thẳng lên sân thượng, ở góc tối không người để ý, hắn cầm đôi găng tay, nhẹ nhàng vỗ lên mặt mình. Cảm giác rất nhẹ nhàng.

Trên thế giới này, khó có thể kèm chế, ngoại trừ răng nanh, đại khái cũng chỉ có tình yêu. Mà trong tình yêu, điều làm cho người ta khó quên, đó chính là mối tình đầu. Đối với đàn ông mà nói, khi có người đầu tiên mở ra linh hồn của mình, cũng sẽ giống như lần đầu tiên phá trinh tiết con gái. Chỉ có một lần, vĩnh viễn không có lần thứ hai.

Phá trinh, kỳ thật đàn ông hay phụ nữ gì thì đều chỉ có một lần. Phụ nữ là trinh tiết, còn đàn ông là linh hồn.

Linh hồn của Trương Thăng đã bị “phá trinh”, chính là hiến dâng cho Trịnh Tiểu Lộ. Đáng tiếc người ta một chút cũng không biết. Trương Thăng nhiều lắm thăm mến cũng chỉ đứng xa mà nhìnm cũng không ảnh hưởng lẫn nhau. Luyến ái tác động qua lại, hiệu quả thật giống như là thủ dâm.

Sau này, Trưởng phòng Tài vụ Mạch Hiểu Tề bắt đầu theo đuổi Trịnh Tiểu Lộ. Mạch Hiểu Tề vừa mới ba mươi tuổi, dáng vẻ đường đường, tuổi trẻ tài cao.

Khí chất đàn ông thành thực, sự tự tin của người đàn ông thành công cũng không phải chỉ dựa vào tướng mạo là có thể bày ra được.

Nhưng kể từ ngày đó, một đôi uyên ương trời đất tạo nên đã đến với nhau. Mà tình cảm của Trương Thăng cũng tan vỡ.

Nhớ tới chuyện cũ, Trương Thăng trong lòng chua xót cười. Người ta quả thật xứng đôi. Trịnh Tiểu Lộ đã tìm được hạnh phúc của cuộc đời cô, còn mình thì vẫn hai bàn tay trắng. Nếu lúc trước mình đừng hèn mọn như vậy thì cũng sẽ có dũng khí theo đuổi và thổ lộ với cô ấy sao?

Sau này, nếu gặp được một cô gái thứ hai làm hấn động tâm, nếu lúc đó lại có một người có điều kiện ưu việt cạnh tranh với mình thì làm sao bây giờ. Nếu một phú ông và một tên ăn mày cùng yêu một cô gái, như vậy cô gái này sẽ chọn ai đây?

Anh có thể cười nhạo kẻ có tiền cứ bày ra thanh cao, nhưng anh hai bàn tay trắng, lấy gì để chứng minh anh là một người có năng lực? Đồng dạng nói một câu “Anh yêu em” là có thể làm cho người ta hạnh phúc sao?

Cuộc sống khốn khó nói cho hấn biết, cuộc sống chính là gạo củi dầu muối, nói chuyện yêu đương chẳng có ích gì. Nói cho cùng, nếu muốn làm cho người ta yêu anh, thì phải có tiền trước đã.

Hiện tại cơ hội tới, người biết khu Kiều Tây sẽ được khai thác, phát triển không có mấy người. Cơ hội này nếu như mình có thể bắt lấy, lợi dụng thật tốt thì con đường về sau sẽ hoàn toàn khác đi.

Trong vô lúc ý gặp được cô gái trong mộng ngày xưa, hùng tâm lại được kích phát, hấn muốn đánh cược một lần. Hấn ở trong lòng âm thầm thề rằng “Chỉ cần đồng ý đấu, tôi cũng sẽ thắng. Tôi sẽ không vĩnh viễn hèn mọn như vậy. Cơ hội này bất kể thế nào tôi nhất định phải bắt lấy”

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phái Năm Bất Cơ Hội

Đến cuối trạm phía tây, đạp xe trên con đường nhựa hẹp loang lổ chừng mười phút đồng hồ nữa thì mới nhìn thấy được vùng đất trống trải vùng ngoại thành Kiều Tây.

Đứng ở chỗ cao nhìn về phía trước, ngoại trừ một ít đất trồng rau hỗn độn không chịu nổi thì là hoàn toàn hoang phế. Chỗ gần quốc lộ thì bị vứt rác bừa bãi. Đống rác giống như một ngọn núi nhỏ.

Xa hơn một chút là một con sông nhỏ. Nước sông đen thui, sền sệt, thoát nhìn giống như là dầu mỡ, phát ra mùi tanh tưởi. Vốn con sông này rất rộng, bởi vì từ mặt đất có thể nhìn ra được hai bên là đường sông. Chỉ có điều hiện tại đã khô c

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cuộc Sống Nghèo Khổ Nửa Đây Nửa Kia

Trương Thăng khóa kỹ xe đạp rồi lên lầu. Đây là một căn lầu năm tầng cũ kỹ. Mỗi tầng đều được đặt một cái thùng rác. Ban đầu rác được cho vào thùng rồi đẩy xuống dưới đất. Nhưng chỉ thực hiện được một thời gian, thì bên trong truyền ra cái mùi nặng nề, hơn nữa càng ngày càng hôi, nên hiện tại mọi người đã bịt miệng thùng rác lại luôn.

Trương Thăng ở lầu bốn, một phòng khách hai phòng ngủ. Đây là căn phòng mà cha hắn để lại, và cũng là tài sản lớn nhất của cha hắn nửa đời trước làm nghề binh, nửa đời sau làm công nhân mới có được. Hiện tại, ở chung với cha mẹ còn có hai anh em Trương Thăng, Trương Thanh.

Bởi vì là chủ nhật nên mọi người đều ở nhà. Ba mẹ đang xem TV. Ông bà sau khi về hưu thì bỗng nhiên thích xem TV, nhất là những bộ phim võ hiệp trên truyền hình. Mặc dù là phát lại nhưng hai người vẫn xem rất hăng hái.

Bộ phim này Trương Thăng cũng có xem qua vài tập. Nhân vật chính tên là Lý Đại Cương, con của y tên là Lý Tiểu Cương, nghe qua giống như hai anh em. Diễn viên chính có một môn công phu rất thần kỳ, phát chưởng thì sẽ phóng ra lửa. Ngoài ra còn có Hắc bạch giáo chủ, cao thủ đứng đầu tà phái. Có một lần vị giáo chủ này ở trong rừng nghe xong tin tức gì, khi Trương Thăng bước vào nhà, chỉ thấy vị giáo chủ nửa trắng nửa đen này chạy nhanh như quỷ my, vài bước đã phi thân hơn trăm trượng, chẳng khác gì nhân vật liêu trai.

Nhưng ngàn không nên, vạn không nên, đại diễn lại cho y chạy đến gần cuối màn ảnh thì vấp phải một cái rễ cây, thiếu chút nữa ngã gục. Hình tượng này khiến Trương Thăng cười thầm trong lòng. Hầu hết các nhân vật nữ trong phim đều yêu nhân vật nam chính tuổi trẻ, anh tuấn. Trong bộ phim này, từ đầu đến cuối ngoại trừ diễn viên chính thì còn có một tiểu người hầu thì chẳng còn một nhân vật nam trẻ tuổi nào nữa. Gã tiểu người hầu tên là Thông Thông, lớn lên cực kỳ đẹp trai. Chính vì như thế cũng khó mà trách nữ nhân hai phái chính tà đều phải khóc vì hấn.

Trương Thăng chỉ ngẫu nhiên xem qua mấy tập, nên không rành lắm.

Những bộ phim võ hiệp như vậy, Trương Thăng chỉ xem có mấy lần thì chẳng thèm xem nữa. Hấn lúc ấy chỉ cảm thấy xấu hổ, giống như mình là người có trách nhiệm với bộ phim. Không biết ngoại trừ Trương Thăng thì còn có người thứ hai nào không.

Trương Thăng nghe được thanh âm thì biết chính là bộ phim đó, không khỏi giật mình, khẩn trương quay về phòng của mình. Lúc này, em trai của hấn Trương Thanh đang cùng bạn gái nói chuyện trong phòng.

- Hai ngày trước anh xem phim Tây Du Ký phiên bản Hongkong. Kỹ năng làm phim của người ta thật tuyệt vời. Nữ diễn viên thì xinh đẹp. Con nhện tinh trên chọc Đường Tăng phải nói là nhất thiên hạ. Chẳng giống như phiên bản của chúng ta, yêu tinh lúc nào cũng chỉ biết bắt người, thế mà cũng gọi là quyến rũ? Em xem yêu tinh của người ta đấy, mặc váy đỏ mỏng tang, mông tròn lẳng, cứ xoay người lên giường, khiến người xem phải sốt ruột. Người ta chẳng cần chịu trách nhiệm thì Đường Tăng giả bộ làm cái gì?

Bạn gái của cậu ta Hồ Quyên thì cười không ngừng:

- Em nghĩ anh nên đi diễn vai Đường Tăng đi, khẳng định là sẽ được như ý nguyện.

- Haha, anh cũng không từ chối đâu. Con nhện tinh đang muốn “bá vương ngành thương cung” thì con khỉ đột kia lại xuất hiện.

Hồ Quyên cười nói:

- Không phải đạo diễn sắp đặt sao? Trư Bát Giới không xuất hiện à?

Trương Thanh nói:

- Trư Bát Giới? Nếu gã đó mà xuất hiện thì chỉ sợ con nhện tinh chẳng chịu đi theo đâu.

Trương Thăng cầm khóa cửa, cố ý lắc hai ba cái, lúc này mới đẩy cửa phòng ra. Dù là như thế, em trai và bạn gái của cậu ta vẫn chưa kịp phản ứng. Hai người từ trên giường ngồi dậy. Gương mặt Hồ Quyên đỏ bừng, tóc tai rối bù, ba cái nút áo còn chưa kịp cài lại. Dường như là tay của em trai chỉ vừa mới thu về.

- Anh về rồi à?

Trương Thanh nhảy xuống giường nói.

Trương Thăng làm bộ như không thấy cảnh tượng vừa rồi, ừ một tiếng nói:

- Quán ăn kinh doanh không hiệu quả nên anh dẹp rồi. Về nhà nghỉ ngơi một chút. Qua mấy ngày nữa lại cùng bạn bè thương lượng làm cái gì đó.

- Ồ, vậy thì anh cứ nghỉ ngơi một chút đi, tụi em ra ngoài.

Trương Thanh nói xong, hướng Hồ Quyên liếc mắt một cái.

- Anh, chúng em đi.

Hồ Quyên ngượng ngùng trừng mắt nhìn Trương Thanh một cái, rồi khách khí chào hỏi Trương Thăng, sau đó vội vàng hướng ra bên ngoài, vụng trộm cài lại cúc áo.

Hồ Quyên lớn lên rất xinh đẹp. Cô và Trương Thanh là bạn học trung học. Trương Thanh sau khi tốt nghiệp trung học thì đi bộ đội. Hai người lúc này viết thư qua lại rất nhiều. Mỗi lần Trương Thanh từ trong quân đội về thăm người thân đều mang về cả một túi xách đầy thư. Tất cả đều do Hồ Quyên viết cả.

Hai người trong thư cũng đều dùng bút danh. Trương Thanh gọi là Thanh Thủy, Hồ Quyên gọi là U U. Trương Thanh từng khoe khoang một phong thư cho anh trai mình xem. Trương Thăng nhìn câu đầu tiên đã thấy ghi “Thanh Thủy u u xuân thủy lưu; xuân thủy lưu đặc mãi...”.

Những chữ đằng sau viết là cái gì thì không thấy rõ, nhưng vừa mới nhìn được vài chữ thì em trai liền phát giác phong thư này không thể xem, lập tức một phen đoạt về. Trương Thăng cũng cảm thấy nổi da gà, cũng không muốn đọc nữa.

Trương Thăng sau khi tốt nghiệp, hai người quan hệ lại càng thân. Người trong nhà cũng vui vẻ chấp nhận. Bởi vì trong nhà chật hẹp, em trai và hẳn ở chung một phòng. Không gian yêu đương thân mật cũng đều không có. Tuy nhiên, bình thường Trương Thăng đều hay ở quán cơm, và đây cũng là cơ hội cho em trai vụng trộm yêu đương.

“Mình trầm mặc ít lời, miệng lưỡi không tinh, làm sao bằng em trai được. Tiểu tử này nhất định đã sớm ăn người ta rồi. Còn mình thì vẫn còn là một “xử nam”. Haiz, thật đáng buồn!” Cửa phòng vừa đóng, đã nghe bên ngoài vang lên tiếng cười giòn. Trương Thăng liền cảm thán một tiếng.

Không ngoài sở liệu của Trương Thăng, Trương Thanh cả một buổi tối không về. Vợ chồng son này không biết đã chạy đi đâu nữa. Trương Thăng

lúc này liền đem sự việc của quán cơm nói cho ba mẹ biết. Vì sợ ba mẹ lo lắng, hẳn không dám nói đến khoản tiền bồi thường, chỉ nói doanh thu không nhiều lắm. Nghĩ muốn làm chút gì khác.

Cha hẳn là một quân nhân, sau khi chuyển nghề thì cũng ở lại bản địa. Nhiều năm qua vẫn giữ được nhuệ khí của người quân nhân, cũng giống như mẹ, đều là những người nhân viên về hưu. Sau khi an ủi hẳn vài câu thì cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Trương Thăng sau khi ăn tối xong thì trở vào phòng, ngồi ở ban công, mở cửa sổ ngắm nhìn bầu trời đầy sao, hút hết điếu này tới điếu nọ, dường như có tâm sự. Hẳn hiện tại đã có tám phần năm chắc ý đồ khai thác phát triển của chính quyền thành phố. Hiện tại cần phải suy tính đến tài chính mà thôi.

Loại kỳ ngộ này cả đời chỉ có một lần, nhất định là phải từ nó mà mưu cầu lợi ích. Dựa vào tay không mà có mười ngàn tiền vốn thì chỉ sợ mượn của cha mẹ cũng là không đủ. Nếu muốn làm mua bán lớn thì tiền này là từ đâu mà ra?

Trương Thăng đem tất cả những người hẳn quen biết ra suy nghĩ một lần. Trong những người này, người có năng lực xuất tiền ra mua đất thì chỉ có hai. Một người là Nhị Phì Tử, một người là Giám đốc Từ. Nhị Phì Tử hiện nay đã phát đạt, đã sớm rời khỏi cư xá này, không còn liên lạc nữa. Mấy năm không gặp, lẫn nhau đã sớm xa cách. Nếu tìm thì đối phương cũng khó mà đáp ứng.

Người thứ hai chính là Giám đốc Từ, hiện tại trong số những người có quyền thế mà hẳn quen biết cũng chỉ có Giám đốc Từ. Nhưng làm thế nào để mời ông hỗ trợ? Mượn tiền, dứt khoát là không được. Ai dám cho hẳn mượn một số tiền lớn như vậy? Bằng không thì kéo ông ta nhập bọn? Nhưng ông ta có tin tưởng hay không? Có chịu hợp tác hay không? Nếu sau khi nghe xong tin tức thì tự làm một mình thì sao?

Trương Thăng cười khổ. Thân ở tầng lớp thấp như hắn, mặc dù cơ hội đang ở trước mắt, nghĩ muốn bắt được cũng thật là khó.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bài Học Vỡ Lòng Về Kinh Doanh

Trương Thăng ở cửa phòng làm việc của Giám đốc Từ đứng một lúc lâu rồi mới lấy hết dũng khí mà bước vào.

Giám đốc Từ nhìn thấy Trương Thăng, vẻ mặt có chút bất ngờ, nhưng vẫn đứng lên nhiệt tình nói:

- Tiểu Trương đến à? Hahaha, vào đi. Hôm nay sao lại có nhã hứng về nhà máy thế? Ngồi xuống đi.

Ông ta cười híp mắt rồi ngồi trở lại, cầm thuốc lá đốt một điếu, sau đó đem hộp thuốc lá quăng cho Trương Thăng.

Sau khi nhà máy góp vốn, văn phòng Giám đốc hoàn cảnh cũng cải thiện hơn rất nhiều. Giám đốc Từ quản lý tài vụ, sau khi đầu tư bên ngoài đúng chỗ thì tài vụ được giao cho Phó giám đốc, còn ông ta chuyển sang quản lý mua bán. Tuy nhiên rất nhiều đơn hàng đều do tổng nhà máy trực tiếp truyền đến, bọn họ chỉ dựa theo đó mà sản xuất. Cho nên thoạt nhìn cũng không nhiều việc cho lắm.

Trương Thăng ngồi xuống đối diện, nói:

- Tôi không hút thuốc, cảm ơn Giám đốc Từ. hôm nay tới đây quả thật là có chút việc muốn thương lượng với anh. Giám đốc Từ, quán cơm của tôi kinh doanh không tốt. Ngày hôm qua tôi đã tạm ngưng buôn bán rồi...

Giám đốc Từ giật mình nói:

- Hôm trước tôi đi ngang không phải vẫn còn mở cửa sao? Như thế nào nói dừng là dừng? Ờ, Tiểu Trương, cậu muốn nhờ tôi giúp đỡ tìm công việc mới à? Điều này khó lắm. Hiện tại nhân sự nhà máy đều phải do các vị lãnh đạo bên ngoài đánh nhíp cả.

Ông ta tỏ vẻ khó xử:

- Phòng thường trực thì gõ mõ cầm canh. Ai cha, còn phòng lão Phương thì đã an bài cho cậu của anh ta. Thật là phiền toái đây...

Trương Thăng vội vàng khoát tay nói:

- Không, không, Giám đốc Từ hiểu lắm rồi. Tôi không phải là muốn trở về nhà máy làm việc đâu. Nói thật, tôi nghe được một tin tức cực kỳ có giá trị, có thể kiếm được nhiều tiền. Tôi không có bạn bè hoặc thân thích có năng lực để có thể hỗ trợ. Tôi nghĩ người quen mà có bản lĩnh và chiều cố tôi thì chỉ có anh thôi.

Giám đốc Từ vừa nghe xong liền bật cười:

- Tin tức cực kỳ có giá trị? Haha, Tiểu Trương, cậu khá là diêm đạm, chắc chắn, như thế nào lại học được cái chiêu này? Haha, tin tức gì, cậu nói nghe một chút đi.

Trương Thăng mặt hơi đỏ lên, lúng túng nói:

- Muốn nói chính xác là có kẻ hở Nhưng cũng không sai biệt lắm. Tôi vừa không có vốn vừa không có quen biết ai. Lại nói tiếp, muốn thành việc thì còn phải dựa vào anh. Tôi duy nhất có thể làm chủ là cung cấp tin tức này cho anh. Chỉ có điều....anh nếu đã biết thì có thể bỏ tôi mà làm riêng. Giám đốc Từ, anh cũng đừng để ý, tôi không phải hoài nghi anh. Đây là người làm ăn nói chuyện làm ăn. Không nói gạt anh, tôi cảm thấy sợ hãi cái bản hợp đồng cho thuê nhà.

Giám đốc Từ bật cười ha hả:

- Được rồi, được rồi, có tin tức gì thì cứ nói ra. Khi cậu còn ở nhà máy, tôi là giám đốc, cậu là công nhân. Cậu rời nhà máy, chúng ta giao tình cũng không tệ, vẫn thường xuyên đánh cờ với nhau. Trong xã hội, Từ Hải Sinh tôi cũng là người trọng tình, qua cầu rút ván là chuyện mà tôi làm được sao? Cậu yên tâm, nếu thật sự có giá trị thì sẽ không thiếu phần của cậu.

Trương Thăng căn rắng một cái, nghĩ thầm “Nếu không tìm ông ta thì mình duy nhất có thể làm là lấy tiền vốn đi đánh cuộc, tự mua một mẫu đất, trải qua năm ba lần sang tay thì kiếm được ba bốn chục ngàn là hết mức. Nói cho ông ta nghe, cho dù thực sự bỏ qua mình thì mình xem như đây là đánh bạc thôi. Nếu cứ chần chừ mãi, sợ là Giám đốc Từ sẽ không thích nghe nữa”.

Nghĩ như vậy, Trương Thăng sáng khoái nói:

- Vậy thì tôi xin phép nói cho anh nghe. Giám đốc Từ, hôm trước tôi và Quách mập không kinh doanh nữa, mời chủ nhà đến bàn bạc trả nhà. Em vợ của anh ta là một chủ nhiệm của Ủy ban kinh tế thành phố.

Giám đốc Từ tập trung tinh thần lắng nghe. Sau khi Trương Thăng nói xong, ông ta kẹp điều thuốc xuất thần, suy nghĩ một lúc lâu, lúc này ánh mắt chợt lóe, phì phì khói bụi, nhìn Trương Thăng nói:

- Cậu xác định chứ? Nói như vậy thì căn cứ của cậu là thật. Trong cái túi xách da của vị Chánh văn phòng Thôi kia có một văn kiện và cậu chỉ nhìn thấy cái tiêu đề?

Trương Thăng gật đầu nói:

- Vâng, tôi tin rằng đây là thật. Tôi còn chạy tới khu Kiều Tây để xem. Hai thôn ở đó từ năm ngoái đã bắt đầu di dời, hiện tại rất tiêu điều. Ở sát

thành phố chúng ta mà lại có một mảnh đất bỏ không lớn như vậy, chính phủ không lợi dụng, chẳng lẽ để làm bãi rác sao? Cho nên, tôi dám xác định tin tức này là thật.

Giám đốc Từ khẽ lắc đầu:

- Cậu suy nghĩ vấn đề thật đơn giản. Không chỉ là khai thác phát triển khu Kiêu Tây như thế nào mà còn phải suy xét khi nào thì khai thác, phát triển. Nếu hiện tại mua vào một mảnh đất lớn, kéo dài tới mười năm thì thật là không nổi. Cậu cho rằng đang gửi ngân hàng sao?

Trương Thăng sốt ruột nói:

- Giám đốc Từ, đây thực là cơ hội ngàn năm có một đấy. Tin tức truyền ra, vậy thì làm sao mà mua được giá rẻ nữa? Người có thể làm giàu là người có thể đi trước một bước.

Giám đốc Từ nghe xong những lời này, trong lòng dường như có sự thay đổi, mở to mắt nhìn Trương Thăng, im lặng trầm tư.

Với sự hiểu biết của ông ta về Trương Thăng, người thanh niên này rất thành thật. Trương Thăng cũng không phải cái loại vừa mới nghe gió nổi thì đã tưởng mưa rơi. Hắn nói ra tin tức này nhất định là phải tận mắt nhìn thấy sự tình. Vấn đề là hắn biết được tin tức quá ít. Đó là một ý đồ của chính quyền hay là một hạng mục đã quyết định thực thi thì bây giờ vẫn còn chưa xác định được.

Chính quyền có rất nhiều ý đồ, thường xuyên bởi vì nhiều loại nhân tốt mà thay đổi. Nếu ý định này bị thay đổi thì làm sao bây giờ? Nếu chính phủ khai thác, phát triển khu Kiêu Tây lùi lại vài năm hoặc thay đổi lãnh đạo thì cũng phải làm sao bây giờ? Đây cũng không phải là một số tiền nhỏ. Kiêu Tây vẫn là một mảnh đất hoang vu. Nếu muốn không lời thì thật là khó khăn. Nhưng nếu tin tức này là thật thì sao? Món lãi kéch sù đấy!

Lập báo cáo dự án đưa lên, UBND thành phố một khi phê duyệt đồng ý bắt đầu quy hoạch, như vậy những giai tầng đặc quyền, bối cảnh phức tạp sẽ lập tức nhận được tin tức, không cần đợi cho chính phủ quyết định chính thức tuyên bố, đất ở nơi đó đã bị chia cắt không còn. Khi đó muốn chen chân vào kiếm một chén canh, nói dễ hơn làm.

Suy nghĩ một lát, Giám đốc Từ giơ tay, ra hiệu Trương Thăng ngồi xuống, sau đó cầm điện thoại bấm một hàng số. Điện thoại thông, Giám đốc Từ mặt lộ ra vẻ tươi cười:

- Lão Hầu, là tôi, Hải Sinh. Haha, đâu có, đâu có. Anh là người bạn rạn mà, không có chuyện làm sao dám quấy rầy.

Ông ta đứng thẳng, thân hình nghiêng về phía trước, mặt nghiêm túc lại:

- Lão Hầu, tôi nghe nói chính quyền đang cố gắng xây dựng một khu kinh tế xung quanh thành phố, anh có nghe qua tin tức này hay không?

- Thiết lập tại chỗ nào? Haha, tôi cũng nghe đồn tin vĩa hè, lúc này cũng muốn hỏi thăm anh một chút. Anh là cán bộ chính phủ, anh không biết thì làm sao mà tôi biết được? Cái gì? Anh chưa nghe qua tin tức này à? Ừ, hiện tại tin đồn bay đầy trời, không thể tin được. Anh đang bận, vậy hôm nào chúng ta ăn cơm nói chuyện tiếp. Ừ, ừ, hẹn gặp lại.

Giám đốc Từ để điện thoại xuống, mười ngón tay giao nhau, nhìn Trương Thăng không chớp mắt.

Trương Thăng sốt ruột nói:

- Loại tin tức này, chính phủ trước khi công bố thì chính là tuyệt mật. Nếu phong thanh sớm truyền ra ngoài thì chúng ta mua đất đã chậm rồi. Giám đốc Từ, tôi thật sự tin tưởng đây là cơ hội ngàn năm có một, đáng giá để mạo hiểm một lần.

Giám đốc Từ hít một hơi thật dài, đứng dật đi qua lại trong phòng làm việc. Trương Thăng thì đang ngồi nhìn ông ta, chờ ông ta quyết định.

- Tiểu Trương, vấn đề tiền bạc thì tôi có thể giúp đỡ, nhưng đây không phải là số tiền nhỏ, cậu phải cho tôi suy nghĩ kỹ một chút, được không? Như vậy đi, cậu cứ về trước, tôi sẽ suy nghĩ lại. Chừng nào suy nghĩ kỹ càng tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu. Cậu có di động không?

Trương Thăng vừa nghe, trong lòng liền trầm xuống. Giám đốc Từ nói như vậy thì không muốn làm rồi. Chính là không tin lời của mình. Xem ra kế hoạch mượn gió đông không thành rồi.

Tuy nhiên Giám đốc Từ cuối cùng lại nói với hẳn rằng để lại số điện thoại nếu chẳng may có hy vọng. Trương Thăng vội nói:

- Tôi không... Tôi sẽ cho anh số điện thoại. Đúng rồi, dưới lầu nhà tôi có quầy bán quà vặt có điện thoại. Nếu anh muốn tìm tôi thì nhất định có thể gọi qua đó. Mấy ngày nay tôi đều ở nhà.

Trương Thăng vội vàng cho số điện thoại quầy bán quà vặt dưới lầu ghi lại cho Giám đốc Từ. Giám đốc Từ mỉm cười nói:

- Giám đốc Từ, vậy thì tốt rồi. Chuyện này tối nay tôi sẽ tìm hiểu, có gì sẽ liên lạc lại với cậu sau.

- Vâng, Giám đốc Từ, anh đang bận, tôi xin phép cáo từ trước.

- Được, vậy tôi không tiễn.

Cửa phòng vừa đóng, Giám đốc Từ liền thản nhiên cười, đem tờ giấy viết số điện thoại thuận tay ném vào sọt rác.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Trong Nguy Hiểm Tìm Được Phú Quý

Giám đốc Từ lạnh lùng cười rồi trở lại chỗ ngồi, mở ra quyển danh bạ, bắt đầu gọi điện thoại.

- Chủ tịch quận Phùng, tôi là Tiểu Từ. Đúng, đúng, Tiểu Từ của nhà máy in ấn Ba Sao. Chào anh, anh khỏe chứ?

Sau khi chào hỏi vài câu, Từ Hải Sinh chuyển đề tài:

- Đúng rồi, tôi có nghe người ta nói chính quyền thành phố đang có một hạng mục khai thác vùng ngoại thành rất lớn. Anh có nghe nói điều này không? Cái gì? Chưa từng nghe à? Ồ, chỉ là nghe người ta đề cập qua. Không có chuyện gì đâu. Cả ngày rảnh rỗi, gọi điện thoại hỏi thăm anh một chút. Được, hôm nào mời anh uống rượu.

Sau khi cúp điện thoại, Giám đốc Từ lại gọi tiếp:

- Bí thư Lã, tôi là lão Từ. Hahaha....

- Cục trưởng Quý, tôi là Từ Hải Sinh. Hahaha....

Điện thoại gọi mấy cuộc vẫn không có được tin tức gì. Từ Hải Sinh cúp điện thoại, cau mày đi lại vài vòng trong văn phòng. Ông ta không muốn gọi thẳng cho bạn làm ở Ủy ban kinh tế thành phố, bởi vì quan hệ bình thường, ông ta sợ bứt dây động rừng. Nhưng hiện tại ông ta không nhận được bất kỳ một tin tức nào từ nơi khác.

- Alo, xin hỏi, đây là Ủy ban Kinh tế phải không? Tôi muốn gặp Trưởng phòng Trâu. Tiểu Trâu, xin chào, tôi là anh Từ đây. Đúng đúng, có chuyện muốn hỏi thăm cậu một chút. Nghe nói chính quyền thành phố muốn làm một hạng mục lớn ngoài ngoài thành, cậu có nghe tin tức này hay không? Cái gì, cậu có nghe nói qua à? Nhanh lên, nói nhanh lên. Ồ... ồ...

Cúp điện thoại, Từ Hải Sinh tâm tình kích động, lập tức rút ra một điều thuốc ngậm ở miệng. Trưởng phòng Trâu biết tình huống không nhiều, tuy nhiên cũng có nói qua Ủy ban Kinh tế cũng đã lập kế hoạch quy hoạch và gửi báo cáo lên rồi. Nhưng UBND thành phố có phê duyệt hay không, khi nào thì thi hành thì y không biết rõ. Nói như vậy, tin tức mà Trương Thăng biết là thật.

Nhưng lúc này, tính phiêu lưu là không thể tránh khỏi. Nếu đợi cho thành phố phê duyệt thì chỉ sợ tin tức này đã bị lộ ra rồi. Chính quyền một khi thiết lập dự án, phòng Đất đai có quyền thu hồi đất. Cục Đất đai sẽ tiến hành đo đạc khảo sát, khi đó cho dù có đại quy mô mua đất cũng không còn ai dám bán cho ông.

Muốn phát tài thì phải đoạt trước trước khi chính quyền thành phố ra quyết sách cuối cùng. Chính là phải tự mình phán đoán đại thế, căn cứ vào mục tiêu xa mà xác định đầu tư. Một khi phán đoán chuẩn xác, sau khi chính quyền công bố kế hoạch khai thác, phát triển thì có thể nâng giá bán cho chính quyền cao gấp mấy lần.

Chính phủ đem quyền khai thác bất động sản cho nhà đầu tư, sau đó lại trao tay lần nữa, cuối cùng đến các xí nghiệp hoặc cá nhân. Trong quy trình này, phòng Đất đai có quyền từ tập thể biến thành quốc gia.

Trong quá trình chuyển hóa, mua đất từ trong tay nông dân thời điểm này là rất rẻ. Nhưng sau khi trải qua khai thác bất động sản thì giá cả được đẩy lên gấp trăm lần. Lợi nhuận trong lúc này chênh lệch đến kinh người.

Chẳng sợ chỉ hưởng lợi nhuận trung gian. Nếu có bạn bè làm trong giới bất động sản thì hoàn toàn có thể vận tác phía sau. Nói vậy, món lãi sẽ còn kếch sù hơn.

Nhưng thật ra bên trong lại có phiêu lưu. Chính quyền thành phố thật ra có phê chuẩn lập dự án hay không? Khi nào thì chấp hành? Nhưng trong thể đạo này, trong tay chỉ cần có vốn thì phương pháp kiếm tiền vẫn còn rất nhiều.

Phiêu lưu – món lãi kếch sù; món lãi kếch sù – phiêu lưu.

Khả năng khác nhau thì kết quả sẽ khác nhau. Giám đốc Từ bỗng nhiên dừng bước, trong mắt lộ ra một cỗ sát khí “Thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Cơ hội này không thể bỏ qua được. Nhưng phiêu lưu thật sự quá lớn. Mình không thể không cẩn thận. Cái tên tiểu tử Trương Thăng kia, vốn định một cước đá văng nó. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nó chính là một tên lính hầu của mình”.

Trương Thăng một đêm ngủ không ngon giấc, phỏng chừng sợ là kế hoạch to lớn của mình sẽ phải bị ngấm nước quá. Nhưng ngoại trừ Giám đốc Từ, thật sự không nghĩ ra ai lại có bản lĩnh bỏ ra một số tiền lớn cả. Ngày hôm sau, lúc hăn đang ngồi ở nhà buồn thảm thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Đúng là Giám đốc Từ. Ông ta muốn hăn đến nhà máy một chuyến, nghiên cứu nên đầu tư như thế nào. Trương Thăng vô cùng mừng rỡ, bất chấp thời tiết nóng bức, đạp xe chạy thẳng đến đơn vị.

- Giám đốc Từ....

Trương Thăng vừa vào cửa liền kêu lên một tiếng.

Giám đốc Từ vẻ mặt tươi cười chào đón:

- Tiểu Trương, cậu là tôi hiểu rất rõ. Người khác mà nói với tôi như vậy, tôi thật là không tin được. Tuy nhiên lại từ trong miệng cậu nói ra, vậy

thì tuyệt đối không sai rồi.

Trương Thăng trong lòng vui vẻ. Giám đốc Từ lại nói:

- Thật sự là kỳ ngộ! Cậu đúng là nhân tài. Nếu nắm bắt được cơ hội mà không làm thì là đồ ngu. Bỏ con cá to bắt con cá nhỏ thì đúng là đồ vô dụng. Nếu muốn làm thì chúng ta sẽ làm thật lớn.

Trương Thăng vui vẻ:

- Tôi chính là có ý này.

Giám đốc Từ nói:

- Tình trạng kinh tế của tôi nếu dùng mua đất thì cũng không nhiều. Tuy nhiên, tôi có người bạn làm ngân hàng, tôi có thể giúp cậu liên hệ, vay một khoản tiền. UBND quận Kiều Tây tôi cũng chịu trách nhiệm bàn bạc cho cậu. Tóm lại, chạy quan hệ, chạy tài chính, toàn bộ để tôi làm. Nhưng tôi bây giờ vẫn còn là lãnh đạo nhà máy, không thể ra mặt được, sự tình còn phải nhờ đến cậu.

Trương Thăng ngẩn ra, lập tức hiểu được ý của ông ta. Trương Thăng mặc dù không lịch lãm cho lắm, nhưng không có nghĩa là người không có ánh mắt. Đây là giải thích tất cả phiêu lưu đều do hấn gánh vác. Được thì Giám đốc Từ có thịt ăn, nhưng thua thì do mình gánh chịu.

Hấn vốn muốn mượn quan hệ của Giám đốc Từ, còn mình thì cung cấp tin tức, đi theo làm chân chạy việc. Cho dù chỉ là một tên tiểu lâu la, nhưng cũng kiếm được một số tiền khổng lồ. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới Giám đốc Từ lại đề xuất phương pháp như vậy, bảo hấn đứng tên đi vay? Nếu tin tức không chính xác, số nợ khổng lồ như vậy thì mình làm sao mà sống?

Nhưng nói trở lại, hẳn ngoại trừ biết được tin tức này thì những chuyện khác đều làm không được. Giám đốc Từ làm vậy chẳng khác nào xuất lực vận tác toàn bộ quá trình. Là người hợp tác, Trương Thăng phải chấp nhận toàn bộ phiêu lưu. Tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng trừ việc đó ra, hẳn còn cái gì có thể trả giá?

Bản thân từ trước đến nay đều theo khuôn phép, kết quả đạt được cái gì? Cái tin tức này giả hay thật? Có đáng giá mạo hiểm hay không? Suy nghĩ một lần, ánh mắt nghi ngại của hắn dần dần kiên định xuống, trong mắt tỏa ra hào quang nóng bỏng.

Từ Hải Sinh thấy vậy liền cười rộ lên. Ông ta rất hiểu ánh mắt này. Ông ta không chỉ nhìn thấy ở đám bạn trong thương giới của mình, mà ngay khi ông còn trẻ, bao nhiêu lần do dự, giãy dụa, cuối cùng làm ra được quyết định. Trong ánh mắt nhất định là toát ra được loại ánh mắt này. Đập nôi dìm thuyền, tử chiến đến cùng.

Đôi khi cũng chỉ có dân cờ bạc mới lộ ra loại ánh mắt này.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đập Nồi Dìm Thuyền Đều Có Người

Kỳ thật Trương Thăng vốn không phải là một người thích đầu cơ mạo hiểm. Ngược lại, hẳn là người hướng nội, hay ngại ngùng. Cho đến lúc học lớp 10, nói chuyện với con gái mà hẳn còn đỏ mặt. Cho đến khi công tác, ở khoa điện công nghiệp mấy năm, nhờ lão Bạch, anh Hồ và Quách mập thì mới dần dần bỏ được điểm yếu này.

Nếu có khả năng, hẳn sẽ sống một cách bình thường, tuyệt sẽ không làm ra việc mạo hiểm như vậy. Nhưng vận mệnh không cho phép. Học không thành, thất nghiệp, hai bàn tay trắng, đã đem hẳn dồn vào tuyệt lộ.

Người nóng nảy, phần lớn sẽ có ý định muốn gỡ lại. Lúc này, rất nhiều suy nghĩ và dũng khí vốn bị đè nén sẽ bạo phát ra ngoài. Việc có dũng khí để làm hay không, lúc này sẽ xem người có có đảm lược và quyết tâm hay không. Trương Thăng chính là bị cuộc sống đẩy đến nơi khốn cảnh, nhưng cũng không cam tâm chịu cảnh trầm luân.

Hẳn trong đời lần đầu tiên gặp phải suy sụp như vậy, không phải là chuyện quán ăn bị ngừng kinh doanh, mà là chuyện phát sinh vào năm ngoái. Khi đó nhà máy in ấn Ba Sao đang đứng bên bờ vực bấp bênh, nhà máy còn chưa có tin tức được góp vốn. Nửa chết nửa sống. Máy móc phân xưởng không có hoạt động, hẳn làm việc trong khoa điện của nhà máy thì cũng chẳng có việc gì. Lúc này nhiều người tìm cách để được điều đi, chẳng ai chịu ngồi chờ chết trên con thuyền sắp bị chìm ngìm này cả.

Có một dạo, lão Bạch cùng khoa bảo hẳn đến chỗ giao dịch chứng khoán. Đây là lần đầu tiên hẳn bước vào chỗ này. Lúc ấy đang là giữa trưa,

sở giao dịch giấy, báo, tờ thông tin, đơn giao hàng, đơn ủy thác bay đầy đủ. Lại còn có tàn thuốc lá, vỏ hộp thuốc lá nữa.

Buổi trưa nên ít người. Có người đang ngồi trên ghế ngủ, còn có người vây quanh đánh bài tú lơ khơ. Bốn phía đều có máy điều hòa không khí, nhưng không khí lạnh vẫn không thể chiếu cố hết không gian lớn như vậy. Khói thuốc dày đặc trong phòng khiến người ta muốn ói.

Trương Thăng cho tới bây giờ vẫn chưa từng chơi qua cổ phiếu, đối với thứ đồ này không thông. Nhìn một hàng số đỏ đỏ kia, hần căn bản xem không hiểu. Lão Bạch nhìn bảng giao dịch, cười ha hả:

- Thấy không, tăng rồi đấy. Tôi mới mua chưa được nửa tháng mà lời được năm ngàn rồi. Haha, nếu tăng lên thêm hai ngàn nữa, tôi sẽ bán nó ra.

- Cái gì, anh mua bao nhiêu mà kiếm được nhiều như vậy?

Trương Thăng hơi giật mình.

Lão Bạch dương dương đắc ý nói:

- Mua hai ngàn cổ phiếu, tăng hơn hai đồng một cổ phiếu rồi. Có ngon không?

Trương Thăng hơi giật mình:

- Mua cổ phiếu có thể kiếm được nhiều tiền như vậy sao?

Lão Bạch thấy hần hơi động tâm thì liền chỉ điểm:

- Cậu nhìn trong cái bảng đó đi. Là quỹ đấy. Quảng Đông Quảng Tín, Quảng Đông Hải Âu, Quảng Đông Quảng Phát, còn có Thẩm Dương “Tứ Tiểu Thiên Nga”: Phúc Dân, Cửu Thịnh, Nông Tín, Hưng Thẩm...đều là một đồng một cổ phiếu. Cậu có ít tiền thì trước mua những loại cổ phiếu này để luyện tay nghề đi.

“Một đồng một cổ phiếu. Trong tay mình đang có hơn bốn ngàn đồng tiền gửi ngân hàng, có thể mua được khoảng bốn ngàn cổ phiếu. Nếu một cổ phiếu tăng hai đồng thì sẽ được tám ngàn đồng. Tính ra là bao nhiêu năm tiền lương nhỉ?” Trương Thăng nội tâm nhảy dựng.

Trương Thăng từ đó về sau bắt đầu chú ý đến thị trường chứng khoán. Gia cảnh của hắn không khá giả. Ba của hắn là công nhân về hưu của một nhà máy cơ giới. Mẹ làm việc tại một xưởng sản xuất hệ thống sưởi hơi nhỏ. Em trai không học được, cũng sớm nghỉ học, làm việc cho một công ty cung cấp. Áp lực kinh tế thủy chung là vấn đề lớn. Nếu đầu cơ cổ phiếu có thể kiếm tiền, vì sao lại không làm?

Trương Thăng cứ giữa trưa là chạy đến sở giao dịch chứng khoán. Hắn cái gì cũng không hiểu, cũng chẳng có ai để hỏi. Lần nào cũng nhìn vào ba loại cổ phiếu của Quảng Phát, Quảng Tín và Hải Âu, xem giá tiền lên xuống của chúng. Ước chừng nửa tháng, hắn dần dần hiểu ra được quy luật. Một loại cổ phiếu này, mỗi lần giảm thì chỉ giảm có vài hào, nhưng chưa được hai ngày thì khẳng định là sẽ tăng lên. Tới lúc đó sẽ tăng lên là một đồng bốn hào. Lúc này chênh lệch khoảng ba hào. Nếu mua mười ngàn cổ phiếu, chỉ sau vài ngày là có thể kiếm ba nghìn, so với bốn tháng tiền lương của hắn còn cao hơn.

Trương Thăng thật sự là bị động tâm rồi. Khi nhìn thấy cổ phiếu của Quảng Tín tăng một đồng bốn hào, hắn quyết định đem toàn bộ tiền gửi ngân hàng, mở một tài khoản, điền đơn ủy thác, đơn mua hàng, tạo thành quỹ đầu tiên trong đời của hắn. Lúc này, tim của hắn đập bình bịch, giống như đem toàn bộ tính mạng của nhà hắn đặt vào đó. Lo lắng cả một tuần lễ, hắn lời được một ngàn bốn trăm đồng.

Từ lúc đó, Trương Thăng bắt đầu say mê đầu cơ cổ phiếu, nhưng hắn cũng không chú ý bất cứ tin tức gì. Đối với kiến thức căn bản của cổ phiếu hắn cũng hoàn toàn không biết. Hắn chỉ nhìn vào hai loại cổ phiếu Quảng Tín và Quảng Phát. Khi thấy nó hạ xuống thấp thì mua vào, khi tăng được

hai ba hào thì lập tức bán ra. Sau đó lại kiên nhẫn chờ nó hạ tiếp. Loại đầu cơ ngu ngốc như vậy không ngờ hẳn vẫn có thể kiếm lời mà không bị lỗ. Khi tới cuối năm thì bị lật một phen.

Khi đó rất nhiều người đều mua máy BB, có thể nhận được tin tức cổ phiếu. Nhưng máy BB quá mắc, hẳn không thể mua được, chỉ có thể chạy đến sở giao dịch chứng khoán. Dần dần, hẳn phát hiện biên độ lên xuống của cổ phiếu so với quỹ lớn hơn rất nhiều. Khi đó vẫn chưa có hạn chế mức độ tăng hoặc giảm. Mua được cổ phiếu đúng thì trong một ngày cũng có thể lời gấp đôi, dễ như trở bàn tay. Lúc này hẳn bắt đầu chú ý đến cổ phiếu.

Hẳn mua mấy tờ báo, căn cứ cổ phiếu trên báo, hẳn phát hiện cổ phiếu của Thục Trường Hồng không tệ. Lúc ấy giá cổ phiếu của nó là mười một đồng. Tiền lời mấy hào, nhưng so với loại cổ phiếu hai ba chục đồng mạnh hơn rất nhiều. Vì thế liền theo dõi nó. Lúc ấy cổ phiếu rác thì vẫn tăng vọt, còn cổ phiếu blue-chip thì lại giảm. Quan sát một thời gian ngắn, thấy nó giảm tám đồng một cổ phiếu. Trương Thăng lúc này không kìm được sự kích động, quyết định tung toàn bộ tiền ký quỹ của mình để mua Thục Trường Hồng.

(Cổ phiếu blue chip là cổ phiếu của những công ty lâu đời, uy tín, có thu nhập ổn định và không có nợ quá hạn. Hầu hết các cổ phiếu blue chip đều trả cổ tức thường xuyên, thậm chí khi việc kinh doanh có xấu đi so với bình và thường được các nhà đầu tư những người tìm kiếm sự an toàn và ổn định tương đối định giá cao. Mặc dù thường thì giá thị trường của cp blue chip so với mệnh giá cao. Đặc thù các cổ phiếu loại này được cho là đem lại thu nhập ổn định, lợi nhuận thấp và rủi ro thấp.)

Nhưng khi hẳn mua vào chưa được một tuần, ngày đêm hy vọng Thục Trường Hồng sẽ tăng lên, thì đột nhiên cổ phiếu này lại dừng bán. Trương Thăng ngây thơ vô tri cảm thấy cổ phiếu chỉ là tạm thời ngưng bán. Nhưng ba buổi chiều liên tiếp, Thục Trường Hồng vẫn không bắt đầu phiên giao dịch. Trương Thăng lúc này có chút khẩn trương.

Tính cách của hắn hay mẫn cảm, ngại ngùng, đặc biệt là sĩ diện, tự mình lên mua cổ phiếu, lại sợ đồng nghiệp nhạo báng cho nên ngậm miệng không nói. Chẳng những người khác hoàn toàn không biết, mà ngay cả lão Bạch hắn cũng không nói. Lúc này tất nhiên là ngại ngùng hỏi rồi.

Một buổi trưa, hắn nhìn chăm chăm vào bảng cổ phiếu cả nửa ngày, cuối cùng nhin không được liền hưởng vài dân chơi chứng khoán đang đánh bài tú lơ khơ mà hỏi.

Anh, xin hỏi một chút. Thục Trường Hồng sao không thấy giao dịch?

Một gã miệng ngậm tờ giấy trắng ngẩng đầu lên, không kiên nhẫn nhìn hắn một cái, lớn tiếng nói:

- Làm gì? Cậu mua à?

Trương Thăng mặt hơi đỏ lên, vội vàng nói:

- Tôi...tôi không có mua, chỉ là hiếu kỳ một chút. Thấy vài ngày rồi mà nó không giao dịch.

Người nọ trừng mắt, tờ giấy trong miệng rớt xuống đất:

- Không mua thì hỏi làm gì? Thục Trường Hồng không giao dịch, bởi vì giao dịch phi pháp nên bị cấm rồi, thành giấy lộn rồi, biết không?

Trương Thăng đầu giống như bị đấm một cái, lúc ấy hồn bay phách lạc, thì thào truy vấn:

- Anh nói bị cấm rồi à? Thành giấy lộn rồi à? Thế người mua nó thì sao?

Thanh âm của hắn cũng bắt đầu run lên.

Người nọ nặng nề đánh xuống cây bày:

- K!

Sau đó nói một tiếng:

- Cổ phiếu rất có phu lưu, khi mua nên cẩn thận. Chấp nhận thua thoi. Nhiều cổ phiếu như vậy, ai bảo cậu mua nó làm gì?

Trương Thăng ánh mắt nhìn thẳng. Hãn lững thững bước ra cửa, toàn bộ sức lực của cơ thể giống như bị vét sạch hết.

Một gã râu quai nón đánh ra một quân bài, hỏi người kia:

- Anh nói cái gì đó? Không phải nói là Thục Trường Hồng giao dịch phi pháp đang bị điều tra sao? Ai nói bị cấm rồi hả?

Gã ngậm giấy cầm quân bài cười ha hả:

- Haha, đã ngốc rồi còn đầu cơ cổ phiếu. Không lừa hãn thì lừa ai?

Đáng tiếc Trương Thăng không nghe được câu này, cả người hồn bay phách lạc, giống như là đã chết.

Loại sự tình này khiến người nghe không khỏi cảm thấy quá mức hoang đường. Nhưng lúc này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Nhà đầu tư còn có người yêu cầu sở giao dịch chứng khoán bồi thường. Bởi vì anh ta đã mua quỹ tự bảo hiểm rủi ro cho cổ phiếu của mình.

(Quỹ tự bảo hiểm rủi ro là một loại thể chế tài chính có thể đạt được những lợi thế trong ngắn hạn hoặc dài hạn bằng cách mua bán các cổ phiếu kể cả các cổ phiếu được định giá thấp, mua bán các quyền chọn mua bán hoặc trái phiếu)

Trương Thăng cũng chỉ là một tay ngang trong nghề. Kỳ thật hãn chỉ cần hướng đồng sự có chơi cổ phiếu nói ra khó khăn của mình thì có thể hiểu được đây bất quá chỉ là người khác lừa hãn. Nhưng khi đó hãn quá

mức mẫn cảm, lòng tự trọng mạnh hơn hết thảy. Tự mình thua thảm như vậy, một khi hướng người khác hỏi thăm thì rất nhanh sẽ truyền ra trong xưởng. Hãn không muốn bị người khác nhạo báng. Do đó, sự khổ sở này cũng chỉ chịu ở trong lòng.

Hôm đó, Trương Thăng hồn bay phách lạc trở về xí nghiệp. Còn buổi tối thì không biết mình lái xe đạp như thế nào để về nhà. Cả đêm hãn không tài nào ngủ được. Một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng. Từ nay về sau, phàm là những tin tức có liên quan đến cổ phiếu hoặc có người nói đến cổ phiếu, hãn liền lập tức tránh xa, nghe cũng không nghe.

Chuyện này đối với hãn thật sự đã kích vô cùng. Suốt cả nửa năm cũng chưa tan.

Khi đó tái cơ cấu lại doanh nghiệp nhà nước, rất nhiều công nhân bị thất nghiệp. Đại đa số công nhân trong đầu vẫn còn là những tư tưởng xưa cũ, đối với việc bị mất công việc chẳng khác nào trời đất sụp đổ, đối với cuộc sống tràn đầy mơ hồ. Nhà máy in ấn Ba Sao đối với cơn lốc xoáy của thời đại cũng không né tránh được việc tái cơ cấu. Tất cả mọi người đều phải trải qua cơn đau cải cách này.

Có rất nhiều thay đổi trong thời kỳ này. Thế chế cũ mới lẫn lộn. Người bình thường có cảm giác mơ hồ, vô lực, tìm không thấy mục tiêu, chỉ có thể là nước chảy bèo trôi, lảng lạng mà chờ vận mạng an bài, cũng không ai biết tương lai của mình như thế nào.

Trương Thăng nếu không phải trải qua nhiều biến cố, thất nghiệp, kinh doanh liên tiếp bị thua lỗ, mà chỉ là một người công nhân bình thường, hôm nay như thế nào lại có dũng khí đạp nôi dim thuyền, tử chiến đến cùng?

Hiện giờ, chỉ là một người công nhân bình thường, hãn không có những mối quan hệ và thế lực nào khác có thể dựa dẫm. Người mà hãn

quen biết, duy nhất chỉ có thể trông cậy vào Từ Hải Sinh. Cũng chỉ có ông ta, hãn con kiến nhỏ mới có thể nuốt được con cá lớn này.

Thiên hạ rộn ràng, đều vì xu thế có lợi cho mình. Loại cơ hội này đối với hãn mà nói, không chỉ là kiếm lời mà còn là tranh giành quyền sinh tồn.

- Tôi đồng ý!

Trương Thăng nói từng chữ, trong lòng rất có loại bi tráng “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn”.

(Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn / Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn", nghĩa là "Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh / Tráng sĩ một đi, không trở về")

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Việc Tốt Thường Gian Nan

Trương Thăng đã suy nghĩ rất rõ ràng, cơ hội này hẳn không muốn bỏ qua. Nếu không hẳn chỉ có thể trơ mắt nhìn các tòa nhà cao tầng mọc lên trên mảnh đất bằng phẳng ở Kiều Tây. Cho dù đã biết trước tin tức nhưng cũng chỉ có thể làm quần chúng.

Hơn nữa, để hẳn đứng tên vay vốn cũng chưa chắc là phải chịu hết trách nhiệm. Đồng thời cũng có thể để hẳn nắm giữ chủ động. Bởi vì vay mua đất nhất định là phải đứng tên hẳn. Một khi tin tức là thật, Từ Hải Sinh sẽ không có biện pháp gạt hẳn qua mà độc hưởng một mình. Nếu hiện tại mình mạo hiểm không dám gánh, mà toàn bộ đều do Từ Hải Sinh vận tác. Khi tin tức phát triển khu Kiều Tây vừa phát ra, thì Giám đốc Từ bất cứ lúc nào cũng có thể bán đất và hẳn sẽ vẫn hoàn hai bàn tay trắng.

Giám đốc Từ nghe hẳn đồng ý, mặt giãn ra, cười nói:

- Vậy là được rồi. Người trẻ tuổi thì nên mạnh dạn đi đầu, nhiệt tình, làm chuyện gì cũng nên chấp nhận mạo hiểm. Phiêu lưu càng lớn thì lợi ích sẽ càng lớn. Nếu muốn ngồi mát ăn bát vàng thì sẽ không có người mang bánh ngọt tới cho ăn đâu. Nếu cậu đồng ý thì sự việc cứ quyết định như vậy.

Trương Thăng nói:

- Được, tuy nhiên lợi ích thì chúng ta cũng nên nói rõ ràng trước. Nếu đầu tư thành công thì chia như thế nào?

Giám đốc Từ cười nói:

- Tôi tất nhiên sẽ không bạc đãi cậu. Chia theo tỷ lệ 4:6. Tôi 6 cậu 4. Tiểu Trương, ngoại trừ tin tức này thì cậu cũng không có đầu nhập nào khác.

Trương Thăng khẽ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Giám đốc Từ, hiện tại tin tức mới là nhân tố quan trọng để phát tài. Hơn nữa, tôi không phải là không có đầu nhập nào khác. Toàn bộ phiêu lưu đều do tôi gánh chịu. Đây là một cuộc mua bán chỉ có lời chứ không có lỗ.

Giám đốc Từ nhíu mày nói:

- Vậy thì cậu nói đi, chia như thế nào?

Trương Thăng nhìn thẳng, không hề nao núng:

- Chia thành 5:5. Thành công thì anh lấy một nửa. Còn thua thì tôi gánh nợ.

Giám đốc Từ đang yên lặng, đột nhiên cười to:

- Haha, nghe ra rất có sức thuyết phục.

Ông ta giở giọng giảng dạy:

- Tiểu Trương, cậu có suy xét đến, nếu không có tôi thì cậu căn bản không có khả năng làm chuyện này. Một khi thành công thì bốn phần cũng là một con số thiên văn rồi. Làm người...không thể quá tham lam.

Trương Thăng hít sâu một hơi, nghiêm túc cò kè mặc cả:

- Giám đốc Từ, tôi hiểu được ý của anh. Cũng hiểu được tác dụng quan trọng của anh trong đó. Nhưng nếu là buôn bán, tôi cảm thấy nên dựa theo trả giá đến thù lao thu hoạch. Anh trả giá tôi cũng biết. Và tôi cũng

biết nếu không có anh thì tôi cũng không làm được việc này. Nhưng tôi gánh phiêu lưu thì tôi cảm thấy được giá trị của cái giá này.

Giám đốc Từ cau mày, rồi nhanh chóng giãn ra, cười ha hả:

- Được, được. Tiểu Trương, cậu nói như vậy rất hay. Tôi rất thích cộng tác với người thông minh. Tôi không dài dòng nữa. Năm phần thì năm phần, không cần phải cò kè nữa, để làm tổn thương hòa khí.

Ông ta chỉ vào ghế sofa, ra hiệu Trương Thăng cùng nhau ngồi xuống. Ông ta đốt một điếu thuốc, rồi nhả ra một vòng khói:

- Tốt lắm, tối nay tôi bắt đầu liên hệ. Bước đầu tiên chính là chuẩn bị văn kiện cho cậu, cùng với hợp đồng mua bán đất, quy hoạch đất ở khu Kiều Tây. Phải có những thứ này mới đi vay vốn ở ngân hàng.

Trương Thăng nghe xong thì cảm thấy cả kinh. Hiện tại mới biết được cái gọi là đi vay, hóa ra cũng có thể dùng danh nghĩa khác để vay. Hẳn mặc dù không hiểu cái gì là lừa cho vay, nhưng cũng biết những văn kiện này là giả. Một khi đầu tư thất bại, cũng không chỉ là gánh vác nợ nần không, mà còn phải chịu trách nhiệm hình sự nữa. Khó trách Giám đốc Từ chỉ cười, mà không có quá nhiều giằng co trong vấn đề lợi ích.

Giám đốc Từ còn nói:

- Đương nhiên, chúng ta sẽ đàm phán với lãnh đạo khu Kiều Tây. Nếu muốn làm giả thì nhất định phải là quy hoạch xây dựng nhà ở. Bởi vì hiện tại thành phố còn chưa đưa ra chỉ thị khai thác, phát triển khu Kiều Tây, phòng Đất đai còn chưa có quyền thu hồi đất. Hiện tại vẫn do UBND quận quản lý, thuộc về địa phương.

- Tuy nói Kiều Tây hiện nay chẳng khác gì khu đất hoang, nhưng trong hồ sơ của chính phủ thì vẫn là dùng cho nông nghiệp. Nếu không dùng cho nông nghiệp hoặc vượt kế hoạch chỉ tiêu dùng cho nông nghiệp

thì bọn họ không có quyền phê chuẩn việc mua bán trao tay, còn phải báo cáo lên quận và thành phố.

- Tôi tính toán một chút, nhiều nhất là mua khoảng ba trăm mẫu đất. Nhiều hơn nữa thì chúng ta không mua được nhiều, nhưng ba trăm mẫu thì quy mô cũng không coi là nhỏ. Nói là xây dựng nhà ở, nhưng nó vẫn được xem là đất nông nghiệp. Chỉ là quyền sử dụng được chuyển đi, chứ không cần báo cáo, như vậy lực cản sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Đối với những thứ chính sách dùng đất này, Trương Thăng dốt đặc cán mai, nghe vậy liền nghi hoặc nói:

- Nếu như nói là xây dựng nhà ở, tương lai một khi bán cho nhà đầu tư bất động sản khai thác phát triển thì không vi phạm hợp đồng sao?

Đối với việc không theo hợp đồng làm việc, Trương Thăng trong lòng rất sợ hãi. Cô Chánh văn phòng Thôi kia quả thực đã cho hắn một đả kích không nhỏ.

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

- Chúng ta đánh cuộc cái gì nào? Đánh cuộc nếu chính phủ khai thác, phát triển khu Kiều Tây thành một khu nghiên cứu kỹ thuật cao cấp – hiện đại, bọn họ sẽ nguyện ý thấy trong phần đất của mình xuất hiện một mảnh đất trồng rau sao? Toàn bộ đất đai trong khu chuyển biến tính chất, là người được quyền sử dụng nó, chúng ta hay đổi quyền sử dụng hoặc quyền sở hữu chỉ là thuận lý thành chương thôi.

Trương Thăng cười gật đầu:

- Phương diện tri thức này, tôi thật hiểu biết quá ít, khiến anh chê cười rồi.

Giám đốc Từ nói:

- Cứ như vậy, chỉ cần khơi thông cán bộ chính quyền thôn xã thì chúng ta có thể lấy được đất rồi. Song phương ký kết hợp đồng, ở quận bất quá chỉ làm công tác chuyển nhượng quyền sử dụng đất, thậm chí duyệt chứng nhận quyền sử dụng đất mà thôi. Những thứ khác không thành vấn đề.

Trương Thăng nghe xong cảm thấy vui mừng. Nếu thua, vốn vay không trả được, lại bại lộ chuyện làm giả hợp đồng lừa gạt, hẳn sẽ phạm vào tội kinh tế. Ngồi tù là chuyện không hề nghi ngờ. Nhưng trong lòng của hắn cố tình lại có một loại cảm giác hưng phấn, cả người nhiệt huyết đều sôi trào.

Phen này hắn đánh cược thật lớn, nhưng từ xưa đến nay ai mà không đánh cược? Nhưng vương hầu tướng quân không phải là lấy tính mạng của toàn gia ra mà đánh cược sao? Hẳn chẳng qua chỉ là muốn đánh cược để có được những ngày lành thôi.

Trương Thăng vốn tưởng rằng Từ Hải Sinh sẽ ký hiệp nghị phân chia lợi ích với hắn, không ngờ Từ Hải Sinh lại trực tiếp tính toán việc vay vốn và mua đất, căn bản không nói gì về vấn đề này. Trương Thăng thầm nghĩ một chút rồi chủ động đề xuất. Từ Hải Sinh liếc mắt nhìn hắn, mỉm cười nói:

- Không cần, tôi tin cậu. Chúng ta cứ làm hợp đồng miệng, ghi nhớ trong lòng là được rồi.

Trương Thăng không biết Từ Hải Sinh có thật tin tưởng hắn hay không, hay là không muốn lưu lại chứng cứ gì trong vấn đề này. Hắn là người thẳng thắn, thành thật, đã quyết định khi thua thì một mình chịu trách nhiệm, tuyệt không lung tung vu cáo. Một khi thành công cũng không thấy lợi quên nghĩa, bội ước. Trong lòng hắn thanh thản, thấy Từ Hải Sinh không muốn ký kết hiệp định thì cũng không kiên trì nữa.

Hai người lại bàn thêm một số chi tiết. Giám đốc Từ nhìn bên ngoài rồi nói:

- Hiện tại đã đến giờ cơm trưa. Hôm nay Tiểu Mạch dính hôn, tổ chức tại căn tin nhà máy, nên không giữ cậu được nữa. Chúng ta hẹn hôm khác nhé. Tối nay tôi sẽ bắt đầu thu xếp, bất cứ lúc nào cũng phải giữ liên lạc. Cậu chờ tin tức của tôi nhé.

Trương Thăng đứng lên, nghe xong thì kinh ngạc nói:

- Tiểu Mạch, dính hôn?

Giám đốc Từ vừa đi vừa nói:

- Ừ, Tiểu Mạch và Tiểu Trịnh hôm nay dính hôn rồi. Cậu cũng biết, Tiểu Trịnh mồ côi, không nơi nương tựa, nhà máy không phải xem như cha mẹ của cô ấy sao? Lãnh đạo nhà máy, công đoàn nhà máy, còn có Viện trưởng viện Cô nhi mà lúc trước cô ấy ở cũng tới.

Giám đốc Từ nói cái gì đó, Trương Thăng đã không còn nghe được nữa. Hắn trong lòng chao đảo, chẳng khác gì con diều đứt dây, theo gió phiêu diêu, chẳng biết bay đi phương nào. Tuy nói rằng từ đầu đến cuối hắn chỉ yêu đơn phương, nhưng sau khi nghe xong tin tức này, trong lòng không khỏi vẫn có chút đau đớn.

Bước ra khỏi văn phòng Giám đốc Từ, ra khỏi trụ sở làm việc, thì vừa lúc nhìn thấy Trưởng phòng Mạch và Trịnh Tiểu Lộ đang đứng ở cửa căn tin nói chuyện gì đó. Trưởng phòng Mạch vóc dáng rất cao, dáng vẻ đường đường. Còn Tiểu Lộ thì đứng thấp hơn một cái đầu. Cô ngẩng đầu, nụ cười ngọt ngào, ánh mắt trong veo như nước hồ thu nhìn Trưởng phòng Mạch. Hai người nói cái gì đó mà Trưởng phòng Mạch ôn hòa cười.

Trương Thăng nhìn cảnh tượng như vậy, trong lòng liền giống như bị xát muối. Chua ngọt đắng cay liền xông lên trên đầu. Tình cảm đơn

phương, đại khái đều chịu qua loại tư vị mất mát này. Thật trống vắng!

Trưởng phòng Mạch một tay bỏ vào trong túi quần, đứng yên, tư thế lộ ra một sự tự nhiên không nói nên lời. Giờ phút này, Trưởng phòng Mạch đang nói câu gì mà Trịnh Tiểu Lộ liền bật cười, lờm y một cái. Trương Thăng chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười dịu dàng cùng vẻ mặt như vậy của Trịnh Tiểu Lộ.

Trương Thăng tâm chìm xuống. Một cỗ tâm tình khó chịu tả hữu xung đột, quấy đến tinh thần của hắn không yên. Giám đốc Từ nói với hắn một tiếng rồi bước tới, còn Trương Thăng thì lập tức quẹo sang một lối khác. Hắn không có dũng khí nhìn tiếp cảnh tượng hạnh phúc của đôi tình nhân kia.

- Thăng Tử, cậu có chuyện gì mà đến nhà máy vậy?

Đồng nghiệp trước kia ở khoa Điện, lão Bạch cười hì hì bước tới chỗ hắn.

Trương Thăng vừa thấy liền mỉm cười:

- Anh Bạch, anh đây là...Đang mang gì vậy?

Lão Bạch giơ lên một cái túi nhựa bóng nhẫy, nói:

- Không có gì, chỉ là vài cái móng heo, dùng nồi ở đơn vị nấu cho nhừ, rồi về nhà cho con gái yêu của tôi gặm.

Hai người bước ra cổng. Lão Bạch vui vẻ nói con gái của y ngoan như thế nào, đi học cố gắng như thế nào. Dường như đó là toàn bộ hy vọng và hạnh phúc của y.

Trương Thăng trong lòng có chút cảm thán. Đúng vậy, người nghèo có cuộc sống của người nghèo. Oán giận thì có tác dụng sao? Nếu cố gắng thì

chưa chắc không thể chuyển bại thành thắng. Nếu hiện tại chấp nhận thua thì thật sự là thua rồi.

Lão Bạch cùng với Trương Thăng bước ra cổng. Lão Bạch nói:

- Vừa mới gặp Quách mập. Nghe nói quán cơm của hai người đẹp rồi à? Anh ta bây giờ đang giúp vợ bán hàng. Đang hỏi thăm dây điện, đèn để buổi tối bày ra vỉa hè bán hàng. Khó có được cơ hội gặp mặt như vậy, đi ăn cơm không?

Y vừa mới nói được câu này, chợt nghe một chuỗi âm thanh cảnh báo vang lên. Một chiếc xe cảnh sát lóe đèn đang vội vàng lao tới, đậu lại trước cổng nhà máy. Một cảnh sát bước xuống xe, hô to:

- Mở cửa ra, chúng tôi phải chấp hành công vụ.

Lúc này tiếng chuông tan tằm vừa mới vang lên. Ngoại trừ những nhân viên của khoa Điện thì công nhân bên trong phân xưởng vẫn chưa ra. Lão Lưu phòng thường trực đang muốn đi ra mở cửa chính, vừa thấy cảnh tượng này thì nhất thời ngăn ra. Gã cảnh sát kia lại rống lên một tiếng thì ông ta mới cuống quýt mở then cài cửa chính.

Chiếc xe cảnh sát tiến vào, đầu chiếc xe nhẹ nhàng đậu bên cạnh Trương Thăng. Gã cảnh sát kia vẫn chưa lên xe, mà trực tiếp hỏi Trương Thăng:

- Trưởng phòng Mạch của phòng Tài vụ các người hôm nay có đi làm không? Anh ta đang ở đâu?

Trương Thăng không hiểu ra sao cả, ngẩng đầu chỉ tay ra chỗ cửa căn tin. Gã cảnh sát vừa thấy, thì gần như không cần dẫn đường, gật đầu rồi cúi người nói với người trong xe mấy câu. Gã cảnh sát trong xe giơ bộ đàm, cao giọng nói với đồng nghiệp tình huống cơ bản rồi hướng căn tin đi tới.

Lão Bạch ngạc nhiên nhìn, nói với Trương Thăng:

- Tiểu Trương, xảy ra chuyện gì vậy? Cảnh sát bày ra bộ dạng này tìm Trưởng phòng Mạch, dường như không có chuyện tốt.

Lúc này, Quách mập giống như đất rung núi chuyển từ trong khoa điện chạy ra, trong tay cầm theo một cuộn dây điện, hưng phấn hỏi:

- Cảnh sát đến làm gì vậy? Xảy ra chuyện gì à? Có phải là cậu ước hiệp phụ nữ hay không mà để cho người ta tìm tới cửa?

Trương Thăng trừng mắt nhìn gã, cười mắng:

- Có muốn ước hiệp thì cũng ước hiệp Tiểu Kim Đậ của anh.

Quách mập nhìn lão Bạch nói:

- Thấy chưa? Chẳng tốt lành gì mà? Tôi đã sớm biết cậu ta thương thâm vợ tôi mà.

Lão Bạch đã bốn mươi tuổi, nhưng không ngờ già rồi mà không nên nết, cười nói:

- Quả thật là em dâu rất mê người. Không nói gạt cậu em, anh đây cũng đã sớm thương thâm nhớ trộm rồi.

Bọn họ mặc dù đang nói giỡn, nhưng ánh mắt đều ngó chừng cửa căn tin. Một ý niệm không rõ ràng hiện ra trong đầu của hẳn, khiến hẳn không tự chủ được, tâm tình không khỏi nhảy dựng lên.

Đám cảnh sát xuống xe, vọt vào trong căn tin, chỉ trong chốc lát, cả hai gã cảnh sát một trái một phải kèm hai bên Trưởng phòng Mạch đi ra.

Trương Thăng mở to mắt:

- Bọn họ...là tới bắt Trưởng phòng Mạch đây.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tù Cơ Cua Gái

Mạch Hiếu Tề bị hai gã cảnh sát kẹp đến xe cảnh sát. Y muốn quay đầu nói với người nhà cái gì đó nhưng gã cảnh sát đã mở cửa xe, đẩy y đi vào.

Cha mẹ, chị, anh rể của Mạch Hiếu Tề, còn có Trịnh Tiểu Lộ đứng đằng trước. Phó giám đốc nhà máy, lãnh đạo công đoàn, còn có lãnh đạo công nhân viện đứng đằng sau, ai nấy vẻ mặt đều khiếp sợ.

Chiếc xe vừa mới quay đầu rời khỏi nhà máy. Anh chị của Mạch Hiếu Tề dìu lấy cha mẹ đuổi theo. Bọn họ chỉ kịp ngăn chiếc xe cuối cùng. Chỉ nghe mẹ của y khóc kêu:

- Đồng chí cảnh sát, các người nhất định là lầm rồi. Cũng không thể oan uổng cho người tốt. Hiếu Tề nhà chúng tôi là người thành thật, nó làm sao mà vi phạm vấn đề về kinh tế chứ?

Một gã cảnh sát từ trong xe nhô đầu ra, trầm mặt quá to:

- Có vấn đề về kinh tế mà cần chúng tôi đi bắt sao? Là phạm tội kinh tế, phạm tội đấy, hiểu không? Chúng tôi sẽ không oan uổng cho người tốt, cũng không bỏ qua cho người xấu. Bà không cần làm trở ngại chúng tôi chấp hành công vụ.

Anh rể Mạch Hiếu Tề vội vàng đỡ mẹ vợ dậy, thì thầm bên tai bà:

- Mẹ, mẹ đừng tức giận. Không phải chỉ là tạm giữ điều tra thôi sao? Con sẽ tìm bạn bè ở cục Tư pháp hỏi thăm sự tình. Sau khi hiểu rõ sẽ tìm

biện pháp sau. Mẹ cản người ta như vậy cũng vô dụng.

Trương Thăng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trịnh Tiểu Lộ. Trịnh Tiểu Lộ nét mặt tràn đầy kinh ngạc, không thể tin nổi. Gương mặt vốn tràn đầy nụ cười, giờ đây nước mắt. Giờ phút này cô cũng không biết nói cái gì, vẻ mặt hoảng sợ. Thần sắc bi thương của cô khiến cho Trương Thăng không có nổi tâm tình vui sướng khi người khác gặp họa. Chỉ biết nhìn cô mà đau lòng.

Cô chỉ là một cô nhi, không nơi nương tựa. Nhưng cô vẫn rất lạc quan. Được một người đàn ông có bằng cấp cao, sự nghiệp thành công, đáng về đường đường theo đuổi không phải là lỗi của cô. Mỗi người đều có quyền hưởng tới hạnh phúc cho mình. Nhưng hạnh phúc của cô hôm nay lại tan vỡ. Như vậy cô làm sao mà chịu nổi?

Các vị lãnh đạo phía sau, Phó giám đốc Từ đứng ở hàng thứ nhất, đầu vẫn bóng loáng, nhưng sắc mặt lại âm trầm giống như mây đen. Tình hình của ông ta khẳng định là kém cỏi. Ông ta là chủ quản công tác tài vụ. Đại tướng dưới tay mình xảy ra chuyện, nói không chừng còn liên lụy đến mình. Tâm trạng của ông ta lúc này làm sao mà tốt được.

Còn các lãnh đạo công đoàn và cô nhi viện thì xì xào bàn tán. Mà các lãnh đạo nhà máy lúc này vẻ mặt cũng rất ý vị xa xa. Đợi cho xe cảnh sát đi khỏi thì tất cả đều đến trấn an cha mẹ của Mạch Hiểu Tề vài câu, nói nhà máy nhất định sẽ chú ý tới việc này. Nếu Mạch Hiểu Tề không có vấn đề gì thì quyết không để cho đồng chí của mình phải chịu ủy khuất. Sau đó, anh rể của Mạch Hiểu Tề lái chiếc xe Santana chở người nhà rời khỏi nhà máy.

Lãnh đạo công đoàn và cô nhi viện an ủi tinh thần Trịnh Tiểu Lộ một phen, cũng đều lắc đầu thở dài rời đi. Lãnh đạo nhà máy lúc này vội vàng quay trở lại văn phòng, nghiên cứu đối sách.

Trương Thăng thấy Trịnh Tiểu Lộ giống như mất hồn đứng ở đằng kia không ai quan tâm, trong lòng mềm nhũn, không kìm nổi lên tiếng khuyên:

- Tiểu Lộ, đừng thương tâm nữa. Chỉ là tạm giữ điều tra. Có lẽ hai ngày nữa sẽ được thả ra. Em cũng đừng buồn.

Trịnh Tiểu Lộ sắc mặt trắng bệch, không có chút khí huyết. Cô miễn cưỡng nở nụ cười trừ, so với khóc còn khó coi hơn:

- Anh Trương, cảm ơn anh. Em...em muốn yên tĩnh một chút.

Quách mậ biết Trương Thăng thầm mềm cô gái này. Thấy Trương Thăng vẫn nhìn Trịnh Tiểu Lộ chăm chăm đến gần người thì liền vỗ vai hấn, kéo hấn qua một bên, đưa cho một điếu “Bạch Tam Tháp”, nói:

- Người nhà của Trưởng phòng Mạch cũng chẳng ra cái gì. Lúc này bỏ đi luôn, chẳng thèm quan tâm đến Tiểu Lộ, giống như Tiểu Lộ không có quan hệ gì với bọn họ. Tiểu Lộ thật đáng thương. Vừa mới đính hôn lại xảy ra việc. Đổi lại là ai cũng khổ sở.

- Ủ..

Quách mậ liếc mắt nhìn hấn, tiếp tục nói:

- Tiểu Lộ cuộc sống cũng không dễ dàng gì. Không cha không mẹ, nếu như đổi lại là cô gái khác thì đã trở thành người xấu rồi. Nhân phẩm sẽ không có. Cậu nói thử một cô gái mồ côi không nơi nương tựa, bỗng nhiên có một người đàn ông sự nghiệp thành công theo đuổi, vậy không thể động tâm sao?

- Ủ...

- Nhưng, cô rất cuộc cũng vẫn là tuổi trẻ. Cậu đừng thấy biểu hiện của cảnh sát chỉ là tạm giữ điều tra. Mạch Tề bình thường ăn mặc tất cả đều là

hàng hiệu, lái xe cũng chính là xe tư nhân. Cậu nói xã hội bây giờ có mấy người có xe tư nhân. Người ta có bằng tiền lương sao? Không có khả năng. Mạch Tề xem như là xong rồi. Tiểu Lộ sau này....Haiz.

Trương Thăng liếc mắt nhìn gã, nói:

- Quách mập, anh có gì thì cứ nói, không cần ấp a ấp úng.

Quách mập ho khan một tiếng, con mắt gian xảo nhìn khắp nơi rồi hạ giọng nói:

- Cậu em thích Tiểu Lộ, ông anh này đã sớm nhận ra. Một cô gái tốt như vậy, nếu tôi chưa kết hôn thì tôi cũng sẽ có ý tưởng đấy. Nhất định phải theo đuổi. Tôi điều kiện so với cậu kém nhiều lắm, nhưng hiện tại cơ hội không phải đã tới rồi sao?

Gã nhìn qua bả vai của Trương Thăng, vẻ mặt bí ẩn nói:

- Anh là người từng trải, để anh nói cho cậu biết. Phụ nữ thời điểm dễ dàng nhất; thứ nhất là hoàn cảnh cực kỳ lãng mạn, cảm động; thứ hai là cảm xúc cực độ kích động, khiến khó tự chủ được; thứ ba chính là khổ sở thương tâm, cảm thấy cô độc cần sự giúp đỡ.

- Cái gì gọi là thừa dịp mà lấn vào? Chính là Tôn Tử binh pháp đấy. Cậu có phải muốn quan tâm chăm sóc sao? Hãy làm đi. Phụ nữ càng yếu ớt thì càng cần an ủi. Khi đó là lúc dễ dàng hướng cậu mở rộng tình cảm. Sau đó cậu hãy thường xuyên kéo cô ra ngoài đi xem phim giải buồn.

- Tình cảm chín một chút, cậu hãy tìm một cơ hội đem cô ấy về nhà mà giới thiệu với gia đình. Rồi bày ra tình cảm chân tình của cậu đối với cô ấy. Nhớ kỹ, trên mặt phải có nước mắt. Đối với loại cô gái dễ dàng mềm lòng như Tiểu Lộ, cậu nhất định phải có nước mắt thật nhiều. Nếu khóc không được thì tìm khói hun vào.

Trương Thăng ngạc nhiên nhìn Quách mập. Quách mập càng nói càng hưng phấn. Cả khuôn mặt từng thớ thịt đều run rẩy. Dường như nhân vật nam chính chuẩn bị thi hành tội ác chính là gã, cực kỳ phấn khởi, nuốt nước miếng nói tiếp:

- Cậu khóc lóc xong thì nhào vô lột quần của cô ấy, miệng không ngừng hô lên “Anh yêu em, yêu đến chết đi sống lại. Cho dù trời đất sụp đổ, anh cũng muốn em. Anh đang muốn chết vì em đây”.

- Cứ như vậy, gạo nấu thành cơm. Tiểu Lộ là một cô gái luôn giữ mình trong sạch, hơn nữa đối với cậu đã có hảo cảm. Cô ngoài trừ đi theo cậu thì không còn con đường thứ hai. Đương nhiên, khi cậu chiếm được cô ấy rồi thì hãy khóc lên. Nước mắt đàn ông khiến cho phụ nữ mềm lòng, nhưng nước mắt của đàn ông lại khiến cho phụ nữ....Hahaha....

Quách mập cười đến rung cả người. Khi nhìn thấy vẻ mặt của Trương Thăng thì vội hỏi:

- Cậu xem tôi nói có đúng không?

- Điều này rất tổn hại. Quách mập...

- Có cái gì mà tổn hại chứ? Tình yêu thì sẽ không từ bất cứ thủ đoạn gì. Cậu cũng không phải hoàn toàn chiếm tiện nghi người ta hết. Cậu về sau sẽ cưới cô ấy mà, đối xử tốt với cô ấy. Một cô gái mồ côi khi có một bả vai để nương tựa vào, hiện tại dùng thủ đoạn gì có còn quan trọng không? Không phải tôi nói cậu, Thăng Tử, cậu có gì chứ? Công việc bình thường, gia cảnh bình thường. Đứa con gái nào mà chịu theo cậu chứ? Nằm mơ đi. Trừ phi là cô ta có vấn đề về thần kinh.

Trương Thăng nói:

- Nhà của tôi cũng không tiện. Ba mẹ ở nhà cả ngày.

Quách mập vỗ ngực:

- Không có việc gì. Ông anh đây ban ngày bán hàng ở chợ nhỏ, buổi tối thì bán hàng vỉa hè. Nhà ở cho cậu mượn tạm. Tuy nhiên, cậu phải chuẩn bị dra trải giường. Cậu đó, trước kia quá bảo thủ rồi. Cứ ôm mãi mỗi tình đơn phương. Một cô gái trong veo như nước, cậu cả ngày cũng chẳng há miệng nói yêu. Người ta sẽ thích cậu sao? Cậu lấy cái gì mà yêu chứ?

- Cuộc sống là củi gạo, dầu muối, tương dấm. Lập gia đình rồi cả ngày ôm đứa con ngồi trong phòng nói chuyện yêu đương sao? Đây chẳng phải là vô nghĩa à? Cho nên, muốn theo đuổi hạnh phúc mà dựa vào điều kiện bản thân là không được. Phải lợi dụng đầy đủ hết thảy mọi thứ xung quanh. Chỉ biết ngồi yêu đơn phương, thất tình thì đáng đời cậu.

Trương Thăng cười ha hả, vỗ vai Quách mập, thờ dài nói;

- Quách mập, tôi biết anh rất tốt với tôi. Chẳng qua, anh nói rất đúng. Cuộc sống là củi gạo mắm muối, nói chuyện yêu đương không thể nuôi sống mình cả đời. Tôi bản thân nuôi còn chưa xong, lấy cái gì mà theo đuổi người ta. Làm như vậy không phải là lừa người sao?

Hắn nói với Quách mập:

- Được rồi, anh mau trở về nhà đi. Nếu về nhà muộn quá thì chị dâu sẽ mắng đấy.

Quách mập lắc đầu, rồi bước tới lấy xe, đặt cái mông to mọng lên, ép tới mức cái yên xe kêu lên ken két.

Quách mập một chân giẫm lên bàn đạp, hơi tức giận nói:

- Được, cậu đừng nghe tôi nói nữa, một lòng một dạ chờ duyên phận của mình. Người nào việc nấy.

Trương Thăng cười khỗ nói:

- Được rồi, tôi tự biết lo mà. Đừng quan tâm thái quá như vậy.

Quách mập nghiêm túc nói:

- Cậu không chủ động xuất kích thì còn làm được cái gì chứ? Cậu hãy thành thật mà tự lo cho mình đi.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Củi Gạo Dầu Muối Tương Dấm Trà

Trương Thăng thở ngắn than dài, âm đạm nói:

- Bàn Tử, thật ra tôi nào có thanh cao, nhiều nguyên tắc như vậy chứ? Nhưng đưa chín quá sẽ không ngọt, dùng mọi cách để giành được con gái người ta, mà người đã giành được rồi, thì nay cũng đừng nên oán trách gì? Cả ngày ăn không khí, thì tình yêu dù có sâu đậm đến đâu cũng hết đi, mà cho dù là cô gái đó bằng lòng chịu khổ cùng mình, nhưng tương lai sinh con đẻ cái thì sao? Củi gạo dầu muối tương dấm trà, yêu có sâu đậm cũng chẳng mài ra mà ăn được, tôi thật sự không tin loại tiểu thuyết ngôn tình chó má này, mới không muốn làm chuyện như vậy.

Vừa nghe vậy, vẻ mặt rạng rỡ của Quách mập lập tức âm đạm, không cần nói ai khác, tự nói bản thân từ lúc thất nghiệp tới nay vợ mình càng lúc càng lạnh nhạt đối với mình, lúc đó chí ít còn trông cậy vào quán ăn nhỏ kia, nhưng từ hôm kia ngay cả cái quán ăn nhỏ đó cũng đóng cửa, thì những ngày an nhàn của y cũng hoàn toàn chấm dứt, ngoại trừ theo vợ bán hàng, bao việc vặt trong nhà y cũng đều làm hết nhưng vẫn không đổi lại được gương mặt tươi cười của vợ.

Không phải là người vợ thay lòng, chỉ là bị gánh nặng cuộc sống mà tình cảm bị nhạt đi mà thôi, hàng ngày mở mắt là chỉ nghĩ đến củi gạo dầu muối, nghĩ đến tiền nước tiền điện, nghĩ đến chút ít ỏi tiền vốn nhập hàng, bán hàng đáng thương kia, có thể kiếm được bao nhiêu tiền để nuôi sống gia đình, bọn họ còn bao nhiêu tinh lực và thời gian rảnh để nói chuyện yêu đương?

Gốc rễ của tình yêu không thể hơn củi gạo đầu muối tương dấm trà, không thể hơn thực tế cuộc sống, yêu, không phải là nói là ra được.

Bị Trương Thăng gọi ra tâm sự, chút hăng hái mà y khó khăn lắm khơi lên được đã bị đá kích tiêu tan thành mây khói, củi đầu, giống như trái cà bị sương giá.

Trương Thăng thấy một câu nói của mình làm cho Quách mập u sầu, liền áy náy vỗ vỗ vai y, nói:

- Bàn Tử, tôi biết anh tốt với tôi, nhưng một người đàn ông nếu như ngay cả việc tự nuôi bản thân cũng không được, nếu cứ quấy nhiễu miễn cưỡng người ta, chẳng phải là càng hại người ta sao? Tôi thừa nhận tôi thích Tiểu Lộ, nhưng nếu như tôi không đủ tự tin và năng lực ở trước mặt cô ấy, thì tôi thà rằng lựa chọn rời xa chúc phúc cho cô ấy còn hơn.

Quách mập đỡ tay lái, suy nghĩ một chút, bùi ngùi than thở:

- Thăng à, cậu thật là một người đàn ông tốt!

Trương Thăng chỉ cười cười, mà Quách mập bụng đầy tâm sự ngồi lên xe đạp hòng kệt kệt đạp đi, trong sân lớn có rất nhiều công nhân viên chức đang nghị luận, Trương Thăng đầy suy tư lặng lẽ xoay người chui vào khu làm việc của xưởng.

Nơi làm việc của lãnh đạo nhà máy là một tòa công trình cũ kỹ đông tây sương phòng, ba tầng. Tầng một và hai là trụ sở, toàn bộ tầng ba là phòng làm việc của Giám đốc nhà máy, Thư ký. Một hành lang rất dài, mặt bên là cửa sổ, ngoài cửa sổ sát tường viện là một mảnh đất rừng, chếch bên trong là một gian phòng làm việc

Trương Thăng nhón đầu ngón chân đi rất nhẹ nhàng, hẳn muốn nghe các lãnh đạo xưởng nói chuyện, không chừng có thể hiểu tình hình hơn một chút. Hẳn thích Trịnh Tiểu Lộ là thật, nhưng trong lòng hẳn lại không hề

vui sướng thấy người ta gặp bất hạnh, nếu có thể, hẳn thật mong có thể giúp đỡ hết sức mình.

Vừa rẽ vào hành lang, chính là toilet nam, Trương Thăng đang định đi qua, chợt nghe bên trong vọng ra thanh âm của một người đàn ông:

- Này, biết không, một thanh niên mới hơn ba mươi tuổi đầu, lại là một trưởng phòng, vậy mà cũng biết khoe khoang xe đẩy, tôi thì nghĩ đó là xe của nhà máy, hẳn dựa vào gì mà có? Lại còn ngày ngày ăn ở nhà hàng nổi tiếng nữa, ai có ngờ hẳn lại gặp chuyện không may đó chứ?

Đây là giọng của Phó Giám đốc Từ, hai người thường xuyên đánh cò, sao Trương Thăng không nhận ra chứ. Hẳn lập tức dừng bước, lui vào một góc rẽ cửa chính hành lang để dễ dàng rút lui, sau đó nghiêng tai lắng nghe.

Chỉ nghe một giọng nói khác:

- Bỏ đi bỏ đi, hiện tại nói cái này có ích gì chứ? Tốt nhất nhanh chóng nghĩ xem làm thế nào để giải quyết tốt hậu quả đi, Cục công an bắt người, chắc chắn là có chứng cứ rõ ràng rồi, giam giữ thẩm tra chỉ là trình tự mà thôi.

Người nọ là Phó Giám đốc Đinh quản lý hậu cần, giọng nói nổi sau ông ta nhỏ dần đi, chốc lát sau bên trong có tiếng bước chân vọng ra. Trương Thăng lập tức nhanh chóng rời khỏi lâu ba. Xem ra Trưởng phòng Mạch đã bị nghi ngờ về vấn đề kinh tế rồi, cuộc nói chuyện của hai Giám đốc đã tiết lộ sự thật này, nói không chừng ở mức độ nào đó bọn họ cũng tham dự vào.

Vào vụ mùa, câu ca dao dân gian "Vất vả một năm rười, kiếm được tám mươi vạn, mua một vỏ con rùa, ngồi làm Vương Bát Đản" không hề giả chút nào, có một số lãnh đạo đơn vị nhà xưởng ăn bằng tiền công quỹ, đi chơi bằng tiền công quỹ, hiện tượng dùng tiền công quỹ này vô cùng nghiêm trọng, các công nhân thấy cũng quá quen rồi

Trương Thăng không muốn dựa vào một chút tin tức không đáng tin đó để đi tố cáo làm anh hùng chống tham nhũng, hẳn chỉ thấy lo lắng thay cho Trịnh Tiểu Lộ, nhưng lúc này bảo hẳn đi vồn vã hỏi thăm, hẳn không làm được

Nếu như hẳn không thích Trịnh Tiểu Lộ mà chỉ là một đồng nghiệp, một người anh hơn tuổi, thì hẳn sẽ không hề ngần ngại mà đi thăm hỏi cô, an ủi cô. Nhưng bởi trong lòng có cô, cho nên hẳn không muốn đi, hẳn nghĩ đó là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, bất luận là lòng tốt thế nào, thì hành vi của mình cũng vẫn coi là có mục đích, có chút âm hiểm.

Ngày hôm sau Trương Thăng không đi đâu mà chỉ ở nhà, nhưng vẫn không có tin tức gì, trong khoảng thời gian đó chỉ có một cú điện thoại của Quách mập, Trương Thăng vội vàng chạy xuống căn tin dưới lầu nghe điện thoại, trong điện thoại Quách mập lại bày tỏ nỗi khổ chất chứa trong lòng với hẳn, nói trước đây vợ hiền ở nhà hầu hạ y như ông chủ, giờ thì mũi cũng không phải là mũi mà mắt cũng không phải là mắt, y quyết định đi lên Hoa Sơn xuất gia v.v..

Trương Thăng hết kiên nhẫn liền nói y muốn xuất gia làm hòa thượng thì phải có bằng Đại Học. Quách mập liền kêu thảm một tiếng:

- Tín ngưỡng mà cũng phải có bằng cấp sao? Vậy thì chẳng bằng đi tự sát còn hơn? Tôi không muốn sống nữa!

Nói xong câu đó là lại tiếp tục màn kêu khóc thảm thiết, hình như là chị dâu Kim Đậu muốn y theo bán hàng, bớt ở nhà vô nghĩa, Trương Thăng còn chưa hiểu gì thì bên kia đã cúp điện thoại.

Cứ như vậy đợi tới buổi tối thì Trương Thăng đã thấp thỏm trong lòng: "Phải chăng Giám đốc Từ thật sự có liên quan tới việc Mạch trưởng phòng bị bắt? Nếu đúng như thế, vậy thì kế hoạch lớn gây dựng sự nghiệp của mình căn bản là không thể làm được rồi."

Trương Thăng lo lắng đợi một ngày đêm, chạng vạng hôm sau Giám đốc Từ rốt cuộc đã gọi điện thoại tới, muốn hẳn lập tức phải đến khách sạn "Áo Ảnh", nói là mời bạn bè ngành ngân hàng ăn cơm.

Trương Thăng nghe vậy lập tức đạp xe tới đó. Tới "Áo Ảnh" rồi, lên phòng "Sa Mạc Vương Tử" lầu ba, thấy bên trong lộng lẫy, một chiếc bàn tròn dài lớn, khách khứa đã ngồi đủ.

Giám đốc Từ ngồi ở vị trí chủ trì, vừa thấy cách ăn mặc của Trương Thăng liền chau mày lại, nhưng lại giãn ra ngay, cười nói:

- A! Hà hà, vị này chính là Tiểu Trương mà tôi vừa nhắc tới đó, Tiểu Trương này là “doanh nhân nông dân” đấy, bình thường không để ý cách ăn mặc, giống như một nông dân, anh xem, tôi đã nói ngày hôm nay có khách quý rồi, bảo cậu ta mặc đàng hoàng chút, vậy mà cậu ta lại ăn mặc như này.

Một người đàn ông cao gầy ngồi bên cạnh Giám đốc Từ mỉm cười nói:

- Nông dân thì sao nào? Hiện tại giả nông dân cũng tốt, kiếm lời còn nhiều hơn chúng ta đấy.

Tất cả mọi người cùng bật cười, Trương Thăng bị Giám đốc Từ gọi tới ngồi bên cạnh, vừa đặt mông xuống ghế, Giám đốc Từ giới thiệu luôn:

- Vị này là Giám đốc Ngân hàng Hồng, vị này là Giám đốc ngân hàng Trần, vị này là Địch tổng bộ phận tín dụng, vị này là...

Trương Thăng liền đứng lên gật đầu chào từng người.

Giám đốc Hồng chính là người đàn ông cao gầy kia, lúc bắt tay ông ta nắm khá chặt, lại còn trêu chọc:

- Tiểu Trương là doanh nhân nông dân, trẻ tuổi như vậy, đúng là tuổi trẻ tài cao mà. Nghe nói bữa tiệc hôm nay là cậu đãi, vô cùng cảm tạ nha.

Tim Trương Thăng đập lộp bộp: "Mình mời khách ư? Hồng rồi, Giám đốc Từ không nói trước, mình chẳng mang bao nhiêu tiền, một bàn tiệc này lại phô trương như thế..."

Trương Thăng vụng nói, Giám đốc Từ nói năng dí dỏm, rất nhanh đã mở bầu không khí vui vẻ với bạn bè giới ngân hàng. Giữa bữa tiệc Giám đốc Từ đứng lên đi vệ sinh, Trương Thăng vội vàng đi theo, vào WC rồi, liền nói khẽ với ông ta:

- Giám đốc Từ, tôi không mang theo nhiều tiền...

Giám đốc Từ mỉm cười, nói:

- Không sao, tôi là trưởng bồi, sao có thể để cậu trả tiền được?

Ông ta lấy từ trong túi quần ra một thẻ vàng, đưa cho Trương Thăng, nói:

- Cơm nước xong, cậu dùng thẻ ViP này để thanh toán, nhớ lấy hóa đơn cho tôi đấy. Bảo cậu đứng ra trả tiền, cũng là muốn tạo ấn tượng của bọn họ đối với cậu, kết giao được những người này chỉ có lợi chứ không hại.

Ông đi ra phòng ngoài, vừa rửa tay vừa nói:

- Nhưng lần tới cậu phải chú ý không được ăn mặc cầu thả như thế, nếu như không có thì cũng phải đi mua. Con người cần chú trọng cách ăn mặc, Phật chú trọng kim trang, khi cậu ra ngoài ngay cả một bộ y phục đàng hoàng cũng không có, vậy thì sao khiến người ta tin tưởng năng lực của cậu được?

Ông ta ngẫm nghĩ một chút, chợt lại hỏi:

- Đúng rồi, cậu đi cái gì tới?

Trương Thăng lúng túng nói:

- Tôi...đạp xe tới.

Giám đốc Từ cười khở, vỗ vỗ vai hẳn, khi ra WC thì nói với anh:

- Được rồi, cơm nước xong cậu đánh xe tôi về nhà, đợi họ đi rồi thì cậu hãy quay lại lấy xe. Đúng rồi, bộ dạng ban nãy của cậu như khúc gỗ ý, cũng nên nói chuyện với ta và họ nữa chứ. Một khi có triển vọng, cần tài liệu gì thì tôi sẽ đối phó giúp cậu, cậu phụ trách tới ngân hàng ký hợp đồng cho vay là được.

Trương Thăng gật đầu liên hồi, đi tới phân nửa, chợt nhớ chuyện trưởng phòng Mạch bị bắt, vội cẩn trọng hỏi thăm:

- Giám đốc Từ, ngày đó tại nhà máy thấy trưởng phòng Mạch bị bắt, anh ta....phạm tội gì vậy?

Thần sắc trên mặt Giám đốc Từ lóe lên tia lo lắng, rồi ngay lập tức thản nhiên cười nói:

- Ồ, chuyện này còn chưa làm rõ, khó nói lắm. Trong xưởng đi thăm hẳn rồi, nhưng lại không cho gặp, hiện là giai đoạn không cho phép thăm hỏi, phòng ngừa thông đồng bịa đặt lời cung mà. Đời người, dù gì cũng có một cái hổ, đi qua được thì thuận buồm xuôi gió, không qua được thì sẽ bị vấp ngã. Tiểu Mạch...haiz!

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thương Hoa Tiếc Ngọc

Người của ngân hàng tương đối mà nói thì khá quy củ, nhất là cán bộ đi cơ sở, nhiều lắm là ăn cơm xã giao để kết nối tình cảm một chút, chứ không đòi hỏi gì quá hơn cả. Rượu uống chưa đã, Giám đốc Từ liền cười nói:

- Nào nào, hát đi, Tiểu Trương à, mau chọn bài "Ba người trên chiếc xe" cho Giám đốc Hồng đi.

- Ồi, không hát đâu không hát đâu, hôm nay không có giọng rồi.

Giám đốc Hồng cười xoa tay, Giám đốc Từ nào chịu, nói:

- Tìm bài này trong danh mục cho Giám đốc Hồng đi, tôi nghe nhiều người hát bài này rồi, nhưng chỉ có hãnh Hồng là hát hay nhất.

Lúc này Trương Thăng đã bảo nhân viên phục vụ chọn được bài rồi, đưa mic cho Giám đốc Hồng, cười nói:

- Giám đốc Hồng, mời ạ, mấy lãnh đạo đêm nay ai cũng phải hát nha, xin mời anh hát cho mọi người nghe.

Giám đốc Hồng mất tự nhiên cầm lấy mic, nhìn màn hình TV hát lên:

- Băng tuyết phủ trên sông Vonga, có chiếc xe chạy trên sông băng, một người trên đó hát lên bài ca u buồn...

- Hay!

Giám đốc Từ cùng mấy vị phụ tá, cán bộ tầng trung lập tức vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, sắc mặt Giám đốc Hồng đã đỏ càng đỏ thêm, ưỡn ngực tiếp tục hát:

- Người hát chính là người đánh xe, chàng trai vì sao u sầu, vì sao cúi đầu, ai khiến anh thương tâm như vậy, người hỏi anh chính là người đón xe, là vì thấy thương con ngựa già, nó đã đi theo anh khắp chân trời..

Thật ra giọng của Giám đốc Hồng cũng khá hay, thảnh âm to, ngữ điệu trầm thấp u buồn, Giám đốc Từ tiện thể thu hết thức ăn củ cải trên bàn lại dùng cây tăm xiên lên, cười hì hì tặng cho Giám đốc Hồng, hai người còn có màn ôm nhau sôi nổi.

Giám đốc Hồng hát xong lập tức tiếng vỗ tay nhiệt liệt, sau đó là Giám đốc Trần. Ông ta hát bài "Gặp nhau ở gò đồng", sau đó theo thân phận là đến lượt Giám đốc Từ. Giám đốc Từ vung tay lên nói lớn:

- Chọn giúp tôi bài "Hoa dại ven đường không nên hái" đi.

Mọi người tức thì cười ồ lên.

Giám đốc Từ bắt đầu hát, giọng cũng không không tệ, còn bắt chước theo giọng của phụ nữ, làm cả phòng đều reo hò. Mấy vị lãnh đạo đều đã vui vẻ hát hết lượt, cuối cùng đến lượt Trương Thăng. Hắn khiêm tốn cười nói:

- Các vị lãnh đạo, tôi không biết hát, Giám đốc Hồng mới là hát hay, nên mời Giám đốc Hồng tiếp tục hát tặng mọi người mới đúng.

Giám đốc Hồng vội nói:

- Không được không được, đừng để tối nay mọi người mất hứng chứ? Cậu là chủ, sao không thể hát được? Thảnh niên không nên dẹt dẹt như vậy, nào nào, tiểu thư, hãy đưa list bài hát cho Trương Thăng.

Giám đốc Từ cũng cười nói:

- Hát một bài thì hát một bài, không biết hát thì hát một bài "Tôi ở bên lề đường" là được mà.

Tất cả mọi người đều hưởng ứng theo, muốn vị ông chủ nông dân này hát. Trương Thăng bất đắc dĩ, cầm list bài hát lật lật xem. Giọng của hắn cũng không kém, chỉ là bài hát hắn biết quá ít, chỉ có ca khúc "Hoa Tâm" được yêu thích thịnh hành nhất gần đây là hắn nghe đến quá quen thuộc, nhưng một câu lại không hát được, bài mà hắn biết đều là ca khúc nhạc phim điện ảnh và truyền hình.

Khách sạn vừa mới đưa vào một nhóm đĩa mới, Trương Thành mở list bài ra, ca khúc mới nhất ở ngay trang đầu, hắn liếc nhìn thấy bài "Người đi", không khỏi vui vẻ nói:

- Hay là hát bài này đi.

Đây là ca khúc chủ đề của kịch truyền hình "Hồ Tuyết Nham" gần đây được phát, nói về Hồng đình thương nhân Hồ Tuyết Nham gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đạt được sự nghiệp đỉnh cao, lại bị lật đổ xuống đáy. Chủ đề của ca khúc này cực kỳ bi thương, rất có sức cuốn hút, ca từ cũng rất có ý nghĩa nghệ thuật. Trương Thăng chỉ xem vài tập là đã thuộc bài hát này rồi.

"Nhân ~~~ quý thiên địa..., vạn kim tự kháng khái..."

Trương Thăng cất giọng lên, âm vang cả sảnh đường, thẫn âm vút cao rồi sau đó lại hạ xuống thấp, âm điệu uyển chuyển, dùng chính là khóc âm nhưng cũng cảm nhận chút âm vui vẻ trong đó.

Chỉ là bài hát này quá bi thương, phần lời cũng toát lên cảm giác cô quạnh: "Cuộc đời như giấc mộng trôi theo năm tháng, chỉ còn đau khổ ở lại...luyến tiếc hồng nhan, vung đi còn trở lại, mệnh sinh tử trút vào những

ân oán, thương cho mỗi tình thâm, không biết làm sao khi tình xuân đã mất đi, không biết làm sao khi giang sơn dễ đổi...không làm sao hơn đường quay về đã thay đổi, không làm sao hơn thì vận người khác đã thay đổi. Cuộc sống xa hoa khi đã mất, tay lại trắng tay, sơn thủy mê ly hoa rơi trong sương mù, tâm nguyện có con thuyền nhỏ câu trên sông lạnh, gió vút qua tóc đã bạc trắng...”

Địch tổng bộ phận tín dụng liên tục lắc đầu, nói:

- Quá bi, quá bi, cậu là thanh niên, sao lại hát bài hát đau buồn như thế? Phạt ba chén, phạt ba chén!

Trương Thăng thấy mọi người hào hứng, liền vội vã tự phạt ba chén rượu. Giám đốc Hồng cười dài nói:

- Đúng rồi, thanh niên sao mà hát thể loại khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo này được? Bài này không tính, hát bài khác đi...

Giám đốc Hồng là nhân vật số một, ông ta lên tiếng, Trương Thăng sao dám làm trái, đành phải mở list ra, chọn bài "Túy quyền" để hát. Hát xong, Giám đốc Hồng mới mỉm cười, một lần nữa lấy lại mic. Trương Thăng vì uống liền một lúc ba chén, trong bụng căng lên, cổ ngời đỏ chòe Giám đốc Hồng hát xong một bài, vỗ tay xong, lúc này mới đứng dậy lão đảo đi toilet.

Trương Thăng biết mình uống hơi nhiều, nên bước đi rất cẩn thận, choáng váng tới cửa toilet nam, vừa đến thì nghe bên trong vọng ra giọng nam trung niên:

- Tiểu Đinh, lát nữa hãy bảo Tần tiểu thư ra ngoài giả vờ bàn chuyện, cậu lén bỏ thuốc vào cốc của cô ta nhé.

Một giọng nam khác nói:

- Anh Tề, cô gái kia thật là đẹp như hoa, nhưng...tất cả mọi người đều là đi chung một con đường, trở mặt như vậy hình như không hay lắm? Phụ nữ mà, muốn loại nào mà chẳng có, không cần phải...

"Bộp"

Người được gọi là anh Tề kia vỗ mạnh lên vai người kia, cười lạnh nói:

- Tôi đã thấy người còn có thể để cô ta toàn vẹn quay về sao? Hắc! Trở mặt với tôi sao? Cô ta dám, chỉ cần anh đây chặn hàng của bọn họ, lập tức cắt đứt đường tài của bọn họ rồi...

Trương Thăng lão đảo đi tới, nghe thấy toàn bộ, nhưng bởi vì choáng say nên phản ứng của hắn có chút chậm chạp. Khi nghe xong màn đối thoại này cũng là lúc hắn đẩy cửa, hai người bên trong lập tức ngừng cuộc nói chuyện.

Trương Thăng khẽ liếc mắt, một người đàn ông trung niên cường tráng mặc âu phục màu đen, mặt chữ quốc, trên gò má có mấy nếp gấp vất ngang, da mặt gồ gề, đầy hung ác. Ông ta toét miệng, uống đến mặt đỏ bừng, miệng đầy mùi rượu, người đàn ông bên cạnh thì trẻ hơn, người gầy, nhìn tinh táo hơn ông ta.

Trương Thăng mơ màng đi qua, đứng đằng kia cởi séc quần, hai người đánh mắt cùng ra ngoài. Giải quyết xong, đầu óc Trương Thăng mới phản ứng: "Lão này hình như muốn bảo đồng bọn đánh thuốc mê cho cô gái nào đó để làm nhục thì phải?"

"Cô gái này thật đúng là đáng thương..." Trương Thăng nghĩ, lắc đầu, cài quần xong, đi ra rửa tay, súc miệng, tiện thể rửa mặt để mình tinh táo hơn chút, rồi mới đi về phòng mình.

Đi được nửa đường thì nhìn thấy một cửa phòng mở ra, người trung niên mặc âu phục đen vừa nãy cười cười đi ra, theo sau là một cô gái.

Cô gái này thật xinh đẹp! Lần đầu tiên thấy là cảm giác sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, nhẹ nhàng khoan khoái giống như lòng trắng trứng của một quả trứng vừa bóc vỏ, làm cho người ta nhìn sẽ cảm thấy cho dù trong kẽ chân của cô cũng tuyệt đối không chút cáu bẩn. Đây chính là cảm giác tổng thể mà cô gái này mang đến.

Nhìn kỹ, vóc dáng cô thon dài duyên dáng, trên người mặc chiếc áo mỏng màu trắng sữa mềm mại sát người, vẽ nên đường cong bộ ngực vô cùng tinh tế. Dưới vòng eo nhỏ nhắn là chiếc váy ngắn màu vàng nhạt, ôm lấy cặp mông tròn lẳn quyến rũ, dưới chân váy là cặp đùi dài nhỏ, dưới nữa là đôi giày xăng đan cao gót sắc pha lê.

Khi cô gái đi tới hành lang, mặt đối diện với Trương Thăng, người trung niên mặc âu phục đen kia ôm vai cô, cô bước nhanh hơn, dường như là để tránh đường cho người khác, bóng dáng ẩn hiện bên phía hành lang rồi mới tránh khỏi tay ông ta. Nhưng đến lúc này thì cô lại thành quay lưng về phía Trương Thăng.

Cho nên vẻ đẹp của cô, Trương Thăng chỉ được nhìn trong khoảnh khắc, đôi mắt đen như điểm nước sơn, rất sáng, rất trong trẻo, rất sâu thẳm...

Nghĩ đến một cô gái như vậy mà bị đánh thuốc mê, sau đó bị gã đàn ông mặt dữ tợn kia đưa về nhà làm nhục thỏa thích...trong ngực Trương Thăng lập tức tràn ngập sự tiếc nuối. Cảm giác này giống như thấy một đồ sứ tinh mỹ bị người khác làm vỡ; lại giống như tận mắt thấy một đóa bách hợp ngậm hương nhả mùi bị người khác ném xuống đất, giẫm nát.

Vừa nghĩ đến hình ảnh đấy, trong lòng Trương Thăng vô cùng khó chịu. Cô gái có khí chất đặc biệt trong sáng tươi đẹp như này, hẳn không

đành lòng thấy cô bị kẻ khác chà đạp.

Đối với vật thể mỹ lệ, bản năng của con người đều muốn che chở, lúc này lại có tác dụng của cồn thì bản năng này lại càng phát huy hiệu quả, tính lý trí yếu đi làm Trương Thăng đã bắt đầu nảy sinh ý niệm bảo vệ người đẹp trong đầu. Hắn loạng choạng đi về phía trước, lúc đến gần thì bỗng nhiên đầu óc lóe lên một chủ ý.

Hắn đi tới phía sau cô gái, chỉ nghe giọng nói rất dễ nghe của cô nói:

- Ông chủ Tề, khoản làm ăn này rất rất công bằng, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra, còn gọi tôi ra đây...

Cô gái nói đến đây, dưới chân Trương Thăng chột mềm nhũn, lão đảo lao tới như muốn bắt được cô để ổn định thân thể mình. Vừa ôm lấy cô, nhưng dù động tác của hắn vẫn bị quán tính nhào về trước. Cô gái bị bất ngờ, tẹo một bên giày, hét lên một tiếng đã bị hắn ôm ngã xuống đất.

Có hai thanh niên xa xa đang đối diện cười nói, chột thấy tình hình này, một người trẻ tuổi lập tức cho tay vào ngực, đồng thời định chạy tới bên này nhưng lại bị người đàn ông đứng cạnh kéo lại, đưa mắt nhìn về phía đó, lại khẽ lắc đầu với bạn. Hành động của hai người hoàn toàn không gây chú ý cho những người khác.

- Thật mềm mại, eo thật nhỏ nha!

Trương Thăng thầm khen, cảm giác rất tuyệt làm hắn gần như quên cả việc chính, vội kêu:

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi...tôi đi không vững!

Nhưng lại khẽ nói nhỏ vào tai cô gái:

- Cần thận chén rượu có thuốc mê!

Cô gái bị hấn làm ngã trong hoảng sợ khuỷu tay vô thức huých về phía sau, nghe hấn nói vậy chợt dừng lại, nhưng mặc dù cô dừng lại đúng lúc nhưng Trương Thăng vẫn bị huých trúng ngực, cũng may hấn uống khá nhiều nên cơ thể cũng đã hơi tê dại, nên không cảm thấy đau lắm.

Cô gái quay đầu lại, khuôn mặt xinh như hoa ở ngay trước mắt, cảm giác mỹ lệ thấm sâu vào ngực Trương Thăng, nhưng cũng bởi vẻ đẹp hoàn mỹ quá mãnh liệt làm hấn trong thời gian ngắn như vậy không thể nào nhớ được hàng mi của cô, đôi mắt của cô, thậm chí tóc cô dài hay ngắn, trong lòng chỉ có một cảm giác vô cùng hoàn mỹ.

- Tần tiểu thư, Tần tiểu thư...

Ông chủ Tề kia vội vàng đỡ cô đứng lên, sau đó tức giận túm áo Trương Thăng, quát to:

- Khốn kiếp, mà y bốt uống có được không? BỐ đây đánh cho mà y rụng răng bây giờ!

Trương Thăng vung tay loạn xạ, sợ hãi nói:

- Xin lỗi, tôi say quá, đi không vững, tôi xin lỗi.

Tần tiểu thư đưa bàn tay nhỏ và dài ra ngăn, cười nói:

- Bỏ đi, ông chủ Tề, hôm nay là nói chuyện thành công của việc làm ăn, mọi người đều vui vẻ, chỉ là một con ma men thôi, đừng tính toán với hấn ta làm gì.

Tần tiểu thư nói xong, đôi mắt đen sâu thẳm chăm chú nhìn Trương Thăng.

Thấy Tần tiểu thư nói vậy, ông chủ Tề cũng thấy không tiện đánh nhau, liền hừ một tiếng, đẩy Trương Thăng, mắng:

- Cút!

- Xin lỗi, tôi rất xin lỗi!

Trương Thăng liên tục nói, bám vào tường mà đi. Hấn chỉ có thể nói một câu như thế, còn lại phải xem tạo hóa và sự nhạy bén của cô gái. Tận hết sức rồi, lòng hấn đã yên ổn.

Cô gái khẽ phúi y phục, liếc nhẵn nhìn theo bóng lưng hấn, sóng mắt lưu chuyển, tràn đầy vẻ kỳ lạ.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Diêm Vương Gặp Quỷ Cũng Khó Chơi

Hết cuộc vui, mọi người tiễn mấy vị Giám đốc ngân hàng ra về. Trương Thăng và Từ Hải Sinh trao đổi ý kiến một chút, thỏa thuận kế hoạch tiến thêm một bước khắc phục khó khăn, sau đó ai về nhà nấy.

Uống một ấm trà lạnh, Trương Thăng rút một điều thuốc, đặt gạt tàn lên đầu giường, rít sâu một hơi, gối lên cánh tay suy nghĩ.

Chuyện hôm nay bất chợt nảy lên ý niệm cảnh báo cô gái xong hẳn cũng không để trong lòng. Cô gái kia thật sự rất đáng mến, nếu đã gặp mà không cảnh báo cô ấy, sợ rằng sau này sẽ trở thành tâm bệnh ở trong lòng hẳn.

Lúc đó chắc chắn cô gái đã nghe rõ lời cảnh báo của hẳn, từ ánh mắt cô nhìn hẳn là có thể nhận ra, nói vậy chắc hẳn cô đã cảnh giác tránh được một kiếp rồi.

Làm một chuyện tốt, trong lòng Trương Thăng thấy rất thoải mái. Khi còn bé hẳn đã hơn một lần tưởng tượng mình là hiệp khách giang hồ, mặc sức nơi sơn dã, xa rời nơi phồn hoa. Cảm thấy mình như "tiên y nô mã", bạch y trường kiếm ra tay hiệp trợ, đến sau này lớn lên hiểu chuyện mới biết thế sự vô thường, mà hẳn chỉ là một nhân vật nhỏ bé ở trong biển người, ngay cả bọt biển cuộn lên cũng không đứng dậy được.

Chuyện tối nay cũng bởi rượu, chứ bình thường hẳn cũng không có can đảm làm như vậy. Dù sao dưng khí và nhiệt huyết ở thời điểm này sẽ phải dùng máu để trả giá. Con người khi đang tình tảo thì luôn cân nhắc lợi và hại, can đảm tự nhiên mà yếu đi.

Nhưng chuyện này chỉ là một tiết mục nhỏ xen vào cuộc đời hăn, ngoại trừ gây cho hăn chút men say, một chút thỏa mãn ra thì rất nhẵn bị hăn ném qua một bên. Hiện tại điều làm hăn quan tâm nhất chính là việc của mình, chuyện này đã có một chút sáng sủa, càng làm hăn thêm kiên định. Cơ hội lần này là lần đầu tiên hăn chủ động mạo hiểm.

Kiểm đi chệch mũi, một bước lỡ thì sẽ nghìn thu mang hận, thế nhưng nếu thành công thì sao? Đó chính là bất đắc dĩ, "Nhất phi trùng thiên", hiện tại Trương Thăng đã đi lên con đường này rồi, chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

Dưới sự đáp cầu dắt mũi của Giám đốc Từ, trong khoảng thời gian này Trương Thăng và người của ngân hàng ngày ngày gặp nhau. Hăn vốn tưởng rằng ăn bữa cơm có thể giải quyết được vấn đề, nào ngờ hôm nay ăn bữa, mai ăn bữa, có rất nhiều thứ đồ ăn mà cả đời Trương Thăng chưa từng nghe tên mấy ngày nay đều được nếm thử, rồi bình thường còn phải chuẩn bị chọn những món ăn đặc sản miền núi mang đến nhà cho mấy vị lãnh đạo.

Dưới “thế tấn công” dày đặc như này, cuối cùng bọn họ cũng nói lỏng miệng. Chẳng biết Giám đốc Từ bằng cách gì đã tìm được một xấp tài liệu, có cả hợp đồng liên quan đến đầu tư, xây dựng nhà xưởng, giao cho Trương Thăng, bảo hăn đến ngân hàng.

Trương Thăng lại cùng người của ngân hàng chạy lên lên xuống xuống để có được một con dấu, hăn cũng không thể để bạn hữu ngân hàng cho vay chạy đi chạy lại không công được, tiền xe đi lại, thuốc thơm trà ngon, cơm trưa bia bọt tất cả đều là Trương Thăng móc hầu bao chi trả, hơn một tuần đã tiêu hơn ba nghìn đồng, chiếm một phần ba toàn bộ tài sản của hăn. Hôm nay là hăn ôm thái độ không thành công thì thành nhân, may mà trời thẫu, sau nửa tháng rốt cuộc thư thông báo cho vay đã tới tay.

Hăn đi khắc dấu, lại đi ngân hàng để mở tài khoản cá nhân trong kỳ hạn tám tháng, khoảng hai triệu tám trăm ngàn cho vay ngắn hạn nông

nghiệp đã tới tay rồi, Trương Thăng nguy trang là doanh nhân nông dân, thật ra là kẻ tay trắng, có năng lực gì mà đi vay? Cho nên khoản tiền này chính là khoản vay đảm bảo, đây cũng là một nguyên nhân mà khó được phê duyệt.

Người bảo lãnh là xí nghiệp có quan hệ với nhà máy in ấn Ba Sao, khi đó phía ngân hàng ở phương diện này cũng còn tồn rất nhiều kẽ hở, quản lý không được nghiêm ngặt lắm, hai xí nghiệp cùng làm các loại thủ tục bảo đảm cho vay cho đối phương, quan hệ bảo đảm loạn xạ hết cả lên, Giám đốc Từ nhân cơ hội này liền chui qua kẽ hở, lấy được một vài tư liệu về bảo lãnh vàng thau lẫn lộn trước đây.

Đương nhiên, trên văn kiện tuyệt đối không có chữ ký Từ Hải Sinh của ông ta, một khi sự việc phát sinh, cho dù Trương Thăng dụ dỗ ông ta, cũng đừng mơ sẽ bám được vào ông ta, tìm được chứng cứ pháp luật.

Cho vay thì sẽ bị tính lãi, như gà đẻ ra trứng, sau khi tiền vốn chứng thực phải không ngừng thu xếp công việc mua đất. Bước tiếp theo chính là liên lạc bàn bạc với các cán bộ hai cấp thôn xã Đại Tiểu Vương khu Kiều Tây liên hệ mua đất.

Thế nhưng mấy ngày nay Giám đốc Từ đột nhiên bận việc, bởi vì lúc hùn vốn phía Hồng Kông vẫn chưa phái ra người nào, mấy ngày gần đây rất có khả năng sẽ phái người qua, Giám đốc Từ làm lãnh đạo chủ chốt cũng phải bận rộn, phải chuẩn bị tư liệu báo cáo. Ngoài ra, ông ta dường như còn có việc làm ăn khác. Trương Thăng từng nghe ông ta gọi điện thoại, mơ hồ đề cập đến một vài chuyện làm ăn, cho nên lúc này Giám đốc Từ không thể giúp hẳn được.

Khoản làm ăn này Giám đốc Từ bỏ ra cũng không nhiều, lợi dụng mạng lưới quan hệ chính là quan hệ hiện có của ông ta, phí dụng quan hệ xã hội đại thể có thể chi trả, hơn nữa tin tức khai phá, phát triển Kiều Tây vẫn chưa truyền ra, có người dưới tình huống bình thường cảm thấy hứng

thú đối với khu đất mục nát của Kiều Tây, bọn họ trong cuộc họp sẽ vội vàng bàn bạc thỏa thuận, cho nên Từ Hải Sinh không muốn gây nên một sự chú ý nào.

Ông ta phát hiện Trương Thăng là người ít nói, hiền lành nhưng ý nghĩ cực kỳ linh hoạt, cái hẳn thiếu chỉ là kiến thức chưa đủ, không có tầm nhìn rộng, nhưng hẳn sẽ rất nhanh dung nhập trong đó. Trải qua một thời gian rèn đúc, bất luận là ăn mặc, nói năng, hay là đối nhân xử thế, hẳn cũng không còn vẻ non nớt ngây ngô nữa. Cho nên sau khi đã liên hệ được với vài vị thư ký và lãnh đạo mấy cơ sở, ông ta liền để Trương Thăng đi trước tìm đường.

Trương Thăng hiện tại đã mua một bộ tây trang cũng tạm tạm, mặc vào vô cùng anh tuấn phong độ, kiểu tóc quê mùa cũng được thay đổi, đã nghiêm nhiên trở thành thanh niên công chức khá xuất sắc. Ít nhất khi cần phải ra ngoài đi giao tiếp hẳn cũng thuê xe thay đi bộ, không còn đi chiếc xe rách nát mất mặt kia nữa.

Trương Thăng kích động chạy tới khu Kiều Tây, trước tiên cùng mấy cán bộ thôn Đại Vương Trang, Tiểu Vương Trang bàn bạc một hồi, thuốc ngon cũng hút rồi, bữa tiệc buổi tối đủ yêu cầu cũng đã chiêu đãi rồi, nhưng khi đề cập tới vấn đề chính là mua đất, thì những cán bộ thôn nhìn có vẻ thật thà này lại ngậm miệng không chịu nói gì.

Nông dân có cơ trí và sự giao hoạt của nông dân, đặc biệt họ lại là cán bộ xã, thôn. Trương Thăng còn quá non nớt khi giao tiếp với bọn họ. Hẳn rất phiền muộn, không thể lý giải rốt cuộc vấn đề xảy ra từ khâu nào người nào. Tất cả hẳn đều dựa theo cách thức giao tiếp của Giám đốc Từ, nhưng những cán bộ nông thôn này còn khó đối phó hơn cả những “thần tài” của ngân hàng, đại khái đây là Diêm vương gặp phải tiểu quỷ cũng khó chơi rồi, khoản chiêu đãi họ cũng không hề nhỏ, nhưng bọn họ luôn tỏ ra lạnh nhạt, nói năng cẩn trọng, khiến hẳn tức cũng không tức được.

Trong tài khoản là khoản vay hai triệu tám trăm ngàn ngày nào cũng sinh lãi, bọn họ kéo dài, thì Trương Thăng khó mà chống đỡ nổi. Rơi vào đường cùng, Trương Thăng không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại báo cáo tình huống với Giám đốc Từ. Giám đốc Từ hôm nay tâm trạng vô cùng tốt, ở trong điện thoại nghe luôn cất tiếng cười to, nghe hẳn nói phân nửa liền nói:

- Được rồi, cậu không cần nói nữa, đến nhà tôi đi, chúng ta gặp rồi nói chuyện.

Trương Thăng lòng như lửa đốt, thuê xe chạy đến nhà Giám đốc Từ. Giám đốc Từ ở tại tiểu khu "Thiên Thảo U Đình", đây là khu dân cư cao cấp nhất, ông ta ở lầu ba, nhà lầu lịch sự "kim tam ngân tứ", ông ta tậu tầng lầu tốt nhất.

Kiến trúc gồm hai trăm phòng ở giống nhau, toàn bộ gian phòng trang trí đều là phong cách Châu Âu, vô cùng tráng lệ. Con trai của Giám đốc Từ học tại New Zealand, bà mẹ lúc đầu còn đi theo cùng, sau bỏ tiền ra làm thẻ xanh, trở thành người Hoa ngoại tịch, nhưng Giám đốc Từ vẫn một mình ở trong nước, bình thường thì thuê giúp việc đến quét tước dọn dẹp.

Trương Thăng cũng không có lòng quan sát căn phòng xa hoa này, thay đổi dép đi vào phòng khách, vừa ngồi xuống liền kể lại tường tận tình huống đã trải qua mấy ngày nay cho Giám đốc Từ nghe.

Giám đốc Từ mặc quần áo ngủ, đi tới quầy rượu bằng gỗ lim bên cạnh, lấy ra một chai XO, rót ra chén, khẽ nhấp một nhấp, lẳng lặng nghe Trương Thăng kể.

Trương Thăng nói xong, hoang mang hỏi:

- Giám đốc Từ, anh nói xem chuyện này có lạ không, đám cán bộ thôn xã còn kiêu ngạo hơn cả người của ngân hàng, bất kể tôi có khách khí thế

nào, chủ động mời ra sao, bọn họ đều rất kín miệng, không nói gì cả, hẳn nói xem chuyện này rốt cuộc là như nào?

Giám đốc Từ lắc lắc cái chén, rồi uống cạn chung rượu, chép chép miệng mấy cái, chậm rãi nuốt xuống, lúc này mới híp mắt cười nói:

- Mấy ngày nay, chuyện của tôi khá bận, cũng không để ý tới chú được. Chuyện này là trách nhiệm ở cậu, ngày nào cậu cũng mời, ngày nào cũng tiếp, kẻ ngu cũng thấy được là chú nóng lòng mua đất đến thế nào.

- Cậu cũng không nên xem thường bọn họ, bọn họ có thể ít kiến thức, ăn mặc thì quê mùa, nhưng không có nghĩa là chỉ số thông minh của bọn họ thấp hơn so với người khác. Kẻ địch rất giáo hoạt, nếu không nhìn thấu cậu nóng lòng muốn mua đất, bọn họ sẽ không vững như Thái sơn vậy đâu. Hiện tại sợ là cậu phải tốn thêm công sức rồi, người ta đã nắm giữ yếu điểm của cậu, nên chẳng sợ cậu không ra thêm nhiều máu nữa. Lúc này cần phải bình tĩnh nhẫn nhịn...

Trương Thăng tự ngẫm lại thấy mình mấy ngày nay đúng là quá nóng lòng, không khỏi âm thầm hối hận. Thái độ làm người kinh nghiệm xử lý vẫn còn non kém, xem ra mình còn phải học hỏi nhiều thêm.

Hắn sốt ruột hỏi:

- Còn phải "ra huyết" nữa? Vậy...tôi phải làm sao bây giờ?

Giám đốc Từ cười nói:

- Cái này à, còn phải xem khẩu vị bọn họ lớn thế nào. Mấy ngày tới tôi rảnh, chúng ta lại tìm bọn họ. Được rồi, nhà hàng sang nhất là nhà hàng nào? Trung tâm giải trí tốt nhất ở đâu? Gái đẹp nhất là chỗ nào?

Trương Thăng nghẹn họng nhìn trần trời nói:

- Cái này...tôi sao biết được?

Giám đốc Từ cười dài nói:

- Hiện tại mà nói, nhà hàng sang nhất là "Hỏa Bát Nguyệt", vũ trường là "Thiên Lại Chi Thanh", tắm massage là "Đại Hòa", gái đẹp thì đương nhiên là "Quốc Sắc Thiên Hương" rồi.

Ông ta đứng lên, nặng nề mà vờ vai Trương Thăng, phóng khoáng hất tay nói:

- Về nghỉ ngơi đi, bỏ mặc bọn họ ba ngày, sau đó tôi cùng cậu sẽ mời đám nhà quê ấy đi trải nghiệm!

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Chủ tịch Xã Cổ

Theo lời dặn của Giám đốc Từ, Trương Thăng kìm lại tức giận, không liên lạc với bọn họ nữa. Tận đến buổi chiều ngày thứ tư, Trương Thăng mới cầm danh bạ, ôm điện thoại bắt đầu mời bọn họ dự tiệc. Thật ra ở thôn cũng hay mở tiệc, lần đó mời, bọn họ cũng không ra sức khước từ như cán bộ vậy, đưa đẩy hết lần này đến lần khác. Chỉ là bọn hắn uống rượu rất sáng khoái, thực sự có thể làm cho người mập thành người gầy, mà người gầy thì thành người chết.

Hôm nay mời xã, trong hai cấp cán bộ thôn, to nhất là chủ tịch xã Cổ. Chủ tịch xã Cổ tên là Cổ Cổ Văn, người này hơi quái dị. Nhớ lại bữa tiệc chiều đăi ông ta vài ngày trước, khi tự giới thiệu, ông ta nói khi mới sinh còn chưa có tên, ông bố không biết được mấy chữ, ông ta từng nghe đến một người rất có học vấn, biết văn giáp cổ, vì thế liền lấy tên cho đứa con như vậy.

Tuy rằng khi đến trường chủ tịch xã Cổ vẫn hay bị bạn học giễu cợt, nhưng khi trưởng thành lại cảm thấy cái tên này mang vài phần tao nhã, nhất là bất kể làm gì, lãnh đạo chỉ cần gặp ông một lần là không quên được, lại rất may mắn, cho nên cũng không muốn sửa tên nữa.

Chủ tịch xã Cổ có khuôn mặt vuông vắn, thân hình tráng kiện, mắt hơi híp như mắt cá nhưng lại rất sáng, toát lên vẻ khôn khéo.

Trương Thăng đã hai lần mời cơm ông ta, người này nói chuyện khá thân thiện, tuy nhiên chỉ giới hạn trên bàn rượu. Khi nói chuyện ở văn phòng, chủ tịch xã Cổ vẫn ngồi nửa thân trên ghế ông chủ, ánh mắt nửa

khép nửa mở, giọng rất nhỏ, nếu ai không nghiêng thân nghiêm túc mà nghe, căn bản sẽ không biết ông đang lẩm bẩm cái gì.

Tuy nhiên khi vào bàn rượu, ông ta ngồi thẳng, giọng nói oang oang, hễ mở miệng là không dừng lại, cứ như là nuốt chất bổ gì vào thì nhất định là phun ra cái đó.

Làm chủ tịch xã, ông cũng thích làm dáng đấy, mỗi lần Trương Thăng mời cán bộ, chỉ có ông ta là hay lần lữa xin miễn, lần này cũng từ chối mãi, nhưng sau Trương Thăng nói thành khẩn quá, mới cười trả lời một câu:

- Xong việc xem thế nào đã rồi nói sau.

Trương Thăng ghi ở trong lòng, tới gần năm giờ lại gọi điện lại, không ngờ chủ tịch xã Cổ đồng ý tham dự tiệc rồi. Trương Thăng gọi điện thoại giao thiệp với những người này, so với một ngày vật lộn sống còn còn phải hao phí tinh thần hơn. Liên hệ xong, hắn đang nằm trên giường nghỉ ngơi thì Giám đốc Từ gọi điện thoại tới.

Ngoại trừ lần đầu mở tiệc chiêu đãi nhân viên ngân hàng là do Giám đốc Từ thu xếp, Trương Thăng là người tới cuối cùng ra, thì những lần khác đều là Trương Thăng làm chủ, tiến hành sắp xếp. Hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ, Trương Thăng còn phải đến trước. Tuy nhiên đêm nay Giám đốc Từ cũng tham gia, nên trong lòng Trương Thăng thoải mái hơn nhiều.

Trương Thăng vội vàng nói với ba mẹ là buổi tối có việc, rồi vội vàng xuống lầu. Khi hắn tới “Hỏa bát nguyệt”, vừa đứng lại ở cửa, Giám đốc Từ cũng đánh Santana tới. Đỗ xe xong, Giám đốc Từ đi tới, mỉm cười nói:

- Khách khứa vẫn còn chưa tới à?

Trương Thăng gật gật đầu nhìn đồng hồ nói:

- Mới năm giờ bốn mươi, chừng hơn sáu giờ mọi người mới đến, đang thời điểm kẹt xe.

Giám đốc Từ gật đầu nói:

- Ừ, tôi lên lâu trước, đợi ông Cổ bọn họ tới, chúng ta vừa uống vừa trao đổi.

Ông ta đi tới cửa, cô nhân viên mở cửa cho, ông quay người lại, cười nói:

- Biết cậu thanh niên, uống tốt, tuy nhiên những người này đều là cán bộ đã trải qua sa trường rượt, không phải là đèn cạn dầu, những khách mời hôm nay nhất định là uống rất lợi hại. Đây là thuốc tỉnh rượu tôi mang theo, lúc cần thiết thì uống vào hai viên, đừng có khách còn chưa uống đủ mà cậu đã gục trước rồi đấy.

Tuy nói quan hệ đồng minh chỉ là cùng chung lợi ích, nhưng mấy ngày này, Giám đốc Từ thật sự đã dạy hẳn rất nhiều điều, cũng rất chiều cố hẳn. Nếu không có Giám đốc Từ ở giữa xoay vần, thì ngay cả Trương Thương có biết tin tức khai thác Kiều Tây, cũng căn bản không có năng lực bắt lấy cơ hội này, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó chạy khỏi lòng bàn tay. Bởi vậy đối với sự quan tâm của Giám đốc Từ, đáy lòng Trương Thăng vẫn vô cùng cảm kích. Hẳn nhận lấy lọ thuốc, nhìn Giám đốc Từ cười cười.

Đến tận sáu giờ ba mươi, mới có một chiếc xe taxi và hai chiếc xe từ từ đi đến. khách mời đều là cùng thôn cùng xã, hiển nhiên là bọn họ đã hẹn ở cùng một chỗ rồi mới tới. Trương Thăng vội vàng nghênh đón, đưa những người khách xuống xe, vừa hàn huyên vừa tiến vào khách sạn.

Thật ra Giám đốc Từ nói những nhà hàng này cũng không phải là nơi xa hoa nhất, chỉ là nơi nổi danh nhất trong công chúng thôi. Những nơi thực sự xa hoa đều phải là hội viên, cũng không cần biết ở ngoài xã hội có tiếng tăm gì, những người nhà quê này làm sao đã được biết đến? Giám đốc

Từ là nhìn người mà đặt tiệc, đặt ăn ở đây cũng phù hợp với thân phận và kiến thức của họ.

Chủ tịch xã Cổ béo phệ, vừa nhìn đã biết là người hay ngồi văn phòng, theo sau là viên chức thôn, trên mặt hơi có chút tang thương, tuy nhiên cô phục vụ cũng không có trông mặt mà bắt hình dong, bây giờ, có người ăn mặc như ăn mày, nhưng lại là chủ mỏ than lừng giắt bạc triệu, dám nghênh ngang đi vào trong này, cô đều phải kính trọng.

Vừa vào đến “Hỏa Bát Nguyệt” có thể nhìn thấy giả sơn, quái thạch với suối nước phun chảy, cầu nhỏ, hành lang gỗ mang màu sắc cổ xưa, bên trong là trồng cây chuối, cây trúc, nhân viên phục vụ đều mặc trang phục cổ trang, nhìn không khí rất là lịch sự tao nhã. Trên hành lang dài, còn treo nào ớt nào ngô, bí đỏ, nhìn rất có phong vị dân gian.

Xem ra Chủ tịch xã Cổ đã từng tới nơi này, nên không cần người dẫn đường, lên tiếng hỏi phòng, liền đầu tàu gương mẫu, ngựa quen đường cũ đi thẳng lên phòng tầng hai. Vừa vào phòng, Giám đốc Từ liền đứng lên đón chào, cười ha hả nói:

- Chủ tịch Cổ, quý nhân hân thật là khó mời nha, phải để cho hân em của tôi đến mời ba lần mới bằng lòng, rất hân hạnh được đón tiếp.

Chủ tịch xã Cổ ngẩn ra, dường như thật bất ngờ khi thấy có người khác tiếp khách, nhưng ông ta và Giám đốc Từ là người quen, sau khi ngẩn ra liền lập tức đổi ngay vẻ mặt tươi cười, nhểnh tiến hai bước nói;

- Hân là anh Từ? Ái chà chà, mấy ngày không gặp rồi. Như thế nào... Tiểu Trương là bạn hân à? Tiểu Trương sao lại không nói tên anh Từ ra cơ chứ, anh nhìn xem, thế này thật là nước lớn trôi miếu Long vương a.

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

- Tiểu Trương là bạn tôi, thanh niên, cần phải làm chút việc nhờ đến hãn Cổ, kết quả là vài lần hãn cũng không mở miệng vàng, cậu ta liền tìm tới tôi. Tôi cũng vậy, nghe cậu ta nói rồi mới biết là hãn, ha ha, mời ngồi, các vị, mời ngồi xuống! Tiểu thư, mang trà lên trước.

Chủ tịch xã Cổ ưỡn bụng bự ha hả cười nói:

- Nhận ăn tiệc nhiều cũng không tốt đi, tôi cũng cảm thấy tiểu Trương là thật lòng muốn làm chút sự nghiệp, cũng không muốn quá mức làm khó hãn ta, mới đưa những người bạn này tới tụ họp thôi.

Tiệc rượu đúng là một phương pháp giao lưu rất tốt, mặc kệ lúc làm việc nghiêm túc cỡ nào, lúc này nói chuyện với nhau liền giống như bạn tốt lâu năm, tỏ ra thân thiết từ trong xương cốt vậy.

Một nữ nhân viên phục vụ rất đẹp đi tới giúp mọi người gọi món ăn, thực đơn đương nhiên đưa cho Chủ tịch xã Cổ trước. Chủ tịch xã Cổ cũng không thèm nhìn, khoát tay một cái nói:

- Vẫn là mấy món kia, món tôi thích ăn các cô đều biết đó, các hãn chọn đi!

Thực đơn được chuyển cho một vị cán bộ khác ngồi cạnh ông, dạo qua một vòng, chọn được ít nhất hai mươi món ăn. Trương Thương cười nói:

- Anh Cổ, hôm nay uống rượu gì được?

Chủ tịch xã Cổ mỉm cười ngắm nhìn bốn phía nói:

- Nơi này đẳng cấp cũng không tệ nha, tháng trước tôi đã tới đây một lần. A, đúng rồi, nơi này có rượu Ngũ Lương rất tinh khiết, tuyệt đối là chân bảo. Uống rượu Ngũ Lương đi. Cô nhân viên, mang lên ba bình trước. Không phải uống rượu trắng sao? Tiểu Trương a, mặc kệ người khác không uống, cậu không thể từ chối nha.

Đồ ăn và rượu khiến Trương Thăng hết hồn, cũng may trở về có Giám đốc Từ chi trả, nghĩ thầm: “Hôm nay mình cũng nếm thử xem rượu Ngũ Lương này mùi vị như thế nào.” Liền hào sảng cười nói:

- Chủ tịch xã Cổ thật là rộng lượng, hôm nay tôi liền liêu mình bồi quân tử, nhất định khiến cho ông và các vị lãnh đạo đây uống vừa lòng.

Một cán bộ xã yêu cầu vài con “Thất thất lang”, phân phát một chút, trong gian phòng lập tức “chương khí mù mịt”. Các món ăn đều rất đắt tiền, Trương Thăng còn không thể nhớ hết được tên các món này, tóm lại là hải sâm, cá muối, vi cá.... Trong mắt tất cả các cán bộ xã này đều là món ăn cực phẩm.

Trương Thăng lại không lòng dạ nào nhắm nháp mỹ vị, trong lòng hẩn sốt ruột đi vào chính đề, đây cũng là tật xấu của đại đa số thanh niên, thiếu kiên nhẫn. Nhưng đám người Chủ tịch xã Cổ vẫn đang trò chuyện vui vẻ, hết nói chuyện nhà lại bàn đến chuyện phụ nữ, tuyệt không nói đến chuyện đất đai. Mà Giám đốc Từ vẫn ngồi vững như Thái Sơn, cùng bọn họ nói nhăng nói cuội, căn bản không nóng nảy đề cập đến chuyện mua đất.

Ông nhìn ra Trương Thăng có chút nôn nóng, khi ánh mắt hai người gặp nhau, giống như có thâm ý nhìn hẩn một cái, hơi hơi giơ chén rượu, Trương Thăng giật mình, tự biết kinh nghiệm quan trường, thương trường so với lão tiền bối này còn kém quá xa. Giám đốc Từ hiện nay không đề cập tới, nhất định là đã định liệu trước, liền cũng yên tâm ăn uống tiếp.

Những người này thật là sâu rượu a, đã gần tới mười giờ, ba bình rượu Ngũ Lương đã sạch sẽ. Bình thường Trương Thăng uống rượu trắng thấy tửu lượng của mình cũng không tệ, giờ phút này so sánh với bọn họ, thật là mặt vàng như đất. Kia không phải là bụng, là thùng nước vo gạo thì đúng hơn, chén đến rượu cạn, mặt không đổi sắc, cảm giác như vài lần mời trước, bọn họ vẫn còn che giấu khả năng.

Uống xong ba bình rượu trắng, Trương Thăng vừa định khuyên bọn họ đổi uống chút bia, Chủ tịch xã Cổ vung tay lên phân phó nói

- Lại thêm hai bình Ngũ Lương nữa!

Trương Thăng vừa nghe âm thầm kêu khổ, hắn là chủ, người ta là khách, hắn chẳng những phải uống mà lại còn phải chủ động khích lệ người ta uống. Nghĩ đến đây đã thấy choáng váng hết cả đầu rồi. Nhìn những người này hình như lúc này mới hứng trí, hắn cũng đành phải kiên trì cùng cuồn ầm, lúc này thật đúng là liều mình bồi quân tử a.

Tới mười một giờ rưỡi, Trương Thăng rốt cục không kiên trì nổi nữa, chạy thẳng đến toilet nôn một trận, lại uống thuốc giải rượu của Giám đốc Từ đưa, uống hết ấm trà, mới lâng lâng trở lại phòng. Lúc này hắn cũng không buồn khuyên người khác uống ít nữa, rượu trong miệng họ giống như nước, chẳng còn có cảm giác gì.

Sau khi tính tiền, một đám người loạng choạng ra khỏi khách sạn, Giám đốc Từ cười ha ha, vỗ vai Chủ tịch xã Cổ nói:

- Anh Cổ, bây giờ vẫn còn sớm. Chúng ta đi tìm chỗ nào chơi thêm lát nữa nha?

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Chỗn Ăn Chơi, Ai Sợ Ai

Lúc này Trương Thăng mới mơ hồ nhớ tới, việc quan trọng nhất dường như còn chưa có nói tới, nhưng rượu đã khiến thần trí hẳn có chút không tỉnh táo nữa, trong lòng có lẽ còn hiểu được vài thứ, nhưng mồm miệng lại không há ra được, muốn nói cũng không nói nên lời.

Giám đốc Từ xem ra vẫn là tỉnh táo nhất, thản nhiên cười đề nghị:

- Đi thôi, chúng ta đến “Quốc sắc thiên hương” hát hò, thế nào?

Chủ tịch xã Cổ tròn hai mắt, cười ha hả nói:

- Giám đốc Từ đã mở miệng vàng, sao lại không đi chứ? Đi đi đi, đi “Quốc sắc thiên hương”.

Đoàn người đánh xe đến “Quốc sắc thiên hương”. Khu trung tâm ẩm thực này ở trong một tòa cao ốc, chiếm tới bốn tầng. Trước tiên mọi người tắm rửa ở tầng một, sau đó tới tầng hai hát karaoke. Vài vị cán bộ thôn không quen uống rượu tây, Từ Hải Sinh hỏi ý kiến của Chủ tịch xã Cổ, sau đó gọi bốn thùng bia, lại phát tay gọi quản lý, rí tai vài câu.

Một lát sau, âm thanh vừa mới chuẩn bị xong, đang chơi một bản nhạc, liền một loạt các em dáng người mỹ lệ, ăn mặc gợi cảm đến bồi rượu. Trương Thăng kinh ngạc nhìn các cô, Từ Hải Sinh cười nói:

- Chủ tịch xã Cổ, anh đi trước.

Chủ tịch xã Cổ nheo nheo hai mắt, thong thả bưng chén đi vòng quanh các cô gái kia hai vòng, duỗi hai ngón tay, liền có hai cô khuôn mặt ngọt ngào tự nhiên cười nói, khoan thai đi đến bên cạnh ông ngồi xuống. Một trái một phải khoác cánh tay ông ta, một cô ngọt ngào nói:

- Ông chủ, tên em là Tiểu Tất, ông chủ quý danh là gì ạ?

Chủ tịch xã Cổ phe phẩy chén rượu, nói một chữ:

- Cổ!

Nói xong nhìn về phía cô gái còn lại, cô này cũng rất nhiệt tình kéo cánh tay ông ta, nói:

- Em là Tiểu Mã!

Chủ tịch xã Cổ bỗng nhiên cười to, đùa nghịch bộ ngực đầy đặn của cô ta một hồi, rồi nói:

- Tiểu Mã? Tôi thấy em đã vượt qua đại dương mã rồi, ha ha!

Ông ta đã chọn được người, Giám đốc Từ cũng mời những người khác chọn người, chọn hết một nửa, nhìn các cô có nhan sắc hơn người cũng không còn nữa, liền lại gọi nhóm khác, cho đến khi mọi người đã chọn xong, ông lại chỉ định một cô cho Trương Thăng đang xấu hổ chối từ, cuối cùng mới tùy ý chọn một cô đáng người nóng bỏng cho mình, tuy nhiên nhan sắc chỉ trung bình.

- Em tên là Tiểu Ôn, anh hai tên gì nha?

Cô gái ngồi cạnh Trương Thăng ân cần rót thêm rượu cho hắn, cười híp mắt hỏi.

Tay cô gái đụng chạm đến cánh tay hắn, hơi lạnh lạnh, trơn trơn, mông đùi kề sát, có thể cảm nhận được nó đầy đà và co giãn. Trương Thăng giật

mình bất an, lắp bắp đáp:

- Tôi... tôi họ Trương...

-Ồ, anh hai Trương, lần đầu gặp mặt, xin hãy chiêu cố nhiều hơn, chúng ta uống một chén đi!

Cô gái vừa nói vừa cầm một cái ly tự rót cho mình và đụng vào chén hẳn, cười khấn khách mà nhìn hẳn. Trương Thăng nhìn vậy cũng không muốn khiến cô gái khó xử, đành kiên trì uống một ly.

Một chén rượu xuống bụng, Trương Thăng bỗng nhiên nghĩ ra một vấn đề, mới vừa rồi, bên cạnh Chủ tịch xã Cổ có một cô gái họ Tất, một cô họ Mã, hiện tại cô bé này kêu Tiểu Ôn, hợp lại không phải là “Bật Mã Ôn” sao? Nghĩ đến đây, Trương Thăng không kìm nổi phì cười.

- Anh hai cười cái gì? Nói nhỏ cho em biết với được không?

Trong những người đàn ông này chỉ có Trương Thăng là tuổi trẻ anh tuấn, hơn nữa những người khác đã sớm động tay động chân trong người các cô bên cạnh rồi, có người tay chui hết cả vào trong ngực các cô. Trương Thăng lại quy củ, khiến Tiểu Ôn cảm thấy hứng thú, nhân cơ hội ôm lấy cánh tay Trương Thăng, một nửa bên ngực chắc đầy đặn ép chặt vào cánh tay hẳn.

Trương Thăng cảm thấy mơ hồ, vội vã đem ý nghĩ của mình nói với cô, bởi vì trong phòng âm ỉ, còn có tiếng nhạc, hẳn phải dán sát vào hai má cô gái lớn tiếng nói. Tiểu Ôn nghe xong liền cười khanh khách, đem lời của hẳn nói cho mấy cô gái kia, nghe xong mọi người đồng loạt cười ha hả.

Tiểu Tất cười nói:

- Mấy chị em chúng em cũng thường hay pha trò như thế nha, không ngờ vị tiên sinh này lại biết, có phải thường đến ủng hộ hay không, hay là

nghe ai nói vậy?

Trương Thăng mặt đỏ tía tai liền vội vàng khoát tay nói:

- Không, không, không. Tôi là... đến lần đầu.

Tiểu Tất nói chuyện với hấn, hơi vênh mông lên, Chủ tịch xã Cổ liền vỗ cặp mông cô một cái, cười nói:

- Có muốn đem hai em đổi lại thành bột mã ôn đại chiến tiểu Trương Thăng không?

Tiểu Ôn lập tức ôm chặt cánh tay Trương Thăng, mân mê miệng, giống như ghen nói:

- Không cần đâu, chị em các cô cùng ông chủ Cổ đi, vợ chồng nhỏ chúng tôi mới không cần trộn với các người.

- Vợ chồng nhỏ?

Trương Thăng thầm thấy phản cảm, bỗng nhiên thanh tỉnh lại.

Hấn vừa mới bị cô gái trẻ khêu gợi này cọ sát một trận, lại thấy không khí cả gian phòng đều như thế. Một vị trưởng thôn ngồi bên cạnh lại động chạm vào người cô gái, hấn không kìm nổi đầu óc xoay chuyển, mặc dù không dám giống những người đó nhưng tay của hấn cũng lặng lẽ khoác lên đầu vai mượt mà bóng loáng, nhẹ nhàng mà sờ soạng.

Khi hấn nghe câu “vợ chồng nhỏ”, hấn chợt tỉnh táo lại. Vợ chồng? Vợ chồng một đêm? Những cô gái xinh đẹp đó một ngày làm vợ chồng với bao nhiêu người, một năm làm vợ chồng với bao nhiêu người?

“Mười sáu gà mẹ khéo trang điểm, đêm đêm động phòng đổi tân lang, một đôi tay ngọc ngàn người gối, nửa chiếc môi son vạn khách thường, giả dạng làm một kiều thân thể, nghênh đến tiền đi biết bao nhiêu, thói quen

tương tư lệ hai hàng”. Các cô cũng chỉ là làm kinh doanh da thịt, lại nói cái gì vợ chồng, rất thân thiết sao?

“Vợ” và “phụ nữ” không giống đâu đấy. “Vợ” không chỉ là “phụ nữ”, còn là người đồng cam cộng khổ, khi vui buồn ốm đau, già cả thất ý cũng có thể cho nhau dựa vào, an ủi như bạn bè. Hai chữ “vợ chồng” khi Trương Thăng chưa thấy cảnh này, trong lòng mang một cảm giác thiêng liêng, thành thánh.

Một câu thân thiết của Tiểu Ôn khiến dự vọng của hắn biến mất dần, tay kia cũng lạng lẽ tuột xuống. Tiểu Ôn còn muốn tay hắn chàng đẹp trai này luồn vào trong váy của cô, đang cười híp mắt nhắc mông, không ngờ tay Trương Thăng dịch chuyển khỏi, không đụng tới cô nữa.

Tiểu Ôn giật mình, tưởng tại mình cự tuyệt chị em tới đây, làm Trương Thăng không vui rồi, trong lòng nhất thời háo thẳng. Tự nghĩ bất kể dáng người, tư sắc đều không kém mấy cô kia, vẫn không thể dụ dỗ được hắn chàng rõ ràng chưa từng tới nơi này đến thần hồn điên đảo sao?

- Anh hai, người ta cùng anh ca hát được không? Nếu không đổ xúc xác nhé?

Tiểu Ôn thân thiết nói, eo nhỏ như rắn khế dựa vào hắn, hai bầu ngực đầy đặn không ngừng mà cọ sát cánh tay hắn. Đối mặt với một đám dân dân, Trương Thăng cũng không tiện làm ra một bộ dáng nghiêm chỉnh, đành phải vờ hưởng ứng, cùng cô nàng uống rượu.

Một lát sau, đám người Chủ tịch xã Cổ, Từ Hải Sinh kéo cô gái bên cạnh đứng lên khiêu vũ. Ngọn đèn tối sầm, âm nhạc biến tiết tấu thành cấp tốc nhiệt liệt. Vài ông già vạm eo bầy khố, lắc chiếc mông cực đại so với cô gái còn khoa trương hơn, thỉnh thoảng các chị em bồi rượu lại đến làm vài động tác khiêu khích.

- Anh đẹp trai, chúng ta cùng nhảy được không?

Tiểu Ôn ghé vào bên tai Trương Thăng làm nũng, anh hai biến thành hấn đẹp trai, miệng nhỏ sát bên tai hấn, nhẹ nhàng thổi một ngụm, tay cũng không yên phận bắt đầu vuốt ve đùi hấn.

- Tôi không biết!

Trương Thăng từ chối, thật ra hấn biết nhảy. Khi ở nhà máy, hấn thường xuyên giúp nhà máy xử lý và làm việc công đoàn, với phương diện vui chơi giải trí hấn cũng là phần tử rất tích cực. Hấn từng học khiêu vũ, hơn nữa nhảy cũng không tệ, nhưng trong trường hợp quần ma loạn vũ này, làm cho người ta khó có thể thích ứng, căn bản là không buông ra được.

- Vậy người ta dạy anh nha, chỉ là ôm ôm ấp ấp thôi!

Tiểu Ôn nói xong, chiếc tay nhỏ bé không an phận bỗng nhiên trượt đến giữa hai chân hấn, nhẹ nhàng vừa ấn vừa nhào nặn. Trương Thăng chưa từng chịu qua loại kích thích này, chỉ cách một lớp quần, bị bàn tay nhỏ bé kỹ xảo chạm vào chỗ kia, nơi đó bỗng “khởi nghĩa vũ trang”, lập tức nổi lên một cái lều nhỏ.

Trương Thăng cực kỳ lúng túng, vội vàng dịch vào trong sô pha một chút, nào biết cô gái lại leo lên như rắn, vừa cười tiếp tục khiêu khích hấn. Trương Thăng vội vàng nói:

- Tôi phải đi toilet!

Sau đó vội vội vàng vàng đứng lên đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra, liền gặp một đội các cô gái từ ngã rẽ đi tới. Trương Thăng đột nhiên nhận ra hạ thể mình vẫn còn đang “thúc ngựa hoành thương”, sợ người ta nhìn thấy bộ dạng này, cực kỳ lúng túng lập tức xoay mặt vào tường mà đứng, đưa tay vào trong ngực rút ra một chùm chìa khóa, tập trung tinh thần đếm...

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Liễu Hạ Huệ Gợn Sóng

Trương Thăng đứng ở đằng kia đếm chòm chìa khóa một lúc lâu, thoạt nhìn tựa như đang muốn tìm chìa khóa, giống như là người say rượu chậm chạp, mãi mà không tìm được, thẳng đến khi thân thể khôi phục bình thường, hần mới chạy về phía toilet. Khi hần trở về đến phòng, vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, lúc này đã không còn ai ca hát rồi, cả nam lẫn nữ sờ soạng lẫn lộn cùng một chỗ thân mật. Chỉ có Từ Hải Sinh là vẫn đang ngồi trên salon hút thuốc, không thấy động tĩnh gì, một cô gái ngồi trên đùi ông ta.

Tiểu Ôn và một cô gái khác bị một người đàn ông mặt ngăm đen đè xuống, vừa cười đùa vừa muốn cự tuyệt lại vừa làm mấy động tác khiêu khích mời chào đám đàn ông làm trò trên người mình. Dưới tác dụng của rượu và ngọn đèn mờ mờ, mặt người dạ thú biến thành cầm thú trắng trợn. Đàn ông vì tính, đàn bà vì tiền, trong không khí tràn đầy hương vị mê muội.

Trương Thăng cũng chưa từng gặp màn biểu diễn như này, chỉ có thể đứng một bên nhìn, vừa không muốn đi vào, lại không tiện đi ra, có vẻ hết sức khó xử. Từ Hải Sinh thấy Trương Thăng trở về, liền gọi cô gái bật đèn, tính tiền. Chúng sắc lang lúc này mới lưu luyến không rời khôi phục hình dáng chính nhân quân tử.

Thanh toán xong, mọi người đều tự chọn cho mình một cô em vừa ý, tiếp tục tiết mục mình hứng thú, chuẩn bị lên lầu thuê phòng. Tiểu Ôn u oán nhìn Trương Thăng, Trương Thăng làm như không thấy, Chủ tịch xã Cổ ôm tiểu Tất và Tiểu Mã cười ha hả nói:

- Tiểu Ôn, anh đẹp trai người ta chướng mắt em nha, đi thôi, đêm nay theo anh đi.

- Cảm ơn ông chủ!

Tiểu Ôn nhảy dựng lên, nhào tới hôn bẹp một cái lên mặt ông ta.

Giám đốc Từ ngược lại vẫn chưa quên Trương Thăng, ôm cả cái thân thể đầy đặn nói với Trương Thăng:

- Tiểu Trương, cậu cũng chọn hai em, mở lòng đi.

Đầu Trương Thăng muốn nổ tung, lắp bắp mà nói:

- Không... không được, tôi ở bên ngoài chờ các anh, thuận... thuận tiện tỉnh rượu, uống nhiều quá, rất khó chịu.

Chủ tịch xã Cổ nghe vậy, sắc mặt chìm xuống. Giám đốc Từ thấy vậy, tay đang vỗ vỗ mông cô gái, liền buông ra, cười hì hì đi tới, nắm bả vai Trương Thăng cười nói:

- Đàn ông mà, ra ngoài chơi chính là để vui vẻ, cậu là chủ, bọn họ là khách, cậu không chơi, bọn họ lại dám yên tâm chơi sao? Chuyện như thế này, gặp dịp thì chơi thôi, nên làm như thế nào, còn phải anh dạy cậu sao?

Tim Trương Thăng đập thành thịch, mồ hôi tuôn ào ào:

- Giám đốc Từ, tôi, tôi...

Giám đốc Từ mắt lóe sáng, đem lời trong miệng Trương Thăng ép trở về, sau đó ha hả cười nói:

- Chung quy cũng là lần đầu tiên đi, đừng có làm mọi người mất mặt, rất khó coi đấy.

Ông nhìn hai bên một chút, chỉ một ngón tay nói:

- Cô, còn cô nữa, người anh em này vẫn là đồng nam, hai chị em các cô phải chăm sóc cẩn thận.

Hai cô kia nhan sắc cũng không tính là thượng đẳng, nhưng dáng người nóng bỏng, phù hợp với gu thâm mỹ của Từ Hải Sinh thì phải là dáng người đẹp, thứ hai là những cô nhan sắc xuất chúng thường hay tiếp nhiều khách, trong lòng có nơi dựa dẫm, chăm sóc khách chưa chắc đã tận tâm tận lực.

Mà tư sắc hơi thiếu một chút không có tiền vốn này, chỉ có thể ra sức gấp bội cầu được niềm vui của đàn ông, để mời chào khách quen cho mình. Dù sao khi làm việc đó, cũng chẳng ai nhìn chăm chăm mặt các cô mà ngắm. Có khuôn mặt xinh đẹp, không bằng có thủ đoạn, kỹ xảo thành thạo. Từ Hải Sinh nhìn ra Trương Thăng là một đứa con nít, nên mới tìm hai thực nữ có kinh nghiệm phong phú bồi dưỡng hẳn.

Hai cô gái kia vừa nghe vậy, liền tự nhiên cười nói, thoải mái đi tới, một phải một trái khoác tay Trương Thăng.

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

- Được rồi, chúng ta đi!

Nói xong quay về ôm cô gái mình đã chọn, cùng nhau đi lên lầu. Phòng trên lầu trang hoàng rất xa hoa, nhưng hành lang đi rất hẹp, hai bên đều là những gian riêng nhỏ với ngọn đèn đỏ sậm.

Trương Thăng bị kẹp giữa hai cô gái, gò nhũ rần chắc chạm trên tay hẳn, tạo thành dòng điện chạy tê tê dọc người hẳn. Đang mê mê man man đã bị đưa vào một căn phòng.

Hai cô gái thoải mái cởi quần áo, thân thể mượt mà đi tới, một người giúp hẳn cởi quần áo, nhẹ nhàng đẩy hẳn ngồi xuống giường, cô còn lại đã nhanh chóng ngồi lên giường phía sau hẳn, hai bầu ngực đầy đặn rắn chắc, như bôi dầu, trắng mịn tròn trịa như thịt viên cọ sát trên lưng hẳn.

Cô gái phía trước dịu dàng cười quyến rũ nói:

- Anh hai, nâng mông lên một chút, em giúp anh cởi quần cho mát.

Bộ ngực sữa nổi lên mê người giữa hai khe núi, một lùm đen mơ hồ ở bụng dưới bằng phẳng rơi vào trong mắt hẳn. Hẳn chưa từng gặp tình huống này, chỉ cảm thấy “oành” một tiếng, một cổ máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nghe cô gái nói, Trương Thăng giống như bị thôi miên, theo bản năng nhắc mông lên. Cô gái nhanh nhẹn cởi bỏ dây lưng và quần, lập tức kêu nhẹ một tiếng, lùi sau một bước. Hóa ra vật kia của Trương Thăng đã bị kích thích sung khí bật ra ngoài, thiếu chút nữa là chạm vào mặt cô ta.

Cô gái kia cười khanh khách, gửi cho hẳn một ánh mắt dâm dăng:

- Anh trai cần phải nhẫn nại, giữ gìn hơn hai mươi năm, chớ lãng phí, để em giúp anh nào.

Nói xong, hai tay vịn bắp đùi hẳn, cười sôi nổi liền vùi mặt vào giữa hai chân hẳn.

- ĐỪNG...

Mặt Trương Thăng đỏ như tiết gà, trong nháy mắt khi môi cô ta tiếp xúc với thân mình, rùng mình một cái, vội đẩy cô ta ra. Mặt đỏ tai hồng nhanh chóng mặc quần áo vào.

Hai cô gái còn chưa từng gặp qua người khách nào như vậy, đều kinh ngạc nhìn hẳn.

Trương Thăng ho khan một tiếng, ngượng ngùng nói:

- Tôi... tôi không cần phục vụ, các cô về đi, tôi uống nhiều quá, ở đây ngủ một giấc là được.

Hai cô gái thoáng nhìn nhau, cô gái phía trước gãi đầu chuẩn bị tư thế nói:

- Anh hai, ra đây vui vẻ một chút nha, làm gì câu nệ vậy? Anh yên tâm, chúng em tuyệt đối an toàn, hai chị em nhất định hầu hạ anh thoải mái đây, cam đoan anh đã đến một lần lại muốn lần thứ hai.

- Không cần, tôi thực sự không cần, cô... các cô trở về đi.

Nói thật, hai cô này nhan sắc chỉ thường thường bậc trung, nhưng dáng người bốc lửa, gợi cảm, hơn nữa mọi người cùng đi đều làm chuyện như thế, cho dù nơi này trang hoàng đẹp, cũng không cách âm, phòng hai bên đều có những âm thanh như thế. Trương Thăng là một thanh niên khỏe mạnh về thể xác và tinh thần, lại không có ý niệm thủ thân như ngọc trong đầu, không động tâm mới là lạ.

Nói như vậy, trong mỗi người vẫn có hai bộ mặt, một bộ mặt là chính mình trong hiện thực, một bộ mặt là chính mình trong hư ảo; một cái là phóng túng chính mình, một cái là kiềm chế chính mình; mọi người thường đem mặt đã ngụy trang ra để đối nhân xử thế, chỉ có ở hoàn cảnh không có gánh nặng, không có trói buộc mới có thể phóng túng chính mình.

Trương Thăng chỉ là một phạm phu tục tử, nói trong lòng hẳn không muốn đó là giả dối. Nếu lúc này là một cô gái, ngượng ngùng mang theo e lệ, chui vào trong ngực hẳn, dùng dịu dàng và nữ sắc nhẹ nhàng chêu chọc hẳn một phen. Lấy sự tự chủ bậc nhược sau khi say rượu của hẳn, lại thêm

tâm lý trong phòng tối, rất có thể sẽ thuận nước đẩy thuyền, lần đầu tiên nhấm nháp mùi vị đàn bà.

Hồng là hồng ở chỗ Giám đốc Từ lập tức giao cho hẳn hai người đàn bà, đến lúc này hiệu quả phòng tối sẽ mất. Trương Thăng là loại người có sắc tâm không có sắc đảm, công nhân lao động đầu óc giản đơn, một hồi xử lý hai “đối thủ”, vừa kinh hãi vừa khẩn trương, hiệu quả khó xử vượt xa sự hấp dẫn, mà hai cô gái lại quá lớn mật và chủ động, khiến hẳn bị dọa, theo bản năng mới nói lời cự tuyệt.

Có lẽ trong lúc cự tuyệt ấy, trong lòng hẳn vẫn còn một tia không đành và lưu luyến, nhưng sau khi mặc quần áo vào, liền không có dũng khí ở trước mặt hai cô gái mà cởi quần áo lần nữa.

Sắc mặt hai cô gái hơi khó coi:

- Tiên sinh, anh để chúng em rời đi như vậy sẽ bị mắng đấy. các chị em cũng sẽ cười chúng em, hơn nữa chúng em không muốn trả lại tiền cho anh.

Trương Thăng vội nói:

- Như vậy à... Vậy... vậy các cô cứ ngồi ở đây là được, tôi cũng sẽ không nói gì ra ngoài.

Hai cô gái nhìn nhau, nhún nhún vai, các cô không mặc lại y phục, liền cứ như vậy ngồi xuống bên giường, trong phòng mở điều hòa, ngồi như vậy khá lạnh, hai cô liền phủ lên người một cái chăn, đến lúc này mới không nhìn rõ từ đầu đến chân, sự xao động trong lòng Trương Thăng cũng bình tĩnh trở lại.

Trương Thăng nhổ nước miếng, lấy ra một bao “Bạch tam thập” đốt lên một điếu. hai người đang nằm yên lặng nghe các chị em phòng bên cạnh “công tác” không ngừng, một cô nhìn hẳn một cái nói:

- Cho em một điếu.

Trong lòng Trương Thăng cảm thấy có chút áy náy với người ta, vì thế liền vội vàng cúi đầu khom lưng ân cần châm thuốc cho các cô. Một nam hai nữ yên lặng ngồi hút thuốc trong sự ồn ã xung quanh.

- A... A... Ờ, ông chủ, chậm một chút, em sắp bị anh làm ra rồi...

- Ừ ~~ a ~~ , tiên sinh, người... thắt lưng người ta gấp gãy rồi, đổi tư thế được không?

- Két~~~,

Cô gái dáng người thon thả, rít một hơi thật dài, phun ra miệng, nói với Trương Thăng:

- Thuốc lá này không tồi!

Trương Thăng vội nói:

- Bình thường, bình thường, cũng không phải là thuốc xịn, tuy nhiên có vẻ hơi nhẹ.

Cô gái đẩy đà hơn một chút nói:

- Anh hai, nếu không ngại... em giảm nhiệt điều hòa một chút.

Cô ta trần truồng đi đến bên chỗ điều hòa bên tường, Trương Thăng nhìn chăm chăm hai bán cầu tròn trịa đầy đặn, nảy lên dưới bờ eo nhỏ, bỗng nhiên nhổ nước miếng, ngượng ngùng “xin chỉ thị” nói:

- Có nước không? A... nếu có trà... nước lọc cũng được...

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Lòng Người Không Đủ Rắn Nứt Voi

Sáng sớm hôm sau, Trương Thăng rời giường đứng dậy, mở to hai mắt, nghĩ nửa ngày mới tỉnh lại, chuyện đêm qua dường như không phải một giấc mộng, không kịp hiểu được mâu thuẫn giữa giảng xé và dụ dỗ, hẳn đột nhiên nghĩ đến dường như hôm qua từ đầu đến cuối vẫn chưa nói đến chuyện quan trọng nhất.

Trương Thăng lập tức xuống lầu gọi điện thoại cho Giám đốc Từ. Điện thoại vừa được nhắc, Trương Thăng vội hỏi:

- Giám đốc Từ, ngày hôm qua chúng ta còn chưa bàn chuyện?

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

- Bàn? Trường hợp này chỉ nói chuyện kia, sao tiện bàn chuyện khác?

Trương Thăng nghe vậy liền nóng nảy:

- Cái gì? Vậy làm sao bây giờ?

Giám đốc Từ thông thả nói:

- Vội cái gì, tôi tiêu nhiều tiền như vậy chẳng lẽ tôi không vội? Chú càng sốt ruột người ta lại càng bắt nạt chú. Đừng lo lắng, hôm nay chú lại đi tìm Chủ tịch xã Cổ, chuyện mời khách ngày hôm qua đừng nhắc đến, nói thẳng đến việc công. Chúng ta đều đã gặp nhau, chung quy ông ta cũng nên xuất ra chút thành ý đi? Nghe một chút điều kiện của ông ta rồi nói tiếp.

Trước là sợ không rõ thân phận của chú, hôm qua gặp tôi, tôi nghĩ hẳn sẽ đưa ra điều kiện của hẳn đây.

Trương Thăng nói:

- Được, cứ như vậy đi, anh nghỉ ngơi cho tốt, tôi qua đó ngay đây, lúc trở về sẽ báo tin cho anh.

Trương Thăng về phòng rửa mặt xong, ăn mặc chỉnh tề, đánh xe đến thẳng xã Kiều Tây. Lúc này mới có thời gian hồi tưởng lại dáng người, tướng mạo của hai cô gái kia. Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên hẳn vỗ đùi đánh đét một cái. Tài xế taxi đang ngồi bên cạnh, nheo nheo mắt liếc hẳn một cái. Trương Thăng nhíu mày, nghiêng răng nghiêng lợi hồi hận: buổi tối hôm qua sao mình lại không dám làm? Nếu lần này mua đất thất bại, lại chẳng ngồi xồm trong nhà tù, lúc trở ra thì đã thành lão già rồi, vậy mình đây không phải là thiệt thòi lớn rồi!

Bỗng hẳn ngẫm nghĩ một chút, hạng như mình có tính là Liễu Hạ Huệ, người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn hay không? Nghĩ đi nghĩ lại, hẳn không khỏi mỉm cười. Tài xế bên cạnh lập tức lại nheo mắt liếc nhìn hẳn cái nữa, thầm nghĩ: “Thăng nhóc này chắc không phải là bị bệnh thần kinh chứ? Nhưng cũng đừng đi quá xa rồi tới nơi không trả tiền!”

Văn phòng của Cổ Cổ Văn rất rộng, cái tốt ở vùng ngoại thành chính là điểm này. Ở địa phương, có khi không cần là quan lớn vẫn có một phòng làm việc rất to. Đương nhiên, Chủ tịch xã Cổ cũng quả thực nắm giữ thực quyền, không phải quan chức bình thường có thể sánh bằng.

Trương Thăng tiến vào văn phòng rất khí phách, đã thấy Chủ tịch xã Cổ ngồi ở ghế lãnh đạo, trước mặt là một ấm trà nóng, còn đang nhắm mắt dưỡng thần. Thấy Trương Thăng, ánh mắt của ông ta nửa nhắm nửa mở, giơ tay chỉ về phía trước, thản nhiên nói:

- Ngồi đi!

Chủ tịch xã Cổ lúc này vẻ mặt uy nghiêm, đều không có sự thân thiết trên bàn rượu, dường như hoàn toàn khác với bộ dáng tửu quý và sắc quý ngày hôm qua rồi.

Sự ung dung trong lòng Trương Thăng lập tức trở thành hư không, hẳn không yên ngồi xuống ghế salon, hai người cứ như vậy đối diện. Chủ tịch xã Cổ vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần.

Sự trầm mặc đáng sợ. qua một hồi lâu, Chủ tịch xã Cổ mới giống như vừa sống lại, khe khẽ thở dài:

- Không thể tưởng được anh Từ... cũng đưa vào một tay, con đường của anh ta cũng rộng nha, tuy nhiên nông trại rau quả cũng không có lợi lớn như vậy đâu? Chẳng phải anh Từ là loại người kiếm tiền chắc chắn, sao lại nảy sinh hứng thú với việc làm nghề trồng màu đây?

Trương Thăng cũng cẩn thận, chậm rãi nghĩ chọn lọc từ ngữ:

- Chủ tịch xã Cổ, thật ra chuyện này là tôi muốn làm, Giám đốc Từ là bà con xa của tôi, cho nên mới ra mặt giúp đỡ một chút.

Chủ tịch xã Cổ trầm mặc một lát, hỏi:

- Lần trước cậu nói... muốn mua ba trăm đến bốn trăm mẫu đất, đúng không?

Trương Thăng vui vẻ nói:

- Đúng vậy, tôi áng chừng, nếu như là đất dùng thuần túy nông nghiệp mà nói, tôi có thể mua được trên dưới ba trăm mẫu.

Chủ tịch xã Cổ giả hoạt cười một tiếng, sau đó lại là một trận trầm mặc đáng sợ. Trương Thăng lại thấy thấp thỏm trong lòng.

Chủ tịch xã Cổ cong ngón tay, nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, những tiếng cạch cạch giữa sự căn phòng yên lặng có vẻ vô cùng nóng nảy, Trương Thăng nghe vậy cảm thấy lòng đầy lo lắng rối loạn.

Chủ tịch xã Cổ âm thầm suy nghĩ: loại người như Từ Hải Sinh nếu không gặp con thỏ thì không đưa ra chủ ý này. Nhìn chuyện này dường như là hãn chỉ ở giữa quay vắn một chút, tuy nhiên thẳng nhóc trước mặt này rõ ràng không phải nhân vật trên thương trường, lời nói hành động còn non nớt vô cùng, tài chính của hãn có thể có tới hai triệu sao? Nếu hãn thực sự là thân thích của Từ Hải Sinh, chỉ bằng sự quan tâm của Từ Hải Sinh, giúp hãn làm chút gì đó mua bán để kiếm tiền, cần gì phải để hãn mở nông trại đâu?

Nhưng nếu nói phía sau màn này là Từ Hải Sinh, vậy động cơ của hãn là cái gì đây? Hiệu quả của nông trại cũng không nhỉnh như vậy, lợi nhuận cũng có hạn. Nếu Từ Hải Sinh hãn thật sự muốn làm nông nghiệp thì trên đời này vốn không có người luôn cúi mưu lợi kiếm lời rồi... mua phần đất đổ rác này thì có thể có ích lợi gì? Gần đây nghe đồn thành phố chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới, cả mình đều không nghe được tin tức chính xác, chẳng lẽ tin tức của Từ Hải Sinh lại linh thông như vậy? Xác thực như vậy?

Sau một lúc lâu suy nghĩ. Chủ tịch xã Cổ quyết định dò xét một chút, với sự hiểu biết của ông ta đối với Từ Hải Sinh, việc mà Từ Hải Sinh đồng ý, nhất định là có lợi lớn. Bởi vì Từ Hải Sinh là loại người chỉ thờ phụng tiền của phi nghĩa, cũng sẽ không kiếm tiền quy củ. Mình cần phải thăm dò đối phương mới có thể rao giá trên trời, thu hoạch ưu đãi lớn nhất.

Nghĩ đến đây, Chủ tịch xã Cổ chậm rãi nói chuyện:

- Bán lại đất nha... tất cả đất của xã Kiều Tây đều thuộc tập thể, đích xác có thể do tôi quyết định. Nhưng hơn ba trăm mẫu không phải là số lượng nhỏ, mà phải qua tập thể thảo luận. À, cũng phải được hai cấp nông

thôn, ban quản lý thông qua, còn phải báo cáo trên khu lập hồ sơ mới được, cho nên hiện tại tôi không thể trả lời điều gì...

Trương Thăng nuốt nước miếng, vội la lên:

- Chủ tịch xã Cổ, toàn bộ khu đất lớn ở Kiều Tây hiện tại cũng chỉ là mảnh đất hoang, là rác rưởi không dùng đến, sang tay người khác, chính quyền xã sẽ thu vào hơn hai trăm vạn, anh nói xem ai sẽ phản đối? Chỉ cần anh gật đầu, vậy còn không dễ như trở bàn tay?

Chủ tịch xã Cổ lắc đầu liên tục:

- Không dễ dàng, rất không dễ dàng nha... tôi cũng không thể đoán được...

Mí mắt ông ta sụp xuống, qua một lúc lâu sau, đột nhiên trợn mắt hỏi:

- Các anh đồng ý giá bao nhiêu?

Trương Thăng tính toán trong lòng một chút liền nói:

- Mảnh đất đó, anh cũng biết đấy, rất nhiều đều là đất hoang, đất cát, bãi rác, sau khi mua lại tôi còn phải dốc hết sức lực cải tạo thành đồng ruộng, cho nên cũng không thể trả quá cao. Tôi trả cho anh mỗi mẫu năm nghìn đồng, anh xem thế nào?

Chủ tịch xã Cổ vẫn không nhanh không chậm gõ gõ xuống bàn:

- Năm nghìn đồng? ha ha...

Trương Thăng dừng lại một chút nói:

- Chủ tịch xã Cổ, nơi đó cơ bản là hoang vu nha, tôi mua quyền sử dụng nơi đó, cũng là ủng hộ kiến thiết kinh tế xã Kiều Tây, đây là hai bên

cùng có lợi. Tôi nghĩ, là chủ tịch xã Kiều Tây, chuyện này mà làm xong, cũng là một thành tích của anh, anh xem...

Chủ tịch xã Cổ không chút dao động, cười ha hả nói:

- Vậy sao...Nếu tám mẫu mười mẫu tôi còn làm chủ được, nhiều hơn nữa như đã nói, khó mà làm được...

Trương Thăng vừa nghe, lòng liền nguội lạnh: “Tám mẫu mười mẫu? Mời ăn uống chơi bời mấy ngày nay, số tiền Giám đốc Từ chi trả cũng xấp xỉ có thể mua được sáu mẫu rồi, chút đất như vậy, tìm nông dân trong thôn mua là được rồi, còn tốn công tốn sức tìm ông sao?”

Trương Thăng trầm mặc một lát, uyển chuyển nói:

- Chủ tịch xã Cổ, anh cảm thấy giá đất quá thấp? Về mặt này có thể thương lượng lại, không biết giá bao nhiêu mới làm anh vừa lòng?

Chủ tịch xã Cổ cười ha hả khoát tay nói:

- Giá tiền nha, không vội thương lượng. đơn giản là mảnh đất mà các anh muốn mua này...Khẩu vị cũng quá lớn a.

Trương Thăng hơi nhú mi, chần chừ nói:

- Vậy...Nếu như có thể đàm phán được, Chủ tịch xã Cổ có thể phê cấp cho chúng tôi bao nhiêu mẫu?

Chủ tịch xã Cổ giương mắt lên. Chậm rãi vươn hai ngón tay.

Ánh mắt Trương Thăng sáng lên, mở miệng hỏi:

- Hai trăm mẫu?

Chủ tịch xã Cổ thân nhiên nắm bắt biến hóa tinh tế trong mắt hần, giáo
hoạt cười, đầu lắc như trống bỏi:

- Không, không, không, hai mươi mẫu, nhiều nhất là hai mươi mẫu!

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ném Mồi Dẫn Cá Sấu Vào Chuồng

Trương Thăng nghe xong lời của Chủ tịch xã Cổ, thâm bực trong lòng. Nhưng Chủ tịch xã Cổ thực sự làm không được hay là cố ý đưa đẩy, hẳn cũng không rõ. Hiện tại hẳn đã biết dự tốc bất đạt, nói chuyện với người làm ăn phải tránh quá mức bức thiết, nếu không một khi bị người nắm giữ nền tảng của mình, quyền chủ động liền hoàn toàn rơi vào tay người khác..

Vì thế, cường chế cơn tức trong đầu, hẳn uyển chuyển nói:

- Chủ tịch xã Cổ, theo lý thuyết, hai mươi mẫu làm cật việc cũng không tính là ít, tuy nhiên anh cũng biết, nông trại rau quả mặc dù thấy hiệu quả mau nhưng lợi nhuận lại mỏng, nếu chỉ có hai mươi mẫu đất, rất khó mau chóng thu hồi vốn đầu tư.

Chủ tịch xã Cổ cười giảo hoạt, nói:

- Tiểu Trương không cần dùng ai binh kế nha, tôi cũng có khó xử của tôi. Cậu đừng cho rằng cán bộ thôn cậtung tôi làm trò tùy tiện khôn sáo ngay trước mặt.

Trương Thăng vừa nghe, dường như trong lời nói còn có chuyển cơ, vội hỏi:

- Chủ tịch xã Cổ, một mình anh nếu không làm chủ được, trên dưới luôn cần cậtung tiêu phí, nơi này cũng không có người ngoài, anh ra cái giá đi.

- Cái này sao...

Chủ tịch xã Cổ cúi đầu trầm ngâm, một lúc lâu sau mới hé ra kẽ răng một cai:

Cậu đã là bạn đường của anh Từ, tôi liền nói thẳng, ba trăm ngàn, tôi giúp cậu giải quyết!

Trương Thăng tính toán trong lòng, ba trăm năm mươi mẫu đất, mất ba trăm ngàn tiền trà nước, cộng thêm vốn vay và lãi, khẳng định vẫn còn có lợi nhuận, liền sáng khoái gật đầu:

- Được, ba trăm ngàn liền ba trăm ngàn, chỉ cần anh phê cho tôi ba trăm năm mươi mẫu đất.

Chủ tịch xã Cổ lập tức lắc đầu nói:

- Nào có ba trăm năm mươi mẫu đất, hơi quá rồi, phê nhiều lắm là năm mươi mẫu, đây là cực hạn, không thể nhiều hơn.

Trương Thăng sừng sốt, năm mươi mẫu đất, tiền bán qua tay, cho hẳn ba trăm ngàn tiền trà nước, lại trừ đi khoản đã vay... Củ chuối thật!

Chủ tịch xã Cổ thấy hẳn ngẩn người, khẽ mỉm cười, dùng lời đầy hàm ý khác, nói:

- Đất đúng là có, nhưng từ công chuyển thành tư, vậy cũng khó như lên trời rồi, các anh cũng phải suy xét sự khó xử của tôi với chứ? Như vậy đi, cậu đi về trước, thương lượng lại với anh Từ một chút, mấy ngày nữa cậu ta sẽ liên lạc lại. Sáng nay tôi còn mấy cuộc hẹn nhỏ, như vậy trước đi.

Thấy ông ta đã hạ lệnh đuổi khách, Trương Thăng đành phải đứng lên nói:

- Vậy cũng được, anh đang bận, tôi đi về trước, cùng ta sẽ liên lạc lại sau.

Nhìn Trương Thăng rời khỏi phòng làm việc, Chủ tịch xã Cổ cười đắc chí, hai mắt cá híp cả lại.

Trương Thăng trở về đem tình huống nói từ đầu đến cuối với Giám đốc Từ, vốn chính là yên lặng chờ tin tức tốt, nào ngờ Giám đốc Từ giận dữ:

- Lão Cổ này... càng ngày càng tinh, càng ngày càng tham. Năm mươi mẫu đất đòi ba trăm ngàn lệ phí, ha ha, đúng là quá tham!

Trương Thăng nghi ngờ nói:

- Giám đốc Từ, có phải ông ta thực sự không có quyền lực phê đất?

Giám đốc Từ cười lạnh một tiếng, nói:

- Trước mắt, mảnh đất ở xã Kiêu Tây này vẫn là do tập thể sử dụng, quyền sử dụng cũng không phải do Cục đất đai của khu cấp. Bán lại mảnh đất là do xã định đoạt, chỉ có điều đến lúc đó tới khu xử lý cái thủ tục đăng ký mà thôi. Đất này ông ta không có quyền phê? Hừ! Hiện tại bán đất ở nông thôn rất tùy ý. Thị trấn Thiết Phong có một thôn chuẩn bị thành khu kinh tế mới, nhà đầu tư nhìn trúng nơi đó, Ban quản lý thôn lại không bán ra ngoài, cùng ký kết hợp đồng hợp tác với nhà đầu tư. Năm trăm bốn mươi mẫu đất cứ như vậy chuyển đến tay nhà đầu tư.

- Một bí thư chi bộ thôn còn có quyền lực này, Cổ Cổ Văn hẳn là một chủ tịch xã lại không có quyền lực này? Tiểu Trương a, cậu vẫn còn quá non a. Cũng trách tôi, dạo này bận bịu nhiều việc quá, không có thời gian chỉ điểm cho cậu, để hẳn nhìn ra sự kỳ quái ở đây, không phải là hẳn không

đồng ý bán, mà là ra cái giá tiền thăm dò giới hạn của cậu, cậu đã nói lên cái lợi lớn bên trong, hăn liền rao giá trên trời. Đúng là lão cáo già!

Trương Thăng nhăn mặt nhú mày, nói:

- Chỉ phê năm mươi mẫu đã đòi ba trăm ngàn, cho dù ông không biết nơi đó sẽ xây khu kinh tế mới, ít nhất cũng nhìn ra không phải xây dựng nông trại rồi.

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

Thông minh! Hiện tại chúng ta đang ở vào thế bị động, Kiều Tây khi nào thì khai thác phát triển, chúng ta còn không biết chính xác, lại thêm “công phu sư tử ngoạm” của lão Cổ. Nếu quả thật đồng ý với hăn, chỉ sợ không có trên dưới một trăm vạn, đất này không thể đến tay cậung ta. Nhưng tiền từ đâu mà có? Không phải là từ đi vay sao, nếu như vậy chúng ta còn có bao nhiêu để mua đất?

Ông ta chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, lăm băm:

- Vốn tưởng rằng mua một mảnh đất hoang, lão Cổ hăn sẽ vội vàng tìm tới chúng ta ký hợp đồng, không nghĩ tới cái lão thổ địa này gian như quỷ, bao nhiêu tiền mới đầy cái túi không đáy của hăn, may áo cho kẻ khác, tôi không cam lòng...

Người Trương Thăng toát mồ hôi, hăn không nghĩ tới, làm một việc lại khó khăn như vậy. Mình đã tự đặt cược toàn bộ cuộc sống của mình rồi, một khi thất bại... Hăn không dám tưởng tượng đến hậu quả của thất bại. Hao hết tâm tư, mỗi ngày ăn cơm khách, chẳng lẽ...

Từ Hải Sinh gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, thật lâu sau ánh mắt dần biến đổi, tràn đầy vẻ tàn nhẫn:

- Ngày mai cậu lại hẹn hăn đi ăn cơm.

Trương Thăng ngạc nhiên nói:

- Còn mời? Ông ta ăn uống nhiều như vậy, mời có tác dụng không?

- Chẳng những mời mà còn phải mời lớn hơn, chỉ mời một mình hăn, ăn cơm, tắm hơi, em út, một thứ cũng không thể thiếu.

Trương Thăng có chút mê hoặc:

- Giám đốc, đây là...?

- Nếu như không mời, vậy tiêu tiền trước kia chẳng phải là biếu trắng cho hăn sao? Hừ!

Từ Hải Sinh cười lạnh, từ trong túi chén lấy ra một cái camera kiểu mới:

- Chiều tối mai cậu đeo cái này vào.

Trương Thăng vừa thấy thứ này, trong lòng cũng mơ hồ đoán được cái gì:

- Ý Giám đốc là...

- Ha ha, lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu!

(Bụng dạ hẹp hòi không phải là quân tử, hành sự không tàn bạo không phải là trượng phu)

Từ Hải Sinh cười lạnh nói:

- Hăn đã biết rõ việc này tôi cũng có phần, vẫn còn không biết đủ như vậy. Ông đây khiến cho hăn ăn đến cảm luôn, ưu đãi một phen cũng đừng nghĩ. Đoạt thức ăn trong miệng tôi ư, không phải là nhổ lông ngoài miệng hổ sao?

Ông ta vỗ vỗ bả vai Trương Thăng nói:

- Đây là mini camera, tôi sai người mua về từ Nhật Bản đến nay còn chưa đầy hai tháng, việc ngày mai liền giao cho cậu rồi, cơ trí một chút.

Trương Thăng cắn chặt răng, hăng hái gật đầu.

Mới trước đây, hắn từng nhìn thấy một câu danh ngôn: “Cộng sự với những người can đảm, thì không cần phải đọc sách nữa”, được những lời dẫn dắt này, hắn tự rút cho mình một lời răn: “Đối với quân tử, thì lấy đạo quân tử mà tiếp; đối với tiểu nhân thì lấy đạo tiểu nhân mà đón. Hiện tại rất cuộc đã nhận thức rất sâu sắc.

Trương Thăng dùng cả một ngày để tháo tác camera cho thành thực, thẳng đến khi trong bóng tối cũng có thể ấn đúng từng phím mới thôi. Từ Hải Sinh thì lái xe lang thang ngoài đường, tìm kiếm khách sạn thích hợp.

Vào buổi tối, Trương Thăng lại lần nữa gọi điện cho Chủ tịch xã Cổ, hắn bày ra một thái độ bộ bó tay hết cách, ăn nói khép nép mời Chủ tịch xã Cổ đi uống rượu, thảo luận. Thủ đoạn “Bày ra sự yếu ớt để cho địch thấy” Trương Thăng cũng biết đấy, hôm nay cúi đầu là vì ngày mai ngẩng đầu, dưới sự giày vò của tham quan này, Trương Thăng cũng hiểu được cách dùng tâm cơ rồi.

Chủ tịch xã Cổ huênh hoang nhã nhặn từ chối vài lần, nhưng hắn cứ mời mãi, cuối cùng đáp ứng lời mời buổi tối ngày hôm sau. Tối hôm sau, Chủ tịch xã Cổ dưới mấy cuộc điện thoại thúc giục của Trương Thăng mới vênh vác tự đắc lái xe tới điểm hẹn, hai người Từ Hải Sinh lại mời ông ta đến một khách sạn.

Để tiêu trừ sự cảnh giác của ông ta, trong bữa tiệc, Giám đốc Từ chủ yếu tán dóc với ông ta về những chuyện ngoài lề, biểu hiện mười phần đầy

đủ. Chủ tịch xã Cổ lại lái sang hỏi thăm ý đồ mua đất của Giám đốc Từ. Giám đốc Từ lại lặp đi lặp lại thăm dò thử “khẩu vị” của Chủ tịch xã Cổ rồi cuộc là bao nhiêu, hai người hẳn lừa tôi gạt, ai cũng không để lộ quân bài tẩy của mình.

Tuy nhiên Chủ tịch xã Cổ cảm thấy đã bắt chẹt Từ Hải Sinh được bảy phần, nên thật ra cũng không nóng không vội. Sau khi ăn cơm xong, Trương Thăng lại cung kính mời ông ta đi tắm hơi, ông ta cũng yên tâm thoải mái đáp ứng.

Ba người đi ô tô tới “Đại Hòa”, Chủ tịch xã Cổ đã lừa gạt nhiều, bởi vì hôm nay uống ít, ông ta lại không nóng nẩy, nghĩ muốn hết mình hưởng thụ một phen, lúc tắm rửa còn đòi tắm sữa muối.

Tắm sữa muối là phụ nữ dùng thân thể để tắm cho đàn ông, cùng với nói là tắm rửa chẳng thà nói là một loại mát xa. Người làm việc này không cần đặc biệt xinh đẹp, nhưng dáng người phải đẹp. Người trẻ tuổi dễ kích động như Trương Thăng, được hưởng cái kiểu này liền “nhất trụ kinh thiên”, tưng quẫn đến mặt mũi đỏ bừng. Trái lại Giám đốc Từ và Chủ tịch xã Cổ kinh nghiệm khảo nghiệm nhiều, nên thần sắc tự nhiên, không phản ứng chút nào.

Sau khi tắm rửa xong, bọn họ liền tiến lên lầu hai, chọn phòng, tìm ba cô gái đến tiếp, mở rượu tây, ca hát khiêu vũ. Ba cô gái da trắng nõn, dáng người cao gầy, mỗi người đều eo nhỏ ngực cao, chân dài, hơn nữa còn toát lên chút hương vị thảnh thơi thuần túy khí, khác nhau rất lớn so với các cô gái bình thường khác.

Ánh mắt Chủ tịch xã Cổ sáng lên, cười dâm nói:

- Hôm nay các tiểu thư rất đẹp, nào nào, ngồi bên này!

Ba cô nàng ngồi xuống những chỗ trống bên cạnh họ, nhân viên phục vụ mở rượu đỏ xong đi ra ngoài, nguồn sáng trong phòng cũng được chỉnh

sang màu đỏ sậm. Từ Hải Sinh nói:

- Anh Cổ, ba cô này đều là sinh viên, thế nào, với những người anh hay tiếp xúc khác biệt lớn đi?

Chủ tịch xã Cổ ngạc nhiên nhìn cô gái mặc khinh sam cao bồi, tóc dài xõa vai, nghi hoặc nói:

- Không thể nào? Anh nói thật?

Từ Hải Sinh cười cười, nói:

- Em gái, đưa chứng nhận học sinh của em cho anh ấy xem.

Cô gái tóc dài kia lấy từ túi hậu một chiếc giấy chứng nhận đưa cho Cổ Cổ Văn. Chủ tịch xã Cổ tiếp lấy giấy mở ra đọc, thật sự chính là thẻ học sinh, trong lòng lập tức dâng lên một luồng cảm giác hưng phấn.

Người giống như ông ta, phụ nữ xinh đẹp chơi đùa cũng nhiều rồi, lúc này thân phận của các cô càng hấp dẫn ông ta so với thân thể của các cô. Ông ta chưa từng được “thử” nữ sinh viên, tuy nói nhan sắc cô bé này so với những người ông ta từng gặp chỉ thường thường bậc trung, cũng không quá mức quyến rũ, nhưng trong lòng ông ta, so với cảm giác này hoàn toàn khác biệt.

Khi ông ta trả lại giấy chứng nhận, trong con mắt háo sắc kia tràn đầy sự chiếm hữu, thậm chí còn mang theo vẻ sùng bái và kính sợ.

Trương Thăng thờ ơ lạnh nhạt, không khỏi âm thầm buồn cười: thân phận của cô ta quan trọng như vậy sao? Chẳng phải cũng là mang đi bán hay sao? Không nghĩ tới, bằng cấp cao quý ở nơi ăn chơi này cũng dùng được. Từng có cán bộ quỳ dưới váy, xem ra đêm nay, Chủ tịch xã Cổ phải quỳ dưới thẻ học sinh...

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Quân Lâm Thiên Hạ Phượng Cầu Hoàng

Giám đốc Từ và Chủ tịch xã Cổ, hai lão lưu manh hát cũng hát được, nhảy cũng nhảy được, ôm cả các cô giở trò. Chỉ có Trương Thăng hát mấy bài, liền đàn hoàng ngồi một góc mỉm cười nhìn bọn họ chơi.

Giám đốc Từ và Chủ tịch xã Cổ vui đùa vô cùng vui vẻ, hai bên đều hết sức thân mật. Trương Thăng bội phục nhất đúng là, hai người bọn họ, nhìn thế nào cũng giống như một đôi anh em tốt tình đồng ý hợp, người khác căn bản không nhìn ra hai người ngầm anh lừa tôi gạt như thế nào, mới vừa rồi trên bàn rượu giương cung bạt kiếm như thế nào.

Cô gái bên người Chủ tịch xã Cổ cao gầy, ngực không lớn, eo rất tinh tế, phối hợp với thắt lưng bản rộng lại hiện ra vài phần dã tính. Một chiếc quần bò đem tất cả cặp đùi rắn chắc cùng cặp hông gầy gao ôm lấy, đó là một loại sức sống chỉ thuộc về các cô gái thảnh thơi.

Chủ tịch xã Cổ đối với cô gái ấy vô cùng vừa ý, tay khoác lên bên hông cô bé vẫn sờ soạng, gần như không rời khỏi chút nào. Trương Thăng còn để ý ông ta đưa hẳn tay vào sờ soạng bên trong áo phông cô gái, cô gái xấu hổ trốn tránh, ông ta cũng không ép buộc. Một tấm thẻ học sinh lại có thể khiến ông ta có chút thương hương tiếc ngọc, Trương Thăng nhìn vậy thâm buồn cười.

Chơi đến hơn mười một giờ, Giám đốc Từ và Chủ tịch xã Cổ nói thầm vài câu gì đó với nhau. Chủ tịch xã Cổ hí mắt suy nghĩ mỉm cười một tiếng, gật gật đầu. Giám đốc Từ diệt tàn thuốc gọi người vào tính tiền, ông lại gọi tú bà tới, cho tiền bo, chỉ vào ba cô gái nói vào tai vài câu gì đó.

Không ngờ trong ba cô kiêm nữ sinh này có một cô chưa từng lên sân khấu. Về mặt tú bà tươi cười nói xin lỗi, thay đổi nhóm người mới cho bọn họ tha hồ mà chọn, không ngừng mà quảng cáo thái độ phục vụ của các cô tốt như thế nào, ở nơi này hot nhất là “Quân lâm thiên hạ tổ”. Tuy nhiên trong nhóm các cô này không có cô nào đặc biệt xinh đẹp, đại bộ phận các cô nhan sắc xuất chúng đều đang tiếp khách.

Chủ tịch xã Cổ vốn ưa thích không rời cô bé đang ngồi kia rồi, nên tất nhiên không thích thay người. Đêm nay Trương Thăng còn có nhiệm vụ trong người, cho nên chủ động ra mặt, chọn một em nhỏ xinh, giữ cô lại.

Khi Giám đốc Từ tính tiền, dẫn cô gái xuống lầu, Trương Thăng còn thấy Chủ tịch xã Cổ ôm bả vai Giám đốc Từ, mơ hồ nghe ông ta nói:

- Anh Từ a, cái cô bên cạnh anh kia... cũng không tệ. Ừ... chúng ta sau nửa đêm thay đổi?

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

- Được, đến lúc đó tôi dẫn người qua!

Nói xong nghiêng đầu lại, nháy mắt với Trương Thăng đang dẫn theo ba cô gái đi phía sau. Trương Thăng lập tức nhả chân đuổi theo lên trước bọn họ.

Ba người đi tới “Bát phương tân quán”, xe Trương Thăng đi trước, đến nơi trước, thấy Giám đốc Từ và hai cô gái kia đang đi tới, liền đi qua nói vài câu, từ trong tay một người lấy một tấm thẻ ra vào.

Phòng ở tầng mười hai, ba người lên lầu, đều tự mình vào phòng với chiếc giường lớn xa hoa.

Ba gian phòng này là kề sát nhau. Vì tìm chỗ tốt như vậy, Giám đốc Từ và Trương Thăng đã phải lái xe ra ngoài lần tìm nửa ngày. Cái tốt ở đây

có chính là bên ngoài có ban công, hơn nữa cả ba gian này đều có ban công.

Hai người đã cẩn thận cân nhắc qua phương án hành động, nếu thuê các cô đến làm thì không an toàn bởi vì các cô cũng không muốn xuất đầu lộ diện, bị bọn họ quay video, chỉ sợ phải trả một khoản tiền rất lớn, còn có thể làm hỏng việc.

Nếu dùng thẻ mở cửa vụng trộm đi vào, cũng không được. Một người sống to lù lù như vậy, cứ cho là Chủ tịch xã Cổ “sắc thụ hồn tiêu” như thế nào cũng không thể không chú ý đến một người xuất hiện ở cửa. Phương án thỏa đáng nhất để xử lý chính là quay trộm từ ngoài cửa sổ.

Căn phòng của Chủ tịch xã Cổ ở ngoài nhất, nguyên nhân chọn căn phòng này cho ông ta là do Trương Thăng đã thăm dò rất kỹ, phát hiện ngoài cửa sổ của căn phòng này có một cái lán nhỏ, bên trong thả ít đồ. Đứng ở vị trí này có thể thấy rõ người nằm trên giường, hơn nữa, đứng ở đây vào lúc trời tối đen, sẽ không bị phát giác.

Trương Thăng vào phòng, lấy cái túi Giám đốc Từ đưa cho hắn để ở tủ đầu giường xuống, vừa mới quay đầu lại liền hoảng sợ. Chỉ thấy cô gái thanh thuần như nước kia đã đóng lại cửa phòng, quỳ trên mặt đất, mông ngúng nguẩy như con mèo nhỏ đi hướng về phía hắn, ngược ánh mắt kiêu mỹ nhìn hắn một cái, sau đó liền nâng một chân hắn lên.

Trương Thăng bị dọa ngã ngời trên giường, sợ hãi nói:

- Cô... cô làm cái gì vậy?

Cô ta quyến rũ mà nói:

- Trương tiên sinh lúc này không chú ý sao? Tổ của chúng em là “Quân lâm thiên hạ”, chính là hầu hạ cho khách thoải mái như hoàng đế

nha. Nơi này của chúng em gọi là “Đại hòa”, đàn ông là trời, đàn bà là đất. A, ông chủ là lần đầu tới thăm “Đại hòa” của chúng em à?

Cô ta cười nhìn rất đẹp, tuy nói là cách lấy lòng mang tính chuyên nghiệp, nhưng phong tình quyến rũ, vẻ mặt xuân tình làm cho người ta cực kỳ rung động. Cô ả liếm liếm môi, quyến rũ cười nói:

- Người ta nhất định hầu hạ Trương tiên sinh thoải mái, anh cứ ngồi xuống hưởng thụ đi.

Trương Thăng xoa loạn hai tay, liên tục nói:

- Đừng, đừng, đừng, liếm chân thì có gì hưởng thụ chứ? Tôi không thích chà đạp phụ nữ, cô không cần như vậy.

Hắn ngẩng đầu mở miệng hỏi:

- Cô bao nhiêu tuổi rồi?

Cô gái kia đang quỳ trên mặt đất, kinh ngạc nhìn hắn, nói:

- Em năm nay mười tám, Trương tiên sinh không thích phương thức này... Vậy anh thích kiểu gì nào, hắn nói ra đi.

- Không vội không vội, chúng ta ngồi xuống tán gẫu chút đi.

-

Trương Thăng sợ, đành lựa lời mà nói, hắn đang chờ điện thoại của Giám đốc Từ, thầm nghĩ tùy tiện tìm cái cơ kéo dài một hồi.

Cô gái kia sững sờ, tiêu tiền không chơi đàn bà, lại ngồi kia nói chuyện phiếm với cô, tán gẫu cái gì? Tán gẫu về lý tưởng nhân sinh sao? Bà cô sớm cai rồi!

- Nói chuyện phiếm?

Trong ánh mắt cô gái có chút cảnh giác, thử thăm dò hỏi:

- Trương tiên sinh... muốn tán gẫu cái gì?

Trương Thăng vỗ trán cười nói:

- Cô xem, tôi uống rượu quá nhiều, nói đều không nói lưu loát cả rồi. Không phải nói chuyện phiếm, là tắm nước lạnh, một thân toàn mùi rượu, mùi thuốc lá, trước tắm nước lạnh giải lao trước đã.

Cô gái lúc này mới thư thái, cười hì hì, đứng lên hôn một cái vào má Trương Thăng, sau đó lắc lắc mông đi đến tủ đầu giường, lấy ra từ bóp nhỏ của mình một điều thuốc thơm, châm lửa rồi nhét vào miệng Trương Thăng, cười ngọt ngào nói:

- Được, vậy anh nghỉ ngơi đã, em đi tắm trước.

Cô bé cời sạch sẽ ngay trước mặt Trương Thăng, lắc mông đi vào phòng tắm. Trương Thăng làm bộ lười biếng nằm trên giường nghỉ ngơi. Chốc lát sau, tiếng điện thoại vang lên, hắn cầm lấy túi, đi đến cửa phòng tắm, giữ cửa nói:

- Tôi đi ra ngoài nghe điện thoại, một lát nữa quay lại.

Trương Thăng đứng trong hành lang một lúc, hút hết điều thuốc, lúc này mới quay trở lại phòng. Cô gái đã tắm xong rồi, trên người bọc một chiếc khăn tắm lớn, đang lau tóc. Phía dưới khăn tắm là hai bắp chân tinh xảo, ngực lồ lộ ẩn hiện, hai má xinh xắn mang theo vài phần quyến rũ thanh thuần. Vừa thấy Trương Thăng tiến vào, cô liền nở nụ cười quyến rũ nói:

- Trương tiên sinh, em tắm xong rồi, nên anh...

- Mẹ, thật sự là xui!

Trương Thăng hung tợn mà nói:

- Thực mẹ nó trời sinh mệnh chân chạy!

Cô gái sững sốt, hỏi:

- Tiên sinh, anh sao vậy?

Trương Thăng tức giận nói:

- Vừa mới nhận điện thoại của công ty, khuya khoắt muốn tôi tới sân bay đón người.

Cô gái vừa nghe, nụ cười ngọt ngào ngay lập tức biến mất, sắc mặt hơi khó coi nói:

- Tiên sinh phải đi đón người, vậy còn em thì sao bây giờ?

Vừa mới đưa người ta vào phòng, hiện tại hẳn lại đi như vậy, cô gái này liền không kiểm được gì, không công chạy theo hẳn một chuyến, trong lòng tất nhiên là mất hứng. Trương Thăng vỗ trán nói:

- A, tôi đã quên, như vậy đi, cô đi hầu hạ ông chủ của tôi đi.

Cô gái nghe vậy, lập tức chuyển giận thành vui, các cô hành nghề này, đều biết nhìn mặt đoán lòng, cô đã sớm nhìn ra cái người họ Từ kia mới là ông chủ lớn, người thanh niên này mười phần là cấp dưới của ông ta. Chuyển sang hầu hạ ông chủ kia, nếu ông ta vui vẻ, nói không chừng còn có tiền boa. Cô gái này lập tức vui vẻ được đưa vào phòng của Giám đốc Từ, để cho ông ta chơi trò song phi.

Đẩy được cô gái kia đi, Trương Thăng lập tức trở về phòng, kéo rèm cửa sổ, lấy camera, lặng lẽ nhảy tới ban công. Men theo ban công hẹp nhích

về phía trước. Đến cửa sổ phòng của Giám đốc Từ, Trương Thăng không kìm nén được tò mò, lặng lẽ thò đầu hướng vào bên trong liếc mắt một cái, chỉ thấy Giám đốc Từ bên hông đắp áo tắm, đem gối đầu tựa vào tường, đối diện với một bên cửa sổ, hai cô gái đưa lưng về phía đang “luyện miệng”.

Giám đốc Từ đã nhìn ra ngoài cửa sổ, Trương Thăng không biết lão có nhìn thấy mình không, chỉ liếc một cái liền ngồi xuống tiếp tục đi lên phía trước. Ban công này không rộng, lại cạnh đường cái, trống trải, lúc đứng lên nhìn hơi hoa mắt, cho nên hẩn vẫn vừa ngồi vừa di chuyển, tiến thẳng đến nhà kho nhỏ ở cuối ban công.

Nhẹ nhàng mở ra camera, điều chỉnh sang chế độ đêm, kiểm tra lại một chút cái đèn báo, nơi đó đã dán lên một miếng giấy để che đi ánh sáng đỏ của đèn. Lúc này hẩn mới hơi điều chỉnh góc độ đứng yên, hướng vào phòng.

Màn trình diễn trong phòng cũng giống như trong phòng hẩn, là tiết mục “Đại hòa” và “Quân lâm thiên hạ”, một người quỳ trên mặt đất, đang nâng một “chân” liếm...

Chỉ có điều cô gái này có vóc người hơi kém một chút, mập như vậy cũng có người làm ăn... Không đúng nha, như thế nào ngồi trên giường lại là nữ?

Nhìn kỹ lại, ta ngất! Chủ tịch xã Cổ còn có ham này?

Trương Thăng trợn mắt nhìn, nữ sinh kia trùm khăn tắm ngồi ở bên giường, khóa thân vai trơn bóng, hai đùi chõng lên nhau, một tay nâng khuỷu tay còn lại, hai ngón nhỏ bé đang kẹp một điếu thuốc lá, mà Cổ Cổ Văn Cổ đại chủ tịch xã thì giống như một con chó nhỏ, quỳ gối dưới chân cô ta, đang cầm gặm một cái chân trắng như tuyết.

Trong phòng đúng là đang diễn trò “Quân lâm thiên hạ”, chỉ có điều phượng ở trên, long ở dưới, Hoàng đế kia đã biến thành Võ Tắc Thiên rồi.

Trương Thắng vừa sợ vừa cười, vội vàng đứng vững thân mình, giờ ra camera...

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Vinh Hoa Phú Quý Cần Phải Dựa Vào Đọa Lầy

Trở về nhà Từ Hải Sinh, hai người cắt đi đoạn video của Chủ tịch xã Cổ. Từ Hải Sinh thấy trò hề của Chủ tịch xã Cổ, cười ngặt nghẽo, vui vẻ vỗ đùi nói:

- Không nhìn ra a, thật sự là không nhìn ra lão Cổ còn có đam mê này. Ha ha ha, thành công! Có thứ này, hấn dám không đồng ý? Lão Cổ lúc này đúng là lật thuyền trong mương rồi. Cậu em, chiêu tuyệt hậu kế này của cậu không tồi!

Trương Thăng cười khổ một tiếng nói;

- Giám đốc, anh còn khen nữa, lòng tôi thật là bất an đây, nếu không phải ông ta khinh người quá đáng, tôi cũng không muốn làm như vậy. Làm như vậy rốt cuộc là... Haiz!

Từ Hải Sinh nheo mắt, liếc hẩn một cái, cười nói:

- Như thế nào, sợ sao?

Trương Thăng đỏ mặt nói:

- Cũng không phải là sợ, chính là trong lòng cảm thấy dùng loại thủ đoạn này...

- Ha ha, cậu nhóc a, sao lại khờ dại thế? Thương trường, quan trường vốn chính là nơi ăn thịt người, chứ “lương tâm” kia có thể giáng sao? Cổ Cổ Văn hấn lúc rao giá trên trời có nghĩ tới giao tình sao?

Từ Hải Sinh vỗ vỗ bờ vai hẳn nói:

- Cậu em, nếu cậu không hiểu được đạo lý trong đó, như vậy, cậu vĩnh viễn đều là kẻ bại. Cho dù chuyện mua đất lần này thành công, cậu phát ra một số tiền bạc, trong cuộc sống này về sau, cậu vẫn là kẻ bại. Theo chúng tôi chơi cờ, kỳ thật tôi liền nhìn ra tính cách của cậu, đối mặt với gặp gỡ, cậu hay bị động chờ đợi, mà không giỏi về chủ động chém giết!

Trương Thăng kinh ngạc nói:

- Đoạt?

- Đúng vậy!

Từ Hải Sinh châm một điếu thuốc, rồi ném bao thuốc cho hẳn, hơi mỉm cười mà nói:

- Hết thầy thiên hạ này, đều dựa vào một chữ đoạt mà thực hiện, từ xưa đến nay, ai cũng thế. Giang sơn phải đoạt, nữ nhân phải đoạt, sự nghiệp phải đoạt, chức vị phải đoạt, chỉ có điều thủ đoạn không giống nhau. Thân ở thương trường, ai không phải đoạt máu chốt buôn bán? Thân ở chỗ làm việc, ai không đoạt vị trí? Thân ở sân khấu, ai không đoạt quán quân? Thân ở tình trường, chẳng lẽ ngồi chờ tình địch tới ưu ái cậu...?

Từ Hải Sinh rít một hơi, thản nhiên nhả ra một vòng khói, nói:

- Cậu em, cậu có biết trên đời này, ai có thể làm người ở trên người khác, có thể sống cuộc sống sung sướng không?

Trương Thăng nghiêng mình về phía trước nói:

- Giám đốc, anh nói đi.

- Có thể làm người ở trên người khác, có thể sống cuộc sống sung sướng chỉ có hai loại người. Một loại là “chó”, một loại là “sói”. Chó một

lòng nghe theo, chủ nhân sẽ đem thức ăn thừa ban cho nó, khi vui có thể đem nó nâng lên đỉnh đầu; sói lại không giống, sói dám đoạt, không cần người khác ban cho cũng có thể có thịt ăn, tìm được cơ hội cũng có thể cười trên đỉnh đầu người khác.

Phải lăn lộn làm ra chút tiền đồ, hoặc là làm chó, hoặc là làm sói, nếu hai thứ này đều không muốn làm, vậy thì cũng chỉ có thể cả đời làm kẻ tôi tớ, ở tầng lớp xã hội thấp nhất chịu khổ. Nếu cậu không cam lòng, cậu cũng muốn làm người ở phía trên người khác, như vậy cậu nguyện ý làm chó hay là làm sói?

Trương Thăng ngẫm nghĩ một chút, chỉ nói một chữ:

- Sói!

- Tốt!

Từ Hải Sinh gõ nhịp tán thưởng nói:

- Nếu làm sói, phải đoạt. Chỉ cần có người đoạt, chiến tranh liền không thể né tránh. Thương trường là gì? Thương trường cũng giống như chiến trường, cần dựa vào đánh, phải chết người, phải dùng đầu mà suy nghĩ, chứ đừng dặt ở lưng quần mà sống. Chuyện lật vật này ai có thể làm? Ngồi đấy mà há miệng chờ sung?

Dùng thủ đoạn thì làm sao? Thăng làm vua, thua làm giặc, Lưu Bị có phải là cướp không? Chu Hồng Vũ có phải là cướp không? Nỗ Nhĩ Cáp Xích có phải là cướp không? Hồng Thiên Vương có phải là cướp không? Bị bại là cướp, đánh thắng là vương! Thủ đoạn không quan trọng, quan trọng là kết quả.

Từ Hải Sinh thấy Trương Thăng nghe nhập thần, thần nhiên cười, nói lời thăm thía:

- Dung nhập xã hội là quan trọng nhất, nhiều khi không phải là cậu lựa chọn cuộc sống, mà là cuộc sống lựa chọn cậu. Tự cho là thanh cao so với cam chịu nhỏ mọn còn muốn mạng hơn. Cam chịu nhỏ mọn chỉ là không có dũng khí đi tranh giành, cam chịu cuộc sống hiện tại. Mà tự cho là thanh cao, thì cự tuyệt thế giới này, cậu vừa không cải biến được thế giới này, cũng không thích ứng được thế giới này, chỉ có thể trốn đi, đó chính là kẻ bại lớn nhất.

Trương Thăng yên lặng gật đầu, cẩn thận nghiền ngẫm những lời nói này của Từ Hải Sinh, rất lâu sau đó mới hiểu được, than nhẹ một tiếng, lại giương mắt, lo lắng nói:

- Nhưng...liệu có thể hay không ông ta then quá thành giận, và liệu cá chết lười rách với chúng ta?

Từ Hải Sinh thản nhiên cười:

- Yên tâm, hiện tại hẳn tuyệt không dám trở mặt. Hừ! Lợi từ chức quan này của hẳn không chỉ dừng lại ở ba trăm mẫu đất, hẳn nên biết đâu nặng đâu nhẹ.

Nói đến đây, ông ta ung dung cười nói:

- Đối với lão Cổ, tôi không nghĩ như vậy là quá mức, đây là hẳn bức ta đẩy. Biết rõ trong này có một phần của tôi, hẳn còn muốn vét một số lớn. Hẳn bất nhân, tôi liền bất nghĩa. Mẹ nó, tách ra, liền tách ra đi thôi.

Rồi âm hiểm nói tiếp:

- Ngày mai cậu phải sớm đến văn phòng chờ hẳn, trước thử một cậu, nếu hẳn ngoan ngoãn lấy ba trăm nghìn, thì làm hợp đồng, như vậy mọi chuyện đều dễ nói. Nếu hẳn vẫn không đi ra, cậu cũng đừng khách khí với hẳn, đưa ra quân bài tẩy kia, khi đó không phải chúng ta cầu hẳn, mà là hẳn cầu chúng ta.

Trương Thăng nghĩ đến khoản vay hai triệu tám trăm ngàn, liền gật đầu thật mạnh. Dù sao Cổ Cổ Văn kia cũng không phải là cái thứ tốt gì, dùng thủ đoạn như vậy đối với ông ta coi như là báo ứng của ông ta đi.

Sáng sớm hôm sau, Trương Thăng lại đến phòng làm việc của Chủ tịch xã Cổ.

Vẫn là một bình trà, vẫn là nửa sống nửa chết nằm ở ghế ông chủ, vẫn là híp mắt ngủ gà ngủ gật, tuy nhiên lần này Trương Thăng không còn ngồi ghế đối diện chờ tuyên án nữa.

Hắn thoải mái lên tiếng chào hỏi, đi qua cầm lấy bao thuốc “Tiểu hùng miêu” trước mặt Chủ tịch xã Cổ, tự mình rút một điếu châm, rít một hơi thật sâu, thoải mái mà nhìn Chủ tịch xã Cổ đang ngồi nửa mộng trên bàn làm việc.

Chủ tịch xã Cổ kinh ngạc mở mắt ra nhìn nhìn, khinh miệt cười, lại hơi hơi nhắm mắt lại. Thái độ của Trương Thăng có chút làm lão không vui, lão quyết định, lát nữa còn phải bóp chẹt hắn.

Trương Thăng nhổ ra một ngụm khói, nhàn nhã đợi một hồi mới nói với Chủ tịch xã Cổ:

- Chủ tịch xã Cổ, hôm nay tôi đến vẫn là vì việc đó. Ha ha, tôi biết anh khó xử, có thể anh khó hơn nữa chung quy cũng không thể khó hơn anh em chúng tôi. Chủ tịch xã Cổ, anh mở miệng vàng, chúng ta cùng hưởng thụ bất tận rồi, tương giao một hồi, chút việc ấy anh nhất định phải hỗ trợ.

Chủ tịch xã Cổ ho khan một tiếng, chậm chạp rút ra một điếu thuốc ngậm vào, chờ giây lát không thấy Trương Thăng châm cho, lão mất mặt tự mình cầm lấy bật lửa châm. Hít một hơi, hộc ra một ngụm khói, chậm chạp nói:

- Tiểu Trương a, tôi đã dốc toàn lực rồi. Hơn ba trăm mẫu đất, quy mô quá lớn á.

- Chuyện trong quan trường cậu không rõ, nó nhàn rồi thì nhàn rồi, ai cũng sẽ không nói cái gì. Có thể phạm vi sử dụng cậu muốn, cho dù thực sự có lợi cho dân cho nước, cũng lập tức sẽ có một bang khốn kiếp vây quanh nói nọ nói kia. Vạn chúng nhìn chăm chăm, tôi cũng khó làm.

Trương Thăng thu nụ cười trên mặt, nói từng chữ:

- Chủ tịch xã Cổ, tiểu đệ lần này là đập nôi chìm thuyền, tử chiến đến cùng, toàn bộ gia sản đều góp vào rồi, không nói gạt anh, tài chính để mua đất... chính là khoản tôi đi vay, cho nên, lần này tôi chỉ có thể thành công, không thể thất bại. Thất bại, tôi phải nhảy sông tự vẫn!

Cổ Cổ Văn mặt nhăn mày nhíu nói:

- Việc buôn bán như thế nào lại không để đường lui đâu? Tiểu Trương à, cậu có phải đi vay hay không, với tôi không quan hệ gì, tôi chỉ có thể phê cho cậu năm mươi mẫu đất, cậu chi cho tôi ban trăm ngàn đồng, thế nào, suy nghĩ kỹ càng chưa?

Trương Thăng chậm rãi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống hẳn, nói từng chữ:

- Chủ tịch xã Cổ, mảnh đất hoang kia bán đi giá cả gần ba triệu, đối với thôn, đối với xã đều là chuyện tốt. Cá nhân anh mà nói, được đến ba trăm ngàn hoa hồng, cũng không tính là ít, mong rằng anh thành toàn!

Cổ Cổ Văn cười rộ lên:

- Cậu nói không sai, mảnh đất không ai muốn kia còn có thể bán đi, đối với mọi phương diện tôi đều giải thích qua. Tuy nhiên, cùng vậy, tôi cũng biết mảnh đất này đối với các anh nhất định có tác dụng khác.

Lão giáo hoạt nhìn Trương Thăng, liếc mắt một cái nói:

- Các anh muốn làm cái gì, tôi không biết, cũng không muốn biết, ba trăm ngàn được hơn ba trăm mẫu đất, đó là tuyệt không thể nào. Cậu nghe cho rõ, nếu cậu muốn ba trăm năm mươi mẫu đất, vậy... xuất ra một triệu, hơn nữa hiện tại phải chi ra!

Trương Thăng vừa nghe cũng cười:

- Không, tôi cũng mong anh nghe rõ ràng. Phí hoa hồng ba trăm ngàn, hủy bỏ! Tôi không làm khó dễ anh, mỗi mẫu tám nghìn đồng, cái giá này rất công bằng, bất kể là ngành nào kiểm tra cũng không xảy ra sự cố. Tổng cộng ba trăm năm mươi mẫu đất, không ít hơn một phân!

Chủ tịch xã Cổ ngãng đầu, giật mình nhìn hẳn nói:

- Cái gì? Cậu... cậu điên rồi? Cậu còn không đi cướp giật đi!

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tận Nhân Sự Rồi Mới Lắng Nghe Thiên Mệnh

Trương Thăng cười lạnh nói:

- Vâng, là tôi điên rồi. Tôi bị buộc vào tuyệt lộ và chẳng còn con đường nào để đi. Người đã bước lên tuyệt lộ thì còn e dè sao? Chủ tịch xã Cổ, Cổ đại nhân, trò hề tối qua của anh tôi đã sao y thành nhiều bạn. Chuyện của tôi, anh xem rồi xử lý đi.

- Cái gì?

Chủ tịch Cổ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tàn thuốc làm nóng ngón tay. Ông ta vội vàng bỏ ra, chăm chú nhìn Trương Thăng nói:

- Cậu nói cái gì?

Trương Thăng từ trong lòng lấy ra một cái đĩa được gói lại, đặt lên trên bàn, nở nụ cười chế nhạo:

- Chủ tịch xã Cổ, quá trình tối hôm qua của anh tôi đã ghi lại. Chắc chắn, thật không nghĩ ra Chủ tịch xã Cổ lại có sở thích như vậy. Quỳ dưới chân phụ nữ, như chó Nhật mà liếm chân người khác. Cuộn băng này tôi đã mang qua chỗ bạn thân của tôi. Tôi chỉ cần một cuộc điện thoại thôi, cuộn băng này có thể truyền khắp thế giới. Lúc đó thiên hạ cho dù có to lớn cũng còn có chỗ cho anh dung thân không?

Chủ tịch xã tức đến vẹo quai hàm, môi run run nói:

- Cậu...cậu sao có thể như vậy? Không được làm như vậy. Làm như vậy là vô si.

Trương Thăng cười ha hả, hai tay chống xuống bàn, hướng ông ta cúi người xuống, âm trầm nói:

- Vì sao không thể? Tôi từ nhỏ đã hết lòng tin theo một câu “Đối với quân tử thì dùng đạo quân tử mà đối đãi. Đối với tiểu nhân thì dùng đạo tiểu nhân mà đối đãi”.

Chủ tịch xã Cổ sắc mặt xanh mét, mắt lộ hung quang, chỉ vào hắn, giận dữ nói:

- Đồ khốn kiếp! Cậu đừng ép tôi. Tôi sẽ tố cáo cậu vợ vét tài sản. Lừa gạt!

Trương Thăng thản nhiên nói:

- Chủ tịch xã Cổ, anh quên rồi sao? Tôi mới nói gì, người bị buộc bước lên tuyệt lộ, chân trần còn sợ đi giày sao? Thủ đoạn này của tôi vô lại, đúng không? Tôi chỉ là một người dân nghèo không quyền không thế, không làm như vậy thì làm như thế nào? Anh chẳng qua cũng chỉ muốn kiếm tiền thôi mà, chẳng cần phải hỗn hển như vậy?

Hắn đi qua, dụi tàn thuốc, thản nhiên cười nói:

- Chủ tịch xã Cổ, anh cũng không cần dẫn lửa thiêu thân. Tôi chờ quyết định của anh. Xin chào!

Trương Thăng không nói hai lời, xoay người bỏ đi.

Quân bài đã lật, hiện tại liền xem Chủ tịch xã Cổ xử lý như thế nào.

Qua hai ngày, Trương Thăng và Giám đốc Từ vẫn không thèm gọi cho Chủ tịch xã Cổ một cuộc điện thoại nào. Trong thời điểm này, bọn họ

không có khả năng lộ ra ý tứ chịu thua được. Về phần tiền trà nước, bọn họ cũng không muốn chi trả. Chủ tịch xã Cổ đã hoàn toàn đắc tội với bọn họ. Nếu quan hệ đã chấm dứt thì không cần lưu lại một đường nhân tình nào cả.

Buổi chiều ngày thứ ba, điện thoại của Chủ tịch xã Cổ rốt cuộc đã gọi tới. Giọng của ông ta khàn khàn mệt mỏi, nhưng một chút cũng không có tức giận.

- Tiểu Trương à? Cậu đến chỗ tôi một chuyến. Chúng ta gặp mặt nói chuyện. Bản gốc của cuộn phim cậu cũng mang tới luôn đi.

Trương Thăng thông báo cho Giám đốc Từ. Không ngờ là Chủ tịch xã Cổ đã tìm riêng hẳn để lên giải quyết. Giám đốc Từ đối với các mối quan hệ lợi hại càng thêm thấu triệt. Giao tình lẫn nhau đã xong, không cần phải hạ thủ lưu tình. Ông ta liền từ chối ngay. Chủ tịch xã Cổ lúc này mới tìm đến Trương Thăng.

Giám đốc Từ nói:

- Cậu hãy thuê xe đi, cẩn thận một chút. Tôi ở nhà máy bất động, chúng ta tách ra, ông ta mới không dám sử dụng thủ đoạn. Đừng để cho ông ta lấy lại cuộn băng thì việc ký đất lần này mới có khả năng xong. Đây chính là chỗ dựa duy nhất của ta đấy.

Trương Thăng bình tĩnh nói:

- Tôi hiểu rồi!

Hắn đương nhiên hiểu được mấu chốt trọng yếu trong đó. Nếu bị Chủ tịch xã Cổ lừa gạt lấy lại cuộn phim, ngòi tù sẽ là hẳn, hẳn làm sao mà không cẩn thận? Trương Thăng là người như vậy. Một khi lâm chiến sẽ khẩn trương, nhưng một khi đã lên chiến trường, sẽ chiến đấu hết mình, hoàn toàn vứt bỏ khiếp sợ.

- Cuộn băng đâu?

Vừa mới bước vào phòng làm việc của Chủ tịch xã Cổ. Cổ Cổ Văn liền giống như con chó đói chực mồi, vồ tới hỏi.

Trương Thăng thản nhiên bước tới ghế salon, chân bắt chéo, hỏi:

- Hợp đồng đâu?

Chủ tịch xã Cổ vội la lên:

- Hợp đồng có thể ký nhanh như vậy sao? Cho dù là tôi tự mình chạy thủ tục, cũng phải có được sáu bảy con dấu của khu. Còn phải chờ khoản tiền của cậu qua nữa thì mới có hiệu lực.

Trương Thăng nói:

- Khi nào hợp đồng có hiệu lực thì cuộn băng mới trả cho anh. Anh cứ yên tâm. Cuộn băng được bảo vệ rất tốt, tuyệt sẽ không có người thứ ba nhìn thấy.

Chủ tịch xã Cổ mắt lộ hung quang:

- Nếu cậu không giữ lời hứa, sau khi ký xong hợp đồng lại dùng cuộn phim kia mà vơ vét tài sản của tôi thì sao?

Trương Thăng thản nhiên nói:

- Không đâu. Bởi vì tôi cũng biết đây là phạm tội. Tôi không mạo hiểm làm cái chuyện đó đâu. Lần này mua bán thành công, tôi khẳng định sẽ giao cuộn băng ra. Chúng ta sẽ không gặp lại nữa.

Chủ tịch xã Cổ hung hăng nhìn chăm chăm, thật lâu sau mới gật đầu thật mạnh:

- Được, tôi bây giờ chạy thủ tục cho cậu. Khi nào hợp đồng giao đến tay cậu, cậu dám không đem cuộn phim ra đây sao? Nếu muốn dùng cuộn băng mà vợ vét tài sản của tôi, tôi nhất định sẽ đến viện Kiểm sát tố cáo. Chúng ta phải chết chung với nhau.

Trương Thăng cười nói:

- Chủ tịch xã Cổ cứ yên tâm. Anh là cán bộ, còn tôi chỉ là một thương nhân nho nhỏ mà thôi.

Chủ tịch xã cắn răng, lạnh lùng cười, trong mắt lóe hung quang.

Trương Thăng thản nhiên cười rồi bước ra khỏi phòng làm việc.

Nửa tháng sau, hợp đồng chuyển nhượng đất đã có đầy đủ. Trương Thăng và Giám đốc Từ đều đến, ký hợp đồng, giao ra cuộn băng. Từ nay trở về sau, hai bên thỏa thuận không gặp lại.

Trương Thăng vốn đã nhờ bạn sao chép ra một cuộn băng khác. Không phải là hẳn muốn dùng cái này uy hiếp Chủ tịch xã Cổ. Chẳng qua hẳn cảm thấy việc làm này không quang minh chính đại. Đối phương dù gì cũng là một cán bộ, còn mình chỉ là một công nhân bé nhỏ, không có gì có thể dựa vào, chỉ có thể lưu lại cái này để tự bảo vệ mình.

Những ngày còn lại chính là chờ những bộ môn có liên quan của chính quyền công bố tin tức khai thác, phát triển Kiều Tây. Trong khoảng thời gian này, Trương Thăng cũng hưởng Giám đốc Từ mà hiểu biết một chút tình huống của Trường phòng Mạch. Từ Hải Sinh hình như không có muốn bàn về việc này, chỉ mơ hồ nhắc đến nhà máy vừa trải qua việc kiểm tra đối chiếu tài chính. Trường phòng Mạch thật sự là có tham ô công khoản. Ít nhất là từ một triệu đồng trở lên. Lúc ấy, con số này thật sự rất lớn, đủ để kết án tử hình.

Trương Thăng nghe xong thì nhớ đến cảnh ngộ của Trịnh Tiểu Lộ, trong lòng bất giác ảm đạm. Nhưng hắn không có lập trường biểu lộ sự quan tâm đối với người ta. Quan trọng nhất là, ván bài lớn nhất trong cuộc đời hắn vừa mới bắt đầu. Hắn phải dồn hết tinh lực cho nó. Đối với tình cảnh của Tiểu Lộ cũng chỉ có thể cảm thông mà thôi.

Phương diện chính phủ vẫn chậm chạp chưa có công bố tin tức khai thác, phát triển khu Kiều Tây. Mắt thấy từng ngày trôi qua, chuẩn bị tới mùa đông. Nếu tới mùa đông, chính quyền sẽ không khai thác. Vậy thì phải kéo dài tới mùa xuân sang năm rồi.

Trương Thăng vay trong tám tháng. Bây giờ đã là hạ tuần của tháng thứ ba rồi. Nếu khi đó chính quyền vẫn chưa có động tác, hắn căn bản ngay cả thở cũng không thở nổi. Khả năng sẽ phải bán đất với giá thấp. Nếu tiền bán đất không đủ trả nợ thì hắn có thể phải ngồi tù vì tội lừa gạt vay vốn.

Trương Thăng trong lòng nóng như lửa đốt. Người nợ là hắn. Giám đốc Từ có sốt ruột thì chẳng qua là sốt ruột không biết có thể kiếm được khoản tiền nào hay không. Còn hắn thì đem cả tính mạng toàn gia mà đổ vào. Cảm giác tự nhiên sẽ khác nhau. Hắn thường xuyên chạy đến khu Kiều Tây, từ trên cao nhìn xuống mảnh đất của mình mà ngẩn người.

Đã bắt đầu trận tuyết lớn thứ ba của mùa đông rồi. Còn có hai ngày nữa là tết Nguyên Đán. Trương Thăng không chịu nổi trong lòng nôn nóng, một lần nữa cưỡi xe đến vùng ngoại thành. Toàn bộ vùng đất đều bao phủ một lớp tuyết, không còn bụi đất tung bay như lúc trước nữa.

Đây chính là niên đại mấu chốt trong kinh doanh. Không biết bao nhiêu người trong một đêm phát nhanh, nhưng lại không biết có bao nhiêu người thất bại nặng nề. Việc xây dựng khu kinh tế mới tăng vọt ở phía nam truyền tới, các nơi đều cho hạng mục lên ngựa. Còn tỉnh thì trước mắt vẫn chưa thiết lập được một khu kinh tế mới nào. Trương Thăng tin tưởng mình sẽ thắng ván bài này.

Trước đây, nếu hần đi theo Nhị Phì Tử, ở thôn Thái Bình mua nhà ở trong khi người ta đang cải tạo đường quốc lộ thì cũng buôn bán lời một ít rồi. Vậy mà hần vẫn không có đảm lược để tham dự, thủy chung vẫn làm một quần chúng. Hiện giờ, hần đã mạo hiểm một lần. Nhưng khu Kiều Tây khi nào thì bắt đầu khai thác, phát triển đây?

Kẻ thành công thì làm vương hầu; kẻ thua thì làm kẻ trộm.

Trương Thăng cẩn thận nuốt lấy những lời này, nhìn ngắm mảnh đất của hần. Tuyết trắng bao trùm. "Thiên lý băng phong, vạn lý tuyết phiêu. Sơn vũ ngân xà, nguyên trì chá tượng". Đọc hai câu thơ của vĩ nhân, hần trong lòng không cảm thấy hứng khởi mà chỉ thấy tiêu điều và bất đắc dĩ.

(Nghìn dặm băng ngưng,

Vạn dặm tuyết rơi; Non uốn phau phau,

Đồng vườn bàng bạc

Thấm Viên Xuân – Tuyết (Mao Trạch Đông)

Trong ván cờ vận mệnh, con tốt như hần sẽ bị đẩy đến nơi nào?

Tận nhân sự, rồi sau đó hãy nghe thiên mệnh. Bằng không thì không thể làm.

Hiện tại, nhân sự đã hết, cái còn lại cũng chỉ là lắng nghe thiên mệnh thôi.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trên Đường Đi Gặp Tình Cũ

Rất nhanh đến tết Nguyên Đán rồi, nhưng tuyết đọng vẫn thật dày. Tuy nhiên, ánh mặt trời vẫn có vài phần chói chang. Trương Thăng đang chậm rãi đạp xe xuyên qua hai con đường tiến vào nội thành, bỗng nhiên ở trạm xe bus nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

Đó là Trịnh Tiểu Lộ. Cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng, trên đầu đội chiếc mũ len, chỉ lộ ra khuôn mặt trắng hồng vì lạnh. Cô đang đứng bên cạnh nhà ga, nhìn ra hướng đằng xa thăm dò, đôi mắt trong suốt như nước.

Vừa thấy cô, Trương Thăng theo bản năng mà bóp thắng. Tuyết đọng trên đường đã được quét hết, chỉ còn lại một tầng băng mỏng. Hắn một chân chống đất, trượt nửa vòng mới đứng vững thân mình.

Trịnh Tiểu Lộ lúc này cũng nhìn thấy hắn, trên mặt lộ ra nụ cười nhợt nhạt. Đôi má lúm đồng tiền chợt lóe qua, hướng hắn gật đầu:

- Anh Trương.

Da của cô rất đẹp. Bởi vì lạnh mà trở nên hồng hào. Cô lúc này giống như một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, tinh khiết đáng yêu.

Trương Thăng liếc mắt nhìn qua, nhìn thấy trong tay Trịnh Tiểu Lộ có một cái túi nặng trĩu. Hắn xuống xe, đẩy xe qua bên đường, dừng lại bên cạnh cô nói:

- Tiểu Lộ, mới sáng sớm đã đi đâu vậy?

Trịnh Tiểu Lộ cười nói:

- Anh Trương, tôi...tôi muốn đến trại giam thăm Mạch Hiếu Tề.

Trương Thăng nghe xong không khỏi im lặng. Mạch Hiếu Tề chịu tội đó là chuyện ván đã đóng thuyền. Nghe nói Viện kiểm sát đã chính thức phê lệnh bắt giam. Bên trong nhà máy đồn đại rất nhiều. Có người nói y tham ô hơn bốn trăm ngàn công khoán. Có người nói y tham ô trên một triệu. Hóa ra nhà máy in ấn Ba Sao lâm vào cảnh phá sản, Mạch Hiếu Tề cũng chính là một trong những con sâu mọt đục khoét nó.

Lúc này, tham ô năm trăm ngàn trở lên là đã phải chịu án tử hình. Tin tức từ chỗ Giám đốc Tề hẳn là đáng tin cậy. Một triệu đồng đủ để vẽ một dấu chấm tròn lên cuộc đời của Mạch Hiếu Tề. Tiểu Lộ cả ngày nghe những lời đồn như vậy, cũng không biết phải như thế nào.

Trịnh Tiểu Lộ và Mạch Hiếu Tề có quan hệ yêu đương. Tuy nói rằng đã làm lễ đính hôn, nhưng vẫn còn chưa làm đám cưới, lại chưa có giấy hôn thú. Cho dù Mạch Hiếu Tề có bị gì thì cũng không liên quan đến cô, cũng không đến phiên người ngoài nói xấu. Hiện tại Mạch Hiếu Tề bị kết cục như vậy, đối lại là một cô gái khác còn tránh không kịp, cô lại còn nhớ nhung mà đi thăm y.

Trương Thăng trong lòng khẽ thờ dài. Tiểu Lộ là người trọng tình trọng nghĩa, là một cô gái tốt. Đáng tiếc, số mệnh lại không tốt.

Hai người đều tránh nói tới chuyện của Mạch Hiếu Tề, mà là nói chuyện về sự thay đổi của nhà máy và một số nhân viên. Lúc này, một chiếc bus chạy nhanh tới. Trịnh Tiểu Lộ vội cầm cái túi, nói:

- Anh Trương, tôi xin phép đi trước. Có rảnh thì nói chuyện sau nhé.

- Ừ, thôi cô lên xe đi. Tôi cũng phải về nhà.

Trương Thăng nói xong rồi đẩy chiếc xe đạp, quay đầu nhìn Trịnh Tiểu Lộ lên xe.

Chiếc xe bus ngừng lại. Một đám người ùa lên, chỉ thấy từ dưới ùa lên. “Các chiến sĩ” dưới chân như mọc trổ, vận đủ khí lực đan điền, tranh thủ một khoảng không gian trong xe.

Nam đã như vậy thì nữ cũng chẳng thua kém gì, cố gắng tranh giành một vị trí đẹp cho mình.

Ôi! Trịnh Tiểu Lộ quá yếu điệu, nên tranh không lại. Dưới chân tụt qua một cái, ngồi bệt xuống dưới đất.

Trương Thăng vừa thấy thì vội vàng quăng xe đạp, chạy lên phía trước, đỡ cô ngồi dậy, nói:

- Ôi trời, cô cẩn thận một chút. Mùa đông mà trật chân, cô thì ở một mình, không ai chiếu cố thì làm sao bây giờ.

Trịnh Tiểu Lộ sắc mặt đỏ ửng, ngượng ngùng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng:

- Cám ơn anh. À, anh Trương, tôi... bình thường cũng không có ngồi phương tiện giao thông công cộng. Chen chúc không lại bọn họ. Haha, bọn họ thật lợi hại.

Trương Thăng nhặt cái túi rơi trên mặt đất lại cho cô. Trịnh Tiểu Lộ quay đầu lại ngó, thấy chiếc xe đã đầy nhóc mà người ở dưới vẫn còn hô to:

- Mau di chuyển vào bên trong đi. Biết lịch sự chút. Ở đằng sau đây chỗ trống kìa.

Người đứng trên xe thì cứ như oai phong lẫm liệt, mặc cho xô đẩy như thế nào, vẫn cứ lù lù bất động. Còn lái xe thì không kiên nhẫn quát:

- Mau tránh vào bên trong đi. Cửa không đóng lại được thì tôi không lái xe.

Sau đó cánh cửa xe từ từ đóng lại, rồi ì ạch chạy đi.

Trịnh Tiểu Lộ thở dài:

- Tôi nghĩ đạp xe đạp lạnh nên đi xe bus, nhưng chuẩn bị sang năm mới rồi nên chuyến nào cũng đầy người, không thể chen chúc được. Tôi đợi bốn chuyến rồi đấy.

Nhưng ánh mắt đột nhiên nhìn thấy Trương Thăng còn đang cầm đồ của mình thì ngại ngùng cười nói:

- Cảm ơn anh, anh Trương. Anh mau về nhà đi, tôi đợi chuyến xe tiếp theo.

Trương Thăng cười khổ một tiếng, nói:

- Cô xem, vẫn còn đầy người như vậy, lát nữa cũng sẽ có người tới. Cô thể trạng như vậy, lại còn mang theo nhiều đồ đạc. Được rồi, hôm nay tôi dù sao cũng chẳng bận việc gì, để tôi đưa cô đi.

Trịnh Tiểu Lộ ánh mắt mở to, lúng ta lúng túng nói:

- Làm sao mà làm phiền anh được, anh Trương.

- Không có việc gì đâu. Thôi, đừng nói nhiều nữa, mau lên xe đi.

Trương Thăng không nói lời nào, nâng xe đạp dậy, chỉnh lại cái giỏ xe hơi bị lệch, rồi đem đồ của Trịnh Tiểu Lộ bỏ vào, sau đó ngồi lên yên xe, quay đầu lại nói:

- Mau ngồi lên đi.

Trịnh Tiểu Lộ bần khoản nói:

- Anh Trương, tôi...

Trương Thăng trừng mắt nói:

- Như thế nào lại cứ chần chừ mãi vậy? Nhanh lên.

- Vâng...!

Trịnh Tiểu Lộ bị hăn quát, ngoan ngoãn đi tới, cẩn thận ngồi lên xe, vươn hai ngón trỏ và ngón cái, nắm lấy vạt áo của hăn.

Trương Thăng vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Cô làm gì vậy? Đoạn đường này trơn trượt, cô nếu ngồi thế này, nếu chẳng may té ngã xuống, tôi không nuôi cô được cả đời đâu.

Trịnh Tiểu Lộ nở nụ cười, rồi thoải mái ôm eo của hăn. Đôi bàn tay nhỏ bé kia, tuy nói là cách một lớp quần áo thật dày, căn bản không có cảm giác gì, nhưng Trương Thăng vẫn lập tức khẩn trương, người kéo căng ra.

Tuy rằng chiếc xe nặng hơn lúc trước, nhưng Trương Thăng lại cảm thấy chiếc xe càng ngày càng nhẹ. Mà ngay cả trận gió bắc rát mặt cũng trở nên ấm áp. Một loại tình cảm vừa xa lạ vừa quen thuộc khiến hăn nhận nhận.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lời Nói Ác Như Hàn Băng Thấu Xương

Trương Thăng biết trạm giam nằm ở chỗ nào, liền chở Trịnh Tiểu Lộ thẳng đến chỗ đó.

Lúc này, xe taxi mặc dù đã phổ biến, nhưng gia đình bình thường sẽ không tùy tiện mà đi taxi. Trịnh Tiểu Lộ từ nhỏ đã mồ côi, nên rất tận lực tiết kiệm tiền.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Hóa ra Trịnh Tiểu Lộ là lần thứ năm đến thăm Trưởng phòng Mạch rồi. Tuy nhiên, dựa theo quy định là trước khi tuyên án thì không thể thăm hỏi. Mỗi lần cô đến đều bị cản ngay bên ngoài. Cho nên hai tháng nay cô không có tới. Mắt thấy sắp đến tết Nguyên Đán rồi, Trịnh Tiểu Lộ nghĩ rằng trong ngày tết, có lẽ nói tốt thì người ta sẽ dàn xếp một chút. Thật sự không được thì gửi cho anh ấy ít đồ, khiến anh ấy cảm thấy cũng còn có người nhớ đến mình, cũng còn hơn một mình cô độc mà ăn tết. Cho nên lúc này mới tới.

Kỳ thật thì không phải là không thể thăm hỏi. Quản lý của trại giam cũng không phải quá nghiêm khắc. Lúc trước cũng đã xuất hiện một số quy định quản lý không theo thường quy, đem người bị tạm giam thả ra ngoài. Cho đến một lần, một người đang bị giam dữ nói dối với nhân viên quản lý là trong nhà có việc, tặng cho một phần hậu lễ, để y có thể ra ngoài. Kết quả đã qua mấy ngày, người này lại ở bên ngoài phạm tội bị bắt lại. Sự tình sau khi bại lộ, đồn trưởng mới bị miễn chức. Từ đó về sau quản lý ở trại giam nghiêm ngặt hơn rất nhiều. Nhưng đây chỉ là nhằm vào dân chúng bình thường. Nếu không có phương pháp thì người ta khẳng định là không bật đèn xanh đâu.

Dòng người lúc này đã nhiều hơn. Tuy nhiên, Trương Thăng lái xe rất cẩn thận, vững vàng nên không có nguy hiểm gì. Khi đi ngang qua ngôi trường trung học, nhìn cánh cổng trường đóng chặt, Trịnh Tiểu Lộ thở dài nói:

- Anh Trương, anh xem, đối diện chính là trường trung học trước đây của tôi.

Trương Thăng quay đầu nhìn thoáng qua, đó là trường trung học Đệ Thập Tam của thành phố.

Trịnh Tiểu Lộ nhìn ngôi trường quen thuộc, nhẹ giọng nói:

- Học sinh thời này đều không ai quản, tự do tự tại. Nhưng tôi từ nhỏ, hâm mộ nhất là những bạn học có cha mẹ quan tâm. Chẳng sợ họ mắng anh, hay đột nhiên đánh anh. Đó là vì cha mẹ anh yêu anh nên mới quan tâm đến anh. Nhưng tôi muốn có người quan tâm đến thì cũng chỉ là một giấc mơ. Mỗi lần đến lúc họp phụ huynh, tôi thường hay đeo cặp sách mà đi lang thang trong trường, trong lòng cảm thấy rất mất mát.

- Sau này trưởng thành rồi, thì lại càng cần có người quan tâm hơn. Tôi là một cô gái không có chí hướng gì. Cho dù là ngôi nhà ngói hai gian. Trước nhà nuôi gà, sau nhà trồng rau, sống cuộc sống đạm bạc, không cần điều gì đặc biệt. Tôi là người luôn không có cảm giác an toàn.

Trương Thăng nghe xong, cũng không biết nên nghĩ cái gì. Muốn nói hết với cô ấy nhưng miệng bất kể thế nào cũng không nói nên lời. Tình cảnh của hãn hiện tại, chưa có tư cách suy xét đến vấn đề cá nhân. Trương Thăng thở dài thật mạnh, buồn bực đạp xe đi tới.

Hai người đạp xe hơn một tiếng đồng hồ mới tới được trại tạm giam. Trước cổng nhà giam, Trương Thăng nhìn thấy một chiếc xe Mercedes Benz đang từ một cánh cổng khác chạy nhanh ra ngoài. Lái xe mặc dù chỉ

chợt lướt qua nhưng hắn vẫn nhận ra đó là Giám đốc Từ, lãnh đạo trực tiếp của Mạch Hiếu Tề, và người đang hợp tác làm ăn với mình.

Ông ta tới đây làm gì?

Trương Thăng trong lòng đánh thót, nhưng nghĩ lại, chiếc xe và biển số kia không phải là của nhà máy. Trương Thăng nghĩ thầm, chắc có lẽ là người giống người.

Trên đường có miếng băng mỏng. Trương Thăng không dám phân tâm. Hai người dừng xe trước cổng. Trịnh Tiểu Lộ đến chỗ đăng ký, đưa ra giấy chứng minh nhân dân. Khi cô đang làm đăng ký thì hai chiếc xe chạy nhanh đến. Phía trước là chiếc xe Santana mà Trưởng phòng Mạch lúc trước hay lái.

Trên xe đi xuống quả nhiên là người của Mạch gia. Bọn họ nhìn thấy Trịnh Tiểu Lộ, một đám sắc mặt không tốt bước tới. Trịnh Tiểu Lộ có chút khiếp sợ, chào hỏi cha mẹ Mạch Hiếu Tề:

- Cháu chào chú, chào cô.

Chị của Mạch Hiếu Tề là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, trừng mắt nhìn Trịnh Tiểu Lộ:

- Cô tới đây làm gì?

Trịnh Tiểu Lộ dưới sự uy hiếp của cô ta, càng khiếp đảm hơn:

- Em...em mua ít đồ, em muốn đến thăm anh ấy.

- Anh? Ai?

- Mạch...Mạch Hiếu Tề!

Một bạt tai hung hăng tát vào mặt Trịnh Tiểu Lộ. Trương Thăng vừa đốt một điếu thuốc, nhìn thấy cảnh tượng này thì miệng há to, phun điếu thuốc xuống, run rẩy bước về phía trước.

- Mạch Hiếu Tề là do cô gọi hay sao? Cô tới thăm nó? Cô tới thăm nó làm gì? Cô đứng cách xa nó một chút thì chúng tôi đã cảm ơn trời đất rồi. Cút mau.

Trịnh Tiểu Lộ ôm gò má, rưng rưng nói:

- Chị, sao chị lại nói như vậy? Em có làm gì đâu. Em chỉ muốn đến thăm anh ấy mà thôi.

Người phụ nữ kia vô cùng điêu ngoa. Tay kia vừa định đưa lên, nhưng chưa kịp giáng xuống mặt Trịnh Tiểu Lộ thì đã bị một cánh tay khác giữ lại.

- Chị có phải là có cha sinh mẹ dưỡng hay không? Chị lớn lên là người hay là thú vật vậy? Em trai của chị phạm tội, e ngại người khác chuyện gì? Xảy ra vấn đề thì trước tìm hiểu nguyên nhân trên người mình trước, đừng có cái kiêu mình táo bôn thì lại trách địa cầu không có lực. Tiểu Lộ nợ nhà chị cái gì? Hiện tại Mạch Hiếu Tề xảy ra chuyện, Tiểu Lộ đường xa đến đây thăm anh ta. Đây là ân tình. Chị đã bốn năm chục tuổi rồi mà sao nhìn không thấy?

Một phen lời răn dạy bản liên hồi. Người phụ nữ kia liền cả kinh, ngẩng đầu nhìn bằng ánh mắt phóng hỏa, đánh giá Trương Thăng. Người phụ nữ lộ ra vẻ khinh miệt nói:

- Cậu là ai? Cái gì mà như sói vẫy đuôi vậy? Bạn của của cô ta đúng không? Em trai của tôi vừa mới vào đây có mấy ngày thì hai người đã nhảy vào nhau rồi à? Muốn đến đây khoe khoang cho em trai tôi thấy sao?

Trương Thăng tức giận đến phát run. Nếu không phải đây là phụ nữ thì Trương Thăng sớm đã đánh vào cái miệng thối của cô ta rồi.

Lúc này mẹ của Mạch Hiếu Tề lên tiếng:

- Nói chi với thứ người đó. Chúng ta đi.

Bà đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ vào mặt Trịnh Tiểu Lộ nói:

- Tôi nói cho cô biết, về sau ít đến nhà tôi đi. Nhà của tôi không hoan nghênh cô đến đâu. Cô là sao chối! Con trai của tôi không phải vì gặp hạng người hồ ly tinh như cô mà gặp chuyện không may sao?

Con rể của bà ta lập tức xông lên, đẩy Trương Thăng, đoạt tay vợ mình về. Liếc nhìn qua thấy Trịnh Tiểu Lộ đang đứng khóc ở đằng kia thì tức giận quát:

- Bớt chướng mắt đi.

Trịnh Tiểu Lộ lão đảo, gói quà to rơi xuống mặt đất. Hoa quả và thuốc tóa ra.

- Đây là nhà quái gì vậy? Con trai của bà tham ô hối lộ từ lâu rồi. Anh ta cuối năm vừa rồi mới quen Tiểu Lộ, người ta làm gì con bà chứ?

- Không phải vì muốn mua nhà cho con kia mà con trai tôi mới bị bại lộ à?

Mẹ của Mạch Hiếu Tề rống lên, chẳng thềm nói lý rồi ùng ùng bước đi.

Trương Thăng một câu tới miệng lại nuốt trở vào. Hắn cúi người giúp Tiểu Lộ nhặt mấy thứ đồ lên. Khi quay đầu nhìn lại, hắn bỗng nhiên hoảng

sợ, Trịnh Tiểu Lộ trên mặt không còn một chút huyết sắc, môi tái xanh, con mắt nhìn thẫn thờ về phía trước, căn bản chẳng còn sức kháng cự.

Cô giống như một mảnh lá rụng trong gió, run rẩy, dùng thanh âm như mèò mà biện giải:

- Không phải cháu, không phải cháu. Cháu không hại ai cả. Cháu không phải là sao chổi. Cháu không phải, không phải.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thương Tâm Khó Bình

Trương Thăng cũng không biết vì sao những lời này lại đả kích Trịnh Tiểu Lộ lớn đến như vậy. Hắn cầm lấy một tay của cô, thăm dò:

- Tiểu Lộ, cô làm sao vậy?

Trịnh Tiểu Lộ ánh mắt đăm đăm, nửa ngày mới chớp động, đảo mắt nhìn hắn, bỗng nhiên sợ hãi nắm lấy tay hắn, vừa biện giải vừa cầu xin:

- Anh Trương, tôi không phải là sao chổi. Tôi không hại người, tôi không có. Tôi thật không có. Tôi đến giờ vẫn chưa hại qua người nào.

Cô nói xong, nước mắt lại chảy xuống.

Trương Thăng vội vàng an ủi nói:

- Đương nhiên, điều này làm sao mà quan hệ với cô được. Cô xem, một căn nhà anh ta tặng cho cô cũng không xứng mà.

Trịnh Tiểu Lộ dường như vẫn không nghe lời của hắn, vẫn không ngừng lặp lại:

- Tôi không hại người, tôi không hại người. Tôi không phải là sao chổi. Thật sự không phải là lỗi của tôi.

Cô nói xong, bỗng nhiên xoay người chạy đi. Trương Thăng kinh ngạc kêu lên:

- Tiểu Lộ, cô chạy đâu vậy?

Chỉ thấy Trịnh Tiểu Lộ chạy tới một bên cổng, đầu đánh mạnh vào tường. Hở đưng một cái thì miệng thì thào nói:

- Đúng, là tôi, đều là tôi hại người. Đều là tôi hại người. Tôi thật đáng chết.

Trương Thăng sợ hãi vội vàng đuổi theo, nắm chặt lấy vai cô, đẩy cô qua một bên.

Ý thức của Trịnh Tiểu Lộ giống như bị đông cứng, dường như không còn phản ứng với thế giới bên ngoài. Cô xem ngực của Trương Thăng giống như một bức tường, vẫn cứ đánh mạnh đầu vào, nước mắt chảy ra:

-

Trương Thăng nắm chặt vai cô, kéo mũ cô ra, phát hiện nhờ có cái mũ mà da đầu mới không bị trầy, nhưng trán thì sưng đỏ lên.

Trương Thăng ôm lấy cô vào ngực, vỗ vào lưng, an ủi nói:

- Tiểu Lộ, không nên như vậy. Cái đó không có quan hệ gì với cô, một chút quan hệ cũng không có. Việc anh ta bị bắt với cô không quan hệ gì.

Trịnh Tiểu Lộ giống như một con chim thấy cung, gặp càn cung cũng sợ. Khuôn mặt thanh tú thống khổ, tự trách, ánh mắt gần như điên cuồng cố chấp. Trương Thăng nhìn thấy, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Chị và mẹ của Trương phòng Mạch mặc dù không nói lý, nhưng không đến mức kích thích tinh thần của một người đến như vậy. Biểu hiện này của Tiểu Lộ, dường như đã từng gặp phải đả kích nặng nề.

Trương Thăng kinh ngạc nghĩ. Tiểu Lộ là cô nhi, rốt cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì khiến cho cô ấy phải phản ứng mạnh như vậy?

Trương Thăng vừa ôm vừa an ủi, khiến cho cảm xúc của Tiểu Lộ dần ổn định trở lại. Khi cô ý thức được, phát hiện mình đang ôm chặt Trương Thăng thì vội vàng đẩy hẳn ra.

Trương Thăng nhìn cô lo lắng hỏi;

- Tiểu Lộ, cô không sao chứ? Mới vừa rồi sao lại như thế?

Trịnh Tiểu Lộ một khi khôi phục lại ý thức, các loại phản ứng liền trở lại bình thường. Cô ngượng ngùng lắc đầu, lau nước mắt, hạ giọng nói:

- Anh Trương, tôi không có chuyện gì đâu. Khiến anh phải lo lắng rồi.

Nơi này cảm gió, ánh mắt trời lại chiếu vào. Trương Thăng lấy thuốc ra, lặng yên hút. Thấy tâm trạng của Trịnh Tiểu Lộ đã ổn định thì lúc này mới ném tàn thuốc xuống, nói:

- Cứ khóc cho thoải mái. Khi khóc rồi trong lòng cũng sẽ thoải mái hơn.

Hắn ngẫm nghĩ một chút lại rút ra một điếu thuốc, nhìn Trịnh Tiểu Lộ nói:

- Tiểu Lộ, cô và Trưởng phòng Mạch đã từng yêu nhau. Tuy nói rằng bây giờ anh ta phạm tội bị bắt, nhưng trước khi anh ta bị bắt cũng đối đãi với cô không tệ. Cho nên, nói thật, nếu như anh ta vừa bị bắt mà cô không đến thăm thì tôi sẽ xem thường cô. Cái loại vô tình vô nghĩa này so với tham ô còn đáng hận hơn.

- Cô đến đây thăm anh ấy là chuyện phải làm. Là tận nhân tình. Nhưng cô đã hết rồi, hết lòng quan tâm giúp đỡ, vậy là xem như đã đủ. Cô không làm hại họ cái gì, họ có quyền gì mà đối xử với cô như vậy?

Trịnh Tiểu Lộ lau nước mắt, hạ giọng nói:

- Anh Trương, anh không cần khuyên tôi. Đạo lý đó tôi hiểu được. Tôi hôm nay đến thăm anh ấy, kỳ thật cũng chẳng phải hy vọng gì. Cha mẹ, chị của anh ấy trước kia khá nhiệt tình. Tôi cũng không hiểu tại sao bọn họ lại nói như vậy.

Trương Thăng an ủi nói:

- Vậy là được rồi. Đừng thương tâm nữa. Bất luận chuyện gì cũng có tính hai mặt. Mạch Hiếu Tề phạm tội bị bắt, cả nhà họ liền giận lây sang cô. Quả thật là xui xẻo mà. Nhưng cô hãy nghĩ ngược lại, cô hẳn là nên vui lên.

Sao? Trịnh Tiểu Lộ mở to đôi mắt nhìn hẳn, không hiểu ra sao cả.

Trương Thăng nói:

- Cô xem, nếu như không có việc này phát sinh thì như thế nào? Cô nếu như gả vào nhà đó, lại gặp một bà mẹ chồng điêu ngoa, một bà chị chồng không biết nói đạo lý, cô cả đời phải chịu oan ức sao? Nói sau, nếu cô trở thành vợ của anh ta, anh ta phạm tội bị bắt thì khi đó cô phải làm sao bây giờ? Lúc đó sẽ khóc không ra nước mắt đâu.

Trịnh Tiểu Lộ trên mặt nước mắt vẫn còn chưa khô thì lại bị hẳn đùa thành mỉm cười, nhưng cô nhin được, sáng giọng:

- Anh đấy, chuyện gì mà qua miệng anh xấu cũng thành tốt. Tôi thì không sao, nhưng phiền anh phải theo giúp tôi một chuyến này. Chúng ta trở về đi.

- Như vậy là được rồi. Tôi trong ấn tượng của Trịnh Tiểu Lộ là luôn luôn tích cực lạc quan mà.

Trương Thăng đùa với cô, hai người lại sóng vai nhau trở về cổng chính nhà giam, chuẩn bị lấy xe ra về. Lúc này chỉ nghe bên trong cánh cửa truyền đến giọng một người phụ nữ đang gào rú:

- Làm sao có thể? Tôi hôm trước đến thăm con tôi, nó vẫn còn tốt lắm mà, sao hôm nay lại tự sát? Nhất định là các người đã áp dụng dụng hình phi pháp rồi.

- Bà nói chuyện phải có căn cứ, nơi này không phải là nơi cho bà khóc lóc om sòm. Mạch Hiếu Tề là thợ tự sát. Còn có nguyên nhân gì khác thì chúng tôi sẽ điều tra. Các người không thể tiến vào hiện trường. Cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý theo lẽ công bằng.

Trương Thăng và Trịnh Tiểu Lộ hoảng sợ nhìn nhau. Mạch Hiếu Tề tự sát?

Trịnh Tiểu Lộ cầm lấy ống tay áo của Trương Thăng, sắc mặt trắng bệch:

- Anh...anh ấy tự sát?

Trương Thăng trong đầu hiện lên cảnh chiếc xe chạy nhanh ra khỏi trại giam khi hẵn vừa tới. Lái xe là Giám đốc Từ. Ông ta có quan hệ mật thiết với Mạch Hiếu Tề. Chẳng lẽ lại có liên quan gì sao?

Lúc này, người nhà của Mạch Hiếu Tề bị đẩy ra ngoài.

Cha của Trưởng phòng Mạch, tức giận quát:

- Gọi đồn trưởng của các người ra đây. Ông ta thu lễ sao không biết làm việc. Con tôi từ nhỏ chưa từng chịu khổ, cũng chưa từng chịu oan ức. Nhất định là có người bên trong ức hiếp, chịu không nổi nên mới tự sát.

Mẹ của Trưởng phòng Mạch thì giống như điên cuồng, liều mạng cắn xé. Còn đứa con gái thì cũng chửi ầm lên. Nhưng thật ra người con rể thì có vài phần lý trí, biết cơ quan chấp pháp không thể công kích. Cảnh sát cũng chẳng có lý do gì mà ấu đả em rể y. Không thể nào là do cảnh sát bức tử.

Náo loạn như vậy cũng không phải cách. Cho nên vẫn luôn khuyên giải. Khuyên không được cha mẹ vợ thì liền kéo tay vợ sang một bên.

Vợ của y đỏ bừng cả mặt, tóc rối tung. Cô ta đẩy chồng mình ra, đang muốn nhào tới lý luận, bỗng nhiên nhìn thấy Trịnh Tiêu Lộ đang nắm vạt áo của Trương Thăng, hoảng sợ nhìn bọn họ thì lập tức tức giận lao thẳng tới:

- Đều là do con hồ ly tinh này. Đồ sao chổi. Toàn bộ là do cô làm hại.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hai Tâm Hồn Đồng Cảm Trong Trời Đông Giá Rét

Trương Thăng làm sao để cho người phụ nữ kia làm thương tổn Trịnh Tiểu Lộ được. Cô ta giương nanh múa vuốt nhào đầu về phía trước thì bị hấn đẩy ra, lạnh lùng nói:

- Chị nếu còn gây chuyện thì đừng trách tôi không khách khí.

Nói thì nói như thế, nhưng dù sao trong nhà người ta cũng có người chết. Hấn cũng không muốn tự nhiên đâm ngang vào lúc này. Vì thế một tay ôm lấy vai Trịnh Tiểu Lộ, một tay đẩy xe đạp, vội vã nói:

- Chúng ta đi.

- Cậu không được đi. Các người là một đôi gian phu dâm phụ. Các người làm chuyện có lỗi với con trai tôi.

Bà mẹ bỏ tay chồng ra, nhìn xung quanh, thấy phía dưới hàng rào có một cây gỗ mục, lập tức quơ lấy, hướng hai người mãnh liệt bổ nhào tới.

Trương Thăng vừa nghe tiếng cảnh báo, thì thấy trên đầu có tiếng gió xẹt qua, trốn tránh cũng không kịp. Hấn hét lớn một tiếng, đẩy Trịnh Tiểu Lộ về phía trước, toàn bộ phần lưng hứng lấy cây gậy.

Rắc! Cây gậy đánh vào lưng gãy thành hai đoạn. Ông chồng và đứa con gái sợ vợ mình gãy ra tai nạn chết người. Lúc này mấy người cảnh sát cũng chạy tới.

Một người cảnh sát liền hỏi:

- Anh có sao không?

Một người cảnh sát chỉ vào bà mẹ, tức giận nói:

- Bà không cần gây rối ở đây.

Trịnh Tiểu Lộ cũng giữ chặt Trương Thăng:

- Anh Trương, anh không sao chứ?

Trương Thăng hơi cúi người xuống, lồng ngực hơi đau. Cũng may là cây gậy, chứ nếu là cây sắt thì cổ của không gậy là không được rồi. Hắn khoát tay nói:

- Không có việc gì, không có việc gì.

Người cảnh sát liếc mắt nhìn bà mẹ, rồi quay sang nói với hắn:

- Có đau đầu hay choáng váng gì không? Gáy của cậu bị đánh không nhẹ, không thể khinh thường. hay là đến bệnh viện kiểm tra một chút, xem có bị chấn động não hay không. Nếu cần làm chứng thì tôi có thể làm chứng cho anh. Anh mang hết kết quả kiểm tra tới đồn công an để giải quyết.

Trương Thăng hiểu được người cảnh sát này là giận hành vi của người đàn bà nhà Mạch gia. Đây là gã có tâm giúp Trương Thăng, nhưng hắn thật sự chẳng muốn có bất cứ một liên quan gì đến người nhà Mạch gia. Hắn cười nói:

- Tôi thật sự không có việc gì. Cảm ơn đồng chí. Chúng ta đi thôi, Tiểu Lộ.

- Cậu không được đi, trả con lại cho tôi.

Người đàn bà kia vẫn rống to lên, khiến cho chồng bà ta phải giận dữ, gầm nhẹ:

- Bà điên rồi ư? Có liên quan gì đến người ta chứ? Nếu bây giờ cậu ta tố cáo chúng ta đánh người, còn có cảnh sát làm chứng, thì chúng ta sẽ như thế nào? Còn ở đây náo loạn nữa. Con mẹ nó!

Người đàn bà vừa nghe, nghĩ lại cũng có chút sợ, ngập ngừng hai câu rồi lui về.

Trương Thăng một tay vịn xe, một tay kéo Trịnh Tiểu Lộ, sợ cô lại bị kích động như vừa rồi. Tuy nhiên, Trịnh Tiểu Lộ đã phát tiết qua, cảm xúc hiện tại là ổn định. Cô cứ để cho Trương Thăng nắm lấy tay của mình, một đường đi theo đằng sau. Khi thoát khỏi tầm mắt của Mạch gia, bước chân của Trương Thăng chậm lại, lúc này cô mới lo lắng hỏi han:

- Anh Trương, anh không sao chứ? Đều là do tôi liên lụy anh.

Trương Thăng không biết trên người Trịnh Tiểu Lộ đã phát sinh chuyện gì trước đây, cũng hiểu được loại sự tình đó đã kích cô rất lớn, sợ cô lại chịu trách nhiệm nên vội nói:

- Thật sự không có việc gì đâu. Cây gậy kia cũng mục rồi, đánh lên người cũng không đau. Nào, lên xe đi.

Trịnh Tiểu Lộ lo lắng nói:

- Đừng, tôi nghĩ hay là nghỉ ngơi một chút. Tôi nghe nói là lúc bị đánh thì không sao, nhưng lát nữa thì mới xảy ra chuyện.

Trịnh Tiểu Lộ vẻ mặt khố sở, đáng thương vô cùng. Trương Thăng không đành lòng làm phật ý cô. Hai người sóng vai nhau đi bộ. Trương Thăng nhìn sắc mặt của Trịnh Tiểu Lộ, hỏi dò:

- Tiểu Lộ, cô trước kia không phải...

- Cái gì?

Trịnh Tiểu Lộ nghiêng đầu nhìn hẳn, ánh mắt như con chim nhỏ, vô cùng đáng yêu.

Trương Thăng lập tức đem nửa câu còn lại nuốt vào trong. Trịnh Tiểu Lộ trước kia cho dù đã xảy ra chuyện gì thì cũng nhất định là nỗi đau đớn nhất trong nội tâm của cô. Cũng giống như khi hẳn chơi cờ phiêu bị thua vậy. Mỗi khi bị người ta nhắc đến thì giống như bị lột một lớp da, khiến một lần nữa nó phải rỉ máu. Thời gian gần đây, bởi vì trong tay có hơn ba trăm mẫu đất, có thể hái ra tiền nên vết thương cũ trong lòng cũng nhạt đi.

Nếu hỏi lại chuyện thương tâm của Trịnh Tiểu Lộ thì nhất định sẽ làm cho cô khổ sở. Nên hẳn liền sửa miệng:

- Ồ, nhìn cô kìa. Đang là mùa đông, lại mặc nhiều quần áo như vậy, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, chẳng khác gì một đứa con nít. Haha, muốn hỏi cô một chút, lý tưởng của cô là gì. Đường còn rất dài, tùy tiện tâm sự một chút.

Tiểu Lộ thật sự tính cách rất trẻ con. Cô nở nụ cười, nghiêng đầu như suy nghĩ rồi mới nói:

- Tôi à, lý tưởng của tôi trước đây là muốn làm một nữ công nhân dệt may, dệt ra những tấm vải thật đẹp, những bộ quần áo thật đẹp.

Nói đến đây, ánh mắt của cô bỗng nhiên âm đạm, dường như nhớ tới cái gì đó. Vừa thấy Trương Thăng nhìn mình, thì liền vội vàng cười, hỏi ngược lại:

- Anh Trương trước đây có lý tưởng gì?

- Tôi?

Trương Thăng cười khở một tiếng:

- Lý tưởng của tôi nhiều lắm. Khi học lớp một, thì muốn làm nhà khoa học. Lên lớp hai thì muốn làm chiến sĩ bảo vệ tổ quốc. Xem phim Tây Du Ký thì muốn mình là Tôn Ngộ Không. Xem "Bá tước Cristo" thì hy vọng mình là nhân vật chính có gia tài bạc triệu khổng chế hết thầy.

- Khi đó, tôi cuối cùng nghĩ rằng mình có thể trở thành đại anh hùng cứu vớt hết thầy. Kết quả trưởng thành rồi lại phát hiện, mình chỉ có thể sắm vai tiểu nhân vật chờ đợi thế giới đến cứu mình mà thôi. Kỳ thật, những thứ này đều là ảo tưởng. Tôi chưa hề có lý tưởng của mình.

Hắn nói đến đây, liền cười ha hả, tự giễu nói:

- Kỳ thật, cái gọi là lý tưởng, tất cả chỉ đều là nghĩ ngợi lung tung. Chỉ có thể nói là ảo tưởng.

Trịnh Tiểu Lộ tinh nghịch nói:

- Không để ý tới, kỳ thật cũng là một loại lý tưởng.

Trương Thăng liếc mắt nhìn cô, trêu ghẹo nói:

- Cô cũng học được cách biện chứng vấn đề rồi sao?

Trịnh Tiểu Lộ nhăn mũi. Trương Thăng thấy nước mắt của cô chưa khô thì nói:

- Mau lau nước mắt cho khô đi. Trời lạnh gió lớn, sẽ bị thổi nứt da đấy.

- Vâng!

Trịnh Tiểu Lộ nghe lời, chà xát hai má.

Trương Thăng nói:

- Về nhà mua dầu con sò thoa lên một chút.

Trịnh Tiểu Lộ bật cười, hờn dỗi nhìn Trương Thăng:

- Anh Trương, anh đừng đùa tôi nữa. Tôi hiện tại trong lòng cảm thấy không vui, thật sự cười không nổi.

Trương Thăng ngượng ngùng nói:

- Tôi nói gì sai à?

Trịnh Tiểu Lộ liếc mắt nhìn hăn nói:

- Hiện tại ai còn dùng dầu con sò chứ? Nghe tên thì biết là đã xưa lắm rồi.

Trương Thăng ngượng ngùng cười nói:

- Hiện tại không dùng dầu con sò nữa à? Thế thì dùng cái gì? Kem bảo vệ da? Haiz, tôi đối với đồ vật của phụ nữ không có nghiên cứu. Đồ trang điểm của mẹ tôi, đến tận bây giờ tôi còn chưa chú ý qua.

Ngẫm nghĩ một chút, hăn nản lòng nói:

- Tôi chỉ là người bình thường, chẳng biết lãng mạn, mà cũng không hiểu lãng mạn.

Trịnh Tiểu Lộ ánh mắt trong suốt nhìn hăn, rất chân thành nói:

- Kỳ thật, không hiểu lãng mạn, mới thật là lãng mạn.

- Cô đúng là học được...

Trịnh Tiểu Lộ cướp lời:

- Phép biện chứng.

Hai người nhìn nhau rồi bật cười, tiếng cười toát ra từ nội tâm. Tuy rằng nước mắt trên mặt Trịnh Tiểu Lộ vẫn còn chưa khô, vết thương trong lòng còn chưa thật sự khỏi, nhưng ít nhất giờ phút này, cô thật sự là cười rất vui vẻ.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Trời Không Phụ Người Có Tâm

Trương Thăng chở Trịnh Tiểu Lộ đến nhà ga. Trịnh Tiểu Lộ cố ý muốn xuống xe. Kỳ thật nơi này cách chỗ cô ở không xa. Bình thường mà nói, một cô gái, nhất là cô gái xinh đẹp, việc được đàn ông khen tặng đã quen, được đàn ông chiếu cố cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng Trịnh Tiểu Lộ lại không phải như vậy. Người khác đối với cô tốt một chút, cô đều để trong lòng. Trịnh Tiểu Lộ không phải là hạng người có thể thản nhiên nhận ân huệ của người khác. Hôm nay Trương Thăng vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy, cũng bởi vì cô mà bị đánh trúng, trong lòng cô cảm thấy vô cùng áy náy. Tiếp nhận càng nhiều thì cô lại càng cảm thấy không yên.

Trương Thăng bất đắc dĩ, đành phải ngừng xe. Trịnh Tiểu Lộ nhảy xuống xe, ngọt ngào nói:

- Anh Trương, hôm nay thật sự là cảm ơn anh. Tôi không sao đâu, anh đừng quá lo lắng. Đúng rồi, anh Trương, anh thật sự không sao chứ? Bị cây gậy đánh mạnh như vậy.

Trương Thăng cười nói:

- Không có chuyện gì đâu. Thân thể của tôi rắn chắc. Trời lạnh đấy, cô mau về nhà đi, nghỉ ngơi thật tốt.

- Vâng!

Trịnh Tiểu Lộ giong giã đáp.

Trương Thăng đạp xe được vài bước, bỗng nhiên ôm thất lưng ho lên vài tiếng. Trịnh Tiểu Lộ đang muốn đi về lại nghe được, không kìm nổi dừng bước lại, lo lắng nói:

- Anh Trương.

- Không có việc gì đâu!

Trương Thăng khoát tay băng qua đường. Lại ho tiếp. Qua đường rồi, hăn tranh thủ nhìn lại, thấy Trịnh Tiểu Lộ vẫn còn lo lắng đứng ở nơi đó, trong lòng không khỏi hiện lên vẻ vui mừng.

Tôi đây không phải là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Cô và Mạch Hiếu Tề khẳng định là xong rồi. Cô bây giờ là tự do. Tôi không cần phải dùng chiêu mà lão Bạch dạy cho.

Trương Thăng vừa đi vừa biện giải cho mình.

Về đến nhà, Trương Thăng liền xem báo, xem tin tức trên TV, trên đài radio, chú ý bất cứ tin tức gì của UBND thành phố. Sắp đến tết Nguyên Đán rồi, nhưng vẫn chưa có tin tức gì về phương diện này. Trương Thăng thật sự không kiềm nén được, liền gọi điện thoại cho Giám đốc Từ. Giám đốc Từ ở trong điện thoại an ủi hăn, bảo hăn không cần nôn nóng. Nếu đầu năm mà vẫn không có tin tức thì sẽ giúp hăn kéo dài thời hạn vay vốn. Trương Thăng lúc này mới cảm thấy yên lòng.

Đất là trên danh nghĩa hăn đứng mua nên không sợ Giám đốc Từ bỏ của chạy lấy người. Nếu đến hết kỳ hạn vay vốn mà vẫn chưa có tin tức gì, như vậy ngoại thương sẽ không nhìn thấy những văn kiện chính sách ưu đãi, tuyệt cũng không đầu tư tài chính xây dựng nhà ở khu Kiều Tây. Đất bán không được, người mắc nợ sẽ là hăn. Nhưng tiền đầu tư ban đầu và tiền sau này của Giám đốc Từ cũng sẽ là công dã tràng. Cho nên, không phải vạn bất đắc dĩ, ông ta chắc chắn sẽ không buông tay.

Người Trung Quốc rất coi trọng ngày tết âm lịch này. Đó là một ngày hội lớn, tràn đầy không khí vui mừng. Đơn vị của em trai phát cho hộp trứng gà và cá hồ. Cậu ấy là lái xe, tiếp xúc nhiều người, nên được tặng hai quyển lịch treo tường. Một quyển là thế giới xe xịn. Một quyển là hình minh tinh nước Mỹ. Hiện tại vẫn còn cuộn tròn bỏ trên bàn trong phòng khách.

Sau khi bỏ đồ vào nhà xong, Trương Thanh liền đi ra ngoài. Đoán chừng là đến nhà bạn gái cậu ta. Ba mẹ đang bận viện trong nhà bếp, một nhào bột mỳ, một nặn nhân bánh, chuẩn bị làm sủi cảo. Thịt đầu heo đang được nấu trong nồi. Mùi thịt xông vào mũi.

Một cái khay lớn chất đầy bánh bao chay. Đó đều là loại bánh đặc trưng của tỉnh Sơn Đông chính tông. Vào còn lạnh thì chẳng khác gì cục đá, nhưng một khi hấp mềm thì thơm nức.

- Đứa lớn hơn hai mươi tuổi rồi. Từ lúc quán ăn đóng cửa, cả ngày cũng chẳng chịu đi tìm việc làm, cứ ở nhà mãi. Thật sự là buồn mà.

Mẹ của Trương Thăng vừa làm nhân bánh, vừa than thở nói.

Cha của Trương Thăng rất cao, tuy nhiên hiện tại lưng có chút hơi còng xuống. Nhưng dáng người ông vẫn còn phong độ, mặt đầy hồng quang, xem ra thể trạng vô cùng tốt.

Ông vừa nhào bột vừa nói:

- Được rồi, chuẩn bị sang năm mới, nói như vậy, nếu để nó nghe được, nó buồn đấy. Bà không thấy nó cứ năm ba ngày lại chạy ra ngoài sao? Khăng định là cũng đi tìm việc. Ôi, thằng bé từ nhỏ tính tình đã như vậy. Khi có chuyện gì buồn bực cũng không nói với ai. Bà cũng đừng lo lắng nhiều.

Bị chồng mắng cho vài câu, mẹ của Trương Thăng chỉ đành ngậm ngùi, rồi chuyển sang chuyện chung thân đại sự của hẳn:

- Công việc tạm thời tìm chưa ra thì cũng không sao. Nếu không có việc gì thì cũng nên liên lạc lại với đồng nghiệp cũ. Cả ngày ở nhà xem TV, nghe radio, còn không thì xem báo, quốc gia đại sự thì cần gì quan tâm chứ? Cũng không nói là tìm đối tượng nữa. Ông nói xem, trên TV còn có thể nhảy ra một cô gái sao?

Cha Trương Thăng phát hỏa, quăng miếng bột vào trong thau, trừng mắt nói:

- Bà còn lải nhải không chịu im sao? Chuẩn bị bước sang năm mới rồi, ít nhất thì đừng có gây chuyện trong nhà được không? Con nó ở nhà xem TV không tìm được đứa con gái nào, bộ bà tìm ra sao?

Mẹ của Trương Thăng nghe xong thì không lên tiếng.

Trương Thăng ở trong phòng nghe được, nhưng không lên tiếng. Chuyện hẳn vay tiền mua đất là giấu gia đình. Cha mẹ đều là những công nhân về hưu, nếu biết con trai mình vay hơn hai triệu để mua mảnh đất hoang ở khu ngoại thành, thì chẳng phải cái thân già lo lắng cả đêm không ngủ được sao?

Trương Thăng nghĩ, hay là để chừng nào mọi việc sáng tỏ thì nói với họ sau. Để cho hai người cao hứng một chút.

Trên TV tất cả đều chiếu những chuyện tốt, không nói đến chuyện xấu. Một đám minh tinh xuất hiện, vui mừng cất lời chúc mừng năm mới. Rồi thuận tay từ đằng sau kéo ra một hộp quà tặng, lời ngon tiếng ngọt khuyên mọi người mua làm quà tặng.

Bỗng nhiên, màn hình TV vừa chuyển, một phát thanh viên giọng đầy nhiệt tình báo cáo mời tình huống quan trọng và thành quả của UBND

thành phố trong năm vừa qua. Trương Thăng một chút cũng nghe không sót. Lời cuối cùng, phát thanh viên tiếp tục thông báo dự định của UBND thành phố trong năm tới, đột nhiên nhắc tới Kiều Tây.

Trương Thăng cả ngày chờ đợi chính là tin tức này, lập tức tăng cường chú ý, còn điều chỉnh âm lượng TV đến đỉnh tai nhức óc. Cũng may là tết, bên ngoài cũng có tiếng pháo nổ. Ba mẹ hăn cho là hăn nghe không rõ thanh âm, bằng không thì sẽ lái nhai cả nửa ngày.

Trên TV nói: “Dựa theo sắp xếp của UBND thành phố, năm sau, thành phố của chúng ta sẽ bắt đầu khai thác, phát triển khu Kiều Tây. Ở nơi đó sẽ xây dựng một khu kinh tế mới với khoa học kỹ thuật tiên tiến. Hy vọng khu kinh tế mới này sẽ thay đổi cục diện căn cứ công nghiệp truyền thống lạc hậu của chúng ta. UBND đã định ra những chính sách vô cùng ưu đãi cho những xí nghiệp đầu nhập vào khu”.

Trương Thăng mắt nháy dựng lên, trong lòng kích động khó tả, màng nhĩ cứ ong ong.

Đến rồi, đến rồi. Tin tức tốt cuộc cũng đã truyền ra rồi. Trương Thăng khuôn mặt đỏ bừng. Tốt cuộc cũng là khổ tận cam lai!

Hăn hét to lên một tiếng, khiến cho bà mẹ đang làm sủi cảo bên ngoài bị hù đến run rẩy, liền tức giận mắng:

- Đứa nhỏ này, tính hù chết người ta à?

Trương Thăng không đáp lại, chỉ cất tiếng hát cực dở của mình “Hồng mai nở trong tiết trời lạnh giá. Bàn chân không giẫm lên từng mảng băng....”

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Một Lòng Trung Can

Mẹ của Trương Thăng chạy đến phòng ngủ, thấy mặt mũi của con trai đỏ bừng, lại nhảy múa ca hát thì không khỏi kinh sợ, vừa cười vừa mắng:

- Thăng nhỏ này, rốt cuộc là bị động kinh à?

Trương Thăng hưng phấn muốn điên lên, tiếp tục hát “Hoa mai là hoa mai nở. Nhiều đóa nở ra nhiều màu. Hát vang chúc mừng mùa xuân đến”.

Mẹ của hắn trừng mắt, chẳng hiểu ra sao. Trương Thăng hát ca, hát bài chào xuân cho đến hết mời chịu dừng lại. Hắn chạy đến nắm tay của mẹ, hưng phấn mà kêu lên:

- Mẹ, con phát tài rồi. Con phát tài rồi. Hahaah....

Trương Thăng đang muốn đem tin tức mình phát tài nói cho mẹ nghe thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ. Trương Thăng vội đi ra mở cửa, mẹ của hắn thì ở đằng sau lầm bầm:

- Đứa nhỏ này, tật xấu gì vậy? Giống như bị ma nhập.

Trương Thăng bước ra mở cửa, lập tức ngăn người. Người gõ cửa là một cô gái xinh đẹp, Trịnh Tiểu Lộ.

Cô vẫn mặc chiếc áo khoác ngắn màu xám của mình. Trên đầu đội chiếc mũ len nhung, chóp mũi vẫn đỏ bừng vì lạnh. Bộ dạng rất khả ái. Cô đeo găng tay, trong tay cầm một đồ vật, bên ngoài bọc một túi vải, mơ hồ lộ ra một cái bình thủy nhựa màu vàng nhạt.

Thấy người mở cửa là Trương Thăng, Trịnh Tiểu Lộ hít mũi một cái, ngại ngần cười:

- Anh Trương, nhà anh thật khó tìm. Tôi hỏi thăm anh Bạch mới tìm được. Nhưng tôi là dân mù đường. Vừa nãy lại đi nhầm nhà bên cạnh.

Cô một hơi bò lên đến tầng năm, hô hấp còn chưa kịp điều chỉnh.

Trương Thăng ngạc nhiên một lát rồi mới giật mình tỉnh lại:

- Mau vào nhà đi. Sao cô lại đến đây?

Trương Thăng từ trong tay cô tiếp nhận bình nước, rồi dẫn Tiểu Lộ vào nhà. Trịnh Tiểu Lộ đóng cửa phòng lại, thấy ba mẹ của hắn đang nhìn cô thì cười ngọt ngào chào hỏi:

- Cháu chào hai bác. Chúc hai bác năm mới vui vẻ. Cháu tên là Tiểu Lộ, là đồng nghiệp trước đây của anh Trương.

A! Hai ông bà lập tức bừng tỉnh. Khó trách đứa con lại cao hứng như vậy. Chậc chậc, sự thật là vì cô gái này. Cô ấy thật là xinh đẹp.

- Ồ, mau vào nhà đi. Không cần đổi giày đâu.

Mẹ của Trương Thăng mừng rỡ, liền đưa tay ra. Nhưng tay bà toàn là nhân bánh nên không tiện tiến lên ngăn trở. Trịnh Tiểu Lộ vẫn thay đôi giày bằng đôi dép lê.

Cha mẹ Trương Thăng nhìn thấy cô thanh tú như vậy, giọng nói lại nhu thuận thì hài lòng vô cùng. Đây là lần đầu tiên cô tới nhà, lại liên tưởng biểu hiện vừa rồi của Trương Thăng, xem như xác nhận thân phận của hai người, trong lòng nhất thời vui như hoa.

Cha của Trương Thăng cười nói:

- Tiểu Lộ, mau vào trong ngồi đi. Chúng ta đang nấu cơm. Bên ngoài trời lạnh, vào nhà cho ấm áp. Bác đây từ nhỏ miệng lưỡi kém, cũng không trách nhé.

Mẹ của Trương Thăng giả vờ giận hăn nói:

- Còn đứng thất thần ra đó làm gì. Mau vào trong pha nước trà đi. Mang thêm cả hạt dưa, đậu phộng nữa.

Thanh âm của Trịnh Tiểu Lộ vô cùng trong trẻo, dễ nghe, làm cho người khác vô cùng thích:

- Bác trai bác gái, hai bác đừng khách khí quá. Cháu có nấu món canh gà, mang đến cho anh Trương. Cháu chỉ ngồi một lát thôi thì đi ngay, hai bác không cần phiền toái ạ.

Mẹ của Trương Thăng vẫn kiên trì nói:

- Đã tới chơi rồi thì vội làm gì. Mau vào nhà đi. Cái gì thì cũng phải ăn bữa cơm trưa đã.

Trương Thăng đi theo Trương Thăng vào trong nhà. Cha mẹ Trương Thăng tươi cười theo sát đằng sau, hỏi không ngoài mấy câu năm nay cô bao nhiêu tuổi...Trịnh Tiểu Lộ cũng mơ hồ hiểu được hai ông bà xem cô là người nào. Khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, nhưng không cách nào giải thích.

Trương Thăng thấy Trịnh Tiểu Lộ lúng túng thì vội vàng nói với cha mẹ:

- Cha mẹ, mọi người mau nhanh đi làm sủi cảo đi.

Nhìn bộ dạng của cô, lại thêm giọng nói rất ngọt ngào, hai ông bà càng nhìn càng hài lòng. Tình huống căn bản đã hiểu rõ, hai ông bà liền

khẩn trương đi ra ngoài. Mẹ của Trương Thăng khi đi ra còn cố ý đóng cửa lại giúp. Điều này khiến Trương Thăng không được tự nhiên.

Trương Thăng đưa cho Trịnh Tiểu Lộ một ly nước ấm, rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Phòng ở không lớn lắm, chỉ có hai chiếc giường, một kệ để giày, một chiếc TV, một cái tủ gỗ cũ, ngoài ra thì chẳng còn gì.

Hai người ngồi trên mép giường. Trương Thăng vừa ngồi xuống, Trịnh Tiểu Lộ liền ngại ngùng ngồi dịch sang một bên. Kỳ thật thì biên độ hoạt động của cô không lớn, chỉ là thoáng dịch mông qua, nhưng hành động này lại có chút trẻ con.

- Ngày mai là tết rồi, nhà máy đã nghỉ chưa? Như thế nào lại....

Trương Thăng mắt nhìn cái bình thủy đặt trên đầu tủ, quay đầu lại nói với Trịnh Tiểu Lộ.

Cô đã cởi chiếc mũ xuống, nhưng trên người vẫn còn khoác chiếc áo khoác. Mái tóc chải rất đơn sơ. Phần tóc mái đang trước bị chiếc mũ ép xuống bằng phẳng, dính chặt vào trán, chẳng khác gì một nữ sinh.

Cô nhẹ nhàng cười. Cái mũi hơi nhăn lại, má lại hiện ra hai cái má lúm đồng tiền.

- Ngày hôm qua hại anh bị người ta đánh, trong lòng tôi cảm thấy áy náy. Anh lại chẳng chịu đến bệnh viện, nên tôi muốn nấu một ít canh cho anh bồi bổ.

Trương Thăng mỉm cười. Một gậy này thật không uổng phí. Cái này chẳng khác gì dê vào miệng cạp.

- Nếu cô không đề cập đến chắc tôi quên rồi quá. Cây gậy kia cũ rồi, cần bản chẳng thể gây thương tích. Cô để ý như vậy, cũng làm cho tôi không được tự nhiên.

- Không có gì đâu. Anh là vì tôi, chút tâm ý này là nên có.

Trịnh Tiểu Lộ cười, vô cùng thanh tú.

Trương Thăng gật đầu, chợt hỏi:

- Người nhà Mạch gia không tìm cô gây phiền toái chứ?

Trịnh Tiểu Lộ nụ cười biến mất. Cô lắc đầu, ngón tay vô thức vân vê tấm dra trải giường.

Trương Thăng thở dài, trầm mặc một lát nói:

- Mạch Hiểu Tề bị bắt hơn nửa năm rồi, tôi nghĩ cô bây giờ cảm xúc cũng nên bình tĩnh lại. Mạch Hiểu Tề tự sát rồi thì không còn chuyện gì nữa. Anh ta cả đời này chỉ sợ không còn cơ hội đi ra. Hai người không còn duyên phận thì cũng đừng suy nghĩ nhiều.

Trịnh Tiểu Lộ chuyển ly nước, ánh mắt mê man, sâu kín nói:

- Ừ, sau khi anh ấy vừa bị bắt, tôi khổ sở như muốn chết, giống như trời sập xuống. Trong lòng dường như cũng không có ánh sáng. Những người trong ký túc xá không ai dám nói chuyện với tôi. Mỗi sáng tỉnh dậy, áo gối của tôi đều ướt đẫm, ước chừng hơn một tháng mới có thể bình thường trở lại.

- Tôi từ nhỏ vốn không có người quan tâm. Cái gì cũng phải tự lo cho mình. Tâm trạng của tôi không có chút nào có cảm giác an toàn cả. Không biết bản thân mình rốt cuộc là sống vì cái gì. Từ lúc anh ấy theo đuổi tôi, tôi mới cảm nhận được người khác coi trọng mình. Tôi cũng có người quan tâm. Anh ấy quan tâm tôi buổi tối tôi nghỉ ngơi như thế nào, tôi tiếp xúc với ai, bình thường làm cái gì. Nếu Chủ nhật rảnh rồi anh ấy lại dẫn tôi đi chơi. Cảm thấy tôi làm cái gì không đúng thì sẽ dạy bảo lại cho tôi. Cảm giác thật sự rất ấm áp.

Trương Thăng nghe xong, cảm thấy chẳng biết nên nói thế nào. Mạch Hiếu Tề đây không phải là quan tâm cô, lo lắng cho cô mà chính là hạn chế cô, nhưng cô không ngờ lại cho rằng đó chính là yêu thương cô. Các cô gái bây giờ ai mà không thích tự do, có được không gian riêng của mình. Còn Trịnh Tiểu Lộ thì lại bị quản như cá chậu chim lồng. Cô bé này tâm tình thật đúng là có vấn đề.

- Anh ấy đối với tôi không tệ. Tôi muốn được gả cho anh ấy, được hầu hạ anh ấy cả đời, xây dựng một gia đình cho mình. Đáng tiếc...

Nói tới đây, ánh mắt cô lại đầy nước.

Trương Thăng khuyên nhủ nói:

- Cô tổng không thể cứ nhìn chăm chăm vào quá khứ. Qua đêm nay chính là tết Nguyên Đán rồi. Hãy vứt bỏ tâm trạng cũ, bắt đầu một năm mới. Cô còn trẻ, đường còn dài. Ai quy định lần yêu đầu tiên nhất định là phải thành chứ?

- Vâng!

Trịnh Tiểu Lộ gật đầu, cười ngượng ngùng:

- Anh xem, sang năm mới rồi, nhưng tôi vẫn chưa gượng dậy được.

Đúng lúc này, tiếng cha Trương Thăng ở ngoài vang lên:

- Thăng, dưới lầu có điện thoại tìm con.

Trương Thăng vừa nghe, vội nói với Trịnh Tiểu Lộ:

- Cô chờ một chút nhé, tôi đi nghe điện thoại.

Trương Thăng chạy xuống lầu nghe điện thoại. Từ trong điện thoại truyền ra tiếng cười vang dội:

- Chú em, chúng ta thành công rồi. Haha, cậu có xem TV không? Kế hoạch trong năm mới của UBND thành phố chính là khai thác, phát triển khu Kiều Tây.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Người Gặp Việc Vui Tinh Thần Phấn Khích

Vừa nghe giọng nói của Giám đốc Từ, Trương Thăng cũng cười nói:

- Đúng vậy, Giám đốc Từ. Tôi cũng vừa mới xem xong. Vui đến không nói nên lời.

Giám đốc Từ trong điện thoại cũng là hào khí ngất trời:

- Tiền của này chúng ta kiếm thật không dễ dàng. Một khi bại là táng gia bại sản. Thậm chí lao ngục tai ương. Cơ hội thì người nào cũng có, chỉ xem là anh có dám hay không. May mắn là chúng ta đánh cuộc thành công. Cậu bây giờ qua đây đi, chúng ta thương lượng một chút xem giá cả nên bán ra như thế nào vào năm sau.

- Vâng, tôi lập tức đi ngay.

Trương Thăng trở lại nhà, nói với Trịnh Tiểu Lộ:

- Tiểu Lộ, tôi có chút việc gấp cần phải ra ngoài...

Trịnh Tiểu Lộ nghe thấy hẳn phải đi, liền đứng dậy, cầm găng tay và mũ, cười nói:

- Ừ, tôi cũng có chuyện cần đi. Chúng ta cùng nhau xuống lầu.

Mẹ của Trương Thăng nghe xong vội tiến vào nói:

- Tiểu Lộ, cháu phải đi rồi à? Đến bữa trưa rồi, cháu ở lại dùng bữa cơm đã.

Trịnh Tiểu Lộ vừa đi ra ngoài, vừa khách khí nói:

- Cháu cảm ơn bác gái. Cháu còn có việc phải đi trước. Sau này cháu sẽ đến thăm bác lần nữa.

Hai người đi xuống lầu. Trịnh Tiểu Lộ thấy vẻ mặt Trương Thăng vui mừng thì không khỏi cười nói:

- Anh Trương, có tin tức gì tốt mà vui vẻ vậy?

Trương Thăng mặt mày hớn hờ:

- Ô, Kiều Tây... Có mấy người bạn ở khu Kiều Tây mời tôi đi ăn cơm.

Trong lòng của hắn vốn có chút tự ti, thậm chí không có dũng khí theo đuổi Tiểu Lộ. Hiện tại, hắn sẽ lập tức trở thành người giàu có, có thể theo đuổi và lo lắng cho cô. Nhưng tin tức tài sản trong tay của mình tăng gấp bội vừa đến miệng lập tức nuốt trở vào.

Hắn hiện tại không muốn nói cho Tiểu Lộ nghe tin tức này. Nguyên nhân rất đơn giản. Đàn ông thì đều phải có trách nhiệm. Nếu không có khả năng thành gia lập nghiệp, không có thực lực làm cho người ta hạnh phúc thì đại đa số đàn ông sẽ không có dũng khí theo đuổi người phụ nữ mình thích. Nhưng khi hắn có năng lực rồi, hắn lại không muốn cô gái mình thích chỉ vì suy xét đến tài chính kinh tế của hắn mà thích hắn.

Trịnh Tiểu Lộ mở khóa xe, rồi nhẹ nhàng nói với Trương Thăng:

- Anh Trương, tôi về trước. Anh hãy uống ít một chút nhé. Năm mới rồi, trên đường nhiều xe, không an toàn đâu.

Trương Thăng ừ một tiếng, mắt thấy Trịnh Tiểu Lộ đạp xe đi hơn 10m thì bỗng nhiên kêu lên một tiếng:

- Tiểu Lộ!

Trịnh Tiểu Lộ lại thắng xe, quay đầu nhìn lại. Trương Thăng đuổi theo đằng sau, trong lòng nháy lộp bộp nói:

- Tiểu Lộ, cô...tôi nay có rảnh không?

Trịnh Tiểu Lộ ngẩn ra, trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia bưng bình ngộ, vẻ mặt lập tức không tự nhiên, xấu hổ nói:

- Không bận. Có chuyện gì vậy?

Trương Thăng nói:

- Tôi nay tại quảng trường thành phố bắn pháo hoa. Cô có hứng thú không? Tôi muốn hẹn cô đi một chuyến.

Trịnh Tiểu Lộ mắt lóe lên, hiện ra một tia khó xử. Tuy nói Mạch Hiểu Tề bị bắt đã nửa năm. Ngày hôm qua đi thăm anh ta lại xảy ra xung đột với người nhà của y. Quan hệ lẫn nhau đã hoàn toàn tan vỡ, nhưng dù sao cũng là bạn trai cũ của cô. Y mới vừa tự sát không bao lâu, lại đi với người đàn ông khác thì trong lòng Tiểu Lộ như có cảm giác phạm tội.

Nhưng Trương Thăng đối với cô chiếu cố như vậy, lại vì cô mà bị đánh. Hắn nếu đã mở miệng, từ chối thì sẽ làm tổn thương hắn. Trịnh Tiểu Lộ cảm thấy khó xử, không biết nên từ chối như thế nào.

Trương Thăng thấy cô do dự, ánh mắt chậm rãi ảm đạm xuống, thờ dài, hạ giọng nói:

- Thôi đi, coi như tôi chưa nói qua. Tiểu Lộ, cô trở về đi, trên đường đi chậm một chút. Tôi....tôi đi đây.

Nói đến đây, thanh âm của hắn nghẹn một chút. Trương Thăng xoay người, từng bước một trở về, hướng chiếc xe đạp của mình đi tới. Bước chân nặng nề, bóng dáng thê lương.

Trịnh Tiểu Lộ nhìn thấy, trong lòng nảy sinh một cảm giác ấm áp, cô lập tức hô lên một tiếng:

- Anh Trương.

Trương Thăng dừng chân, nhưng không quay đầu nhìn lại.

Trịnh Tiểu Lộ thanh âm giảm xuống, sợ hãi, nhỏ giọng nói:

- Mấy...mấy giờ?

Trương Thăng cau mày, không kìm nổi một tia cười gian. Hắn biết, Trịnh Tiểu Lộ rất thiện lương, đơn thuần. Biện pháp này chắc chắn là dùng được. Hắn thở dài, cố ý đau lòng nói:

- Tiểu Lộ, thôi đi, coi như tôi chưa nói qua. Cô không cần phải khó xử.

Trịnh Tiểu Lộ nôn nóng, quay xe trở lại:

- Ai khó xử chứ? Anh Trương, anh nói cho tôi biết mấy giờ để tôi chuẩn bị.

Trương Thăng quay đầu, nhìn chăm chăm vào Tiểu Lộ hỏi:

- Cô thật sự muốn đi sao?

Trịnh Tiểu Lộ hiện tại thậm chí nghĩ hắn là đang thương tâm, chứ không nghĩ là đang bị hắn chọc gẹo. Vì thế liên tục gật đầu:

- Vâng, tôi cũng chưa từng được đi xem pháo hoa. Tôi thật sự muốn đi.

- Được rồi, tám giờ tối nay nhé. Tôi đến chờ cô. Bắn pháo hoa mười giờ mới bắt đầu.

- Không cần, tôi tự đi cũng được. Anh cứ nói địa điểm, đến đúng giờ tôi sẽ tới.

- Thế sao được? Yên tâm đi. Tôi có xe mà, tôi sẽ đến đón.

Trịnh Tiểu Lộ bị hắt chọc, bật cười một tiếng.

Trương Thăng tiến bước Trịnh Tiểu Lộ rồi liền chạy tới nhà của Giám đốc Từ. Chuyện đất đai đã có tin tức, hắt cũng không cần tiết kiệm tiền, bỏ cái xe đạp ở nhà, gọi một chiếc taxi. Dọc đường đi, miệng của hắt vốn không có khép lại.

Con người gặp việc vui thì những điều không như ý mấy năm vừa qua toàn bộ trôi đi hết. Hắt hiện tại đã có số tiền gấp trăm gấp ngàn lần rồi. Từ khi thất nghiệp, hắt cũng không dám ra ngoài nhiều. Nhưng bây giờ thì sao? Trước kia hắt từng hâm một người khác có bạn gái, nhưng bây giờ hắt không phải đã hẹn được hoa khôi của nhà máy in ấn Ba Sao sao?

Có liên quan đến một loạt những văn kiện chuyển nhượng đất đai, hắt đã nhìn qua không biết bao nhiêu lần. Lúc này đây, hắt vừa đi vừa xác nhận lại tất cả.

Bởi vì Chủ tịch xã Cổ bị hắt nắm nhược điểm, cho nên không dám làm xằng làm bậy. Hết thảy văn kiện đều do Chủ tịch xã Cổ tự mình xử lý. Bởi vì là đất hoang, cho nên rất dễ dàng lấy được phê duyệt.

Hơn nữa, đất Trương Thăng nhận ban đầu là đất nông nghiệp. Khi khu kinh tế mới được thành lập, việc thay đổi chẳng những bị chính phủ ngăn cản mà ngược lại còn được khuyến khích.

Văn kiện pháp luật như vậy là còn dựa vào Từ Hải Sinh. Ông ta là suy xét trong tương lai quốc gia muốn dùng đất. Vì phòng ngừa mọi chuyện nên hoàn toàn đi theo trình tự bình thường. Kỳ thật, bán đất nông thôn cũng

chẳng có gì lạ. Không chỉ là thời điểm nào, mà chính hiện tại, một số cán bộ trong thôn đem đất trong thôn bán đi cũng là chuyện nhìn mãi quen mắt.

Dựa theo hiến pháp, bọn họ có quyền lực này hay sao? Không có! Mặc dù pháp luật có quy định, nhưng trong quá trình chấp pháp lại có rất nhiều vấn đề. Có những cán bộ cơ sở làm trái pháp luật, mà pháp luật lại không có hoặc không ai có năng lực để chế tài nó. Vì thế liền tạo thành một số quyền lực không có pháp định, để cho các quan lại cơ sở đem đất bán đi.

Mà Trương Thăng cầm có khi là văn kiện hoàn toàn hợp pháp. Trương Thăng đã tính toán qua, khi nhận chuyển nhượng sử dụng là đất nông nghiệp, nhưng khi chính phủ thành lập khu kinh tế mới thì sẽ tiến hành bồi thường đất đai, an trí phí trợ cấp. Phí bồi thường sẽ không thấp hơn hai chục ngàn một mẫu.

Nếu như là tập thể dùng thì các cấp thôn, xã khẳng định là phải giữ lại. Ở trong tay nông dân cũng không có nhiều. Còn hẳn là cá nhân dùng, cho nên mặc kệ là quốc gia hay là tập thể thì khoản tiền bồi thường sẽ hoàn toàn nằm trong tay hẳn. Tóm lại, khoản tiền này là hẳn nhất định phải có rồi.

Từ Hải Sinh trong nhà đang gọi điện thoại:

- Lão Khâu, anh nhất định phải kiếm được tám triệu tiền mặt. Tôi có việc đang cần dùng gấp.

- Lão Từ, tài chính của chúng ta hiện tại đang khẩn trương. Anh cũng biết, nhà máy xi măng Phúc Hải và nhà máy Đông Phương đã chiếm dụng một lượng tài chính khá lớn.

- Tôi biết, nhưng gần đây chuyện nhiều lắm, tôi còn chưa hiểu hết tình hình cụ thể. Tuy nhiên, nhà máy xi măng Phúc Hải đang làm báo cáo phá sản sao? Chúng ta tiếp nhận toàn bộ nợ nần để thôn tính nhà máy, chỉ rút

vào mấy triệu đồng, để cho nó sống lại. Hiện tại hẳn là có thể rút ra mấy triệu được chứ. Tôi đang có việc gấp.

- Lão Từ, tôi đang bận sứt đầu mẻ trán đây. Nhà máy xi măng Phúc Hải là xí nghiệp tập thể, góp vốn để tạo thành. Tất cả đều là lãnh đạo huyện Phúc Hải. Hiện tại nhà máy sống lại trong tay chúng ta, bọn họ đang hối hận kìa. Nay lại muốn đem nhà máy bán đi, bọn sói này sẽ vồ trở lại, sẽ tiến hành cản trở chúng ta.

Từ Hải Sinh trầm ngâm một chút rồi cười lạnh:

- Nhà máy là bọn họ mơ tưởng lấy lại về. Hiện tại, bất quá là muốn tận khả năng kiếm được nhiều tiền hơn trước khi lấy về. Trước gạt bọn họ, nhà máy xi măng Phúc Hải không cần không cần vội vã bán ngay. Anh trước giúp tôi chuẩn bị tiền, tôi sẽ không quên anh đâu.

- Anh lại phát hiện ra được chiêu kiếm tiền gì nữa rồi hả? Cơm thì phải ăn từng ngụm. Ăn một ngụm quá lớn thì sẽ bị nghẹn đấy.

Từ Hải Sinh cười ha hả nói:

- Hạng mục này là một vốn bốn lời. Tôi bây giờ mua nó về, sau một thời gian sẽ đem ra ăn.

Lão Khâu bên kia vừa nghe thì lập tức tinh thần tỉnh táo:

- Chắc như vậy không? Được rồi, để tôi chuẩn bị tiền rồi về lại tỉnh.

Lúc này chuông cửa vang lên.

Từ Hải Sinh khẽ mỉm cười nói:

- Được, quyết định như vậy đi. Mau chóng chuẩn bị tiền, tôi sẽ cho người tới lấy.

Ông ta cúp điện thoại, rồi theo thói quen vén một bên tóc, bước ra mở cửa. Trương Thăng đang đứng đợi ngoài cửa.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nhượng Năm Phần Lợi

Lúc Trương Thăng gõ cửa phòng, khoe miệng hân hiện lên ý cười nhợt nhạt. Giám đốc Từ nhìn thấy vẻ mặt này của hân thì biết là người trẻ tuổi thiếu kiên nhẫn, đành cười trừ, cũng chẳng hỏi nhiều.

Sau khi dẫn Trương Thăng vào trong nhà, Giám đốc Từ lấy rượu ở quầy rượu bằng gỗ lim, rót ra hai cái ly, mỉm cười đưa cho Trương Thăng, thỏa thuê mãn nguyện ngồi xuống ghế salon bằng da, chân bắt chéo, lắc lắc cái ly bằng pha lê trong suốt, mỉm cười nói:

- Chú em, đúng là khổ tâm cam lai. Hiện tại chúng ta đợi ngày thu hoạch thôi.

- Qua tết, phòng chường sẽ có người nghe thấy tin tức mà chuẩn bị vào chiếm giữ khu mới. Kỳ hạn cho vay là đến cuối tháng hai. Trước đó đem tất cả đất bán ra ngoài, thì lập tức trả hết nợ. Haha, áo tiên không thấy vết chỉ khâu. Chú em không cần phải lo lắng nữa rồi.

Trương Thăng vui vẻ nói:

- Nói tiếp, tôi trong lúc vô tình nghe được tin tức này. Nếu không có Giám đốc Từ mạnh mẽ ủng hộ, ở đằng sau vận tác thì tôi cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ hội này chạy trốn đi thôi.

Giám đốc Từ khoát tay nói:

- Giữa chúng ta cũng đừng có nói điều này. Về sau cậu cũng đừng gọi tôi là Giám đốc Từ nữa, cứ gọi là anh Từ. Cái gọi là không có lợi thì không

dậy sớm nổi. Tôi đây cũng chỉ là có lợi thì mới nhào đầu vào mà.

- Sang năm chúng ta bán tin ra ngoài, người ta sẽ chủ động tìm tới cửa. Nếu có người mua thích hợp thì chúng ta cũng sẽ chủ động đẩy mạnh tiêu thụ. Hơn ba trăm mẫu đất, nếu một người ăn không hết thì mở ra bên ngoài, cũng chẳng có vấn đề gì. Tôi đoán chừng một chút, có thể sẽ bán được bảy tám triệu đấy. Về phần tiền kiếm được, thì thanh toán cho ngân hàng trước. Giữa anh em chúng ta không cần vội.

Trương Thăng khom người nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, Giám đốc Từ.

Nhìn thấy vẻ mặt giả giận của Giám đốc Từ, Trương Thăng cười, ngượng ngùng sửa lời;

- Anh Từ, chúng ta trừ ra cả vốn lẫn lãi ngân hàng thì số tiền còn dư lại là ngang nhau. Nhưng tôi hiện tại có ý khác.

Giám đốc Từ vừa nghe, tay cầm ly rượu bỗng nhiên nắm chắc. Chiếc nhẫn kim cương đeo ở ngón giữa hàn quang chột lóe. Hai mắt của ông ta cũng lộ ra hiểm quang, nhưng Trương Thăng đang đắm chìm trong suy nghĩ, nên không chú ý tới biến hóa nhỏ này.

- Anh Từ, tôi có suy tính, sau khi trừ đi cả vốn lẫn lãi vay ngân hàng, anh có thể lấy lại tiền mà anh đã bỏ ra để mời khách. Anh có thể chi trả hay không thì đó là bản lĩnh của cá nhân anh, nhưng tôi không thể không coi nó là phí tổn được. Sau đó còn dư lại, anh lấy năm phần rưỡi, tôi lấy bốn phần rưỡi. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng là một chút tâm ý của tôi.

Giám đốc Từ vẻ mặt ngạc nhiên, ly rượu trong tay cũng ngừng lại trên không trung.

Trương Thăng nói xong, ngẩng đầu nhìn sắc mặt của ông ta. Ông ta vẫn ngồi đằng kia, hơn nửa ngày mới nhấp nháy mắt, không dám tin hỏi:

- Cậu...cậu vừa mới nói gì? Năm phần rưỡi?

Trương Thăng nghiêm túc nói:

- Tôi nói, tiền kiếm được thì tôi lấy ít hơn.

Giám đốc Từ miệng khép lại. Ông ta chậm rãi giơ ly lên, hớp một ngụm rượu. rượu lọt vào trong dạ dày, cồn kích thích lên mặt, lập tức một mảnh ửng hồng. Lúc này ông ta mới lên tiếng:

- Chú em, ý có biết nửa phần đó cũng là bao nhiêu tiền không? Ít nhất mấy trăm ngàn đấy.

Trương Thăng trịnh trọng gật đầu:

- Tôi biết, nhưng tôi cũng biết rằng, tin tức là tôi có được, nhưng tiền thì tôi không thể không làm mà hưởng. Không có anh ra tiền, phía trước phía sau vận tác thì tôi cho dù chạy đến hộc máu mồm cũng không có được mười mẫu đất.

Giám đốc Từ cảm thấy thật sự bất ngờ. Hai người ban đầu nói phân chia tiền lời là 5:5. Hiện tại toàn bộ đất đều trên danh nghĩa Trương Thăng đứng mua. Nếu trong lòng hấn đen một chút, xé toang da mặt, tự động đem đất bán đi, thì mình cũng chẳng làm được việc gì.

Tuy nói có thể nghĩ ra biện pháp hướng hấn tạo áp lực để lấy đất về, nhưng dù sao cũng sẽ rất phiền toái. Cũng bởi vì tin tức này sau khi xác định rồi, ông ta mới khẩn cấp gọi Trương Thăng tới để xác nhận lợi ích phân chia, không nghĩ tới Trương Thăng lại chấp tay nhượng lại mấy trăm ngàn. Hơn nữa, hiện nay hấn vẫn là một gã công nhân thất nghiệp.

Trên đời này thật sự có người như thế sao?

Giám đốc Từ thật sự không thể tin nổi, nhưng ông ta đã hỏi thăm hai lần, nghe rất rành mạch, tuyệt không sai. Nhất thời ông ta cảm giác như mình đang nằm mơ.

- Chú em...

Giám đốc Từ mưa gió thấy cũng nhiều rồi. Vì lợi ích bất hòa mà anh lừa tôi, tôi lừa anh. Từ trước tới nay đều là ông ta cùng người khác tranh giành lợi ích. Đột nhiên gặp phải người như vậy, đem tiền hai tay dâng cho mình, ngược lại khiến ông ta không biết làm sao.

Trương Thăng cười, thẳng thắn nói:

- Anh Từ, tôi kỳ thật trong lòng đều hiểu được. Người vay chính là tôi, một khi tin tức không xác thực, người phải chịu ngồi tù cũng chính là tôi. Nhưng số tiền lời lớn đến như vậy, coi như là cái giá tôi đầu tư vào. Bằng không thì ai dám làm cùng với tôi chứ. Không có anh, tôi có muốn gánh trách nhiệm thì ngân hàng cũng không cho vay.

Từ Hải Sinh trầm mặc. Ông ta cũng chẳng phải người tốt lành gì. Nhiều năm lăn lộn trong xã hội, khiến cho lòng của ông ta được ma luyện đến vô tình. Nhưng lời nói thành khẩn của Trương Thăng, khiến cho bản chất vốn tà tâm của ông được dâng lên một dòng nước ấm. Vậy bên cạnh ông có không ít người, nhưng có ai đối với ông được như vậy? Có thể đổi mặt với tiền vàng mà không thấy lợi quên nghĩa?

Trương Thăng, thứ nhất chẳng có xuất thân danh giá, thứ hai thất nghiệp. Từ Hải Sinh cho dù chỉ mong kiếm lợi, nhưng kết giao bằng hữu vẫn thích những người như Trương Thăng.

Mọi người là như vậy. Mặc kệ mình vô liêm sỉ đến cỡ nào, nhưng bản thân lại chẳng muốn kết giao bằng hữu giống mình. Lời nói của Trương

Thăng đã trực tiếp làm sống lại một loại cảm giác đã chết từ lâu trong ông ta.

Trương Thăng hiện tại cũng không có phát hiện về biến hóa của Từ Hải Sinh. Hắn vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Hắn cũng nhẹ nhàng hớp lấy một ngụm rượu, thưởng thức vị ngon của nó. Trước đó vài ngày, đi theo Giám đốc Từ nhậ nhệ, hắn cũng đã có thói quen uống rượu tây.

Hắn bây giờ đối với Từ Hải Sinh vẫn có một cảm giác nói không ra lời. Tuy rằng, quan hệ giữa hai người chỉ là Từ Hải Sinh lợi dụng hắn, nhưng mình có được ngày hôm nay cũng là nhờ Từ Hải Sinh trợ giúp.

Nói không dễ nghe, nếu như không có Từ Hải Sinh, Trương Thăng hẳn hiện tại có cái gì? Mặc kệ Từ Hải Sinh có chủ ý gì, nhưng nhờ có ông ta thì hắn mới có thể thành công.

Trương Thăng thành khẩn nói:

- mấy ngày nay đi theo anh kết giao với các nhân vật, chạy tất cả những nha môn lớn nhỏ, đi theo anh học tập được cách đối nhân xử thế, trong lòng tôi được mở mang rất nhiều.

- Nếu dùng đạo đức quân tử mà đánh giá, khả năng anh sẽ cho rằng tôi bị điên. Nhưng trong lòng tôi lại không cho là vậy. Tôi chỉ là tiểu nhân vật, cả đời không có cơ hội để học hỏi những kiến thức này. Không phải là vấn đề hưởng thụ mà là có thể từ đó ngộ ra rất nhiều thứ. Đây chính là thu hoạch của tôi. Đơn giản mà nói, bởi nhờ có anh, tôi giống như con ếch được nhảy ra ngoài.

Giám đốc Từ yên lặng lắng nghe, con người tỏa sáng, dần xuống một câu cảm thán tự đáy lòng. Lý trí đã bắt ông tỉnh táo lại. Ông ta hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch ly rượu, rồi đi đến bên cạnh Trương Thăng, nặng nề mà vỗ vai của hắn, cười nói:

- Chú em, lần mua bán này, ngoài trừ tiền, tôi cũng gặt hái được rất nhiều thứ quý báu. Người như cậu, chơi rất được. Từ hôm nay trở đi, cậu chính là anh em tốt của Từ mẫu này.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Nỗi Khổ Tâm Lúc Xưa

Từ Hải Sinh nói xong, lập tức muốn gọi điện thoại mời mấy người bạn, tối nay cùng với Trương Thăng đi ra ngoài uống rượu. Tuy nhiên, Trương Thăng lại nhẹ nhàng từ chối. Hấn đã từng chứng kiến loại trường hợp này. Tuy rằng tư tưởng cũng tiến bộ, và hấn cũng chẳng phải hạng đàn ông nhất định phải thủ thân như ngọc, giữ mình trong sạch, có điểm làm kiêu, nhưng tối nay là lần hẹn hò đầu tiên của hấn và Trịnh Tiểu Lộ.

Trịnh Tiểu Lộ ở trong lòng hấn là một cô gái thuần khiết. Nếu đã đồng ý đi dạo với hấn, thì cũng sẽ đồng ý phát triển một loại quan hệ khác trong tương lai. Có được loại quan hệ yêu đương này, hấn cũng không muốn đi tiếp xúc với những loại nhục dục không tinh khiết.

Những người bạn của Từ Hải Sinh đều là tửu sắc vô độ. Khi đã uống say rồi thì nhất định phải đi tăng hai, tăng ba. Nếu mình khi đó mà từ chối thì sẽ khiến mọi người không vui. Chi bằng thoát thân sớm hơn. Cho nên, cho dù hấn hôm nay không có hẹn với Trịnh Tiểu Lộ thì hấn cũng chẳng muốn đi.

Từ Hải Sinh thấy hấn kiên trì không đi như vậy thì cũng không miễn cưỡng. Ông ta biết Trương Thăng và những người bạn của ông là hoàn toàn khác nhau. Không cần dùng phương thức này để liên lạc cảm tình. Hai người thương lượng một chút an bài cho năm sau rồi Trương Thăng ra về.

Khi Trương Thăng rời khỏi, Từ Hải Sinh liền gọi điện thoại cho bạn bè hẹn ăn cơm. Một mình ông ở nhà, đêm giao thừa cũng không khỏi có

chút thê lương. Tất nhiên là sẽ tìm đám bạn nhăng nhít của mình mà cuồng hoan một đêm.

Trương Thăng về nhà ăn cơm tối xong, nói sẽ cùng với Trịnh Tiểu Lộ đến quảng trường xem đốt pháo bông. Cha mẹ vừa nghe thì lập tức cao hứng. Mẹ của hắn mặt mày hớn hờ:

- Vẫn là lão đại nhà chúng ta lợi hại. Bình thường ỉu xiu như vậy, tám gậy đánh không ra một cái rắm, vậy mà tìm được một đứa bạn gái đẹp như tiên.

Trương Thanh nghe xong cảm thấy tò mò:

- Anh hai có đối tượng rồi à? Ai vậy, có đẹp không? Mẹ thật là bất công đấy. Bạn gái của anh hai thì mẹ khen, còn con năm lớp năm đã có người yêu thì chẳng thấy mẹ khen câu nào.

Mẹ của y trừng mắt, sẵng giọng nói:

- Loại người như con mà còn đáng khen à?

Người một nhà cười ha hả. Năm cũ trôi qua thật ầm ập.

Trương Thăng trở về nhà hơi trễ, lại muốn qua đón Trịnh Tiểu Lộ, nên hắn dự định không muốn đem tin tức của mình nói ra. Nếu không thì ba mẹ và em trai sẽ hạch hỏi, làm chậm thời gian mất. Dù sao chuyện tốt cũng không sợ muộn. Ngày mai nói cũng như vậy thôi.

Qua hơn sáu giờ một chút, nhưng tâm trạng của Trương Thăng giống như đang đứng trên ngọn lửa. Bình thường hắn cảm thấy thời gian trôi qua nhanh quá, nhưng hôm nay nhìn đồng hồ mấy lần rồi mà vẫn thấy nó chậm. Hắn ở trong phòng đi qua đi lại, cuối cùng nhịn không được, ra ngoài nói người nhà một tiếng rồi đi xuống dưới lầu.

Hắn mặc bộ tây phục đẹp nhất mà hắn mới mua. Bên ngoài lại mặc thêm cái áo khoác rồi bước xuống lầu. Hắn không đi xe đạp mà thuê xe đến khu ký túc xá nữ của Trịnh Tiểu Lộ.

Khi tới dưới lầu, chỉ thấy toàn bộ đều là màu đen. Ngoại trừ hàng hiên thì chỉ có căn phòng của Trịnh Tiểu Lộ trên lầu ba khu ký túc xá nữ là sáng đèn. Trương Thăng lúc này mới nhớ tới, công nhân khu ký túc xá nữ phần lớn đều là độc thân. Hôm nay là đêm giao thừa, có thể toàn bộ đã về nhà đoàn tụ gia đình. Những cô chưa về, phỏng chừng là có bạn trai. Đêm giao thừa, đương nhiên cũng sẽ không ở nhà, mà đều đến nhà bạn trai cả.

Nghĩ đến đây, Trương Thăng trong lòng cảm thấy áy náy. Hắn âm thầm trách mình sao không suy tính cẩn thận, sớm nên nghĩ đến tình huống này, mời Trịnh Tiểu Lộ về nhà ăn cơm. Nếu cô đã đồng ý ra ngoài đi dạo thì cũng sẽ không cự tuyệt lời mời này. Toàn bộ khu lầu trống vắng, chỉ có một mình cô ở đây. Vắng ngắt, thật là thê lương đến cỡ nào.

Trương Thăng vốn bận tâm Trịnh Tiểu Lộ ngại ngùng, nên tự mình đi lên lầu. Nếu ở bên ngoài chờ thì sợ lúc này có thể không kèm chế được. Hắn nhìn đồng hồ, thấy mới 6:38', cách giờ hẹn còn có hơn một tiếng đồng hồ thì lúc này liền lén lút lên lầu.

Tiểu Lộ ở trên lầu ba, trong nhà máy vì muốn tiết kiệm điện, nên đèn trong hành lang rất tối. Khi tới lầu ba rồi mới thấy sáng. Trương Thăng đã từng đến tòa nhà này sửa đường dây điện bị hư, nên biết được con gái ở như thế nào, tự nhiên bước chân liền nhẹ nhàng lại.

Nhà vệ sinh, nhà tắm, phòng giặt đồ đều là công cộng. Vòi nước trong phòng giặt không có đóng kỹ, thanh âm tách tách của giọt nước rơi xuống vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Trương Thăng lặng lẽ đến trước cửa gian phòng Trịnh Tiểu Lộ. Bên trong đèn sáng hơn so với ngoài hành lang một chút. Hiển nhiên là bên

trong có người. Trương Thăng đứng lại, đang muốn gõ cửa, thì bên trong truyền đến giọng nói của Trịnh Tiểu Lộ:

- Ba, mẹ, bước sang năm mới. Tiểu Lộ lại thêm một tuổi, so với trước kia hiểu biết hơn rất nhiều.

Trương Thăng âm thầm kinh ngạc. Cô không phải là cô nhi sao? Làm sao lại có cha mẹ ở đây nhỉ?

Khu ký túc xá này xuống cấp nghiêm trọng. Nước sơn của cánh cửa đã đổi màu, khe hở của cửa vô cùng lớn. Trương Thăng hạ thấp người, xuyên qua khe hở nhìn vào bên trong, thấy Trịnh Tiểu Lộ đang ngồi trên giường, trước mặt là một cái tủ đầu giường kiểu cũ của nhà khách. Trên cánh cửa tủ còn có ngôi sao năm cánh màu đỏ. Bên cạnh còn có một tô . Trên giường thì phủ đầy báo chí, bên trên có một đám sủi cảo.

Trịnh Tiểu Lộ mặc một chiếc áo lông kiểu cũ đã bạc màu. Phía dưới là cái quần bò bình thường, đeo một cái tạp dề hoa nhỏ màu trắng, đang ngồi làm bánh sủi cảo, vừa nói chuyện với đối diện.

Cô ở nhà máy, trước mặt người khác lúc nào cũng cười ngọt ngào, làm cho người ta cũng cảm thấy ngọt từ trong ra ngoài. Nhưng hiện tại nụ cười lại mang theo điếm chua xót.

Chỉ nghe cô tiếp tục nói:

- Mẹ, Tiểu Lộ trưởng thành rồi, biết nhiều rồi, không còn cầm sủi cảo mà chơi nữa, không chọc cho mẹ tức giận nữa. Mẹ xem, con làm sủi cảo nè, có ngoan không? Mẹ sẽ lì xì cho con chứ? Mẹ nếu không cho thì ba nhất định sẽ cho. Ba hiểu con nhất mà.

Cô cầm lấy một miếng bột, nhặn nhân bánh vào, rồi dùng sức nắn nó lại, rất trẻ con nói:

- Đây là cái sủi cỏ cuối cùng, cũng giống như mẹ, con cũng bỏ một đồng tiền xu vào. lát nữa, cả nhà chúng ta sẽ cùng ăn sủi cỏ nhé. Xem ai may mắn, ăn được cái sủi cỏ có đồng tiền này.

Đối diện vẫn không có động tĩnh. Trương Thăng trong lòng cảm giác không được bình thường, từ khe cửa nhìn lại, chỉ thấy Trịnh Tiểu Lộ đứng lên, tự nói chuyện:

- Nước trong nồi cơm điện sôi rồi. Nhân bánh thịt bò rau hẹ cũng đã có rồi.

Chỉ thấy cô cầm đồng bánh sủi cỏ lên, bỏ vào trong cái xong hấp, rồi bỏ vào trong nồi cơm điện. Sau đó trở lại, cúi thấp đầu, hai ngón tay xoắn lại với nhau, như thế là đã làm gì sai, đang chờ người lớn trách phạt:

- Cha mẹ, Mạch Hiểu Tề ngày hôm qua tự sát rồi. Lúc ấy con đã đến thăm anh ấy. Con biết anh ấy theo đuổi con là vì con ngoan, con biết nghe lời, trẻ tuổi và lại xinh đẹp.

- Con cũng không thể nói rõ con có thích anh ấy không. Nhưng con thật sự là muốn gả cho anh ấy. Anh ấy giống như cha lúc còn trẻ. Mọi người nếu nhìn thấy anh ấy thì sẽ biết. Nhưng giờ anh ấy đã chết rồi. Khi con đến thăm anh ấy thì anh ấy đã tự sát. Người nhà của anh ấy mắng con là sao chổi, còn đánh con. Cha mẹ, thật con là sao chổi sao? Con thật sự khắc người sao?

Cô bỗng nhiên bụm mặt mà khóc, cả vai run lên, khóc thút thít:

- Cha mẹ, hãy tha thứ cho con. Con không bao giờ tùy hứng nữa. Con sẽ ngoan ngoãn, không chọc hai người tức giận nữa. Hai người tha thứ cho con đi, đừng bỏ con ở lại một mình. Con cô đơn lắm.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tình Thâm Lặng

Trương Thăng hiện tại có thể xác định trong phòng không có ai. Hành động dị thường này của Trịnh Tiểu Lộ rất có thể là trước kia cô đã từng chịu qua đả kích rất lớn. Cô là cô nhi. Thông qua từng lời nói kích động của cô thì dường như cái chết của cha mẹ có quan hệ trực tiếp với cô. Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?

Tim của Trịnh Tiểu Lộ giống như là đang bị ai cắt. Trí nhớ thời thơ ấu đã xa vời. Rất nhiều chuyện đã mờ đi. Duy chỉ có chuyện phát sinh ngày hôm đó là vẫn khắc sâu trong trí nhớ của cô. Trở thành một bóng ma vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi.

Năm đó, khi cô chỉ vừa mới năm tuổi, là một viên ngọc quý trong tay cha mẹ. Ngày hôm đó trời mưa, nhưng cô vẫn cứ nằng nặc đòi ra ngoài thả diều. Cha mẹ cô nói rằng trời đang mưa, nhưng cô lại không nghe.

Vì quá cứng chiều đứa con gái mà cha mẹ đành đưa cô ra ngoài, ở trong sân thả diều. Con gió bị gió thổi đi, thổi lên thật cao. Ba của cô thì nắm con diều, còn mẹ và cô thì đứng dưới ô, cười thật vui vẻ.

Nhưng đúng lúc này, con diều bị mắc kẹt vào đường dây cao thế. Khi đó dây điện là lộ thiên bên ngoài. Dòng điện theo nước mưa nhanh chóng thấm xuống đất. Ba cô ngã xuống đất, nụ cười vĩnh viễn không còn nữa. Thất kinh, mẹ cô chạy lại chỗ chồng, và bà cũng vĩnh viễn ngã xuống.

Nếu không phải lúc ấy, Tiểu Vũ đang chơi đùa trong sân, khi thấy được hết thảm thì mãnh liệt nhào tới đè cô xuống, để cô không chạy lại chỗ ba mẹ mình thì hiện tại cô cũng đã ở bên thế giới bên kia rồi.

Chuyện này vĩnh viễn trở thành một ký ức đau thương không thể phai mờ trong tâm trí cô. Khi mâu thuẫn với bạn bè, chúng đã dùng sự việc này mà mắng cô là đồ sao chổi. Mắng cô khắc chết ba mẹ mình. Trẻ con nói thì giống như ruột để ngoài da, nhưng lần nào nghe được, lại giống như xát muối vào vết thương trong lòng của cô. Đau, rất đau.

Lặng yên khóc một trận, cô bỗng nhiên nhảy dựng, bóng dáng lại biến mất. Chắc là đang mở nồi lấy sủi cảo. Sau đó cô lại đem đi xả nước lạnh, trong phòng lại tiếp tục truyền ra tiếng lầm bầm của nó:

- Để nấu lại một lần là có thể ăn rồi. Tối nay, anh Trương Thăng mời con đi xem pháo hoa. Anh Trương đối với con rất tốt. Con có thể nhìn ra được anh ấy rất thích con.

Ngoài cửa nghe được, Trương Thăng đỏ bừng cả mặt.

- Anh ấy thích con, che chở cho con. Anh ấy thật là tốt và con cảm nhận được. Nhưng con không biết mình có nên chấp nhận anh ấy không. Cha mẹ, con..con là sao chổi, khắc nhân mệnh sao?

Trương Thăng nghe xong, cảm thấy thật đau lòng. Khó trách cô mặc kệ đối với ai cũng đều tươi cười. Cô tốt cuộc đã thừa nhận áp lực tâm lý của mình, luôn chú ý không gây ra phản cảm cho người khác. Cô tuổi còn nhỏ, nhưng bờ vai non nớt kia đã phải chịu đựng gánh nặng tâm lý như thế nào.

Trương Thăng không dám quấy rầy cô. Nếu hiện tại mà gõ cửa, với tính cách mẫn cảm của cô, rất có thể sẽ nghĩ rằng hắn đang sốt ruột, nên sẽ tùy tiện ăn một chút gì đó rồi theo hắn đi.

Hãy để cho cô ấy ăn một bữa cơm yên bình với cha mẹ của mình.

Trương Thăng lặng lẽ lui ra ngoài, xuống đến lầu hai thì dừng lại, xuất ra điều thuốc, lặng yên mà hút.

Trong bóng đêm, một ánh lửa bập bùng. Ngẫu nhiên bên ngoài truyền đến tiếng pháo, xua tan màn đêm yên tĩnh.

Lúc Trương Thăng gõ cửa phòng, Trịnh Tiểu Lộ xuất hiện ở cửa, vẫn là cô gái có nụ cười ngọt ngào. Biết rõ sự thống khổ và tra tấn trong nội tâm của cô, Trương Thăng càng cảm thấy thương tiếc cho cô. Trên con người cô không biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhưng sự đả kích đó đã ảnh hưởng tới cuộc đời của cô. Trịnh Tiểu Lộ ngoài mặt thì rất lạc quan, nhưng kỳ thật lại rất miễn cảm và tự ti. Cô sợ người khác ghét bỏ mình. Ở trước mặt người khác lúc nào cũng chỉ muốn làm cho họ vui, còn mình thì chôn dấu vết thương lại.

Tối nay, Trịnh Tiểu Lộ thay một chiếc áo lông. Cái áo làm cho dáng người vốn thon thả của cô mập hơn một chút. Nhưng cặp chân dài bên trong cái quần jean lại rất rắn chắc, đường cong cực kỳ hoàn mỹ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi thân hình mập mạp ở trên, ngược lại càng cảm thấy đáng yêu hơn.

Trang phục của cô không có theo mốt, có chút cũ kỹ, nhưng lại rất sạch sẽ. Hơn nữa, với dáng người của cô thì kỳ thật cũng chẳng cần trang phục hàng hiệu. Cho dù có phủ một tấm khăn trải giường thì vẻ đẹp thanh thuần của cô vẫn hiển lộ ra ngoài.

Quảng trường lúc này đầy người. Khi hai người đến quảng trường thì người ta đã tập nập. Các cây cối ven đường đều treo đèn màu rực rỡ.

Quảng trường này rất lớn, nhưng hiện tại đã kín hết chỗ. Trịnh Tiểu Lộ dáng người xinh đẹp, nụ cười ngọt ngào khiến cho người đi ngang phải ngoái đầu nhìn lại. Trương Thăng lúc nào cũng nhìn trộm cô, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Giờ khắc này, hẳn chỉ ước thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại, khiến cho hạnh phúc của hắn vĩnh viễn được tiếp tục như vậy.

Dòng người chật chội, Trương Thăng cố kềm nén trái tim, nói với Trịnh Tiểu Lộ:

- Tiểu Lộ, nơi này nhiều người quá. Chúng ta qua chỗ khác đi.

Hắn nói xong, rồi làm như rất tùy ý mà nắm tay Trịnh Tiểu Lộ.

Bàn tay nhỏ bé hơi cứng một chút. Trương Thăng trong lòng căng thẳng. Hắn lo lắng Trịnh Tiểu Lộ sẽ cự tuyệt. Cho tới nay hắn đều chưa cưỡng cầu ai cái gì, bởi vì hắn cho rằng mình không xứng. Nếu tin tức Kiều Tây còn chưa xác thực thì hắn còn không có dũng khí nắm tay Trịnh Tiểu Lộ. Nhưng hiện tại hắn đã có năng lực mang đến hạnh phúc cho người mình yêu. Hắn không muốn buông tay.

Trương Thăng làm như không nhìn thấy sự giãy dụa của Trịnh Tiểu Lộ, tay càng nắm chặt hơn. Bàn tay của Trịnh Tiểu Lộ hơi lạnh một tý, nhưng lại rất mềm mại. Trương Thăng trên mặt lộ ra chút khẩn trương, nói với Trịnh Tiểu Lộ:

- Tiểu Lộ, cô có mệt không? Phía trước có bán thức uống nóng đấy. Chúng ta qua đó thử xem.

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của Trương Thăng, Trịnh Tiểu Lộ thẹn thùng cúi đầu, nhu thuận gật đầu.

Trương Thăng vui vẻ cực kỳ, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, khoái hoạt mà bước đến cửa hàng bán thức uống nóng, chẳng khác gì một đôi tình nhân. Không, bọn họ chính là một đôi tình nhân. Trịnh Tiểu Lộ không có cự tuyệt tâm ý của mình, không phải sao?

Hai người ngồi đối diện nhau trong quán nước. Hai cái ly thủy tinh trong suốt, có cắm hai cái ống hút thật dài. Dưới ánh đèn hồng quang, Trịnh Tiểu Lộ như càng thêm xinh đẹp. Ngập chìm trong hạnh phúc, Trương Thăng không biết lấy lời gì mà diễn tả.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Đêm Giao Thừa Đáng Nhớ

Sau khi uống nước xong, lại nói chuyện với nhau. Khi bọn họ đi ra khỏi quán, Trương Thăng lại tiếp tục nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trịnh Tiểu Lộ.

Đám người buôn bán hôm nay không muốn bỏ lỡ cơ hội bán hàng. Khí cầu, mặt nạ, kem, mút quả. Những ngọn đèn màu treo trên các cành cây lóe lên không ngừng, khiến cây cối trở nên diễm lệ hơn.

Trương Thăng và Trịnh Tiểu Lộ nói chuyện với nhau, vòng qua quảng trường chậm rãi bước đi. Trong mắt của Trương Thăng lúc này cũng chỉ có một mình Trịnh Tiểu Lộ.

Trịnh Tiểu Lộ rất thích những trường hợp như thế này. Không khí xung quanh rất nhanh ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Sự câu nệ ban đầu đã nhanh chóng biến mất.

Phía trước có một chú bé con rất đáng yêu, trong tay cầm quả bóng bóng hình chuột Mickey. Chú bé một tay cầm sợi dây, một tay sờ con chuột. Nhưng đáng tiếc sờ cả nửa ngày, thậm chí nhảy lên cũng không sờ tới, không khỏi gào khóc lên.

Bộ dạng của con nít khi khóc rất đáng yêu. Cha mẹ của cậu bé cười to. Trịnh Tiểu Lộ nhìn thấy cũng cảm thấy buồn cười. Cô bước đến hai bước, cầm lấy sợi dây buộc quả bóng, kéo thấp xuống một chút, cười nói với chú bé:

- Em nhỏ à, đừng khóc nữa. Dây ở trong tay em nè, kéo thấp một chút là có thể đung đến.

Chú bé con khi sờ được cái bong bóng thì lập tức mỉm cười. Trương Thăng ở một bên đứng nhìn, trong lòng cảm thấy tràn đầy hạnh phúc. Ngọn đèn màu chiếu rọi khuôn mặt xinh đẹp của Trịnh Tiểu Lộ, vừa có hơi tử thanh xuân, vừa có sự ngây thơ hồn nhiên.

Cô gái như vậy mới là một người vợ người mẹ hoàn mỹ. Trương Thăng nghĩ thầm trong đầu.

Chín giờ, đợt pháo hoa thứ nhất được bắn lên. Khắp nơi đều sáng bừng. Ngay sau đó, viên pháo hoa thứ hai được bắn lên, dưới sự nháy nhót hoan hô của mọi người mà bay lên bầu trời, rồi rớt xuống như trận mưa sao.

Đỏ tươi, xanh thắm, vàng óng ánh, hồng tía rực rỡ. Trương Thăng khi nhìn thấy Trịnh Tiểu Lộ cười vui, cảm thấy vô cùng mỹ mãn mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, rồi lại nhìn lên trên bầu trời.

Pháo hoa được bắn rất nhanh. Giá của pháo hoa rất đắt. Chỉ diễn ra trong một giờ, nhưng tiêu phí là cực kỳ kinh người. Lúc này đã mười giờ đêm, Trịnh Tiểu Lộ không biết khiêu vũ, Trương Thăng thì không thể đem cô đến phòng khiêu vũ được. Hơn nữa, với tính cách thích yên tĩnh của cô thì lại càng không thích hợp. Hai người liền đến rạp chiếu phim gần đó, phát hiện bộ phim đã được mở màn bốn mươi phút rồi. Nếu bây giờ mà đi vào xem hết một bộ phim thì chắc hơn mười hai giờ. Dưới sự yêu cầu của Trịnh Tiểu Lộ, mặc dù chưa được thỏa mãn lắm, nhưng Trương Thăng cũng đành đưa cô về nhà.

Bất kể thế nào, hôm nay đã mở ra được cục diện. Chuyện nam nữ, không giống như chuyện làm ăn. Thuần túy chính là một loại cảm giác. Trương Thăng cảm nhận được, Trịnh Tiểu Lộ là đang tiếp nhận hẳn, chuẩn

bị tâm lý làm bạn gái của hắn. Thời gian giữa hai người còn dài, cũng không cần nôn nóng.

Chiếc xe taxi dừng lại trước cửa ký túc xá của Trịnh Tiểu Lộ. Trương Thăng cũng không keo kiệt mấy đồng bạc làm gì. Hắn chỉ muốn được ở thêm với Trịnh Tiểu Lộ thêm một lát. Hai người bước đi dưới ngọn đèn đường. Trương Thăng đi sát bên cạnh cô, nắm lấy tay cô.

Bàn tay mềm mại của Trịnh Tiểu Lộ, bởi vì ngồi trong xe nên rất ấm. Là do Trương Thăng đang nắm tay cô, hay là tại không gian quá yên tĩnh, nên trong lòng Trịnh Tiểu Lộ có chút khẩn trương, lòng bàn tay hơi ẩm ướt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người cứ như vậy nắm tay nhau mà đi. Thời gian ngắn ngủi nhưng lại dài như một thế kỷ.

Người ngọc bên cạnh, bàn tay ngọc trong tay mình. Mộng đẹp rồi cuộc cũng thành sự thật.

Khi tới dưới lầu, Trịnh Tiểu Lộ nhân cơ hội rút tay ra khỏi tay hắn, cũng không dám nhìn hắn, chỉ cúi đầu nói:

- Anh Trương, tôi tới rồi. Tôi trở về phòng đây.

Trong mắt cô lóe lên sự bối rối và ngỡ ngàng. Ánh mắt nóng rực của Trương Thăng khiến cô không chịu được. Cô không dám đợi Trương Thăng trả lời, vội xoay người, chạy thẳng tới hành lang.

- Tiểu Lộ!

Trương Thăng vội gọi một tiếng. Trịnh Tiểu Lộ nghi ngờ quay đầu lại:

- Gì ạ?

Trương Thăng chậm rãi bước tới, cúi đầu nhìn ánh mắt Trịnh Tiểu Lộ. Ánh đèn đường màu xanh nhạt chiếu thẳng vào gương mặt Trịnh Tiểu Lộ,

thuần khiết trong suốt. Ánh mắt đó nhìn hẩn, dường như hơi khiếp sợ, nhưng lại hơi mê hoặc, giống như vừa muốn thân cận nhưng lại sợ bị tổn hại.

- Anh Trương, chuyện...chuyện gì?

Thanh âm của Trịnh Tiểu Lộ cũng có chút run rẩy.

Trương Thăng mỉm cười. Gia tài kếch sù sắp có khiến hẩn tự tin hơn. Trịnh Tiểu Lộ chợt phát hiện Trương Thăng giống như là đầu thai thoát cốt, biến thành một người khác. Ánh mắt đó không ngờ lại dám nhìn thẳng cô.

Cô khiếp sợ cụp mắt xuống, chỉ nghe Trương Thăng cười nói:

- Không có gì, chỉ là phát hiện trên miệng của em còn dính kẹo đường đấy.

Trịnh Tiểu Lộ thở nhẹ, mặt đỏ lên, cuống quýt nói:

- Thật à? Ở chỗ nào? Mất mặt quá đi. Sao anh không nói sớm cho tôi biết?

Trương Thăng bỗng nhiên cầm lấy hai tay của cô, nhìn thẳng vào gương mặt cô, nói:

- Đừng nhúc nhích, để tôi giúp cô lấy ra.

Trịnh Tiểu Lộ thần thái trong mắt chợt lóe, dường như ý thức được cái gì, nhất thời tim đập mạnh, hô hấp cũng dồn dập hơn.

Trương Thăng vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng đặt lên bờ môi của cô. Môi của Trịnh Tiểu Lộ mềm mại, non mịn, có chút trơn bóng, xúc cảm mê người. Sau đó hai cánh tay Trương Thăng đưa tới, giống như đang nắm một báu vật hiếm có, nhẹ nhàng nâng gương mặt xinh đẹp của cô lên.

Trịnh Tiểu Lộ lông mi nhẹ nhàng run rẩy. Mắt thấy con người màu đen sùng mẫn hiem thấy của Trương Thăng ngày càng gần, cô không dám nhìn ánh mắt của hắn. Khi gương mặt đó càng lúc càng gần thì cô liền nhắm hai mắt lại.

Trương Thăng lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy, người được hơi thở thanh xuân của một cô gái. Đầu hắn bắt đầu u mê, cả người giống như trong mộng. Hắn một tay đỡ lấy đầu của Trịnh Tiểu Lộ, một tay mạnh mẽ ôm lấy eo của cô, rồi đột nhiên hôn lên.

Khi làn môi của hai người chạm nhau, Trương Thăng cảm thấy thân thể của mình giống như bùng nổ thành hàng trăm mảnh. Bồng bênh lơ lờ, thật lâu sau mới trở lại như cũ.

Môi của cô ngọt lịm. Trương Thăng giống như sợ làm vỡ nó. Thật nhẹ nhàng. Sau đó, Trương Thăng dùng đầu lưỡi của mình bắt đầu thử thăm dò môi của cô. Bờ môi ban đầu còn ngoan cường, nhưng rồi lại nhút nhát mở ra. Trương Thăng lập tức giống như được đả thông hai huyết âm đốc, lập tức như con sói, gặt gao mút lấy đầu lưỡi của cô.

Trịnh Tiểu Lộ ưm một tiếng. Trương Thăng rõ ràng cảm giác được tiếng đập dồn dập của trái tim cô. Cánh tay của cô đang run rẩy. Trịnh Tiểu Lộ không phải là ôm hắn, mà là gặt gao "bắt lấy" hắn. Bằng không thân hình cô sẽ xụi lơ xuống.

Thời gian trôi qua, cảm thấy hít thở không thông, Trịnh Tiểu Lộ mới đột nhiên đẩy hắn ra, xấu hổ kêu lên một tiếng rồi xoay người bỏ chạy.

Trương Thăng đuổi theo hai bước, ở phía sau hô to:

- Tiểu Lộ!

Trịnh Tiểu Lộ đứng lại, nhưng không dám quay đầu nhìn lại. Trương Thăng nhìn thấy từ mang tai xuống dưới cổ của cô là cả một màu đỏ. Hắn

cảm thấy trong lòng ấm áp, lớn tiếng nói:

- Lát nữa là sang năm mới rồi. Tiểu Lộ, bắt đầu một năm mới. Em nhất định sẽ hạnh phúc.

Trịnh Tiểu Lộ không dám lên tiếng. Cô chỉ dừng một chút rồi chạy vội lên lầu. Trương Thăng sờ vào môi của mình, bỗng nhiên mỉm cười ngọt ngào.

Đây chính là hương vị tình yêu.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đạo Nghĩa Hai Bên

Trưởng phòng Mạch chết rồi, cũng chẳng giải quyết được gì.

Phương diện trại giam điều tra rất chính xác. Trước sau khi Mạch Hiểu Tề tự sát, ngoại trừ luật sư của y ra thì cũng không có người nào vi phạm quy định mà gặp y. Trong trại giam cũng không có diễn ra tình trạng ma cũ bắt nạt ma mới khiến cho Trưởng phòng Mạch chịu không nổi mà tự sát.

Y là trước mặt mọi người, khi ăn cơm đã dùng chiếc đĩa đâm thẳng vào yết hầu của mình mà chết. Cảnh sát và phạm nhân có mặt đều có thể làm chứng nên không thể hoài nghi người khác. Hơn nữa, thời điểm y tự sát là lúc y chuẩn bị được đưa lên viện Kiểm sát để khởi tố. Trong tay của y hiện có hơn năm triệu đồng tiền không rõ nguồn gốc. Đối với nhà máy in ấn Ba Sao mà nói, cho dù là nhà máy in ấn quy mô lớn nhất thành phố thì bấy nhiêu đó cũng đủ để phán án tử hình. Cuối cùng chỉ có thể quy kết là sợ tội mà tự sát.

Trương Thăng sau khi nghe được tin tức này, trong lòng liền liên tưởng đến cái ngày Mạch Hiểu Tề tự sát đã thấy một người rất giống Từ Hải Sinh xuất hiện. Mặc dù hắn rất nhanh bỏ đi suy nghĩ này, nhưng trong lòng của hắn vẫn cảm thấy có chút bất an. Từ Hải Sinh đối với hắn không tệ. Hắn không hy vọng cái chết của Mạch Hiểu Tề không liên quan đến Từ Hải Sinh.

Việc khai thác, phát triển khu Kiều Tây qua tết Nguyên Đán liền chiêng trống rùm beng mà triển khai. Đã bắt đầu đưa ra những chính sách ưu đãi cho các xí nghiệp khi đầu nhập vào khu. Phương diện giao tiếp, tất

nhiên là Giám đốc Từ quen thuộc nhất, nên cũng sẽ dễ dàng tìm được người làm ăn chung. Cho nên, ông ta liền gánh vác trách nhiệm này.

Đến lúc này Trương Thăng chỉ cần ở nhà chờ tin tức này biến thành tiền. Thông qua mấy lần nói chuyện điện thoại với Giám đốc Từ, đã có một số nhà máy chú ý khu đất của bọn hắn. Trước mắt đang đàm phán giá với đối phương. Khi nào có được manh mối thì sẽ gọi hắn tới để cùng đàm phán.

Nhưng Trương Thăng cũng không nhàn rỗi. Hắn thông qua tin tức trên báo chí, TV, tìm tất cả những gì có liên quan đến khu Kiều Tây. Còn thật sự nghiên cứu hàm nghĩa trong đó. Nếu không làm gì thì tới Kiều Tây, từ miệng người khác lấy được tin tức hữu dụng.

Kiều Tây đã thật sự thay đổi. Từ một mảnh đất hoang vu, sang năm mới liền mang theo hơi thở của mùa xuân, biến thành một địa phương đầy sức sống. Trương Thăng bởi vì kinh nghiệm thất bại của lần đầu tư chứng khoán trước, nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì hắn chưa hiểu rõ về một việc gì thì đã dậm đầu tham gia vào. Có được kinh nghiệm xương máu đó, lần này hắn càng thêm cẩn thận.

Hiểu rõ hơn, Trương Thăng trong lòng mơ hồ sinh ra một ý tưởng sâu xa. Chỉ có điều ý tưởng này nhất thời còn chưa thành hình, cho nên cũng không nói cho Từ Hải Sinh nghe.

Trương Thăng và Trịnh Tiểu Lộ đã trao nhau nụ hôn vào đêm giao thừa nên tình cảm tiến triển rất nhanh chóng. Trương Thăng sau khi chính thức xác định quan hệ yêu đương, đã hướng cô tiết lộ tin tức mình sắp phát tài khi đi vay mua đất ở vùng ngoại thành.

Trịnh Tiểu Lộ cảm thấy rất vui, vì Trương Thăng sẽ thoát khỏi cuộc sống khó khăn, chứ chưa ý thức được điều này đối với cô có ý nghĩa gì,

càng không hỏi thăm hẵn rốt cuộc là phát tài bao nhiêu. Điều này khiến Trương Thăng cảm thấy rất hổ thẹn.

Cô gái ham giàu trên đời này rất nhiều. Nhưng điều này lại chẳng liên can gì đến Trịnh Tiểu Lộ. Cô thuần khiết như một viên pha lê. Chỉ cần anh đối với cô ấy tốt, chẳng sợ hai người chỉ uống nước sôi, cô ấy cũng sẽ cam tâm tình nguyện đi theo anh suốt đời.

Những cô gái như vậy không nhiều lắm. Họ giống như một bảo vật còn sót lại. Rất may mắn, bảo vật này hẵn đã chiếm được. Vì thế, Trương Thăng càng thêm quý trọng cô.

Hôm nay, Trương Thăng nhận được cuộc điện thoại của Từ Hải Sinh, nói hẵn đến nhà máy gặp mặt. Ông ta nói rằng mình đã liên lạc được với một doanh nghiệp rất tốt, chuẩn bị qua tay đem đất bán đi. Vừa lúc Trương Thăng điều tra được một đại lượng tư liệu, tư tưởng kia trong đầu lại càng nung nấu hơn, muốn cùng Từ Hải Sinh thảo luận một chút. Vì thế đã lập tức chạy xe đạp đến nhà máy.

Lúc này, trong văn phòng Từ Hải Sinh.

Từ Hải Sinh cúp điện thoại, hai chân thoải mái gác lên bàn làm việc, nhẹ nhàng lay động mũi giày. Đôi giày bóng láng, gần như có thể thấy được mặt người. Trên bàn đặt một lọ hoa, bên trong có vài bông hoa tươi, kiêu diễm ướn át.

Đối diện là một người đàn ông trung niên có nốt ruồi nơi khóe miệng, mặc một chiếc áo bông in hoa, chiếc quần thường màu xanh nhạt, thắt lưng đeo bao di động. Chiếc máy nhắn tin này không phải là cái cục gạch như bấy giờ, mà là thương hiệu Motorola rất đẹp. Nhìn qua, hẵn là một ông chủ lớn rất có thực lực.

Từ Hải Sinh hút thuốc, mỉm cười nói:

- Lúc trước, tôi chỉ ôm ý tưởng thử một chút. Thứ nhất, đây là sự phiêu lưu lớn. Thứ hai, tiền của chúng tôi là để vận tác trong công việc, hận không thể một phen tiền tách ra thành hai. Nên không có tiền để ném vào cuộc phiêu lưu này, chỉ có thể bỏ ra mấy trăm ngàn mà thôi. Thành thì một vốn bốn lời, bại thì cũng không tổn thất quá lớn. Không thể tưởng tượng được, ông trời lại thương người, chuyện này thật đúng là thành.

Ông ta vẩy tàn thuốc xuống dưới đất, cười nói tiếp:

- Mảnh đất trống này nằm ở khu trung tâm xã Kiều Tây. Hiện tại giá cả đã tăng lên gấp ba. Theo lý thì hiện tại đem bán mảnh đất này ra cũng đã có được một vốn bốn lời rồi. Nhưng cục xương này có bao nhiêu tủy thì tôi sẽ mút cho bằng hết.

- Cho dù mấy triệu đồng cũng chẳng đáng trong mắt tôi. Mảnh đất này không kiếm được mấy chục triệu, tôi làm sao bỏ đi miếng thịt béo như vậy? Một lát nữa cậu ta tới rồi, anh hãy đảm đương người đại diện của một doanh nghiệp, đưa ra giá gấp hai hoặc ba lần với cậu ta, đem toàn bộ đất mua lại. Sau đó, haha...

Người đàn ông kia tùy tiện nói:

- Không thành vấn đề, tiêu tử này dễ đổi phó không?

Từ Hải Sinh cười nói:

- Cậu ta cái gì cũng chưa quen. Mấy triệu đồng cũng đủ đập cậu ta choáng rồi. Cứ việc yên tâm đi. Một kẻ nghèo hèn trong chớp mắt biến thành triệu phú, cậu ta còn không vui vẻ ký hợp đồng sao?

Người trung niên bật cười ha hả.

Từ Hải Sinh trầm tư một lát, lại thản nhiên nói:

- Cậu ta... thật sự rất tốt. Đáng tiếc là cậu ta cách chúng ta quá xa. Có phải là một tài năng để bồi dưỡng hay không thì còn rất khó nói. Tôi thì lại không có thời gian để chỉ điểm cho cậu ta. Nếu không, tôi thật cũng muốn dẫn dắt cậu ta một phen.

Người trung niên đối diện cười nói:

- Có thể làm cho anh cảm thấy tiếc, hẳn là không tồi. Nhưng, anh tại sao lại muốn nuốt đất của cậu ta?

Từ Hải Sinh cười nói:

- Đây là hai chuyện khác nhau. Người làm ăn thì nói chuyện làm ăn. Lợi hợp là bằng hữu; lợi phân thì là đối thủ. Trên thương trường chỉ có lợi ích vĩnh viễn chứ không có bằng hữu vĩnh viễn. Không thể nói đến nhân tình được. Đây là luật thép trên thương trường. Chúng ta xử lý việc chứ không xử lý con người.

- Kỳ thật, đối với cậu ta tôi cũng đủ lòng từ bi rồi. Tôi muốn đối phó cậu ta, biện pháp hãy còn rất nhiều. Ví dụ như phát ra phong thanh, nói là thủ tục mảnh đất này không đầy đủ, hù người muốn mua, hoặc thúc giục ngân hàng đòi nợ, hoặc hạ giá thấp khiến cậu ta bán đất...Mà tôi bảo anh ra giá cao gấp ba lần mua lại cũng đã là cho cậu ta một miếng thịt béo rồi.

Người đàn ông trung niên kia cười nói:

- Chính xác. Đây cũng không phải là phong cách của anh. Anh làm việc trước giờ luôn chú ý từ giá thấp nhất kiếm được lợi ích lớn nhất. Hiện tại pháy ra từ tâm, thật sự là nằm ngoài dự liệu của tôi.

Từ Hải Sinh nghe xong, cười nhưng không nói.

Ông ta thật sự xem Trương Thăng là bạn, cũng không phải nói láo. Nếu ông ta có thịt ăn, ông ta cũng không ngại mà phát cho Trương Thăng

một chút canh. Chính vì thế mà ông ta mới không ra bày ra thủ đoạn ép giá. Nhưng trong mắt của ông ta, trên đời hết thảy đều có giá cả. Trương Thăng muốn chia sẻ lợi nhuận với ông ta lớn hơn nữa thì không được. Cho dù anh em ruột cũng không được.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Kiên Quyết

- Giám đốc Từ!

Trương Thăng vừa vào cửa đã vội vàng chào hỏi.

Từ Hải Sinh vội vàng rút chân về, mỉm cười giới thiệu:

-Ồ, để tôi giới thiệu với cậu một chút. Vị này là ông chủ của nhà máy cơ điện lạnh Đông Thăng, Khâu Minh Nghĩa tiên sinh. Bọn họ muốn mua lại mảnh đất trồng rau của cậu đấy. Lão Khâu, đây chính là chú em Trương Thăng mà tôi đã nói với anh. Mọi người nói chuyện với nhau đi.

Người đàn ông tên Khâu Minh Nghĩa vội vàng đứng lên, đưa cho Trương Thăng một điều thuốc, khách khí cười nói:

- Chú em Trương, đã nghe danh từ lâu. Nhà máy của chúng tôi muốn xây dựng một phân xưởng ở khu kinh tế mới, nghe nói trong tay cậu có hơn ba trăm mẫu đất, tôi tính toán mua lại toàn bộ. Hôm nay hẹn cậu tới đây, chính là muốn nghe một chút điều kiện của cậu.

Lúc này, Trương Thăng đã có chút tự tin và chủ kiến. Người cũng đã hơi lão luyện trầm ổn, không giống như người thiếu kiên nhẫn lúc trước, dễ dàng bị người ta dắt mũi đi. Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Anh Khâu, anh muốn mua lại toàn bộ ba trăm mẫu đất của tôi sao? Giá cả như thế nào?

Khâu Minh Nghĩa cười ha hả, nói:

- Nhà máy điện lạnh của chúng tôi ở tỉnh Z là nhà máy số một số hai đây. Xây dựng nhà máy ở đây, lấy tỉnh làm cứ điểm, từ đó bao trùm ra toàn bộ thị trường đông bắc. Đây chính là suy nghĩ của chúng tôi. Cho nên quy mô của nhà máy đương nhiên là không nhỏ rồi. Điều duy nhất chúng tôi có thể làm là thanh toán tiền. Hiện tại, một mẫu ở chỗ trung tâm khu kinh tế là ba chục ngàn. Ở những chỗ khác kém hơn là khoảng hai chục ngàn. Chú em Trương, đất của cậu cũng không phải là nơi tốt nhất. Như vậy đi, tôi ra giá hai mươi một ngàn năm trăm đồng một mẫu. Toàn bộ mua lại, như thế nào?

Trương Thăng cũng không trả lời, hút một hơi thuốc, lặng yên tự hỏi. Giao tiếp với lão Cổ kia lâu như vậy, cái tật nôn nóng của hắn cũng đã sửa được không ít. Cũng không còn là tên tiểu tử mới ra đời nữa.

Khâu Minh Nghĩa mỉm cười nói:

- Chú em không cần phải ngại. Đây cũng là hơn tám triệu rồi. Nếu đổi là người khác cũng chưa chắc bỏ ra số tiền lớn như vậy.

Từ Hải Sinh vẫn cười híp mắt, ngồi một bên hút thuốc, dường như hoàn toàn không đếm xỉa đến. Lúc này, thấy Trương Thăng không nói lời nào mới cười ha hả:

- Tiểu Trương à, lão Khâu là một người rộng rãi đấy. Cái giá này cũng là công bằng rồi. Cá nhân tôi cho rằng cậu có thể suy xét một chút.

Lời này của ông ta rất hợp tình hợp lý, làm cho người ta cảm giác được là hoàn toàn đứng về phía Trương Thăng. Trương Thăng sau khi suy nghĩ, vẫn lắc đầu một cái.

Trương Thăng hút một hơi thuốc, nhẹ nhàng cười rộ lên:

- Hai mươi một ngàn năm trăm đồng một mẫu, ấn theo giá thị trường bây giờ là không cao cũng không thấp. Anh là bạn do anh Từ giới thiệu, tôi

cũng không muốn kỳ kèo với anh quá nhiều.

Hắn nói tới đây, Từ Hải Sinh và Khâu Minh Nghĩa trên mặt đều lộ ra nụ cười vui sướng. Không ngờ Trương Thăng lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, mấy ngày qua tôi có quan sát trong khu kinh tế mới, trong lòng đã có tính toán khác. Anh muốn mua đất, tôi cũng đồng ý bán. Nhưng nhiều nhất tôi chỉ bán cho anh một trăm hai mươi mẫu thôi. Số còn lại, tôi không bán.

Khâu Minh Nghĩa ngẩn ra, nụ cười lập tức cứng lại. Hơn nửa ngày mới nói:

- Chú em Trương, cậu đây không phải là đùa giỡn tôi sao? Tôi nói, chúng tôi muốn xây dựng một nhà máy thiết bị điện lạnh lớn. Một trăm hai mươi mẫu, làm sao có thể được? Cậu nếu cảm thấy giá không thích hợp thì chúng ta có thể thương lượng lại. Chỉ bán có một trăm hai mươi mẫu, đây là đạo lý gì chứ?

Trương Thăng nói:

- Anh Khâu, anh nếu cảm thấy đoạn đường kia rất tốt thì tôi có thể nhượng lại một trăm hai mươi mẫu cho anh. Nếu anh ngại nó nhỏ thì anh có thể hướng xung quanh mà khuếch trương. Tôi không phải là cố ý làm khó dễ cho anh. Trên danh nghĩa tôi có ba trăm năm mươi mẫu, nhưng tôi chỉ có thể bán một trăm hai mươi mẫu. Những chỗ khác tôi căn bản không muốn bán, cho dù giá cả là bao nhiêu.

Khâu Minh Nghĩa vẻ mặt không thể tin nổi, thoáng nhìn Từ Hải Sinh.

Từ Hải Sinh cũng là vẻ mặt hồ nghi. Trong mắt của ông ta, Trương Thăng chẳng khác nào là một đứa trẻ con. Hắn khi nào lại đi có loại chủ kiến này. Hơn nữa, lại còn không thương lượng với mình. Hay là, có người khác tìm hắn ra giá cao hơn mua hơn hai trăm mẫu đất và hắn đã đồng ý?

Từ Hải Sinh vội vàng hướng Khâu Minh Nghĩa nháy mắt. Khâu Minh Nghĩa liền hiểu ý, cười ha hả nói:

- Chú em Trương, cậu vẫn còn trẻ, việc buôn bán, nào mới có câu đầu tiên đã đem sự việc định rồi? Một khách thì không phiền hai chủ. Nếu đất bên cạnh đều đã có chủ hết rồi thì tôi làm sao mà xây dựng nhà máy?

- Cậu chắc không phải là đã đồng ý với người khác rồi chứ? Được, cứ xem như là tôi xem trúng mảnh đất này, cậu cứ ra giá đi, bao nhiêu tiền thì cậu mới bằng lòng bán nó cho tôi? Nếu cậu đã nhận tiền đặt cọc rồi thì cứ tính vào luôn. Tôi đây rất thoáng đấy.

Trương Thăng cười nói:

- Anh thật sự là rất rộng rãi. Tôi thích nói chuyện làm ăn với những người như anh. Nhưng, tôi thật sự chỉ có thể bán một trăm hai mươi mẫu, nhiều hơn một phần tôi cũng không bán. Anh có ra giá bao nhiêu cũng không bán. Trương Thăng giọng điệu rất kiên quyết. Khâu Minh Nghĩa cho dù già như hồ ly cũng không thể nào tiếp lời. Từ Hải Sinh thì không biết vì sao Trương Thăng lại kiên trì chỉ bán một trăm hai mươi mẫu. Ông ta vội vàng cười hòa giải:

- Lão Khâu, anh không phải muốn mời khách ăn cơm sao? Có tiệc thì cứ đi trước, hôm nào chúng ta lại tiếp tục thương lượng.

- Chú em Trương là người thành thật, nhất ngôn cửu đỉnh. Đoán chừng là đã đáp ứng người nào rồi, nếu đổi ý sẽ rất mất mặt. Tiểu Trương, tôi đây muốn nói cậu đấy, nếu bán thì phải bán cho người quen. Nếu có người ra giá cao, đương nhiên là phải lấy lợi ích lớn nhất làm gốc. Lão Khâu có thành ý như vậy, cậu cũng không thể nói quyết liệt như thế. Hãy về mà suy nghĩ lại nhé.

- Haha, thật sao? Vậy thì tôi còn có bữa tiệc, tôi xin phép đi trước. Chú em Trương, tin rằng cậu sẽ không tìm được khách hàng nào rộng rãi

hơn tôi đâu. Hy vọng cậu có thể thận trọng suy xét lại. Đây là danh thiếp của tôi, nếu cậu thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi.

Khâu Minh Nghĩa đứng dậy, cười chân thành đưa qua một tấm danh thiếp, bắt tay Trương Thăng, rồi hướng Từ Hải Sinh chào tạm biệt.

Đợi Khâu Minh Nghĩa đi khỏi, Từ Hải Sinh liền hỏi:

- Chú em, cậu đang suy tính gì vậy? Giá này không thấp đâu. Ba trăm năm mươi mẫu, số tiền không nhỏ. Chúng ta tại sao lại không bán?

Trương Thăng cười nói:

- Anh Từ, kỳ thật tôi hôm nay đến đây là muốn nói cho anh nghe. Hai ngày qua tôi không có việc gì, liền đến khu Kiều Tây. Hiện tại trong lòng tôi có một ý tưởng mới, vốn định thương lượng trước với anh. Thật không nghĩ đến người mua cũng ở đây.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Anh Từ, tôi ở Kiều Tây tìm hiểu được một số tình huống, thông qua khoảng thời gian quan sát và phân tích, hơn nữa cẩn thận nghiên cứu lại báo cáo xây dựng, khai thác và phát triển khu Kiều Tây. Tôi cho rằng, trong tương lai, Kiều Tây nhất định sẽ là một đầu tàu phát triển của thành phố. Bây giờ còn chưa có một nhà máy nào, nhưng giá đất đã đội lên gấp ba. Qua vài năm nữa sẽ như thế nào?

- Mảnh đất này giữ lại, thì chính là con gà đẻ trứng vàng đấy. Đợi cho nhà xưởng mọc lên xung quanh, để cho khu kinh tế trở thành một khu công nghiệp trung tâm của thành phố, thì mảnh đất này giá trị sẽ tăng gấp bao nhiêu lần?

Trương Thăng đầy côi lòng khát khao nói:

- Anh Từ, anh hãy suy nghĩ một chút. Khi đó sẽ là tắc đất tắc vàng. Chỉ sợ không chỉ tăng gấp tám lần đâu. Tôi gần đây cân nhắc mãi mới hiểu được điều này. Nếu ham lợi ích trước mắt, u mê mà bán đi, chờ khi mình suy nghĩ minh bạch rồi thì hối hận cũng đã muộn.

Từ Hải Sinh sắc mặt biến đổi, cười khan nói:

- Cậu nói rằng chúng ta đem mảnh đất này treo giá?

Trương Thăng chân thành đáp:

- Vâng, chính là chủ ý này. Kỳ thật tôi hôm nay đến đây, chính là muốn thương lượng với anh việc này. Chúng ta chia làm 55-45; gánh nặng đi vay cũng là tỷ lệ 55-45.

- Chúng ta bán đi một số, còn lại một số. Số còn lại, nếu anh cần dùng tiền gấp, thì phần của anh anh cứ tự mình xử trí. Tôi sẽ tiếp tục giữ lại phần đất của mình. Nếu anh cũng đồng ý giữ lại để làm tăng giá trị tài sản, mà tôi đứng tên lâu quá cũng không thích hợp. Chúng ta cứ trước ký một văn bản rõ ràng, ghi chú phần của ai như thế nào.

Hắn nói đến đây, dừng một chút rồi hờn hờ nói tiếp:

- Thật đáng tiếc, ngoại trừ khoản tiền chúng ta đi vay ra thì cũng chỉ còn tiền bán đất. Đây chính là một tổn thất lớn. Tôi mỗi lần nghĩ tới đều cảm thấy ruột đau như cắt.

Từ Hải Sinh nghe xong, ngoài miệng thì cười, nhưng trong lòng thì đau như cắt. Suy nghĩ một chút thì thật là đau lòng.

Nhưng Trương Thăng đề nghị này rất hợp tình hợp lý. Dù là ông ta gian như quỷ, nhưng giờ phút này cũng không thể phản bác, chỉ là cố giả cười, đồng ý với đề nghị của Trương Thăng.

Từ Hải Sinh cất bản hiệp nghị, vỗ vai Trương Thăng như cười như không nói:

- Chú em, ánh mắt của chú thật biết nhìn xa trông rộng. Hậu sinh khả úy. Hậu sinh khả úy.

Trương Thăng vừa rời khỏi thì Từ Hải Sinh ánh mắt liền âm độc.

Giữ lại để tăng giá trị? Ông ta làm sao mà không biết đạo lý này. Nhưng Từ Hải Sinh không phải là người kiếm tiền theo quy củ. Ông ta nghĩ muốn kiếm tiền thì làm gì cần dùng phương pháp như vậy chứ? Trong mắt của ông ta, thật sự là ngại chận.

Vào lúc này, mấu chốt của việc kinh doanh, thời gian chính là cơ hội. Ông ta và một số bạn bè của mình đã dùng vòng tròn doanh nghiệp nhà nước, âm thầm vận tác, khiến cho đám tư bản như ông ta giống như quả cầu tuyết, không ngừng tăng trưởng. Nhưng do chiến tuyến rải quá dài, tài chính sẽ có nguy cơ bị gãy. Ông ta vốn tính toán lợi dụng mảnh đất này để làm vốn, mau chóng đem nó chuyển hóa thành tài chính để tiếp tục đầu tư vào những thứ khác. Nhưng Trương Thăng đã hoàn toàn phá hủy ý tưởng của ông.

"Làm sao bây giờ? Tên tiểu tử này rất có nghĩa khí, biến báo nhanh, chẳng khác nào viên ngọc thô chưa được mài giũa. Nếu dạy dỗ tốt thì có thể thành tài. Nhưng trong khoảng thời gian kết giao này, có thể thấy được hẳn là một người tính nguyên tắc quá mạnh mẽ. Chung quy không phải là người có thể nói được. Dạy dỗ thì được nhưng làm cộng sự thì...khó!"

Từ Hải Sinh nhả ra một ngụm khói, mày cau lại, ánh mắt lóe lên sự không hiểu.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Khí Phách Trở Về Nơi Từng Sống

Rời khỏi văn phòng của Từ Hải Sinh, Trương Thăng đứng trong sân, rất hăng hái.

Một tiểu tử nghèo, lập tức có trong tay mấy triệu, trở thành một triệu phú. Hóa ra chiến thắng bản thân mình lại có khoái cảm lớn như vậy, có cảm giác thành tựu rất lớn.

Từ lúc thất nghiệp ở nhà máy, mỗi lần trở về, trong lòng hẳn cảm thấy rất xấu hổ. Bởi vì trước mặt các đồng nghiệp cũ, hẳn là một kẻ bại trận. Nhưng lúc này đây đã khác. Hẳn cảm thấy mình như thay da đổi thịt. Bất kể là về kiến thức, ý chí hay là tự tin đều đã thay đổi. Ánh mắt của hẳn nhìn những nhân viên tạp vụ cũng không trốn tránh và dao động nữa.

Đã trưa rồi. Hẳn muốn ở nhà máy đợi tan tầm để gặp Trịnh Tiểu Lộ. Mỗi người khi có chuyện tự hào đều muốn nói cho người khác biết. Trương Thăng cũng không thoát khỏi trạng thái tâm lý này. Trịnh Tiểu Lộ nhu thuận, xinh đẹp bây giờ đã là bạn gái của hẳn. Hẳn muốn cho toàn bộ công nhân viên chức nhà máy biết được và chia sẻ niềm vui với hẳn. Kỳ thật, hẳn tới đón Trịnh Tiểu Lộ tan tầm, tin rằng cũng có một số nhân viên nhìn thấy. Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên quang minh chính đại.

Sau khi nhà máy góp vốn hoạt động, quản lý trở nên nghiêm khắc hơn rất nhiều. Chưa tới giờ tan tầm thì không người nào dám tùy tiện rời khỏi phân xưởng. Nhưng trong các phòng ban thì không thành vấn đề. Hẳn đứng đây không lâu, lão Bạch và anh Hồ ở khoa điện đã nhìn thấy hẳn. Ba người ở trước cửa phòng trực ban hút thuốc, tán gẫu trong chốc lát. Trương Thăng

liền nhớ tới người anh không ra anh, em không ra em Quách mập đang còn bận giúp bán hàng cho vợ. Hăn liền đi gọi điện thoại, bảo gã lập tức đến nhà máy gặp mặt, cùng nhau ăn một bữa cơm.

Quách mập nghe xong rất mừng rỡ. Cả ngày bị vợ oán trách không có tiền đồ, gã ngay cả rằm cũng không dám thả, đã sớm bị đè nén đến phát điên. Ước gì có một cái cơ nào đó để ra ngoài giải sầu. Vì thế Quách mập lập tức "báo cáo" với vợ, nói nhà máy gọi những công nhân thất nghiệp lúc trước trở về điền vào bảng báo danh, chuẩn bị cho thời điểm suy xét, phân công công việc cho những nhân viên thất nghiệp. Bà xã gã nghe xong liền đồng ý. Vì thế Quách mập liền cưỡi xe, mau chóng chạy đến.

Trương Thăng nhìn thấy các đồng nghiệp cũ của mình, trong lòng rất cao hứng, nói:

- Hôm nay khó mà gặp được các anh em cũ. Trưa nay tôi mời khách. Chúng ta cùng đến tiệm cơm Nghênh Xuân phía đối diện ăn một bữa cơm. Bữa nào đó tôi sẽ mời mọi người đi nhà hàng.

Mấy vị đồng nghiệp cũ liền kinh ngạc:

- Đi nhà hàng? Thăng Tử, cậu phát tài rồi à?

Trương Thăng cười mà không nói. Quách mập không thể nhẫn nại, liền hỏi:

- Thăng Tử, bây giờ cậu đang làm gì vậy? Nếu có cơ hội thì đừng quên tôi nhé.

Trương Thăng cười nói:

- Yên tâm đi, nếu có cơ hội thì tôi không quên anh đâu.

Lúc này, chỉ thấy một cô gái đang bước ra, hướng đến khu ký túc xá.

Cô gái này da trắng, thân hình thon thả, đôi mắt xếch, đôi môi đầy đặn, gợi cảm, dáng đi vô cùng mê người. Bốn gã đàn ông lập tức quay đầu lại, chăm chú nhìn. Ngay cả lão Bạch đã năm mươi tuổi mà cũng nhìn không chớp mắt cặp mông căng tròn của cô gái, không hề cố kỵ.

Cô gái này chính là một trong Ngũ đóa kim hoa của nhà máy mà đám đàn ông thanh niên âm thầm bình chọn. Cô ta tên là Chung Khanh, chồng là lái xe cho lãnh đạo cục Thuế đất. Cô ta hiện nay là cán sự công đoàn kiêm MC cho nhà máy, công tác rất rảnh rỗi.

Xinh đẹp nhất trong năm cô gái chính là Trịnh Tiểu Lộ. Nụ cười của cô ngọt ngào đến say lòng người, cho nên nổi tiếng thứ nhất. Nhưng nếu nói về sự gợi cảm thì chính là Chung Khanh.

Bắp chân cô ta thon dài, cặp mông to lớn mê người, chẳng khác gì như con rắn nước, lại còn bộ ngực như ba đào mãnh liệt khiến mắt người phải nhìn đăm đăm.

Lão Bạch đánh giá:

- Khó trách chồng cô ta lại gầy đến vậy. Cô ta chẳng khác nào con yêu tinh hút tủy người khác. Chồng cô ta làm bằng sắt cũng không chịu nổi.

Bóng dáng của Chung Khanh biến mất sau trụ sở làm việc. Anh Hồ nuốt nước miếng, tiếc rẻ nói:

- Thật không biết cô ta ăn gì mà lớn lên. Cái hình thể này...chậc. Cô ta khi vào nhà máy đã tươi như vậy. Năm sáu năm rồi mà chẳng có chút thay đổi.

Lão Bạch hừ một tiếng, vân vê điếu thuốc nói:

- Hàng ngày làm mỗi công việc như vậy, đương nhiên là không thể già rồi. Coi cặp mông người ta đấy, quyến rũ đến tận xương.

Quách mập cười nói:

- Tôi thấy mắt anh đang phát thêm kia. Ôi, ai bảo mình không làm lớn. Nếu không thì còn câu không được sao? Con gái vừa xinh đẹp, vừa gợi cảm, lại dịu dàng, đáng yêu, đó chỉ có thể nói chứ ai có thể nhìn thấy tận mắt đâu.

Trương Thăng vừa nghe, lập tức phản bác:

- Ai nói không có? Con gái tốt như vậy cho dù ít nhưng không phải không có. Con gái vừa xinh đẹp vừa thuần khiết là có.

Hắn nói xong, trong lòng liền hiện ra hình ảnh của Trịnh Tiểu Lộ. Vì thế ánh mắt liền trở nên ôn nhu.

Ánh mắt mê mẩn đó đã làm bại lộ tâm tư của hắn. Anh Hồ chợt nhớ đến có người nói cho anh ta biết, hôm trước nhìn thấy Trương Thăng đến đón Trịnh Tiểu Lộ. Lúc ấy, anh ta còn không tin tưởng lắm. Mới vừa rồi gặp Trương Thăng cũng quên hỏi chuyện này. Lúc này thấy thần sắc của Trương Thăng, dường như là sau khi rời khỏi nhà máy làm ăn cũng không tệ. Hơn nữa, Trịnh Tiểu Lộ mà trước kia Trương Thăng thầm mến, nay hai người bọn họ....

Anh Hồ hai mắt sáng ngời, lập tức hỏi:

- Cậu không nói thì tôi quên mất. Nghe nói cậu đã có đối tượng, là người trong nhà máy của chúng ta. Có phải thật hay không? Tiểu tử cậu, có người yêu rồi mà cũng không nói cho chúng tôi biết.

Trương Thăng mặt đỏ lên, cười ha hả, nhưng là nụ cười hạnh phúc.

Quách mập lập tức tiếp cận:

- Tiểu tử Trương Thăng, cậu không biết suy nghĩ rồi. Không ngờ có người yêu ở trong nhà máy mà cũng không nói cho chúng tôi biết.

Lão Bạch lớn tuổi nhất, nhưng lại chẳng có phong phạm gì cả. Thấy Tiểu Hồ và Quách mập trêu ghẹo Trương Thăng thì cũng chế giễu:

- Trương Thăng, không ngờ có đối tượng ở nhà máy cũng không nói cho chúng tôi biết, lại còn mang bầu.

Viên mập lập tức tiếp lời:

- Hiện tại đang có quảng cáo bài thuốc A Giao ba sao, bổ thận tráng dương. Người thận hư uống vào hiệu quả rất tốt.

Anh Hồ vỗ đùi, vui vẻ chọc:

- Bệnh viện Bắc Kinh 307 giám định ADN xác định quan hệ cha con, một lần một ngàn hai trăm đồng.

Quách mập khoát tay nói:

- Không cần, tôi lấy máu rất chuyên nghiệp. Không tính tiền.

Trương Thăng cười mắng:

- Thúi lắm! Lấy máu chuyên nghiệp? Muốn lấy mạng tôi à?

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì Trịnh Tiểu Lộ vội vã chạy tới. Cô nghĩ là Trương Thăng đến đây đợi cô cho nên mới vội vàng chạy tới, thở hồng hộc:

- Thăng...anh Thăng, sao anh lại tới đây?

Kỳ thật hai người đã rất thân thiết. Lúc không có người, Trịnh Tiểu Lộ hay gọi hân là Thăng Tử. Lúc này thấy lão Bạch và mọi người đang ở đây,

cảm thấy hơi ngại, nên mới vội sửa miệng, gọi là anh Thắng.

Anh Hồ kéo áo lão Bạch, nhỏ giọng nói:

- Củ chuối thật. Vốn tưởng rằng người ta chẳng có tích sự gì, hóa ra Thắng Tử đã cua được một đóa hoa của nhà máy ta.

Lão Bạch vừa nghe, cảm thấy căm giận nói:

- Thật hay giả? Đây còn thiên lý sao? Còn có vương pháp sao? Dựa vào cái gì thế?

Trong khí đám bạn đứng bên cạnh nói xấu, Trương Thắng đã đứng dậy.

Trịnh Tiểu Lộ mặc bộ quần áo lao động màu lam. Bên trong là cái áo lông màu đỏ, ôm lấy cái cổ thon dài. Nhìn thấy người yêu, giọng của Trương Thắng nhẹ nhàng hẳn:

- Còn chưa nghỉ trưa mà, em ra đây làm gì? Anh chẳng có chuyện gì, nên ở đây chờ em.

Trịnh Tiểu Lộ cười ôn nhu:

- Không có chuyện gì, lập tức đến giờ nghỉ trưa rồi. Em ra sớm hai phút.

Trịnh Tiểu Lộ vừa mới nói xong thì bên trong nhà máy vang lên tiếng nhạc.

Lúc này, anh Hồ rống lên:

- Vợ ở nơi nào, vợ ở nơi nào? Vợ ở ngay trong ánh mắt của Trương Thắng.

Trương Thăng trong ánh mắt có gì, còn không phải là hình ảnh của Trịnh Tiểu Lộ sao?

Trịnh Tiểu Lộ mặt đỏ lên, thẹn thùng nhìn anh Hồ, cũng không dám phản ứng.

Trương Thăng mặt cũng có chút đỏ, tuy nhiên không phải là thẹn thùng mà là hạnh phúc. Hắn quay đầu lại trừng mắt nhìn đám bạn cũ rồi nắm tay Trịnh Tiểu Lộ, rất ngọt ngào nói:

- Hai ta qua bên kia nói chuyện.

Lão Bạch đang đứng đằng sau liền ồn ào:

- Hắc, tiểu tử Trương Thăng này cũng biết đỏ mặt, cũng biết thẹn thùng à? Khó có được, khó có được.

Quách mập cười ha hả nói:

- Kỳ thật thì lão Bạch cũng thường hay thẹn thùng đấy. Chẳng qua, khi anh thẹn thùng thì mặt liền trắng bệch.

Lão Bạch không hiểu ra sao cả, liền hỏi:

- Vì sao?

Anh Hồ cướp lời:

- Bởi vì toàn bộ khí huyết của anh đều trào ra ngoài rồi.

Lão Bạch tức giận:

- Đồ củ chuối!

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Phụ Nữ Ngoại Tình

Tiếng nhạc kết thúc, Chung Khanh bắt đầu thông báo tin tức của đơn vị.

- Kính thưa các đồng chí công nhân viên chức, sau khi nhà máy chúng ta tiến cử bốn máy in màu kiểu mới vào sáu tháng cuối năm ngoái....

Phòng phát thanh của nhà máy trang bị máy phát hiện đại, hiệu quả cách âm đặc biệt tốt. Trên nền nhà còn trải thảm hút âm. Chung Khanh mặc chiếc áo thun màu hồng nhạt, ngồi trước micro, giọng điệu truyền cảm, cuốn hút:

- Cuối cùng, xin thông báo đến các đồng chí công nhân viên chức, hiện tại có một số công nhân không chú ý đến an toàn và văn minh đi lại. Trong giờ tan làm, xe đạp chen chúc nhau ở cổng nhà máy với tốc độ rất nhanh, rất dễ gây ra thương tích cho người khác. Mong các đồng chí chú ý đến việc an toàn trong khi di chuyển, tuân thủ nội quy của nhà máy. Xe ra vào nhà máy phải thi hành theo đúng nội quy ra vào cửa.

Trong lúc cô đang nói, cửa phòng không một tiếng động mở ra. Giám đốc Từ mỉm cười bước vào, thuận tiện đóng cửa lại. Chung Khanh phong tình vô hạn lườm ông ta một cái rồi tiếp tục nói vào trong micro.

Giám đốc Từ cởi áo treo lên giá, cầm lấy ly nước của Chung Khanh, không chút khách khí uống vài ngụm. Sau đó vòng ra đằng sau, nhẹ nhàng ôm lấy cái eo, một bàn tay luồn vào dưới áo thun, nhẹ nhàng vuốt ve đôi nhũ phong cao ngất.

Chung Khanh gương mặt trắng nõn lập tức hiện lên chút đỏ ửng. Cô ta nhẹ nhàng bấm vào người Từ Hải Sinh một cái, rồi vội vàng kết thúc bài tuyên truyền văn minh an toàn ra vào nhà máy, sau đó đóng máy lại, quay đầu gắt gỏng:

- Anh làm gì thế? Lập tức tới giờ ăn cơm rồi.

Từ Hải Sinh đang vì chuyện Trương Thăng cứng rắn phản đối chuyện bán đất, khiến ông ta ngay cả một câu phản đối cũng không nói nên lời, nên trong lòng cảm thấy buồn bực, không chỗ phát tiết. Vốn chỉ là muốn cùng tình nhân cũ thân thiết một chút để thả lỏng cảm xúc.

Kết quả bị động tác rất có nữ tính của con tiểu yêu tinh Chung Khanh này khiến cho hạ thể giống như một con ếch giận dữ. Ông ta đã hai tuần rồi không có gần đàn bà. Đúng là nhịn không nổi. Từ Hải Sinh cười ha hả, ôm lấy vòng eo mềm mại của Chung Khanh, lập tức đẩy cô ngã xuống bàn. Bàn tay mạnh mẽ luồn vào quần của cô ta, bắt đầu chà đạp bên trong.

Động tác của Từ Hải Sinh thô bạo, nhưng Chung Khanh cũng không oán trách. Cô ta ưỡn lên một tiếng, cặp mắt ướt át muốn chảy ra nước.

Từ Hải Sinh tay vừa hoạt động vừa nói:

- Không ăn ở trong nhà máy. Anh chiều nay còn có công việc, em đi theo anh nhé. Chúng ta ra ngoài uống cho thoải mái.

Chung Khanh nheo mắt lại nhìn ông ta, nũng nịu nói:

- Máy ngày trước không có người ta thì không sao, hôm nay sao lại nhớ tới? Em không đi đâu, còn phải xuống lầu ăn cơm nữa.

Cô huênh hoang đứng lên. Từ Hải Sinh lại dùng sức, đem cô ép xuống bàn lần nữa. Bàn tay to vĩ bôm bốp vào mông, cười dâm dăng nói:

- Tiểu yêu tinh, còn không phải do em sao?

Ông ta vừa cười quần, vừa khó nhin nổi nói:

- Mấy ngày nay không phải phải là cố ý lạnh nhạt với em. Thật sự là công việc nhiều quá. Tiểu Khanh, ngoan ngoãn đi, chiều anh một chút. Ngày mai anh mua cho cái nhẫn kim cương.

Ông ta nói xong, thắt lưng cũng đã được cởi xong. Cái quần trượt xuống mặt đất, ngay cả quần lót cũng được kéo xuống luôn. Bộ mặt của ông ta trở nên hung dữ, dùng sức kéo quần Chung Khanh xuống. Chung Khanh mặc chính là quần bông loại bằng thun. Kéo xuống một cái là kéo theo cả quần lót. Một cặp mông trắng nõn, căng tròn hiện ra trước mặt Giám đốc Từ.

Ngoài cổng nhà máy, Trương Thăng nói với Trịnh Tiểu Lộ:

- Lát nữa anh mời lão Bạch, anh Ca và Quách mập đến quán ăn đối diện dùng cơm. Em có đi không?

Bởi vì hiện tại công nhân đều đã tan việc, đến căn tin mua cơm. Có một số người đang nhìn hai người cười nói, làm cho Trịnh Tiểu Lộ cảm thấy ngượng ngùng. Nghe xong lời nói của Trương Thăng, cô đỏ mặt nói:

- Không được, đều là bạn của anh cả. Nói chuyện chẳng biết che miệng. Em cảm thấy ngại lắm. Để em đến căn tin ăn cơm. Hôm nay có món thịt viên mà em thích ăn.

- Căn tin nhà máy?

Trương Thăng nói:

- Thịt viên đó cứng lắm, ăn có gì ngon đâu chứ?

Tiểu Lộ giải thích:

- Không phải đâu. Sau khi nhà máy góp vốn, thức ăn đã được cải thiện rất nhiều. Thịt viên đó cũng làm ngon hơn. Viên thịt cũng lớn hơn.

Cô mới nói được như vậy, chợt loa radio lại vang lên, bên trong truyền ra tiếng Chung Khanh:

- Ôi, thật là to, thật làm chết em mà.

Đồng thời còn truyền ra thanh âm nhấm nuốt.

Trương Thăng bật cười:

- Ăn cơm mà cũng tiếp sóng sao?

Trịnh Tiểu Lộ cười ha hả:

- Chị Chung là tâm phúc của lãnh đạo, căn tin khẳng định là bán cơm cho chị ấy nhiều.

Lúc này, lại nghe tiếng trong loa phát ra tiếp:

- Anh đừng gấp, đợi em lật qua.

Trương Thăng sửng sốt:

- Lật qua? Hôm nay căn tin có cá à? Thức ăn thật sự là được cải thiện rồi.

Nhưng sau đó lại nghe Chung Khanh nói:

- Thật là chán ghét. Sau lưng người ta đầy dấu cả. Nếu đến tối mà không hết, để chồng em nhìn thấy thì chết với anh ấy. Cũng không biết sao hôm nay anh mãnh liệt như thế. Chờ người ta quỳ gối xuống rồi anh từ phía sau làm tới nhé.

Trương Thăng nghe xong liền trợn mắt há hốc mồm, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần. Hắn nhìn Trịnh Tiểu Lộ, Trịnh Tiểu Lộ tuy rằng là một cô gái thanh thuần, nhưng không có nghĩa là cái gì cũng không hiểu. Khuôn mặt của cô đã sẫm đỏ lên như quả táo.

Lúc này chỉ nghe thanh âm của Giám đốc Từ trong loa cười âm thầm:

- Haha, tư thế này anh rất thích. Anh thích nhìn cái mông lớn của em. Khanh Khanh, eo của em thật nhỏ. Thật là thích!

Nói xong lại truyền ra bốp bốp và tiếng rên rỉ thật to. Hắn là Giám đốc Từ đang hung hăng vỗ vào mông Chung Khanh.

Lúc này, trong sân nhà máy, các công nhân viên chức nghe được tiếng trong loa phát ra, tụ tập lại ngày càng nhiều. Các anh, các chị công nhân bình thường nói tục cũng không ít, nên giờ cũng không đỏ mặt tía tai. Nghe từ trong loa phát ra những từ ngữ ô uế, bọn họ liền cười hi hi ha ha. Rất nhiều công nhân từ phân xưởng, văn phòng và trong phòng ăn đều chạy ra bên ngoài, nhập vào trong đoàn người lắng nghe.

Nhà máy sau khi được thương nhân Hongkong góp vốn, Trưởng phòng tài vụ và Giám đốc sản xuất đã đổi người mới. Về phương diện mua bán, bởi vì vẫn còn phải có con đường và mạng lưới tiêu thụ sẵn có, nên vẫn an bài lãnh đạo cũ.

Về phần nhân vật số một, chân chính chính là người Hongkong, tên là Quan Tiệp Thăng, hơn bốn mươi tuổi, tóc tai lóng cọng, quần tây trang thẳng thơm, trên môi là bộ râu cá trê, bộ dạng giống như chông của ngôi sao điện ảnh Triệu Nhã Chi, có vẻ đặc biệt nghiêm túc.

Y ra muện, nhất thời cũng chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, cho nên nhìn nhân viên tùm năm tùm ba như thế thì cảm giác có chút khó hiểu.

Nữ thư ký bên cạnh nhẹ nhàng ghé vào tai nói nhỏ. Hai chòm râu cá trê nhếch lên, phát ra tiếng cười khẩy. Bỗng phát giác thái độ này không phải là một lãnh đạo nên có, liền vội vàng ngưng cười, nhìn đám người xung quanh, rồi lúc này mới khoát tay cho người ngăn cản.

Xảy ra loại sự tình này, kỳ thật sớm nên có người ngăn cản. Tuy nhiên, công nhân bình thường thì thích xem náo nhiệt. Còn về phần lãnh đạo thì thích phân phe phái, loại lục đục với nhau sẽ khiến cho cục diện càng thêm nghiêm trọng. Nhất thời còn chưa giải quyết được.

Những người đang nhìn vào vị trí của Giám đốc Từ thì tất nhiên là muốn nhìn thấy ông ta bị xấu mặt. Còn những người thân cận của Giám đốc Từ thì cũng biết lần này là không thể bảo vệ được cho ông ta. Ai nguyện ý lúc này lại tự mình cột chặt với người chuẩn bị xuống đài chứ? Cho nên căn bản chẳng ai đi thông báo cho ông ta.

Cho đến khi Giám đốc Quan hạ lệnh thì thư ký Tiểu Lục mới chạy như bay về phía khu nhà làm việc.

- Ôi, ôi, thật là nóng. Sau hôm nay lại nhiều như vậy.

Từ trong loa truyền ra thanh âm đặc biệt khác thường của Chung Khanh, không khỏi làm người khác đoán già đoán non hai người đang làm tình bằng phương thức gì.

Đáng thương cho Giám đốc Từ vẫn còn chưa phát hiện được gì. Phòng phát thanh là do ông ta phụ trách cải tạo. Khi đó vừa mới quan hệ với Chung Khanh, là thời điểm nóng bỏng nhất, một mặt vừa lấy lòng tình nhân, cùng lúc là tiện vụng trộm yêu đương. Phòng phát thanh này là dựa theo tiêu chuẩn phòng ghi âm chuyên nghiệp mà xây dựng, hiệu quả cách âm vô cùng tốt. Lần này thật sự là mang đá đập vào chân mình rồi.

Chỉ nghe Giám đốc Từ thở hển hển nói:

- Gần đây bận rộn quá. Nhịn cả mấy ngày rồi. Toàn bộ dành cho em hết đấy.

Chung Khanh nũng nịu nói:

- Em nói, hôm nay sao ra nhanh vậy...

- Không thoải mái đâu, Khanh Khanh.

- Không thoải mái nhưng cao hứng. Điều này ngoại trừ em ra thì anh không tìm được người khác đâu.

Trong phòng hai người đang liếc mắt đưa tình, thì bên ngoài Quách mập đến bên cạnh Trương Thăng, vui sướng khi người khác gặp họa nói:

- So với xem phim thì kích thích hơn nhiều. Ba phút rồi đấy.

Trương Thăng chờ dẫn cả người. Nếu hẳn mà là nhân vật nam chính, hẳn cũng cảm thấy hưng phấn mãnh liệt rồi. Nhưng trong khoảng thời gian lui tới với Giám đốc Từ khá chặt chẽ, cho dù là quan hệ lợi ích nhưng cũng có có tình cảm, nghe xong chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Lúc này, toàn bộ công nhân nhà máy đều tập trung đến. Rất nhiều công nhân vốn ôn thuận, nhiệt tình, nay trở nên thô tục. Bọn họ cười, huýt sáo, gõ cặp lồng. Còn có một công nhân hát lên nữa chứ.

Canh là canh dạng gì? Thực là canh đại bổ tinh.

Cá là cá dạng gì? Cá Khanh Khanh da đỏ.

Người là người hạng gì? Tiểu Phan yêu Tây Môn.

Tình là tình dạng gì? Gian phu dâm phụ.

Súng là súng dạng gì? Súng bắn như tia chớp.

Đám đại ca, đại tẩu bên cạnh cười lên âm ỉ.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Vui Buồn Lẫn Lộn

Giám đốc Quan đứng trước bàn ăn trong căn tin, thân hình làm động tác rất kịch liệt, cả người tràn đầy tính chất bạo lực. Khi y nói chuyện, rất thích dùng động tác mãnh liệt. Vì thế, cái bàn ăn kia liền phát ra thanh âm bang bang.

Cảnh tượng này có phần giống như Giám đốc bên Hongkong giáo huấn thuộc hạ, và thuộc hạ chỉ có thể hô "Yes, sir" mà thôi.

Cô phiên dịch nghe lời Giám đốc nói, không ngừng phiên dịch lại cho Từ Hải Sinh. Quan Tiệp Thăng âm điệu nói vừa nhanh vừa vội, nhưng cô phiên dịch lại rất nhanh nhẹn dịch lại:

- Quan tiên sinh nói, anh làm như vậy là rất không có đạo đức nghề nghiệp, không phù hợp tố chất của một người lãnh đạo. Anh có thể tìm đàn bà, nhưng anh không thể phát sinh mối quan hệ bất chính với đồng nghiệp như vậy. Đó chính là không có đạo đức.

Từ Hải Sinh ngồi phía đối diện, chân bắt chéo, miệng ngậm điều thuốc lá, ngẩng đầu nhìn Giám đốc Quan, rồi lại nhẹ nhàng thả ra một vòng khói, hỏi người phiên dịch kia:

- Chỉ có thứ này thôi à? Anh ta không mắng người sao?

Giám đốc Quan chán ghét vung tay lên, phui phui khói thuốc lá trước mặt, lớn tiếng rống lên. Nghe giọng nói thì hình như là đang mắng chửi người.

Từ Hải Sinh nhướn mày, nhẹ nhàng gõ bàn, hỏi cô nữ phiên dịch:

- Cái tên tôn tử này nói cái gì vậy? Tôi một câu nghe cũng chẳng hiểu.

Giám đốc Quan vừa nghe chữ "tôn tử" thì trừng mắt:

- Tôi là lãnh đạo trực tiếp của anh, anh nên duy trì lễ phép tối thiểu đối với tôi. Đây chính là quy tắc nhất định mà cấp dưới phải tuân thủ.

Y không ngờ lại nói tiếng Bắc Kinh rõ như vậy. Từ Hải Sinh khì khì một tiếng:

- Chó chết! Tên tôn tử này biết nói tiếng phổ thông à? Vậy thì cậu còn mang theo phiên dịch để làm gì? Làm cảnh à?

Giám đốc Quan còn muốn lên tiếng nói điều gì, Từ Hải Sinh đã đứng lên, hơi cúi người đến phía trước, một phen chình năm lấy cổ của cho Quan Tiệp Thăng, kéo thật mạnh lại. Quan Tiệp Thăng hai cái đùi va vào mép bàn đau vô cùng. Từ Hải Sinh gầm lên:

- Dựa vào cậu à? Thật hiếm thấy đấy! Tôi đây là bà ngoại cậu, còn cậu là cháu tôi đấy.

Ông ta mắng xong một câu rồi buông Quan Tiệp Thăng ra. Quan Tiệp Thăng bị thái độ này của Từ Hải Sinh biến thành ngơ ngẩn, đứng ngay tại chỗ.

Từ Hải Sinh dụi đầu thuốc lá xuống bàn, sửa lại áo của mình rồi lắc đầu thờ dài:

- Tôi cảm thấy, mỗi ngày nói chuyện với đám ngốc này chẳng khác gì đàn gảy tai trâu.

Ông ta nói xong rồi nghênh ngang bỏ đi. Đến cửa căn tin thì thản nhiên nói thêm một câu:

- Nói cho cậu ta biết, bố đây không làm nữa.

Nói xong giơ cẳng đá một cái vào cửa chính căn tin.

Ở trong sân nhà máy có rất nhiều công nhân đứng xem náo nhiệt. Vừa thấy ông ta đi ra, lập tức nhìn theo. Từ Hải Sinh vẫn không chớp mắt, ra khỏi cổng vẫy một chiếc taxi bỏ đi.

Giám đốc Quan lấy cái khăn tay lau từng giọt nước miếng dính trên mặt, rồi đuổi theo ra khỏi căn tin. Thấy Từ Hải Sinh đã rời khỏi thì tức giận đứng ngoài cửa "lú lo" một phen. Một số phó Giám đốc ở bên cạnh vội vàng khuyên can.

Giám đốc Quan tức giận xoay người, miệng không ngừng trách cứ Từ Hải Sinh vô tổ chức. Y đưa mắt nhìn qua, đột nhiên nhìn thấy Trịnh Tiểu Lộ trong đám người, ánh mắt lập tức sáng ngời. Cẩn thận quay lại nhìn cô mấy lần, rồi lúc này sắc mặt nghiêm nghị, trở về trụ sở làm việc.

Trương Thăng thấy Từ Hải Sinh bỏ đi, cũng cảm thấy khó chịu. Sau khi mời đám người lão Bạch ăn cơm trưa, hẳn nói với Trịnh Tiểu Lộ:

- Em về đi, có gì tối anh sang đón em.

Trịnh Tiểu Lộ ngọt ngào lên tiếng rồi quay người trở vào nhà máy. Trong nhà máy vẫn rất náo nhiệt. Rất nhiều người vẫn còn đứng đó nghị luận.

Trương Thăng tiễn Trịnh Tiểu Lộ xong thì lập tức đón một chiếc xe chạy đến nhà Giám đốc Từ.

Trương Thăng chạy đến nhà Từ Hải Sinh, không ngờ chẳng thấy ai ở nhà. Trương Thăng do dự một chút, rồi buông tha ý niệm gọi điện thoại của hẳn, lập tức trở về nhà của mình.

Buổi tối, Trương Thăng đến đón Trịnh Tiểu Lộ tan làm:

- Tiểu Lộ, chiều nay Giám đốc Từ có trở lại nhà máy không?

Tiểu Lộ nói:

- Không có, nghe đầu bếp căn tin nói, Giám đốc Từ bị Giám đốc Quan gọi đến. Giám đốc Quan đã trước mặt Giám đốc Từ vỗ bàn rống lên. Cuối cùng Giám đốc Từ phát hỏa, mắng Giám đốc Quan rồi đóng sập cửa mà đi. Nói là tùy nhà máy muốn làm ông ta cái gì thì làm.

Trương Thăng há miệng, muốn cười cũng không cười nổi:

- Nói cũng đúng. Nếu việc này xảy ra ở anh, anh cũng không còn mặt mũi nào mà ở lại nhà máy.

Trịnh Tiểu Lộ vừa nghe, đột nhiên dừng bước, đôi mắt nheo lại nguy hiểm:

- Nếu đổi lại là....anh?

Trương Thăng lập tức cười nói:

- Nhân vật nữ chính đương nhiên là em.

Trịnh Tiểu Lộ hai má đỏ lên, xấu hổ quay đầu bước đi:

- Thật là chán ghét, chỉ biết lợi dụng người khác.

Trương Thăng vể mặt cột nhà đuổi theo:

- Đây là lợi dụng sao? Đây là quyền lợi của ông xã mà. Anh cưới vợ, chỉ nhìn mà không được làm gì thì chẳng phải là thua thiệt lớn hay sao?

Trịnh Tiểu Lộ mỉm cười, vội vàng bước qua hẻm, vừa giận vừa vui nói:

- Nói bậy, ai nói là muốn gả cho anh chứ?

Hiện giờ đã là tháng ba rồi. Ven đường đang có một cây đào nở rộ. Nhưng Trịnh Tiểu Lộ trước mặt hẳn còn đẹp hơn hoa đào ba phần.

Trương Thăng tim đập thành thịch, không kìm nổi nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, hạ giọng nói:

- Phải, nhất định phải! Lấy được em, đó chính là may mắn lớn nhất trong cuộc đời anh.

Nghe xong, Trịnh Tiểu Lộ hai má lập tức đỏ ửng, trong ánh mắt vừa xấu hổ vừa vui mừng, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Hai người lặng yên nắm tay nhau. Trương Thăng thật cứ muốn được đi như vậy. Trong hạnh phúc, Trịnh Tiểu Lộ lại sâu kín thở dài:

- Thật không biết chị Khanh Khanh lại như vậy với Giám đốc Từ. Không biết là ai đã gọi cho chồng chị Khanh Khanh. Anh ấy khi lái xe tới đón chị ấy, sắc mặt xanh mét. Ở trong nhà máy, anh ấy không có ra tay. Nhưng thế nào khi về nhà, chị Khanh Khanh nhất định sẽ bị đánh. Ôi, chị Khanh Khanh bình thường rất khôn khéo, sao làm người lại hồ đồ như vậy.

Nói xong, cô bỗng nhiên oán trách trừng mắt nhìn Trương Thăng một cái, nói:

- Đàn ông các anh, mặc kệ là dạng gì, kỳ thật trong lòng đều muốn làm Vi Tiểu Bảo.

Trương Thăng lập tức tiếp lời:

- Và em chính là Song Nhi.

Song Nhi dịu dàng, đáng yêu, ai mà không thích? Trịnh Tiểu Lộ trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhưng rồi lại gắt giọng:

- Nhưng A Kha là xinh đẹp nhất!

Trương Thăng thở dài đáng tiếc:

- Nếu bây giờ là ở Thanh triều, và anh nếu là Vi Tiểu Bảo thì nhất định phải có bảy bà vợ rồi. Tuy nhiên, anh vẫn thích nhất là Song Nhi. Còn thời đại bây giờ, chỉ có thể một vợ một chồng. Cho nên...

Trịnh Tiểu Lộ khẩn trương theo dõi hắn, hỏi:

- Cho nên thế nào?

- Cho nên, bảy bà vợ là không thể lấy được. Cho dù thật sự có A Kha thì anh vẫn thích Tiểu Song Nhi nhất.

Trịnh Tiểu Lộ hạ giọng nói:

- Thật là đáng ghét!

Trương Thăng cười hắc hắc:

- Được vợ cười, đại cáo công thành.

Trịnh Tiểu Lộ khẽ trừng mắt nhìn hắn, giơ một bàn tay lên. Trương Thăng vừa lúc hôn lên lòng bàn tay mềm mại của cô. Trịnh Tiểu Lộ sợ ngứa liền rút tay lại, hừ một tiếng nói:

- Ai nói em vui? Anh tính là cái gì chứ? Em mà là gấu sao?

Trương Thăng liếm liếm môi, thở dài nói:

- Anh cũng không phải vừa hôn một con gấu sao? Ừ, hương vị vẫn còn rất ngon đấy.

Trịnh Tiểu Lộ cười hì hì, đuổi theo hắn. Hai người đùa giỡn chạy đi.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Gà Đẻ Trứng, Trứng Nở Ra Gà

Trương Thăng đưa Trịnh Tiểu Lộ về đến dưới lầu ký túc xá. Miệng của phụ nữ rất lợi hại. Trịnh Tiểu Lộ da mặt mỏng, không chịu nổi sự trêu ghẹo của các cô. Cho nên Trương Thăng không tiện lên lầu để các cô nhìn thấy. Sau khi Trịnh Tiểu Lộ lên phòng, Trương Thăng ngẫm nghĩ một chút rồi lại chạy đến nhà Từ Hải Sinh. Việc này giả bộ hồ đồ cũng không phải là biện pháp. Xét về giao tình giữa hai người thì hẳn nhất định phải đến.

Trương Thăng chuẩn bị từ ngữ để an ủi Từ Hải Sinh một phen. Không ngờ khi vừa thấy Từ Hải Sinh thì những lời đó lập tức nuốt trở về. Từ Hải Sinh vẻ mặt rất tự nhiên, chẳng hề ỉn rú giống như vừa mới thất nghiệp vậy.

- Anh Từ, hôm nay....

Trương Thăng còn chưa nói xong, Từ Hải Sinh đã cười ha hả, khoát tay nói:

- Ài, đừng đề cập đến nó nữa. Một cái miếu nhỏ như vậy làm sao chứa nổi Từ mỗ tôi. Nơi này không lưu thì còn có nơi khác lưu. Tôi sớm đã muốn đi, chỉ có điều chưa tìm được cơ hội mà thôi.

Ông ta nói lời này chẳng giống như mình bị bắt rời khỏi cương vị công tác. Trương Thăng thật sự nhìn ra ông ta rất thoải mái, lại còn mang theo điểm vui mừng.

- Cậu đến thăm tôi, tôi còn phải cảm ơn. Phải tìm cái gì đó để phát tài chứ. À, theo tính toán của cậu thì đất phải vài năm nữa mới bán, vậy cậu

tính làm chuyện gì trong khoảng thời gian này? Bộ tính cứ ở vậy trong hai năm sao?

Trương Thăng cười nói:

- Sao mà được chứ? Cho dù không có tiền, tôi cũng phải tìm việc mà làm. Nếu không làm việc, chẳng khác gì tách rời xã hội. Mấy ngày hôm trước, tôi đến một số nhà máy xin việc, nhưng nhu cầu của chuyên môn tôi không nhiều. Kết quả là chẳng tìm được công việc gì.

Từ Hải Sinh vuốt mái tóc, cười lắc đầu nói:

- Không có chí khí gì cả. Cậu mới hơn hai mươi tuổi, còn rất trẻ, phải mạnh dạn đi đầu chứ. Chỉ làm cái công việc điện đóm đó thì thỏa mãn sao?

Trương Thăng cười nói:

- Thế thì cũng không phải. Tôi cũng có tính toán khác. Tôi chuẩn bị đem số đất mà tôi đứng tên đem ra bán vài mẫu. Sau đó ở đối diện trường đại học truyền hình mở một tiệm photo. Sinh viên trường đại học đó đều là người trưởng thành, có cơ sở kinh tế. Muốn sao chép tư liệu hay một quyển sách thì đều phải bỏ tiền. Nếu ở đó mở một tiệm photo thì thu vào hẳn rất ổn định.

Từ Hải Sinh nặng nề cười nói:

- Mở tiệm photo ở đó thì cũng không tệ. Tuy nhiên, cậu không biết là, những người làm kinh doanh như chúng ta rất thích phiêu lưu mạo hiểm sao? Chỉ có như vậy thì thu vào mới lớn. Chỉ làm loại kinh doanh nhỏ này thì bao giờ mới phát tài? Không người nào mà không sử dụng tiền của phi nghĩa để làm giàu. Làm mấy việc vặt như thế thì không được rồi.

Trương Thăng cười khổ nói:

- Anh Từ, lúc này, nếu không phải trong lúc vô ý chiếm được kỳ ngộ thì tôi không phải đang ngồi chết sầu ở nhà sao? Hiện tại tiếp tục làm, tôi cũng không có đường.

Từ Hải Sinh căn điều thuốc, nhe răng cười nói:

- Nói cũng đúng. Tôi đang đầu tư chứng khoán, tiếc là cậu không có vốn.

Trương Thăng vừa nghe đến hai chữ "cổ phiếu" thì mặt đã biến sắc, hai tay xua liên tục nói:

- Không, không, cái này tôi không chơi đâu. Ngay cả có tiền tôi cũng không chơi. Tôi thích cuộc sống đi từng bước hơn.

Từ Hải Sinh ngồi ở ghế sofa, trầm tư một lát, bỗng bật cười:

- Làm từng bước? Cậu đấy, chẳng khác gì kiếm củi ở núi vàng. Không có tiền đồ, thật sự không có tiền đồ.

Trương Thăng nói:

- Kiếm củi trên núi vàng? Ý của anh là...? Vấn đề là đất hiện tại không nhúc nhích được.

Từ Hải Sinh gõ vào ghế sofa, khẽ cười nói:

- Ai nói không nhúc nhích được? Muốn xem cậu chuẩn bị như thế nào thôi. Ba trăm mẫu đất này chính là một cái máy rút tiền, một tòa kim sơn lấy không bao giờ hết.

Trương Thăng thân hình nghiêng về phía trước, chú ý nói:

- Anh Từ, anh nói lại một chút, vận tác như thế nào?

Từ Hải Sinh yên lặng nhìn hẳn, ánh mắt mơ hồ lóe ra, không biết là đang có chủ ý gì.

Trương Thăng bị ánh mắt cổ quái của ông ta làm cho hơi sợ hãi một chút, liền nói:

- Anh Từ, anh...nhìn tôi như vậy làm gì?

Từ Hải Sinh sờ cằm, bỗng nhiên cười rất quái dị:

- Tôi suy nghĩ, cậu muốn trở thành Chủ tịch hội đồng quản trị một doanh nghiệp thì sẽ thành cái dạng gì.

Trương Thăng chấn động, thất thanh nói:

- Chủ tịch Hội đồng quản trị?

Từ Hải Sinh hỏi:

- Như thế nào? Có hứng thú làm hay không?

Trương Thăng giật mình, nói:

- Tôi hiện tại nào có tiền mà làm chứ? Nói sau, tôi cũng không có bản lĩnh đó.

Từ Hải Sinh thản nhiên nói:

- Không ai trời sinh ra lại biết làm cái gì? Ai mà không phải học chứ? Chu Nguyên Chương chỉ là một đứa trẻ chăn trâu, nhưng lại là một Hoàng đế không tồi. Hiện tại, những hạng ông chủ lớn mang điện thoại di động đi đây đường, hóa ra đều là người nào chứ? Có mấy người là học đại học ra? Một lớp người quê mùa, chứ có phải Vương hầu, Tướng quân gì đâu. Cậu ngay cả dã tâm làm ông chủ cũng không có.

Trương Thăng kèm chế tính tình kích động, nói:

- Anh Từ, cho dù anh nói là có lý, nhưng tôi lấy cái gì mà mở nhà máy chứ?

Từ Hải Sinh ánh mắt chột lóe:

- Đất!

Trương Thăng nghi ngờ nói:

- Anh Từ, chính là đem đất bán đi, sau đó dùng tiền bán đất để mở nhà máy? Đất này qua vài năm nữa khẳng định là sẽ trở mình. Còn việc kinh doanh thì chưa hẳn là kiếm được nhiều như vậy.

Từ Hải Sinh chỉ vào hăn, cười ha hả:

- Tiểu tử cậu cũng giống như chơi cờ với tôi vậy, vĩnh viễn chưa bao giờ nghĩ là thắng. Lúc nào cũng suy nghĩ thua, chẳng muốn phát triển. Người như vậy thì làm sao mà thành công được. Cậu đã quên mảnh đất của cậu là như thế nào mà có được? Hai bàn tay trắng, vay tiền mua đất, bán đất trả nợ, vận tác thành công như thế nào? Hiện tại, cậu đã có đất trong tay, muốn mượn gà đẻ trứng thì dễ như trở bàn tay. Có muốn tôi chỉ điểm cho hay không?

Trương Thăng vội vàng gật đầu:

- Anh cứ nói.

Từ Hải Sinh theo thói quen lại đốt một điếu thuốc, nhả ra khói:

- Cậu chỉ nhìn thấy sự tăng giá trị của đất, nên chỉ có thể bị giam cầm mãi trong suy nghĩ này. Chỉ muốn một ngày kia có thể kiếm được chút tiền, nhưng lại không nghĩ sẽ dùng nó lãi mẹ đẻ lãi con. Kiếm tiền chết như vậy

là ngu nhất. Có thể lợi dụng tư bản để kiếm tiền mới là một người thương nhân thành công.

Lúc này, Từ Hải Sinh quyết định khiến Trương Thăng tham dự vào kế hoạch của ông ta. Ông ta đối với Trương Thăng không hoàn toàn là lợi dụng, nhưng cũng không hoàn toàn là dẫn dắt. Ông ta không có ý hại Trương Thăng, chẳng qua muốn lợi dụng hắn mà chiếm lấy tài nguyên.

Nhưng tham dự vào loại này cũng có hạn độ. Với sự lịch lãm của Trương Thăng hiện tại, lừa hắn đứng ra vay tiền đã là bất đắc dĩ lắm rồi. Nếu để hắn biết ông chơi chiêu tay không bắt giặc, không dọa hắn sợ chạy đi mới là lạ.

Từ Hải Sinh thấy Trương Thăng nghe như nhập thần như vậy, liền tiếp tục giải thích:

- Với ý tưởng tập trung đất để tăng giá trị tài sản, tôi đã cẩn thận suy xét qua. Kỳ thật, nếu muốn thu hoạch được lợi ích lớn nhất, chúng ta cần bản không cần nhượng lại đất. Muốn có được một món lợi kếch sù, chúng ta trực tiếp đăng ký một công ty, tự mình làm.

Trương Thăng chen vào nói:

- Tài chính khởi động từ chỗ nào? Làm sao có thể kiếm lời và không lỗ vốn?

Từ Hải Sinh nghe xong, không khỏi cười nói:

- Tôi xin trả lời vấn đề thứ nhất của cậu. Nơi có được tài chính, chính là đất của chúng ta. Hiện tại, khu Kiều Tây đã là khu kinh tế mới rồi. Các hạng mục chính sách của chính phủ đã bắt đầu nghiêng về khu kinh tế mới. Ngân hàng tất nhiên là thả lỏng điều kiện cho vay.

Bởi vậy, chúng ta có thể dùng đất để thế chấp vay nợ, có được khoản tài chính khởi động trước. Nói cách khác, đất chúng ta không cần bán, toàn bộ thế chấp. Sau khi vay xong, chúng ta sẽ dùng số tiền này xây dựng nhà xưởng. Chúng ta chỉ thế chấp, chứ không bán, nên không có chút tổn thất nào.

Trước mắt, nhà xưởng đều là những công trình to. Cho nên, chúng ta chỉ cần bỏ ra một số tiền là có thể khởi động. Nhà xưởng sau khi xây dựng xong, chúng ta lại có thể dùng nó để vay nợ. Có được khoản tài chính thứ hai. Khoản tiền này dùng để trả tiền công trình. Đồng thời ký kết hợp đồng để công trình tiếp tục được khai thác.

Lúc này, tài chính của chúng ta tương đối đầy đủ. Nhà xưởng xây dựng xong có thể dùng để cho thuê hoặc bán ra, bất cứ lúc nào cũng có lợi nhuận thu vào. Một miếng đất lớn thì chúng ta sẽ tiêu hóa không nổi. Đại bộ phận đất cũng có thể vận tác như vậy. Chỉ cần lưu lại một mảnh đất nhỏ thì cũng có thể lập nên một doanh nghiệp. Sau đó dùng nhà xưởng để thế chấp vay nợ. Tiền vay nợ sẽ dùng để mua thiết bị. Rồi lại dùng thiết bị đó để đi vay. Cứ khoản trước khoản sau như vậy, tài chính là cuộn cuộn không dứt.

Từ Hải Sinh vỗ tay phát ra tiếng, lông mày nhíu lại:

- Mượn gà đẻ trứng, lấy trứng sinh gà. Vấn đề tài chính khởi động có thể được giải quyết hoàn mỹ.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bỏ Bao Công Sức Càn Tính Kế

Trương Thăng nghe đến ngây người, đồng thời tim cũng đập thình thịch. Hắn trước giờ chưa từng nghe qua có loại đầu tư như vậy. Nhưng hắn biết, những gì Từ Hải Sinh nói, hoàn toàn có thể thực hiện.

Hắn đã đến ngân hàng, biết ngân hàng dễ dàng phê duyệt nhất chính là có vật thế chấp cho vay. Hơn nữa, chính phủ đang hỗ trợ các loại chính sách cho khu kinh tế mới. Loại vận tác này dưới tình huống bình thường cũng có tám phần khả thi. Huống chi Từ Hải Sinh còn có nhiều người quen trong giới ngân hàng.

Nhưng hắn vẫn cảm giác không ổn. Rốt cuộc là làm sao không ổn thì không hiểu được. Hắn hỏi:

- Nếu muốn xây dựng nhà máy thì chính là vấn đề kỹ thuật. Tôi cái gì cũng không biết thì có thể làm gì?

Từ Hải Sinh lại phun ra một ngụm khói, thản nhiên nói:

- Ai nói chúng ta nhất định phải xây dựng nhà máy?

Trương Thăng khó hiểu hỏi:

- Anh Từ, anh muốn xây dựng nhà xưởng, lại mua máy móc, không phải là làm nhà máy thì làm gì?

Từ Hải Sinh chân bắt chéo, đầu ngón tay gõ gõ vào tay vịn ghế sofa, ánh mắt lóe tinh quang:

- Chỉ là tăng giá trị tài sản cho đất thì không đủ. Chúng ta còn phải đem mảnh đất trống này biến thành một bảo bối, khiến cho tư bản như vết dầu loang càng lúc càng lớn. Lợi dụng thật đầy đủ giá trị của mảnh đất này.

Tài chính kỳ thứ nhất được khởi động, tài chính tiếp theo sẽ cuộn cuộn mà đến. Nhà xưởng được xây dựng tốt, theo thời gian sẽ không ngừng tăng giá trị. Hoặc thuê hoặc bán gì cũng được. Về phần thiết bị máy móc thì thật sự vô dụng khi chúng ta thế chấp nó cho ngân hàng, nhưng vốn trong tay chúng ta, trong thời điểm mấu chốt vận tác đúng thì lợi nhuận cũng sẽ như nước thủy triều mà đến.

Trương Thăng nghe cái hiểu cái không, trong lòng âm thầm nhảy nhót và kích động.

Từ Hải Sinh thấy Trương Thăng không chịu bán hết đất thì đề nghị xây dựng nhà xưởng rồi dùng nó vay ngân hàng. Đồng thời còn lợi dụng thời gian khất nợ, mục đích là biến mảnh đất này thành máy rút tiền cho bọn họ.

Cho nên phải không ngừng xây dựng nhà xưởng rồi đem đi vay, rồi lại đi vay tiếp. Quá trình này trước sau đều mang lại tiền chứ không ngồi chờ đất tăng giá. Về phần mở công ty, thứ nhất là vì ổn định Trương Thăng, sau đó là dùng danh nghĩa công ty để ông tiện khai thác và tiến thoái. Cái gọi là thỏ khôn có ba hang, Từ Hải Sinh trước giờ làm việc chưa hề khinh suất.

Trương Thăng thiếu kinh nghiệm, Từ Hải Sinh hoàn toàn có thể khống chế công ty. Cho nên, công ty sẽ để cho Trương Thăng đảm nhiệm người đại diện pháp lý. Kỳ thật đây cũng là một loại thủ đoạn tránh phiêu lưu của một gã thương nhân đầu cơ lão luyện. Có lợi thì ông ta hưởng, có hại thì Trương Thăng gánh.

Nhưng loại hành động này cũng là chơi với lửa. Bởi vì pháp luật bắt anh gánh hết toàn bộ trách nhiệm thì cũng sẽ cho anh toàn bộ quyền lực.

Cho nên, nếu không khống chế Trương Thăng một cách hữu hiệu, thì chẳng khác gì ăn trộm gà không được mà còn mất đi năm gạo.

Nhưng trong mắt Từ Hải Sinh, tuyệt đối không thể để trường hợp này phát sinh. Trương Thăng dù trường thành bao nhiêu, ông ta cũng không để Trương Thăng thoát khỏi lòng bàn tay của mình. Sau ba năm năm gì đấy, sẽ tìm thời cơ thích hợp đem đất và nhà xưởng chia ra. Hai người nhất phách lưỡng tán. Khi đó ông ta sẽ mượn gió đông để buôn bán đầy chậu đầy bát. Về phần cái công ty rộng tuếch đó, ai muốn đi thì đi. Hai người trên bàn cờ này, hợp tác thì cùng có lợi nhưng thắng thua đã là kết quả sớm đã định.

Trương Thăng hưng phấn đến đỏ mặt, con người chớp động. Điều này tránh không khỏi ánh mắt của Từ Hải Sinh:

- Vấn đề thứ hai của cậu, là như thế nào để kiếm lời mà không lỗ vốn. Tôi nói cho cậu biết, chính là không có cách nào. Nghĩ như vậy thì cậu là người không có tiền đồ. Một chút phiêu lưu cũng không dám gánh vác.

Trương Thăng bị Từ Hải Sinh nói thẳng vào mặt, nhưng Từ Hải Sinh lại không chút lưu tình, tiếp tục nói:

- Người như vậy thì không thành đại sự, cũng không ai nguyện ý hợp tác với cậu. Cậu làm chuyện gì, chỉ cần nghĩ thu hoạch như thế nào có lợi nhất, mà không phải là người khác hướng cậu hứa hẹn tuyệt không có cái gì tổn thất thì sau đó hãy làm.

Trương Thăng đứng lên, nghiêm nghị nói:

- Anh Từ, anh không cần nói nữa. Anh nói rất đúng, tôi cẩn thận đã quen. Tật xấu này từ hôm nay tôi sẽ bỏ. Bây giờ tôi muốn anh chỉ điểm làm thế nào để sáng tạo ra điều kiện có lợi nhất.

Từ Hải Sinh gật đầu hài lòng:

- Tôi dẫn cậu vào, nhưng có rất nhiều sự vật cần cậu tự giác ngộ. Đương nhiên, cậu cũng không cần cam chịu nhỏ bé. Những đại nhân vật, ai cũng trải qua thời tuổi trẻ ngây ngô. Nhưng khi bọn họ thành công, sẽ không ai còn nhớ sự ngây ngô của bọn họ trước kia. Nhớ ngày đó, khi tôi vừa mới gia nhập vào xã hội cũng là người không có đầu óc. Còn không bằng cậu bây giờ. Nào, ngồi xuống đi.

Trương Thăng lại ngồi xuống nghe Từ Hải Sinh nói tiếp:

- Tôi cũng chỉ vừa mới có ý tưởng này. Một số suy nghĩ vẫn còn chưa thành thực. Tuy nhiên có thể nói với cậu một chút. Phải tận lực lần tránh phiêu lưu. Đầu tiên, cậu không thể làm một mình. Dù sao thì cậu cũng không có kinh nghiệm, cần phải có người nâng đỡ mới được.

Trương Thăng chen vào nói:

- Tôi không có kinh nghiệm, nhưng anh Từ, mảnh đất kia anh chiếm phần to nhất. Cho dù là có xây dựng nhà máy, thì vị trí Chủ tịch hội đồng quản trị sẽ do anh làm mới phải.

Từ Hải Sinh lập tức khoát tay nói:

- Không, không. Thăng tử, cậu biết tôi vì sao lại rời khỏi Ba Sao, một chút cũng không thêm quan tâm không? Tôi cùng một số người bạn, trước mắt đang vận tác trên thị trường. Trước kia tôi vẫn chưa bứt ra khỏi nhà máy được, hiện tại đã rời khỏi Ba Sao, tôi muốn tập trung tinh lực của mình cho nó. Một mình quản lý một xí nghiệp, tôi cũng không đủ tinh lực. Tuy nhiên cậu cứ yên tâm, nhà máy này tôi chiếm một nửa, sẽ không bàng quang đứng nhìn đâu.

Trương Thăng gật đầu nói:

- Vậy mảnh đất này thao tác cụ thể như thế nào?

Từ Hải Sinh gật đầu nói:

- Đầu tiên, chúng ta phải thành lập một công ty. Tên của công ty phải thật là vang dội. Công ty mới thành lập sẽ thiếu danh tiếng và mạng lưới quan hệ. Chúng ta có thể kéo một xí nghiệp lớn làm cổ đông cho mình, không vì cái gì khác, chính là vì danh tiếng của bọn họ.

Thứ nhất, kết hợp với đám xí nghiệp này, chính là nâng lực ảnh hưởng của công ty lên.

Thứ hai, những chính sách ưu đãi của quốc gia phải lợi dụng đầy đủ. Chúng ta cần phải đạt được chính sách ưu đãi càng nhiều càng tốt. Hiện tại cần có được xác nhận của cơ quan chuyên môn, sau khi xác nhận sẽ rút về tài chính, chỉ tính lệ phí. Tài chính chúng ta đăng ký không đủ thì phải tìm một công ty như vậy hỗ trợ.

Thứ ba, nếu hoàn thành công ty nước ngoài góp vốn, thì phương diện thuế suất còn có nhiều ưu đãi hơn. Vợ của tôi bây giờ đang ở Mỹ, tôi sẽ bảo bà ấy ở bên đó đăng ký một công ty. Rồi lấy danh nghĩa công ty đó mà đầu tư cổ phần vào. Chỉ cần đầu tư bên ngoài chiếm 25%trở lên thì chúng ta thuận lợi trở thành một công ty liên doanh rồi.

Thứ tư, hiện tại cậu là người đại diện pháp lý cho công ty, nhất định phải làm tốt hình tượng của mình; kết giao thật nhiều bạn bè trong thương giới để đứng vững gót chân. Mấy năm sau, ai biết được khu Kiều Tây sẽ xuất hiện một ngôi sao mới trong thương giới mang tên Trương Thăng?

Buổi nói chuyện khiến cho Trương Thăng nhiệt huyết sôi sục, hận không thể lập tức thực hiện. Từ Hải Sinh hứng thú nhìn Trương Thăng, trong ánh mắt hiện lên một sự đặc ý.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Nhân Sinh

Sau khi nói xong, Từ Hải Sinh thuận tay mở TV. Vừa nhìn thấy hình ảnh trên TV, Từ Hải Sinh lại mỉm cười:

- Nào, nhìn TV đi, người mặc tây trang chính là Trương tổng của tập đoàn Bảo Nguyên đấy. Đây là một người mà cậu nhất định phải biết khi đặt chân vào thương giới. Người mà tôi tính toán muốn kéo góp vốn chính là ông ta.

Trương Thăng ngẩng đầu nhìn, chỉ nghe giọng của phát thanh viên:

- Trương Bảo Nguyên tiên sinh của doanh nghiệp tư nhân nổi tiếng nhất tỉnh ta đã đầu tư xây dựng hạng mục khách sạn năm sao Bảo Nguyên trên đoạn đường phồn hoa nhất của thành phố.

Hạng mục này được đầu tư ba trăm bảy mươi triệu, tổng diện tích hơn mười ngàn mét vuông. Tòa khách sạn cao 21 tầng, với 450 phòng cùng với nhà hàng, phòng họp, bể bơi và những dịch vụ khác. Đây là một tổ hợp khách sạn, thương vụ, giải trí, thư giãn xa hoa nhất trong tỉnh.

Hạng mục này sẽ được xây dựng trong hai năm. Theo kế hoạch sẽ đưa vào sử dụng trước ngày 28 tháng 4 năm 1998. Phó chủ nhiệm Ủy ban Ngoại thương tỉnh Thương Hồng Phong, Phó chủ tịch Hội đồng nhân dân thành phố Đậu Phú Minh, Phó chủ tịch Mặt trận tổ quốc thành phố Đỗ Hồng Tài cùng các lãnh đạo thành phố khác đã tham gia nghi thức đặt móng.

Trên TV, gương mặt của các lãnh đạo tỉnh, thành phố đều rất quen mặt. Tin tức này vốn là tin tức được quan tâm nhất trong cả tỉnh, Trương Thăng xem không ít trên TV và báo chí nên nhận ra. Người đàn ông mặc bộ tây trang màu lam thoạt nhìn khoảng sáu mươi tuổi, xương gò má rất cao, khuôn mặt hồng hào, rất nhiều nếp nhăn, tóc đen bóng, đoán chừng là đã được nhuộm.

Ông ta đang mỉm cười rạng rỡ, thân hình cao lớn, cái lưng có chút hơi còng. Bên trong bộ tây phục màu lam là chiếc áo phông có nhiều vết nhăn. Phía dưới là cái quần màu đen hơi rộng, không phải là quần đi chung một bộ với chiếc áo. Màn ảnh nhoáng một cái, Trương Thăng còn nhìn thấy ông ta mang đôi giày vải đế giầy màu đen.

Lão nông có cách ăn mặc quái dị như thế chính là Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Bảo Nguyên với tài sản hơn bảy trăm triệu Trương Nhị Đản. Trương Thăng trước kia chỉ nghe quảng cáo về người này, nhưng thật không có chú ý qua. Hiện tại, bản thân sắp bước vào thương giới, đối với vị tiền bối này cũng muốn tìm hiểu thật kỹ. Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ.

Bên ngoài cánh cửa có chuông, nhưng người này lại không dùng, trực tiếp đập tay vào bang bang. Thanh âm lúc lớn lúc nhỏ, nghe giống như là trẻ nhỏ đang quậy phá.

Từ Hải Sinh không khỏi tức giận nói:

- Ai vậy kìa?

Trương Thăng đứng lên nói:

- Để tôi đi xem.

Hắn vừa mới mở cửa phòng. Một bóng người liền nhào vào trong lòng. Trương Thăng hoảng sợ, vừa định đẩy người kia ra thì phát hiện tóc

người này rất dài. Thì ra là một người phụ nữ.

Hắn vội vàng dựng thẳng người nọ dậy. Quả nhiên là một cô gái, mặt mũi bầm tím, miệng sưng vù, còn dính lại chút máu. Một con mắt bầm đen, ánh mắt chỉ để lại một đường nhỏ. Còn con mắt kia thì rướm máu, thật sự là dọa người.

Từ Hải Sinh lên tiếng hỏi:

- Người nào vậy?

Trương Thăng mơ hồ cảm thấy cô gái này rất quen mặt, nhìn kỹ cả nửa ngày mới giật mình nói:

- Là Chung Khanh. Anh Từ, là chị Chung.

- Cái gì?

Từ Hải Sinh vội vàng bước ra, sợ hãi nói:

- Chung Khanh, em...đây là thế nào?

Chung Khanh nghẹn ngào nói:

- Hải Sinh, em...em chỉ có thể đến nương tựa anh thôi. Dương Qua đánh em gần chết.

Từ Hải Sinh trong mắt hiện lên một tia tàn khốc:

- Mẹ nó, xuống tay ác như vậy sao?

Trương Thăng mắt thấy Chung Khanh vốn xinh đẹp động lòng người nay bị đánh thành đầu heo như vậy, thì trong lòng cũng khó chịu:

- Anh Từ, hiện tại cũng không nên tức giận. Mau chóng đưa chị Chung đến bệnh viện để kiểm tra. Vết thương này quá nghiêm trọng.

- Ừ, ừ, để tôi thay quần áo!

Từ Hải Sinh bưng tỉnh, khẩn trương thay quần áo, rồi dìu Chung Khanh xuống lầu.

Ông ta móc điện thoại ra, là một con Siemens S3, gọi cho người quen ở bệnh viện. Khi xe chạy đến bệnh viện số 3 thành phố, một số bác sĩ đã đứng chờ sẵn với cáng cứu thương.

Từ Hải Sinh xem ra rất có sức ảnh hưởng ở đây. Ông ta mỉm cười chào hỏi một vị Phó viện trưởng. Trưởng Trưởng thấy ở đây mình chẳng giúp được gì, vả lại người bị đánh là tình nhân của Từ Hải Sinh. Nếu mình ở đây thì cũng không tiện nên xin phép ra về.

Hắn vốn tưởng rằng, xảy ra chuyện như vậy thì Từ Hải Sinh sẽ không rảnh mà đi thăm hỏi Trưởng Trưởng, không nghĩ rằng Từ Hải Sinh vẫn nhớ tới điều này. Lúc gần đi còn cố ý dặn 9h30 sáng ngày mai đến đón ông cùng đi đến tập đoàn Bảo Nguyên.

Sáng sớm hôm sau, Từ Hải Sinh lái một chiếc xe Mercedes màu đen chạy đến. Nhìn thấy chiếc xe, Trưởng Trưởng lại nhớ đến chiếc xe Mercedes trước cổng nhà giam, trong lòng không khỏi vừa động, nhưng ngẫm nghĩ một chút cũng không có hỏi.

Trên đường đi, Trưởng Trưởng hỏi thăm thương thế của Chung Khanh. Từ Hải Sinh cười lắc đầu nói:

- Cái tên kia nhìn gầy yếu, không ngờ lại hạ độc thủ nặng như vậy. Chung Khanh sợ là phải tĩnh dưỡng cả nửa tháng mới hồi phục. Tôi đã an bài hộ lý cho cô ấy rồi.

Trưởng Trưởng thầm nghĩ, ông tư thông với vợ người ta, người ta làm sao mà chịu nổi. Chỉ có điều, đánh một phụ nữ đến như vậy, thì thật khó coi.

Từ Hải Sinh kêu lên một tiếng trầm đục:

- Người gọi điện thoại cũng không biết là ai, thì cảm thấy không yên lòng, liền gọi đến phòng Thuế vụ, trực tiếp nghe người ta nói. Bây giờ phòng Thuế vụ toàn bộ huyện đều biết rằng Sáu Bì Hầu bị mọc sừng. Nghĩ lại có muốn giấu cũng giấu không được. Thôi đi, đừng nói đến chuyện này nữa, nghĩ lại thêm phiền.

Trương Thăng thấy ông ta hậm hực thì cũng không nói gì nữa.

Nhà của vị Trương tiên sinh cách đó không xa. Hơn nữa giao thông lại cực kỳ tốt, nên một tiếng sau đã đến nơi. Nơi này vốn là một thị trấn không có danh tiếng, nhưng hiện tại nhờ Trương Nhị Đản mà vang danh khắp tỉnh.

Vị nông dân này tuy rằng tên hơi quê mùa nhưng thân phận lại không tầm thường. Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Bảo Nguyên Trương Nhị Đản là ủy viên Mặt trận tổ quốc thành phố, đại biểu Hội đồng Nhân dân.

Vị Trương tổng này trình độ văn hóa chỉ đến tiểu học, từng bị phạt tù mười năm vì tội lưu manh. Kỳ thật tội lưu manh, ấn theo tiêu chuẩn bấy giờ thì không đủ để phạt. Nguyên nhân là Trương Nhị Đản và một thiếu phụ hơn ông ta mười tuổi thông gian với nhau. Hai người sau lưng làm bậy, kết quả lại liên quan đến con gái người thiếu phụ.

Một cô bé 14,15t, đối với mỗi tình đầu luôn là mưa dầm thấm đất. Một lần thừa dịp mẹ không có ở nhà thì liền chủ động câu dẫn Trương Nhị Đản. Cô gái nhỏ tuy rằng không xinh đẹp nhưng tuổi trẻ, khiến cho Trương Nhị Đản phải u mê mà lên giường với cô ta.

Trên đời này không có tường nào mà gió không lọt qua được. Chuyện này về sau bị bại lộ, người quả phụ thẹn quá hóa giận, cắn ngược lại, lên đồn công an tố cáo ông ta đùa giỡn lưu manh. Trương Nhị Đản cũng là lưu manh, thủy chung không có nói ra quan hệ của mình với bà ta. Mà người

quả phụ kia cũng không quá mức ác độc, không nói ông ta cưỡng gian mà chỉ nói là lừa giỡn.

Nhưng tội lưu manh cũng được xem là trọng tội. Trương Nhị Đản bị tống vào nhà giam. Cho đến đầu năm 80 mới được mãn hạn tù, sau đó làm nghề kéo xe mà sống qua ngày.

Tuy nhiên, ông trời lại hiểu được sự thua thiệt của ông ta. Vì thế bỗng nhiên đã đưa tới cho ông ta một kỳ ngộ.

Khi Trương Nhị Đản còn làm nghề xe kéo, đại bộ phận người Trung Quốc đều không thích mượn tiền, cảm thấy vay chính là thiếu nợ. Tất cả mọi người đều làm mọi chuyện, ngoại trừ chuyện mượn tiền là không làm. Hợp tác xã thực hiện cho vay nhưng không ai dám vay. Một tín dụng viên vì hoàn thành nhiệm vụ của mình mà cứng rắn kéo Trương Nhị Đản đi nhậu, thừa dịp ông ta uống say mà khuyên ông ta nên vay năm trăm đồng.

Trương Nhị Đản khi tỉnh rượu, hối hận cũng đã muộn. Đã đáp ứng người ta rồi thì không thể đổi ý. Vì thế, khi nhận khoản tiền cho vay trong tay, Trương Nhị Đản cảm thấy tiền này như muốn cắn vào tay. Nhưng dù sao thì cũng phải trả lãi và gốc cho người ta chứ. Vì thế, Trương Nhị Đản vừa mắng cái tên tín dụng viên kia táng tận lương tâm, lừa một tên nghèo kiệt xác như ông ta vay tiền, vừa dùng số tiền này mở một xưởng sản xuất vỏ chăn, áo gối...

Ông ta chịu khổ, làm không biết ngày đêm, sau đó dùng xe ba bánh đẩy sản phẩm đến các nhà khách, khách sạn trong thành phố để tiêu thụ. Không thể tưởng tượng được, một xưởng nhỏ như thế lại đem đến một khoản tiền lời cho ông. Trương Nhị Đản khi kiếm được tiền thì bắt đầu dùng số tiền này mở nhà máy gia công bột mì, và một lần nữa thành công.

Sau đó là lò ngói. Trương Nhị Đản kinh doanh càng làm càng lớn. Từ một tên tội phạm làm nghề xe kéo, nay trở thành một phú hào với tài sản

hơn bảy trăm triệu, sáng tạo ra một truyền kỳ trong giới nông dân.

Trương Nhị Đản tính tình bướng bỉnh. Cái tên của mình mãi mà chẳng chịu sửa. Nhưng cũng không ai công khai gọi thẳng tên ông. Giới truyền thông thường dùng danh xưng tập đoàn Bảo Nguyên để gọi ông là Trương Bảo Nguyên.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đế Quốc Bảo Nguyên Độc Chiếm Thiên Hạ

Vào đến thị trấn, hẳn đều có thể cảm nhận được sự phồn hoa của nơi này. Cái trấn nhỏ này khắp nơi đều là hàng hàng lều nhỏ, cùng với các xã, thị trấn nói chung hoàn toàn bất đồng. Thị trường điện gia dụng, thị trường giày mũ, thực phẩm phụ phẩm bán sỉ, nhà máy bột mì, nhà máy cơ giới, này đó đều là xí nghiệp cấp dưới của tập đoàn Bảo Nguyên.

Trên đường, treo đầy bảng hiệu rực rỡ muôn màu, còn có một nhà máy gạch đầy cỏ dại. Nhà máy gạch này đã sớm ngừng hoạt động, nhưng nó chính là một trong những căn cơ làm giàu của Trương Nhị Đản năm xưa, cho nên nó cùng với nhà máy nhỏ sản xuất chăn ga đều được giữ lại để làm kỷ niệm.

Tới sườn đông của thị trấn, một chiếc cửa lớn khí phái xuất hiện ngay trước mắt, trụ hai bên là tạo hình của một đôi tay, trong tay nâng một quả bóng vàng, hai cột trụ treo từng dãy bảng hiệu, trên một khối bảng hiệu viết mấy chữ to: “Trọng hợp đồng, giữ chữ tín cho xí nghiệp” màu vàng.

Trong viện, suối nước giả sơn, hoa cỏ xấn ngát, đối diện quảng trường rộng lớn là kiến trúc quần lâu màu trắng ngà cao mười một tầng, kiến trúc xây dựng hình đa giác bất quy tắc. Kiến trúc quần lâu bốn phương đều cùng một màu sắc ở đây có thể nói là rất đặc biệt. Mái nhà xây dựng theo hình tròn, vừa trang trọng lại vừa tráng lệ.

Nơi này chính là đế quốc kinh tế của Trương Nhị Đản, tổng bộ của xí nghiệp tập đoàn Bảo Nguyên – Bảo Nguyên building.

Xe vừa mới vào cửa chính, đã nhìn thấy một chiếc cadillac màu đen nghênh diện chạy ra.

Từ Hải Sinh chỉ vào chiếc xe kia nói:

-Chú xem, đây là xí nghiệp góp vốn dùng chính sách ưu đãi miễn thuế để mua, tập đoàn bảo Nguyên chỉ mua bằng một phần ba giá, nhưng tính năng phong kín của nó thì vô cùng tốt. Trương Nhị Đản bị say xe, sau lại mua chiếc Lincoln, có thể mở được ba cửa, chiếc xe này liền thành xe chuyên dụng tiếp đón của tổng bộ công ty.

Nói đến đây, ông ta quay đầu cười cười nói với Trương Thăng:

-Đợi khi công ty liên doanh của chúng ta thành lập, cũng mua cho chú một chiếc Mercedes-Benz.

Trương Thăng kinh ngạc “A” một tiếng, Từ Hải Sinh cười ha ha nói:

-Cái gì gọi là vô bọc? Không người nào có nhưng ta có, người có ta ngạc nhiên. Không có cái Mercedes-Benz giữ thể diện, ai sẽ xem trọng chú ba phần?

Nói xong ông ta “ồ” một tiếng, thuận tay lấy ra từ sau xe một cái hộp tinh xảo đưa cho Trương Thăng:

-Đây là Motorola 9900lần trước tôi bảo người mang về từ Hồng Kông, còn chưa sử dụng. Chú mày vợ bỏ rồi.

Trương Thăng định từ chối, lại bị Từ Hải Sinh trừng mắt, đành phải ngoan ngoãn nhận.

Motorola trong tay, Trương Thăng cảm giác trong lòng mê man, cửa tài phú đang chậm rãi mở về phía hắn. Ngoại trừ hoa mắt thần mê, càng

nhiều hơn trong lòng hẳn đó là lo sợ và nghi hoặc. Có đôi khi, phồn hoa phú quý tới quá nhanh, sẽ làm cho con người cảm thấy mất đi sự thực.

Từ Hải Sinh làm như không thấy phản ứng của Trương Thăng, tiếp tục cười:

-Trương Nhị Đản thích xe ngựa, cảm thấy uy phong khí thế, mặc dù dáng xe có hơi nhỏ một chút hẳn cũng không để ý. Ha ha, lại nói tiếp, còn một chuyện thú vị, nhà của hẳn hóa ra ở trong một ngõ nhỏ, ngõ quá chật, xe lớn như vậy không xoay được đầu, mỗi lần đều đi vào đi ra mất hơn nửa giờ, sau đó hẳn thực sự không kiên nhẫn được nữa, mới một lần nữa xây biệt thự ở trên thị trấn.

Trương Thăng cảm nhận thấy trong ngữ khí và tiếng cười của ông ta mang theo chút trêu chọc và khinh thị, hiển nhiên, vị nông dân xí nghiệp này tuy nói là tài sản hàng tỉ, nhưng nông dân vẫn có lối suy nghĩ và điệu bộ không thể làm cho Từ Hải Sinh sinh ra kính ý đối với hẳn ta.

Phía trước đại lâu rất đẹp, không ngờ còn có một cái hồ nhân tạo, trên hồ có đình sơn thủy và cầu nhỏ bằng cẩm thạch, liễu Thùy Dương phe phẩy trên mặt nước, có thể thấy được thực lực của xí nghiệp.

Từ Hải Sinh dừng xe ở sườn lâu, dẫn Trương Thăng đi vào building, bên trong vô cùng xa hoa khí thế, nền bằng đá cẩm thạch màu đỏ sậm, in rõ bóng người. Bắt đầu đi lên lầu hai, trên vách tường là khung ảnh rực rỡ rất lớn, trong đó đều là ảnh các cấp lãnh đạo đến thăm thị sát nhà máy. Không ngoài dự tính, hình ảnh đều là Trương tổng cùng đi thị sát hoặc nhiệt tình bắt tay, dưới ảnh đều ghi chú rõ thời gian, tính danh và quan hàm của các vị lãnh đạo.

Trương Thăng đánh giá những đèn treo hoa mĩ, cầu thang màu vàng theo phong cách châu Âu, hoa cỏ quý giá, nghi ngờ nói:

-Trương tổng ở tầng mười một? Tôi thấy quy cách kiến tạo trang hoàng không tầm thường, nhưng sao lại không có thang máy?

Khóe miệng Từ Hải Sinh nhếch một cái, như cười như không, nói:

-Lúc Tần Thủy Hoàng đi tuần thú thiên hạ, chú nói là buông màn điều khiến ngựa liền ngày đêm phóng nhanh hay là mở cửa sổ mà đi từ từ để dò xét ngàn dặm giang sơn?

Trương Thăng nghe xong phì cười, xem ra nhà xí nghiệp nông dân này còn có không ít cổ quái.

Trong đại lâu rất yên tĩnh, ngẫu nhiên có nhân viên ra vào công tác nhìn thấy Từ Hải Sinh cũng không có vẻ mặt đặc thù gì, xem ra mặc dù ông và Trương Tổng có quan hệ khá chặt chẽ, nhưng nhân viên công tác tại tập đoàn lại không quen biết ông.

Tầng thứ mười là một phòng khách lớn rất xa hoa, tầng 11 là văn phòng của chủ tịch hội đồng quản trị. Hai người bọn họ leo đến tầng 11 đã thở hồng hộc rồi. toàn bộ tầng 11 được phủ thảm a khắc Münster xa hoa từ bàn làm việc đến nền nhà. Sau bàn, một cô gái trẻ tuổi mặc trang phục công sở đang ngồi, thoạt nhìn khoảng hai tư hai năm tuổi, bộ dáng bình thường, trên mũi còn có chút tàn nhang, nhưng khí chất không tồi.

Vừa thấy hai người lên lầu, cô gái kia liền đứng dậy, nở nụ cười đầy tính chuyên nghiệp, khách khí hỏi:

-Xin hỏi hai vị có hẹn trước không?

Từ Hải Sinh dơ một ngón tay lên nói:

-Ờ, buổi sáng đã gọi rồi, tôi họ Từ, muốn gặp Trương tổng.

Nữ thư ký kia hiển nhiên đã được Chủ tịch Hội đồng quản trị nói trước, vừa nghe thấy hẳn giới thiệu, nụ cười trên mặt liền trở nên thân thiết, vội nói với bọn họ:

-Mời đi theo tôi.

Đưa bọn hắn đến trước cửa một căn phòng làm việc, cô đẩy cửa vào nói:

-Chủ tịch Hội đồng quản trị đang đi tuần sát trong công ty, sẽ quay lại ngay, mời hai vị ngồi đợi một chút.

Nói xong đẩy cửa phòng ra, làm tư thế mời bọn họ vào phòng, đợi hai người đi vào, lại ân cần pha trà, lúc này mới mỉm cười lui xuống.

Phòng làm việc này rất lớn, cửa sổ bằng thủy tinh xuống tận nền nhà, mỗi mặt tường thủy tinh rộng khoảng hai mươi mét, trong cùng là một bàn làm việc rất lớn. ánh nắng chiếu trên mặt bàn làm việc tạo thành một mảnh hào quang, trên bàn cắm ba lá cờ nhỏ, ở giữa là quốc kỳ, còn hai cái hai bên màu sắc rực rỡ lại không biết là cờ nước nào.

Trong sảnh bày một bộ sofa nhập khẩu, trên tường, một phía treo bức tranh rất lớn và giá sách, phía kia là trồng các loại thực vật xanh ngát,, ẩn hiện ba cái cửa, hiển nhiên còn thông tới các phòng khác. Không gian xa hoa như vậy, hiện đại như vậy không khỏi làm cho người khác tưởng tượng ra chủ nhân của nó là người thế nào?

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đại Lão Thương Giới Trương Nhị Đản

Từ Hải Sinh nhìn đồng hồi nói:

-A chúng tôi tới hơi sớm một chút, trước uống ngụm trà chờ một chút đi. Vị Chủ tịch này mỗi sáng sớm rời giường lúc năm giờ rưỡi, rửa mặt xong liền đi vòng quanh nhà máy của anh ta tuần tra một vòng. Anh ta xử lý công việc của nhà máy từ xưa đến giờ vẫn là như thế, mặc kệ là mưa hay gió. Chính là hiện nay, xí nghiệp con nhiều lắm nên chỉ đi dạo vài cái xí nghiệp cấp dưới là chủ yếu, vậy cũng mất thời gian tương đối lâu.

Trương Thăng ngoài ý muốn nói:

-Vị lão tổng của Bảo Nguyên này lại chuyên nghiệp như thế?

Từ Hải Sinh như cười như không nhìn anh liếc mắt một cái:

-Ở trong ấn tượng của chú, ông chủ kinh doanh nên có bộ dạng thế nào?

Mặt Trương Thăng đỏ lên, không nói gì.

Từ Hải Sinh cười cười nói:

-Chú không nên tin sự miêu tả của điện ảnh và kịch truyền hình. Người làm doanh nghiệp không phải như vậy đâu, ít nhất đại đa số cũng không phải. Mọi người thường chỉ nhìn thấy chủ xí nghiệp ngồi xe đẹp, vào khách sạn lớn, nhưng lại không nhìn thấy sự gian nan xây dựng sự nghiệp của họ, mệt mỏi trong công tác của họ.

Lấy ngay vị Trương tổng này mà nói, mỗi ngày đều mười một giờ đêm mới được nghỉ ngơi, ăn cơm trưa chỉ trong mười lăm phút, đây là còn tính cả thời gian đi lại từ văn phòng tới căngtin. Tài sản của ông ta mấy tỷ đồng, nhưng không sáng nào được ngủ nướng, chưa từng có chủ nhật. Người có thể phát tài phải dốc sức làm việc đấy.

Ông ta lại khinh miệt cười nói:

-Đương nhiên những người thuộc nhóm đầu tiên có thể đứng lên, căn bản ít nhiều đều không sạch sẽ, đó cũng là do hoàn cảnh, phần lớn là có chút bất đắc dĩ. Về phần sau khi phát tài, có người bắt đầu hưởng thụ cuộc sống xe hơi, nhà lầu và mỹ nữ, đó cũng là rất công bằng, không coi là tố chất thấp, càng không nói họ có quan hệ với xí nghiệp dân doanh hay không, đổi lại là người khác, làm được đến vị trí như ngày hôm nay của bọn họ, có bao nhiêu người không bị tiền vàng hấp dẫn? Sẽ không hưởng lạc giống bọn họ.

Trong mắt của tôi, đại đa số những nhà doanh nghiệp tư nhân bị người lên án không phải là chuyện bọn hãnh hưởng lạc, loại người chỉ nhìn chăm chăm vào việc này căn bản chính là bị bệnh đau mắt, nhược điểm thực sự của bọn hãnh là...

Ông ta mới nói đến đây, cửa phòng mở ra, một tiếng cười sang sảng truyền vào:

-Tiểu Tử Tử, mấy ngày anh không có đến rồi!

Theo tiếng cười này, chủ nhân đế quốc kinh tế, nhà xí nghiệp nông dân nổi tiếng, Trương Nhị Đản tiên sinh bước như bay đi đến, phía cửa phòng bị hãnh thuận tay mở ra kêu két một tiếng liền tự khép lại.

Một chiếc áo choàng ngắn màu trắng khoác ngoài chiếc áo bằng vải bố, quần dài màu đen, dưới chân đi một đôi giày vải khâu tay, Trương Nhị Đản rất vui vẻ cười hướng bọn họ chào đón.

Từ Hải Sinh vội vàng bật dậy, hai tay đưa ra như đang đợi bắt tay, nhiệt tình nghênh đón, nói:

-Trưởng tổng, chào anh!

Trương Nhị Đản hất hai bàn tay to lên, xuyên qua giữa hai tay Từ Hải Sinh đến đỉnh đầu, một tay chụp xuống thật mạnh vào bả vai của Từ Hải Sinh:

-Ha ha, mau ngồi đi, đừng làm mấy động tác vô dụng kia.

Từ Hải Sinh bị chụp bả vai nghiêng cả người một cái, nhe răng cười khổ, vừa thấy bàn tay thứ hai lại chụp tới, hấn vội vàng co rút trở về, ngoan ngoãn ngồi trở lại sô pha.

Trương Thăng cố nhịn cười đánh giá Trương Nhị Đản. Nhà doanh nghiệp tư nhân truyền kỳ một thân áo choàng trắng ngắn, bên trong lộ ra một lọn tóc vàng, trên lưng còn in dòng chữ: “Đội quân danh dự đào kênh đột kích” màu đỏ sậm. Nếu trên cổ ông ta quàng thêm cái khăn lông trắng, quả thực chính là cách ăn mặc của một lão nông sáu mươi tuổi.

Nhưng trang phục như vậy được mặc trên người vị Chủ tịch Hội đồng quản trị này, lại ở trong phòng làm việc xa hoa hiện đại như thế làm cho người ta có một cảm giác đặc biệt.

Trên người ông ta không có chiếc quần áo nào vượt quá hai mươi đồng, nhưng ông ta chính là loại người không cần bất kỳ phục sức đắt tiền nào để làm lộ rõ thân phận của mình, liền giống như trong phim Hồng Kông, ở giữa một đám nhân vật lớn đi giày tây, đột nhiên xuất hiện một người mặc áo bào xanh, áo khoác dài, trong tay nâng ống thuốc lào. Mọi người chẳng những không có cảm giác bừa bãi, ngược lại sẽ lập tức biết, ở bên trong nhóm người này, ông ta mới là lão đại trong lão đại.

Từ Hải Sinh cười nói:

-Trương tổng trăm công nghìn việc, tôi làm sao dám thường xuyên tới quấy rầy a? Ha ha, vị này chính là người tôi đã đề cập qua với anh, Trương Thăng. Anh ta có mấy trăm mẫu đất ở Kiêu Tây, hơn nữa đều nằm ở đoạn đường trung tâm. Nghe nói Trương tổng có ý tiến vào chiếm giữ Kiêu Tây, tôi đây không phải đem người đến cho anh hay sao.

Trương Nhị Đản tùy ý ngồi xuống ghế sa lon đối diện, nhìn Trương Thăng từ trên xuống dưới cười nói:

-Ừ, chàng trai này rất trẻ tuổi sao? Chú cũng họ Trương, vậy năm trăm năm trước chúng ta là người một nhà rồi. Tuy nhiên so với tôi năm xưa còn mạnh hơn nhiều a, còn ít tuổi đã là một địa chủ nhỏ rồi, ha ha.

Trương Thăng vội hạ thấp người cười nói:

-Ha ha, Trương tổng nói đùa, tôi đây hậu sinh tiểu bối, nào dám đánh đồng với Trương tổng ngày xưa? Nghe nói Trương tổng muốn làm công thương nghiệp ở Kiêu Tây, tôi đây không phải tự đề cử mình đến đây. Chỉ có điều không biết Trương tổng muốn làm dạng công thương nghiệp gì?

Trương Nhị Đản cười hắc hắc nói:

-Chú nhóc tin tức thật là linh thông nha, tôi mới có tính toán như vậy, ngược lại chú đã tìm tới cửa. Có phải Tiểu Từ Tử để lộ phong thanh không nha?

Từ Hải Sinh cười không đáp.

Trương Nhị Đản nói tiếp:

-Tôi quyết định xây dựng kho lạnh hạng trung, tuy nhiên xây dựng ở đâu thì vẫn còn đang trong giai đoạn khảo sát. Kiêu Tây nhanh chóng sẽ thành nội thành, vị trí địa lý rất tốt, nhưng đồng bộ công trình còn chưa hoàn thiện, cũng không tính là sự lựa chọn tốt nhất.

Trương Thăng nghe vậy vội đáp:

-Nếu nhìn trước mắt, công trình đồng bộ còn chưa hoàn thiện. Nhưng gần đây tôi vẫn đứng ở Kiêu Tây, nên hiểu rõ tình hình. Ủy ban nhân dân thành phố từ khi mới thiết lập khu kinh tế mới, liền đầu tư thêm rất nhiều vào Kiêu Tây. Trước mắt, quy hoạch tổng thể đã hoàn thành, các công trình đồng bộ đã bắt đầu khởi công.

Cách Kiêu Tây 500m chính là nhà ga Thành Nam, 200m về hướng đông là lò mổ lớn nhất toàn thành phố, xung quanh chính là nơi sản xuất rau quả, quốc lộ Thành Nam cũng đi qua Kiêu Tây...

Mấy ngày nay Trương Thăng đều ngâm mình ở Kiêu Tây, ưu thế về vị trí địa lý của Kiêu Tây rõ như lòng bàn tay:

-Thành phố tôi hiện nay có ba chợ bán lẻ thủy sản quy mô, toàn bộ tập trung trong nội thành, bởi vậy quy mô phát triển bị hạn chế, việc cất giữ, vận chuyển sản phẩm thủy sản cũng bị hạn chế. Hiện tại, khách sạn và gia đình cá nhân càng ngày càng là trọng điểm tiêu dùng sản phẩm thủy sản, nhu cầu số lượng càng ngày càng lớn. Đất ở thành phố rất hữu hạn, khó mà thỏa mãn được sự khuếch trương của ngành kinh doanh thủy sản. bởi vậy, những chợ bán sỉ thủy sản lớn ở gần ngoại ô một khi xây dựng thành công, phiêu lưu cũng không phải là lớn.

Bình thường mà nói, chợ bán sỉ thành lập trong hai năm đầu đều là không có lãi, thậm chí còn phải cấp thêm vốn, cho đến khi hấp dẫn lượng lớn thương hộ đến thăm, tạo thành nhân khí mới có thể hình thành ổn định, càng ngày càng thu vào nhiều. Tuy nhiên, khu kinh tế mới thu nhập từ thuế, quản lý và chính sách ưu đãi, hơn nữa nhu cầu sản phẩm thủy sản của dân thành phố càng ngày càng cao, hiện nay có thể nói là chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhất định thành công gấp bội.

Hắn nói đến đây, khiêm tốn cười nói:

-Tuy nhiên, mặc kệ là kinh doanh cái gì, nói thì dễ, nhưng để làm cho tốt, cũng không phải cứ chịu khổ là có thể được đến. Trương tổng là nhà doanh nghiệp tư nhân kiệt xuất của tỉnh, kinh nghiệm điều hành xí nghiệp phong phú, tầm nhìn lâu dài, tôi nghĩ tôi và ông góp vốn, có ông chỉ điểm, chúng ta nhất định có thể thành công.

Trương Nhị Đản cười ha hả, gãi gãi đầu nói:

-Ừ, ý tưởng này không tệ, chú suy tính đúng, có điều kiện và đất đai tốt, không có phương pháp, kinh nghiệm tốt cũng không chắc có thể thành công.

Mấy năm nay, thành phố Ngũ Kim, Gia Câu vội vàng xây dựng, xây cất xong lại không mời gọi được thương nhân, không có phòng thuê, chỉ một mảnh tiêu điều, còn có một vài nhà xưởng cũng chưa xây hoàn thành liền biến thành Lạn Vĩ lâu. Cho nên nói, ngoài thiên thời địa lợi, còn phải có nhân hòa. Khuyết thiếu nhân mạch và ảnh hưởng sẽ không thành a. Khả năng điều tra của chú cũng được đấy, có chút giống với tôi năm xưa, đã làm ăn mấy năm rồi?

Từ Hải Sinh vừa định xen mồm, Trương Thăng đã chân thành nói:

-Trương tổng, tôi không có kinh nghiệm kinh thương, tôi tốt nghiệp trường máy móc kỹ thuật Phong Tường, học điện cơ duy tu, sau khi tốt nghiệp... được tuyển nhận vào làm công nhân khoa điện ở nhà máy in ấn Ba Sao. Năm trước hạ đò, mở một khách sạn nhỏ, kết quả cũng mất rồi.

Trương Nhị Đản vung tay lên, lớn tiếng nói:

-Thật sao, chú nhóc này thành thật, một là một, hai là hai, tôi liền thích như vậy đấy. Trương Nhị Đản tôi ghét nhất bị cái loại người đến đây khoác lác “trên địa cầu này ngoài ta ra không ai có thể bằng ta”. Người như vậy có thối ra con lừa gọi đến tôi cũng không chào đón.

Ông ta đá bỏ giày ra, khoanh chân ngồi trên sô pha, đốt một điếu thuốc, nói:

-Hiện tại chính là bộ dáng này, phân công chính là làm mù làm bừa nha, học ngoại khoa lại ném dao giải phẫu đi học giết heo, học quản lý xí nghiệp lại chạy tới trường hỏa táng là quà linh cữu và mai táng... Ừ, lặc đề rồi, đất của chú, hôm nào tôi tìm người đến xem, nếu thích hợp như đã nói... tôi liền mua một khối...

Trương Thăng liếc nhìn Từ Hải Sinh một cái, Từ Hải Sinh cười dài mà nói:

-Trương tổng, Tiểu Trương có ý tứ là...

Trương Nhị Đản lập tức khoát tay chặn lại nói:

-Ai, không cần anh nói, Trương Thăng chú nói đi!

Trương Thăng nói:

-Trương tổng, ông đã hiểu lầm, tôi không phải nghĩ muốn bán cho ông mấy mẫu đất ấy, kỳ thật, mục đích hôm nay tới đây của tôi là muốn mời ông trở thành cổ đông của công ty tôi...

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Giờ Cần Câu Gần Mép Nước

Trương Nhị Đản nghe vậy liền thu lại nụ cười, nheo mắt đánh giá Trương Thăng cao thấp một phen, mới chậm rãi nói:

-Tham gia làm cổ đông công ty của chú? Công ty của chú ở đâu? Có cái gì đáng giá để tôi góp vốn hay sao? Nói nghe một chút coi!

Trương Nhị Đản này lúc mới vào nhà, làm cho người ta cảm giác là một nông dân rất bình thường, nhưng lúc này nghiêm túc nói đến kinh doanh, lập tức tỏa ra một cỗ khôn khéo và tự tin thuộc loại thương nhân thành công chỉ ông ta có. Trương Thăng cảm thấy một loại áp lực vô hình, khiến hần khẩn trương đến độ không nói nên lời.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi, trấn định cảm xúc một chút rồi mới lên tiếng:

-Trương tổng, là như thế này, tôi muốn thông qua quan hệ, liên hệ với một nhà đầu tư ngoài xí nghiệp muốn góp vốn. Lấy trả giá nhỏ nhất để thành lập một công ty. Về tài chính để làm, tôi đã chuẩn bị lấy chỗ đất kia thế chấp, thông qua đi vay để giải quyết.

Có tài chính, ngay trên cánh đồng, xây dựng cải tạo nhà xưởng tiêu chuẩn. Hiện nay đất ở khu kinh tế mới phát triển như gió, giá trị nhà xưởng tất nhiên cũng nước lên thuyền lên. Đến lúc đó, hoặc thuê hoặc bán, đều có thể làm nên lợi nhuận lớn. Mời Trương tổng góp vốn, chủ yếu là muốn mượn lực ảnh hưởng của Trương tổng. Một xí nghiệp có thực lực, có bối cảnh mới có thể thu hút đầu tư, chiếm cứ càng nhiều ưu thế, hấp dẫn đủ loại khách hàng.

Trương Nhị Đản cười ha hả, ánh mắt hiện lên một tia xảo trá:

-Ờ, tiền của các anh có thể tự giải quyết? À... gây dựng sự nghiệp không dễ, đây là lợi dụng mạng lưới quan hệ và ảnh hưởng của tôi để trải đường cho các anh rồi hả? Như vậy... Tôi là ăn danh nghĩa cổ phần rồi?

Ăn danh nghĩa cổ phần ở Trung Quốc hiện đại là không được phép đâu, tuy nhiên trên có chính sách, dưới có đối sách, bởi vì quyền tài sản công nghiệp không phải là kỹ thuật độc quyền và tài sản vô hình, có thể làm như góp vốn cổ phần. Bởi vậy, đã có người lấy một ít tài sản vô hình không có giá trị lợi dụng thực tế đến nhập sổ đánh giá, biến thành ăn danh nghĩa cổ phần.

Trương Thăng và Từ Hải Sinh muốn kéo Trương Nhị Đản nhập cổ phần, ý đồ chính là thanh danh của ông ta và lực ảnh hưởng ở thương giới, nói nó là tài sản vô hình cũng không quá, tiêu rất nhiều tiền mà việc không thành, hoặc là phải lãng phí một hai năm trời, che hơn vài chục cái chương mới có thể xong việc. Vị Chủ tịch tập đoàn Bảo Nguyên này gọi điện thoại có lẽ liền có thể giải quyết.

Nhưng Trương Nhị Đản tiền nhiều, thế lớn, hai người có thể là không có ý định khiến ông ta ăn cổ phần danh nghĩa. Nếu như có thể tranh thủ ông ta bỏ vốn ra, bất kể ra bao nhiêu, chung quy cũng là một chuyện tốt.

Cho nên Trương Thăng kiên nhẫn giải thích nói:

-Trương tổng nói đùa, doanh nhân công thương nghiệp của tỉnh, tập đoàn Bảo Nguyên đại nghiệp lớn, mỗi hạng mục đầu tư lại ít hơn vài triệu, vài chục triệu? Ở công ty nhỏ này của chúng tôi ăn chút cổ phần danh nghĩa, truyền ra ngoài chẳng phải làm trò cho người ta chê cười. Mời ông xuất mã là dựa vào uy danh của ông, chuyện phá hư thanh danh của ông, vẫn bối cũng không dám làm.

Trương Nhị Đản cười ha hả:

-Chú nhóc này rất biết nói nha. A, xây dựng nhà xưởng tiêu chuẩn bán ra, cho thuê là một ý kiến hay. Tuy nhiên...hiện tại Kiều Tây còn chưa có xí nghiệp tiến vào chiếm giữ đi? Đường đi cũng không tốt, trước mắt chưa phải cơ hội, hơi nóng vội rồi. Dù sao đất là của chính chú, không cần gấp gáp trong nhất thời. Tôi thấy không bằng đợi sau khi các hạng mục cơ sở của Kiều Tây kiện toàn chúng ta sẽ bàn tiếp, như thế nào?

Từ Hải Sinh nghe ý tứ của ông ta là muốn vắt cổ chày ra nước, liền cười nói:

-Trương tổng, dù đất văn bồi cũng là lão tiền bối đức cao vọng trọng như ngài nên tận nghĩa vụ nha. Tiểu Trương là muốn để ngài góp 10% cổ phần, chút tiền lẻ này còn để trong mắt ngài sao? Ngài chỉ cần rút cái tóc gáy, đều đủ người khác ăn cả đời. nói đến thời cơ xây dựng nhà xưởng, lấy được mấu chốt buôn bán nha, nếu như bị người chiếm trước, chẳng phải là bị động rồi sao?

Vừa nghe lời nói của Từ Hải Sinh... Trương Nhị Đản liền lắc đầu cười nói:

-Tiểu Từ Tử, đây không phải là vấn đề ngại nhiều ngại ít, tôi cảm thấy khu xí nghiệp hiện tại phần lớn vẫn chỉ là ở giai đoạn ý đồ, hiện tại bắt đầu đầu tư xây nhà xưởng có phải hơi sớm một chút hay không?

Trương Thăng luôn căng thẳng suy tư về biện pháp thuyết phục ông ta, hẳn nhớ tới Từ Hải Sinh từng nói, xí nghiệp Bảo Nguyên có đầu tư ở rất nhiều lĩnh vực, hơn nữa hẳn còn nói qua một ít tin đồn thú vị như Trương Nhị Đản chuyên mua xe to, xây dựng lâu không có thang máy, chính là vì để có cảm giác như đế vương.

Tất cả những phương diện lớn nhỏ đó, đều thể hiện tính cách đặc trưng của Trương Nhị Đản: người này làm xí nghiệp lớn và rất cầu toàn. Chính mình đại khái có thể từ phương diện này để bắt đầu.

Vì thế Trương Thăng lập tức tiếp lời nói:

-Trương tổng, có câu cửa miệng “Dệt hoa trên gấm không gọi là đẹp, đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi mới đáng trân trọng”. Trong tỉnh, các thành phố phụ cận xây dựng khu kinh tế mới, đây là đầu tiên, phía chính phủ tất nhiên là coi trọng rất cao, nhất định hy vọng đem nó làm càng lớn càng mạnh. Như vậy càng sớm vào khu xí nghiệp, tất nhiên càng được chính phủ hoan nghênh và tạo điều kiện.

Cho nên xí nghiệp nào tiến vào sớm nhất, ở từng giai đoạn nhất định sẽ được quan tâm tương ứng, đây là thứ nhất; còn nữa, Trương tổng ngài là nhà doanh nghiệp tư nhân lớn nhất tỉnh ta, uy vọng rất lớn, nếu ngài đi đầu hưởng ứng sự kêu gọi của chính phủ, đầu tư vào khu kinh tế mới xây dựng, sẽ trở thành người đầu tiên góp cổ phần vào xí nghiệp ở khu kinh tế mới. Ngài nghĩ xem, đối với cá nhân ngài và xí nghiệp Bảo Nguyên có phải là có một số tài phú rất lớn không?

Trương Nhị Đản nghe xong, thần sắc khẽ động, Trương Thăng bốc thuốc đúng bệnh, lời nói này rất hợp khẩu vị của ông ta, lập tức đã động lòng của ông. Từ Hải Sinh quăng cho Trương Thăng một cái nhìn thưởng thức: thăng nhóc này, một chút liền thông, quả nhiên là nhân tài.

Trương Thăng tiếp tục nói:

-Trương tổng làm buôn bán lớn, tôi rất khó nhìn qua bóng lưng, mặt dày xin ngài ra mặt, chính là mong có thể trông cậy hóng gió dưới cây to ngài.

Trương Nhị Đản nghe vậy dần dần lộ ra vẻ sung sướng, Trương Thăng thuận thế nói tiếp:

-Chỉ bằng thương hiệu vàng của xí nghiệp Bảo Nguyên và danh vọng của cá nhân ngài, chiếm nhiều hay ít cổ phần đều không coi là nhiều. Tuy nhiên vẫn bởi là buôn bán nhỏ, nhiều lắm đăng ký cái ba triệu năm trăm

nghìn đồng tiền vốn, ở trong mắt ngài chỉ là bữa ăn sáng, nhưng với tôi mà nói kia đã là một khoản cực lớn rồi. Nếu ngài chiếm 10% cổ phần, tôi đây cũng không còn lại bao nhiêu.

Trương tổng, chuyện này, nói cho cùng chính là tôi cầu cái lợi nhỏ, ngài được cái đản tốt. 10% lợi nhuận chưa ở trong mắt ngài nha, ngài nói có đúng hay không? Tuy nhiên có khoản đầu tư này, ngài lại quan tâm nhiều một chút, chia hoa hồng cổ tức hàng năm của xí nghiệp coi như là vãn bối chịu phù thị của ngài, hiếu kính ngài “Đại hồng bao” thôi.

Nếu ngài đồng ý góp vốn, danh xưng của khu công nghiệp tương lai, cũng có thể lấy đại danh Bảo Nguyên, tôi cũng lây phúc khí của ngài, ngài thấy thế nào?

Lời này vừa nói ra, Trương Nhị Đản đột nhiên lộ sắc mặt vui mừng, người này thành công vĩ đại, từ trong xương cốt hận không thể các ngành nghề đều có sản nghiệp của mình. Nhưng mặc dù lấy thực lực của ông ta và tốc độ khuếch trương, cũng không có khả năng chiếm lĩnh tất cả các lĩnh vực.

Trương Thăng mời ông ta đầu tư, là mượn tên, đăng ký hai chữ Bảo Nguyên, lại đưa cho ông ta một danh tiếng, chính là đúng tâm ý của ông ta rồi. Đến lúc này ông ta cũng không so đo lợi ích thực tế có thể có được rồi.

Từ Hải Sinh qua lời nói và sắc mặt mà đoán ý, cười nói:

-Đúng vậy a, đây đúng là hợp tác cùng có lợi, thật là việc tốt nha. Về phần phương tiện xây dựng cơ bản chưa kiện toàn, kỳ thật cũng không cần lo lắng như vậy. Công ty còn chưa có mở lên nha, đợi cho nhà xưởng kiến thành, phương tiện cơ sở hẳn là cũng sẽ xây dựng xong. Hơn nữa mảnh đất của chú Trương nằm ở chính cạnh quốc lộ Thành Nam, vận chuyển vốn không phải là vấn đề.

Trương Nhị Đản cười ha hả rộ lên:

-Ừ, xem các hãn kẻ xướng người họa kia, nếu như vậy nha..., được rồi, tôi liền ý tứ một chút, góp một triệu hợp tác với nhà máy xử lý của các hãn. Tuy nhiên, đất là hãn ra đấy, tôi cũng không tăng thêm đầu tư đâu.

-Đúng vậy, đúng vậy! Liền nhờ thương hiệu của Trương tổng, đây chính là tài sản vô hình nha, ít nhiều xí nghiệp muốn đưa cổ phần hẳn nghĩa cho Trương tổng còn xin không đến cơ. Hơn nữa Trương tổng đầu tư vào công ty tôi, trương tổng dẫn dắt tiểu bối như vậy, chúng tiểu bối chính là vô cùng cảm kích rồi.

Trương Thăng gật đầu ưng thuận nói.

Trương Nhị Đản đi giày vào, nói:

-Không có ý kiến? Được, vậy... cứ như thế, chuyện này quyết định như vậy đi. Chủ ý xây dựng chợ bán sỉ thủy sản của Tiểu Trương không tệ, tuy nhiên trước mắt đầu tư như vậy là nóng vội rồi, tôi cho rằng xây dựng kho lạnh trước, chợ bán sỉ thủy sản đến sau khi đầu tư có thể chờ thời mà xây dựng.

Ông ta cười nói:

-Cháu ngoại của tôi cũng là người thành phố, vừa vặn đang thất nghiệp, chạy đến chỗ tôi tìm việc. Tôi để nó đi cùng các hãn xem đất, chọn chỗ thích hợp xây dựng kho lạnh, nếu như cần sự ra mặt của tôi thì để nó thay tôi đi cho.

Ông ta nói xong liền hăng giọng hô:

-Thư ký Lục, Lục nhi a, Tiểu Lục..., đang yên đang lành, lại còn làm cái cửa cách âm gì đó.

Trương Nhị Đản đi tới bàn làm việc nhấn chuông điện, lớn tiếng nói vào loa:

-Tôi nói Lục nhi, cô đi vào đây một chút!

Trương Nhị Đản nói xong, quay sang nói với Trương Thăng:

-Sở Văn Lâu là cháu ngoại của tôi, tuổi so với chú cũng không lớn hơn bao nhiêu, thanh niên các chú có chuyện gì thì cứ cùng nhau nói hết đi.

Lúc này cửa phòng vừa mở ra, cô gái đeo kính hiện ra ở cửa. Trương Nhị Đản không chờ cô nói chuyện, liền nói luôn:

-Cô lập tức gọi điện cho bộ phận tài vụ, bảo Sở Văn Lâu lên đây một chuyến!

Từ Hải Sinh hít khói, mỉm cười vỗ vỗ bả vai Trương Thăng nói:

-Nhìn thấy phong cách làm việc và sự quyết đoán của Trương tổng chưa? Chú cùng cô ấy đi xuống tiếp đi. Hãn Sở này xem ra sau này chính là người phía Trương tổng phụ trách bàn bạc hợp tác với chú rồi, tìm hiểu lẫn nhau đi.

Trương Thăng nghe vậy liền đứng lên nói:

-Trương tổng, tôi đi nghênh đón một chút!

Trương Nhị Đản gật đầu nói:

-Tốt tốt tốt, đi đi, đi đi, các chú đều đọc nhiều sách, tuy nhiên dù sao vẫn còn trẻ tuổi. Đọc sách thôi là không đủ, phải đem học vấn ra làm việc thì mới có thể thành tài. Sau này các chú giúp đỡ lẫn nhau một chút.

Cửa vừa đóng, Trương Nhị Đản ngồi trở lại sô pha, Từ Hải Sinh kỳ quái hỏi han:

-Trương tổng cũng có ý đến Kiều Tây làm công thương nghiệp? Tôi thế nào trước đó cũng chưa nghe ông thông báo chút gì?

Trương Nhị Đản khoát tay nói:

-Haiz, cây to đón gió lớn. Lăn lộn đi ra chính là chuyện nể tình giúp đỡ lẫn nhau. Là lãnh đạo thành phố tìm đến tôi, nói tôi là cái gì đại biểu kiệt xuất của doanh nghiệp tư nhân, hẳn là phải dẫn đầu ủng hộ xây dựng khu kinh tế mới. Vừa lúc trước có một vị lãnh đạo tỉnh đến thị sát, đề nghị tôi xây dựng cái kho lạnh, cất giữ và kinh doanh thủy sản.

Tuy nhiên, bỏ vốn vào cũng không nhỏ, chỉ xây dựng kho lạnh cũng mất năm triệu, còn phải tiêu hao món tiền khổng lồ để mua sắm đấy, ha ha, hẳn em của chú tới tìm tôi, đúng là người nguyện mắc câu, ăn khớp với nhau. Đến lúc này, tôi tiêu tiền không nhiều lắm, hai vị lãnh đạo lớn không thể đắc tội liền đều tới nịnh hót rồi.

Đúng rồi, Tiểu Từ, hiện tại trên tay tôi hạng mục đầu tư xây dựng lớn có mấy cái, tài chính khá căng thẳng, tôi cần ba mươi triệu, anh có thể kiếm được không?

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Dám Khai Trương Rượu Hàm Hung

Từ Hải Sinh nói:

-Trương tổng, chỗ khó khăn nhất của tôi trong triển khai hoạt động chính là phương diện quan hệ, cần cân bằng với phương diện lợi ích. Hiện nay đang trải rộng ra làm mấy tuyến, nếu rút vốn lúc này sẽ tạo thành thất bại hàng loạt.

Trương Nhị Đản gãi đầu nói:

-Ôi, đều tại ta rất tin tưởng bọn Tây Dương rồi, thịch chế phẩm hơn hai mươi triệu chỉ mới lấy được 10% tiền đặt cọc liền chuyển hàng qua. Đến giờ bọn hăn cũng không thanh toán khoản còn lại, tôi đã phái vài chục nhóm người đi sang đòi nợ, nhưng chỉ còn lại mấy toa xe đầu gỗ, còn có mấy chiếc Volga. Hiện tại mới xây dựng nhà máy gia công da và cây cỏ, công ty nuôi dưỡng thủy sản đều cần rất nhiều vốn đầu tư.

Từ Hải Sinh nhú mày nói:

-Hiện tại tiền hàng bên ngoài khát nợ không chỉ có mỗi bên Nga sao? Tiền nợ không trả lại, tài chính căng thẳng, nên rút lại quy mô, tạm thời không cần xây dựng Tân Hán nha, như thế nào đây cũng...

Trương Nhị Đản khoát tay nói:

-Không có được hay không, vài cái hạng mục này đều là lãnh đạo tỉnh thành phố đưa ra, như thế nào để dừng lại đâu?

Từ Hải Sinh cười khở một tiếng, cũng yên lặng lắc lắc đầu.

Thư ký Lục gọi điện thoại ở bàn làm việc, sau đó cười nói với Trương Thăng:

-Trương tiên sinh, Giám đốc Sở không ở phòng làm việc, để tôi xuống dưới lầu tìm xem.

Trương Thăng vì bày tỏ thành ý, liền nói:

-Làm phiền cô rồi, tôi đi cùng cô, vừa tiện gặp giám đốc Sở luôn.

Hai người đi xuống lầu dưới, Trương Thăng hỏi:

-Giám đốc Sở... bây giờ đang đảm nhiệm chức vụ ở bộ phận nào a?

Thư ký Lục trên mặt có chút tàn nhang nói:

-Giám đốc Sở vừa tới vốn là kế toán của trạm cung ứng dầu thứ năm, sau khi nghỉ việc thì tới xí nghiệp Bảo Nguyên, bây giờ đang làm phó giám đốc ở bộ phận tài vụ.

Hai người vừa nói vừa đi qua cầu thang, một cô bé lưng đeo ba lô in hình chuột Mickey nhảy nhót đi tới. Cô bé buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo phông trắng, quần bò màu lam nhạt, dáng người nhỏ xinh, đôi mắt mập mạp kiểu trẻ con, nhảy chân sáo giống như một chú ngựa con đầy sức sống.

Thoạt nhìn, cô nhiều lắm chỉ mười lăm mười sáu tuổi, còn là một học sinh trung học, làn da non mịn, mềm mại co dãn. Khi cô đi qua bên người Trương Thăng, tò mò liếc nhìn anh một cái. Tiểu mỹ nữ lướt qua, Trương Thăng ngửi được một mùi hương nước hoa thơm ngát, giống như mùi xanh cây cỏ, thơm thuần khiết, thấm đẫm tinh thần.

-Cô gái nhỏ như vậy thì không thể đến đây làm việc, chắc là cháu gái của Trương tổng rồi, không thể tưởng được lão đầu đó lại có một cô cháu

gái xinh đẹp như vậy!

Trương Thăng nghĩ và nhìn thoáng qua cô.

Cô gái nháy nhót đi lên lầu, đẩy cửa phòng làm việc, cất giọng giòn giã:

-Trương tổng...

Cô liếc mắt, thấy trong phòng còn có khách, le lưỡi một cái.

Địch Á = chẳng biết là thương hiệu gì, bạn biết thì sửa hộ mình nhé.

Từ Hải Sinh nheo mắt, cẩn thận đánh giá cô. Cô gái đi giày thể thao Diadora, cô điem nhẹ mũi chân, một tay nhẹ nhàng vẫy vẫy xem như chào hỏi, một bên đẩy ra cánh cửa nhỏ khuất sau đám cây cỏ, lắc mình nhẹ nhàng đi vào.

Cửa răng rắc một tiếng đóng lại, Từ Hải Sinh khẽ mỉm cười nói:

-Cô bé này... không tồi!

Trương Nhị Đản nghe vậy cũng cười:

-Ừ, là khá đẹp đấy, chỉ có điều sang năm lại cao hơn một chút, tuổi lớn hơn một chút.

Từ Hải Sinh lắc đầu, không cho là đúng nói:

-Này còn lớn hơn? Hoàng mao nha đầu còn ngây ngô, hiểu gì về tình cảm?

Trương Nhị Đản nghe vậy, tinh thần tỉnh táo lại vội hưng trí bừng bừng nói:

-Tiểu Từ Tử, anh đây là không hiểu rồi? Tôi đã hỏi qua đại sư đấy, đây gọi là lấy âm bổ dương a...

Từ Hải Sinh xoa trán, đau đầu mànhĩ:

-Hổng rồi, như thế nào lại gọi lên đề tài này. Lão già này có thể nói một giờ không nghỉ để thở cũng được đấy...

Thư ký Lục tới bộ phận tài vụ tìm một vòng, không thấy bóng dáng Sở Văn Lâu, vì thế hỏi anh trai số điện thoại, kết quả gọi vài lần đường dây đều bận, nghe nói hẵn đang ở hành lang lầu, hai người liền xuống lầu tìm.

Hai người vừa xuống lầu chính, mới đi đến hành lang bên trái không xa, liền gặp một người đàn ông đang kê điện thoại sát tai, cả đầu nghiêng về một bên, vừa nói vừa đi tới bên này.

Thư ký Lục lập tức cất giọng gọi:

-Giám đốc Sở, lão gia gọi anh lên lầu một chuyến.

Người đó hướng phía cô gật gật đầu, cổ nghiêng một cái lại tiếp tục nói:

-Này! Anh K a, tôi là Sở Văn Lâu a... Đúng đúng đúng! Đúng đúng đúng, tôi nói... anh có thể đặt giúp tôi vé máy bay hay không, sao lại phải phát sinh 50% đi? Đúng... mẹ vợ tôi muốn đi Thâm Quyển thăm cô em vợ, đúng đúng đúng..., cái gì? Vé máy bay không đặt được dễ như vậy? Vậy thôi đi, hay là tôi để bà ngồi xe lửa đi!

Có thể người này sau này chính là đồng bạn cùng mình hợp tác lâu dài?

Trương Thăng thật sự bắt đầu đánh giá: Sở Văn Lâu, hơn hai mươi tuổi, thân cao không tới một mét sáu, đừng nói là Trương Thăng, chính là

đứng trước mặt người thon thả như Lục thư ký, đều có vẻ giống cái bình ga mà.

Hắn mặc tây trang màu nâu, quần bò, đi giày thể thao Nike. Một chiếc cà-vạt màu đỏ nằm giữa áo sơ mi, là hiệu "Nhất lạp đắc".

Hắn nói chuyện xong, cầm điện thoại di động đi tới, tay hơi gập, cổ tay áo còn hiện rõ nhãn hiệu "Big Brother".

-Thư ký Lục, lão gia tử tìm tôi có chuyện gì à?

Sở Văn Lâu cười híp mắt nói.

Người này dáng người mập mạp, bề ngoài xấu xí, một đôi mắt cá vàng, khóe miệng rộng, chính là kiểu miệng vẫn được gọi là miệng lớn ăn tám phương. Cổ vừa thô vừa ngắn, gần như không thấy, bụng hơi nhô cao, xem hình tượng này, vừa giống như con cóc tinh, vừa giống ông chủ lớn.

Thư ký Lục chỉ vào Trương Thăng nói:

-Giám đốc Sở, vị này chính là khách của lão gia, Trương tiên sinh.

-A...xin chào, xin chào!

Sở Văn Lâu vội vàng nện bước hình chữ bát chào đón, cầm thật chặt tay Trương Thăng, liên tục lay động, hình dáng cực thân thiết.

-Giám đốc Sở, xin chào, tôi họ Trương, Trương Thăng.

-Xin chào, xin chào, anh đến tập đoàn Bảo Nguyên là...?

-Ồ tôi có một việc kinh doanh, muốn hợp tác cùng tập đoàn Bảo Nguyên. Trương tổng đã chỉ định anh Sở làm người hợp tác với tôi, tôi cố ý xuống gặp anh đó.

Sở Văn Lâu nghe vậy mừng rỡ, họ hàng của Trương Nhị Đản còn gần hơn hẳn rất nhiều, ai cũng đều đến làm việc ở xí nghiệp. Hẳn mới vừa từ trong thành phố tới đây, vẫn tìm chỗ để được phái đi, cho nên ngồi xõm ở bộ phận tài vụ treo chức phó giám đốc không có thực quyền, cuối cùng cũng thấy ánh sáng.

Người này nếu có thể nói chuyện làm ăn với xí nghiệp Bảo Nguyên, nói vậy cũng có thực lực nhất định. Bản thân mình có thể thay Bảo Nguyên bàn chuyện hợp tác với họ, kia giống như là đi ra khỏi lãnh cung rồi.

Sở Văn Lâu trời sinh một đôi chân vòng kiềng vừa ngắn vừa béo, bình thường sợ nhất là đi lên lầu gặp lão gia tử, lần này khí lực sinh sôi, cùng Trương Thăng một mạch đi lên lầu 11, vậy mà mặt không đổi sắc, vừa nói vừa cười.

Trương Nhị Đản giới thiệu hai người với nhau một lần nữa, nói ra ý đồ đầu tư của mình, phái Sở Văn Lâu đi Kiều Tây khảo sát, nghiệm chứng các loại văn kiện chứng minh, đợi sau khi ký kết hợp tác, sẽ do hắn làm đại biểu cho xí nghiệp Bảo Nguyên đầu tư, cùng hợp tác với Trương Thăng điều hành xí nghiệp.

Trương Nhị Đản làm việc từ trước đến nay đều hùng hùng hổ hổ, quyết định một cuộc làm ăn liền làm luôn không ngó trước ngó sau, nói ba xạo liền hiểu được giải thích. Sau khi bốn người hàn huyên, Từ Hải Sinh lái xe mang theo Sở Văn Lâu và Trương Thăng đi tới Kiều Tây. Từ Hải Sinh là người gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, Sở Văn Lâu cũng là một người láu cá xã hội, hai bên đều có lòng giao thiệp, trên đường ba người như là đã quen thuộc lắm rồi.

Sau khi đã nhìn thực địa vùng đất dưới tên Trương Thăng, đến giờ cơm trưa, Từ Hải Sinh kéo hai người tới quán cơm gần đó.

Từ Hải Sinh thỏa thuê, mãn nguyện nói:

-Là cuộc làm ăn đầu tiên của Trương tổng, trước hết chúng ta hãy tìm một đội xây dựng đi vào thi công trụ sở làm việc đã, đồng thời nắm chặt thời gian đăng ký công ty, Trương Thăng đã đồng ý với Trương tổng tên xí nghiệp sẽ lấy mở đầu bằng Bảo Nguyên, tôi thấy doanh nghiệp của chúng ta hãy gọi là Công ty cổ phần hữu hạn khai thác phát triển công thương nghiệp Bảo Nguyên Hồi Kim, như thế nào?

Sở Văn Lâu nghe vậy, vỗ hai tay cười nịnh, khen:

-Tên rất hay, tên rất hay, có đại khí, có vang dội, có hân hoan, công ty lấy tên này, chúng ta muốn không phát tài cũng khó khăn a.

Lúc này, điện thoại di động của Sở Văn Lâu lại vang lên, hắn cầm điện thoại lên, theo thói quen nghiêng bả vai, giơ điện thoại, giọng tự nhiên lại cao lên:

-Alô? A! Ngưng nhi a, anh vừa về thành phố, không có ở nhà máy. Đúng đúng đúng, lát nữa anh về nhà, đúng đúng đúng... vé máy bay của mẹ? Giá vé đang tăng lên, lão K đang cố gắng đây, để hấn làm việc thật không ổn mà...

Cũng không biết là tín hiệu quá yếu hay là chê trong quán quá ồn, Sở Văn Lâu giơ điện thoại đi ra ngoài, đứng ở bên cửa sổ lớn tiếng hô đây nhịp điệu vào điện thoại. Nhìn tình hình, hình như là đang nói chuyện mua vé máy bay với bà xã.

Từ Hải Sinh liếc mắt nhìn anh ta, nhân cơ hội nói với Trương Thăng:

-Trương Nhị Đản có ảnh hưởng ở các giới rất lớn, đều rất thân quen với cán bộ các cấp tỉnh thành phố. Rất nhiều nan đề trong vấn đề hợp tác đều có thể dễ dàng giải quyết. Cho nên nhất định phải giữ chặt người này, ông ta phải tới cháu ngoại Sở Văn Lâu biết tài chính kế toán, hiển nhiên đối với nhà máy vẫn có chút lo lắng đấy.

Chú đừng ngại hào phóng một chút, trở về hứa trước cho Sở Văn Lâu nhậm chức giám đốc bộ phận tài vụ ở công ty, đưa ra để đạt thành đã, khiến hẳn yên tâm, như vậy Trương Nhị Đản mới có thể yên tâm với khoản đầu tư này, ra sức trợ giúp chúng ta làm thủ tục.

Trương Thăng gật đầu nói:

-Tôi hiểu được mà, anh Từ, cái này gọi là nghi người không dùng người đúng không? Nếu hợp tác rồi, đối với người ta vẫn còn phòng tránh... ai cũng không ngốc, anh không xuất phát từ nội tâm, người khác cũng sẽ không thành thật đối đãi với anh. Anh Từ, công ty được thành lập, công ty mới này bất kể nói thế nào, công lớn nhất chính là của anh, không thể không nói đến chức vụ, hơn nữa tôi còn thực cần anh giúp tôi cầm lái nữa.

Từ Hải Sinh cười cười nói:

-Tôi có cổ phần nha, cho tôi cái chức thành viên thường vụ Hội đồng quản trị là được. Công việc cụ thể chú phải trực tiếp xử lý mới được. Đúng rồi, lúc trước chúng ta ký hợp đồng chuyển nhượng đất, hiện tại thay đổi lại mục đích sử dụng, phải đi giao dịch với ban quản lý khu kinh tế mới, bổ sung thuế trước bạ.

Tuy nói mảnh đất này của chúng ta để trồng rau thật, đó mới làm cho khu kinh tế mới đau đầu, không xử lý thủ tục, khó tránh khỏi bị chèn ép. Nhất là... nghe nói lão Cổ Cổ Văn kia đầu cơ luôn cú, chạy đến làm phó chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới, nếu để hẳn biết rồi, khẳng định tìm chúng ta gây phiền toái. Chú không cần lộ diện, những chuyện này để cho Sở Văn Lâu dùng danh nghĩa của xí nghiệp Bảo Nguyên đi làm là tốt rồi.

Trương Thăng nghe nói Cổ Cổ Văn cũng chạy đến khu kinh tế mới nhậm chức, không khỏi hoảng sợ, lúc này nghe xong chủ ý của Từ Hải Sinh liền vội vàng gật đầu đồng ý. Cổ Cổ Văn dù nhìn bọn họ như thế nào,

cũng không dám làm khó dễ Trương Nhị Đản. Trương Nhị Đản là con cưng trong mắt các cấp lãnh đạo tỉnh thành phố, nếu khi ông ta gặp lãnh đạo tỉnh thành phố thuận miệng nói vài câu khi dễ, thì lúc đó lão ba ba sẽ ăn trứng con ba ba rồi.

Từ Hải Sinh nói xong, cười dài nâng chén:

-Nào, đại sự đã định, hai anh em ta chạm một cái!

Trương Thăng cũng hưng phấn mà nâng chén, chạm một cái uống một hơi cạn sạch.

Rượu mạnh xuống bụng, trong lòng hân bắt đầu nóng lên...

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Anh Không Lưu Manh Thì Ai Lưu Manh?

Sau khi ăn xong, Từ Hải Sinh nhận được điện thoại, hàn huyên vài câu với Trương Thăng liền vội vàng rời đi. Trước khi đi hẳn còn xuất ra một phong bì đưa cho Trương Thăng, nói nửa đùa nửa thật:

-Bình thường chú lồi thoi lếch thếch không sao, hiện tại chính là đại diện pháp lý của công ty, không thể làm công ty rớt giá. Đây là mười nghìn đồng, hôm nay tôi lấy danh nghĩa thành viên thường vụ Hội đồng quản trị yêu cầu chú, vì hình tượng của công ty, chú nhất định phải thay đổi vẻ ngoài một chút.

Sở Văn Lâu cười hì hì xen vào nói:

-Lời này của anh Từ có lý, hình tượng chính là tượng trưng cho thân phận, chủ tịch xí nghiệp bây giờ, người nào không một thân hàng hiệu? giống như Trương tổng của chúng ta, không chú ý đến quần áo mặc, ra vào cũng là đi bộ thay xe xịn, không khách khí mà nói..., lần đầu tiên nhìn thấy Trương tổng, tôi còn tưởng rằng đó là viên chức thông báo tuyển dụng nhỏ của Bảo Nguyên đâu.

Trương Thăng vốn định từ chối, nhưng nghe xong lời này đành phải nhận phong bì. Trước kia anh chưa từng nghĩ tới vấn đề trang phục, lần trước quyết tâm mua bộ “Mỹ Nhi Nhã” hơn một nghìn, đã làm anh đau lòng nửa ngày. Mà hiện tại tất cả đã tiêu vào việc mua đất, muốn để anh bỏ tiền ra mua phục sức xa hoa, với tình trạngkinh tế trước mắt thật đúng là không làm được.

Sở Văn Lâu vì nghĩ về sau còn nhiều chỗ cùng mưu sự với Trương Thăng, hơn nữa tuy là nhân viên ngoạiphái của Bảo Nguyên, chung quy cũng là nhân viên làm việc dưới quyền người ta, có tâm cùng anh kết giao, liền cười nói:

-Như vậy đi, dù sao buổi chiều nay tôi cũng không có việc gì, mắt thẩm mỹ của tôi cũng không tệ lắm, tôi cùng Trương tổng đi mua trang phục đi!

Dứt lời liền lôi kéo Trương Thăng đi ngay, một bước liền tiến tới chỗ nổi danh nhất Cửu Long Thương Thành, Sở Văn Lâu cực kỳ hào hứng dẫn dắt Trương Thăng dựa theo tưởng tượng về hình tượng ông chủ lớn của mình bắt đầu mua đồ...

Trương Thăng đẩy ra cửa phòng may quần áo, chần chừ đi ra, xấu hổ nói:

-Anh Sở, cách ăn mặc này... Không... không thích hợp đi?

Sở Văn Lâu nhú hai mắt lại, hai tay mập vỗ vỗ, tán thưởng nói:

-Đẹp! Lúc này mới ra dáng! Anh nha, trời sinh móc treo quần áo, mặc vào như vậy, mê chết bao nhiêu cô nha? Tự tin một chút có được hay không, lúc này mới giống ông chủ lớn!

- Thật sao?

Cả người tây trang màu đen, bên trong cũng là áo sơ mi đỏ thẫm, áo sơ mi mở ra ba cái cúc ở trên, Sở Văn Lâu gọi cái này là phóng khoáng, bên trong cổ áo lộ ra một đoạn dây chuyền vàng lớn chừng bằng ngón tay.

Thắt lưng da, xuyên qua một cái bao điện thoại di động, bên trong là di động nặng trĩu làm một đoạn lưng quần hơi hơi trùng xuống. Trên ngón tay đeo hai cái nhẫn vàng cực to, chân đi giày da nhọn sángloáng.

Trên đầu đội một chiếc mũ dạ, khoe miệng hơi nhếch lên, khuôn mặt anh tuấn kia mang một chút ý cười tà tử, bảo anh ăn mặc tục khí đi, nhưng vì nhân phẩm xuất chúng nên lại mang theo một loại mùi hoặc đặc biệt. Nhân viên phục vụ vốn đang che miệng cười trộm một bên cũng không khỏi lộ ra một ánh mắt tán thưởng.

Trương Thăng thong thả xoay người, cẩn thận soi gương nửa ngày, cảm giác thấy mình như cái người mù, vì thế đưa tay tháo xuống cặp kính râm to che gần nửa mặt. Đến lúc này, cặp con người trong suốt kia khiến cho khí chất của anh biến đổi: đường hoàng, tà khí chính là giả dạng, lại thêm một bộ ngạo ngùng, khí chất chất phác, hai loại cảm giác tổ hợp lại một chỗ rất hoàn mỹ, tạo ra một hương vị đặc biệt không nói nên lời.

-Tốt lắm, lúc này mới giống nhân sĩ thành công trong giới xí nghiệp, cô nói có đúng hay không?

Sở Văn Lâu đối với thiết kế của mình vô cùng hài lòng, vừa quan sát Trương Thăng vừa dương dương tự đắc hỏi nhân viên phục vụ bên cạnh.

Cô gái kia rất biết nói chuyện, cô hàm súc nói:

-Vâng, tướng mạo, khí chất của đồng chí này vô cùng tốt, bộ này mặc trên người anh ấy... có một phong vị rất đặc biệt.

Mặt Trương Thăng hơi đỏ, bản tính của anh đối với loại trang phục này hơi mâu thuẫn, tuy nhiên Sở Văn Lâu và người bán hàng cũng khen mặc rất đẹp, anh liền có chút vui vẻ.

Anh thật muốn mặc quần áo như vậy đi gặp Tiểu Lộ, người con gái vì người mình yêu mà làm đẹp, con trai lại không sao?

-Vâng, xì gà, bật lửa zippo, tốt lắm, vậy là đầy đủ hết rồi.

Sở Văn Lâu đem mấy thứ mới mua này toàn bộ bỏ vào túi anh, Trương Thăng ăn mặc thành cái dạng này một lúc, trong lòng vẫn hơi ngượng ngùng, vội nói:

-Tốt lắm, anh Sở, chúng ta đi thôi.

-Được, chúng ta đi, haiz, đội mũ vào, kính râm, kính râm, anh đừng cầm thế, đeo lên!

-Anh Sở, kính râm này hình như hơi tối...

-Anh không hiểu, ánh mắt chính là cửa sổ tâm hồn, tối một chút mới tốt, chính là vì không để người khác thấy rõ, như vậy khi bàn chuyện làm ăn, người khác rất khó đoán ra được suy nghĩ của anh, chúng ta liền dễ dàng nắm thế chủ động.

-Vấn đề là... anh Sở, trong lâu hơi tối, tôi không nhìn rõ đường...

-Đeo lên, đeo lên, tôi dắt anh, ra khỏi building thì tốt rồi...

Tiểu Lộ khóa kỹ cửa xe chim bồ câu của cô, bước chân nhẹ nhàng đi về phía nhà ký túc xá.

Hôm nay về khuya, tuy nhiên cô lại rất vui vẻ, bởi vì hôm nay cô được điều đến nhà máy làm phụ tá hành chính, về muộn cũng bởi vì phải bàn giao công tác.

Lúc bàn giao công việc, Trương Thăng đã gọi điện thoại tới, hỏi cô mấy giờ tan tầm, ngay trước mặt người đồng sự, cô không tiện đem tin tức tốt này nói cho Trương Thăng, liền bảo anh hôm nay tăng ca, thời gian không xác định. Cô biết Trương Thăng hiện đang bận rộn ở khu Tân Hán của anh, mấy ngày nay không rảnh tới đón cô lúc tan tầm. chuẩn bị thời điểm thích hợp sẽ đem tin vui này nói cho anh biết, để anh cùng chia sẻ niềm vui với mình.

Mấy ngày nay công việc của Trương Thăng bận quá, hơi lơ là với cô, nhưng trong lòng Tiểu Lộ không oán giận chút nào. Cô cho rằng làm một cô gái tốt, điều thứ nhất chính là lúc người đàn ông của cô bắt đầu sự nghiệp, người phụ nữ cần phải biết bốn phận một chút, cho dù không thể trợ lực gì cho anh, ít nhất cũng không thể đi giày vò, phân tán tinh lực của anh.

Nhưng có chuyện vui, cô thực sự muốn cho Trương Thăng biết trước tiên. Nghĩ đến bộ dạng vui vẻ của Trương Thăng vì mình, trên mặt Tiểu Lộ tràn ra một nụ cười ngọt ngào.

Phía trong cửa tò vò rất tối, chắc là đèn hành lang lại bị hỏng rồi, Tiểu Lộ nhíu mi, muốn bước nhanh đi vào nhà. Bỗng nhiên một bóng đen từ trong nhà vọt ra, ngăn chính giữa cửa.

Vóc dáng cao cao, trên đầu còn đội mũ dạ, giống như xã hội đen trong phim ảnh, Tiểu Lộ không khỏi hoảng sợ.

Cô bước một bước, chờ giây lát, người nọ vẫn đứng nguyên, giống như là đứng đợi cô. Tim Tiểu Lộ không khỏi nhảy dựng lên, cô nhìn xung quanh, không thấy có người qua đường, trong lòng càng luống cuống, nhìn thấy người nọ không nhúc nhích, Tiểu Lộ lặng lẽ nắm chặt chìa khóa xe, can đảm hỏi:

-Anh... anh chặn cổng làm gì? Mau tránh ra!

“Ha ha ha...”, người nọ cười rộ lên, tiếng cười khiến Tiểu Lộ kinh hồn táng đảm.

Sau đó, người nọ chậm rãi đưa tay vào ngực, Tiểu Lộ lập tức khẩn trương giơ lên cái chìa khóa, chìa khóa nhọn hướng về phía hắn, dựa vào cái thứ vũ khí đáng thương này để tự tăng cho mình vài phần dũng khí.

Người nọ lấy ra cái gì đó so với chìa khóa của cô dài hơn rất nhiều, chẳng lẽ là dao găm?

Trong lòng Tiểu Lộ căng thẳng, chỉ nghe “ba” một tiếng, ánh lửa sáng lên, hóa ra là một điều xì gà. Ánh lửa làm đỏ khuôn mặt người kia, hấn cúi đầu, mũ dạ che hơn phân nửa khuôn mặt, trên mặt còn mang một cái kính râm trông rất lưu manh, miệng dùng sức giữ điều xì gà làm hai má hơi hóp lại.

Nhấn vàng óng ánh, xì gà thật dài, cầm nhọn nhọn, khoe miệng nhếch lên, nụ cười quý dị... hấn không lưu manh thì ai lưu manh?

Tiểu Lộ chấn động cả người, tóc gáy dựng đứng cả lên.

-A! A~~~! Bắt lưu manh, đánh đờ trứng thối a~~~!

Tiếng hét chói tai xuyên thẳng vào màng tai Trương Thăng, quanh quần trong hành lang.

Trương Thăng dờ khóc dờ cười, anh ăn mặc thật gọn gàng, vốn định tặng cho bạn gái yêu quý một ngọc nhiên, không nghĩ tới cô không những không nhận ra mình, lại còn đem mình thành lưu manh. Anh vội vàng rút điều xì gà, nhào lên một tay ôm eo, một tay che miệng, khẽ nói:

-Đừng hô, đừng hô! Là anh!

Tiểu Lộ nắm chặt cái chìa khóa đang định rạch mặt anh, đột nhiên nghe được tiếng anh, nắm tay không khỏi cứng lại giữa không trung:

-Thăng Tử, là anh?

Trương Thăng tháo kính râm xuống, cười khổ nói:

-Không phải là anh thì ai? Em ngay cả anh cũng không nhận ra rồi hả?

Nỗi khiếp sợ của Trịnh Tiểu Lộ vẫn còn chưa tan, võ vố ngực, trừng mắt nhìn anh, sẵn giọng:

-Ai bảo anh ăn mặc thành cái bộ dáng quý quái này lại chạy đến dọa người? Em còn tưởng rằng lưu manh chứ!

Trương Thăng buồn bực nói:

-Lưu manh? Tạo hình này không giống Hứa Văn Cường sao?

Trịnh Tiểu Lộ lườm anh một cái, hừ giọng:

-Hứa Văn Cường không phải là lưu manh?

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cưới Vợ Là Phải Cưới Như Vậy

Đúng lúc này, chỉ nghe trong hành lang cũng truyền đến một tiếng kêu to sắc lạnh the thé:

-Người mau tới, Trịnh Lộ đã xảy ra chuyện!

Trương Thăng không nghĩ tới lại kinh động tới người khác, vội vàng quay đầu lại giải thích nói:

-Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là hiểu lầm...

Trong hành lang tối như mực, không nhìn rõ cái gì, nhưng thanh âm ở lầu hai cũng hô vang dội:

-Trịnh Lộ, cô làm sao vậy, người nhanh đến thôi.

-Trịnh Lộ? Là chị Trịnh Lộ, đi mau!

Tiểu Lộ lôi kéo Trương Thăng, vội vàng chạy vào nhà, lúc này Trương Thăng mới nghĩ ra, ở nhà máy cũng có một nữ công nhân tên là Trịnh Lộ ở ký túc xá này.

Hai người vội vàng hướng chỗ tiếng quát chạy tới, nữ công nhân ở các gian phòng nghe thấy tiếng đều chạy ra. Trương Thăng xông vào một gian phòng, thấy vài nữ công nhân ở đằng kia, lập tức cũng không thềm nói gì, vội vàng tách mọi người ra xông vào. Trên mặt đất một người đang nằm, đó là một cô gái trẻ tuổi, nhìn có chút thanh tú, dáng người có vẻ hơi mập.

Nữ công nhân bên cạnh kinh hoàng lúng túng nói:

-Không biết Tiểu Lộ làm sao vậy, đang xem thư ở tầng hai, bỗng nhiên vừa khóc vừa gọi, sau đó đột ngột ngã đập đầu xuống, làm tôi sợ muốn chết.

Ngoài ra có một nữ công nhân liền kêu:

-Trịnh Lộ, Trịnh Lộ, ai cha, choáng váng hôn mê bất tỉnh đấy, có phải ngã bị thương đầu óc hay không?

Có một nữ công nhân lớn tuổi liếc mắt một cái nhìn thấy Trương Thăng không khỏi vui vẻ nói:

-Trương Thăng, sao chú lại ở đây, thật tốt quá, chúng tôi đều là nữ nhân, sức yếu, mau giúp chúng tôi đưa cô ta tới bệnh viện.

Loại sự tình này đương nhiên không thể buông tay mặc kệ. Trương Thăng liền ôm lấy cô gái Trịnh Lộ này đi ra ngoài, Tiểu Lộ liền cũng đi theo xuống lầu. Một nữ công nhân cùng phòng Trịnh Lộ cũng đánh xe đi cùng đến bệnh viện.

Còn chưa tới bệnh viện, Trịnh Lộ liền tỉnh, sau khi tỉnh lại vẫn vừa khóc vừa gọi, tới bệnh viện kiểm tra hết, ngã đập đầu một chút, nhưng không phải quá nghiêm trọng. Tuy nhiên thầy thuốc gọi Trương Thăng với cô gái cùng phòng qua một bên, hỏi thân phận của họ quan hệ với người bệnh, sau đó rất nghiêm túc nói:

-Thương thế của đồng chí này cũng không đáng lo, tuy nhiên ở phương diện tinh thần dường như có chút vấn đề.

Nữ công nhân kia nhanh mồm nhanh miệng nói:

-Không thể nào? Bình thường Trịnh Lộ khá là điềm đạm, không thấy phương diện thần kinh của cô có vấn đề gì.

Bác sĩ nâng kính mắt, sửa chữa nói:

-Là tinh thần, không phải thần kinh. Bình thường bình tĩnh không có nghĩa là phương diện tinh thần không có bệnh tật. Có đôi khi, có một số sự tình đặc thù kích thích, liền trở thành nguyên nhân dẫn đến phát tác bệnh tật. Vị nữ đồng chí này... Hy vọng anh chị có thể liên lạc với bố mẹ cô gái, tốt nhất là mang cô ấy đến bệnh viện chuyên khoa làm kiểm tra cẩn thận.

Người nữ công nhân kia liên tục gật đầu, đợi khi bác sĩ đi khỏi, thầm nói:

-Đang yên đang lành, không phải là người yêu muốn chia tay sao? Sẽ không biến thành thần kinh... Ồ, bệnh tâm thần.

Vết thương của cô nàng Trịnh Lộ không nặng, có thể đi lại, động đậy được, chỉ có điều tinh thần không tốt lắm, vẫn khi khóc khi cười kể với chị em cùng phòng bạn trai của cô đối với cô tốt như thế nào, thề non hẹn biển tuyệt không chia tay như thế nào, nhưng bây giờ tuyệt tình tuyệt nghĩa.

Trương Thăng không tiện nghe chuyện riêng của cô gái đó, liền vẫy chiếc taxi đưa cô gái kia trở về. Còn mình và Tiểu Lộ thì lợi dụng cơ hội khó có được này đi đến công viên nhỏ gần đó tản bộ.

Trương Thăng ngồi trên chiếc ghế dài, nhẹ nhàng ôm cả vòng eo mềm mại thon thả của Tiểu Lộ nói chuyện. Tiểu Lộ dựa vào ngực anh, rất mãn nguyện nhắm mắt lại hưởng thụ sự dịu dàng của anh.

-Đúng rồi, Thăng Tử, nói cho anh một tin tức tốt!

Tiểu Lộ chợt nhớ ra một sự kiện, liền ngồi thẳng người, vui vẻ nói:

-Hiện nay em được điều đến bộ phận nhà máy, làm phụ tá hành chính, tiền lương tăng thiệt nhiều!

-Thật sao?

Trương Thăng sững sốt.

Tiểu Lộ nghiêng đầu nhìn anh hỏi:

-Như thế nào, không cảm thấy vui thay em sao?

Trương Thăng mỉm cười:

-Vui, đương nhiên vui, em... thích công việc này?

Tiểu Lộ kỳ quái nói:

-Này còn cần hỏi sao? Ai chẳng muốn có phần công việc tốt? Bây giờ làm trợ lý hành chính ở nhà máy và trước kia làm kiểm tự viên cái nào tốt? Em đương nhiên vui về rồi..., anh hỏi thật kỳ quái.

Trương Thăng ôm chặt eo cô, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, dịu dàng nói:

-Không phải anh không vui, chỉ có điều... nhà máy của anh lập tức sẽ chính thức khai trương rồi, anh còn muốn em đi đến chỗ anh hỗ trợ.

Trịnh Tiểu Lộ cười nói;

-Anh toàn là bất động sản, kho lạnh và thủy sản bán sỉ, em đi làm cái gì?

Trương Thăng nói:

-Đương nhiên là giúp anh quản lý. Một doanh nghiệp, quan trọng nhất là quyền sở hữu tài sản, chút đạo lý ấy anh còn hiểu được. Không có người tuyệt đối tin tưởng giúp anh quản lý kho quỹ, anh yên tâm sao được?

Trịnh Tiểu Lộ lắc đầu, rất chân thành nói:

-Thăng Tử, em không hiểu tài chính và kế toán, tới không giúp được anh cái gì. Hơn nữa, em không tán thành anh bổ nhiệm người của mình, phàm là dùng người không khách quan, sẽ không tốt. Đúng rồi, anh nhắc đến làm em nhớ tới một việc. Hôm qua em đến thăm hai bác, thì gặp cô họ anh dẫn hai anh họ của anh tới. Nghe ý là muốn bác trai nói với anh, để cho bọn họ đều đến xưởng của anh làm.

Bọn họ là người thân thích của anh, theo lý thuyết, em không nên bàn thị phi với anh. Nhưng em hy vọng, anh có thể thành công một phen sự nghiệp, không thể hủy trong tay người nhà. Hai anh họ của anh, vừa nhìn đã thấy là không chịu chăm chỉ làm việc, lại chỉ gây phiền toái cho anh. Đến lúc đó anh mà quản xem bọn họ làm cái gì lại sợ ảnh hưởng đến tình cảm tình thân gì đó, nên mặc kệ này, nhà máy sẽ không xử theo pháp luật. Em xem chừng, chờ nhà máy của anh mở ra, bạn bè thân thích không ít dùng loại việc này đến làm phiền anh, anh nên chuẩn bị tâm lý.

Trương Thăng cau mày nói:

-Em không nói anh cũng biết, hai cái tổ tông sống này anh cũng không dám dùng. Anh họ thứ hai của anh Ngô Lự cả ngày không làm việc đảng hoàng, anh họ lớn Ngô Du thì lại càng đừng nói. Vốn là công an lái xe ở Đảng ủy, rất tốt đấy, là công việc rất khó có được, nhưng hãn một chút cũng không biết quý trọng. kết giao với toàn bạn bè không đứng đắn, không yên tâm làm việc.

Mùa đông một năm, tuyết rơi rất nhiều. Bí thư Đảng ủy công an gọi điện bảo hãn đi đón mình, hãn đem xe cho bạn mượn đi chơi không kịp lái về, làm cho bí thư phải tự thuê xe đi làm, em nói xem như thế có thể gây chuyện gì? Sau đó xe lại bị tai nạn, phải lén đi sửa lại, căn bản không có nói cho đơn vị, đợi đến khi đơn vị kiểm tra mới phát hiện một số phụ kiện đã bị thay đổi.

Liên tiếp vài lần như vậy, Đảng ủy Công an không chịu nổi nữa, chồng cô họ nhờ quan hệ cửa sau, thật vất vả xin chuyển cho hẳn tới cục Tư pháp. Hắc! Vị đại gia này, đêm đó liền mang xe con của Cục trưởng đưa bạn gái đi dạo phố. Kết quả không khóa xe bị người ta đánh cắp đi mất. Chồng cô họ tức giận đến bệnh nặng một thời gian, công việc đứng đắn của hẳn cũng hoàn toàn đánh mất.

Em nói hẳn ở cơ quan đơn vị cũng tạo thành tính tình này rồi, tới khi anh đây, cái em họ mở nhà máy, lại không làm loạn lên cho anh? Chồng cô họ đây không phải là lừa anh sao?

Trịnh Tiểu Lộ gật đầu nói:

-Vâng, đây là phẩm hạnh không đứng đắn đấy. Cứ coi như là bằng lòng thành thật làm việc đi, anh nói xem đều là bạn bè thân thích của anh, anh không biết xấu hổ để cho hẳn làm công nhân, bị người ngoài chỉ huy làm việc, trong lòng bọn họ có thể thẳng bằng sao? Người khác có thể tận tâm quản lý sao? Nếu là cấp cho một chức vụ, nhưng bọn họ có thể thực hiện được sao? Nếu không có cái năng lực kia, chẳng phải là hảo tâm làm chuyện xấu?

Trương Thăng lặng yên gật đầu nói:

-Ừ, em nói có lý.

Tiểu Lộ vuốt sợi tóc nói:

-Chính vì như thế, chỗ anh em càng không thể đi. Thứ nhất, những thứ em học đều không thích hợp với công việc của nhà máy. Thứ hai, anh không muốn dùng bọn họ, em lại đi, anh lại không bị bạn bè thân thích đâm vào lưng?

Trương Thăng vuốt đầu mũi cô, cảm thán nói:

-Hiện tại anh thật là có chút vênh váo đắc ý rồi, ít nhiều em đã nhắc nhở anh. Cưới vợ thì phải cưới Trịnh Tiểu Lộ, em nha, thực là nội trợ hiền của anh!

Trịnh Tiểu Lộ giả cái mặt quý cười nói:

-Người ta khi nào thì thành nội trợ hiền của anh rồi. Em là trợ lý hành chính của nhà máy in màu Ba Sao được không? Ở đó người ta cho em lĩnh lương đấy, anh lại không phát tiền lương cho em.

Trương Thăng cười nói:

-Em lại còn cần phát tiền lương sao, của anh còn không phải là của em?

Anh nói xong giơ tay cù nách Tiểu Lộ, Tiểu Lộ cười hì hì trốn né một trận. cô vốn ngồi trên đùi Trương Thăng, mông nhỏ khẽ va chạm, làm Trương Thăng lập tức nổi lên phản ứng.

Tiểu Lộ bỗng nhiên cảm thấy ở dưới mông có thứ gì đó chổng lên, lập tức ý thức được đó là cái gì. Khuôn mặt cô đỏ lên, liền lắc mình muốn trốn qua một bên. Trương Thăng vội vàng giữ eo cô, thấp giọng bên tai cô:

-Đừng nhúc nhích, để cho người ta thấy chỗ ấy của anh thành cái lều, anh còn gặp người kiểu gì?

Tiểu Lộ choáng đỏ mặt, cắn anh một ngụm, không được tự nhiên hạ giọng nói:

-Em... em không động đây, vậy anh cũng không được lộn xộn nha!

Sống lưng Trương Thăng dịch một cái, đùa dai hỏi:

-Có phải không cần động như vậy hay không?

Tiểu Lộ đặt hồ mộng ngồi trên đùi anh, hai đùi vốn đang ở thế trung bình tấn đang khó chịu, bị anh chạm phát này, thân thể mềm nhũn, liền đặt mộng ngồi xuống, tức giận nói:

-Anh thật là... càng ngày càng tệ rồi!

Trương Thăng cười ha hả, lẳng lẳng ôm cô, cũng không tiến thêm động tác gì, Tiểu Lộ không an tâm cuối cùng cũng dần dần an tĩnh lại.

Gió nhẹ thổi đến, mang theo hương hoa thơm ngát, chứa chan các giác quan của hai người. Qua hồi lâu, Trương Thăng dùng âm thanh dịu dàng như gió nói:

-Sáng mai anh phải trở về thị trấn, mấy ngày tới việc phải trừ bị rất nhiều, chỉ sợ không thể trở về thành phố, em sẽ nhớ anh hay không?

-Nhớ anh làm gì chứ? Cách gần như vậy, em cũng không phải không biết anh đang bận chính sự. Em chuyên tâm làm việc, ở đây đợi anh là được rồi.

-Chủ nhật cũng không tới thăm anh?

Tiểu Lộ hừ mũi một tiếng, nói:

-Chủ nhật anh rảnh rồi tự nhiên sẽ về thành phố. Nếu anh không rảnh, em đi không phải là lãng phí thời gian của anh? Thời gian rồi kia còn không bằng em đi chơi cùng hai bác đâu.

Trương Thăng không giận nổi, nói:

-Như thế nào? Đối với chính mình có lòng tin như vậy nha, sẽ không sợ anh học thói xấu ở bên ngoài?

Tiểu Lộ trừng mắt nhìn anh nói:

-Anh dám! Nếu anh dám học thói xấu, em liền nói cho hai bác, để bọn họ đánh gãy chân anh!

Trương Thăng cười xấu xa nói:

-Em nói là chân trái? Chân phải? Hay là cái chân giữa mông em?

Tiểu Lộ “ai nha” một tiếng, mặt đỏ tai hồng xoay người, thi triển chiêu gà con mổ thóc, đâm lồng ngực anh, gất giọng:

-Anh xấu lắm, chỉ biết ăn hiếp em, anh là tên đại bại hoại!

Trương Thăng cười ha hả, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm khuôn mặt dịu dàng của cô, mắt long lanh tỏa sáng. Tiểu Lộ bị anh nhìn chăm chăm có chút hốt hoảng, cô vừa định né ra, Trương Thăng liền cúi người xuống, hôn lên môi cô, làm cho ngay cả thanh âm kháng nghị của cô đều không kịp phát ra.

Hôn hôn, tay Trương Thăng liền không thành thật trượt đi xuống một chút, ở trên cặp mông rất tròn và rắn chắc néo một trận. Đáng tiếc Tiểu Lộ mặc quần bò, vải thật dày, lại quay thân kiểu này nên không thể cảm nhận được sự mềm mại co giãn. Tay kia liền lại hướng bộ ngực cô đánh lén.

Tiểu Lộ bị hôn đến thần mê, nhưng động tác của Trương Thăng cô vẫn cảm nhận được. Tay của Trương Thăng còn chưa làm được gì, thì Tiểu Lộ đã dùng đầu lưỡi của mình đẩy mạnh đầu lưỡi của Trương Thăng, sau đó đứng nhanh dậy.

Cô đỏ mặt nói:

-Chúng ta trở về đi, sáng mai anh còn phải đi Kiều Tây, mấy ngày nay làm lưng vất vả rồi, về nhà nghỉ ngơi nhiều một chút.

Tiểu Lộ mặc áo phong trắng, quần bò màu lam, tóc dài tùy ý buộc ở sai gáy, ánh đèn sặc sỡ xuyên qua bóng cây chiếu lên người cô, xinh đẹp như hoa ảnh trước đèn, mê say lòng người.

Trương Thăng ngắm nhìn, trong lòng nhộn nhạo, đáng tiếc, Tiểu Lộ để anh âu yếm một chút nhưng lại trước sau không chịu làm những hành động quá thân thiết. Không chỉ ở trong công viên yên tĩnh này, mà ngay cả khi hai người ở nhà Trương Thăng, lúc đã đóng cửa phòng rồi mà vẫn không chịu.

Trương Thăng biết cá tính vừa ngại ngùng vừa mẫn cảm của cô, ở sâu trong nội tâm luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn, trước khi danh phận được pháp luật chấp nhận và cam đoan, cảm xúc của cô luôn luôn không xác định được, bởi vậy cũng không nguyện bức bách cô, lập tác chỉ phải làm bộ như rất không tình nguyện đứng lên.

Tiểu Lộ liền lập tức khoác tay anh lấy lòng, Trương Thăng hừ một tiếng, không cam lòng hung hăng vỗ mông Tiểu Lộ một cái, rước lấy một tiếng kêu đau của cô, lúc này mới cảm thấy hài lòng ôm eo nhỏ của cô.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Mũi Tên Làm Thương Tôn Tình Người

Kế tiếp trong nửa tháng, mỗi ngày, Trương Thăng và giám đốc Tài chính Sở Văn Lâu cùng nhau chạy công thương, thuế vụ, ngân hàng, như con thoi. Có thương hiệu vàng của Trương Nhị Đản, quả nhiên mọi việc đều thuận lợi.

Với việc xin giấy phép kinh doanh, Từ Hải Sinh tìm một công tư chuyên môn trợ giúp. Công ty này tài lực hùng hậu, sau khi thu 3% lệ phí, liền lập tức ghi nhận, kiểm nghiệm xong, lại vận dụng quan hệ lạng yên đem khoản tiền trở lại.

Thế chấp đất để vay tiền cũng thuận lợi, tính cả khoản trả trước ước chừng còn có hơn hai triệu vốn lưu động. Khoản đầu tư một triệu của Trương Nhị Đản cũng được chuyển đến, Trương Thăng bắt đầu thu xếp thi công xây dựng trụ sở làm việc, nhà xưởng tiêu chuẩn.

Về trụ sở làm việc, Trương Thăng vốn định mời người của viện thiết kế thiết kế, sau đó tiến hành xây dựng luôn, nhưng Từ Hải Sinh không đồng ý, cho rằng xây nhà cao tầng chỉ được cái gọn gàng, công ty mới đi vào hoạt động cần nhiều việc phải chi tiêu, không cần tốn kém như thế. Vì vậy cuối cùng quyết định xây nhà một tầng, như vậy vừa tiết kiệm, lại vừa có thể trang hoàng xa hoa một chút.

Thông báo tuyển dụng xong đội công nhân xây dựng, bắt đầu bắt tay vào thi công, khí thế ngút trời. Dù sao đó là một mảnh đất trống, thi công ngày đêm cũng không lo lắng ảnh hưởng người dân, việc xây dựng trụ sở vô cùng mau lẹ. Mấy ngày nay, Trương Thăng loay hoay gầy rộc cả người,

tuy nhiên nhìn thấy bản kế hoạch của mình đang từng ngày hiện ra trước mắt, trong lòng anh vẫn rất vui mừng.

Lúc phân phối quyền sở hữu cổ phần, Trương Nhị Đản bỏ vốn một triệu đồng, chiếm 10% cổ phần, Trương Thăng chiếm 40% cổ phần, Từ Hải Sinh thông qua mối quan hệ của vợ, huy động bà con bạn bè lấy danh nghĩa của vợ góp vốn 30% cổ phần, còn chính hẳn góp 20%.

Mọi việc đều trôi chảy, nửa tháng sau, Trương Thăng lấy được giấy phép kinh doanh của Công ty cổ phần hữu hạn khai thác phát triển công thương nghiệp Bảo Nguyên Hồi Kim, chính thức trở thành chủ tịch của công ty. Lúc này, trụ sở làm việc về cơ bản đã xây dựng xong, chỉ còn trang hoàng nốt nữa là hoàn thành toàn bộ. Đến lúc đó công ty có thể chính thức đi vào hoạt động rồi.

Chung Khanh nằm viện hơn một tháng thương thế mới khỏi hẳn. Mấy ngày nay, ông xã Dương Thương của cô nghe được cô ở bệnh viện, liền tới bệnh viện quấy rầy không ngớt. Dương Thương không phải muốn ly hôn, mà là trong lòng tức giận, cho nên ý định gây sức ép với cô. Chung Khanh đáng thương, vốn là một cô gái xinh đẹp, bị tổn thương mang khí, ngày đêm khó ngủ. Đến khi xuất viện thì khí sắc đã chẳng khác nào ma ốm.

Kỳ thực, cảm tình giữa Chung Khanh và Dương Thương vẫn không tốt. Dương Thương là lái xe, mấy năm trước, nghề lái là công việc rất được ngưỡng mộ, lái xe ở cục thuế lại càng không cần phải nói, lãnh đạo hoặc nhân viên đi công tác chỗ nào mà anh ta chẳng được đi theo. Ở đâu bị kiểm toán là người ta nhét bao lớn bao nhỏ vào trong xe chẳng lẽ lại không biếu anh ta một phần.

Gia cảnh Chung Khanh bình thường, tuổi trẻ hư vinh, cảm thấy ông xã ra tay như vậy, liền thua dưới viên đạn bọc đường của anh ta. Loại tình yêu này vốn là miễn cưỡng, Dương Thương lại có tật bất chính, vẫn ở bên

ngoài được ba lại muốn bốn, Chung Khanh đối với anh ta lại càng không nói gì tới tình cảm.

Từ Hải Sinh tuy nói là bốn mươi tuổi, lớn hơn mười tuổi so với ông xã cô, nhưng vô luận là dáng người, tướng mạo, cách ăn nói hay khí chất, cái áo pa-đơ-suy có mũ trùm đầu đáng khinh kia sao có thể so sánh được? Hẳn là một nam nhân thành thực, có sự nghiệp thành công, lại biết dỗ dành phụ nữ, hai người làm việc ở cùng một tầng, thường xuyên qua lại, liền nảy sinh tình cảm văn phòng.

Tuy nói Từ Hải Sinh có vợ có con, tuy nhiên Chung Khanh là thật lòng thích hẳn, đem hẳn trở thành người đàn ông của mình. Hiện giờ gian tình bại lộ, cô có nhà khó về, nhà mẹ đẻ cũng không có mặt mũi nào trở về, cùng đường, đành phải tìm đến nương tựa vào hẳn.

Đến lúc này Từ Hải Sinh mới rơi vào khó xử. Hẳn thấy Chung Khanh quyến rũ, lúc đó mới cố ý cảm dỗ, chỉ là muốn tìm một món đồ chơi mà thôi. Bình thường lời ngon tiếng ngọt đều không sao cả, hẳn cũng mua cho Chung Khanh không ít trang sức quý báu, đồ trang điểm, nhưng bảo hẳn giữ người phụ nữ này ở bên người hẳn sẽ không làm. Ăn trứng gà phải nuôi dưỡng con gà? Kéngu dốt mới làm như vậy.

Chung Khanh nức nở nói xong tình hình trước mắt của mình, Từ Hải Sinh cụp mắt nói:

-Em khó, tôi cũng không dễ a, tôi hiện tại cũng đang thất nghiệp rồi, chính mình còn không biết làm thế nào để sống? Lại nói chúng ta không danh không phận, để em ở lại nhà này, tôi biết làm thế nào?

Lời nói của Từ Hải Sinh khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng, cô tuyệt đối không nghĩ tới Từ Hải Sinh đối với cô không có chút nào thực lòng, căn bản là đưa cô trở thành một công cụ tình dục. Tiếng cô buồn bã nói:

-Họ Từ kia, lúc trước anh quyền rũ tôi đã nói như thế nào? Sao tôi lại bị lời ngon tiếng ngọt của anh làm cho mê muội!

Từ Hải Sinh giương mắt liếc Chung Khanh một cái, hờ hững nói:

-Khanh... Chung Khanh à, chúng ta đều là người trưởng thành, hẳn là phải phụ trách chuyện của chính mình. Anh ta muốn ly hôn, vậy cô về nhà mẹ đẻ nha, chỉ bằng dáng vẻ này của cô, đến đâu mà chẳng tìm được một công việc? Chuyện này cũng khiến tôi rất phiền, tôi thấy hai người chúng ta về sau không cần liên lạc lại nữa.

Chung Khanh lão đảo hai bước, bi phần mà nói:

-Tôi xứng đáng, tôi không tự trọng! Chọn một người đàn ông chỉ vì điều kiện tốt của hắn, chọn một người đàn ông chỉ vì sự săn sóc của hắn; sao tôi lại không nhìn rõ lòng dạ của các anh cơ chứ!

Từ Hải Sinh nhẹ nhàng nói:

-Nói gì vậy? Cô bị đánh, tôi đưa cô đi nằm viện, trước sau tiêu hết bảy tám nghìn, thế là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ nha, còn muốn tôi thế nào nữa? Nam nữ hoan ái là cô tình tôi nguyện, tôi ép buộc cô sao?

Sắc mặt Chung Khanh tái nhợt, nói:

-Không có, anh không có bắt buộc tôi, là mắt tôi mù, là tôi tự làm tự chịu! Anh căn bản là súc sinh mặt người dạ thú!

Từ Hải Sinh mỉm cười, hắn vuốt tóc chỉnh tề, giọng mỉa mai nói:

-Phật viết “Người sống vì mình, là đạo lý hiển nhiên. Người không vì mình, trời chu đất diệt”. Tôi cũng là tính toán cho chính bản thân mình mà thôi, tính cái gì mặt người dạ thú? Khoác da người, có mấy ai không vì

chính mình mà tính toán? Cô tìm tới tôi chẳng lẽ là vì chính nghĩa? Còn không phải là vì chính cô hay sao?

Trên mặt Chung Khanh tuôn rơi hai hàng lệ, cô cười cười thảm gật đầu, bỗng nhiên xoay người liền chạy đi, chạy đến ban công, đẩy cửa sổ định nhảy ra ngoài. Từ Hải Sinh nhìn thấy liền hoảng sợ, vội vàng tiến lên bắt được cô, sắc mặt xanh mét mà nói:

-Mẹ kiếp, cô muốn làm gì?

Chung Khanh hồn bay phác lạc mà nói:

-Tôi không muốn sống nữa, như vậy cũng không được sao?

Từ Hải Sinh đẩy cô ra, hung tợn chửi bới:

-Muốn chết thì cút ra ngoài mà chết, đừng có chết ở nhà tôi, trước khi chết còn muốn làm người ta ghê tởm!

Lời nói tuyệt tình như vậy hoàn toàn đánh nát trái tim Chung Khanh, trong ánh mắt của cô không còn chút sinh khí nào, mờ mịt đứng lên, lẩm bẩm nói:

-Được, tôi tìm một chỗ khác để chết, tôi đi, tôi đi...

Nhìn thấy cô như người say rượu, thất tha thất thểu đi tới bên cửa, trong lòng Từ Hải Sinh mơ hồ có chút bất an, hăn bỗng nghĩ tới đưa Chung Khanh đi đến một nơi, vội nói:

-Cô chờ một chút... Như vậy đi, tôi liên hệ cho cô một chỗ công tác, cam đoan chồng cô không tìm thấy cô, đồng thời tìm luật sư giúp cô xử lý chuyện ly hôn. Tôi chỉ có thể giúp cô được bấy nhiêu thôi, hy vọng sau này cô đừng tới quấy rầy tôi nữa.

Khuôn mặt Chung Khanh co quắp vài cái, cúi đầu nói:

-Anh yên tâm, tôi sẽ không gặp anh nữa, vĩnh viễn cũng sẽ không!

Từ Hải Sinh nhẹ nhàng thở phào nói:

-Được! Cô về đi đã, tôi còn phải liên hệ với mấy người bạn để bàn bạc, mấy ngày nữa đưa cô đến một doanh nghiệp đi làm.

Chung Khanh cười lạnh một tiếng, nói:

-Không dám làm phiền anh, cũng không cần dựa vào quan hệ của anh, tôi tới tìm anh chỉ là bởi vì coi anh là người đàn ông của tôi. Không có anh, tôi vẫn có thể sống được, tôi sẽ tự mình tìm việc làm, tự nuôi sống chính mình, không cần anh quan tâm.

Nói xong, cô đóng sầm cửa lại mà đi. Từ Hải Sinh cười cười, không cho là đúng, ngồi trở lại sô pha, quơ lấy điện thoại...

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thị Phi Hoàn Toàn Do Con Người

Công ty Bảo Nguyên Hối Kim xây dựng khu trụ sở làm việc, đồng thời khu chợ bán sỉ cũng bắt đầu được xây dựng ở trên cánh đồng lân cận, diện tích xây dựng khoảng chừng 13 mẫu đất.

Dựa theo ý tưởng ban đầu của Trương Nhị Đán, hiện tại thời cơ xây dựng chợ bán sỉ sản phẩm thủy sản còn chưa chín muồi. Nhưng nhiều công việc vô cùng thuận lợi, hiện tại không cần tự mình đầu tư mua đất nữa rồi nên tiết kiệm được một khoản lớn dự toán. Về phần trước mắt thời cơ xây dựng chợ bán lẻ thủy sản có thích hợp hay không, ông ta tất nhiên không quan tâm, đất để xây dựng cũng không phải tài sản của ông, muốn mau chóng rầm rộ xây dựng, nếu việc này được phản ánh lên, hai vị lãnh đạo ở tỉnh sẽ cảm thấy ý kiến của mình được ông ta coi trọng.

Quy hoạch của chợ rất to lớn, khu chợ bán sỉ thủy sản được xây dựng thành 28 khu cửa hàng cố định, cửa hàng lưu động gồm 8 khu, trang bị đường tàu riêng để vận chuyển sản phẩm thủy sản, ba kho lạnh, ngoài ra còn có bãi đỗ xe rộng rãi, phòng quản lý thị trường và các phòng ban khác.

Trước mắt, một thân Sở Văn Lâu là trưởng phòng tài vụ, kế toán kiêm thủ quỹ. Nhìn thấy thị trường sẽ khởi động, máy móc thiết bị đặt hàng cũng đã được lắp đặt chờ vận hành, Trương Thăng liền tìm Sở Văn Lâu và Từ Hải Sinh thương lượng, suy xét thông báo tuyển dụng nhân viên làm việc.

Ba người quyết định điều kiện tuyển mộ, Trương Thăng vui vẻ nói:

-Được, quyết định như vậy đi, ngày mai chúng ta đi tới chợ việc làm để xem.

Từ Hải Sinh lắc đầu nói:

-Không không không, không đi chợ việc làm, đăng quảng cáo trên báo, liên tiếp ba ngày quảng cáo thông báo tuyển dụng rộng rãi.

Trương Thăng ngẩn ra:

-Anh Từ, thế lại tốn một khoản tiền rồi, sao không đến chợ việc làm?

Từ Hải Sinh cười nói:

-Quảng cáo này là để lộ rõ thực lực của chúng ta, đồng thời cũng tương đương với làm cho chúng ta ở trên báo thêm một lần thu hút đầu tư. Chú nghĩ một chút mà xem, ngoại trừ ứng viên, tất cả thương nhân thủy sản lại không nhìn thấy hay sao? Chuyện một công đôi việc như thế vì sao lại không làm?

Trương Thăng bưng bình đại ngộ, Sở Văn Lâu giơ ngón tay cái ra, bày ra một khuôn mặt nịnh nọt tươi cười nói:

-Cao! Thật sự là cao!

Từ Hải Sinh và Trương Thăng nhìn bộ dạng buồn cười của hắn đều cất giọng cười to.

Hôm sau, Trương Thăng và Sở Văn Lâu đi tới tòa soạn nhật báo Hiệp đàm để làm thủ tục quảng cáo. Điều kiện thứ nhất chính là quảng cáo nhất định phải đăng ở trang nhất của báo. Phụ trách quảng cáo là La chủ nhiệm, đánh giá hai vị giống như xã hội đen trước mắt này, nhất thời đoán không ra lai lịch của họ, trầm ngâm một lát mới nói:

-Hai vị tiên sinh, chúng tôi là báo chí cấp thành phố, phí mỗi bản quảng cáo bình thường là 3.500 đồng, nhưng nếu quảng cáo ở trang nhất thì phí cao hơn, mỗi bản là 6000 đồng.

Trương Thăng vươn ngón trỏ, nâng kính râm trên sống mũi, Sở Văn Lâu lập tức cướp lời nói:

-Đây không phải là vấn đề, Chủ tịch Hội đồng quản trị của chúng tôi muốn chính là điều này, nếu không cần gì phải đến đăng quảng cáo, trực tiếp đi chợ việc làm thông báo tuyển dụng không phải là được rồi? Chúng tôi chính là muốn đăng ở trang nhất, không phải trang nhất không đăng, liên tiếp đăng trong ba ngày, đây là chi phiếu.

Sở Văn Lâu nói xong đã lấy ra chi phiếu, điền đủ con số đưa tới.

Chủ nhiệm bộ phận quảng cáo tiếp nhận chi phiếu, nhìn kiểm tra một chút, cười dài mà nói:

-Tốt lắm, mời đem thông báo tuyển dụng đưa cho chúng tôi, chúng tôi sắp xếp một chút, ngày mai bắt đầu đăng lên.

Quảng cáo chính là giới thiệu về chợ bán sỉ sản phẩm thủy sản, quy mô trang bị, giao thông và vị trí địa lý của chợ. Đối với tắc đất tắc vàng trong thành phố, càng phải cường điệu về vốn đầu tư và đủ loại ưu thế. Cuối cùng là danh sách thông báo thông báo tuyển dụng. Nhìn quy mô tuyển dụng sợ không tới trăm người.

Một thị trường thủy sản thành thực, cần khoảng 50 đến 60 nhân viên công tác. Công ty của Trương Thăng mới thành lập, căn bản không cần nhiều nhân viên như vậy, cố ý đưa ra quảng cáo số lượng lớn như vậy, cũng chính là tạo cho những người ứng tuyển một ấn tượng về thanh thế của doanh nghiệp mà thôi.

Hai người gửi quảng cáo xong liền rời khỏi tòa soạn, Sở Văn Lâu cười nói:

-Chủ tịch Hội đồng quản trị còn trở lại xưởng sao?

Trương Thăng vừa định nói chuyện bỗng nhiên chuông di động vang lên. Anh lấy điện thoại ra, bên trong liền truyền ra một thanh âm giống như u hồn, thê thê thăm thăm mà nói:

-Alo, Thăng... Thăng Tử, anh Quách đây...

Trương Thăng ngạc nhiên nói:

-Quách mập! Sao tiếng anh lại như thế? Lại bị chị dâu thu thập?

-Cái đó... Có a..., tôi... đi tắm, bị người ta... đánh..., ôi thất lưng của tôi..., chú em a, tôi không ổn rồi, chú mau đến xem tôi đi.

-Này , này, anh ở chỗ nào?

-Tôi ở đồn công an đường Hữu Nghị, ôi ôi...

Phía đầu dây bên kia truyền ra một thanh âm khác, lớn tiếng giận dữ hét:

-Mày... đừng có giả chết!

Thanh âm cứng rắn phát ra, điện thoại liền vang lên tiếng dập máy.

Trương Thăng thu hồi điện thoại, vội vàng nói với Sở Văn Lâu:

-Anh Sở, đưa tôi đến đồn công an đường Hữu Nghị trước.

Sở Văn Lâu từ Bảo Nguyên điều đến, Trương Nhị Đản cấp cho hẳn một chiếc Jetta mới, lần này đến tòa soạn báo chính là bằng xe này. Hai người lập tức lên xe, vội vội vàng vàng chạy tới đồn công an đường Hữu Nghị.

Vào đến trong đồn, hai người nhìn xung quanh, không biết đi tìm Quách mập ở đâu. Đồn công an này xây dựng theo hình chữ T, ở giữa là

một chiếc cửa, đi qua hành lang hai bên đều là phòng, bởi vì xây đã lâu nên có vẻ hơi âm u.

Trương Thăng gặp một cảnh sát đi qua, vội vàng ngăn lại hỏi:

-Đồng chí, xin hỏi có một người béo đi tắm bị đánh một trận, hẳn đang ở chỗ nào?

Người cảnh sát kia nhìn anh một cái, chỉ hướng tới gian phòng đối diện. Trương Thăng vội cảm ơn và cùng Sở Văn Lâu đi tới. Căn phòng ấy ở hànhlang bên trong, phía sau lại bị một tòa nhà ngăn trở, nhiều ngày không có nắng, cho nên luôn tối đen. Cửa xiêu vẹo mở ra, trong nhà đèn cũng không bật, bên trong gần cửa sổ có một bàn làm việc, bên trái cửa có một chiếc giường lớn, trên giường chỉ có một nệm rơm, bên trên nằm một người đang kêu ỉ ôi.

Bên cạnh còn có một người đàn ông cao to có vẻ ngốc nghếch mà Trương Thăng đoán là người đánh nhau với Quách mập, cũng không cố nhìn hẳn, vội vàng đập bàn hô to:

-Quách mập! Quách mập, anh thế nào rồi?

Anh vừa đỡ bả vai người nọ, là một ông lão khoảng gần sáu mươi, Trương Thăng không khỏi ngơ ngẩn. lúc này phía sau một thanh âm run rẩy nói:

-Thăng Tử a..., tôi ở chỗ này...! Ôi tôi không ổn rồi, lưng đau, thậm chí định là bị đá hỏng rồi.

Trương Thăng vừa nghiêng đầu, hóa ra đằng sau cửa còn có một cái giường, bên trên nằm một tên mập, đang ôi ôi kêu to, nhưng không phải là Quách mập.

Trương Thăng vội vàng chạy qua, nhìn hình tượng của Quách mập, một mắt sưng như quả trứng gà, một mắt khác thì bị thâm một vòng đen thui, môi sưng như chiếc lạp xườn Nhìn thấy anh liền làm ra vẻ đáng thương, giữ chặt lấy anh, nước mắt lưng tròng nói:

-Chú em, chú đã tới, may mà mấy hôm trước chú đưa cho chú số điện thoại, nếu không chú đều không nghĩ ra nên tìm ai.

-Mày... bây giờ không giả chết nữa rồi?

Người đàn ông to lớn kia gầm lên một tiếng, âm thanh của Quách mập giống như dây thép đứt dăng lên:

-Chú em..., thân thể của tôi...không xong, có bệnh tim. Tôi bị người ta đánh chết á..., đáng thương đứa bé mập nhà tôi... đáng tiếc bà xã xinh đẹp của tôi...

Trương Thăng vội vàng nói:

-Được rồi, được rồi, anh nói nhanh lên, rốt cuộc là thế nào?

Lúc này, một người cảnh sát đi tới hô một tiếng:

-Nghiêm Hồ Đệ, giúp ông cụ lại đây làm ghi chép!

Người đàn ông to con kia nghe vậy, vội vàng nâng chú hai hăn, ông già run run rẩy rẩy kia, giống như chỉ cần dùng sức hơi lớn là sẽ tắt thở. Hai người vừa rời khỏi, Quách mập giống như dưới móng bị cài thuốc nổ, vèo một cái liền ngồi dậy, vội vàng nói:

-Anh nói này Thăng Tử, anh chỉ quen biết một người có khả năng đẩy là chú, cho dù nói gì thì giờ chú cũng là ông chủ lớn, chú phải giúp anh!

Đối phương chính là lão già kia, từ đầu đến chân nhìn không thấy một chút tổn thương, nhưng Quách mập lại bị đánh thảm vô cùng, nói hăn bắt

nạt người. Trương Thăng thật sự khó tin, anh vội hỏi?

-Anh nói nhanh lên, rốt cuộc làm sao vậy?

Quách mập nói:

-Tôi đi nhà tắm để tắm, chú cũng biết, tôi tắm xong vẫn thích ngồi ở đó hút điếu thuốc, nghỉ ngơi một chút rồi trở ra.

Trương Thăng gật gật đầu, trái tim Quách mập không tốt, tắm rửa xong phải ngồi nghỉ ngơi một lúc, mới có thể mặc quần áo đi ra ngoài, việc này anh cũng biết đến.

Quách mập nói:

-Tôi vừa mở tủ quần áo ra, lúc đấy vẫn đang hút thuốc, họ Nghiêm kia liền đỡ lão già kia vào. Lúc đó nhà tắm đã chật rồi, hẳn thấy tôi muốn mặc quần áo, liền giục tôi nhanh một chút. Tôi đã nói tôi phải hút nốt điếu thuốc đã, chẳng phải là tắm một cái hay sao, cần gì vội như thế? Thế là thằng nhóc họ Nghiêm kia đánh tôi một trận.

Ông chủ nhà tắm gọi cảnh sát 110 tới, lão già chết tiệt thấy vậy liền giả vờ bị tôi đánh, còn nói hẳn có di chứng của tắc máu não, một lão già bị tôi bắt nạt. Vậy không phải tới đồn công an sao? Tôi thấy hẳn giả chết, sợ sự tình phiền phức đối với tôi bất lợi, cho nên cũng phải giả vờ nửa sống nửa chết đấy, tôi vốn là bị bệnh tim nha, ai sợ ai à?

Trương Thăng cười khổ nói:

-Với bộ dạng này của anh, còn cần phải giả vờ sao?

Sở Văn Lâu lăm la lăm lét theo sát chú cháu họ Nghiêm kia đi ra ngoài dạo một vòng vừa mới trở về, lén lút nói:

-Trương tổng, tôi vừa đi ra ngoài nghe được chút tình hình, thằng nhóc họ Nghiêmkia dường như quen với Phó đồn trưởng của đồn công an này, vừa mới gọi điện tìm người kia rồi. Phó đồn trưởng kia đi công tác không ở nhà, tuy nhiên đã gọi điện về, tôi nghe theo ngụ ý của thằng nhóc kia, vụ án này sợ rằng không dễ giải quyết.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cô Gái Khả Ái Bàn Bên

Quách mập sừng híp cả mắt, vênh miệng lạp xườn lên nói:

-Nhưng người bị đánh là tôi nha, những người tắm ở đây đều nhìn thấy. Tôi còn chưa nói đâu Thăng Tử, bấp chân tôi dường như gãy xương, đau dữ dội!

Lúc này, một người cảnh sát đi đến, đi theo phía sau là Nghiêm Hồ Đệ và chú hai của hắn, viên cảnh sát nhìn Quách mập nói:

-Chúng tôi đã hiểu được sự việc, chỉ bởi vì song phương ở nhà tắm tranh chấp bằng lời, tiếp theo là tiến hành triển khai đấm đá, tính chất không phải rất nghiêm trọng, huống chi song phương đều có người bị thương, các anh có đồng ý tự hòa giải không?

-Hòa giải?

Trương Thăng giận giữ nói:

-Đồng chí cảnh sát, đối phương là một ông già, nhưng động thủ đánh người lại là một người đàn ông cao to thô kệch. Bọn tôi đây mắt giống như gấu mèo, các anh đều nhìn rõ, bọn họ đánh người như vậy là không được. Chúng tôi không tiếp thụ hòa giải!

Viên cảnh sát kia nghe vậy, sắc mặt lạnh xuống:

-Vậy được rồi, ánnày chúng tôi đã vào sổ rồi. Các anh đã không muốn hòa giải, vậy đi đến bệnh viện công an kiểm tra, đồng thời tìm một chỗ

chụp X-quang vết thương. Sau khi dựa trên giám định và ảnh chụp X-quang, chúng tôi sẽ tiến hành bước điều tra tiếp theo và đưa ra kết quả xử lý.

Rất hiển nhiên, viên cảnh sát này là nghe nói đối phương quen biết với phó sở trưởng, đây là có ý thiên vị. Trương Thăng nén lửa giận, Sở Văn Lâu khoát tay chặn lại nói:

-Đi, chúng ta đỡ anh Quách dậy, đừng động tới chân của anh ta, đi bệnh viện công an!

Nghiêm Hồ Đệ nghe vậy, cười lạnh nói:

-Chú hai, để cháu dìu chú, chúng ta cũng đi kiểm tra.

Trương Thăng đưa Quách mập lên xe của Sở Văn Lâu, Nghiêm Hồ Đệ gọi một chiếc taxi, hai chiếc xe trước sau rời khỏi đồn công an.

-Thăng Tử, bọn họ quen biết với Trưởng đồn công an, chúng ta có thể thắng được cửa này hay sao?

Quách mập tội nghiệp mà nói:

-Phải kiểm tra trị thương, lại phải tiêu một số tiền lớn, nếu không... tôi về nhà dưỡng thương đi.

Trương Thăng cả giận nói:

-Mập, người nghèo chí không thể ngăn. Cửa này bất kể như thế nào cũng phải đánh! Kiểm tra, chữa bệnh, lên tòa án, tiền tôi trả, cửa này nhất định phải đánh thắng, những số tiền này đều bắt bọn họ móc ra.

Sở Văn Lâu lái xe, trên ngón tay kẹp theo một điếu thuốc, nhàn nhã mà cười nói:

-Anh Quách, đừng lo lắng, anh em chúng ta không khinh người, nhưng cũng không thể để cho người bắt nạt, chỉ biết án này không dễ chấm dứt, mặc kệ hắn, đi bệnh viện kiểm tra trước, năm viện trị thương đi, chuyện quan tòa anh không cần lo lắng.

Hắn quay sang nói với Trương Thăng:

-Trương tổng, quay về gọi điện đến Bảo Nguyên là được, em vợ của Ngải cục trưởng phân cục khu vực này đang làm ở Bảo Nguyên. Nhờ lão gia tử nói với anh ta một câu.

Hắn nở ra một nụ cười quý dị:

-Không đấu pháp mà đấu nhân duyên? Đấu như vậy, để xem cục trưởng lớn hay là đồn trưởng lớn!

Trương Thăng nghe vậy, trong lòng cũng bình tĩnh lại, gật đầu nói:

-Ừ, khi quay về tôi sẽ gọi điện cho ông cụ.

Quách mập nghe vậy mừng rỡ:

-Như thế nào? Chú còn quen biết cả Cục trưởng Công an? Ha ha ha... ôi, tốt, tốt, tốt, Thăng Tử a, chú thực là có tiền đồ, tôi vui thay chú, cũng hâm mộ chú a.

Trương Thăng cười cười nói:

-Mập, chúng ta là bạn bè, đừng nói những điều vô dụng đó. Anh hãy dưỡng thương cho tốt, án này tôi giúp anh đánh, chờ anh dưỡng thương tốt đến giúp tôi.

Quách mập nghe vậy, trong mắt sừng vù ánh lên một luồng kinh ngạc bất ngờ:

-Thật sự? Thăng Tử! nghe nói anh họ chú chú đều không cần, cho nên tôi vẫn ngại nói với chú, chú... chú thật sự đồng ý dùng tôi? Tôi cái gì cũng không chọn, làm việc gì cũng được.

Trương Thăng cười nói:

-Đương nhiên là thực sự, làm đội trưởng bảo vệ được không? Mang theo một đám anh em, sẽ không có ai ức hiếp anh rồi, anh xuất thân từ công nhân khoa điện, việc tuần tra, bảo an, điện cơ, đường điện, anh cần thận giúp tôi trông coi, cũng không phải là không nuôi được anh, thế nào?

Quách mập có công việc, về sau không cần ăn nói khép nép trước mặt bà xã rồi, nước mắt nước mũi ròng ròng, hãn không ngừng mà gật đầu, ngay cả đau đớn trên người cũng không cảm thấy nữa.

Ba người trên đường đi tìm thấy một chỗ chụp X-quang, trước tiên chụp một tấm ảnh vô cùng thâm thúy, sau đó mới tới bệnh viện công an. Đến đó Trương Thăng đăng ký, đóng viện phí, giúp Quách mập đi hết lầu trên lầu dưới để làm kiểm tra, nhưng trước sau vẫn chưa từng gặp Nghiêm Hồ Đệ và chú hai của hắn. Hai người này căn bản không bị thương, làm sao có thể tới kiểm tra nghiệm thương?

Quách mập tổn thương không nhẹ, đầu và mắt sưng tấy, đồng tử hai bên trái phải không bình thường... thị lực giảm xuống, môi tổn thương làm ảnh hưởng đến khuôn mặt, phát âm và ăn cơm. Đối với bước đầu giám định, vết thương cấp B, phải lập tức nhập viện điều trị.

Lúc Trương Thăng đưa anh ta nhập viện, đã đến bữa cơm chiều. Trương Thăng áy náy vì Sở Văn Lâu vẫn đi theo bận trước bận sau, nói:

-Anh Sở, thật ngại quá, làm phiền anh đi theo bận bịu lâu như vậy, đến giờ đã mệt rồi mà ngay cả cơm anh cũng chưa ăn.

Sở Văn Lâu cười nói:

-Chỉ là việc nhỏ, anh khách khí làm gì? Hiện tại anh Quách đã sắp xếp nhập viện rồi, nếu không có việc gì, tôi về nhà trước đây.

Trương Thăng vội nói:

-Được, anh về trước đi. Tôi còn phải ở cùng mập mập này, không tiễn anh nhé.

Tiến xong Sở Văn Lâu, Quách mập bị treo một chân, nằm ở trên giường trông giống như xác ướp, nhìn Trương Thăng vẻ tội nghiệp mà nói:

-Thăng Tử, tôi đói bụng rồi.

Trương Thăng vừa bực mình vừa buồn cười nói:

-Anh thật là, bị đánh đến mức này rồi mà vẫn không quên ăn!

Trương Thăng nhìn đồng hồ:

-Vậy anh nằm trước đi, tôi đi mua cho anh bát há cảo.

-Aiz...

Trương Thăng dừng lại, hỏi:

-Lại sao vậy?

Quách mập xấu hổ nói:

-Vậy... hai bát nhé.

Trương Thăng trợn trắng mắt nói:

-Tôi ăn ở ngoài là được rồi.

Quách mập xấu hổ đáp:

-Không phải, tôi là nói... tôi phải ăn hai bát.

Trương Thăng vẻ mặt thất bại, xoa xoa cái mũi, quay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong ngõ hẻm đối diện với bệnh viện có rất nhiều quán cơm nhỏ, cửa hàng bán hoa, cửa hàng tạp hóa, còn có cửa hàng tang lễ. Trương Thăng vào một quán ăn nhỏ gọi bát há cảo, vừa ăn vừa gọi điện thoại cho chị dâu.

Triệu Kim Đậu nghe nói ông xã bị thương nằm viện, tức giận đến mức mắng hằn là đồ rác rưởi tới nửa ngày, cuối cùng lại lo lắng hỏi thương thế và bệnh viện nơi hằn đang nằm.

Trương Thăng biết chị dâu Kim Đậu sống cũng không dễ dàng, sau khi Quách mập nghỉ việc, duy trì cái nhà này toàn bộ đều nhờ vào chị, việc học tập của đứa con cũng phải rất cố gắng, nhân tiện nói:

-Chị dâu, đêm nay tôi ở đây cùng anh ấy, tôi với anh ấy anh em cũng nhiều năm rồi, chị yên tâm lo liệu việc nhà đi, ngày mai thu xếp thời gian đến cũng được.

Trương Thăng và Quách mập là một đôi anh không ra anh, em không ra em, xưa nay giao tình rất tốt. Triệu Kim Đậu đối với anh cũng không lo lắng, huống chi vướng quây hàng trong nhà cũng không đi được, đành phải đồng ý, muốn ngày mai nghỉ bán một ngày, sáng sớm mai đưa đứa con đi học rồi sẽ đến xem hằn.

Trương Thăng cất điện thoại, múc một miếng há cảo định ăn, đột nhiên cảm thấy có vật gì đó đang ủi chân mình, Trương Thăng nhìn xuống gầm bàn, hóa ra là một con chó nhỏ mập mạp hồng nhạt, mặt một đống nếp nhăn như nếp may, hai mắt quầng thâm, bốn chân bé nhỏ, cả người đều không có lông, ngay cả cái mũi đều màu phấn hồng, nhìn giống như mũi heo.

Trương Thăng không thích chó, anh giơ chân lên nhẹ nhàng đẩy đẩy nó:

-Đi, đi!

Con chó mập kia lại nghĩ là anh đang đùa nó, liền cắn một miếng vào ống quần anh. Bộ quần áo này của Trương Thăng rất đắt tiền, anh lại là loại người tiết kiệm, nhìn thấy rất đau lòng, vội hô lên:

-Này này, đây là heo nhà ai vậy, nhanh ra bắt đi!

Một cô gái ngồi bên cạnh đang vùi đầu vào ăn há cảo, dẫn từng tiếng nói:

-Đây..là... chó.... nhà ...tôi!

Trương Thăng hơi lúng túng, lập tức nói:

-A ha ha ha... hóa ra là chó của cô a, bộ dạng thật là đáng yêu a! ha ha ha...

Cô gái khoảng hai mươi tuổi, bộ dạng không phải là vô cùng xinh đẹp, tuy nhiên rất có khí chất. Khuôn mặt tròn tròn đỏ giống như quả táo, làm cho người ta có xúc động muốn hôn một cái. Ánh mắt trong veo linh động liếc Trương Thăng một cái, đối với việc anh nói con chó của mình như thế có chút không vui.

-Này... không giống heo, ha ha, kỳ thật một chút cũng không giống!

Trương Thăng cười khan nói.

-Hừ!

Cô gái vênh vênh cái miệng nhỏ nhắn, lấy từ trong túi ra một miếng khăn giấy, chậm rãi lau miệng, đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp nói:

-Heo nhỏ, đi thôi!

Con chó hoang có một mắt quầng thâm kia lập tức bổ nhào lên đùi cô. Vóc dáng cô gái không cao, khoảng chừng 1m60, nhưng khung người tinh tế, dáng rất cân đối.

Cô mặc áo phông có in chữ tiếng Anh, mũng to tròn tròn, quần rộng thùng thình có chút lồi thoi, đi một đôi giày cao gót, phía sau là con chó hoang giống con heo, đặc biệt đáng yêu.

Trương Thăng đợi cô gái đẩy cửa đi ra ngoài, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, an tâm ăn miếng há cỏ này. Anh ăn xong rồi lại mua hai chén mang tới bệnh viện.

Quách mập nằm trên giường, một chân treo, hình tượng giống nửa sống nửa chết, nhưng vừa thấy anh tiến vào, lập tức hưng phấn mà nói:

-Thăng Tử, chú đã trở lại.

Trương Thăng cười nói:

-Anh là quý chết đói gửi hồn người sống sao? Mới như vậy lập tức đã thèm ăn thành cái bộ dạng này?

Quách mập vội vàng khoát tay nói:

-Không đúng, không đúng, không phải nói điều này. Tôi vừa nhìn thấy y tá trực ca đêm của chúng ta rồi, oa! Có thể gọi là một người đáng yêu! Tôi cho tới bây giờ tưởng tượng không ra, có cô gái nào mặc quần áo vải trắng lại có thể hấp dẫn người như vậy. Thật là đáng yêu, thật là đáng yêu, xinh đẹp chết mất.

Trương Thăng khinh miệt liếc hần mắt, nói:

-Còn anh nữa? Chị dâu cũng không thềm dựa vào, nếu anh muốn thì bảo chị dâu mặc vào cho anh xem. Đi Nhật Bản mua một bộ, trang phục y tá Nhật Bản, kiểu dáng gì cũng có.

Quách mập dâm dăng cười rộ lên:

-Vốn là tôi cũng nghĩ ra một cách đấy, nhưng hôm nay nhìn thấy cô hộ lý nhỏ thanh thuần đáng yêu kia, tôi cũng muốn bà xã mặc cho tôi xem rồi. Hắc hắc hắc, tốt nhất bên trong không mặc gì cả.

Hắn vừa nói mấy câu này, Trương Thăng lập tức cũng làm ra vẻ mặt dâm dăng:

-Nhớ chụp mấy tấm hình, để cho anh em tôi mở mắt.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Không Phải Oan Gia Không Tự Đầu

Trương Thăng vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến một tiếng hừ lạnh, nghe thanh âm là của một cô gái trẻ tuổi. Trương Thăng quay lại nhìn nhưng không thấy có ai, không khỏi ngạc nhiên nói:

-Ai vậy?

Quách mập trừng mắt nhìn anh, chỉ có điều mắt hấn sừng quá, trừng này cũng chỉ làm cho mí mắt khẽ giật mà thôi:

-Đừng nói lung tung, muốn xem, cho Tiểu Lộ nhà chú mặc vào mà xem đi! Nếu không thì chú cũng nằm viện cùng tôi đi, ha ha, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô bạch y thiên sứ kia rồi.

Trương Thăng trợn trắng mắt nói:

-Tôi lại không bị người đánh thành đầu heo, nằm viện làm cái gì?

Quách mập nói:

-Này cũng đơn giản, chú hát với bức tường này: “xuyên tường đi vào, tôi xuyên tường đi vào...!” sau đó dùng sức xông về phía trước, chờ chú tỉnh lại, sẽ thấy trần nhà màu trắng, khăn trải giường màu trắng, còn có cô y tá nhỏ đáng yêu mặc áo trắng nữa rồi.

Trương Thăng lắc đầu, đưa há cáo ra, nói:

-Anh nha, còn có thể nói lái nhái, xem ra tổn thương vẫn không nặng!

Bệnh viện này có lẽ không quá phát đạt, phòng bệnh cho ba người, chỉ có một mình Quách mập là bệnh nhân, đến lúc này Trương Thăng ở cùng cũng tiện hơn. Chỉ có điều, hai chiếc giường kia không có bệnh nhân cho nên không có gối và chăn.

Trương Thăng một thân hàng hiệu, Quách mập thì quần áo nhần nhần nhúm nhúm không còn hình dáng. Trương Thăng liền cởi áo khoác, sau đó đem quần áo của Quách mập cuốn lại làm tạm cái gối đầu, nằm trên giường nói chuyện phiếm với hắn, nói về lý tưởng xây dựng sự nghiệp của mình, càng nói càng hưng phấn.

Bởi vì có hạng mục kiểm tra ngày mai mới có kết quả, nên Quách mập phải kiểm tra lại một lần. trước mắt chỉ dùng thuốc chữa ngoại thương, băng bó, không cần chăm sóc quá nhiều, cả đêm, Trương Thăng cũng không thấy cô y tá nhỏ đáng yêu mà Quách mập đã nói. Đến 12 giờ, hai người mới ngủ thật say.

Trời đã vào thu, lúc tỉnh dậy không biết là lúc nào nhưng lúc đang ngủ khí lạnh dường như nặng dần. Sáng sớm hôm sau, lúc Trương Thăng ngủ dậy đi đến nhà vệ sinh, cảm thấy cổ họng có chút đau đau, đoán chừng là hơi bị cảm lạnh. Loại bệnh cảm lạnh này, lúc phát hiện nhanh chóng uống thuốc là có thể ngừng lại, đợi khi phát tác thì đau không chịu được, uống thuốc vào tác dụng cũng không mạnh nữa.

Bởi vì sáng nay Quách mập còn phải làm kiểm tra, cho nên Trương Thăng cũng không để ý đến sức khỏe mình. Anh ra khỏi nhà vệ sinh, lúc trở về phòng bệnh, phát hiện phòng y tá trực ban ở đối diện đang mở cửa, một cô y tá đang đứng ở bên trong.

Dáng người cô nhỏ xinh, mặc trên người bộ đồng phục y tá trắng nõn vừa khít, nhưng nhìn bóng lưng vừa với vòng eo, tạo cảm giác rất đẹp, rất có hương vị.

Chẳng lẽ đây chính là bạch y tiểu thiên sứ thuần khiết thơ ngây mà Quách mập khen không dứt miệng?

Trương Thăng để ý nhìn mấy lần, trách nhiệm của y tá ban đêm hẳn cũng là nhàn hạ ngủ một giấc, tóc hơi hỗn độn, sườn mặt bởi vì thế mà mang theo vẻ đẹp của mỹ nhân biếng nhác.

Cô chải xong tóc, dùng dây buộc lại sau đó lấy chiếc mũ trên bàn đội vào, quay người lại, nhẹ bước đi ra.

-Anh nhìn cái gì vậy?

Cô y tá trừng mắt hỏi, đôi mắt rất to sáng, xem ra việc Trương Thăng nhìn coi cũng không giấu được ánh mắt của cô.

Cô bé này có khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt sáng, răng trắng tinh, ngọt ngào động lòng người. Mặc thêm bộ đồng phục y tá lại càng giống tiên nữ nhỏ trên thiên đường. Trương Thăng đột nhiên cảm thấy cô bé này nhìn hơi quen mắt, lại nhớ không nổi đã gặp ở chỗ nào một y tá nhỏ thanh thuần đáng yêu như vậy.

Cô y tá chớp chớp mắt đánh giá Trương Thăng từ trên xuống dưới, mày cau càng chặt, cũng không biết tại sao vừa nhìn thấy anh liền thấy bực mình. Kỳ thực, bộ dạng Trương Thăng cũng đáng nhấn nại để nhìn lại lần hai đấy, một thân quần áo công sở, ngoại trừ tây trang kiểu ông chủ, cái bút vàng chóa, và cái dây xích thô khá dọa người nhìn hơi tục khí thì cũng không có chỗ nào khiến người ghét.

Nhìn thấy cô gái trừng mắt, Trương Thăng sờ sờ mũi nói:

-Tôi... chính là muốn hỏi một chút... anh bạn tôi khi nào thì làm kiểm tra lại?

Cô y tá lờm anh một cái, khinh miệt nói:

-Lấy có! Đừng cho là tôi không biết anh đang rình coi! Biến thái cuồng!

Trương Thăng bật cười nói:

-Này, sao lại nói như cô? Tôi rình coi cô cái gì? Cô cởi quần áo sao? Cô đang tắm sao? Nhìn cô cô có thể rơi ra khối thịt sao?

Cô y tá cau cái mũi nói:

-Bị loại người như anh nhìn cảm thấy ghê tởm!

Lúc này, y tá trưởng đang đứng ở cuối hành lang hô:

-Nhược Lan, cô tới đây một chút!

Lúc này Trương Thăng mới để ý tới tấm thẻ y tá trên ngực có tên của cô, chức vụ và khoa. Tên của cô là Tần Nhược Lan, khí chất cô nàng này mà cũng được coi giống như u lan? Rõ ràng là một hot girl mà thôi!

Không ngờ Trương Thăng chăm chú nhìn, lại bị cô y tá hiểu lầm. Đàn ông nhìn một cô gái, ánh mắt cẩn thận một chút thì gọi là thương thức, ánh mắt xấu một chút thì gọi là lưu manh. Anh nhìn chăm chăm người ta, cô nàng tuy nhỏ xinh nhưng bộ ngực lại cao ngất, khiến cô cũng tức giận, liền nhắm lúc người ta không để ý, hung hăng đạp lên giày da một cước, lúc này mới hất ngực một cái, tay đỡ mũ yếm trên đầu, đi ra ngoài.

Trương Thăng bất đắc dĩ cười cười, đẩy cửa phòng bệnh trở về phòng.

Không biết tại sao, dường như cô bé này đối với anh rất có thành kiến, tuy mặc dù cô vô lý, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác giống cô em gái nhỏ bướng bỉnh, làm anh thực sự không thể tức giận.

Đàn ông thường thức phụ nữ, trình độ không giống nhau. Đàn ông trình độ thấp, nhìn gương mặt của phụ nữ; đàn ông trình độ trung bình,

thường thức bộ ngực của phụ nữ; đàn ông trình độ cao lại thường thức mông của phụ nữ; còn đàn ông trình độ cao nhất thì thường thức toàn bộ ấn tượng và khí chất mà các cô đem lại cho người khác thấy. Về phần đàn ông nhìn thấy phụ nữ liền nghĩ đến XXOO, thì chỉ là nghiệp dư, căn bản là không tính vào đây.

Cô bé này có khí chất, hình tượng, hình thể, tướng mạo phối hợp một cách hoàn mỹ, làm cho cô tràn đầy một sức hấp dẫn ngọt ngào, làm cho người ta thần nhiên yêu quý. Đại khái bình thường được mọi người nuông chiều, cho nên tính tình cô nàng mới đặc biệt chảnh chọe.

-Mập, ngày hôm qua còn chưa kịp ăn cơm, sáng nay phải ra ngoài mua, lão nhân gia anh sáng nay ăn gì?

-Một bát tương mặt nỏ đi!

Quách mập nói xong, dừng một chút nói tiếp:

-Thằng Tử, tôi biết chú bây giờ là người bận rộn, phiền toái chú như vậy, trong lòng anh thật sự là băn khoăn.

Trương Thăng trừng mắt nhìn hăn nói:

-Lại nói mấy lời khách khí đó phải không? Ngậm ngay miệng thối của anh lại, tôi đi mua đồ ăn.

Anh đi tới cửa, bỗng quay đầu cười nói:

-Đúng rồi, mập mập, tôi vừa nhìn thấy cái cô y tá như tiên nữ hạ phàm mà anh khen rồi, có phải cái cô bé đáng người nhỏ xinh dù không cười cũng mang vài phần ngọt ngào không?

Quách mập nghe vậy, hai mắt sáng lên nói:

-Có phải rất đẹp hay không?

Trương Thăng lắc đầu ra vẻ thâm trầm nói:

-Cô gái kiêu này, xa thì ôn tồn, gần thì vô lễ, thật khó cho anh khi coi thành thiên sứ, tôi thấy chính là cái tiểu ma nữ!

Anh nói xong rồi, thấy Quách mập nháy mắt ra hiệu với anh, trong lòng cảm thấy không ổn, quay đầu nhìn lại, cô y tá nhỏ kia một tay mở cửa, đang đứng sau lưng mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy giận giữ.

Vừa thấy anh quay đầu lại, cô y tá gọi là Tần Nhược Lan liền nhướng cằm lên, lạnh lùng thốt ra:

-Chín giờ xuống lầu làm kiểm tra!

Nói xong quay mông đi thẳng.

Quách mập vui sướng khi thấy người gặp họa, cười rộ lên:

-Ha ha, Thăng Tử, tôi thấy hôm nay chú vận đen rồi, nói một câu như vậy còn bị người đẹp nghe thấy, ha ha...

Trương Thăng tức giận lườm hằm hằm một cái, xuống lầu đi mua đồ ăn.

Sáng sớm đi đường, Trương Thăng cảm thấy đầu hơi nóng lên, toàn thân cũng mơ hồ cảm thấy yếu đuối vô lực. Mấy ngày nay chuyện mở công ty làm lụng vất vả, không sớm không muộn, bôn ba khắp nơi, kỳ thật thể lực đã sớm cạn kiệt rồi, chỉ có điều dựa vào một ý niệm mà chống đỡ. Chút bệnh nhỏ ấy, đem toàn bộ chút nhiệt tình còn lại câu đi mất.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Không Phải Oan Gia Không Tự Đầu (2)

Trương Thăng không muốn ăn chút nào, đi tới canteen mua một chén sữa đậu nành uống, sau đó lại gọi một bát mì tương nỏ mặt, xách đũa đưa trong tay về tới bệnh viện.

-Nè, ăn đi!

Trương Thăng đem hộp cơm chứa vắt mì đặt lên bàn, có cả túi rau thơm, cải bẹ và tương nỏ quăng lên tủ đầu giường.

Quách mập nhìn anh hỏi:

-Sao khí sắc của chú lại kém như vậy? Có phải bị bệnh rồi không?

Trương Thăng lười biếng leo lên giường nằm, nói:

-Không việc gì, hơi cảm mạo, xương cốt chỗ nào cũng đau, tôi nằm nghỉ một lát là được rồi, anh nhanh ăn đi.

Quách mập mở cặp lồng ra, muốn đem túi ra vị mở ra nhưng túi bị dính chút dầu, rất trơn tay. Quách mập lại bằng bó cả người giống như cái xác ướp, bận nửa ngày cũng không mở ra được, ngược lại còn bị buộc chặt hơn.

Trương Thăng thấy vậy, uể oải xuống giường nói:

-Để tôi làm đi!

Lúc anh đang cởi túi gia vị, y táỏ Tần Nhược Lan sa sầm mặt đi tới, đến trước Trương Thăng lườm anh một cái, sau đó nói với Quách mập:

-Anh phải tiến hành kiểm tra lại mấy hạng mục, hôm nay cảm giác có khá hơn chút nào không? Chân của anh sưng không nhẹ, tôi để ở cửa một chiếc xe lăn, lát nữa... bảo bạn anh giúp, tới lầu một chụp phim. Anh ăn nhanh một chút, qua một lúc nữa người bệnh nhiều hơn rồi, đến lúc đó...

Trương Thăng không biết vì sao cô y tá nhỏ này nhìn mình ngang dọc đều chướng mắt, nhìn hình dáng ăn mặc của cô gái, anh sững sốt khi nhìn ra cô y tá nhỏ áo trắng tinh khôi, đầu đội mũ yếm này chính là cô gái hôm qua ở quán cơm dẫn theo một con chó nhỏ.

Con gái vốn nhỏ nhen, hai người lúc đó liền kết oán, kết quả là khi anh trở về cùng Quách mập nói đến đồng phục y tá gợi cảm, mấy lời dâm ý này đều bị Tần Nhược Lan nghe thấy. Sáng nay lại thấy anh đứng ở cửa ngắm mình, đâu còn có suy nghĩ tốt? Kết quả lại nghe thấy anh nói bậy sau lưng, đối với anh có ấn tượng tốt mới là lạ.

Lúc này nghe Tần Nhược Lan nói chuyện, Trương Thăng cũng muốn cải thiện hình tượng của mình một chút, vội vàng nói tiếp lời:

-Tần y tá, cô yên tâm, sẽ xong ngay thôi, sẽ xong ngay thôi.

Anh vừa nói chuyện, tay cũng dùng sức xé cái túi tương ra, tương nổ lập tức rớt ra, ngay trên ngực Tần Nhược Lan.

Thật ra tương nổ rơi xuống ngực cô cũng không nhiều, tuy nhiên một bộ đồng phục y tá trắng như tuyết, lại có chút tang vật chướng mắt, huống chi lốm đốm. Trương Thăng thấy vậy, lập tức ngậy ra như phồng.

Tần Nhược Lan trợn tròn mắt hạnh, tức giận đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, cô hung hăng trừng mắt nhìn Trương Thăng hồi lâu mới gằn từng chữ nói:

-Lau...sạch sẽ ... cho ... tôi!

Trước giờ Tần Nhược Lan nuôi chó nhỏ đã quen nói chuyện như thế, hồn nhiên bất giác quên mất những lời này ám muội biết bao nhiêu, Quách mập nghe vậy muốn cười lại không dám cười ra tiếng, cả khuôn mặt béo thịch đang loạn chiến.

Trương Thăng luống cuống tay chân nói:

-Không việc gì, không việc gì, chính là một chút!

Anh bị vẻ mặt tức giận của cô gái làm cho hoảng hồn, hơn nữa bệnh cảm mạo càng ngày càng nặng, đầu óc hỗn loạn. Nói xong những lời này, thấy cô gái trừng mắt không nói lời nào, vội mê muội đầu óc vươn tay ra, trước ngực nàng ta phúi phúi vài cái, cười nói:

-Cô xem, như vậy là nhìn không rõ rồi.

Tần Nhược Lan cũng choáng váng, cô ngây ngốc cúi đầu nhìn bàn tay Trương Thăng đang vỗ vỗ vài cái trên bộ ngực chưa từng bị đàn ông chạm qua của mình, một chút phản ứng cũng không có.

Quách mập thấy tình cảnh này, hai mắt đang sưng vù lập tức bạo phát một kỳ tích trong lịch sử y học, mí mắt đang sưng híp không ngờ lại mở ra, lộ ra hai tròng mắt đỏ, kinh ngạc mà nhìn Trương Thăng.

-Anh... anh...

Lúc này Tần Nhược Lan mới có phản ứng lại, cô chỉ vào Trương Thăng, bàn tay trắng nõn loạn chiến, tức giận đến không nói nổi một câu, cứ như vậy mà đánh.

-Tôi... tôi...

Trương Thăng bỗng nhiên tỉnh hồn lại, lắp bắp một lúc lâu, bỗng nhiên lại nói một câu:

-Rất xin lỗi, rất xin lỗi, tôi... tôi sẽ mua một bộ trả cho cô.

Tần Nhược Lan tức giận quá mà cười:

-Có phải một bộ nhập khẩu từ Nhật Bản hay không?

Trương Thăng tròn mắt:

-A? làm sao cô biết? không phải, không phải không phải mua nhập khẩu từ Nhật Bản, ý tôi là... A, vậy người tối hôm qua nghe trộm chúng tôi là cô?

Tần Nhược Lan tức giận tròn mắt nhìn thẳng mà nói:

-Anh là cái thá gì nha? Tôi lại phải nghe trộm chuyện anh nói?

-Nhược Lan, đã xảy ra chuyện gì?

Đang đi qua cửa, một nữ y tá tóc dài thấy tình hình trong phòng khác thường liền dừng bước lại hỏi.

-A, không có việc gì.

Tần Nhược Lan nghiêng đầu sang chỗ khác, sử dụng thần công biến sắc mặt, cười ngọt ngào nói:

-Y tá trưởng, chị cứ đi làm việc đi, tôi đang thu xếp để bệnh nhân này lát nữa phải đi làm kiểm tra.

-Ồ!

Y tá trưởng gật gật đầu, bán tín bán nghi nhìn cô một cái rồi đi.

Tần Nhược Lan xoay người lại, trên mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào vô hai kia:

-Lưu manh, có phải là anh thích tôi hay không?

-Tôi... tôi không có...

-Phải không? Thật không có? Vậy anh đang làm cái gì nha?

Tần Nhược Lan nói một câu, tiến về phía trước một bước, Trương Thăng giống như một người vợ bé nhỏ đang bị cưỡng bạo, từng bước lùi về phía sau, lùi mãi đến tận cửa sổ, chỗ để máy sưởi.

Tần Nhược Lan cười ngây thơ:

-Thừa nhận có gì mà phải ngượng ngùng? Thích phụ nữ cũng không có gì không tốt nha, đàn ông háo sắc mới dễ dàng thành công. Một người đàn ông nếu không háo sắc làm cái gì cũng rất khó thành công, tình hoàn chính là trạm phát điện sinh mạng của đàn ông nha.

Trương Thăng và Quách mập là hai người đàn ông lập tức bị những lời này của Tần Nhược Lan chinh cho tắt điện rồi, một cô bé, thật dám nói a.

Tần Nhược Lan nói xong, xoát một cái thu lại mặt cười, nghiêng răng nói:

-Đàn ông có thể phong lưu, nhưng không thể hạ lưu, anh mà còn dám làm việc xấu xa như vậy, xem xem tôi có độc chết anh hay không!

Trương Thăng vẻ mặt đau khổ nói:

-Cô... cô là Ngũ độc giáo đó à? Y tá tiểu thư, tôi thực sự không phải cố ý.

Tần Nhược Lan vung tay nhỏ lên, mãnh liệt nói:

-Thôi đi! Bản cô nương lúc này buông tha anh, anh tự giải quyết cho tốt! Ở bệnh viện công an còn dám đùa giỡn kiểu lưu manh, anh muốn làm phản hả!

Cô nhìn trên dưới Trương Thăng một thân hàng hiệu xích vàng, bút vàng, nhẫn vàng, khinh thường hừ lạnh một tiếng:

-Trưởng giả học làm sang!

Nói xong cấp tốc rời đi.

Quách mập đem cằm chôn ở dưới chân, một đôi mắt gian tà ti hí lảo liêu hồi lâu, đợi cô y tá đi ra ngoài, lập tức nghển cổ lên, hưng trí bùng bùng hỏi:

-Thăng Tử, đủ co giãn không?

-Anh rút đi! Ăn mì của anh đi!

-Kia... tương đâu?

Trương Thăng vừa then vừa giận nói:

-Còn hỏi tương đâu? Tôi lớn từng này còn chưa từng đùa giỡn cô gái nào, hôm nay để cô ta dạy dỗ tôi như con cháu, tôi nợ gì cô ta? Còn không phải tại anh? Có muốn ăn nữa hay không?

Mặt Quách mập co quắp hai cái, cố nhịn cười nhỏ giọng nói:

-Tôi bỗng nhiên đặc biệt thích ăn bánh bao, vẫn là ở Sơn Đông.

Trương Thăng tức giận nói:

-Đợi đấy, cơm trưa liền ăn bánh bao! Tôi thả ít thuốc chuột, độc chết anh!

Mới sáng sớm, Triệu Kim Đâu còn chưa tới, Trương Thăng liền giúp Quách mập đi hết lầu trên lầu dưới, làm các loại kiểm tra, chụp CT, xét nghiệm nước tiểu, máu... Khu bệnh viện cũ này cũng khá lớn, giữa cầu thang luôn có sườn dốc để đẩy xe, vượt qua rất nhiều vòng xoáy nên lực cản rất lớn. Hình thể Quách mập lại quá nặng, lúc đẩy xuống thì phải ra sức mà giữ lại, lúc đi lên thì lại phải dùng lực đẩy.

Bệnh cảm mạo của Trương Thăng ngày càng nghiêm trọng, bất ngờ hụt hơi, thể lực ngày càng yếu, trên người đầy mồ hôi. Lúc anh đưa Quách mập từ tầng năm xuống, trên bậc thang không biết ai khạc một bãi đờm, Trương Thăng không chú ý, trượt chân. Anh chỉ kịp đạp phanh xe, vì sợ xe lăn bị đụng đổ, rồi chính mình nghiêng sang bên cạnh mà ngã lăn xuống.

Trương Thăng lăn tới tầng bốn mới dừng lại, anh mở to mắt, chỉ cảm thấy trước mặt một mảnh tối đen, còn tưởng rằng mình bị ngã rơi cả mắt. Một trận khủng hoảng xông thẳng lên óc, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, sau đó là một cái tròng mắt và âm thanh của một cô gái:

-Chui dưới chân tôi nhìn cái gì? Ở, lại là cái tên lưu manh này? Thực đê tiện, lại dám dùng cả chiêu này à? Nói! Thấy cái gì rồi hả?

Trương Thăng nhìn thấy y tá kia, không khỏi âm thầm kêu khổ. Đúng thật là oan gia ngõ hẹp, như thế nào lại cố tình là cô ta? Lại chính là cái cô Tần Nhược Lan đã man xảo quyết kia?

-Thăng Tử, chú thế nào rồi?

Quách mập ngồi trên xe lăn lo lắng kêu.

Trương Thăng không rảnh trả lời hẳn, chính là hướng về phía cô y tá đang nhìn từ trên cao xuống mà biện giải:

-Tôi không thấy gì hết.

Tần Nhược Lan hừ một tiếng nói:

-Vô nghĩa! Tôi mặc quần bò đấy.

Trương Thăng:

-...

Tần Nhược Lan nghiêng đầu nhìn anh, bỗng nhiên ngồi thụp xuống, tay nâng cằm, nhỏ nhẹ nói:

-A, đầu anh chảy máu a!

Trương Thăng uể oải sờ lên đầu một cái, quả nhiên là chảy máu.

Tần Nhược Lan gật đầu cười không ngừng, dùng âm thanh giòn dã nói:

-Chào mừng ngài vào ở bệnh viện công an, bốn viện chính là bệnh viện cấp hai, thiết bị hiện đại, phục vụ chu đáo. Cứu sống, là thiên chức của tôi, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ... chăm sóc thật tốt ông chủ ngài...!

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Anh Em Cùng Nằm Viện (1)

Trương Thăng mở mắt ra, phát hiện trước mắt là một màu trắng toát, đúng như lời Quách mập nói, trần nhà màu trắng, khăn trải giường màu trắng, còn có màu trắng của...

Đây là cái gì? Mảng trắng mờ mờ gần trong gang tấc kia và cái bóng ở bên hành lang, bên trong hẳn là...Cái mông rất tròn của người nào đó...

Trương Thăng dời tầm mắt lên trên, phía sau lưng cong, đầu đội mũ, phía dưới lộ ra mấy sợi tóc đen nghịch ngợm, đó là một y tá trẻ tuổi, đang khom người nhanh nhẹn đổi ga trải giường mới, vỏ chăn, vỏ gối. Lúc cô đang làm việc, Trương Thăng nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp, lập tức nhận ra, chính là Hot girl Tần Nhược Lan.

Trương Thăng hoảng sợ, cô vểnh cái mông ngay bên dưới mũi, nếu bị cô thấy được mình đang mở to mắt như vậy, sẽ bị cô cho rằng mình là sắc lang, tình thế cấp bách, hẳn lập tức nhắm mắt lại, tiếp tục làm bộ dáng hôn mê bất tỉnh.

Tần Nhược Lan đứng lên chỉ huy:

- Trái xong rồi, đến đây, đưa anh ấy lên trên giường. Anh nhắc chân, anh ôm đầu, này này, không phải nâng pháo, chú ý phần thắt lưng nha.

Trương Thăng cảm giác được mình được hai người đàn ông thả đưa mình lên trên giường, Quách mập ở bên cạnh khăn trương nói:

- Nhẹ chút, nhẹ chút, vừa mới cầm máu, còn chưa có băng bó đâu, đừng động đến đầu gối, chỉnh ngay ngắn vào, chỉnh ngay ngay vào.

Tiểu y tá Tần Nhược Lan quát lớn:

- Ông hiểu nhiều so với tôi phải không? Chân sưng như vậy, ít ở đó nói nhảm đi, lên trên giường nằm đi.

Giường bên cạnh kêu cọt két một trận, xem ra là Quách mập nghe mệnh lệnh mà nằm xuống. Dưới mệnh lệnh của vị Tiểu Bá Vương này, đàn ông dám không nghe lệnh thực không còn mấy người.

Vừa để Trương Thăng xuống giường xong, mấy người đó liền đi ra ngoài. Trương Thăng vẫn nhắm hai mắt thêm chút nữa, lúc này mới mở mắt ra làm bộ vừa mới tỉnh lại, chỉ thấy tay Quách mập nâng cầm lên, chân bị sưng to, đặt lên chân kia, tựa như một khối Phật nằm ở giường đối diện.

Vừa thấy hẳn tỉnh lại, Quách mập lập tức vui vẻ nói:

- Thăng, cậu tỉnh rồi à? Cậu không sao chứ? Làm tôi sợ muốn chết.

Trương Thăng nhìn vị anh không ra anh, em không ra em này cười khở nói:

- Tôi không sao, tối qua không đắp chăn nên bị cảm lạnh, ai nghĩ tới thân thể lại biến thành thế này.

Lúc này cửa phòng két một tiếng, Triệu Kim Đậ phong phong hỏa hỏa đi tới, trong tay mang theo một túi vải lớn màu lam, bên trong không biết đựng thứ gì đó căng phồng.

-Mập, anh sao rồi? Bị ai đánh à? Thăng...cậu..cậu sao thế?

Triệu Kim Đậ sững sờ đứng ở trước giường Quách mập.

Trương Thăng cười khở một tiếng nói:

- Chị dâu đến rồi à, mau ngồi đi, ngồi xuống rồi nói.

Triệu Kim Đậ lớn lên rất xinh đẹp, cao 1m67, mái tóc đen bóng rủ qua bờ vai, ngũ quan cân đối, đường cong rõ ràng. Con cô cũng đã học tiểu học rồi, nhưng dáng dấp vẫn vậy, thon thả, cực kỳ có sức sống

Áo sơ mi màu xám thẫm rất bình thường, nhưng nội y bên trong đang che dấu hai ngọn núi cao ngất. Bên dưới là quần nhung, có hoa văn lệch càng khiến đôi chân thon dài càng thêm thẳng tắp, vòng eo càng thêm tinh tế.

Cô ngồi ở chiếc ghế giữa hai giường bệnh, một người tuần tú trẻ tuổi và một người xinh đẹp yếu điệu, ai nhìn thấy sợ rằng đều khó có thể tin được người nằm trên chiếc giường bên phải cô kia là ông xã của cô, nhìn Trương Thăng trên giường bệnh còn xứng đôi hơn.

Quách mập thấy vợ vui vẻ, hăn thêm mắm thêm muối kể cho vợ nghe nguyên nhân mình và Trương Thăng bị thương, Triệu Kim Đậ vừa nghe, vừa lấy cái gì đó từ bên trong túi vải ra, nhét vào tủ đầu giường. Kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt, giấy vệ sinh, cốc, hoa quả.... Tất cả đều là đồ dùng hàng ngày.

Đợi Quách mập nói xong, Triệu Kim Đậ cũng bỏ những thứ này vào tủ đầu giường xong. Nghe hăn nói xong, Triệu Kim Đậ trách:

- Anh nói đi, rốt cuộc anh có thể làm được cái gì? Tắm rửa cũng đánh nhau với người khác. Một lớn một nhỏ, tất cả đều là những đứa trẻ thích gây chuyện, thật không thể làm người ta bớt lo mà!

Lập tức xoay người nhìn Trương Thăng đầy vẻ áy náy nói:

- Thăng, tôi không phải nói cậu, là nói hai người bọn họ. Thật sự xin lỗi, Lão Quách liên lụy cậu thành như vậy...

Lúc này, Tần Nhược Lan đang cầm một cái khay đi đến, vừa thấy một phụ nữ xinh đẹp ngồi cạnh Trương Thăng, rất hòa khí mà nói:

- Cô là người yêu của bệnh nhân sao? Tôi phải băng bó miệng vết thương cho anh ấy rồi.

-Ồ, tôi nhường chỗ cho cô này!

Triệu Kim Đậu khẩn trương đứng lên.

Quách mập ở bên cạnh ho khụ một tiếng, sửa lại:

- Thật ra...đây là vợ tôi!

Triệu Kim Đậu hung hăng lườm hăn một cái nói:

- Anh không nói không ai bảo anh câm đâu!

Quách mập sờ sờ mũi, im lặng

Trương Thăng cảnh giác nhìn Tần Nhược Lan, sợ cô lợi dụng việc công để trả thù cá nhân, tuy nhiên ngoài dự tính của hăn, Tần Nhược Lan rất chân thành kẹp miếng bông chấm cồn i-ốt rửa sạch miệng vết thương cho hăn, bôi thuốc băng bó, không có bất kì hành động khác lạ nào.

- Tốt rồi, vết thương của anh không nghiêm trọng, không cần lo lắng. Chỉ có điều anh lại bị cảm, lên cơn sốt, tôi đã mở thuốc giúp anh rồi, lát nữa sẽ giúp anh treo lên. Để bạn của anh đi làm thủ tục nhập viện đi, để anh nằm viện điều trị, anh ở đây nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi, tính vào công quỹ à?

Trương Thăng vừa nghe, sốt ruột nói:

- Công cái gì mà công, công ty tôi còn rất nhiều việc phải xử lý, truyền dịch cho tôi đi.

Nói đến đây, hẳn nhớ tới trường hợp của Quách mập còn chưa có tin tức, sợ bên kia không nói đạo lý, đồn công an cho kết quả bậy bạ, vội lấy điện thoại ra gọi cho Trương Nhị Đản. Tiếng của Trương Nhị Đản rõ to, Trương Thăng phải đưa di động ra xa, Tần Nhược Lan ở bên cạnh đều nghe được.

- Tôi biết rồi, việc này cứ giao cho tôi là được, tốt xấu gì thì bây giờ chúng ta cũng đang hợp tác buôn bán, ai dám bắt nạt tiền tài của Trương Nhị Đản tôi, chuyện của cậu cũng là chuyện của tôi, yên tâm đi. Chụp phim, bệnh án xong chưa? Cậu tìm người đưa đến đồn công an ngay đi, tôi sẽ gọi điện thoại ngay, xem đồn công an họ xử lý thế nào.

Tần Nhược Lan liếc mắt nhìn Trương Thăng một cái, cô là y tá của bệnh viện công an, biết tên của Cục trưởng phân cục, không nghĩ tới người nhà giàu mới nổi trước mắt này đúng là biết nhận thức người tài.

- Được được được, việc này phiền tới ngài rồi.

- Khách khí quá, chỉ là câu nói thôi mà, đúng rồi, người bạn của anh cũng bị đánh kia có yêu cầu gì không?

Trương Thăng che điện thoại, hỏi Quách mập:

- Trương lão hỏi anh có yêu cầu gì không?

Quách mập nhìn vợ, ngập ngừng nói:

- Cũng không có gì, ít nhất thì cũng phải cho ta tiền chữa bệnh, tiền phí kiểm tra, phí nằm viện.

Trương Thăng nói như vậy trong điện thoại, Trương Nhị Đản cười nói:

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Bạn của cậu đúng là người thành thật, ha ha ha, yên tâm đi, mặt mũi Trương Nhị Đản tôi không đáng giá vậy sao? Phí làm việc, phí bồi thường, một thứ cũng không được thiếu, thế nào cũng phải cho hẳn biết thịt đau, trước khi động đến năm đấm cũng phải biết suy nghĩ, cứ như vậy đi!

Trương Nhị nói xong liền cúp điện thoại.

Trương Thăng cúp điện thoại, hì tư tư nói:

- Được rồi, Trương lão gia tử mà tự mình ra mặt, trường đồn công an cũng sẽ không dám xử án thiên vị, chúng ta mau mau đưa bệnh án và phim chụp đi đi.

Triệu Kim Đậu nghe xong nói:

Lát nữa tôi đem đi cho, Thăng, Việc này chị dâu thực sự cảm ơn cậu.

Lúc này, ở cửa xuất hiện một người con trai mặc quần áo ngủ, râu ria lởm chởm, một vạt áo đút trong quần, ưỡn bụng nói:

- Y tá, cô xem cho tôi chai nước muối này sao lại chảy chậm như vậy?

Tần Nhược Lan nghe vậy vội vàng đáp ứng một tiếng, nhanh nhẹn thu thập khay thuốc, bưng lên đi ra ngoài.

Triệu Kim Đậu lấy từ ngăn kéo ra hai quả táo, mang vào phòng tắm rửa sạch trở về đưa cho Trương Thăng và chồng mình, sau đó ngồi ở đằng kia giáo huấn chồng, Quách mập vâng vâng dạ dạ, cười theo, trên mặt một chút biểu tình cũng không có.

Đang nói, Tần Nhược Lan lại phong phong hỏa hỏa quay lại, trong tay cầm kim châm và bình nước muối. Cô vừa mới cầm mũi kim cho Trương

Thăng, người con trai kia lại xuất hiện, trên mặt mang theo chút tức giận nói:

- Y tá, cô xem đi, tại sao vậy, bây giờ một giọt nước muối cũng không chảy?

Tần Nhược Lan bất đắc dĩ nói:

- Anh mạch máu quá nhỏ, cơ thể lại có chút héo rút, hơi cử động một chút cũng rất dễ động đến cây kim. Tôi đi một lát!

Cô đi một lát liền trở về, ý tá trưởng lại đứng ở cửa nói:

- Nhược Lan, vừa rồi có điện thoại đến, sáng nay sẽ có giải phẫu, cô đi chuẩn bị một chút đi.

Triệu Kim Đậu thấy cô bận rộn như thế, nói:

- Công việc của y tá các cô thật sự rất vất vả, trong bệnh viện, khoa y tá là mệt nhất đấy.

Tần Nhược Lan cười hì hì nói:

- Không mệt lắm đâu, ý tá ngoại khoa cũng không mệt như các khoa khác, chẳng qua sự việc đột phát tương đối nhiều thôi. Thật ra công việc của y tá ổn định, hơn nữa lại rèn luyện tính chịu đựng, đặc biệt rất dễ giảm béo. Chị à, ngày trước tôi béo như heo ấy, nhưng từ khi làm y tá, tôi càng ngày càng gầy. Tôi trực ca đêm, y tá trưởng không ở đó, rất tự do..

Trương Thăng nghe cô nói mình trước kia béo như heo, không nhịn được buồn cười, mặc dù hẳn đã nhịn không cười, nhưng khóe miệng cong cong đã làm lộ nụ cười của hẳn. Tần Nhược Lan thấy thế hung hăng trừng mắt nhìn hẳn.

Cô cúi đầu, kéo cánh tay Trương Thăng, vỗ vỗ mu bàn tay hắn, Trương Thăng không nhịn được nói:

- Y tá, cô vừa rồi đi ra ngoài, có phải lại muốn bơi thêm cồn i-ốt hay không?

Tần Nhược Lan hừ nhẹ một tiếng, lại treo bình lên, sau đó giơ kim châm.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Anh Em Cùng Năm Viện(2)

Đồng phục y tá màu hồng cánh sen, vành mũ đoan trang, mát mẻ, rất khác biệt, thoát tục, cả người giống như một đóa hoa lan trắng trong thuần khiết, nhưng ánh mắt của cô, sao lại sáng vậy...?

Trương Thăng hơi khiếp đảm, mắt thấy Tần Nhược Lan giơ kim tiêm lên, hần bỗng nhiên nói:

- Y tá, đầu của tôi...cảm giác không thấy đau nữa, cô băng bó thật tốt, quả là y tá giỏi!

-Sao?

Tần Nhược Lan nghi ngờ liếc hần một cái, không biết hần đột nhiên có ý gì. Con mắt cô vòng vòng, trong con ngươi bỗng toát ra một tia hiểu rồi, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười liếc Trương Thăng một cái.

“Mắt híp lại, mặt đầy sát khí, cô ấy thật sự muốn trong lúc cầm kim tiêm chơi mình à?”

Trương Thăng khẩn trương cười, tiếp tục vuốt mông ngựa:

- Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là chính, giáo sư lấy việc truyền đạt giải thích là chính, nhưng khiến người ta tôn sùng nhất chính là thiên chức của y tá các cô: cứu mạng và giúp đỡ tổn thương!

Tần Nhược Lan tức giận nói:

- Anh đừng nói nữa, tôi đây không giúp đỡ anh sao?

Ngữ khí của cô nghe như đã mất kiên nhẫn, nhưng khóe miệng không kìm nổi cong cong lên, tươi cười ngọt ngào, bên má trái lộ ra một má lúm đồng tiền nhỏ, hai con mắt cũng chậm chậm biến thành hai hình trăng lưỡi liềm.

Trương Thăng càng cho rằng cô cười không có ý tốt gì, trong lòng càng luống cuống:

- Y tá, cô... cô phải hạ thủ lưu tình nha.

Tần Nhược Lan cũng không muốn lợi dụng công việc gây sức ép cho hần, lúc ấy thấy hần ngã từ trên bậc thang xuống, là đã gặp báo ứng rồi, chỉ là buồn cười mà nói mấy câu trêu chọc, không nghĩ được hần lại tưởng thật.

Con gái trẻ tuổi tính tình nhanh đến cũng nhanh đi, thấy hần hoảng sợ không ngừng lấy lòng mình, Tần Nhược Lan cười đến đau cả bụng, đem những bất mãn đối với hần hóa thành hư không, nhưng lại nổi lên ý muốn trêu đùa hần.

Thật ra Tần Nhược Lan đối với việc Trương Thăng không kiêng nể gì nghị luận dung mạo của cô cảm thấy không hài lòng rồi, lại không biết thích cái đẹp chính là thiên tính. Bất kể con trai hay con gái đều như thế. Nếu Trương Thăng giống như Quách mập, cô sẽ có hứng vui đùa với hần sao?

Tần Nhược Lan cố ý lộ ra vẻ mặt xấu hổ nói:

- Lưu tình? Tình cái gì? Người ta với anh không quen biết mà.

Trương Thăng vừa nghe, mặt đầy bi phẫn: "Cô bé này lớn lên không tệ nhưng mà ngoan độc đấy. Người là dao thớt, tôi là thịt cá. Hiện nay dao rơi vào tay cô rồi, còn có gì tốt nữa, không phải tìm cơ hội đâm tôi hai cái sao?"

Hắn vừa nhắm mắt, trong lòng phát cú, không nói gì nữa..

Triệu Kim Đậ không biết đụng chạm giữa hai người, thấy bộ dạng Trương Thăng khẩn trương, không khỏi cười nói:

- Thăng, lớn như vậy còn sợ tiêm sao? Tôi thấy y tá Tần rất tốt, vừa rồi nhanh nhẹn băng bó vết thương cho cậu, không có việc gì đâu.

Trương Thăng há hốc miệng không nói gì.

Bàn tay nhỏ bé của Tần Nhược Lan vỗ nhẹ trên mu bàn tay của Trương Thăng tìm mạch máu, thấy hắn có vẻ khẩn trương, không khỏi bật cười nói:

- Anh thả lỏng một chút đi.

Trương Thăng mở mắt ra, vừa muốn nói chuyện, Tần Nhược Lan đã đâm kim tiêm xuống, cơ thể Trương Thăng không tự chủ được mà căng thẳng.

Kim lập tức cong lên, Tần Nhược Lan vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hồng lên, tức giận la lên:

- Anh làm gì thế? Có đau như vậy đâu? Là người lớn rồi, lẽ nào phải dễ dàng như trẻ em anh mới chịu phối hợp sao? Cô vốn dĩ không cố ý chích Trương Thăng, nhưng đến lúc này, trong lòng thật bức mình.

Trương Thăng vẫn cho là cô cố ý, nhịn đau không lên tiếng, chỉ lạnh lùng liếc cô một cái. Cái nhìn này khiến Tần Nhược Lan càng thêm đỗi ý, cố tình không giải thích, cô tức đến nổi ngón tay run run, hảo cảm vừa mới phát sinh với Trương Thăng lập tức tan biến thành hư không.

Cô lấy một bộ kim tiêm khác, tiêm cho Trương Thăng, nhưng tay cô hơi run run, lại liên tiếp đâm ba mũi. Mu bàn tay Trương Thăng đều đầy vết

kim đâm, lúc này mới treo lên.

Tần Nhược Lan điều chỉnh lượng chảy, mang khuôn mặt hù dọa đi ra ngoài.

Triệu Kim Đậ cũng cảm giác quan hệ của hai người có gì đó lạ lạ, không nhìn được hỏi Trương Thăng:

- Thăng, cậu và cô y tá kia quen nhau sao?

Quách mập thấy bà xã mình khen cô y tá đó không dứt lời nên nào dám nói, sợ Trương Thăng nói lộ ra vội hỏi:

- Không có gì to tát, khi Thăng đưa anh tới có cái vĩa cái câu với y tá này. Anh không sao, có thể tự lo được, em nhanh lấy đồ đi đi, miễn cho Thăng bị người này người kia hỏi nhưng lại không có chứng cứ.

Triệu Kim Đậ thấy Trương Thăng không muốn nói, cũng không hỏi tiếp, liền đáp ứng một tiếng, đi ra ngoài tìm thầy thuốc lấy chứng cứ mang đi.

Trương Thăng nhớ đến mình còn đang nằm viện, vậy mà chưa nói với Từ Hải Sinh câu nào, sáng nay chỉ sợ chưa về được, vì thế lấy điện thoại ra gọi cho ông ta. Trong điện thoại Từ Hải Sinh hỏi tình hình vết thương của hẳn, cười nói:

- Việc này cũng thật mệt, cậu cũng đừng vội vàng xuất viện, cứ nghỉ ngơi cho tốt, việc bên này giao cho tôi là được.

Trương Thăng bần khoản nói:

- Anh Từ, một mình anh làm sao được?

Từ Hải Sinh nói:

- Cũng không có gì, tôi làm việc không giống cậu, nên sai khiến người khác thì nên sai khiến. Đều là người chúng ta muốn, có gì mà khách khí? Cậu cứ dưỡng thương đi, cuối tuần khai trương rồi, trên trán cậu có vết thương, chẳng phải sẽ khiến khách khứa chê cười sao?

Trương Thăng nghe nói có lý, liền nói:

- Vậy được rồi, tôi ở đây hai ngày, sẽ nhanh chóng trở về.

Từ Hải Sinh nói:

- Ủ, vậy cứ thế đi, buổi tối tôi vào thăm cậu.

Tần Nhược Lan bụng đầy úy khuất trở lại phòng trực ban, trong lòng không thôi bực mình. Lúc này điện thoại di động của cô vang lên, Tần Nhược Lan mở di động ra, thanh âm buồn bực hờn dỗi nói:

- A lô!

Trong điện thoại, giọng một cô gái giống như đang cười:

- Sao vậy, lại bị bệnh nhân chọc tức hả?

Tần Nhược Lan nghe xong hừ lạnh một tiếng:

- Đương nhiên không giống chị rồi, chị chuyên đi giáo huấn người khác, còn em chuyên môn bị người ta giáo huấn đấy, so sánh chỗ nào?

Trong điện thoại rộ lên tiếng cười khanh khách:

- Được rồi, được rồi, ai bảo em lúc trước tình yêu ngập tràn, quyết chí phải làm hay sao? Đúng rồi, cho em biết một tin tốt, chị chính thức được lưu lại đội cảnh sát hình sự rồi.

Tần Nhược Lan vừa nghe, cũng có chút vui vẻ:

- Thật sao, vừa mới tốt nghiệp liền ở lại đại đội cảnh sát, chị thật là lợi hại nha Nhược Nam.

Cô bé đặc ý nói:

- Đương nhiên, nhìn xem chị em là ai? Chị lúc còn ở trường cảnh sát đã làm thám tử trợ giúp đội cảnh sát phá án và bắt giam vụ ăn buôn lậu thuốc phiện lớn, không dùng chị thì dùng ai?

- Hứ!

Tần Nhược Lan coi thường không thèm để ý:

- Cũng không biết ai khi quay về nghĩ mà sợ phải chết, nói nếu không có quý nhân tương trợ nhắc nhở chị một câu, Ở trong phòng bị người khác trước cướp sắc sau cướp người, từ nay về sau biến thành kẻ buôn ma túy.

Cô gái trong điện thoại cười rộ lên:

- Không nói nguy hiểm vậy, sao hù dọa được cô bé ngốc này. Biết chị bây giờ ở ngành gì không? Bây giờ chị ở đội trinh thám của đội cảnh sát hình sự đấy, rất nhiều người có quan hệ cửa sau mà không vào được đâu.

Chi đội luôn tấn công các vụ án kinh tế, là đội cảnh sát hình sự béo bở nhất, chuyên giao tiếp với các nhân sỹ phạm tội công thương của các xí nghiệp. Trong đội thường được thưởng thêm tiền thưởng, đều là trích phần trăm của vụ án. Đó là công khai, hợp pháp, bởi vì người bị hại trong vụ án đó luôn mong ngóng bọn họ phá án, cam tâm tình nguyện cung cấp các loại phần thưởng và kinh phí phá án.

Tần Nhược Lan vừa nghe hai mắt lập tức sáng lên, vui vẻ nói:

- Thật sao? Thật tốt quá, chị đây về sau giầy dép, túi xách, quần áo không cần ba mẹ chi trả rồi.

Cô gái trong điện thoại lập tức nói:

- Này này này, chị em thân thiết, em tính toán làm gì. Của chị là của chị, muốn tiêu xài thì đi tìm bạn trai giàu có đi, không được liên can đến chị.

Hai chị em đang cười cười nói nói, cửa “két” một tiếng, y tá trưởng khuôn mặt dọa người hiện ra:

- Nhược Lan, xe cấp cứu tới ngay bây giờ, bảo cô đi chuẩn bị phòng giải phẫu, sao lại còn ở đây tán gẫu điện thoại?

Tần Nhược Lan le lưỡi, vội vàng nói trong điện thoại:

- Tối nay em được nghỉ, tìm mấy người bạn đi dạo phố, chị đến hay không?

Trong điện thoại lập tức từ chối:

- Chị thích ở nhà đọc sách, có điên mới đi ra ngoài, muốn chị thanh toán hóa đơn cho em sao? Không có cửa đâu.

-Quý hẹp hòi!

Tần Nhược Lan vội vàng cúp điện thoại, cười nói với sắc mặt càng ngày càng khó coi của y tá trưởng:

- Haha, lập tức đi ngay, tôi lập tức đi ngay!

Giọng y tá trưởng đã giống gào thét:

- Không phải ngay mà là lập tức.

- Được được được, tôi lập tức đi ngay.

Tần Nhược Lan giống như cá bơi vòng qua bên cạnh y tá trưởng, chạy như bay về phía phòng giải phẫu.

Nghĩ rằng chỉ truyền chai nước biển, nên Trương Thăng không nói cho Tiểu Lộ, miễn cho cô phải lo lắng, bây giờ ở viện hai ngày, không thể không nói cho cô biết. Trương Thăng suy nghĩ một lúc lâu, đợi ý tá đến rút kim tiêm truyền xong chai nước biển ra, hẳn mới gọi điện đến nhà máy in ấn. Tiểu Lộ nghe nói hẳn bị thương phải nằm viện, cực kỳ lo lắng, tử mĩ hỏi han vết thương, nói rằng buổi trưa sẽ xin phép nghỉ đến thăm hẳn.

Nghĩ trong phòng làm việc không có người ngoài, phút cuối cùng Tiểu Lộ can đảm hơn hôn gió hẳn, nói ba tiếng” em yêu anh” mới bằng lòng tắt điện thoại, Trương Thăng đành phải ừ ừ à à đáp ứng, ra khỏi phòng bệnh, nhìn hành lang không có ai, liền che tay vào điện thoại hôn “ chụt chụt chụt”, sau đó lén lút nói:

- Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em...

Tần Nhược Lan một tay vịn eo, một tay đẩy cửa, nhìn Trương Thăng tính tình vui buồn thất thường.

- Cô..

- Chụt, em cũng yêu anh!

Uuuu, điện thoại cúp rồi.

“Rầm” phòng y tá cũng đóng cửa.

Trương Thăng tay cầm điện thoại, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Sắp Chia Tay Ân Cừ Tiêu Tán

Triệu Kim Đậu đến đồn công an đưa báo cáo kiểm tra của Quách mập, đồng thời, bởi vì buổi chiều cô phải đến cửa hàng, cần phải đi về kiểm tra, cho nên đưa xong tài liệu thì không đến nữa. Dù sao Quách mập cũng chỉ cần tỉnh dưỡng, cũng không cần có người chăm sóc, cô đi kiểm tra hàng hóa và đón con tan học. Vì cuộc sống của những người nghèo không có nhiều thời gian xa xỉ.

Buổi trưa Tiểu Lộ tới, nhìn thấy vết thương của Trương Thăng không nghiêm trọng như mình nghĩ, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Trước đó cô tới nhà Trương Thăng, bởi vì Trương Thăng dặn không được nói cho mọi người trong nhà biết, sợ bọn họ lại lo lắng, bởi vậy chỉ nói đi thăm Trương Thăng, mang quần áo đến cho hắn tắm giặt.

Mười giờ sáng Tiểu Lộ đã xin nghỉ rồi, còn mua cho hắn con gà tần, nhân tiện cũng mua luôn phần cho Quách mập, nhưng mà “xác ướp” Quách mập một thân băng vải, cũng chỉ có thể bưng bát uống canh nóng mà thôi.

Tiểu Lộ dùng thìa múc một ngụm súp, đưa lên miệng nhẹ nhẹ thổi, sau đó mới đút vào trong miệng cho hắn, nước súp rất ngon, còn có thịt được nấu nhừ, quan trọng nhất là còn có một tiểu mỹ nhân có đôi mắt sáng, khéo hiểu lòng người chăm sóc, thật là khiến người khác ghen tỵ.

Tần Nhược Lan đi vào, đo nhiệt độ cơ thể cho Trương Thăng.

Không biết tại sao, cô vừa nhìn thấy Trương Thăng đã thấy tức giận, liền không nịn được muốn chế giễu hắn, nhìn bộ dạng hắn ngoan ngoãn

chân tay luống cuống, trong lòng rất muốn đùa dai. Nếu nói là chán ghét thì vẫn chưa nói tới.

Bằng tâm mà nói, nơi này nhiều bệnh nhân, phòng bệnh như vậy, nhưng hình như lúc nói chuyện với hắn là tâm tình nhẹ nhàng nhất. Trực giác của phụ nữ mách cho cô biết, mặc kệ cô phát giận thế nào với hắn, người này cũng sẽ nhẫn nhịn chịu đựng, tuyệt đối không trách cứ cô. Không giống những bệnh nhân khác, trong lòng không thoải mái, mà trên mặt vẫn phải giả bộ cười.

Nhìn thấy Tiểu Lộ đang hết lòng chăm sóc Trương Thăng, trong lòng Tần Nhược Lan có chút kinh ngạc. Thật có người con gái tốt, người con gái thanh thuần như vậy lại có thể coi trọng một đại sắc lang chứ? Chẳng lẽ là vì tiền của hắn?

Cô nghiêng nghiêng đầu cẩn thận đánh giá Tiểu Lộ, chỉ thấy cả người cô thanh lịch đoan trang, tình ý trên mặt, tràn đầy thân thiết, người mù cũng nhìn ra được là chân tình với Trương Thăng đấy.

“Thật là kì quái...” Tần Nhược Lan nói thầm trong lòng, chợt nhớ tới các thủ đoạn Trương Thăng đối phó với mình, trong lòng mình dường như cũng không chán ghét hắn lắm. Cô bưng tỉnh nhận ra: Người này nhất định là một cao thủ tán gái, nhất định là dùng thủ đoạn gì đó, lừa một cô gái một mực khẳng khẳng đi theo hắn, nhất định là có thủ đoạn gì rồi.

Quách mập vừa uống canh vừa nói:

- Tay nghề của Tiểu Lộ thật là tốt. Tiểu tử Trương Thăng quen được cô, đúng là có phúc mấy đời.

Tiểu Lộ khi nghe xong sắc mặt cũng choáng, tuy nhiên trên mặt cũng rất vui mừng.

Quách mập nhân cơ hội này không biết xấu hổ mà cầu đạo:

- Cô mỗi ngày phải đến thăm cậu ấy nha, mang nhiều đồ ăn ngon đến đây, đồ ăn ở căn tin không thể sánh được với đồ ăn cô làm đâu. Ngày mai đổi khẩu vị, nấu canh cá trích đi, càng tươi ngon.

Tiểu Lộ hé miệng cười, nói:

- Không vấn đề gì, nhưng mà...canh cá trích không được.. Vết thương của Thắng là vết thương bên ngoài, đồ tanh là thức ăn dễ dị ứng, nghe nói không thích hợp để ăn.

Quách mập vỗ vỗ trán, nói:

- A, đúng rồi, tôi quên mất chuyện này.

Tần Nhược Lan ở một bên ra hiệu cho Trương Thắng lấy nhiệt kế ở dưới nách ra, nghe thấy lời nói của Tiểu Lộ...không nhin được nói:

- Đây là cách nói dân gian, thật ra cũng không khoa học. Thiếu máu làm cho chất dinh dưỡng và protein trong cơ thể con người hao hụt đi, do đó dinh dưỡng để dành trong cơ thể bị mất đi, nếu không kịp thời bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng, thì việc khiến miệng vết thương khép lại sẽ bị trì hoãn.

Miệng vết thương không khép lại được chủ yếu là do không chú ý vệ sinh, gà, cá, trứng, sữa đều chứa rất nhiều protein và vitaminB, có lợi cho việc chữa lành vết thương, cũng không có chuyện kiêng đồ tanh. Tuy nhiên...

Tiểu Lộ nghe xong, chớp hàng mi dài xinh đẹp hỏi vội:

- Tuy nhiên cái gì?

- Tuy nhiên bệnh tình của anh ấy chủ yếu là bị cảm phát sốt, người bị cảm mạo kị thức ăn chứa nhiều dầu mỡ, lúc cô nấu cháo cho anh ấy thì nên

chú ý.

Tần Nhược Lan nói xong, trong lòng đặc ý cười thầm:

- Hừ, còn muốn ăn canh cá sao, húp cháo hoa đi!

Trương Thăng cười cười, thâm tình mà nói với Tiểu Lộ:

- Không cần đâu, công việc của em bận như vậy, cũng không cần tốn thời gian nấu cháo cho anh, anh ở đây nghỉ ngơi vài ngày là được rồi. Đợi khi nào có thời gian rảnh rỗi, anh vẫn muốn ăn súp em nấu.

Bát súp này là lần đầu tiên Tiểu Lộ nấu cho Trương Thăng ăn, Trương Thăng nói vậy đương nhiên là có ý khác, Tiểu Lộ lén nhìn hẩn một cái, trong lòng rất ngọt ngào.

Tần Nhược Lan bĩu môi, xoay người rời đi.

Đến giờ cơm trưa, Tiểu Lộ bắt Trương Thăng đến toilet thay quần áo lót, đem quần áo đến phòng tắm tắm rửa, lại giục Trương Thăng uống thuốc, lúc này mới lưu luyến mà rời đi. Mỗi người đều có công việc riêng, cô cũng không thể ở lại lâu. Lúc sắp đi, cô đem cái áo khoác có dính chút máu của Trương Thăng đi giặt.

Sau khi Tiểu Lộ đi, Quách mập càng khen ngợi vẻ đẹp của cô, tay nghề, tính tình của cô, Trương Thăng nghe cũng rất vui, so với khen hẩn còn vui hơn. Lúc này, một y tá đẩy cửa vào, theo sau là một đám người. Người chưa tới, nhưng tiếng rên rỉ đã tới trước.

Một bệnh nhân do người nhà dìu đến, Quách mập và Trương Thăng vội ngồi xuống tỏ vẻ hoan nghênh. Bệnh nhân này khoảng 45-46 tuổi, thân hình cao lớn, mặt chữ điền, lông mày rậm, nói chuyện rất to. Anh ta bị viêm ruột thừa, nghe anh ta và người nhà bàn bạc, ra là muốn mổ ruột thừa cho xong chuyện.

Bộ dáng của bệnh nhân kia và bộ dáng của Quách mập béo như nhau, tuy nói là ốm đau thì có chút chật vật, nhưng vẫn khá lạc quan, nằm trên giường rên rỉ, vẫn không quên hàn huyên vài câu với Trương Thăng.

Hắn đang nói chuyện, bỗng thấy trên mu bàn tay Trương Thăng có một mảnh bầm đen, hỏi:

- Trương Thăng, tay cậu bị ai kẹp à? Sao lại bầm đen như vậy?

Trương Thăng giơ tay lên nhìn, cười khổ một tiếng nói:

- Đừng nói nữa, là cô y tá họ Tần kẹp đấy...Cũng phải năm lần châm mới tìm thấy mạch máu.

Lúc này Tần Nhược Lan đi đến nói:

- Giường số 3, bây giờ tôi giúp anh truyền dịch, sau đó sẽ sắp xếp chuyện phẫu thuật.

Bệnh nhân giường số 3 vừa nghe, vội vàng nói:

- Truyền nước biển? Nên tìm cho tôi một y tá có kinh nghiệm nha, có một cô họ Tần, có phải thực tập sinh hay không? Đừng để cô ta truyền cho tôi, tôi nghe cậu giường bên này nói, cậu ta bị cô ta châm năm lần, tay bị bầm tím hết rồi.

Tần Nhược Lan mặt đỏ tía tai giải thích:

- Ai nói là châm năm lần, rõ ràng là bốn lần, anh sao lại thêm mắm thêm muối như thế?

Trương Thăng chật vật nói:

- Không...tôi không có ý đó, chỉ là tôi nói số lần châm tương đối nhiều.. Khụ, mạch máu của tôi khá nhỏ, cơ thể hơi gầy nên không dễ dàng

châm. Thật ra thì kỹ thuật của y tá Tần rất tốt mà.

-Ồ, ra vậy!

Bệnh nhân giường số 3 nửa tin nửa ngờ nhìn về phía Tần Nhược Lan, Tần Nhược Lan lập tức lộ ra bộ dáng con gái ngoan ngoãn đáng yêu với khuôn mặt tươi cười, anh ta vỗ vỗ cái bụng, lại hỏi:

- Y tá, mỡ bụng tôi dày, sẽ gây trở ngại cho việc phẫu thuật sao?

Da mặt Tần Nhược Lan giật giật, nhin cười nói:

- Không đâu, không có vấn đề gì đâu.

- Ồ! Ra thế! Vậy ... có thể hút mỡ bụng giúp tôi luôn được không? Tôi sẽ tính phí chung luôn.

Tần Nhược Lan mặc dù đang nổi nóng, nhưng vẫn bị hấn chọc cho cười “ phốc” một tiếng.

Buổi chiều, Trương Thăng lại nhận điện thoại của Sở Văn Lâu hỏi thăm, hấn mỗi ngày truyền hai bình nước, ngoại trừ thay thuốc vết thương, cũng không có làm gì nữa. Bệnh nhân ở giường số 3 chỉ là phẫu thuật nhỏ, phẫu thuật xong là có thể truyền dịch rồi, có thể là liều lượng thuốc tê vẫn chưa tan hết, nên Giường số 3 vẫn rất hào hứng nói chuyện, thật ra thì Trương Thăng cũng nhàm chán rảnh rồi, lúc giường số 3 và Quách mập nói chuyện phiếm thì một mình chạy đến phòng tắm hút thuốc.

Lúc này cũng đã muộn, mặt trời chiều ngả về hướng tây, rất mát. Trương Thăng đứng ở bên cửa sổ nhà khói thuốc, di động bỗng vang lên, đây là Tiểu Lộ tranh thủ lúc rảnh rồi gọi tới. Hai người lan man trong chốc lát, vừa mới cúp điện thoại, nghe thấy tiếng bước chân phía sau, vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy Tần Nhược Lan đi đến, trong tay là hộp xà phòng, đi đến bên cạnh bồn rửa tay.

Dường như cô đang rất vui, miệng còn ngân nga hát, rửa mặt rửa tay xong, còn sửa sang lại đầu tóc.

Trương Thăng nhớ tới chuyện xảy ra trong phòng bệnh, trong lòng hơi ngượng. Người ta là y tá, là dựa vào việc này để kiếm miếng cơm ăn, chỉ vì khó chịu mà nói kỹ thuật của cô không tốt, vì thế hăn vứt tàn thuốc đi, cười gượng hai tiếng nói:

- Y tá Tần, buổi chiều...thật sự xin lỗi, là giường số 3 hỏi, tôi chỉ tùy ý nói một câu, thật ra cũng không muốn nói xấu cô.

Tần Nhược Lan liếc nhìn hăn một cái, thản nhiên nói:

- Không có gì, làm việc ở đây, những việc dây dưa với bệnh nhân đều gặp qua rồi, đúng rồi, cô gái trưa nay...là vợ anh à?

Trương Thăng cười cười, nói:

- Bạn gái tôi, tôi vẫn chưa kết hôn mà.

Tần Nhược Lan vừa kẹp hai bên tóc ra sau tai, vừa giả vờ như không có việc gì hỏi:

- Như vậy, anh là đang hưởng đãi ngộ của người đã kết hôn?

-Hả?

Đầu óc Trương Thăng quay một vòng mới hiểu những lời này, bất giác đâm ra xấu hổ. Không biết có phải nữ y tá đều nói chuyện như vậy không hay là chỉ có Tần Nhược Lan đặc biệt như thế, Trương Thăng luôn không chống đỡ được ngôn từ sắc bén của cô.

Hăn làm bộ nói giỡn, nói:

- Tôi...khụ khụ, cô xem tôi bộ dáng thành thật như vậy, áo mũ chỉnh tề, tướng mạo đường đường, giống loại người đó sao?

Tần Nhược Lan cười híp mắt, nham hiểm nói:

- Trước gọi là quan, sau đó là cầm thú, có cái gì không thể sao?

Bả vai Trương Thăng tròng xuống:

- Cô lại hại tôi...

Tần Nhược Lan cười rộ lên, cô vẫy tay, lấy ra một cái khăn, nói:

- Giấy đăng ký kết hôn và giấy chứng sinh không khác nhau lắm, khác biệt duy nhất là nó không treo trên tường. Vì phạm luật lệ kinh doanh cũng không ít, anh là người buôn bán, tiếp xúc cái này nhiều nhất, đừng đóng kịch với tôi. Tôi không ưa những xử nam ngây thơ yêu con gái như vậy đâu.

Trương Thăng buồn bực nói:

- Tôi căn bản không có ý kiến gì, chỉ là tán gẫu linh tinh với bằng hữu mà thôi.

Tần Nhược Lan thuận tay ném tờ giấy vào thùng rác:

- Như vậy, anh có một cô bạn gái xinh đẹp ôn nhu như vật, nếu tâm địa còn gian xảo, thật đúng là thiên lý bất dung rồi. Bây giờ tôi đã biết, anh không phải quyến rũ, mà là khó chịu.

Cô bước lên hai bước, vươn tay ra, nói:

- Tôi tan việc rồi, tối nay sẽ đi vui vẻ với bạn, hẹn gặp lại.

Trương Thăng bị vẻ tươi cười dễ thương của cô lây nhiễm, không kìm nổi vươn tay ra, cầm bàn tay nhỏ bé của cô:

- Đây gọi là không oán không quen sao?

Tần Nhược Lan nhăn nhăn cái mũi, nói:

- Tôi và anh có hận thù sao? Đợi tôi quay lại, anh cũng đi rồi, ai còn nhớ mối thù của anh nữa?

Trương Thăng như trút được gánh nặng, nói:

- Mặc kệ như thế nào, tôi cũng thật tâm cảm ơn cô khi trực ban đã chăm sóc tôi.

Tần Nhược Lan giả mặt quỷ nói:

- Nếu bên ngoài có người dám động tay động chân với tôi như anh, anh ta đã xong đời rồi. Anh hẳn là cảm ơn y tá tôi đi, vì tôi chưa bao giờ đánh bệnh nhân cả, rất có đạo đức nghề nghiệp đúng không?

Trương Thăng cười khổ nói:

- Ủ, có...không đánh bệnh nhân của mình, cũng không dễ dàng nha.

Tần Nhược Lan nhăn nhăn cái mũi, nói:

- Anh được lắm, dám trêu tôi.

Cô quay người lại, bước nhẹ nhàng về phía cửa, tay phải giơ lên, rất tự nhiên, phóng khoáng nói:

- Bản cô nương hôm nay tâm tình rất tốt, đại nhân đại lượng, không so đo với anh, hẹn gặp lại...

Trương Thăng vội đáp:

- Hẹn gặp lại.

Không đợi Trương Thăng nói xong, đã nghe thấy tiếng kéo dài vọng lại:

- Lưu manh!

Tay Trương Thăng giơ trên không trung, đứng đặng kia dờ khóc dờ cười.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Rượu Ngàn Ly (1)

Đến giờ cơm chiều, Trịnh Tiểu Lộ ôm một bình cháo đến. Cháo hạt sen Bát Bảo, nấu với rau cải trắng, khiến Trương Thăng thèm ngoác miệng ra, ăn liền một lúc hai bát to. Quách mập đang định ăn đến bát thứ 3, nhìn xuống đáy bình trống trơn, đành ngậm ngùi mà đi gặm bánh mì.

Nhìn thấy Trương Thăng ăn ngon miệng, trên mặt Tiểu Lộ hiện ra nụ cười ngọt ngào, nghĩ ngày mai lại mang cháo đến. Trương Thăng vội ngăn cô, nói rằng ngày mai mình sẽ xuất viện, để cô yên tâm làm việc, không cần lo cho mình. Hai người nói chuyện một lúc, mắt nhìn thấy trời đã tối, Tiểu Lộ mới rời đi.

Hơn 8h tối, Từ Hải Sinh và Sở Văn Lâu cùng đến thăm Trương Thăng. hai người đến vội vàng, cũng không có mua gì đặc biệt, chỉ là trên đường đến đây ghé vào cửa hàng mua một ít sản phẩm bảo vệ sức khỏe thông dụng.

Từ Hải Sinh trước khi đến đây, đã nói trước với Trương Thăng trong điện thoại, ý là công ty mới chính thức thành lập, cần một tài vụ, Sở Văn Lâu là thủ hạ của Trương Nhị Đán, bổ nhiệm chức vụ Phó Tổng Giám Đốc, cụ thể là phụ trách chuyện bán sỉ ở kho lạnh của chợ thủy sản. Như vậy, một là tránh cho hắn không phải làm thủ quỹ, đem toàn bộ quyền sở hữu tài sản nằm trong tay mình, hai là về mặt hình thức cũng tạm coi được.

Trương Thăng nghe thấy có lý, liền đồng ý, nghĩ rằng trên đường đến đây Từ Hải Sinh đã nói chuyện này với Sở Văn Lâu, Sở Văn Lâu bước vào cửa với vẻ mặt rất vui mừng.

Vết thương của Trương Thăng không nặng, bị cảm mạo nhưng sau khi truyền nước thì nhiệt độ cơ thể cũng đã giảm xuống nhiều rồi, bệnh tình cũng không quá nghiêm trọng. Ba bệnh nhân trong phòng bệnh không ngừng có bạn bè người thân tới thăm, khá là chật chội. Trương Thăng liền cùng Từ Hải Sinh ra khỏi bệnh viện, qua đường đến bên đối diện tìm một chỗ nói chuyện.

Đối diện bệnh viện chỉ có một khách sạn, bố trí hành lang gấp khúc uyển chuyển như ở quán rượu, ngăn thành từng gian, thực ra đều là vách ngăn bằng thủy tinh được một lan can bằng gỗ bọc bên ngoài, như vậy, ở bên ngoài sẽ rất khó nhìn vào trong, nhưng trong phòng thì có thể thấy rõ mọi chuyện ở địa sảnh.

Ba người đi vào phòng, gọi vài món ăn, Trương Thăng lấy cứ đang bị cảm, trên đầu còn có vết thương nên không uống rượu, Sở Văn Lâu rất cao hứng, không thuận theo nói:

- Dường thương thì dường thương, vết thương trên đầu cũng đã liền da, hơn nữa chỉ là bị cảm nhẹ, có thể khiến cho đàn ông phương bắc không thể uống rượu sao? Anh có thể uống ít nhưng không thể không uống.

Trương Thăng đành phải cười khổ đáp ứng. Ba người trong một gian phòng vừa ăn vừa nói chuyện, hai người Từ Hải Sinh hỏi Trương Thăng tại sao lại bị thương và tình hình vết thương, lại nói với hẳn chút về công việc, Sở Văn Lâu nói:

- Hiệu quả của quảng cáo đã tới rồi, hôm nay không dưới 20 người hỏi điều kiện thông báo tuyển dụng, còn có vài hộ hỏi ý kiến của việc gia nhập đây. Vết thương của anh...buổi phỏng vấn tuyển dụng ngày thứ Hai anh có tham gia được không?

Trương Thăng sờ sờ cái trán, cười nói:

- Tôi không sao, chỉ là bị thương một chút, thật ra nếu muốn đi, bây giờ cũng có thể đi được rồi.

Sở Văn Lâu nói:

- Ủ, thật ra thứ Bảy Chủ nhật có rất nhiều nhân tài đến, tại sao lại định là ngày thứ Hai? Ở giữa vẫn còn một ngày quảng cáo vô ích.

Trương Thăng giải thích nói:

- Thứ 7 chủ nhật nhiều người, nhưng trong đó có không ít công nhân làm việc, xí nghiệp của chúng ta mới thành lập, vẫn còn tồn tại nhiều vấn đề khó khăn, những người này thay đổi thất thường, chỉ có thể chung phú quý chứ không thể chung hoạn nạn, ít tính trung thành, có tuyển vào cũng không giữ lại lâu được. Không bằng trực tiếp gạch tên bọn họ, tìm những người có tính kiên định.

Từ Hải Sinh gặp một miếng thịt khô xào đậu hà lan, mỉm cười nói:

- Trương Thăng nói rất đúng, cậu rất hiểu rõ lòng người.

Trương Thăng ngại ngùng mà cười nói:

- Anh Từ quá khen rồi, tôi đâu có cao minh như vậy, chỉ có điều, tôi cũng đã từng như vậy, khó khăn tìm việc khắp mọi nơi, cho nên suy nghĩ của những người này tôi cũng có thể hiểu một chút.

Trương Thăng theo khe hở của lan can bằng gỗ nhìn về phía đại sảnh. Trong đại sảnh gần như đã ngồi chật kín tám phần. Ngay bên ngoài tấm thủy tinh mà hần đang ngồi cũng có một chiếc bàn vuông sau người ngồi, một người con gái ngồi giữa, quay lưng về phía hần, hướng về phía cửa đang ẩn di động.

Đầu cô bé này không cao, nhưng đôi chân rất dài, một đôi chân dài thẳng tắp bó chặt trong chiếc quần jean rách rách, lại càng lộ ra vẻ xinh đẹp rắn chắc. Bởi vì quần jean rách lại càng lộ ra một chút hương vị khác lạ

Trên người cô mặc một chiếc áo yếm, bên hông buộc một dây xích nhỏ như đai lưng, eo thon nhỏ, làm nổi bật lên cái mông tròn cao ngất thần kỳ như Phong Long. Trương Thăng đặc biệt chú ý tới cô, là vì có một con chó hoang đang cọ qua cọ lại vào bắp chân cô.

Trước kia Trương Thăng vẫn chưa từng thấy qua loại chó này, nhưng hai ngày nay thì đã là lần thứ hai nhìn thấy. Cô gái này nói chuyện điện thoại xong, quay đầu cao hứng nói với cô gái ngồi đối diện cái gì đó, Trương Thăng nhìn mặt cô, quả nhiên là đừng nói quá, vốn tưởng rằng không có cơ hội gặp Tần Nhược Lan nữa.

Cô bé đối diện vóc dáng cao gầy, bộ mặt coi như tiêu chuẩn, mày nhẹ, gò mà hơi cao, làn da trắng như sữa, trắng nõn, nhả nhận, còn đối diện là khoe miệng vĩnh vĩnh, đôi mắt cong cong luôn tràn đầy phong tình của Tần Nhược Lan. Hai người ngồi đối diện thì chút gió này đều bị Tần Nhược Lan chiếm toàn bộ rồi.

Bên cạnh hai người để mấy cái túi, có lẽ là vừa đi dạo phố về ghé vào đây dùng cơm. lát sau có ba chàng trai tiến vào, vừa nói vừa cười với hai người bọn họ, xem ra là bạn bè, cũng không biết trong đó có bạn trai Nhược Lan hay không.

Bởi vì là người quen, nên Trương Thăng khá là chú ý tới cô ấy. Trong đại sảnh rất nhiều người, mặc dù không một ai lớn tiếng ồn ào, nhưng tiếng ồn khi tụ tập một chỗ cũng không nhỏ, cho nên âm thanh bên ngoài rất lớn, đa số cuộc đối thoại Trương Thăng đều nghe rõ, lần lượt chàng trai đẹp trai, phong độ ngồi cạnh Tần Nhược Lan tên là Lý Hạo Thăng, nhìn bộ dáng kẻ vai sát cánh của hắn, lúc đầu Trương Thăng đoán là bạn trai của Tần Nhược

Lan, tuy nhiên sau lại thấy cậu ta thân thiết với cô bé ngồi đối diện, lại thấy không giống.

Từ Hải Sinh và Sở Văn Lâu cùng Trương Thăng trò chuyện câu được câu không, nói đến dự tính công việc cho công ty, hàn huyên một trận đến khi Sở Văn Lâu đi toilet. Khi Trương Thăng quay đầu lại, nhìn thấy bọn họ đang uống rượu, sắc mặt đỏ bừng, Tần Nhược Lan gương nanh múa vuốt nói chuyện, không hề có chút thanh tao lịch sự như khi mặc đồng phục y tá.

Chỉ nghe một cậu thanh niên tóc dài nói:

- Tôi trước tiên dùng chiêu “ Dạ xoa tham hải”

Cậu ta lấy một cái ly nhỏ, rót đầy bia, cúi người ngậm lấy cái ống hút trong ly, bia cạn dần, cái miệng của cậu ta cũng thấp dần, mím môi, đến lúc ly rượu không còn thừa tẹo nào.

Cô gái cao gầy, đôi mày nhỏ, mắt híp có vẻ cũng rất cao hứng, ngoắc nhân viên phục vụ lấy cho cô một cái bát lớn, đổ hơn nửa cốc bia vào, sau đó bưng cái ly đựng đầy bia lên, nhìn các bạn, rồi bỗng nhiên buông tay.

Chỉ thấy cái ly rời tay cô, xoay vòng một cái, cũng không biết là có phương pháp gì, cuối cùng bàn tay đặt trước ngực, ly rượu kia một giọt cũng không rơi ra.

Cô cẩn thận bưng ly lớn chụp ly nhỏ, ha hả cười:

- Tiêu Tử, chiêu này của Chu đại tiểu thư tôi là “ Tàu ngầm nhập hải” so với “Dạ xoa tham hải” của cậu mạnh hơn nhiều.

Nói xong nâng ly rượu lên, Trương Thăng cũng không thấy rõ cô uống thế nào, dù sao bát lớn ly nhỏ cũng uống cạn sạch.

Mấy người khác lập tức đánh trống reo hò đứng lên, Tần Nhược Lan ở trên ghế bần cọt:

- Thế nào, ngạc nhiên chưa? Thật mất mặt, đại lão gia bị phụ nữ chúng tôi dè đầu rồi, vậy mới tốt!

Tiêu tử mặt không ánh sáng hừ một tiếng, chàng trai bên cạnh vỗ vai cậu ta, đứng lên phóng khoáng nói:

- Được, Lý Nhĩ tôi diễn “Lầu trên lầu” cho các người xem, đỡ phải coi thường đàn ông chúng tôi.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Rượu Ngàn Ly (2)

Cái gọi là “Lầu trên lầu” thì ra là bốn khe hở của bàn tay kẹp ly, bốn ly rượu có trên có dưới, trên rót dưới, đến khi toàn bộ đều vào miệng, chiêu thức này khó hơn so với cô nàng Chu Thành Bích kia ba phần. Trương Thăng mãi mê nhìn, Từ Hải Sinh quay đầu lại nhìn thấy, liền cười giải thích cho hẳn tên của những phương pháp này và bí quyết sử dụng.

Lúc này người phía ngoài yêu cầu Tần Nhược Lan uống rượu, cô hừ một tiếng, nói với Lý Hạo Thăng:

-Dựa vào cái gì tôi uống trước nha? Cậu uống trước đi.

Lý Hạo Thăng ngồi cạnh biết tính cô nói sao làm vậy, cười hì hì đáp ứng, đem hai ly nhỏ ra lòng bàn tay, rót đầy Vodka, sau đó đồng loạt đổ vào miệng, Từ Hải Sinh nói:

- Chiêu này gọi là “Ba sao chiếu nguyệt”, tửu lượng của tiểu tử này rất được.

Lý Hạo Thăng uống rượu xong, bày ly ra, ý nói đến Tần Nhược Lan rồi, hai người con trai khác lập tức giễu cợt:

- “Nuốt sống một con rồng”, Tiểu Lan, làm một cái “ Nuốt sống một con rồng” đi.

Từ Hải Sinh cười nói:

- “Nuốt sống một con rồng” chính là lấy mười mấy cái ly rót đầy rượu, uống một hơi hết, chiêu ấy thì không cần kỹ xảo, chỉ cần có tửu lượng là được rồi. Có lần Trương Nhị Đản mở tiệc chiêu đãi lãnh đạo thị sát, mời một ly rượu cũng không được, đã dùng chiêu này, dùng 12 ly rượu Mao Đài, một hơi uống hết vị lãnh đạo kia kinh hãi, đành phải uống cạn sạch ly rượu trong tay.

Trương Thăng nhớ tới đã nhìn thấy cảnh đấu rượu trong một bộ phim điện ảnh Hong Kong, không khỏi lo lắng hỏi:

- Vậy sao được, uống vội như vậy, không say sao?

Từ Hải Sinh cười ha hả nói:

- Trên bàn rượu, chơi là phải sáng khoái, bỏ đi mọi áp lực, uống rượu mà không đấu với người khác thì còn ý nghĩa gì?

Trương Thăng lo lắng Tần Nhược Lan sẽ uống “Nuốt sống một con rồng” thật, may mắn là cô không đáp ứng, chỉ thấy cô rót một ly rượu đầy, đứng lên lùi về sau hai bước, hai tay dẩu ra sau lưng, nheo mắt nhìn các bạn, sau đó hạ thất lưng.

Trương Thăng nghĩ cô muốn căn mép ly, đem ly rượu này giữa vào người. Chiêu này hẳn đã thấy chủ tịch công đoàn của nhà máy đã làm qua, nhưng Tần Nhược Lan đúng là căn vành ly, nhưng không phải là vành ly phía cô, mà là vành ly phía ngoài.

Trong lòng Trương Thăng kì lạ, căn ly như vậy, thì rượu sẽ đổ lên người hết, làm gì có ai căn như thế mà lại giữ được ly rượu?

Đã nhìn thấy Tần Nhược Lan căn ly, nhưng không giữa người, mà là cong thân dưới, không biết cô làm thế nào, hai chân thẳng tắp, bên trên vừa cong cong vừa hút rượu, không ngờ thân trên lộn lại uống cạn ly rượu.

Trương Thăng há hốc mồm, kinh sợ nói:

- Sao cô ấy làm được? Thật lợi hại?

Từ Hải Sinh cười nói:

- Đúng là có chút khó khăn, sức eo không đủ, không cong xuống được, cổ họng vô lực, không nắm giữ được, rượu đổ, uống hoặc là rót vào mũi, vậy thì xấu hổ chết. Cô gái này lợi hại nha, ha ha, Trương Thăng, cậu sau này phải đi xã giao nhiều, khi nào về, chúng ta cùng đấu rượu, cậu ít nhiều cũng luyện được một chút.

Sở Văn Lâu vừa về, nghe đến đấu rượu lập tức tinh thần tỉnh táo, xoa xoa tay nói:

- Được đấy, anh Từ, anh nói xem, chúng ta đấu như thế nào.

Từ Hải Sinh cười nói:

- Chúng ta không so được với những người trẻ tuổi kia đâu, đấu văn hóa lịch sự thôi. Tôi viết ba tờ giấy, theo thứ tự là Hoàng Thượng, Nương nương và nô tài. Rút ngẫu nhiên một tờ, sau khi bữa tiệc này chấm dứt, sẽ xưng hô như trong tờ giấy mà mỗi người rút được, ví dụ tôi rút được tờ giấy ghi Hoàng Thượng, cậu rút được tờ giấy nô tài, đến lúc uống rượu, chỉ cần là nói chuyện, cậu phải gọi tôi là Hoàng Thượng, tự xưng nô tài. Tôi nói chuyện, cũng sẽ gọi cậu là nô tài, tự xưng là trẫm, nói sai sẽ phạt một ly.

Trận đấu thú vị như vậy, khiến cho Sở Văn Lâu và Trương Thăng nghe xong đều mỉm cười, Từ Hải lập tức lấy ba tờ giấy ăn viết ba cái danh hiệu, tự mình đảo lộn.

Trương Thăng vừa mở tờ giấy ra, thấy ghi Hoàng Thượng, Từ Hải Sinh mở ra thấy ghi nương tử. Hai người đồng loạt liếc nhìn Sở Văn Lâu,

Sở Văn Lâu cười khở, iu xiu nói:

- Không cần xem nữa, con mẹ nó chứ, nhất định là nô tài rồi.

Từ Hải Sinh dùng cách gọi mới nói chuyện:

- Hoàng Thượng, Bốn cung nghĩ, ngay từ đầu không cần tuyển nhiều người như vậy, một kế toán, một thủ quỹ, một lái xe, một hướng dẫn khách, một thư ký văn phòng, lại thêm một bảo vệ, việc này không khác nhau là mấy. Chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đều đầy đủ, Về phần quảng cáo Hoàng thượng tính thế nào, nhưng phải mở rộng phạm vi ảnh hưởng đấy.

Trương Thăng cố nhin cười nói:

- Nương nương, trăm cảm thấy, công ty thì nên có bộ dáng của một công ty, huống chi kho lạnh sẽ mở, chợ bán sỉ thủy sản cũng đã xây dựng, xây dựng nhà xưởng bên kia cũng phải có người, lại nói...nô tài cũng không thể làm một mình.

Sở Văn Lâu há hốc miệng nói:

- Vâng, Hoàng Thượng, nương nương, nô tài có thể làm được, bên cạnh mà không có ai là không được. Công ty không cần nhiều người, nhưng một hai chục người thì dẫu sao cũng phải có, nếu không người ta nhìn vào, lại coi khinh xí nghiệp của chúng ta.

Trương Thăng và Từ Hải Sinh nghe hẳn nói “nô tài” rất thú vị, không nhin được cười ha ha

Trương Thăng nói:

- Nương nương, ngày mai trăm ở bệnh viện một ngày nữa, sau đó sẽ đến công trường, cuối tuần khai trương rồi, việc trang trí kí túc xá của trăm

nhất định phải hoàn thành, việc xây dựng công trường cũng phải đẩy nhanh tiến độ, như vậy lãnh đạo đến mới có cái để xem.

- Hoàng Thượng yên tâm đi, đội trưởng đội trang trí ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, Bốn cung hai ngày này phải liên hệ đến các xí nghiệp dưới, cũng phải nói một chút. Đúng rồi, nô tài, phải in thông báo tuyển dụng chính thức, việc nhỏ này phải chú ý.

Sở Văn Lâu xoay xoay tay nói:

- Nô tài biết rồi, đã in được 4/10 rồi. Ngày mai tôi lấy cho anh xem, nếu không thích hợp thì tôi sẽ sửa.

Từ Hải Sinh nói:

- Nô tài người làm tốt lắm, bốn cung còn xem cái gì? Không có sai lầm gì lớn, ai, không đúng không đúng, cái gì mà “Ngày mai tôi lấy cho anh xem”, nói không đúng, phạt một ly, phạt một ly.

Sở Văn Lâu bất đắc dĩ, đành phải tự phạt một ly.

Từ Hải Sinh càng nói càng trợn, Sở Văn Lâu đúng là có mâu thuẫn với hai chữ nô tài, thường xuyên nói sai, không lâu sau liền uống say khướt. Mặc dù Trương Thăng cũng bị phạt mấy ly, tuy nhiên tinh táo hơn hẳn, chỉ sai vài lỗi nhỏ. Lúc này Từ Hải Sinh lôi Sở Văn Lâu ra, cố ý nói đùa hăn, nhất thời cả phòng đều là đối thoại giữa bốn cung và nô tài, nếu không biết, còn tưởng lại vượt thời gian về đời nhà Thanh.

Trương Thăng thấy hai người đang vui đùa, nhân cơ hội uống mấy ngụm trà tỉnh rượu. Ánh mắt hăn trong lúc vô tình nhìn ra ngoài vừa thấy Tần Nhược Lan kéo tay Chu Thành Bích đi toilet.

Cô vừa đi, Lý Hạo ngồi cạnh cô lập tức gọi Tiêu Tử và Lý Nhĩ, thần sắc quỷ dị nói gì đó. lát sau, Lý Hạo cầm ly rượu của Tần Nhược Lan, bên

trong còn chút rượu vodka, lại rót đầy bia lạnh, sau đó bỏ một viên màu xanh vào, cầm lấy chiếc đĩa của cô nhẹ nhàng khuấy.

Trong lòng Trương Thăng lộ bộp, đột nhiên nhớ tới lúc trước cũng đụng phải kẻ gian muốn lừa cô gái. Bọn họ làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn tái diễn sao?

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ô Long Say Cứu Mỹ Nhân Say

Trong phòng ngoài, Lý Nhĩ nắm lấy bả vai của Lý Hạo Thăng, cười ha hả nói:

- Hạo Thăng, cậu thật sự muốn chuốc say chị họ cậu sao?

Lý Hạo Thăng nói:

- Chị họ tôi tửu lượng lớn như thế, không dùng chiêu này không say được đâu, mỗi lần tìm chúng ta uống rượu chúng ta đều say mềm, hôm nay chúng ta phải cho chị ấy say, nhìn vẻ mặt say rượu của chị ấy, đỡ cho chị ấy khoe khoang với chúng ta.

Lý Nhĩ lo lắng:

- Bên trong trộn lẫn rượu trắng, cô ấy có nôn hết ra không?

Lý Hạo Thăng nói:

- Không đâu, một ít rượu vodka trộn với bia lạnh, lại có vị ô-liu, độ rượu nâng lên không ít, nhưng lúc uống thì sẽ không nôn ra.

Tiêu Tử vừa nghe, hứng trí bùng bùng nói:

- Cậu học từ đâu bí quyết này đây? Nào, tôi sẽ cho Thành Bích một chén.

Lý Nhĩ khẩn trương ngăn cản:

- Không được, cô ấy say sẽ khóc, khóc lên sẽ không xong. Loại rượu thế này, cô ấy uống say để cậu dụ dỗ à?

Tiêu Tử vừa nghe, liền bỏ ý định ấy đi.

Ba người nói chuyện, Trương Thăng nghe không rõ. Nghe bọn họ xì xào bàn tán, càng hoài nghi bọn họ không có ý tốt gì. Đến lúc này Trương Thăng liền quan tâm đến động tĩnh bên ngoài.

Từ Hải Sinh vừa rời cũng để ý đến cô gái ngoài kia. Ông ta híp mắt cẩn thận đánh giá, cô gái nhẹ nhàng khoan khoái, ngọt ngào xinh đẹp này cũng không phải mẫu người ông ta thích, xem ra Trương Thăng thích người thế này.

Từ Hải Sinh cười nhạt một tiếng, nghĩ Trương Thăng no bụng thì nghĩ dâm dục, trong có mấy đồng tiền, bắt đầu nghĩ tới cô gái kia rồi, cho nên cũng không thèm để ý. Đi ra ngoài lẩn lộn, bà xã sớm muộn gì cũng phải thay đổi, những việc thế này ông ta thấy cũng nhiều. Lại nói, Trương Thăng có tài lại háo sắc, sẽ bị ông ta khống chế, biến thành bạn đường của ông ta. Chuyện này đối với Từ Hải Sinh lại là chuyện vui.

Tần Nhược Lan và Chu Thành Bích đã trở lại, Trương Thăng liếc mắt nhìn kỹ, chén rượu màu xanh gì đó vẫn còn. Hắn cảm thấy yên tâm. Tần Nhược Lan không giống người uống nhiều, cô sẽ nhìn ra trong rượu có cái gì.

Tần Nhược Lan ngồi xuống, quả nhiên phát hiện trong chén có gì đó, chỉ thấy cô quay đầu hỏi Lý Hạo Thăng vài câu, liền cười hì hì bưng chén rượu lên.

Trương Thăng rùng mình, hắn không kịp ngăn, Tần Nhược Lan uống một hơi cạn sạch. Đáy ly còn để lại chút gì đó xanh mượt, Tần Nhược Lan lấy nó ra để trong lòng bàn tay, lúc này Trương Thăng mới nhìn rõ là một quả ô liu, hắn liền không nhịn được cười.

Một lần bị răn cản cả đời sợ dây thừng, chính mình bởi vì chuyện lần trước, thần kinh biến thành quá nhạy cảm rồi. Bạn bè uống rượu với nhau đùa giỡn nhau là chuyện bình thường, xem ra ba người kia còn nhỏ hơn Tần Nhược Lan hai tuổi, trẻ con lông không đủ dài thì dám làm gì? Mình thật đa nghi.

Ở phòng ngoài vụ đấu rượu vẫn tiếp tục, Sở Văn Lâu trượt xuống mặt bàn. Hiện giờ hẳn tự xưng nô tài rất mượt, nhưng một điều Hoàng Thượng hai điều nương nương đều gọi sai, vì thế cũng không ngừng rót rượu.

Ở phòng ngoài, Chu Thành Bích và Lý Nhĩ đang đùa “Không trung cố lên”, một người ngồi ngẩng đầu, hé miệng, một người khác dùng miệng nâng cái ly lên cao, từ từ đổ rượu vào trong miệng của người kia.

Tần Nhược Lan cùng Lý Hạo Thăng và Tiêu Tử đang chơi oản tù tì, người thua thì phải uống một ly rượu. Trương Thăng để ý thấy hai người này thừa dịp Tần Nhược Lan chưa chuẩn bị, thường xuyên rót cho cô loại rượu đã qua pha chế, cô lại không hề phát hiện ra.

Trương Thăng nhìn thấy không khỏi âm thầm lắc đầu:

- Ôi, thật là một cô bé sơ suất...

Mười một giờ, Trương Thăng và Từ Hải Sinh dìu Sở Văn Lâu đi ra khỏi khách sạn. Từ Hải Sinh tửu lượng tốt, chỉ có Sở Văn Lâu là say như chết. Trương Thăng so với anh ta còn tốt hơn nhiều, nhưng một là uống cũng không ít, hai là đang bị cảm mạo, dù sao cũng ảnh hưởng đến tinh thần, cho nên cũng không đứng vững lắm.

Đoàn người Tần Nhược Lan cũng đi ra, mặc dù tửu lượng của Tần Nhược Lan cũng cao, nhưng cũng uống ít nhất hơn mười chén rượu nguyên chất, kết quả vẫn là say.

Thân thể của cô mềm như sợi mì, bị em họ Lý Hạo Thăng nâng lên, mất hết hình tượng, mắt mông lung lơ mờ, ngã trái ngã phải, miệng còn lớn tiếng khoác lác:

- Tôi...nói cho cậu biết, Lý Hạo Thăng, cậu...cậu muốn...chuốc say tôi, đừng nói...cửa! Cửa sổ cũng không có đâu. Tôi...tôi 3 tuổi ba tôi đã cho tôi uống rượu rồi...

Câu này còn chưa nói xong, cô đã gục đầu “lùng lẩy hi sinh”!

Lý Nhĩ vui sướng khi thấy người khác gặp họa nói:

- Cô ấy cũng có lúc say thật, ha ha, ngày mai Tiểu Tâm sẽ tìm cậu tính sổ.

Trương Thăng mơ hồ nghe được một ít, hần không yên tâm quay đầu lại nhìn thoáng qua, Sở Văn Lô bên cạnh vẫn thì thào tự nói, cho nên hần bị quấy nhiễu nên nghe không rõ, không nghe đầy đủ được.

Vẻ mặt Lý Hạo Thăng gian tà nói nhỏ:

- Chị ấy dám! Tôi có tuyệt chiêu đối phó cô ta. Chị ấy uống như vậy, tôi không đưa chị ấy về, đỡ bị hai bác mắng, tôi đem chị ấy tới nhà tôi ngủ.

Trương Thăng nghiêng tai lắng nghe, chỉ thấy cậu ta cười gian, còn câu cuối cùng “mang về nhà tôi ngủ”, trong lòng Trương Thăng lập tức căng thẳng, chuyện hần lo lắng nhất đã xảy ra, thật là vô sỉ! Vì sao đàn ông rất thích chiếm tiện nghi của phụ nữ như thế này? Chà đạ phụ nữ cảm giác vui vẻ thế sao?

- Không phải chị ấy tự khen tửu lượng của mình tốt sao? Không phải là Tần Nhược Lan ngàn chén không say sao? Tôi sẽ chụp ảnh lúc chị ấy say này, đó là nhược điểm của chị ấy, đến lúc trò hề lộ ra, ảnh chụp trong tay, chị ấy dám hỏi tội tôi sao? Ha ha ha

Lý Hạo Thăng ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, cúi đầu xuống. Một người đàn ông xa lạ trừng đôi mắt phóng hỏa đứng ngay trước mặt anh ta, trên đầu người đó còn quấn băng vải, bộ dáng rất kì quái.

-Ách? Anh là ai? Sao lại cản đường?

Lý Hạo Thăng cảm thấy kì lạ hỏi.

Từ Hải Sinh dìu Sở Văn Lâu lên xe, cả người Sở Văn Lâu đặt trên người ông. Ông ta quay đầu lại, thấy Trương Thăng bỗng nhiên chạy đi, nói chuyện cùng đám người mới đi ra khỏi khách sạn kia.

-Rốt cuộc đã không chịu được đến gần bắt chuyện rồi!

Từ Hải Sinh thản nhiên cười, quay đầu hướng về phía xa vẫy một chiếc taxi

-Đây là bạn của cậu?

Trương Thăng cố nhịn cơn giận hỏi.

Lý Hạo Thăng và Lý Nhĩ nhìn nhau, gật đầu nói:

- Cho là như vậy đi, sao vậy?

-“Cho là...”

Trương Thăng giận dữ, giơ tay muốn giật Tần Nhược Lan lại:

- Đưa cô ấy cho tôi.

Lý Hạo Thăng đẩy tay hắn, không vui nói:

- Này này này, anh làm gì thế? Anh là gì của chị ấy? Dựa vào cái gì mà đem người giao cho anh?

Trương Thăng thấy thể trạng của tên tiểu lưu manh này tốt hơn hẳn nhiều, cứng rắn tranh đoạt chắc chắn không được rồi. Cái ló khó cái khôn, đột nhiên nghĩ ra một lý do, ai nghe được lý do này cũng sẽ đuối lý mà thôi.

Hắn ưỡn ngực, hợp tình hợp lý quát:

- Tôi là gì của cô ấy? Cậu nói tôi là gì của cô ấy? Tôi là bạn trai cô ấy! Mấy người muốn làm gì? Đừng nói lời vô ích nữa, đem người cho tôi nhanh lên!

-Bạn trai?

Ánh mắt Lý Hạo Thăng híp lại, một tia nguy hiểm từ đáy mắt hiện lên:

- Chị ấy ở đâu, bao nhiêu tuổi, làm công việc gì?

Trương Thăng sửng sốt, cười ha ha nói:

- Cô ấy...cô ấy là y tá... Tại sao phải nói cho cậu biết những điều này? Cậu định tính toán cái gì?

Lúc này Tiêu Tử dẫm mạnh chân bước tới, lung la lung lay hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lý Hạo Thăng cười lạnh nói:

- Không có gì, một tên lưu manh muốn tán tỉnh Tiểu Lan, không ngờ lại thiếu năng giả làm bạn trai chị ấy, kết quả bị tôi hỏi khó rồi.

Tửu lượng của Tiêu Tử thấp, vừa nghe vậy, không chút nghĩ ngợi, vung nắm đấm lên:

- Củ chuối thật, mày thật là lớn mật mà!

Tiêu Tử cường tráng như máy móc, hẳn đã luyện qua vài năm quyền anh, một quyền này rơi xuống, Trương Thăng cảm thấy mình như thoát khỏi lực hút của trái đất bay lượn giữa vũ trụ vậy, hàng ngàn ngôi sao đang lượn xung quanh đầu hẳn.

Từ Hải Sinh vừa mới mở cửa xe, còn chưa đem Sở Văn Lâu béo lùn nhét vào, chỉ thấy Trương Thăng bị người ta đánh bay ra ngoài, hẳn lập tức bước nhanh tới, lớn tiếng quát:

- Đây, mấy người anh em, sao lại đánh người?

- Anh ...Anh Từ, mau báo cảnh sát...bọn họ có ý đồ gây rối đối với cô gái kia!

Trương Thăng gắng gượng nói xong, liền ngoẹo đầu, hôn mê bất tỉnh.

Lý Hạo Thăng nghe hẳn nói hình như có gì đó kì quái, vội vàng ngăn lại, đá Tiêu Tử mấy cái:

- Đợi chút, từ từ, hình như là hiểu lầm, nói rõ ràng đã.

Sở Văn Lâu không có ai đỡ, trượt trên ngã trên mặt đất, dán mặt vào mặt đường lờm chờm, lạnh lạnh vô cùng thoải mái.

Có cảm giác mát mẻ, đầu óc anh ta cũng có chút thanh tỉnh, liền chệnh choạng đi tới, anh ta vừa thấy Trương Thăng ngửa mặt ngã trên mặt đất, lập tức sợ hãi kêu lên, lớn miệng nói:

- A! Nương nương, đây là thế nào?

- Ba!

Hắn tự tát vào mặt mình một cái thật mạnh, nước miếng chảy ra ngây ngời cười nói:

- Sai..sai rồi. Không phải nường nường, ha ha ha ha, là Hoàng Thượng, tôi..phạt..phạt..phạt một chén rượu.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đi Mòn Gót Sắt Tìm Chẳng Thấy

Sáng sớm, không khí tươi mát, ánh mặt trời rạng rỡ

Trương Thăng từ từ tỉnh lại, bên tai lập tức truyền đến tiếng “khò khè khò khè” của lợn tranh máng, nhìn sang bên cạnh, thấy Quách mập trên đầu băng vải, giống như thương binh, trong tay cầm đang bưng bát vui vẻ ăn gì đó.

Vừa thấy hẳn tỉnh lại, Quách mập liền cười hì hì nói:

- Đại anh hùng tỉnh rồi? Mau đứng lên ăn gì đi, đợi lát nữa nguội mất. Thịt lợn xào hành, bánh há cảo có nhân rất thơm, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.

Đầu Trương Thăng vẫn choáng váng, có cảm giác mất trí nhớ, rất lâu sau mới hồi lại, hẳn sợ hãi ngồi dậy:

- Sao tôi lại ở đây? Hồng rồi! Hồng rồi, hồng rồi! Cái này hồng rồi, đêm qua có mấy người, chuốc rượu y tá Tần rồi muốn vô lễ với cô ấy... tôi...đến ngăn cản, muốn đem cô ấy về, sau đó...sau đó...sau đó làm sao vậy?

Quách mập cười đến nỗi cả người rung lên:

- Sau đó bị em họ người ta cho là quỷ háo sắc, bị bạn của cậu ta nổ pháo cho cậu bay lên... ha ha ha

Trương Thăng ngạc nhiên nói:

- Em họ? Em họ ai?

Ông anh giường số 3 cười nói:

- Chính là em họ của y tá Tần đó. Ông em ơi, cậu rất nhiệt tình, bây giờ người như thế cũng không còn nhiều rồi. Tuy nhiên hôm qua cậu lằm ròi, người trẻ tuổi thích càn quấy, ba tên tiểu tử kia chỉ cố ý đùa y tá Tần thôi, cố ý chọc ghẹo cô ấy, người muốn dẫn cô ấy về nhà chính là em họ cô ấy đấy.

Kết quả bị cậu cản lại, bọn họ cho rằng cậu là tên háo sắc chẳng có ý tốt gì, sau đó bạn cậu mới nói rõ ràng, mấy người bọn họ cũng giúp mang cậu về đây đấy.

Trương Thăng ngẩn người một lúc lâu, mới tiêu hóa được lời nói của bệnh nhân ở giường số 3, hần túng quần nói:

- Hóa ra là vậy! Tôi ...đã hiểu lầm bọn họ rồi!

Quách mập ăn bánh há cảo xong, chùi mép giảo hoạt nói:

- Rất có sáng ý. “tôi là bạn trai cô ấy”, anh hùng cứu mỹ nhân, anh hùng mạt lộ không được bình thường.. ha ha ha ha

Trương Thăng then quá thành giận, trừng hăn một cái nói:

- Anh cút đi, tôi...hai người bạn của tôi thế nào rồi?

Vẫn là giường số 3 nói:

- Bọn họ không sao, chỉ có một anh họ Sở uống quá nhiều, thắt cổ họng đóng giả thái giám, cú kêu nô tài nô tài, bị y tá đuổi ra ngoài, người bạn họ Từ của cậu đưa cậu ấy về nhà. Em họ y tá Tần và hai người bạn rất bần khoản, còn nói hôm nay sẽ trở lại thăm cậu.

Trương Thăng nghe xong đỏ bừng mặt, không nghĩ tới mình có thể làm ra loại chuyện Ô Long này, muốn đoạt lấy người, kết quả sau nửa ngày làm hảo hán, bị bị đấm cho một đấm quay về bệnh viện, sao có thể không biết xấu hổ mà gặp người khác.

Hắn vội vàng nói:

- Hôm nay tôi phải ra viện về công ty, không thể ở đây đợi được rồi. Lát nữa truyền dịch xong sẽ xuất viện.

Hắn đang nói, cửa phòng bỗng mở ra, một mỹ nhân nhẹ nhàng khoan khoái như ánh trăng, yếu điệu thướt tha như hoa mai đi vào.

Lông mày lá liễu, mắt cười như trăng lưỡi liềm, khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc rủ xuống trước ngực, cô mặc một cái áo phong trắng, trước ngực có hình hoa anh đào nho nhỏ, thêm chiếc quần bò nới lỏng, bộ dạng rất thư nhàn.

-Tần...Tần...

Trương Thăng thì thào không nói nên lời.

Tần Nhược Lan cười nghịch ngợm, nhẹ nhàng tiến vào:

- Hôm nay tôi không làm việc, không phải y tá!

Cô cười dài nói:

- Anh thế nào rồi? Không bị tên ngốc kia đánh bị thương chứ?

Mặt Trương Thăng đỏ lên, vội hỏi:

- Ồ, cũng không có việc gì. Lúc ấy cũng là uống nhiều rượu quá, ngủ một giấc dậy là không sao rồi. Hôm qua cô say như vậy, không nghĩ cô lại hồi phục nhanh thế đâu.

Tần Nhược Lan đắc ý cười, nhướn mái tóc cắt ngang trán, tự tăng bốc mình nói:

- Đó là đương nhiên, bọn họ nếu không phải đùa giỡn muốn chuốc say tôi, đừng nói cửa lớn, cửa sổ cũng không có. Lúc tôi 3 tuổi bố tôi đã cho tôi uống rượu rồi, tửu lượng của tôi rất cao, không phải như những người khác...

Trương Thăng không kìm nổi cười “phốc” một cái:

- Ủ! Lời này của cô tôi đã nghe qua rồi.

Tần Nhược Lan mở to hai mắt:

- Thật sao? Ai nói cho anh biết? Em họ tôi nói à?

Trương Thăng buồn cười nói:

- Đêm qua cô tự mình nói mà, sao, cô không nhớ rõ à?

Lời này vừa nói ra, mặt Nhược Lan cũng ửng đỏ, cô tức giận quay ra bên ngoài gọi:

- Ba người các cậu, mau lăn vào đây!

Ngoài cửa lập tức có ba người trẻ tuổi nối đuôi nhau vào, giống như tiểu thái giám bên cạnh nương nương, quy củ đấy, mắt nhìn mắt, mũi nhìn tim. Đúng là 3 người thanh niên Lý Hạo Thăng, Lý Nhĩ và Tiêu Tử.

Lý Hạo cầm một giỏ hoa màu xanh lớn, Lý Nhĩ và Tiêu Tử thì mỗi người đang cầm một chồng hộp lớn nhỏ.

Ba người xếp thành hàng trước giường bệnh Trương Thăng, nheo mắt nhìn Tần Nhược Lan.

Tần Nhược Lan trừng đôi mắt xinh đẹp, ba người lập tức miễn cưỡng cong eo về phía trước, Lý Hạo Thăng hăng giọng nói:

- Anh Trương, việc tối hôm qua tôi xin lỗi, ba chúng tôi có mắt như mù, mong anh Trương bỏ qua cho.

Tần Nhược Lan giơ chân lên đá vào mông hắn, cười mắng:

- Có thành ý một chút được không? Bỏ qua cái gì, cậu nghĩ cậu là Lỗ Trí Thâm à? Sao không hát trước rồi hãy nói?

Cô vừa nói xong, ba người Lý Hạo Thăng không kìm nổi cười rộ lên, Quách mập và giường số 3 cũng cười ha hả, không khí lập tức trầm tĩnh lại. Trương Thăng vội vàng nói:

- Đừng khách khí, đừng khách khí, cũng nên trách tôi, không hiểu tình hình, nghĩ các cậu là người xấu, tôi muốn cứu người nhưng lại sợ không đánh lại được các cậu, nên mới dùng thủ đoạn, không nghĩ tới biện pháp này cũng rất ngu xuẩn, ngược lại lại khiến các cậu hiểu lầm.

Lý Hạo Thăng cười ha ha nói:

- Biện pháp này của anh Trương thật ra cũng rất dễ dùng, mặc kệ ai muốn phá hỏng, chân mệnh thiên tử của người ta tới rồi, đều phải kiềm chế một chút.

Lý Nhĩ cười nói:

- Đáng tiếc, chúng ta cùng vị nhị tiểu thư này cả ngày lăn lộn, cô ấy mà có bạn trai, cũng là giầu chúng tôi đấy.

Trương Thăng cười khổ một tiếng, vuốt mũi nói:

- Tôi mà biết cậu kia là em họ cô ấy, thì cũng không dám nói như vậy. Đánh tôi một quyền, cả người bay lên, bây giờ ngực vẫn còn đau...

Tần Nhược Lan nghe xong mắt chợt lóe lên, con người kia như mặt hồ có gió thổi qua, tạo nên tầng gợn sóng:

- Bạn trai? Tên gia hỏa này đúng là nên tách ra.

Tính cô tùy tiện, luôn sang sảng hào phóng, nhưng không biết tại sao, vừa nghe đến hai chữ “bạn trai” kia, lại có chút xấu hổ.

Tiêu Tử nhai kẹo cao su, tùy tiện vươn tay về phía Trương Thăng:

- Anh Trương, người hôm qua đánh anh là tôi, ngại quá, lúc ấy tôi cũng uống hơi nhiều. Nghe nói anh Trương cũng là người kinh doanh? Em ở nhà ăn uống miễn phí, còn chưa có công việc đứng đắn gì, nhưng cha em cũng quản một chút việc, là Tổng Giám đốc siêu thị Vạn Khách Lai, nếu anh kinh doanh mà có việc gì cứ nói với em một tiếng, nếu có thể giúp đỡ, thì cũng coi như là bồi thường.

Lúc ấy Siêu thị cũng vừa mới xuất hiện, siêu thị Vạn Khách Lai là siêu thị lớn nhất thành phố, mỗi ngày buôn bán đạt mấy triệu đồng, lượng hàng hóa xuất nhập kinh người. Nếu là việc buôn bán, chẳng ai muốn bất hòa với họ, vẫn muốn cùng họ hợp tác. Trương Thăng nghe xong vừa mừng vừa sợ.

Tần Nhược Lan hừ một tiếng, khinh bỉ nói:

- Không phải thấy ai cũng lấy cha cậu ra, tiền đồ của chính mình nói ra mới sáng lạn.

Cô nói với Trương Thăng:

- Nhà Lý Nhĩ cũng là buôn bán, Lý Thị buôn bán hoa quả, rau quả, rượu.. anh đã nghe thấy chưa? Còn bản thân bọn họ, đều là những người không có việc gì đàng hoàng, ngoại trừ sống phóng túng ra cái gì cũng không biết. Anh là người thực nghiệp, không cần để ý đến mấy người lêu lổng bọn họ.

Từng là nhà giàu mới nổi kiêm lưu manh biến thái, nay biến thành người kiên định gây dựng sự nghiệp. Chuyển biến lớn như thế, lại chỉ cần một câu nói của Tần nhị tiểu thư.

Trương Thăng cũng không chú ý sao cô lại thay đổi đánh giá về mình như vậy, bây giờ hẳn giống như mảnh đất khô cạn có một bát nước dội vào, không biết tại sao thấy chóng chóng mặt rồi.

Một là siêu thị lớn nhất thành phố, mỗi ngày buôn bán hàng triệu đồng; một là ông trùm ngành bán sỉ, chính mình dù xây kho lạnh hay bán sỉ, nếu cùng bọn họ thương lượng, có sự ủng hộ và hợp tác của bọn họ, đó là trường hợp thế nào? Việc này thật sự là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy. Đắc lai toàn bất phí công phu, đều là quý nhân nha!

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Gặp Tri Ki Ngàn Chén Rượu Cũng Ít (1)

Lúc Triệu Kim Đậu mang tài liệu đến đồn công an, đón tiếp cô là Phó đồn trưởng Trịnh Hồng Phi, người đàn ông này chính là chính là đồn trưởng đồn cảnh sát mà bị cáo Nghiêm Hồ Đệ quen biết.

Đồn trưởng Trịnh thân mật bắt tay Triệu Kim Đậu một lúc lâu, nhưng khi vừa nghe mục đích đến của cô, biết cô là người nhà của tên Quánh mập, liền thay đổi nét mặt.

Ông ta tùy ý xem bệnh án và kết quả giám định của bệnh viện, cố làm ra vẻ lên mặt nói:

-Người của đồn đi điều tra hiện trường rồi, là do chồng của cô ra tay trước mà, tuy vết thương của anh ta rất nặng nhưng sự tình là anh ta đã tạo nên, phía cảnh sát chúng tôi không thể chiều theo yêu cầu quá đáng của anh ta.

Triệu Kim Đậu trẻ trung xinh đẹp, làm kinh doanh đã lâu nên rất giỏi đoán biết ý tứ người khác qua lời nói. Mặc dù Trương Thăng từng nói qua là đã nhờ cậy được nhưng cô cũng không dám đắc tội với vị đồn trưởng Trịnh này, cứ tươi cười nói chuyện với ông ta, làm cho đồn trưởng Trịnh hết sức vui vẻ, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều, rồi bảo sẽ giải quyết việc này ổn thỏa ra sao thì còn phải tiến hành điều tra thêm đã.

Cũng chẳng biết là đồn trưởng Trịnh có tài ăn nói hay là thích nói chuyện với cô mà cứ nói hết chuyện này sang chuyện khác mãi. Trịnh Hồng Phi cũng chẳng có ý cho cô về, dần dần từ vụ án nói sang chuyện gia đình và công việc của cô.

Biết cô ở bán hàng bách hóa ở đường số hai khu chợ, đồn trưởng Trịnh liền cố ý nói rằng ông cần mua một cái đèn bàn cho con trai học, còn vợ ông thì bị thấp khớp nên muốn mua một tấm thảm điện nhưng công việc lại quá bận bịu, không thể lo hết được vân vân, tóm lại lý do của ông chẳng cần nói ra nhưng cũng rõ mồn một rồi.

Thực lòng Triệu Kim Đậu căm ghét con người này vô cùng, tuy vậy ngoài mặt vẫn không dám biểu lộ ra, đành phải nhẫn nhịn chịu đựng cười nói cùng ông ta.

Đồn trưởng Trịnh đang say sưa tán dóc với Triệu Kim Đậu thì đột nhiên nhận được điện thoại của cục trưởng Ngải gọi đến. Hỏi người nghe máy là ai xong ông ta liền hỏi đến tình hình điều tra vụ việc ẩu đả tại phòng tắm.

Trịnh Hồng Phi không hiểu ý của Cục trưởng liền hết sức cẩn thận hỏi lại một câu, Cục trưởng Ngải bảo:

-Ờ, không có gì đâu, người báo án họ Quách kia là con cháu một người bạn của tôi, họ muốn nhờ tôi hỏi một chút tình hình sự việc. Anh cũng không cần phải cảm thấy áp lực làm gì, cứ theo lẽ công bằng mà xử.

Trịnh Hồng Phi trong lòng “hồi hộp” một chút, ông ta lén liếc nhìn Triệu Kim Đậu, thấy cô hình như không hay biết gì về người vừa gọi điện đến nói những chuyện có liên quan đến cô bèn hăng giọng:

-Cục trưởng, vụ án này vẫn trong quá trình điều tra, trước mắt vẫn chưa có kết quả. Ngài cứ yên tâm, tôi sẽ cố gắng điều tra rõ ràng vụ việc, công bằng xử án. Đợi sự việc có kết quả, tôi chắc chắn sẽ báo cáo với ngài trước tiên.

Gác điện thoại xuống, Trịnh Hồng Phi chẳng còn tâm chí đâu mà yêu cầu này nọ hay tán dóc với người đẹp họ Triệu nữa, lập tức gọi điện thoại cho Nghiêm Hồ Đệ, câu đầu tiên mà ông ta nói ra là:

-Chú em à, việc của cậu khó thành rồi, lần này có thể hỏng bét đấy!

Nghiêm Hồ Đệ bất mãn hét lên trong điện thoại:

-Anh Trịnh, anh đừng dọa em, chuyện này anh vẫn gánh đỡ được đúng không?

Trịnh Hồng Phi vừa nghe đã nổi nóng lên:

-Hồ Tử, tôi nói nghiêm túc, cậu đừng có mà gào lên như thế. Tôi nào có biết được tên mập chết tiệt kia nhìn vô dụng vậy mà lại quen biết Cục trưởng Ngải. Theo như cách lão ta nói, tôi thấy việc này thực sự, mẹ nó, không ngon ăn chút nào.

Nghiêm Hồ Đệ vừa nghe xong liền hốt hoảng nói:

-Anh Trịnh, có nghiêm trọng đến vậy không? Em cũng có làm gì hấn ta đâu, chẳng qua chỉ là bẻ gãy hai chân hấn thôi mà.

Trịnh Hồng Phi ngắt lời anh ta:

-Được rồi, báo cáo kiểm tra thương tật của hấn nằm trong tay tôi đây. Cho dù là thương nhẹ thì cũng đủ để tạm giam cậu rồi. Theo như giọng điệu của Cục trưởng Ngải thì cũng chưa đến mức nghiêm trọng lắm. Chỉ cần đối xử với tên béo chết tiệt đó tốt tốt một chút thì chắc cũng không có gì vấn đề gì nữa đâu. Cậu nói xem, thích cho của đi thay người hay thích nhà đá dăm bữa nửa tháng?

Nghiêm Hồ Đệ nghe xong một lúc không nói gì, Trịnh Hồng Phi bực mình gắt:

-Sao hả? Cậu định để tôi chờ đến sáng mai hay sao? Ngày mai tôi phải trả lời cục trưởng rồi.

Nghiêm Hồ Đệ ấp úng một hồi, đau lòng nói:

-Nghe nói mấy người trong tù rất thích ma cũ bắt nạt ma mới, nếu vào đó....thì khác nào tự dẫn xác vào hang cọp. Anh Trịnh, anh xem, hay là em nộp một nghìn đồng có được không?

Trịnh Hồng Phi vừa nghe liền tức giận đáp:

-Cậu hỏi xem có được không à? Cậu tựnghĩ đi.

Nói xong liền dập điện thoại, Nghiêm Hồ Đệ gọi cũng không thèm nghe máy nữa.

Một giờ sau, Nghiêm Hồ Đệ liền ngoan ngoãn mang đến 3500 đồng, lại hết sức mời ông ta đi ăn cơm. Trịnh Hồng Phi lúc đó mới chịu đồng ý giúp anh ta chạy tội.

Ngày thứ hai, cũng là lúc Trương Thăng trong bệnh viện đã dần tỉnh lại, Triệu Kim Đậu nhận được thông báo của Trịnh Hồng Phi nói rằng cuộc điều tra đã có thêm kết quả, phiên cô đến sở cảnh sát một lần nữa.

Lần này giọng điệu của Đồn trưởng Trịnh thay đổi hẳn. Qua quá trình điều tra kĩ lưỡng của ông ta, tự mình chạy đi chạy lại, tra hỏi ý kiến của ông chủ phòng tắm, đồng thời thăm dò ý kiến của những người có mặt tại hiện trường, cuối cùng đã làm rõ thực hư sự việc như sau: Hai bên đầu tiên có xảy ra cãi vã, sau đó Nghiêm Hồ Đệ ra tay đánh người làm cho Quách mập bị thương phải nằm viện.

Kẻ gây chuyện có hành vi độc ác gây hậu quả nghiêm trọng, sở cảnh sát sẽ nghiêm khắc xử lí, vào thời gian chính thức sẽ xử phạt hành chính và tạm giam. Hôm nay gọi cô đến là muốn hỏi ý kiến của người nhà nạn nhân để có thể giải quyết vụ việc này một cách hợp lí nhất.

Triệu Kim Đậu theo như Trương Thăng nói là yêu cầu bồi thường kinh tế. Trịnh Hồng Phi nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, ông ta chỉ sợ nhà họ Quách không chịu nhận bồi thường tiền mà kiên quyết đòi nghiêm trị kẻ

gây sự. Lúc này nghe cô đưa ra yêu cầu bồi thường về mặt kinh tế, lập tức đồng ý luôn, nói sẽ ngay lập tức đi thông báo cho bị cáo biết, nhất định phải đáp ứng đủ yêu cầu của người bị hại.

Khi Triệu Kim Đậ đi khỏi, Trịnh Hồng Phi đi đi lại lại trong phòng hơn một tiếng đồng hồ, rồi ông ta tự mình đến đường số hai khu chợ để trao tận tay Triệu Kim Đậ phí điều trị và phí thu nhập bị mất và phí chăm sóc tổng cộng là 3000 đồng. Triệu Kim Đậ tươi cười nhận tiền, rồi đưa tặng ông ta một cái đèn bàn và một tấm thảm điện, Trịnh Hồng Phi một mực từ chối, nói không cần gì cả.

Triệu Kim Đậ bất đắc dĩ liền đi đến cửa hàng làm bảng hiệu bên cạnh tặng ông ta tấm cờ hiệu, chủ cửa hàng đó là bạn của cô, lấy cờ hiệu này cũng không thích hợp cho lắm. Cờ hiệu bình thường đều là đặt làm, còn tấm này chủ cửa hàng làm ra để treo lên làm mẫu, nội dung không được thích hợp cho lắm. Đồn trưởng Trịnh mở tấm cờ hiệu ra xem thấy bên trên là dòng chữ “ Lôi Đình xuất kích, phá án như thần tốc”.

Trịnh Hồng Phi dở khóc dở cười, đành phải nhận lấy tấm cờ hiệu, buồn như cá chuồn mà ra về.

Phí bồi thường đã tới tay, Quách mập cũng không ở trong bệnh viện được nữa. Thân thể của người nghèo, xương cốt không đáng tiền, nếu như không vì nghe Trương Thăng nói rất chắc chắn là có quý nhân phù trợ, có thể thay anh đòi lại công lí thì Quách mập cũng chẳng dám nằm viện. Nhiều lắm thì cũng chỉ tự sướng trong lòng một chút, nếu như có một ngày Nghiêm Hồ Đệ rơi vào tay anh, nhất định anh sẽ cho hắn nếm mùi chịu khổ hình dăm bữa nửa tháng, làm cho hắn sống dở chết dở vân vân. Tự sướng xong rồi, vẫn thấy mình đen đui, buồn bã quay về nhà nghỉ ngơi một thời gian.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Gặp Tri Ki Ngàn Chén Rượu Cũng Ít (2)

Nếu lúc này Quách mập phải tiêu thêm một phần tiền nữa sẽ rất xót ruột. Thế là sắp xếp thu dọn xuất viện, lúc đó Lý Hạo Thăng, Lý Nhĩ đều có ở đó, nghe Trương Thăng kể lại những chuyện đã xảy ra, cười bảo rằng:

-Anh Trương, anh vì giúp đỡ anh Quách mà nằm viện, vì giúp đỡ Lan Tử mà anh em ta trở thành bạn bè, thật đúng là duyên phận. Ngày hôm nay anh Quách xuất viện hãy để cho bọn em chủ trì, chúng ta hãy cùng đi uống vài chén rượu mừng nhé.

Trương Thăng thực lòng muốn kết bạn với mấy cậu thanh niên này liền vui vẻ nhận lời. Quách mập vì mừng việc thăng án, cũng vui như mở cờ trong bụng, mặt mày hớn hờ. Ngay sau đó Tần Nhược Lan giúp Trương Thăng và Quách mập làm thủ tục xuất viện, Quách mập và Trương Thăng đều băng trên trán, khiến cho Tiêu Tử và Lý Nhĩ với vài người nữa tranh cãi ỏm tỏi, phấn khích kéo nhau vào quán rượu.

Trương Thăng và Lý Hạo Thăng, Lý Nhĩ, Tiêu Tử nói chuyện rất rôm rả. Trên bàn ăn hàn huyên một trận cảm thấy rất ăn ý. Ba cậu thanh niên này tuy bị Tần Nhược Lan kêu là Nhị Thế Tổ, thực ra từ nhỏ đều được giáo dục theo lối thông thường. Tuy gia đình rất giàu có nhưng ngay tiền tiêu vặt cũng không được nhiều hơn những đứa trẻ khác.

Các bậc cha chú họ khéo léo, chăm chỉ dốc sức làm ăn mà lập ra được cả một gia tài khổng lồ, khác hoàn toàn so với những nhà giàu mới phát lên, gian khổ lập nghiệp nên họ giáo dục con cháu sau này cũng không được lơ là, lười nhác. Vì vậy ở con người cậu Lý Hạo Thăng này không hề có cái

tính khí nóng cuồng, kiêu ngạo. Chỉ có điều so với những người cùng tuổi thì tư tưởng tự do hơi thái quá.

Ba người sau khi tốt nghiệp đều làm việc luôn tại công ty của gia đình, quen thuộc với công việc nhiều phân đoạn, tích lũy được nhiều kinh nghiệm, vì vậy mặc dù còn trẻ nhưng những kiến thức về thương trường với kiến thức thực tế rõ ràng đều hơn Trương Thăng rất nhiều.

Tiêu Tử chăm chú lắng nghe dự định của Trương Thăng về việc dự trù xây dựng lại quy mô kho lạnh, cùng với các điều kiện về chi phí cùng với việc gia công sản phẩm, dự trữ, vận chuyển, sau đó giúp anh phân tích rằng:

-Hiện nay chất lượng cuộc sống và hiểu biết của con người không ngừng được nâng cao, ngày càng nhiều người tích lũy rau quả trái mùa. Vì vậy thực phẩm bảo quản đông lạnh càng ngày càng nhiều, hiệu quả và lợi ích của ngành giữ rau củ, hoa quả, thịt cá đông lạnh này cũng khá khả quan.

Bởi vì quy mô sản xuất của xí nghiệp, phương hướng sản xuất thường được điều chỉnh theo nhu cầu của thị trường, vì vậy những doanh nghiệp tự chịu phí tổn xây dựng kho lạnh quy mô lớn cũng không nhiều, đến lúc này, cho thuê kho lạnh đang rất hot. Em nghĩ anh không nên lên tham nhiều, nên tập trung phát triển từng chút một, trước tiên là xây dựng kho lạnh đã.

Lý Nhĩ cười bảo:

-Anh Trương, Tiêu Tử nó nói rất có lý, dự tốc bất đạt, em cũng không tán thành việc anh cùng lúc phát triển cả hai hướng đâu. Một thị trường bán sỉ muốn hình thành quy mô, muốn nhiều người đến làm ăn không phải là chuyện một sớm một chiều. Để em nói cho anh biết, việc đầu tư xây dựng thị trường bán sỉ, thông thường khoảng một hai năm đầu sẽ chỉ đủ vốn, không lời không lỗ, mục đích là để thu hút các mối làm ăn. Xem tình hình

thì tiềm lực tài chính của anh cũng chưa đủ để phát triển nên tốt hơn hết là thị trường bán sỉ cứ để từ từ.

Khu đất anh chuẩn bị xây dựng thị trường bán sỉ vừa được sửa sang lại đúng không? Em đề nghị anh nên tạm dừng lại, tiền tiết kiệm đầu tư vào việc xây dựng kho lạnh. Anh vẫn định xây ba cái kho lạnh, toàn bộ đều là kho bảo quản đồ đông lạnh. Em nghĩ anh có thể mở rộng quy mô và chủng loại sản phẩm hơn nữa, xây dựng kho đông lạnh, kho giữ tươi, kho đông lạnh nhanh, kho ướp lạnh và kho lạnh hai chế độ tất cả là năm loại kho lạnh tầm trung.

Anh Trương, như vậy mạo hiểm sẽ ít đi, vận may sẽ tăng lên. Em với Tiêu Tử có thể giới thiệu khách hàng cho anh, rau củ, các loại thịt, đồ uống lạnh, thực phẩm, hoa cỏ, lá trà, dược liệu vân vân như vậy có thể thu hút được rất nhiều khách hàng kinh doanh mọi loại sản phẩm. Rất nhiều người trong số những khách hàng này muốn bán sỉ đều phải qua tay gia đình em, tiêu thụ thì phải qua các siêu thị nhà Tiêu Tử. Chỉ cần hai thằng chúng em nói vài câu, cất giữ hàng ở đâu thì cũng là cất giữ, khách hàng của anh sẽ liền tới cửa ngay.

Riêng về việc cho thuê, kí gửi mỗi tấn hàng hóa trong kho trong kho cứ tính 2 đồng/ngày. Một kho cỡ trung bình, phí gửi một ngày là 1800 đến 2000 đồng, mỗi tháng có thể thu vào 5,4 đến 6 vạn đồng, mỗi năm tính 8,9 tháng, một kho có thể thu về 50 vạn đồng. Đợi anh đứng vững rồi, có thể tự mình thu mua sản phẩm, tích trữ đồ trái mùa, như vậy thu nhập mỗi năm sẽ tăng gấp bội, anh Trương, anh thấy ý kiến của em thế nào?

Trương Thăng ngửa mặt lên suy nghĩ kĩ càng một lúc lâu, thở dài một tiếng đáp rằng:

-Nghe vua nói một buổi, bằng đọc sách mười năm! So với các cậu, tôi đúng là.... Những chuyện thương trường này tôi còn phải học hỏi nhiều lắm.

Tần Nhược Lan mỉm cười nói:

-Anh cũng không cần xem nhẹ bản thân mình, mọi việc đều phải trải qua một quá trình mới có được kết quả tốt nhất. Hai đứa nó đều có bố trải đường sẵn cho rồi, chưa ăn thịt lợn thì làm sao nhìn thấy lợn chạy? Không bằng anh với hai bàn tay trắng lập nghiệp, tự lực cánh sinh!

Trương Thăng hiềm khi thấy cô nàng sư tử này khích lệ mình, trong lòng rất cảm động nhưng vẫn khiêm tốn đáp:

-Những điều tôi nói đều là thật lòng, Tiêu Tử hai cậu ấy tuổi còn trẻ nhưng lại có tầm nhìn hiểu biết hơn tôi rất nhiều.

Tần Nhược Lan cười hì hì chêu chọc:

-Anh khiêm tốn quá, xưa kia Triệu Ca chỉ hươu bảo ngựa, ngày nay có Trương Thăng chỉ chó bảo heo, về việc này thì hai người họ chắc chắn thua xa anh rồi.

Trương Thăng không ngờ cô gái ấy lại nhớ chuyện này, không nhịn được cười phá lên. Lý Hạo Thăng cảm thấy rất tò mò, liền truy hỏi liên tục, nghe hết đầu đuôi câu chuyện cậu ta cười to:

-Con gái đúng là bụng dạ hẹp hòi quá, tuyệt đối không được đắc tội, chuyện bé bằng cây kim mà họ cũng có thể nhớ mười năm. Đại ca à, đối với nữ nhân, kính trọng nhưng phải giữ khoảng cách mới vương đạo.

Trương Thăng chắp hai tay cười đáp:

-Tuyên ngôn của hiền đệ xin thụ giáo!

Tần Nhược Lan hứ một tiếng, đáp:

-Vương đạo? Vương đạo à... chính là con đường trong cung, cho rằng y tá thì không được chơi dao giải phẫu hay sao? Lại dám nói như vậy về con

gái trước mặt chị đây hả? Có tin hay không tin tôi để các cậu đi trên con đường hoàng cung thên thang không?

Mấy gã con trai vừa nghe thì lập tức ngậm miệng không nói. Tuy nhiên, một đám nhượng mày, nháy mắt, truyền nhau tin tức “kính trọng nhưng giữ khoảng cách mới là vương đạo”.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tuyển Quân, Mua Ngựa Mừng Khai Trương (1)

Sau khi ăn uống sau, Tiêu Tử lái xe đưa hai người về nhà, hai người lịch sự từ chối, tuy nhiên lại bắt anh ta đưa Quách mập về. Vết thương trên đầu Trương Thăng vẫn chưa lành, về nhà kiểu gì cũng bị bố mẹ mắng liền đi thẳng đến công trường.

Vừa nhìn thấy Từ Hải Sinh, Trương Thăng bằng những kiến thức của mình điều chỉnh lại những gợi ý của Tiêu Tử với Lý Nhĩ rồi nói lại với Từ Hải Sinh. Lúc đầu Từ Hải Sinh không tán thành việc mở thị trường bán sỉ, nhưng Trương Thăng lại kiên quyết muốn làm, Trương Nhi Đản lại ra sức thuyết phục nên Từ Hải Sinh đành cười trừ. Hiện nay cũng vừa mới mở rộng mặt bằng xong giờ lại thay đổi ý, Trương Thăng cũng cảm thấy hơi ngại.

Từ Hải Sinh cười nói:

-Không sao đâu, làm kinh doanh cẩn thận là sống, là thay đổi, được dịp thuận lợi thì nên thay đổi, tùy thời cơ mà thay đổi hướng đầu tư và phương thức kinh doanh theo những xu hướng của thị trường. Đừng nói bây giờ chúng ta vẫn còn chưa xây dựng thị trường bán sỉ, cho dù đã xây hơn được nửa già rồi, nếu như khả năng không kiếm được tiền, mạo hiểm lớn thì cũng phải quyết trí dứt khoát, thà dừng xây dựng còn hơn là để tổn thất, không được để tổn thất lan rộng.

Trương Thăng trong lòng im lặng lắng nghe lời của anh ta, nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Lúc này Sở Văn Lâu hếch hếch cái mũi đỏ lên vì rượu, chạy vào quán rượu một cách kích động. Bình thường mũi hẳn chẳng có vấn đề gì, chỉ khi uống rượu say mới bị tắc một chút. Hẳn thường lấy tay day day, vạy vẹo cái mũi bã rượu.

Nhìn thấy Trương Thăng hẳn thấy vô cùng kinh ngạc:

-Anh Trương, anh ra viện rồi à? Sao không báo em một tiếng để em đi đón anh.

Trương Thăng đáp:

-Vết thương của tôi không có gì nghiêm trọng, lúc đầu cũng không định nằm viện.nhưng vì để bạn bè lo lắng cho thì cũng không tiện nên đành phải đi. Hôm nay vụ án của anh ấy xong xuôi, về nhà dưỡng thương rồi nên tôi cũng ra luôn. Cậu không sao chứ? Hôm qua chắc lại uống nhiều lắm hả.

Nói đến đây, hẳn mới nhớ ra đêm hôm qua hoàng thượng nương nương nô tài một kiểu đối thoại kiểu ra lệnh, không nhin được cười phá lên.

Sở Văn Lâu cảm thấy hơi ngượng ngùng, hẳn vò đỏ cả mũi, cười bảo:

-Không sao đâu ạ, uống rượu cùng anh Từ đến say khướt, nhưng cũng chỉ cần ngủ một hôm là tỉnh táo như thường. À, em vừa nhận được điện thoại về thuế nhập cảng tại Thiên Tân, báo rằng xe Bình Trị 300 của chúng ta đã vào bến, cần nhanh chóng làm thủ tục nhập hàng.

Trương Thăng nghe xongchẳng hiểu, cho rằng chưa chào hỏi anh ta mà lại đòi đặt mua xe nhập khẩu, liền vội gặng hỏi:

-Bình Trị 300gì?(xe Mercedes-Benz) chúng ta không phải đã đặt một chiếc xe Mercedes-Benz rồi còn đặt xe khác làm gì?

Từ Hải Sinh bật cười đáp:

-Chú em ơi, đó chính là Mercedes Benz mà, bên Hồng Kông người ta hay gọi như thế, bên đại lục chúng tathì gọi là xe Mercedes-Benz. Bằng tài chính công ty chúng ta đăng ký, và nhờ mối quan hệ của Trương Nhị Đản với Ủy ban Kinh tế Ngoại thương thì mới mua được một chiếc, nghĩ muốn mua thêm chiếc nữa cũng khó.

Khi đó nước ta có những chính sách ưu tiên tương ứng cho các doanh nghiệp liên doanh và các doanh nghiệp nước ngoài, miễn thuế kinh doanh 3 năm, 2 năm nữa chỉ thu một nửa, thiết bị nhập khẩu được miễn thuế. Vì vậy với xe nhập khẩu và hàng tiêu dùng cao cấp phải ra sức hạn chế, nếu không thì một doanh nghiệp liên doanh sẽ tập trung nhập khẩu xe con miễn thuế. Vậy thì kiếm dễ như kiếu tự in tiền rồi.

Lúc này Trương Thăng mới bừng tỉnh ngộ, Sở Văn Lâu vui vẻ nói:

-Cái xe này rất được, tranh thủ đến lấy về sẽ vừa kịp lúc xin cấp giấy phép lái xe trước khi khai trương doanh nghiệp. Đến lúc khai trương doanh nghiệp mà có con Mercedes-Benz để bên ngoài sẽ hoành tráng lắm đây.

Sở Văn Lâu nói xong ưỡn thẳng người, nhìn có vẻ rất mãn nguyện, thân hình thấp đậm dường như cao thêm vài phân.

Trương Thăng cũng bị sự hưng phấn của anh bạn truyền sang. Từ Hải Sinh ở bên cạnh nói:

-Vậy thì phải nhanh chóng cử người đến Thiên Tân nhận hàng, mà tôi thì không đi được, vậy ai sẽ đến đó đây?

Sở Văn Lâu vội vỗ vỗ ngực đáp:

-Tôi, để tôi đi. Đảm bảo sẽ mang xe về an toàn, đúng giờ.

Từ Hải Sinh vừa cười vừa lắc đầu:

-Không được, việc khánh thành công ty đang gấp, biết bao nhiêu là việc cần phải xử lí. Tôi chỉ bực không mọc được ba đầu sáu tay mà cậu lại định chạy đi đâu hả. Hơn nữa, tay lái của cậu tôi tưởng để ý, vẫn chưa được một năm đúng không? Đi đường dài, lại có một mình sẽ rất nguy hiểm.

Trương Thăng vội đáp:

-Thôi thì nhờ người khác đi vậy, trả một chút tiền là xong mà. Em tôi là khách quen chuyên đi xe đường dài nên quen rất nhiều lái xe . Để tôi bảo nó tìm hộ một người.

Từ Hải Sinh gật đầu đồng ý:

-Một người không đủ, vì chạy xe đường dài sẽ rất mệt, phải đổi lái. Vậy thế này nhé, Văn Lâu, cậu bảo ông Trương tìm hộ một tài xế cùng đi với người mà Trương tổng nhờ.

Sở Văn Lâu không được là người đầu tiên lái xe mới nên không khỏi tiếc nuối, nhưng nghĩ lại bản thân vốn dĩ là một kế toán của cục lương thực, học lái xe cũng chưa lâu, vừa mới cảm thấy rất vui mừng, nhưng nghe Từ Hải Sinh nói như vậy, hẳn mới nhớ ra là mình chưa từng lái xe trên đường cao tốc nên rất có thể xảy ra chuyện, thế là hẳn cũng gật đầu đồng ý.

Công ty công thương nghiệp Bảo Nguyên Hối Kim bắt đầu thông báo tuyển dụng đúng vào thứ hai. Trong lòng Trương Thăng, đây là thời khắc vô cùng trọng đại. Anh phải cố gắng tuyển chọn nhân tài, bắt đầu cho một sự nghiệp mới.

Nhưng Từ Hải Sinh lại không có mặt tại nơi tuyển dụng. Từ Hải Sinh rất thích kiểu làm ăn đen, ông ta rất có kinh nghiệm trong các lĩnh vực hoạt động đầu tư, thị trường cổ phiếu, bất động sản, kì hạn giao hàng, tái tổ chức. Thị trường tiền tệ mới thực sự là đất của ông ta. Ông ta không có hứng thú với việc làm ăn chân chính, cũng không cho rằng Trương Thăng có thể làm lên cơm cháo gì.

Ông ta đồng ý cùng làm cái kho lạnh chục mẫu này lại chuẩn bị thời cơ chín muồi xây dựng thị trường thủy sản chỉ vì để làm cho Trương Nhị Đản, Trương Thăng cảm thấy an tâm, rồi lợi dụng họ làm quân cờ dưới tay ông ta. Ông ta không hề dốc tâm sức cho việc này, vì vậy đương nhiên ông ta không thèm quan tâm xem Trương Thăng tuyển những người nào đến.

Trương Thăng ngồi trong phòng hội nghị, trước mặt để những thông báo tuyển dụng. Hôm nay anh mặc đồ rất trang trọng. Ngồi ở đây, anh có quyền quyết định số mệnh của tất cả những người đến thi tuyển. Đây là một việc vô cùng vinh dự, một việc mà trước đây Trương Thăng luôn mơ tới.

Ngày trước khi anh đi xin việc, chẳng phải là anh cũng luôn có một cảm giác nơm nớp lo sợ đối với những nhà tuyển dụng nắm trong tay quyền quyết định số mệnh của mình hay sao? Thật không ngờ loáng một cái, anh cũng đã trở thành một người có đủ tư cách có quyền quyết định vận mệnh của người khác.

Trong lòng anh thầm cảm ơn Quách mập, cảm ơn vị phó chủ nhiệm tính khí nóng nảy Thôi Tri Diệm. Có những khi những chuyện trên đời này thật kì diệu, một việc tưởng chừng như thật vô lí lại có thể thay đổi cuộc đời bạn.

Có một vài chức vụ đã được sắp sẵn ví dụ như đội trưởng đội bảo vệ quản lí kho lạnh là Quách mập. Quách mập béo đến mức lăn nhanh hơn chạy. Nhìn anh ta cầm chiếc dùi cui điện làm bảo vệ không hợp cho lắm. Nhưng anh ta chắc chắn sẽ làm tốt việc này vì chỉ cần biết cách quản lí tốt cấp dưới là được. Hơn nữa anh ta là kĩ sư điện, lúc tuần tra kho lạnh sẽ đảm bảo an toàn cho hệ thống điện.

Về mặt tài chính, Từ Hải Sinh đã giới thiệu một kế toán lành nghề và một nhân viên tài vụ. Ban tài chính này đã được thành lập, đây là bộ phận quan trọng nhất của một doanh nghiệp. Nếu dùng hết những người mới

tuyển vào sẽ không được an tâm lắm. Hơn nữa lại là do Từ Hải Sinh giới thiệu nên Trương Thăng càng chấp nhận ngay.

Những vị trí còn lại cũng không còn nhiều lắm, nhìn những hàng người đông đúc bên ngoài trong khi số người cần tuyển chẳng đáng là bao, Trương Thăng hiểu cảm giác của những người ngoài kia.

Quảng cáo của công ty Bảo Nguyên Hối Kim được chuẩn bị rất hoành tráng, hơn nữa lại mang tên là Bảo Nguyên nên càng thu hút nên số người đến ứng tuyển rất đông, chừng hơn 300 người.

Một cô gái cao lớn đẩy cửa bước vào, đầu tiên lịch sự mỉm cười chào hai vị chủ khảo, sau đó mới khoan thai bước lại gần. Đây là người thứ một trăm linh bốn đến xin việc. Trương Thăng ngồi suốt từ sáng sớm đến lúc này, những người đến xin việc đúng là muôn hình muôn vẻ. Bây giờ cũng đã giảm bớt tinh thần ban đầu. Nhưng cô gái này rất đáng chú ý, cô ăn mặc rất kiêu diễm làm lay động lòng người.

-Xin hỏi, cô muốn ứng tuyển vào vị trí nào?

Trương Thăng vừa dụi mắt điều thuốc vừa hỏi.

Cô gái hơi nhăn trán cười, nhẹ nhàng trả lời:

-Tôi muốn xin vào vị trí thư kí.

Trương Thăng chăm chú nhìn bờ môi hồng xinh đẹp của cô, thầm nghĩ: “Son môi đậm quá”.

Thấy Trương Thăng nhìn mình chăm chăm, cô gái cố ý ưỡn bộ ngực căng tròn của mình ra, đưa ánh mắt rất tình tứ liếc nhìn anh.

-E hèm, cô có kinh nghiệm trong lĩnh vực này chưa?

-Đương nhiên rồi, ông chủ.

Cô gái chớp chớp mắt, trả lời một cách chứa đầy hàm ý:

-Tôi biết hát, biết nhảy, xử lí công văn, tất cả đều rất thành thực. Mà người khác đều là người nơi khác còn tôi là người bản địa, nếu như cần làm tăng ca đêm, cũng chẳng có vấn đề gì.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tuyển Quân, Mua Ngựa Mừng Khai Trương (2)

Sở Văn Lâu nhai nhai mấy lá trà, nghe cô gái nói vậy, những lá trà trong miệng đột nhiên rơi xuống cổ, mắc lại trong cuống họng, khiến mặt anh ta đỏ bừng lên, cúi xuống gầm bàn ho sặc sụa.

Trương Thăng lạnh lùng nói:

-Được, trên hồ sơ có cách thức liên lạc với cô rồi, cô cứ để lại đây rồi ra về, chúng tôi sẽ thông báo cho cô kết quả tuyển dụng sau.

-Ông chủ à.....

Cô gái ồng ẹo nói.

Trương Thăng xua xua tay, đáp:

-Cô cứ về đợi thông báo của công ty chúng tôi, trong vòng 3 ngày tới chắc chắn sẽ có thông báo kết quả của cô.

Cô gái muốn nói lại thôi, quay người ngúng nguẩy bỏ đi.

Sở Văn Lâu từ dưới gầm bàn ngẩng lên, nhìn chăm chăm vào vùng hông cô gái đang ngúng nguẩy bước đi, trong lòng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Trương Thăng thở dài một cái, buổi sáng hôm nay, gặp bao nhiêu loại người, hạng người nào cũng có. Cô gái này...thật buồn cười! Mình tuyển thư kí chứ có phải tuyển bồ nhí đâu, lại còn hát hò, nhảy múa với cả làm ca đêm nữa chứ. Đến thời gian gặp bạn gái mình cũng chẳng có nữa.

Anh ta uể oải nói to:

-Người tiếp theo!

Kế tiếp là một cô gái nông thôn, dáng người cao gầy, gương mặt thanh tú, hai bím tóc đen dày phía sau dài đến tận phần eo. Trang phục của cô gái rất giản dị, xem ra hoàn cảnh gia đình cô không được đầy đủ cho lắm. Cô tên là Bạch Tâm Duyệt, là người vùng Kiều Tây, mới tốt nghiệp cấp ba, muốn xin vào làm nhân viên quản lí kho lạnh.

Trương Thăng thấy nói năng tự nhiên, có thể thấy ngay là một cô gái quen chịu khổ. Anh liền giữ lại cách liên lạc, bảo cô ngày thứ 2 đến làm việc, Bạch Tâm Duyệt vô cùng vui vẻ ra về.

Trương Thăng nhìn đồng hồ, bảo Sở Văn Lâu:

-Buổi sáng nay thế là cũng ổn rồi, chúng ta hãy nghỉ một chút, buổi chiều....

Anh vừa mới nói đến đây thì ai đó lại đẩy cửa ra, một người đàn ông gầy gò bước vào.

Trương Thăng khó chịu nhìn ông ta một cái, nói:

-Chúng tôi không gọi người tiếp theo vào.

Người đàn ông này cười cười, cương quyết trả lời:

-Nhưng người xin tuyển trước đã ra rồi. Thời gian là vàng, cho dù đó là của ngài hay của tôi thì đều đáng quý cả, vì vậy... tôi liền cả gan vào đây. Tôi có thể ngồi xuống nói không?

Trương Thăng nghe giọng nói của người đàn ông này khá to, liền cố ý thử ông ta một chút. Đây là một người đàn ông trung niên tầm ngoài 40

tuổi, tóc cắt ngắn, mặt gầy gò, hai mắt rất sáng, ăn mặc cũng rất phù hợp, chỉ có điều cách thể hiện không được tự nhiên cho lắm.

Trương Thăng trầm nghĩ: “ Chẳng lẽ, cái miếu nhỏ này của ta lại tìm được một vị Gia Cát Lượng?”

Anh liền mỉm cười gật đầu, nói với người đàn ông đó:

-Được thôi, vậy thì chúng ta hãy cùng thảo luận một chút, mời ngồi. Xin hãy nói qua một chút sơ yếu lí lịch của ông, và cả vị trí mà ông muốn ứng tuyển vào.

Người đàn ông từ từ ngồi xuống chiếc ghế phía đối diện, trả lời bằng một giọng khá tự tin:

-Tôi muốn xin vào vị trí quản lí cao cấp, tôi cũng đã có nhiều năm kinh nghiệm, chỉ qua vài câu nói thì không thể chứng minh điều gì. Các anh có thể bớt chút thời gian xem hồ sơ xin việc của tôi.

Trương Thăng gật đầu, mở hồ sơ của ông ta đưa cho, rút ra bản lý lịch. Ồ, bản sơ yếu này thật phong phú, chỉ riêng phần giới thiệu chung mà đã kín sáu trang, chữ viết lại rất đẹp.

Trương Thăng lướt nhìn qua:

“Phương Khinh Sầu, nam, sinh tháng 6 năm 1955. Tốt nghiệp học viện quản lí Hoa Châu(khoa chính quy bốn năm). Kinh nghiệm công tác: 1980 đến tháng 7/1983 từng làm ở công ty thực phẩm “ Tân Đại Lục”, làm nhân viên kĩ thuật xưởng ô tô, nghiên cứu viên, chủ nhiệm xưởng ô tô, phát triển đồ hộp, sản phẩm mới 30 loại, đầu tư sản xuất thực tế 7 loại...”

Xuống dưới nữa thì toàn là phần kể về những cống hiến của ông ta to lớn thế nào, ông ta là nhân vật cốt cán ra sao trong các nơi từng làm việc, sau cùng ông ta nghiêm khắc phê bình, rằng giám đốc mới lên làm việc

không khách quan, quản lí không tốt, dẫn đến tổn thất nặng cho công ty, thế là ông ta giận chuyển đến làm ở công ty số hai.

Ở công ty mới, ông ấy tiếp tục phát huy năng lực cốt cán, tiếp tục có những đóng góp cực kì to lớn, vì ông ta đã tạo ra hàng nghìn hàng vạn giá trị sản lượng nên rất được giám đốc công ty coi trọng, lại được chọn phái đi học tiếp, nhưng sau lại quay ra nói rằng cơ hội thăng tiến quá ít, tiền lương lại thấp, thế là....

Trương Thăng nhú mày, anh nghĩ mãi mà không hiểu tại sao được lãnh đạo trọng dụng và cho đi học mà cơ hội thăng tiến lại ít, tiền lương lại thấp? Chuyện này không được logic cho lắm, ôngta có vẻ bị hồ đồ rồi.

Trương Thăng tiếp tục xem, chỉ thấy rằng ông ta lại chuyển đến một công ty mới, ở đây, ông ta tiếp tục làm lên...., tiếp tục đóng góp...., trở thành người xuất sắc nhất của công ty. Nhưng.... năng lực lãnh đạo rất kém, rất bảo thủ, không biết phân biệt tốt xấu, cố chấp, dẫn đến công ty bị tổn thất, xí nghiệp bị thất thoát nặng, thế là ông ta lại buộc phải rời đi.....

Trương Thăng lướt nhanh một lượt, phát hiện ông anh này bình quân cứ hai đến bốn năm lại đổi công ty một lần, mỗi lần đến một công ty mới ông ta đều là nhân vật cốt cán, mỗi lần đều vì lãnh đạo kém cỏi làm ông ta không chịu đựng được phải bỏ đi.

Trương Thăng còn thấy rằng, người này đã từng làm ở hai công ty rất có tiếng tăm, trong đó có một công ty là công ty sản xuất tủ lạnh Sơn Đôngthành lậpnăm 1984. Khi mới thành lập chỉ là mộtxưởng sản xuất nhỏ, từ năm 1992 mới bắt đầu ăn lên làm ra, trước mắt đã trở thành một công ty đứng đầu đất nước về đồ điện dân dụng, vậy mà người này lại từ chức ở đó vào đúng năm 1991.

Trương Thăng xem đến đây liền ngẩng đầu lên, liếc nhìn ông ta một cái.

Phương Kinh Sầu thấy anh xem hết rồi, giọng điệu vô cùng tự tin nói:

-Tôi làm việc cho công ty nhà nước, công ty tư nhân, công ty liên doanh và công ty vốn nước ngoài nên tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm, hiểu rõ hệ thống sản xuất, hệ thống tiêu thụ và các bộ phận chuyên ngành khác. Năng lực quản lí và tổ chức điều phối, năng lực lãnh đạo đều không thiếu. Tôi tin rằng tuyển dụng tôi sẽ đem lại cho Công ty Bảo Nguyên Hồi Kim lợi ích lớn, hi vọng có thể nhận được sự chiếu cố của công ty chúng ta.

Trương Thăng gõ vào bàn một lúc lâu không nói gì, Phương Kinh Sầu nhú mày, cố kiềm chế không để lộ sự vui mừng ra mặt:

-Trương tiên sinh, nếu anh muốn hiểu rõ hơn về tư liệu gì có thể trực tiếp hỏi tôi.

Trương Thăng ho lên hai tiếng, chỉ mở hồ sơ, nói:

-Năng lực làm việc của Phương tiên sinh đây...tôi vẫn không thể hiểu nổi. Nhưng.. tôi cho rằng ông nên nâng cao năng lực của bản thân lên trước đã.

Phương Kinh Sầu cảm thấy vô cùng phật ý:

-Anh nói vậy mà được à? Tôi có chỗ nào thất lễ hay sao?

Trương Thăng khổ sở cười một tiếng:

-Vô cùng xin lỗi ông, Phương tiên sinh, năng lực công tác của ông có thể thật sự rất giỏi. Nhưng một công ty, một tập thể, điều quan trọng nhất là tinh thần đoàn kết ,hợp tác. Nhìn vào hồ sơ của ông...tôi khó có thể tin rằng ông có thể vui vẻ hợp tác với những người khác. Lãnh đạo nào cũng đều là đồ vô dụng, vậy tại sao ông không tự mình làm lãnh đạo đi? Công ty Bảo Nguyên Hồi Kim chỉ là một công ty vừa mới thành lập, tôi enơi này

không thể phát huy hết tài năng của ông. Ông nên đi tìm một công ty khác xem.

Phương Khinh Sầu nghe đỏ mặt tía tai, chỉ thẳng mặt Trương Thăng hét lên:

-Các anh đúng là cùng một tuồng, cậy có chút tiền bản tự cho mình là nhất, rồi cũng chẳng làm lên trò trống gì! Anh có nhiều kinh nghiệm làm việc như tôi không? Có học vị với chức vị bằng tôi không?

-Mời ông đi cho, chúng tôi phải đi ăn cơm, nghỉ ngơi một lát!

Trương Thăng đứng lên, kéo thẳng cái lưng mõi ê ẩm của mình.

Sở Văn lâu cũng đứng lên, đẩy Phương Khinh Sầu ra ngoài:

-Đi, đi, đi, mời ông đi cho. Không được la hét ở đây.

Phương Khinh Sầu bị đuổi ra ngoài, cảm thấy lòng tự tôn bị xúc phạm nghiêm trọng, không kiềm được chửi ầm lên:

- Thế này là thế đạo gì thế? Từ già đến trẻ ai cũng bảo mình phải học hành thành tài, kết quả là cái gì cơ chứ?

Lúc người ta lên cấp hai, các người chỉ là thứ rác rưởi trốn học đi làm mấy trò tán gái lãng nhãng. Người ta học cấp ba, các người đi bán đồng hồ điện tử với bật lửa đầu đường xó chợ. Người ta học đại học, các người lọc lõi buôn bán hàng giả, khi người ta tốt nghiệp đại học muốn đi tìm việc thì đồng rác rưởi các người lại khinh thường người ta. Những người học hành lại phải bán mồ hôi công sức cho bọn làm ăn kinh doanh. Người có văn hóa lại phải đi làm thuê cho bọn vô văn hóa. Ngày ngày đều phải qua ngày Cá tháng tư, thế này là cái mẹ gì?

-Được rồi, được rồi. Chúc ông ngày Cá tháng tư vui vẻ!

Sở Văn Lầu dứt khoát đẩy lão ra ngoài, rầm một phát đóng cánh cửa lại.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Giai Nhân Đến Đạo Bước Tiêu Dao (1)

Sau khi Phương Khinh Sầu đi khỏi Trương Thăng cười cay đắng:

-Trời đất này thật rộng lớn, không tránh khỏi những điều kì quái.

-Là do rừng cây quá rộng nên chim gì cũng có.

Sở Văn Lâu cười đáp lời.

Trương Thăng nói với Sở Văn Lâu:

-Tuyển được bao nhiêu người rồi ?

Sở Văn Lâu lấy bút chì vạch vào tờ danh sách trong tay, đáp:

-Được ba người bảo vệ, một người gác cổng, kế toán với nhân viên tài vụ thì đã có rồi. Bộ phận đảm bảo dự trữ kho, bộ phận kho lạnh được ba người nữa. Bây giờ còn thiếu thư kí văn phòng với tài xế. Cũng không đến lỗi nào, trong chiều nay là có thể tuyển được đầy đủ. Đến khi công ty khánh thành cũng không sợ không khí quá vắng lặng, không có lấy một người nhân viên.

Trương Thăng nở ra một nụ cười tươi tắn:

-Ừ, tạm thời thế đã, chúng ta đi ăn cơm thôi. Tự khao cái bụng của mình nào.

Anh đứng lên vận người cho đỡ mỏi, nói:

-Tôi vào thay quần áo đã, mặc cái bộ vest với cái cà vạt này cả buổi sáng làm tôi sắp nghẹt thở rồi.

Đi đến cửa phòng, anh ngoảnh đầu lại bảo Sở Văn Lâu:

-Cậuthông báo với mọi người sáng nay sẽ không tuyển thêm nữa, buổi chiều sẽ tiếp tục.

Sở Văn Lâu gật đầu, đẩy cửa chạy ra ngoài, khoa khoa tay trước đám đông nói to:

-Buổi tuyển nhân sự sáng nay tạm dừng tại đây, xin quay lại vào buổi chiều.

Nhiều người đến ứng tuyển sợ buổi chiều không xếp được hàng, nên không dám về, có người hỏi to:

-Giám đốc, buổi chiều bắt đầu từ mấy giờ ạ?

Sở Văn Lâu vội vã đáp:

- Buổi chiều bắt đầu từ một giờ, được rồi, mọi người giải tán thôi...

Anh ta đưa mắt nhìn theo những người đến ứng tuyển, đột nhiên phát hiện ra một cô gái rất đẹp, hai mắt lập tức sáng lên.

Cô gái đứng ngay trước cầu thang của tòa nhà, phía sau là một tấm gương lớn. Trong gương phản chiếu rõ cặp lông mày căng tròn trong chiếc váy bó và phần eo thắt đáy lưng ong mềm mại. Nhìn đường cong của cô gái thật vô cùng hấp dẫn.

Cô gái này khoảng chừng hai sáu, hai bảy tuổi, trên người mặc một bộ mini juýp màu đen nhạt, dáng người thướt tha, xinh đẹp. Nhìn cô đẹp như một trái đào mật chín mọng.

Mái tóc đen dày được búi gọn, gương mặt trái xoan được trang điểm nhẹ, trên sống mũi thanh tú có đeo một cặp kính gọng vàng. Phía dưới là một chiếc cổ cao kiêu hãnh, toàn thân cô toát lên một dáng vẻ thanh tú, hiểu biết. Hơn nữa thân hình quyến rũ của cô cũng đủ chết người rồi, đúng là một cô gái dành cho công việc văn phòng.

Sở Văn Lâu không kiềm lòng được liền chỉ cô gái hỏi:

-Cô, chính là cô, lại đây. Cô tên là gì? Cô muốn ứng tuyển vào vị trí nào?

Cô gái không ngờ nhà tuyển dụng này lại chú ý đến mình như vậy nên khi được gọi cô gái rất sửng sốt, nhưng cô nhanh chóng nhận thấy cơ hội của mình đang đến liền thoải mái đi lên phía trước, mỉm cười đáp:

-Chào ông, tôi là Chung Khanh, tôi muốn xin vào vị trí thư kí văn phòng.

Cô đưa tay ra, mỉm cười bắt tay Sở Văn Lâu.

Nhờ vào chiều cao của mình, Sở Văn Lâu vừa tầm nhìn vào cái cổ áo chữ V của Chung Khanh, bộ ngực đầy đặn của cô khiến cho chiếc áo in hoa đậm màu không một chút nhăn nhúm. Ở tấm thân mềm mại đó tỏa ra một mùi hương ngan ngát khiến Sở Văn Lâu say mê ngây ngất.

Sở Văn Lâu không lỡ buông tay cô gái, vừa cười vừa trêu cô:

-Chung Khanh? Tên hay quá. Công ty chúng tôi vừa mới thành lập, công việc vẫn chưa đi vào nề nếp cho lắm nên rất cần một thư kí xử lí công văn. Nhưng trong buổi sáng hôm này vẫn chưa tìm được người nào thích hợp. Nào, mời cô vào đây. Chúng tôi vẫn còn vài phút nữa mới nghỉ, trước tiên phải xem hồ sơ của cô đã.

Chung Khanh nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc, cười rất duyên đáp:

-Cảm ơn anh!

Sau đó khoan thai bước vào văn phòng.

Bên cạnh có một cô gái mặt đầy những vết rỗ lập tức hét âm lên:

-Tôi đã tốt nghiệp chuyên ngành văn thư, tôi đứng trước cô ta, ông xem hồ sơ của tôi trước đi.

Sở Văn Lâu mặt biến sắc, chỉ cô ta nghiêm khắc nói:

-Cô có biết điều quan trọng nhất của một thư kí là gì không? Đó là biết sắp xếp, hiểu được ý sắp, biết quan sát mọi việc, người như vậy mới có được công việc này. Làm việc bên cạnh sếp, phải biết những gì nên nói và những gì không nên nói. Bảo cô đi làm việc gì thì cô làm theo, không bảo cô làm thì nhất định không được làm, càng không được ăn nói lung tung. Đến cái việc con con này cô còn làm không xong mà còn kêu mình tốt nghiệp chuyên ngành văn thư. Tôi thật quá thất vọng, chỉ qua việc này cô đã khiến cho tôi có ấn tượng không tốt về cô rồi.

Cô gái mặt rỗ bị mắng một trận, mặt tự nhiên trắng bệch, hông nói được lời nào. Sở Văn Lâu lúc này lạnh lùng bỏ vào văn phòng.

Trong đám người có người độc miệng nói:

-Còn chưa nghe thấy hay sao? Phải biết thấu hiểu lòng người, phải có mắt quan sát, dựa vào một tờ giấy chứng nhận làm sao bằng một gương mặt xinh đẹp.

Sở Văn Lâu không thèm nhìn, quay người nhìn cô gái xinh đẹp đang lịch sự đứng bên chờ anh ta. Chỉ chiếc ghế trước bàn làm việc của giám đốc, mỉm cười thân mật nói:

-Mời cô ngồi.

Chung Khanh khẽ gật đầu, nhẹ nhàng đi về phía chiếc ghế.

Sở Văn Lâu nhìn phía sau cô gái, vòng eo thon thả, cặp mông căng tròn không chớp mắt. Dưới chiếc váy bó là một đôi chân thon dài thẳng tắp trắng nõn nổi lên trong đôi tất màu da nhẵn bóng, thật là quyến rũ.

Trương Thăng của ngày hôm nay như vẹt con biết thành thiên nga, Mercedes- Benz cũng có rồi.

-Tôi chính là tổng giám đốc...

Sở Văn Lâu trong lòng nhộn lên, dường như trước mắt có một chiếc BWM mới toanh, đang nhìn đăm đũa vào anh ta.

Anh ta trong lòng rạo rức tới, ngồi xuống phía đối diện với “chiếc xe BWM” trong lòng, thấy cô gái vẫn đứng đó, vội giục cô:

-Cô ngồi xuống đây, ngồi xuống cùng nói chuyện.

Chung Khanh lấy tay vuốt vuốt váy, từ tốn ngồi xuống. Tư thế ngồi quyến rũ của cô khiến con tim của Sở Văn Lâu phải đập loạn nhịp, cái cảm giác vừa hồi hộp lại hưng phấn, dường như Chung Khanh là chủ khảo, còn anh ta mới là kẻ đi xin việc.

Chung Khanh trong lòng cảm thấy rất bồn chồn, chẳng biết có nhận được công việc này hay không. Cô chỉ tốt nghiệp trung cấp mà hiện nay trong thành phố chỉ tuyển những người có bằng đại học. Đi làm mấy năm nay cô cũng không có ý định kiếm một cái bằng đại học. Chỉ sợ cái ngưỡng cửa này quá cao, không thể bước qua được.

Chung Khanh sau khi sự kiện ở nhà máy in ấn Ba Sao thì chẳng còn mặt mũi nào trở lại làm việc nữa. Cô vốn định tìm một chỗ dựa vững chắc bên Từ Hải Sinh, nhưng đổi lại chỉ là lời nói tuyệt tình của ông ta, khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng nơi Từ Hải Sinh. Sau đó Từ Hải Sinh có vài lần gọi

điện cho cô nhưng cô đều chủ động tắt máy. Thấy rõ bộ mặt của Từ Hải Sinh, một kẻ bạc tình bạc nghĩa, cô không bao giờ muốn còn chút liên quan gì đến ông ta nữa.

Một mình mệt mỏi ở trong một khách sạn nhỏ vài ngày, Chung Khanh bắt đầu quyết định tìm kiếm việc làm. Bây giờ cô có chỗ làm mà không dám đến, có nhà mà không dám về. Không còn mặt mũi nào về nhà mẹ đẻ nên phải gấp rút tìm một công việc để có thể tự nuôi sống bản thân mình.

Cô đã thử đến thị trường lao động tìm việc, những công việc nhàn nhã có mức lương cao thì người ta coi cô là cái bình hoa, đã một lần rơi vào vết xe đổ với Từ Hải Sinh, Chung Khanh đã gặp đau khổ một lần, cô sẽ không bao giờ phạm sai lầm lần thứ hai nữa, sẽ không bao giờ ôm những ảo mộng về đàn ông nữa, càng không muốn biến thành đồ chơi của đàn ông. Bây giờ cô chỉ muốn tự mình nuôi sống bản thân mình, nhưng sau vài lần gặp phải những trở ngại cô mới nhận ra, với một người con gái, muốn dựa vào năng lực của bản thân để tồn tại là một chuyện không hề đơn giản.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Giai Nhân Đến Đạo Bước Tiêu Dao (2)

Dương Qua và cô cuối cùng đã li hôn. Nhưng hãn vẫn quấy rối không chịu buông tha cho cô. Chung Khanh mỗi lần tìm được một công việc, làm chưa được vài ngày, chỉ cần Dương Qua phát hiện ra là lại đến quấy rối một trận, kết quả là Chung Khanh vẫn không tìm được một công việc gì ổn định.

Tiền để dành càng ngày càng ít, đang lúc bế tắc, cô thấy trên báo có một công ty tại khu công nghiệp đang tuyển nhân viên. Xem xét kỹ, cô thấy một là công ty này cách hơi xa trung tâm, hơn nữa trên báo nói rằng công ty này còn có kí túc, như vậy có thể tránh được Dương Qua đến làm phiền. Hai là công ty này là công ty liên doanh, đãi ngộ cũng khá cao, vì vậy cô liền đến đây.

Cô không bị cận, chỉ vì để nhìn có chút phong thái nên mới cố ý đeo một chiếc kính lên, hi vọng có thể để lại ấn tượng tốt cho nhà tuyển dụng. Người đàn ông trước mặt này đúng là một tay lỗi đời, không phải là một kẻ dễ mắc lừa người khác, Chung Khanh rất sợ bị từ chối.

Sở Văn Lâu cười, nói:

-Ừm, đưa cho tôi xem chứng nhận bằng cấp của cô.

-À, ..bằng cấp...

Chung Khanh lo lắng đẩy chiếc kính lên, trả lời bằng một giọng vô cùng dễ thương:

-Tôi tốt nghiệp đã sáu, bảy năm rồi, giấy chứng nhận thường bỏ ở nhà, không dùng đến. Nhà tôi chuyển nhà mấy lần, bây giờ chẳng biết giấy chứng nhận đó ở đâu mất rồi.

-Như vậy à...

Sở Văn Lâu đan hai tay vào nhau, liếc nhìn Chung Khanh một cái, trong lòng dần hiểu ra vài phần.

Chung Khanh khẩn khoản nói:

-Giám đốc, tôi có kinh nghiệm làm văn phòng, quản lí hồ sơ, xử lí công văn, mang đến mang đi, những việc này tôi đều có thể làm được. Ngoài ra, tôi còn có thể lái xe, bằng lái xe được bốn năm rồi. Các công ty tư thường rất coi trọng năng lực làm việc thực tế đúng không? Anh có thể cho tôi một tuần thử việc, xem tôi làm việc thế nào rồi hãy quyết định tuyển dụng tôi, như vậy có được không?

Chồng cũ của Chung Khanh Dương Qua là lái xe của cục Thuế. Năm đó mượn xe của công dạy Chung Khanh lái xe, tiện nắm bắt được tâm lí chuộng hư vinh của cô. Bây giờ, ngoài diện mạo đẹp đẽ, bằng lái xe trở thành một ưu điểm đáng tin cậy duy nhất.

Sở Văn lâu mỉm cười, muốn dọa cô một phen, làm cho cô tuyệt vọng rồi lại đem lại hi vọng cho cô. Đàn bà một khi đã có tâm lí dựa dẫm, cảm kích với đàn ông thì cơ hội tán đổ sẽ nhiều hơn rất nhiều.

Không ngờ Trương Thăng ở phía trong mở hé cửa thay quần áo, vừa lúc đó nghe thấy tiếng nói chuyện phía bên ngoài, học lực của anh cũng không cao, vì vậy với việc chỉ coi trọng học lực mà không trọng năng lực khiến anh cảm thấy phản cảm. Nghe cô gái bên ngoài nói bản thân có kinh nghiệm làm việc văn phòng lại biết lái xe nên anh rất ưng ý.

Xe mới của anh sắp được đem về rồi, lại đang phải lo tìm tài xế nữa. Nữ giới lái xe rất cẩn thận, như vậy sẽ rất an toàn. Hơn nữa bản thân cũng đang học lái xe, đến lúc đó lại có một cô thư kí kiêm tài xế, những lúc không tiện lái xe có thể để cô ta lái, lại còn tiết kiệm được tiền thuê tài xế riêng nữa chứ.

Cô gái này nói năng rất đúng mực, rất hợp với công việc văn phòng. Làm một nhân viên văn phòng, giao tiếp đối ngoại, những việc tiếp đón ai đó là không thể thiếu, hơn nữa cô ta rất biết ứng xử, chủ động đưa ra điều kiện thử việc một tuần, nếu như không nhận được việc sẽ tự xin nghỉ việc.

Vì thế Trương Thăng vừa mặc chiếc áo lót , vừa vội đi ra ngoài, vẫn chưa bước vào phòng đã nói:

-Lão Sở, tôi thấy có thể nhận được đó, cứ thử một tuần xem.

Trương Thăng đi ra ngoài nhìn thấy Chung Khanh, ánh mắt bỗng sáng lên, cô gái này thật tuyệt à. Một cô thư kí như vậy từ tổ chất đến diện mạo đều hết sức hoàn mỹ, đem đi theo cũng không thiệt, tuy nhiên.... tại sao nhìn mặt cô ta lại quen vậy nhỉ?

Chung Khanh cũng cảm thấy người này nhìn rất quen, chủ yếu là do cách ăn mặc của hai người đều thay đổi. Trước đây, Trương Thăng lúc nào cũng mặc bộ quần áo công nhân dính đầy dầu mỡ, còn cách ăn mặc của Chung Khanh cũng rất đẹp. Bây giờ, cách ăn mặc như vậy cũng thay đổi rồi, hơn nữa trước đây cũng không quen, chỉ là nhất thời không nhận ra ai.

Sở Văn Lâu bị Trương Thăng cướp lời thông báo tuyển dụng cô, mất đi một cơ hội tốt để làm người tốt, trong lòng có chút buồn bã. Cũng may lời làm khó cô ấy vẫn chưa nói ra, thế là liền vỗ hai tay, cười to:

-Tôi có ý thế này, chúng tôi là công ty liên doanh, chất lượng của nhân viên, năng lực nghiệp vụ phải mạnh, hình thức bên ngoài cũng phải được. Tôi thấy cô Chung Khanh rất phù hợp.

-Chung Khanh? Cô Chung, hóa ra là cô.

-Anh.. anh là Trương... Trương ...

-Tôi là Trương Thăng.

-A!

Chung Khanh đột nhiên mặt mày đỏ bừng lên, chỉ muốn lập tức chạy đi.

Trương Thăng thấy Chung Khanh ngượng ngùng muốn bỏ đi, vội vã kéo Chung Khanh lại, cố tránh không nhắc đến chuyện cũ khiến cô khó xử, anh cười thật tươi nói:

-Cô Chung Khanh, hóa ra người đến ứng tuyển lại là cô, cô lại không làm ở Ba Sao nữa à? Hì hì, thế này thật tốt quá. Kinh nghiệm làm việc phong phú, công ty tôi vừa thành lập , rất nhiều việc không biết bắt đầu từ đâu, sau này phải nhờ cô giúp đỡ nhiều.

Chung Khanh lúc này mới biết anh là giám đốc, vô cùng kinh ngạc nói:

-Công ty này...là của anh?

Trương Thăng vẫn không biết cô và Từ Hải Sinh đã chấm dứt, vì sợ ảnh hưởng đến sĩ diện của cô, không tiện nhắc đến Từ Hải Sinh trước mặt cô, nên càng cười nói hồ đồ:

-Đúng vậy, tôi không làm ở công xưởng nữa, vay tiền mua miếng đất này. Ban đầu định xây một cái lán rộng để làm ăn buôn bán, chẳng ngờ chính phủ lại đang muốn mở rộng Kiều Tây, giải phóng mặt bằng, đành phải lập lên cái sự nghiệp này thôi.

Sở Văn Lâu kinh ngạc nói:

-Anh Trương, anh với cô Chung Khanh đây quen nhau sao?

Trương Thăng cười đáp:

-Đúng vậy, tôi và Chung Khanh trước đây làm cùng ở một công ty.

Sở Văn Lâu cười nói:

-Ôi, sao lại khéo như vậy. Cô Chung Khanh, vậy thì cô an tâm làm việc ở đây rồi nhé, đều là bạn bè cũ, hợp tác cùng làm chắc chắn sẽ rất vui.

Chung Khanh thực sự rất cần một công việc, lại không biết công ty này cũng có cổ phần của Từ Hải Sinh nên cô thấy Trương Thăng tuyệt nhiên không nhắc đến những chuyện đáng xấu hổ của mình, trong lòng cũng yên tâm một chút, thần sắc trên mặt cũng dịu dàng trở lại. Nhìn Sở Văn Lâu, Chung Khanh tỏ chút nuối tiếc hỏi:

-Vị này là...

Trương Thăng vội giới thiệu:

-Đây là anh Sở, là phó giám đốc công ty.

Sở Văn Lâu vội bước đến trước một bước, một lần nữa bắt tay Chung Khanh rất thân thiết:

-Tôi họ Sở, Sở Văn Lâu. Chữ Sở trong Sở Thiên, những bài văn đạo đức hiền văn, từ Lâu trong cổ nhân tây từ Hoàng Hạc lâu, haha...ha...

Chung Khanh hé miệng cười, lịch sự nói:

-Giám đốc Sở thật có tài văn thơ!

Sở Văn Lâu nhìn nụ cười tươi rói của cô, con tim dường như ngừng đập, mặt mày hớn hờ vội đáp:

-Cô quá khen rồi!

Trương Thăng nói:

-Cô Chung Khanh, chúng ta hãy cùng đi ăn cơm trưa đã rồi hãy về bàn bạc tiếp.

Chung Khanh nhẹ nhàng từ chối:

-Anh Trương Thăng, tôi...lại một lần nữa gọi anh như vậy, mặc dù đây là công ty của anh, tôi là nhân viên của anh, trong công ty này, cách xưng hô trước đây của chúng ta không phù hợp. Anh có thể trực tiếp gọi tôi là Chung Khanh, tôi gọi anh là Giám đốc Trương. Không thể không có phép tắc, tùy tiện được.

Nụ cười trên mặt Trương Thăng đột nhiên chùng xuống, Sở Văn Lâu vội thay đổi không khí:

-Cô Chung ..a! Chung Khanh nói phải đấy. Không có quy tắc là không được. Hơn nữa, cứ gọi là cô Chung Khanh sẽ khiến một cô gái xinh đẹp như thế này như già đi đấy.

Trương Thăng buồn bã cười:

-Được rồi, theo ý cô, đi thôi, đi ăn trưa thôi. Buổi chiều vẫn còn phải tuyển thêm người nữa đấy.

Trương Thăng tìm lúc thích hợp, nói thầm với Sở Văn Lâu rằng đừng bao giờ nhắc đến cái tên Từ Hải Sinh trước mặt Chung Khanh. Sở Văn Lâu vô cùng kinh ngạc, cứ liên tục dò hỏi nguyên do. Trương Thăng vừa hay thấy Chung Khanh liếc nhìn mình, sợ Chung Khanh hoài nghi nên chỉ lắc đầu, không nói gì nữa.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tôn Thương Tình Cảm Cản Trở Việc Lái Xe (1)

Ba người vào một quán nhỏ ven đường quốc lộ gọi một vài món ăn, trong lúc ăn, Sở Văn Lâu vẫn không ngừng ân cần tiếp đón Chung Khanh, nhưng kể từ khi biết cô và Trương Thăng là bạn cũ, lại nghe Trương Thăng nói với mình một cách bí hiểm là đừng nói những lời của Từ Hải Sinh trước mặt Chung Khanh, Sở Văn Văn nhất thời không biết rõ quan hệ của họ là gì. Mặc dù là suy nghĩ vẩn vơ nhưng một lúc cũng không thể nghĩ ra một ý nghĩ nào khác.

Tuy nhiên, người đẹp như đóa hoa thơm, được nghe giọng nói ấy, nhìn khuôn mặt tươi cười ấy cũng đã có diễm phúc lắm rồi.

Trương Thăng giả bộ đi nhà vệ sinh, đi vòng quanh một hồi rồi trở về khách sạn, điện thoại cho Từ Hải Sinh, đầu dây bên kia vừa bắt máy, cậu ta liền nói:

-Anh Từ, anh để chị Chung tới đây làm việc sao?

Từ Hải Sinh im lặng một hồi lâu rồi hỏi vặn lại:

-Chị Chung? Chị Chung nào vậy?

Trương Thăng cười và nói:

-Chính là Chung Khanh đó, hôm đó tuyển dụng ..., không phải anh sắp sếp cho cô ấy tới đây sao? Anh dặn dò một câu là được rồi, sao còn bắt cô ấy phải xếp hàng chứ?

Từ Hải Sinh hít sâu một hơi, lẩm bẫm nói:

-Cô ta... cũng tới ứng tuyển sao?

-Gì cơ? Anh Từ không phải cử cô ấy đến sao?

Từ Hải Sinh cười một cách nhăn nhó đáp:

-Không phải.

Trương Thăng hiểu ra điều gì đó, thăm dò:

-Anh Từ, hai người bọn anh....

Từ Hải Sinh cười nhạt nói:

-Cậu không cần hỏi nhiều thế đâu, tôi và cô ấy đã không còn chút quan hệ nào nữa rồi. Cô ấy tới đây ứng tuyển, xem ra thành phố này không còn chỗ trú chân rồi, cậu và cô ấy cũng là bạn cũ, quan tâm người ta nhiều một chút nhé. Tôi sẽ ít xuất hiện trước mặt cô ấy, nên không cần nhắc tới tôi đâu.

Trương Thăng nghe xong không hiểu chuyện gì, nhưng chuyện thế này hẳn ta cũng không tiện hỏi, đành nhận lời cho xong. Chỉ là lời nhắc nhở Sở Văn Lâu không được nhắc tới Từ Văn Sinh trước mặt Chung Khanh, có chút khó giải thích. Cuối cùng đành phải khéo léo ra hiệu chuyện họ chia tay là sự thật. Sở Văn Lâu vốn là người tinh ý, nghe câu nói này chẳng lẽ vẫn không hiểu được ngọn nguồn của vấn đề? Biết được Chung Khanh là bạn gái cũ của Từ Hải Sinh, gã không những không thấy ngại mà còn mừng thầm trong lòng. Người phụ nữ này đã không còn vướng mắc gì, bản thân có thể đạt được ước mong rồi.

Chung Khanh nhờ vậy trở thành nhân viên chính thức công ty Bảo Nguyên Hối Kim. Vì cô là thư ký kiêm lái xe nên lương tăng gấp đôi. Đối

với kết quả này, cả Trương Thăng, Chung Khanh và Sở Văn Lâu đều cảm thấy hết sức hài lòng.

Hiện tại công ty sắp chính thức khai trường, công tác chuẩn bị rùm beng, nói chung là rất bận. Ban tuyển dụng sau khi tuyển đủ người, Trương Thăng triệu tập tất cả nhân viên tuyển dụng, bắt chước chương trình ti vi, tổ chức một cuộc họp lớn. Trong cuộc họp Trương Thăng giới thiệu quy mô công ty, con đường phát triển của công ty, phúc lợi của công nhân viên v.v một cách đầy nhiệt huyết, đồng thời cũng đề cập tới những khó khăn trước mắt mà công ty gặp phải, hy vọng mọi người đã gia nhập công ty thì cùng chung tay xây dựng, sáng tạo và vun đắp tương lai tươi sáng.

Sau cuộc họp các nhân viên như hồ hởi hơn, nhiệt huyết hơn, tất cả các thành viên như bước vào tuần trăng mật, hợp tác trong công việc rất tốt, tất cả mọi người làm việc với sự háo hức và nồng nhiệt, tận tâm cống hiến cho công ty.

Từ Hải Sinh gần đây toàn lo việc đất đai, quy hoạch, bất động sản v.v, bởi vì tiêu chuẩn lô đất đầu tiên sắp xây dựng phải hoàn tất các thủ tục mới có thể thực hiện việc cho thuê, bán ra, tiến tới hoàn thành việc thế chấp ngân hàng, mới lấy được tiền khởi công lô đất thứ hai. Ông ta vốn mong muốn biến công ty trở thành cây rút tiền, không quan tâm tới việc tham gia vào các ngành công nghiệp. Lúc này lại có Chung Khanh làm danh nghĩa, lợi cả đôi đàng, ông ta càng danh chính ngôn thuận không xuất hiện ở công ty.

Tuy nhiên, trong thời gian này Trương Thăng học được không ít, kinh nghiệm ngày càng phong phú, lại có thêm Lý Nhĩ, Lý Hạo cùng gánh vác, không phải một mình gánh vác, nên hiệu quả công việc cũng rất ấn tượng.

Sở Văn Lâu biết rõ lai lịch và thân phận của Chung Khanh nhưng luôn tìm cách tiếp cận cô. Trước đây, gã ta thường về nhà, giờ đây vì Chung Khanh liền ở lại công ty, cả nhà cũng chẳng thèm về.

Cách nhiệt tình bất thường của gã sớm đã bị Chung Khanh cảm giác được gì đó, nhưng phản ứng của cô ấy rất nhạt nhẽo, vừa không đắc tội với phó tổng, vừa không khiến anh ta nghĩ mình có ý với anh ta.

Chung Tinh lớn lên trong sự quấy rối tình dục. Cô dậy thì tương đối sớm, mới 14 tuổi mà ngực của cô đã rất lớn, trên xe buýt thường xuyên bị người khác quấy nhiễu. Sau này lớn lên, vì có nhan sắc hơn người, lại có một khuôn mặt đa tình, rất dễ khiến đàn ông mê muội, từ lời nói, động tác đều rất gợi tình. Từ trước tới nay chưa có người đàn ông nào có thể từ chối được kiểu phụ nữ này

Gần đây, Sở Văn Lâu thường xuyên ngứa ngáy trong lòng, cảm thấy cô Chung này dường như cũng không ghét mình, nhưng lại không biết làm thế nào để có thể khiến quan hệ hai người gần gũi hơn một chút.

Ngày mai, công ty sẽ mở cửa bán hàng, Trương Thăng đứng ở trước tòa nhà văn phòng mới quét vôi trắng, nghĩ về doanh nghiệp của mình, trong lòng dậy chút xúc động.

Tên nhân viên văn phòng nhỏ bé của năm kia, một ông chủ quán ăn nhỏ của năm ngoái, giờ đây đã trở thành Chủ tịch hội đồng quản trị một doanh nghiệp, thế sự thay đổi liên tục đúng là không thể ngờ tới. Lúc đầu khi quyết định mua mảnh đất này, trong lòng đã nghĩ nếu sự không thành thì đành ngồi tù một gông, không ngờ lại có một cơ ngơi như thế này, không biết tương lai sẽ như thế nào?

Trương Thăng ngẫm lại, tự mình cũng thấy buồn cười, bất giác cao giọng nói:

\

-“Vốn là cướp giữa đường, ai ngờ giả mà thành thật”.

Đây là câu nói của Chu Nguyên Chương sau khi làm Hoàng đế nói với Lưu Bá Ôn ở trên điện Kim Loan, cũng giống như cảm giác một giấc mơ vậy.

Anh ta cẩn thận xem lại danh sách khách mời ngày mai một lần nữa, cẩn thận đọc lại chương trình lễ khánh thành ngày mai, đột nhiên nhớ tới chưa thông báo cho Lý Nhĩ và Tiêu Tử. Trên thương trường hẳn vẫn chưa đủ tư cách để thỉnh giáo phụ thân của các vị này, anh ta với mấy người bạn này cũng không hề có ý thấy người sang bắt quàng làm họ, mà chỉ là hiếu tính nhau, hy vọng họ có thể cùng mình chia sẻ niềm vui này.

Trương Thăng gọi điện thông báo tin ngày mai công ty khai trường cho Lý Nhĩ, Tiêu Tử và một số người bạn khác. Mấy người bạn đều luôn miệng chúc mừng, cũng tỏ ý ngày mai nhất định sẽ tới. Gác điện thoại, Trương Thăng mới nhớ vẫn còn sót một người bạn: Tần Nhược Lan.

Anh cũng không có số điện thoại của Tần Nhược Lan, định gọi lại cho Lý Hạo Thăng, nhưng cũng không khỏi làm cho người ta cảm thấy mình cố ý. Nghĩ một hồi, Tần Nhược Lan làm đêm một ngày, rồi làm ca ngày một ngày, hôm nay vừa lúc cô trực ca ngày, ngày mai cô nghỉ cả ngày, liền muốn đích thân đi nói với cô ấy một tiếng, sau đó đi gặp Tiểu Lộ. Đợt này, hai người họ đều bận việc của riêng mình, chỉ có cách liên lạc qua điện thoại, anh ta thật sự có chút nhớ Tiểu Lộ.

Trương Thăng xuống lầu một, vừa lúc thấy Sở Văn Lâu, Quách mập và Chung Khanh đứng ở cửa lớn khoa chân múa tay nói chuyện gì đó. Quách mập mặc đồ bảo hộ, dây đai thắt lưng đeo một chiếc điện thoại, bên cạnh còn có hai người bảo vệ, thỉnh thoảng xen vào nói gì đó, xem ra là đang sắp xếp cho lễ khai trường sáng mai.

Trước khi Quách mập tới làm việc, Trương Sinh đặc biệt gọi điện thoại cho y biết một số tình huống của Chung Khanh, căn dặn khi gặp mặt không được nói gì cả. Quách mập hay ba hoa lắm lời nhưng vẫn có lòng

thương hoa tiếc ngọc, ngấm lại cô mỹ nhân như thế rơi vào hoàn cảnh này thật có phen không đành lòng. Ngoại trừ mắng Từ Hải Sinh vài tiếng không đủ trượng nghĩa, thì khi gặp Chung Khanh vẫn tỏ ra rất bình thường. Chung Khanh khi mới gặp Quách mậ, cảm thấy rất xấu hổ, nhưng sau đó cũng bình thường trở lại.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tôn Thương Tình Cảm Cản Trở Việc Lái Xe (2)

Thấy Trương Thăng từ trên lầu đi xuống, Sở Văn Lâu, Quách mập và anh ta chào hỏi lẫn nhau. Quách mập bị thương vẫn chưa khỏi, nhưng sắp tới lễ khai trương, không chịu ở nhà nghỉ ngơi, liền lập tức đi làm rồi, vành mắt cậu ta vẫn tím bầm, dù đã hết sưng.

-Trương tổng, chúng tôi đang chuẩn bị cho lễ khai trương ngày mai. Anh còn gì không yên tâm không ạ?

Sở Văn Lâu đưa thuốc ra mời, cười hì hì hỏi.

-Ờ, có các anh ở đây, tôi còn gì phải lo lắng nữa sao? Tôi về thành phố thăm mấy người bạn.

Trương Thăng nhận lấy điều thuốc trả lời.

Quách mập chớp chớp mắt, cười rồi nói:

-Nhớ Tiểu Lộ rồi nhé, haha.

Trương Thăng đỏ mặt, ho một tiếng, nói:

-Chuẩn bị khai trương đến đâu rồi?

Chung Khanh lúc này mới ngẩng đầu lên nói:

-Thưa tổng giám đốc Trương, xin anh cứ yên tâm. Dàn nhạc, MC, tất cả đều đã sắp xếp cả rồi. Công ty Lễ Nghi đảm nhiệm phần lớn công việc,

ngày mai 5 giờ bắt đầu sắp xếp. Chiều tôi lại đi một lần nữa, duyệt lại toàn bộ nội dung chương trình, sẽ không xảy ra sai sót gì đâu ạ.

Trương Thăng hài lòng đáp:

-Vậy là tốt rồi, tôi về thành phố, tối sẽ quay lại.

Quách mập chen miệng nói:

-Trương tổng, anh định đi thế nào?

Ngay từ khi mới tới công ty, cậu ta mở miệng là Thăng tử, Sở Văn Lâu và Chung Khanh đều nhắc khéo. Việc tư ra việc tư, tới công ty phải phân rõ công ty, ở công ty phải gọi như thế này, khiến Quách mập phải thay đổi cách xưng hô.

Trương Thăng cười đáp:

-Tôi đi xe buýt là được rồi, bây giờ mới 5 giờ, vẫn còn kịp.

Xe Mercedes-Benz của anh ta cũng vừa đến, là bạn của Trương Thanh em trai anh và một lái xe của tập đoàn Bảo Nguyên đi Thiên Tân giao hàng. Sở Văn Lâu lần đầu tiên vui mừng hơn hờ đi mở cửa xe, bây giờ đang sẵn sàng đứng trước cổng công ty đợi lệnh. Trương Thăng đang bị giữ bằng lái xe, không thể tự lái xe được.

Chung Khanh đưa tập tài liệu trên tay cho Quách Bàn Tử, nói:

-Bây giờ xe buýt hoạt động thêm một tuyến, đi đường đông, vất vả, tôi lái xe đưa anh đi.

Trương Thăng do dự khước từ:

-Không cần đâu, cô còn rất nhiều việc phải làm, không cần phiền phức thế đâu.

Bảo vệ Kiều Vũ cười hì hì nói:

-Trương tổng, là việc nên làm mà, anh muốn đi xe buýt về thành phố cũng hơi không phù hợp.

Chung Khanh cười, nói:

- Chúng tôi đứng đây cũng toàn nói chuyện phiếm, mọi công việc đều đã sắp xếp ổn thỏa, thành công hay thất bại đều đợi vào ngày mai, bây giờ có lo cũng chẳng được việc gì, để tôi đưa anh đi, tôi vốn cũng là kiêm lái xe mà, không đúng sao?

Trương Thăng vốn chẳng muốn làm phiền Chung Khanh, vừa cười vừa không từ chối. Chung Khanh xuống gara lấy xe, Trương Thăng lên xe, chiếc xe chạy nhanh ra khỏi khu nhà xưởng.

Mấy tuyến đường chính này đều đã được sửa lại, đường bằng phẳng, rộng rãi, một số trường dạy lái coi đây là nơi luyện lái miễn phí, thường thấy những vòng tròn trên đường, các cọc tre xếp theo chiều dọc, các phương tiện muôn hình muôn vẻ xếp thành hàng chuyển động từ từ, nhưng Chung Khanh lái xe rất điêu luyện, nhanh chóng xuyên qua dòng xe ấy, vừa êm vừa nhẹ nhàng.

Trương Thăng sau một ngày làm việc mệt nhọc, dáng vẻ có chút mệt mỏi, muốn hút một điếu thuốc cho thoải mái, vừa mở bao thuốc lá, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Trương Thăng khen Chung Khanh tinh ý, châm điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, hương vị thuốc lá từ từ thấm vào cơ thể, anh ta đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Từng làn gió đêm khẽ thổi bay tóc anh, Trương Thăng nheo mắt nhìn về con đường rộng lớn, bằng phẳng phía trước, bên đường đèn nháy máy lấp lánh, từ nhà máy bay ra những luồng khói, cảm giác thành công và cảm giác thỏa mãn tràn đầy lồng ngực anh.

Xe lên tới đường vành đai, đường càng thêm thông thoáng.

Trương Thăng quay đầu nhìn Chung Khanh, cô mặc chiếc váy ngắn màu đen trắng, ngồi trên ghế lái xe, chiếc váy co lại để lộ ra khoảng đùi tròn, trắng trẻo, trên đùi không có một vết sẹo, lại không mất vẻ đầy đặn, quần bó màu hồng trong suốt, hai đầu gối tròn mềm mại.

Cô thường mặc bộ trang phục công sở màu trắng ngà, chiếc áo ngực thấp càng khiến bộ ngực của cô vốn cao càng cao hơn. Một thiết nữ xinh đẹp, quyến rũ như vậy làm tài xế echo anh, lờ mờ mà Tiểu Lộ bắt gặp thì thật không tốt. Trương Thăng đột nhiên thấy mình có chút khiếm nhã, hối hận vừa rồi đồng ý để cô lái xe đưa mình đi.

Chung Khanh vẫn chuyên tâm lái xe, nhưng ánh mắt vẫn thấy Trương Thăng đang nhìn mình chăm chú, cô quay đầu nhìn Trương Thăng, ánh mắt lộ rõ vẻ khó hiểu.

Trương Thăng nếu vẫn không chịu cất lời, khó tránh khỏi tội nhìn lén, nên mỉm cười nói:

-Cô lái xe rất cừ.

Chung Khanh khẽ nhấc mép, nhưng không cười.

-Là anh ấy dạy tôi.

Cho xe chạy nhanh hơn một chút, Chung Khanh thản nhiên đáp.

Trương Thăng không hiểu “anh ấy” ám chỉ người tình của cô Từ Hải Sinh hay chồng cô Dương Thường, đành phải đáp trả một tiếng. Chung Khanh tiếp tục tập trung lái xe, Trương Thăng quay đầu ra phía cửa sổ tiếp tục hút thuốc, không khí tự nhiên trong xe bỗng nhiên trở nên ngưng ngùn.

Qua một đoạn, Trương Thăng đột nhiên cảm thấy có chút gì đó khác thường, anh quay đầu nhìn, chỉ thấy ở đèn chiếu hậu vẻ mặt của Chung

Khanh, mặt cô chảy dài nước mắt, Trương Thăng lo lắng, cuống cuống hỏi:

-Chung Khanh, cô sao thế?

Chung Khanh cố gắng che giấu tiếng khóc, lúc này bị phát hiện, cũng không muốn giấu nữa, cô đột nhiên đổi hướng lái, phanh xe phát ra một tiếng két chói tai, cô dừng xe lại bên lề đường, cúi đầu xuống vô lăng khóc lớn.

Trương Thăng không biết phải khuyên thế nào, anh im lặng một hồi, rồi lấy trong túi áo ra một chiếc khăn mùi xoa vuông. Chung Khanh nhận lấy khăn tay, lau nước mắt trên mặt, trả khăn lại cho anh ta, rồi cho xe chạy tiếp.

Trương Thăng thấy cảm xúc của cô có chút thay đổi, không đành lòng, cất tiếng hỏi:

- Chung Khanh, nếu không... cô để tôi lái xe đi!

-Anh có giấy phép lái xe rồi sao?

Trương Thăng không biết trả lời thế nào.

Chung Khanh mím môi, cũng không thèm nhìn Trương Thăng một cái. Cô nhấn phanh, bánh xe lê đất, giống như mũi tên phi ra, Trương Thăng bị dựng người lên rồi lại ngồi trở lại, chiếc Mercedes-Benz lao vụt đi trong gió, phát ra âm thanh gào thét, vụt chạy dọc đường vành đai giống như ngôi sao băng, cửa sổ từ từ đóng lại, Trương Thăng luống cuống chân tay còn chưa cài dây an toàn.

Trên đường quốc lộ vành đai có một chiếc xe Jeep, lao nhanh như bay, trong xe là mấy người Lục Nhân, Phượng Minh Không, Vương Tử Dã, Diệp Tinh Thần, họ mượn xe đi biển chơi, đang trên đường về.

Mấy người bạn này rất thích nghệ thuật, Lục Nhân chơi ghi ta, tóc dài bông bênh theo gió. Chiếc xe Jeep cũ vụt qua với vận tốc gần 100 dặm , chiếc xe này vận tốc tối đa cũng là 100 dặm, nếu đi tới 120 dặm, cả chiếc xe sẽ rung lên,lúc nào cũng có thể rời ra.

Phượng Minh Không vừa lái xe vừa lớn tiếng nói chuyện với bạn trong xe, bỗng nhiên có một chiếc xe âm âm lao qua, phút chốc chỉ còn lại một cái bóng âm đạm.

Phượng Minh Không giật mình, lập tức quay đầu ra ngoài cửa sổ, hét lên:

-Củ chuối thật, ai vậy? Đường cao tốc vành đai, đi nhanh như vậy, không muốn sống nữa à?

Lúc cậu ta lẩm bẩm thì đã không thấy bóng dáng chiếc xe kia đâu nữa rồi.

Khi lái xe vào nội thành, sau chút xúc động, thần sắc của Chung Khanh cũng dần bình tĩnh trở lại, Trương Thăng ngồi bên tài xế mặt trắng bệch, mồ hôi đầy trán, mắt anh dại đi, sợ run người lên.

Ngồi xe Chung Khanh lái chẳng khác nào giao tính mạng cho cô ấy, Trương Thăng suốt dọc đường một câu cũng chẳng dám nói, anh chỉ biết thở, xem ra còn gấp gấp hơn cả người lái xe, vào tới nội này, tốc độ phải chậm lại, Trương Thăng mới thấy yên tâm.

Xe chạy tới cổng bảo vệ bệnh viện, Trương Thăng xuống xe, âm thầm lau mồ hôi, thầm nghĩ: “củ chuối thật, từ nay trở đi, ai nói với mình con gái lái xe an toàn hơn con trai, mình chấp với người đó.”

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hừm! Lời Dạy Bảo Của thầy Giáo Trương (1)

Trương Thăng hai chân lữ đĩnh đi vào của chính bệnh viện, tới lâu bốn khu khoa ngoại của bệnh viện, Tần Nhược Lan cũng không trực ban ở phòng y tá. Trương Thăng đi từng phòng bệnh tìm, khi tới phòng 405, thấy một thanh niên mặt mày thanh tú đứng trong cửa sổ, chỉ lên một cửa kính nói:

-Cô y tá nhìn xem, đã là mùa thu rồi mà ngoài đó vẫn có muối.

Một cô gái giọng không kiên nhẫn nói:

-Vậy thì đập chết chúng đi, có vậy mà cũng phải nói với tôi.

-Tôi... không có vi đập muối.

Một dáng người thon thả từ bên trong đi ra, thuận tay với một tờ báo trên giường, nhanh nhẹn cuộn tờ báo đi đến bên cửa sổ, nhắm đúng con muối “phạch” một cái, sau đó ném tờ báo bên bệ cửa sổ, không đủ kiên nhẫn liếc nhìn người thanh niên kia.

Trương Thăng cười khanh khách bước vào, chỉ thấy một người đàn ông tầm 50 tuổi nằm trên giường bên trái, hai cánh tay bị buộc dựng lên, giơ lên rất cao, giống như hình dạng đôi cánh sắp bay.

Tần Nhược Lan quay người lại nhìn thấy Trương Thăng, mặt mày tươi tỉnh hẳn lên nói:

-Trương Thăng, anh lại tới bệnh viện rồi.

Trương Thăng dờ khóc dờ cười, trợn mắt nói:]

- Cô chỉ mong tôi nằm viện thôi hả? Tôi không nằm viện thì không thể đến thăm cô được hả?

Tần Nhược Lan cười ha hả, hai người sánh vai ra khỏi phòng bệnh, tiện tay đóng cửa phòng, trêu chọc nói:

-Vậy mới không nói anh có lòng như vậy, còn đặc biệt đến thăm tôi, ngoại trừ anh bị ốm, không thì có nhớ tôi là ai đâu?

Trương Thăng cười đáp:

-Cô đó, cái miệng này đúng là không chịu tha ai. Đúng rồi, bệnh nhân vừa rồi bị bệnh gì vậy? Sao mà hai tay lại bị giơ lên như vậy?

Tần Nhược Lan đáp:

-Cái người vừa rồi hả? Ông ta mới làm phẫu thuật cắt bỏ ruột sau, ông ta có mùi hôi nách.

Trương Thăng ngạc nhiên nói:

-Hôi nách cũng phải làm phẫu thuật sao? Ông ấy dù sao cũng hơn 50 tuổi rồi, thanh niên không tìm được bạn gái mới phải làm phẫu thuật chứ?

Tần Nhược Lan hì hì cười nói:

-Lúc đó điều kiện kinh tế không cho phép, bây giờ tình trạng càng ngày càng nghiêm trọng, đã ảnh hưởng tới gia đình và mọi người xung quanh, không làm phẫu thuật không được.

Trương Thăng nhớ tới thái độ của cô với người bệnh, bỗng nhiên đứng lại, nói một cách nghiêm túc:

-Tiểu Lan, tôi có mấy lời không biết có tiện nói hay không?

Tần Nhược Lan tò mò liếc nhìn anh, nghịch ngợm làm điệu bộ tung tay áo:

-Ái khanh cứ nói đừng ngại, bốn cung không truy cứu.

Trương Thăng cười cười:

-Có thể cô không để ý lắm, nhưng nếu cô đã làm việc ở đây thì cũng nên chú ý một chút, các cô y tá ở đây anh đều đã để ý, hơn nữa cô làm việc cũng chẳng ít hơn người khác, hơn nữa còn rất chăm chỉ, nhưng cô nhanh mồm nhanh miệng, rất dễ đắc tội với người khác. Ví dụ như vừa rồi, muối cũng là do cô giúp người ta đánh, nhưng vì nói thêm một câu, nên cậu thanh niên đó cũng chẳng vui vẻ gì, nếu gặp phải người thích gây sự, đã tới chỗ y tá trưởng để kể tội cô rồi.

Tần Nhược Lan nghe xong, mặt mũi ỉu xìu, bĩu môi nói:

-Bốn cô nương yêu ghét phân minh, từ nhỏ đã thế rồi! Người mà tôi thích sẽ đối xử rất tốt, người mà tôi không thích, dù thế nào cũng đều không tốt cả, cũng chẳng có cách gì sửa được. Người mà anh vừa nói, tôi thấy phiền chết đi được, còn cần gì thể diện với hắn nữa.

Cũng là đồ bỏ đi, đừng nói đánh muối, đến tất còn chả biết giặt, còn gì là sinh viên, nói gì tới đến làm trợ tá, cái gì cũng không biết. Buồn cười nhất là cậu ta xin nghỉ học đến làm hộ tá, đi xe buýt tới đây, không ngờ lại lạc đường. Người như vậy, đến phải đem giao cho cảnh sát.

Cảm giác cậu ta từ nhỏ tới lớn đều nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ. Đi học, về nhà đều do cha đến đưa đón, bất chợt mà bị lạc chắc cũng chẳng biết hỏi đường về nhà. Anh nói xem, với người như vậy có dễ bực mình không?

Trương Thăng thấy cô càng nói càng bực, khuôn mặt kích động đỏ ửng lên, không tránh được cười, nói:

-Cô đó, mỗi có cách sống khác nhau, bố mẹ họ không chừng cảm thấy con mình tài giỏi, cô xem cô bực làm gì?

Tần Nhược Lan càng bực xua tay nói:

-Thôi được rồi, không nói chuyện cậu ta nữa, cũng không biết loại con này nuôi lớn có thể làm được gì, hôm nay anh tới đây để dạy dỗ tôi phải không?

Tính tình cô bé này Trương Thăng đúng là không thể hòa hợp được, bất đắc dĩ cười nói:

-Tất nhiên không phải rồi, hôm nay tôi đến vì công ty của tiện nhân ngày mai tổ chức lễ khai trương, đặc biệt mời Tần đại tiểu thư đại giá quang lâm.

Tần Nhược Lan vì chưa hết cơn tức giận liếc nhìn anh một cái:

-Anh đến muộn như vậy là đặc biệt tới mời tôi tới dự lễ khai trương công ty anh sao?

Trương Thăng cười nói:

-Đương nhiên!

Tâm trạng của Tần Nhược Lan đột nhiên tốt hẳn lên, cô nhoẻn miệng cười, vui vẻ nói:

-Vậy ngày mai tôi nhất định tới tham dự, kể cả ngày mai trời có sập, tôi cũng nhất định đến đúng giờ.

Rời khỏi bệnh viện, Trương Thăng nhắn tin cho Tiểu Lộ nhưng không thấy cô trả lời. Trương Thăng liền bảo Chung Khanh đưa anh lên ký túc xá của Tiểu Lộ. Anh đã từng mua cho Tiểu Lộ một chiếc điện thoại, Tiểu Lộ chê đắt tiền, nói mình cũng chẳng cần dùng tới, nhất quyết không nhận, chỉ mua một chiếc máy nhắn tin Trung Quốc, khoảng một nghìn hai trăm tệ, anh vẫn còn thấy giận cô.

Tiểu Lộ đang là trợ lý, tính chất công việc có chút quan trọng nhưng không cần tăng ca. Trong công xưởng, như bình thường, giờ này đã tan làm rồi.

Nhưng Trương Thăng tới ký túc, Tiểu Lộ vẫn chưa về, Trương Thăng tự đặt ra câu hỏi, rồi trở về trong xe, vừa ngồi nói chuyện với Chung Khanh vừa đợi Tiểu Lộ.

Lúc này, Tiểu Lộ đang ngồi ở chỗ bữa tiệc với giám đốc Quan. Cơm tối nay là một bữa cơm rất bình thường, hơn 8 giờ tiệc tan giám đốc Quan lịch sự, tự lái xe đưa Tiểu Lộ về nhà.

Trương Thăng ngồi đợi trong xe, bỗng nhiên thấy một chiếc xe công tước đi tới, từ trên xe một cô gái xinh đẹp bước xuống, gió thu thổi nhẹ, váy áo của cô bay lên, ánh trăng trải khắp, khiến cô đẹp lung linh, Trương Thăng không cưỡng lại được, ngắm nhìn một cách say đắm, lúc này mới nhận ra cô gái đó chính là Tiểu Lộ.

Người lái xe cũng vừa xuống xe, người đó khoảng hơn 40 tuổi, để hai bộ râu ngắn, mặc bộ đồ âu, là một người rất có từng trải, ăn mặc như giới kinh doanh. Tiểu Lộ tiến lên phía trước tạm biệt, người nọ dang hai cánh tay như muốn ôm cô một cái, Tiểu Lộ lùi lại một bước, đưa tay ra sau, lễ phép chào tạm biệt.

Giám đốc Quan nhún vai, bất đắc dĩ cười, nắm tay Tiểu Lộ, vỗ vỗ vai cô nói:

-Nghỉ ngơi đi nhé, tôi về đây.

Tiểu Lộ lễ phép đáp:

-Tạm biệt giám đốc.

Giám đốc Quan khẽ thở dài, đành lên xe về.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Lộ, giám đốc Quan đã đem lòng thích cô. Anh ta điều Tiểu Lộ xuống nhà máy làm việc, cũng vì ngày đó trong đám nhân viên, bị ấn tượng bởi đôi mắt to đen lung linh của Tiểu Lộ. Con gái đô thị, tướng mạo thanh khiết, dáng người yếu điệu như Tiểu Lộ, đối với đàn ông mà nói vẫn còn mang chút ngượng ngùng non nớt ấy đúng là không còn nhiều nữa. Ở bên Tiểu Lộ, anh ta có cảm giác mình như trẻ lại 20 tuổi, như được trở về thời trai trẻ.

Hiện giờ, anh ta không được lòng bố vợ, bị điều tới Đông Bắc để quản lý công việc, xa cách vợ, lại thấy một vài người bạn đến đây phát triển sự nghiệp đều tìm vợ bé, ra vào có đôi, quấn quýt lấy nhau, anh ta cũng muốn có một cô vợ hai.

Thời gian này, vừa nghe nói anh ta là thương nhân Hồng Kông, thấy anh ta đi xe xịn, không tí cô gái trẻ xinh đẹp chủ động tán tỉnh, làm quen, đáng tiếc trong lòng anh ta lại chỉ để ý Tiểu Lộ. Cô Tiểu Lộ này không hề giấu diếm luôn cười ngọt ngào với anh ta, từ lâu anh ta đã muốn ôm eo nàng mà vẫn không được.

Giám đốc Quan tính tình lại hơi ương bướng, thích một người thấy cái gì của người ấy cũng tốt, mà Tiểu Lộ lại có dáng vẻ ngọt ngào động lòng người, vấn đề là không đạt được, trong lòng lại càng mong muốn. Cô gái này từ đầu tới cuối không chịu nói gì, thế là mùa xuân thứ hai của giám đốc Quan vẫn còn xa lắm, không biết bao giờ mới đạt được.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hừm! Lời Dạy Bảo Của thầy Giáo Trương (2)

Trương Thăng ở trong xe nhìn thấy hết, anh ngơ ngẩn một hồi, sau đó mặt dần lộ vẻ lo lắng, anh vút đầu lọc thuốc lá xuống, đẩy cửa xe bước ra. Chung Khanh định giữ anh lại, đóng cửa xe lại, cô không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Tiểu Lộ hông đeo một chiếc túi xách nhỏ, vừa đi vừa hát, nhanh chân bước về phía tòa nhà, đột nhiên thấy cửa một chiếc xe con mở ra, một người đàn ông chui ra từ trong xe, nhanh nhanh bước về phía cô. Tiểu Lộ cảnh giác nhìn người đàn ông, thấy dáng người quen thuộc, mừng rỡ kêu lên:

-Anh Thăng.

Trương Thăng dừng bước, sắc mặt hơi trầm:

-Sao giờ em mới về, có thấy tin nhắn của anh không?

-Tối nay công ty em mở tiệc đãi khách, em cùng một vài bạn đồng nghiệp đi khách sạn, bên trong quá ồn, em không chú ý thấy tin nhắn. Hihi.

Tiểu Lộ cười vui vẻ, không để ý tới chút lạnh lùng của Trương Thăng, cô vất tay qua tay Trương Thăng hỏi một cách ngọt ngào:

-Anh Thăng, anh đến tìm em có việc gì thế?

Trương Thăng hít hà nói:

-Em vừa uống rượu về hả?

-Vâng!

Tiểu Lộ gật đầu ngoan ngoãn, hớn hờ giơ 2 ngón tay lên

- Em chỉ uống hai chén, không say nhé. Mấy ngày nay công ty anh khai trương rồi hả? Anh bận quá thì không cần quan tâm tới em đâu, không lại lờ công việc.

Trương Thăng lạnh lùng đáp:

-Tôi không tới thăm, bạn gái tôi sẽ bị người khác cướp đi mất.

Tiểu Lộ đẩy Trương Thăng, gắt giọng:

-Anh nói bậy gì thế?

Trương Thăng nhìn về nơi đỗ chiếc xe công tước lúc hỏi:

-Người đó là ai?

Tiểu Lộ quay đầu nhìn, bỗng nhiên cô cười, quay đầu lại, đưa người qua lại, tùm tùm cười, nói:

-À! Đó là giám đốc Quan, sao thế anh? Anh ghen rồi kìa.

Khuôn mặt mịn màng, đẹp như ngọc, dưới ánh trăng sáng tinh khiết, như thần tiên trong chuyện cổ tích, ngây thơ mà vui tươi, không mảy may chút nghi ngờ. Trương Thăng ngắm nhìn, nghi ngờ đều đã tiêu tan mất phần, chuyển sang giọng nhẹ nhàng khuyên bảo:

-Tiểu Lộ, giám đốc Quan đó, anh thấy không giống người tốt, em phải cẩn thận một chút nhé.

Trịnh Tiểu Lộ nghe lời chân thành của bạn trai, trong lòng thấy ngọt ngào, cô khẽ cười nói:

-Anh yên tâm, em là trợ lý hành chính của xưởng mà, tham gia tiếp khách không phải chỉ có hai người, đều là vì công việc, lại không phải em và anh ta đi mà.

Trương Thăng phần nộ đáp:

-Hành động vừa rồi của hần cũng chẳng giống lãnh đạo và nhân viên cấp dưới. Đây là Trung Quốc đại lục, ôm cái gì chứ? Em nhượng bộ một bước, hần tiến một bước, tiếp theo là hôn cũng nên đó.

Trịnh Tiểu Lộ cười cười, nhẹ nhàng vuốt vuốt tay Trương Thăng, ra vẻ nũng nịu nói:

-Không như thế đâu, em sẽ chỉ hôn anh Thăng thôi. Ha ha, anh yên tâm đi, giám đốc Quan là người tốt, chỉ là thích đùa thôi, anh không cần cố hủ thế đâu.

Trương Thăng không yên tâm nói:

-Anh cũng là đàn ông, còn nhìn không ra hành động của hần sao? Hần bề ngoài làm ra vẻ vui đùa, chỉ là ngụy trang thôi, chính là muốn lợi dụng em đó.

Tiểu Lộ thấy anh ghen quá, đành phải như dỗ dành trẻ con nói:

-Thôi bỏ đi, em đối với anh ta không chút cảm xúc, anh ta dám làm gì em nào? Nếu hần dám nhìn chăm chăm vào người ta, em sẽ móc mắt hần ra. Em lại không phải Nhậm Doanh Doanh.

Cô thấy Trương Thăng vẫn làm bộ lầm lỳ, không khỏi cong miệng lên nói:

-Được rồi, được rồi, Thăng tử ca, cười lên nào, ngoan! Thật vất vả lắm mới tới thăm người ta, còn làm mặt như vậy nữa, thật là. Người ta nói, mọi

người đều thích cái đẹp, còn không cho người ta ngắm à? Điều này chứng tỏ bạn gái của anh rất xinh đẹp còn gì. Lần trước, em cùng anh dạo phố, anh chẳng phải còn nhìn chăm chăm một đại mỹ nhân mặc quần bò ngắn đó sao?

Trương Thăng vừa nghe xong, lập tức kêu làng nước:

-Trời đất chứng giám, anh nhìn chăm chăm cô ta hồi nào?

Trịnh Tiểu Lộ khẽ nhếch miệng lên, nói chua ngoa:

-Hứ! Đến nói dối cũng không biết, anh không những nhìn mà ấn tượng còn rất sâu đậm nữa, không thể thì tại sao em vừa nói anh lập tức nhớ ra người ta rồi?

Trương Thăng đưa tay vuốt vuốt mũi, chợt dặ điều gì đó, nói thầm:

-Anh đâu có....

Trịnh Tiểu Lộ hừ một tiếng trong miệng, nói:

-Có mà! Em có bấm đồng hồ mà, tất cả anh nhìn người ta một phút hai mươi bảy giây, cho tới lúc người ta vào tới tiệm quần áo, lúc đó mới tiếc nuối quay đầu lại.

Trương Thăng á khẩu, không nói được lời nào.

Tiểu Lộ nhìn bộ dạng nhún nhường của Trương Thăng, vui vẻ cười to lên, cô cười khanh khách một trận, sau quay lại an ủi Trương Thăng:

-Anh xem đi, đừng làm khó mình, em biết người này, cũng chỉ là ngắm nhìn, thật ra tâm không có gì đâu. Dương Quá cũng giữ trong lòng. Giám đốc Quan cũng vậy, coi như anh ta háo sắc, cũng là một doanh nhân háo sắc, không phải thổ phi háo sắc, dám cưỡng bức con gái nhà lành sao?

Trương Thăng cũng thấy thế, dù sao háo sắc cũng là tính thiên bẩm của cánh đàn ông, Tiểu Lộ đáng yêu như vậy, không khiến người khác chú ý mới là lạ. Ngày trước giám đốc Lý cũng nhìn cô chăm chăm, công nhân coi cô là chủ đề nói xấu sau lưng cũng không ít, lại cũng chả có người nào dám động tay động chân.

Huống hồ, anh cũng hi vọng Tiểu Lộ có thể thấy mọi thứ trong cuộc sống, không bỏ đời mình làm cá chậu chim lồng. Bây giờ Tiểu Lộ đã hoạt bát vui vẻ hơn trước rất nhiều, chính là thay đổi môi trường làm việc là tăng hiểu biết của con người, Trương Thăng cũng mừng vì sự tiến bộ này của cô.

Dung nhan của mỹ nhân cũng chỉ có vài năm thanh xuân, một cô gái có học qua tuổi 30, có thể tâm hồn đơn giản hơn, con người nhạt như hoa cúc, một cô gái nông thôn qua tuổi 30, không thể uyển chuyển như nước, khí chất thoát trần, đây chính là sự thay đổi có hay không nội hàm. Chỉ làm sao cho cô thoát khỏi cuộc sống trước đây, có thể gặp nhiều người và nhiều sự việc hơn nữa, cô mới có thể trưởng thành thực sự và có nội hàm.

Chưa va vấp bụi trần không có nghĩa là tâm của cô còn ngây thơ, chỉ là trong hoàn cảnh đó cô chưa từng được trải nghiệm mà thôi. Cũng như một câu nào: “Con gái cho dù là thuần khiết, thuần khiết là bởi vì không đủ hấp dẫn, đàn ông dù thành thật thế nào, thành thật là bởi vì anh ta không dám phản bội lại đồng tiền.” Nếu như để cô ấy sau khi trải qua cuộc sống thật sự xa hoa, đầy đủ, vẫn giữ được trái tim tinh khiết, đó mới là trái tim tinh khiết như nước.

Nghĩ đến đây, Trương Thăng nhẹ nhàng nói:

-Được rồi, em cẩn thận một chút là được, về sau có phải tiếp khách, nếu muộn quá thì tự gọi xe về, không được ngồi xe của anh ta.

Tiểu Lộ gật đầu vâng vâng, cười híp mắt ngoan ngoãn nghe anh dặn dò.

Lúc này, từ xe Mercedes Benz chột sáng lên một đốm lửa, hiện ra một cô gái có dung nhan xinh đẹp, quyến rũ, cô đang hút thuốc là dành cho phụ nữ, hít một hơi, rất nhã nhặn đưa tay ra ngoài cửa sổ, Tiểu Lộ thấy đốm thuốc sáng lên, chỉ thấy dáng một cô gái yếu điệu, ngay sau đó không thấy gì nữa, Tiểu Lộ lập tức tắt nụ cười trên môi.

Trương Thăng vẫn tiếp tục dặn dò:

-Nam nữ cả ngày ngồi cùng chỗ, nhất là chỉ có 2 người trong không gian nhỏ, cho dù đầu tiên nghĩ sẽ chẳng xảy ra chuyện gì, sau đó cũng không thể làm chủ, cái này gọi là gì nhỉ? Đúng rồi, tình yêu công sở! Em nghĩ xem, chỉ có hai người, anh ta không có lái xe thuê, trên xe chẳng lẽ không nói chuyện, tục ngữ có câu ‘đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén’.

-Vâng! Thầy Trương nói rất đúng ạ.

-Đương nhiên rồi, chưa từng ăn thịt heo, cũng không thể nói là chưa từng thấy heo chạy bộ.

-Vậy, người trong xe... người kia.... Cô gái xinh đẹp trong xe kia là ai?

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Yêu Khiến Cho Tâm Linh Tương Thông

Trương Thăng đang thao thao bất tuyệt, nghe vậy, lập tức nhìn đến đằng kia, tim đập thình thịch.

- Thăng Tử?

Tiểu Lộ vốn định trêu chọc Trương Thăng một phen, nhưng không ngờ lại nhìn thấy bộ dạng ấp a ấp úng của Trương Thăng lúc này, trong lòng lại nảy sinh nghi ngờ.

- A...a....anh nói....cô ấy....

Trương Thăng đầu óc xoay chuyển với tốc độ ngàn dặm một giây. Trịnh Tiểu Lộ tức giận, đang chuẩn bị đặt câu hỏi thì hần đã nghĩ tới một đáp án hoàn mỹ.

Hần khẽ thở dài, dùng ngữ điệu sâu sắc nói:

- Cô....chính là một ví dụ rõ ràng. Em không nhận ra Chung Khanh à?

- Chị Chung Khanh? Chị ấy như thế nào....?

- Suyt, nói nhỏ một chút, đừng để chị ấy nghe được. Ôi, em cũng biết, Chung Khanh không còn cách nào trở lại nhà máy. Chị ấy và chồng đã ly hôn, nhưng anh ta vẫn quấy rầy chị ấy. Không còn biện pháp, anh Từ liền an bài chị ấy vào nhà máy của anh. Ôi, cũng thật là đáng thương. Anh bình thường cũng chẳng an bài việc gì cho chị ấy. Đại khái là chị ấy cũng tự lo

liệu cho mình. Nghe nói anh hôm nay đến chỗ em, biết anh không biết lái xe nên mới đưa anh tới đây giùm.

- Như vậy sao...?

Trịnh Tiểu Lộ bình tĩnh, vội vàng hạ giọng xuống:

- Chị Chung Khanh cũng thật là đáng thương. Chị ấy làm sai, nhưng chồng của chị ấy cũng thật không có nhân tính. Đánh người thì thôi, còn đến nhà máy lấy hết toàn bộ tiền lương của chị ấy. Khi đến còn dẫn theo hai cô gái rất quyến rũ, giống như sợ người ta nói anh ta không có bản lĩnh.

Trương Thăng âm thầm lau mồ hôi lạnh:

- Đúng vậy, cho nên vì nghĩ đến tự ái của chị ấy, anh cũng không nhắc đến. Tránh để chị ấy hiểu lầm là anh vì nể mặt anh Từ mà nhận chị ấy.

Trịnh Tiểu Lộ sự thông cảm lập tức trào lên. Mới vừa rồi còn chỉ trích Trương Thăng không khỏi có chút chủ nghĩa đàn ông, thuộc loại muốn giữ riêng cho mình. Nếu đổi lại là cô, có thể sẽ cảm thấy bất mãn với việc quản thúc của hắn. Bởi vì việc thích cái đẹp ai cũng có. Phàm là người càng xinh đẹp thì người ta lại càng thích.

Trong một đơn vị, nếu là nữ nhân viên xinh đẹp, lãnh đạo có thể trêu ghẹo cô nhiều hơn người khác. Tuy nhiên, cũng chỉ dừng ở đây mà thôi. Trừ phi là người mang chứng ảo tưởng, nếu không cũng không ai cả ngày hoài nghi anh có ý đồ đem cô ta lên giường.

Trịnh Tiểu Lộ thiên tính thiện lương, luôn nghĩ về người khác theo chiều hướng tốt, rất ít khi phỏng đoán người ta hư hỏng. Lúc này vừa nghe trong xe là Chung Khanh, chẳng những không hoài nghi, ngược lại còn nhắc nhở Trương Thăng:

- Thăng Tử, kỳ thật anh coi thường chị Chung rồi. Chị ấy là người có năng lực, sẽ không phải để cho anh nuôi không công đâu.

Anh không biết, công việc hiện tại của em, là công tác trước đây của chị Chung đấy. Chị ấy không chỉ làm MC cho nhà máy, mà còn tinh thông các mối quan hệ xã hội. Bây giờ còn rất nhiều khách hàng nhớ tới chị Chung. Nói rằng chỉ cần là lời từ miệng chị ấy nói ra, cũng làm người ta khoan khoái rồi. Phương diện xử sự này em còn kém xa chị Chung.

Chị Chung đi rồi, công tác của chị ấy bây giờ chia cho ba người. Cho nên em cảm thấy, anh cũng đừng coi chị ấy là bình hoa di động. Cứ phân cho chị ấy công tác thực tế, đấy mới chính là chiếu cố chị ấy, tôn trọng năng lực của chị ấy.

Trương Thăng vốn có chút lo lắng, nhưng bây giờ thấy Trịnh Tiểu Lộ một lòng nói giúp cho Chung Khanh, Trương Thăng không kìm nổi vượt đầu mũi cô một cái:

- Tiểu Lộ, em thật sự thay đổi rồi.

Trịnh Tiểu Lộ gật giọng:

- Người ta thay đổi như thế nào?

Trương Thăng cười, tiếp tục nói:

- Trở nên ăn nói khéo léo hơn, có tư tưởng hơn. Em trước kia giống như cá chậu chim lồng. Chỉ có thiện lương chứ không có chủ kiến. Haha, tốt rồi, em hãy thu dọn một chút, chúng ta đi thôi.

Trịnh Tiểu Lộ nghe xong Trương Thăng khích lệ, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Bỗng nhiên nghe nói dẫn cô đi thì không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Đi? Đi đâu?

Trương Thăng gõ vò đầu cô một cái, trách cứ nói:

- Cô bé ngu, mới nói ngày mai khai trương nhà máy của anh, em quên rồi sao? Đương nhiên là đón em tới công ty của anh.

Trịnh Tiểu Lộ xoa đầu nói:

- Ai da, em không đi được đâu. Nhà máy hiện tại tiếp nhận nhiều kỹ thuật tiên tiến. Hiện tại không chỉ in sách, ngân phiếu, mà còn in thẻ khách VIP, đĩa CD, tranh xí nghiệp, quảng cáo...Ngày nào cũng cả đồng công việc.

Mấy hôm trước anh nằm viện, em xin phép đến thăm anh, khi trở lại bị Giám đốc Quan gọi tới nói cho một giờ. Lần này nếu xin nghỉ phép một ngày sợ là Giám đốc Quan sẽ gọi em đến khai đạo cho hai giờ đấy. Anh muốn cho anh ta cơ hội này thì em cũng không chịu đâu.

Nói xong liền cười rộ lên.

Trương Thăng vừa nghe, hơi bực mình nói:

- Ngày mai công ty anh khai trương. Đó chính là sinh mạng của anh, ý nghĩa rất quan trọng. Anh hy vọng em có thể ở bên cạnh anh.

Trịnh Tiểu Lộ thấy hẳn có chút không vui, vội cười giải thích:

- Anh cũng đừng nóng mà. Ngày mai nhất định sẽ có rất nhiều bạn đến tham dự mà, đúng không? Em không quen những người đó. Cho dù ở bên cạnh anh cũng chẳng giúp được gì. Nói sau, chúng ta cũng là người một nhà. Anh ở đâu cũng không quan trọng mà.

Mắt thấy Trịnh Tiểu Lộ mỉm cười ngọt ngào, Trương Thăng cho dù tức giận cũng không được. Đành bất đắc dĩ thở dài, có chút mất mát nói:

- Anh hiện tại hối hận vì sao lúc trước không đem em vào công ty của anh. Sự nghiệp có rồi, về sau lại ngày càng bận rộn, có bao nhiêu thời gian gặp nhau đâu.

Trịnh Tiểu Lộ nghịch ngợm nói:

- Nam nhi chi chí chí tại bốn phương, càng là gầy dựng sự nghiệp ban đầu thì càng chẳng quan tâm đến gia đình. Bình thường mà nói, lúc này nói câu giận dữ phải là bạn gái của anh mới đúng. Em không giận anh, như thế nào lại đổi thành anh giận em? Em muốn cả ngày quấy rầy anh, khiến anh làm cái gì cũng không được, anh có thích không?

Trương Thăng bị cô nói như vậy, liền cười rộ lên, lắc đầu nói:

- Em đó, chỉ được cái miệng. Cho dù là em nói đúng, nhưng em cũng có thể giả vờ giả vịt thỏa mãn chút hư vinh trong anh cũng được mà. Em nói như vậy lại khiến cho anh có cảm giác em căn bản không coi trọng anh.

Trịnh Tiểu Lộ dịu dàng nói:

- Không phải đâu, em là đang ủng hộ anh mà. Tiểu Lộ không phải là loại người ỷ lại mà kiêu, chỉ lo hưởng thụ cá nhân. Đem tất cả tinh lực trên người mình, hy sinh cho người mình yêu, đó mới là cô gái tốt. Không phải nói sau lưng người đàn ông thành đạt có bóng dáng của người phụ nữ sao? Vậy hãy để em làm người phụ nữ sau lưng anh, yên lặng ủng hộ anh, không oán không hối.

Ánh mắt cô dừng lại ở Trương Thăng, nhẹ nhàng nói:

- Em không muốn trở thành gánh nặng cho anh. Không muốn làm anh có cảm giác mệt mỏi với em, anh hiểu không, Thăng Tử?

Trương Thăng chợt nhớ tới chuyện cũ của cô, có chút cảm thán ôm lấy vai cô, sau một lúc lâu mới nói:

- Con người có điều được, tất có điều mất. Đây là cái giá phải trả của sự thành công.

- Thăng Tử?

- Sao em?

Trịnh Tiểu Lộ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn hẳn:

- Em lo lắng, em không thường xuyên ở bên cạnh anh, anh có thể...có thể thay đổi tâm tính, thích người khác hay không?

Trương Thăng bật cười:

- Làm sao có thể?

Trịnh Tiểu Lộ cắn môi, sâu kín nói:

- Như thế nào mà không có khả năng. Có người nói, đàn ông có thể vì em mà chảy máu, nhưng sẽ không hao phí thời gian chờ em. Đàn ông không có tính nhẫn nại. Bất kể em đáng giá bao nhiêu thì cũng không chờ.

Trương Thăng cả giận nói:

- Ai nói cho em nghe vậy?

- Vương Tam Nương!

Trương Thăng sửng sốt:

- Vương Tam Nương là ai? Ở trong tiểu khu này à?

Trịnh Tiểu Lộ nói:

- Không phải, là một nhân vật trong tiểu thuyết của Cổ Long.

Trương Thăng ngấn người, bỗng nhiên cất tiếng cười to, cười đến thở không ra hơi.

Trịnh Tiểu Lộ kỳ quái trừng mắt nhìn hắn. Trương Thăng cười, bỗng nhiên ôm lấy eo của cô, hôn xuống đôi môi.

Trịnh Tiểu Lộ đối với động tác của hắn đã rất quen thuộc. Trương Thăng vừa cúi người xuống, Trịnh Tiểu Lộ liền giơ tay lên chặn miệng của hắn lại, ngượng ngùng nói:

- Đừng, chị Chung vẫn còn ở đằng kia.

Trương Thăng vuốt cái mũi nhỏ của cô, cười nói:

- Em đó, thật không hiểu là em không hiểu hay là giả bộ. Em yên tâm đi, anh chỉ yêu mình em, vĩnh viễn không thay lòng đổi dạ.

Trịnh Tiểu Lộ ngẩng đầu nhìn hắn, rất chân thành nói

- Em cũng vậy, Thăng Tử, em vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi. Vĩnh viễn không!

Trương Thăng cúi đầu, nhìn thật sâu vào ánh mắt của cô.

Trương Thăng mỉm cười, Trịnh Tiểu Lộ cũng cười. Dưới ánh đèn rực rỡ, nụ cười của cô giống như đóa hoa quỳnh, đẹp đến mê người.

Đèn đường chiếu thẳng vào chiếc xe Mercedes Benz, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chung Khanh lặng yên, thản nhiên hút thuốc. Khuôn mặt của cô chỉ lộ ra đôi mắt như ánh sao.

Cô như thoáng chút suy nghĩ mà nhìn đôi tình nhân ngoài xe, trong mắt là một mảnh cô đơn và tịch liêu.

Một chiếc Jaguar lái vào trong cửa chính công ty. Cửa xe vừa mở, một cô gái xinh đẹp vô cùng từ trong xe bước ra.

- Mồm quạ đen! Tần nhị tiểu thư.

Trương Thăng che dù nghênh đón, vừa thấy Tần Nhược Lan xuống xe, lập tức nói:

- Trên báo nói hôm nay không có mưa, ai biết nó đã mưa từ sáng.

Cửa kính chỗ lái xe từ từ hạ xuống, Lý Hạo Thăng lộ đầu ra cười:

- Cái này gọi là quý nhân tới thì mưa nhiều gió nhiều.

Trương Thăng một thân đồ âu đen, trên đầu còn đội một cái mũ phớt, chẳng khác gì Hứa Văn Cường cả. Chỉ có điều còn thiếu một cái khăn choàng cổ màu trắng.

Tần Nhược Lan cười hì hì, đứng dưới cây dù, thân hình nhỏ nhắn như dựa vào người hẳn. Cô nghịch ngợm nói:

- Trời mưa thì có gì mà không tốt. Tài vận vào nhà.

Cô mặc một cái áo màu trắng, váy màu đen, gương mặt trắng nõn, hết sức động lòng người.

Trang điểm nhẹ nhàng nhưng lại lay động lòng người.

Mũi của Trương Thăng ngửi được một mùi nước hoa cao cấp, bất giác rung động lòng người.

Tâm ma không khỏi nổi lên. Hẳn lui lại một bước, nửa người hứng nước mưa, che giấu nói:

- Còn nói nữa, đoạn đường này còn chưa hoàn thiện. Mưa xuống là lầy lội rồi. Nghi lễ cũng không thể thực hiện trong sân.

Lý Nhĩ cùng Tiêu Tử cùng xuống xe, bật ô, cười nói:

- Haha, thật là đáng đời. Mời chúng tôi đến cũng chỉ bằng điện thoại, nhưng lại cố ý về đến tận nơi mời Tần nhị tiểu thư, anh đây không phải là đáng đời sao?

Trương Thăng mặt đỏ lên, cùng với mọi người bước vào trong đại sảnh.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Mọi Sự Đã Chuẩn Bị (1)

- Sao hôm nay mọi người tới sớm vậy? Còn chưa tới tám giờ mà.

Tần Nhược Lan ngáp dài nói:

- Là tôi gọi họ đến đây. Cũng rảnh mà, đội mưa đi du lịch cũng là một sự cách điệu.

Trương Thăng liếc mắt nhìn cô, quan tâm hỏi:

- Như thế nào, tối qua ngủ ngon không?

Tần Nhược Lan liếc mắt nhìn hắn, nhắc chân bước lên thăm dò:

- Tôi tối hôm qua trực, anh hai.

Trương Thăng hừ một tiếng:

- Ít nói nhảm đi. Tôi chưa từng thấy cô ngủ trong ca trực à?

Tiêu Tử chớp mắt với Lý Nhĩ. Tần Nhược Lan che miệng ngáp một cái nói:

- Tối hôm qua thật đúng là chẳng ngủ được. Một bệnh nhân được đưa đến, còn tưởng là chết rồi. Ai ngờ là do uống nhiều rượu quá, toàn thân phát tím, hoàn toàn không còn hô hấp và nhịp tim. Đồng tử cũng giãn ra.

Chúng tôi lập tức áp dụng hô hấp nhân tạo, sốc tim và những biện pháp khác. Nửa giờ sau tim mới hồi phục. Tuy nhiên gan đã bị tổn thương

nghiêm trọng, đại não cũng bị thương. Hiện tại mặc dù đã khôi phục hô hấp, nhưng lại tiến vào trạng thái thực vật.

Trương Thăng giật mình nói:

- Nghiêm trọng như vậy à? Các người đều là uống rượu không muốn sống. Sau này nhất định phải để ý. Đừng ý mình còn trẻ mà không cẩn thận. Tôi không hy vọng các người rơi vào kết cục này.

Tần Nhược Lan lười biếng nói:

- Số trời rồi! Anh đó, đừng ra vẻ anh hai.

Sở Văn Lô, Chung Khanh bước tới. Tần Nhược Lan nói:

- Được rồi, chúng ta không phải người ngoài, không cần tiếp đón. Mọi người bận thì đi làm việc đi. Thăng Tử, tôi tìm chỗ ngủ một lát. Từ bệnh viện đến thẳng đây mà.

Trương Thăng vội bảo Chung Khanh dẫn cô lên phòng nghỉ. Còn Lý Nhĩ, Tiêu Tử thì cười hi hi ha ha, vung chân múa tay đi cùng Trương Thăng dạo quanh. Quách mập vội vã chạy tới, nói có khách đến.

Những người khách lục tục kéo tới. Mưa đã dừng trước 9h. Sắc trời hiện lên một đạo cầu vồng. Trương Thăng tâm tình sáng khoái, trong tiếng pháo nổ đì đùng, tiến hành nghi thức khai trương công ty Bảo Nguyên Hối Kim.

Bắt đầu từ 8h30, khách đã bắt đầu đến. Trương Thăng vẫn duy trì nụ cười chào hỏi mọi người, nhiệt tình bắt tay. Tuy rằng đã hơi mỏi nhưng trong lòng thật vui sướng.

Từ danh sách khách mời mà nhân viên thống kê được, Trương Thăng đã nhìn qua không dưới mười lần, phỏng chừng khi khai trương thì có thể

đến năm sáu phần trăm đã xem như là rất nề mặt rồi, không nghĩ tới hôm nay lại trình diện đủ mười phần, thật không thể không khẩn cấp thông báo nhà bếp chuẩn bị thêm nữa.

Không biết có phải vì lảng tránh Chung Khanh hay không mà Từ Hải Sinh không có xuất hiện, đem sân khấu hoàn toàn nhường lại cho Trương Thăng biểu diễn. Nhưng ông ta cũng không phải là không đếm xỉa tới, đã liên hệ rất nhiều bằng hữu trong thương giới tới ủng hộ.

Trương Nhị Đản vùng vớ xí nghiệp cấp dưới, những lãnh đạo quan hệ với xí nghiệp cũng đến chúc mừng. Đi theo còn có hai phóng viên nhà báo. Hai người vừa đến thì hiện trường liền xuất hiện tiếng đèn huỳnh quang vang lên tanh tách, thu lại hình ảnh cũng khí thế ngất trời của công trường xây dựng công ty Bảo Nguyên Hồi Kim. Sau đó hình ảnh liền chuyển sang Trương Nhị Đản và các vị thương nhân. Hóa ra Trương Nhị Đản có một ham mê, chỉ cần là hoạt động làm rạng rỡ mặt mày thì bất luận là lớn hay nhỏ, ông ta sẽ siêng năng không biết mệt.

Đương nhiên, Trương Thăng là Chủ tịch công ty, cũng dính không ít hào quang.

Điều khiến Trương Thăng kích động vạn phần chính là Chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới Chủ nhiệm Ngư cũng đích thân đến, khiến Trương Thăng cảm thấy rất có mặt mũi.

Trương Thăng vì tránh Phó chủ nhiệm Ban quản lý Cổ Văn nên phàm là chuyện có liên quan đến Ban quản lý thì vẫn luôn tận lực tránh mặt. Cho nên hẳn và Ban quản lý kết giao cũng không nhiều. Ban đầu cũng không hy vọng Ban quản lý sẽ phái người tới tham gia.

Nhưng một doanh nghiệp hưng thịnh hay là suy tàn thì chính là có được sự ủng hộ của chính quyền hay không. Có khi chính là mức độ thân

thiết của lãnh đạo xí nghiệp và cá nhân quản lý quyết định, mà xuất phát là chính trị cần.

Khu kinh tế mới Kiều Tây thiết lập cũng khá gập gềnh, cũng không thuận lợi như bên ngoài đã tưởng tượng. Thành ủy và UBND thành phố thành lập khu kinh tế Kiều Tây là trải qua sự đấu tranh gay gắt. Cho nên, khi báo cáo dự án được trình lên, thì ngay cả Thành ủy và UBND thành phố cũng chưa thể xác định là có thông qua hay không.

Chủ tịch thành phố mới nhậm chức vì muốn tạo ra thành tích, cuối cùng lặng lẽ lên trên hoạt động, mưu cầu đại nhân vật thượng tầng công khai ủng hộ thì lúc này việc thành lập khu kinh tế mới Kiều Tây mới được quyết định. Bởi vậy, khu kinh tế mới có xây dựng thành công hay không, có liên quan đến con đường làm quan của Chủ tịch thành phố rất chặt chẽ.

Ông ta rất coi trọng công tác xây dựng khu kinh tế mới, cố ý đem tâm phúc của mình mới 38 tuổi là ngư Mãn Thương đến khu kinh tế mới làm nhân vật số một, chủ quản công tác xây dựng khu kinh tế mới.

Trương Thăng là người đầu tiên đầu tư khai thác tại khu kinh tế mới, lại có Chủ tịch doanh nghiệp tư nhân nổi tiếng trong cả nước Trương Bảo Nguyên tham gia làm cổ đông, Chủ nhiệm Ngư hy vọng thông qua việc thành lập công ty Bảo Nguyên Hồi Kim sẽ thành công kéo được những công ty khác đến khu, nên đã đích thân dẫn người đến tham dự lễ khai trương. Thật ra đây cũng là một loại tín hiệu chính trị phóng ra với tất cả những xí nghiệp gia tham dự khai trương.

Cho nên, vị Chủ nhiệm Ngư này chẳng những đến mà còn dẫn đến một số vị Phó chủ nhiệm khu kinh tế mới cùng lãnh đạo bộ môn như quản lý đô thị, thuế vụ, công thương, công an. Bểng rôn chúc mừng, tranh hoặc chữ viết của các đơn vị được treo trên cửa sổ lầu một. Cả tòa lầu đều biến thành một mảnh đỏ tươi, lẵng hoa bày ra hơn 10m.

Là Chủ tịch Hội đồng quản trị, vốn nên để Trương Thăng đọc diễn văn cảm ơn, nhưng Trương Nhị Đán vừa thấy có rất nhiều người đến chúc mừng như vậy, phương diện ý nghĩa đều có nên nhất thời hứng khởi, không cần đợi mời liền chủ động bước lên đọc bài diễn văn.

- Rất cảm ơn lãnh đạo Thành ủy, Bí thư Lưu Giang Hoài, Chủ nhiệm Ban quản lý kinh tế Chủ nhiệm Ngưu Mãn Thương, các vị phó Chủ nhiệm khu kinh tế và lãnh đạo quản lý cơ quan, các đơn vị sự nghiệp đã vô cùng quan tâm và ủng hộ công tác xây dựng công ty Bảo Nguyên Hối Kim của chúng tôi.

Trương Nhị Đán là một loại hình xí nghiệp gia ý lại. Ông ta đã nếm qua sự ràng buộc đến mức khó chịu của các bộ môn quyền lực, cũng như hưởng được quả ngọt trong việc nâng đỡ của bọn họ. Nhất là khi doanh nghiệp của ông trở thành một doanh nghiệp tư nhân điển hình, có được vinh quang và quyền lực, thì tác phong chịu đựng gian khổ ban đầu đã được thay thế bằng sự sùng bái quyền lực.

Ông ta cho rằng, chính phủ nếu đã xem ông ta là một điển hình thì nhất định sẽ không làm khó ông ta. Chuyện gì cũng bật đèn xanh cả, thì có chuyện gì mà ông ta không làm được. Lỗi suy nghĩ này đã ảnh hưởng đến phong cách kinh doanh của ông ta sau này. Hiện giờ Chủ nhiệm Ngưu là nhân vật số một của khu kinh tế, cho nên ông ta mới theo bản năng mà cảm ơn vài lời, xem như là kéo gần mối quan hệ với Trương Thăng.

Ngưu Mãn Thương trẻ trung khỏe mạnh, tiền đồ như gấm, rất coi trọng con đường làm quan nên làm người khá thanh liêm chính trị, hy vọng trong nhiệm kỳ của mình sẽ làm ra được một chút thành tích. Khu kinh tế mới nhất định phải chủ động thu hút đầu tư, không thể chờ đợi khách đến cửa được, đồng thời giúp đỡ các xí nghiệp đầu tư vào khu, để họ mau chóng đạt được thành công. Đối với các xí nghiệp còn đang xem chừng thì chính là một sự cổ vũ và hấp dẫn. Y đương nhiên là thật tâm hy vọng Bảo Nguyên Hối Kim có thể thuận lợi phát triển sau này.

Chủ nhiệm Ngữ nghe xong lời của Trương Nhị Đản, khẽ mỉm cười, gật đầu một cái. Trương Nhị Đản đọc diễn văn tuy rằng vô cùng khoa trương nhưng y cũng không cần phản bác.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Mọi Sự Đã Chuẩn Bị (2)

Trương Nhị Đản đọc xong thì mời Chủ nhiệm Ngư lên đài phát biểu.

Ngư Mãn Thương lên đài, cười nói:

- Trương Bảo Nguyên tiên sinh vừa nãy nói hơi quá. Ban quản lý khu kinh tế mới chúng tôi đương nhiên là vì các xí nghiệp đầu tư vào khu mà tận khả năng cung cấp phương tiện. Đây chính là chức trách của chúng tôi. Trương Bảo Nguyên tiên sinh kinh nghiệm quản lý xí nghiệp kinh doanh rất phong phú, là doanh nghiệp tư nhân nổi tiếng trong tỉnh của chúng ta. Trương tiên sinh cũng là một trong những cổ đông của Bảo Nguyên Hồi Kim. Hy vọng sau này có thể trợ giúp cho khu kinh tế mới của chúng tôi phát triển kinh tế nhiều hơn.

Bảo Nguyên Hồi Kim là doanh nghiệp đầu tiên thành lập trong khu kinh tế mới, tôi hy vọng công ty Bảo Nguyên Hồi Kim có thể thành công, và coi đây là một cơ hội hấp dẫn thêm nhiều xí nghiệp đến với khu kinh tế mới nhiều hơn. Tôi chân thành chúc mừng công ty Bảo Nguyên Hồi Kim được thành lập, hy vọng nó có thể là thành công đầu tiên, một bước lên tiên.

Cổ Cổ Văn lạnh lùng liếc mắt nhìn Trương Thăng mặt mày hồng hào, thỏa thuê mãn nguyện đứng bên cạnh Chủ nhiệm Ngư. Tiểu tử này, lúc trước rụt rè sợ hãi, cách nói năng ngây ngô, chưa đầy một năm không ngờ cũng già dặn, dạng chó biến thành dạng người. Nhìn hẳn trò chuyện vui vẻ với đám quan viên kia thì thật là chướng mắt.

Cổ Cổ Văn cũng không quên bị người ta uy hiếp si nhục như thế nào. Nhưng Trương Thăng hiện tại có nhiều người ủng hộ như vậy, hơn nữa Chủ nhiệm Ngưu lại đứng về phía hắn, còn ông ta chỉ là một trong ba vị Phó chủ nhiệm, bối cảnh yếu kém nhất, bây giờ còn dám có ý nghĩ xấu gì nữa.

Nghe xong Chủ nhiệm Ngưu nói, ông ta chỉ nhe răng cười, nói giỡn:

- Có thể một bước lên tiên thì đều là nữ minh tinh, không nghĩ tới Bảo Nguyên Hối Kim cũng có bản lĩnh này.

Bên cạnh có người nghe xong thì cất tiếng cười to. Phó chủ nhiệm Lan thì nhẹ nhàng kéo tay áo của ông, thấp giọng nói:

- Lão Cổ, anh là cán bộ chính phủ, đại diện cho hình tượng của chính phủ, sao có thể vui đùa một cách thấp kém như vậy. Về sau, trước mặt các xí nghiệp gia nói chuyện thì hắn là chú ý một chút.

- À, tôi cũng chỉ là thấy mọi người cao hứng nên tùy tiện nói mà thôi.

Cổ Cổ Văn cười ha hả, nhưng bao hàm hận ý liếc mắt nhìn Trương Thăng.

Nghi lễ khai trương do Bí thư Thành ủy Lưu Giang Hoài, Chủ nhiệm khu kinh tế mới Ngưu Mãn Thương, Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Bảo Nguyên Trương Nhị Đán, Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Bảo Nguyên Hối Kim Trương Thăng đồng cắt băng. Sau khi nghi lễ kết thúc, Ngưu Mãn Thương cố ý trò chuyện với Trương Thăng. Nghe xong kế hoạch phát triển trong tương lai của hắn, y đối với tác phong của Trương Thăng rất hài lòng, tỏ vẻ khu kinh tế mới sẽ toàn lực ủng hộ sự phát triển của công ty Bảo Nguyên Hối Kim.

Theo sau là tiệc. Trong bữa tiệc, Trương Thăng liên tiếp nâng ly thăm hỏi với các quản lý xí nghiệp, hướng mọi người tiếp nhận chúc mừng. Sở Văn Lâu cũng áo mũ chỉnh tề, mãn nguyện cùng các quản lý xí nghiệp trò

chuyện. Chung Khanh thì an bài yến tiệc đâu vào đấy. Quách mập thì chỉ huy các nhân viên an ninh đem quà tặng đến cổng, chờ các quản lý xí nghiệp ra về thì tặng cho mỗi người một phần quà.

Một cô gái còn trẻ tuổi, rất xinh đẹp lái một chiếc xe đạp màu xanh da trời đến trước công ty Bảo Nguyên Hối Kim. Trên trán rịn mồ hôi, hai má đỏ ửng. Sau khi cất xe, lại lặng yên bước tới cửa, đứng trên thảm đỏ phủ đầy xác pháo, chậm rãi bước chính giữa những gã mang giày tây, giống như hạc như bầy gà, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý.

Kỳ thật cô không cần đạp xe tới đây, nhưng người tiết kiệm đã quen, không cần thiết thì không tiêu tiền. Giống như bà ngoại của Trương Thăng, nghèo đã quen rồi nên cái gì cũng đều thích để dành. Trương Thăng đưa một quả táo, không ngờ để đến mốc cũng không ăn. Trịnh Tiểu Lộ tính toán tranh thủ thời gian nghỉ trưa cũng đủ cho cô chạy đến đây và trở về. Cho nên cô đã đạp xe đạp đến đây.

Cố vốn định tiến lên gặp Trương Thăng nhưng thấy hăn đang nói chuyện với các quản lý xí nghiệp về chuyện làm ăn thì dừng bước, chỉ đứng ở cửa, vui mừng mà nhìn hăn.

Trịnh Tiểu Lộ ánh mắt vẫn nhìn theo Trương Thăng. Mười phút sau, cô giơ tay lên nhìn đồng hồ rồi lại nhìn Trương Thăng. Trương Thăng lần đầu tiên trải qua trường hợp này, chung quy là vẫn chưa thành thực, cho nên có chút đáp ứng không xuể. Trên mặt mặc dù vẫn nở nụ cười, nhưng Trịnh Tiểu Lộ vẫn nhìn ra được sự khẩn trương và bận rộn của hăn.

Cô khe khẽ thở dài, rốt cuộc cũng không đi lên quấy rầy hăn, chỉ nhìn hăn thật sâu một cái rồi xoay người bước đi.

- Máy thứ đồ cất kỹ chưa?

Quách mập ưỡn bụng đi ra:

- Kiều Vũ, kiểm tra lại số lượng một lần, đừng để thiếu.

Quách mập trong lúc vô tình hướng ra bên ngoài, vừa thấy một bóng dáng quen thuộc cười xe đạp ra khỏi cửa chính công ty.

- A, nhìn quen quá, hình như là Tiểu Lộ.

Quách mập nghi ngờ gãi đầu, rồi quay qua nhìn Trương Thăng đang chuyên chú lắng nghe các vị quản lý xí nghiệp nói chuyện, lại nhẹ nhàng lắc đầu, bỏ qua suy nghĩ của mình vừa nãy.

Bảo Nguyên Hợp Kim được thành lập, chuyện kinh doanh đầu tiên chính là cho thuê nhà xưởng. Còn nửa tháng nữa thì nhà xưởng đầu tiên sẽ được hoàn thành, đưa vào sử dụng. Chứng nhận quyền xử lý tài sản vừa mới có manh mối. Từ Hải Sinh cũng đã cùng với một ngân hàng bàn bạc chuyện cho vay. Còn Trương Thăng thì thông qua các báo chí và TV tiến hành quảng cáo cho thuê nhà xưởng.

Trương Thăng mục tiêu cuối cùng chính là làm công thương nghiệp. Bởi vậy trong chuyện xây dựng kho lạnh chuyên tâm nhiều hơn.

Trang thiết bị đã được vận hành thử thành công. Từ Hải Sinh đã đổi nhãn hiệu thiết bị làm lạnh thành sản phẩm nhập khẩu, trên thiết bị còn trang bị thêm một LCD, nói rằng đây là thiết bị mới nhất, sau đó mời một ngân hàng đến thẩm định giá thiết bị là tám triệu, rồi dùng cái này đi vay được bốn triệu.

Sau khi kho lạnh được vận hành thành công, Trương Thăng tìm được một số nhân viên kỹ thuật có kinh nghiệm quản lý và vận hành thành thực. Kho lạnh chủ yếu là cất giữ sản phẩm. Nếu hoạt động bị tắc nghẽn, sinh ra ảnh hưởng đến sản phẩm thì phí tổn cất giữ sẽ tăng lên. Cho nên nhân viên kỹ thuật là không thể thiếu.

Dưới sự tiến cử của Lý Nhĩ và Tiêu Tử, Trương Thăng cũng đã gặp được cha của họ, cầu được sự trợ giúp.

Đương nhiên, thương nhân trực lợi cũng không phải là hoàn toàn nề mặt hai đại lão trên thương giới kia. Kho lạnh của Trương Thăng nằm ở khu kinh tế mới, hơn nữa lại là công ty liên doanh, được hưởng các chính sách ưu đãi, cho nên phí tổn ướp lạnh thấp, vận chuyển cũng tiện lợi. Nhà cung cấp hàng năm có thể tiết kiệm một số tiền lớn. Một công đôi việc, có sao lại không làm?

Đến lúc này, vốn dự tính phải mất một năm rưỡi thì hoạt động mới ổn định, đạt được tám phần trăm số lượng hàng được trữ lạnh. Nhưng kết quả chỉ mới nửa tháng, toàn bộ năm kho lạnh của công ty đều chật cứng. Lúc này, Trương Thăng mừng rỡ vô cùng, gần như lập tức quyết định xây dựng thêm năm kho lạnh nữa.

Hắn gọi điện thoại thương lượng với Lý Nhĩ, lại bị tạt cho một chậu nước lạnh. Lý Nhĩ ở trong điện thoại nói:

- Mời khách hàng đến chỉ là bước đầu tiên, không có nghĩa là nó đã thành công. Hiện tại nên tăng cường quản lý, đưa vào hoạt động, không thể xảy ra đường rẽ gì, tạo ấn tượng tốt đẹp với khách hàng, hoàn toàn đứng vững gót chân. Trong nội bộ cố gắng tích lũy kinh nghiệm, tránh hao phí hàng hóa. Bên ngoài thì coi đây là cơ hội, mở rộng và ổn định đội ngũ khách hàng. Khi thời cơ chín muồi thì mới mở rộng sản xuất.

Trương Thăng không có tật xấu bảo thủ, chỉ cần người ta nói có lý thì lập tức nghe theo. Cho nên liền bỏ đi ý định khuếch trương gấp gáp của mình. Hắn mua rất nhiều sách quản lý xí nghiệp, quản lý kho lạnh, mỗi ngày đều tiếp xúc khách hàng, còn có cơ quan chức năng liên quan. Tận dụng hết thảy thời gian để nghiên cứu và học tập.

May mắn là Chung Khanh làm rất tốt vị trí thư ký của mình, an bài các loại sự tình rất ngăn nắp. Trương Thăng hiện tại giống như bất kỳ một doanh nghiệp đang có sự thành công ban đầu nào, toàn tâm toàn ý vào công việc. Nếu không giao tiếp với khách thì hăn ngay cả tóc cũng không cắt, râu cũng không cạo. Còn ăn và ngủ thì lại càng không quan tâm. Đến lúc này, Chung Khanh còn phải kiêm luôn thư ký cho cuộc sống của hăn, chiều cố đến miếng ăn giấc ngủ của hăn.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Nhanh Chóng Phát Triển

Lại một mùa xuân nữa lại đến. Trương Thăng bận rộn cả một buổi sáng trong phòng làm việc, có chút mệt mỏi đứng lên hoạt động gân cốt, rồi nhẹ nhàng mở cửa sổ ra. Trải qua một mùa đông, trên bề cửa rơi xuống một lớp bụi. Bên một góc vẫn còn tuyết đọng chưa tan, nhưng gió đã ấm áp hơn rồi.

Phóng tầm mắt ra xa, máy xúc, máy đóng cọc âm âm vang lên ở công trường xây dựng tòa nhà cao tầng. Gần hơn một chút là nhà xưởng đã được xây dựng xong. Trong công trường đang thi công này có nhà xưởng đứng tên Trương Thăng. Đồng thời cũng có những xí nghiệp khác tiến vào khu kinh tế.

Khu kinh tế mới đang có sự thay đổi càng lúc càng lớn. Còn Trương Thăng thì cũng thoát thai hoá cốt, khác với ngày xưa rất nhiều. Mà ngay cả Quách mập bạn của hắn, lúc đối diện với hắn cũng không còn cợt nhả như lúc trước, gọi hắn là Thăng Tử nữa, mà gọi là Trương tổng một cách tôn kính. Uy nghiêm của một người được thành lập từ sự thành thực và quyền vị được củng cố. Như bóng với hình không thể che lấp hết.

Trương Thăng nhìn ra xa, thoạt nhìn giống như đang nghỉ ngơi, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ.

Xí nghiệp phát triển vô cùng thuận lợi. Hắn bắt đầu muốn thực hiện dự án chợ thủy sản bán sỉ vốn bị hoãn lại lúc trước. Bởi vì điều kiện hiện tại đã chín muồi, kho lạnh của hắn nổi tiếng ở bên ngoài, quen biết rất nhiều giới nhân sĩ, nên nguồn khách hàng được bảo đảm. Nhiều người còn

vì hãn mà cung cấp nhiều con đường hàng hóa. Lúc này đây xây dựng chợ bán sỉ, có thể phối hợp với kho lạnh, cố định khách hàng cũ, hấp dẫn khách hàng mới. Một công đôi việc.

Mùa đông là mùa cất giữ hàng hóa ế. Hiện tại kinh doanh đã náo nhiệt trở lại, bên trong sân kho lạnh đang có từng chiếc xe tải lớn ra vào. Hãn cũng đã ký hợp đồng cung cấp rau, thịt cho một số trung tâm mua sắm, siêu thị lớn trong thành phố. Nói cách khác, hãn hiện tại bắt đầu mua hàng tại những nơi đó. Điều này kiếm được nhiều tiền hơn so với kho lạnh, nhưng hao phí tinh lực cũng rất lớn.

Trương Thăng thỏa mãn xoay vòng eo một chút, cười một cách mãn nguyện.

Chuông điện thoại vang lên, Trương Thăng quay người lại cầm điện thoại, vừa nghe thanh âm ngọt ngào vang lên, những mệt mỏi của Trương Thăng như tan vào hư không. Hãn ngồi xuống ghế ông chủ, cầm hộp thuốc lá, nhanh chóng ngậm một điếu, bắt đầu nói chuyện với người bên kia đầu dây.

Điện thoại là Tiểu Lộ gọi tới. Trương Thăng sau lễ động thổ khai trương đã bắt đầu dồn hết tinh lực vào công tác gây dựng sự nghiệp, thời gian gặp Trịnh Tiểu Lộ càng ngày càng ít. Trịnh Tiểu Lộ bản thân công việc cũng rất bận rộn. Ngày Chủ nhật thì dùng thời gian đến thăm ba mẹ Trương Thăng. Rồi trong ngày thì đuổi tới Kiều Tây thăm hãn. Gần nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều. Đại đa số thời gian chỉ có thể bày tỏ nỗi nhớ nhung qua điện thoại.

Tuy nhiên, điều mà Trương Thanh và Trịnh Tiểu Lộ đã hiểu và ủng hộ hãn là đúng. Bà con nội ngoại xa gần, đại bác bản ba ngày chưa tới đều tìm tới cửa, thậm chí là đến tận công ty nhờ hãn an bài cái này, an bài cái kia gần như không được cái gì. Em trai ruột người ta còn chưa đưa vào nhà máy, cho dù trong lòng không vui cũng chẳng bắt bẻ được.

Hai người định tháng mười một năm nay sẽ kết hôn. Trịnh Tiểu Lộ hiện tại chính là vợ sắp cưới của hắn.

Trương Thăng và Trịnh Tiểu Lộ nói chuyện một hồi, rồi lại dặn dò cái này cái kia, cho đến khi bụng Trịnh Tiểu Lộ kêu lên, muốn đi ăn cơm thì lúc này mới cười ha hả nói:

- Bà xã, bên chỗ em có ai không?

Trịnh Tiểu Lộ nói:

- Nào có ai chứ? Tất cả đều đi mua cơm cả rồi.

Nghe thanh âm hờn dỗi, Trương Thăng gần như có thể tưởng tượng được cặp môi căng mọng kia đang vênh lên, trong lòng không khỏi nóng bức:

- Ủ, vậy em cũng đi mua cơm đi.

- Được, tạm biệt anh!

- A, đừng cúp, còn chưa hôn anh mà.

Trong điện thoại yên tĩnh chốc lát, sau đó Trịnh Tiểu Lộ hôn chụt chụt ba cái vào điện thoại.

Trương Thăng mỉm cười, nhẹ nói:

- Em yêu, ba cái hôn này là hôn chỗ nào của anh vậy?

- Đại lưu manh!

Trịnh Tiểu Lộ cười giòn giã, rồi cúp điện thoại.

Trương Thăng sờ cằm, mỉm cười. Hiện tại xưng hô đã từ "lưu manh" sang "đại lưu manh". Tiếp theo sẽ gọi là gì nhỉ? Thật là hy vọng!

Cóc, cóc! Cửa phòng vang lên hai tiếng gõ, sau đó có người đẩy ra.

Trương Thăng cũng không ngẩng đầu, cũng biết là Chung Khanh. Quách mập và Sở Văn Lâu tiến vào phòng làm việc của hắn thì không bao giờ gõ cửa. Người khác gõ cửa mà thấy hắn không lên tiếng cho phép thì sẽ không đẩy cửa vào. Chỉ có Chung Khanh là làm được điều này thôi.

- Trương tổng, đến giờ cơm trưa rồi.

- Ừ, biết rồi! Chiều nay có việc gì không?

Trương Thăng mỉm cười hỏi.

Chung Khanh mặc một đồ vest công sở màu trắng ngà. Vừa bước vào phòng giống như mang theo một quầng sáng, làm cho hai mắt người ta sáng ngời.

Bộ đồ vest công sở màu trắng, nhưng cổ tình lại là nội y màu đen.

Cô nện gót giày xuống nền gạch, thướt tha bước đến bên cạnh Trương Thăng.

Phụ nữ có thể dùng ngôn ngữ cử chỉ của cơ thể để lộ rõ vẻ đẹp của bản thân. Chung Khanh không nghi ngờ chính là người như vậy. Vòng eo của cô biên độ dong đưa không lớn, chân bước đi nhẹ như mèo. Không khoa trương, nhưng phối hợp cùng một chỗ thì quả thực giống như cơ thể của cô đang nói chuyện.

Con gái, chỉ cần kinh nghiệm một lần thì có thể biến thành phụ nữ. Nhưng nếu muốn trở thành một người phụ nữ thành thực, kêu gọi thì rất nhiều người cũng không thành công lột xác được. Chung Khanh chính là người may mắn trong quá trình lột xác đó.

- Buổi chiều cũng không có chuyện gì quan trọng. Anh cả ngày bận rộn rồi, không khéo sẽ ngã quy đấy. Nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút. Vương Đức Phú khát nợ một trăm sáu mươi ngàn tiền phí trữ kho lạnh. Đã thúc giục mấy lần nhưng chưa thấy trả. Ông ta vừa mới phái người đưa thiệp mời, mời anh thứ năm này đi dự tiệc. Xem ra là muốn kéo dài thời gian. Anh nên chuẩn bị tâm lý.

Trương Thăng gật đầu. Vương Đức Phú là người bỏ sỉ rau quả, nhất thời tài chính khẩn trương là có khả năng. Nếu không cần thiết thì Trương Thăng vẫn muốn bàn bạc riêng tư để nhất tiền nợ chứ không muốn dính đến pháp luật.

Trương Nhị Đản lúc trước buôn bán vẫn thường xuyên cho người ta ký sổ. Đó cũng chính là một trong những lý do Trương Nhị Đản nhanh chóng chiếm được thị trường. Kinh doanh thì không cách nào một là một, hai là hai, hết thầy đều ăn theo quy củ được. Giống như Cổ Cổ Văn vậy, hẳn có thể nói là bí quá hóa liều. Đối với khách hàng của mình cũng vậy, không thể động một chút là lôi nhau ra tòa được. Tránh cho ngày sau gặp lại không ai nhìn ai.

Chung Khanh đến bên cạnh hẳn, cười nhẹ nói:

- Người ta nợ chúng ta, nhưng chúng ta cũng nợ người khác. Chúng ta hiện tại nợ tiền điện. Bên công ty điện lực phái người thúc giục mấy lần rồi.

Trương Thăng cau mày:

- Vốn lưu động của chúng ta rất nhiều, tại sao lại nhất nợ?

Chung Khanh nhún vai:

- Điều này còn phải hỏi anh. Phí cho thuê nhà xưởng và kho lạnh đưa vào hoạt động, kết toán lại, khấu trừ các hạng mục phí tổn hoạt động khác

thì vốn lưu động cũng lên đến mấy triệu đồng. Quản lý Vương phụ trách tài vụ, tôi cũng không biết vì sao anh ta lại vẫn cứ trì trệ không thanh toán.

Công ty thành lập cũng được nửa năm rồi. Trương Thăng ban đầu thông báo tuyển dụng được hơn mười người, đề bạt lên vị trí cán bộ trung tầng. Kế toán Vương Hưng Thịnh do Từ Hải Sinh giới thiệu được thăng lên làm Trưởng phòng tài chính. Còn Chung Khanh thì làm Trưởng phòng Quan hệ khách hàng. Quách mập vẫn là đội trưởng đội bảo an. Tuy nhiên, bởi vì kho lạnh khai trương, công trình được xây dựng thêm, nên số nhân viên được mở rộng lên đến gần hai mươi người.

Trương Thăng vỗ trán, đột nhiên nghĩ tới báo cáo quyết toán các khoản công trình của Vương Hưng Thịnh với hắn. Tiền thiết bị phải thanh toán một khoản lớn. Bởi vì nhà xưởng đầu tiên đã thành công cho thuê, hiện tại hắn lại khí thế ngất trời cho khởi công cái thứ hai, nên khoản chi cũng không nhỏ.

Do khắp khu kinh tế mới đều đang xây dựng. Các đơn vị thi công có tiếng tăm liền trở thành "hàng nóng". Cho nên, tài sản hắn tuy nhiều, nhưng giờ chẳng khác nào thần tài qua cửa. Bó tiền lớn trong tay hắn vẫn không thể tùy ý chi phối.

Hắn gật đầu nói:

- Ủ, việc này tôi biết rồi. Tôi sẽ bàn lại với Sở tổng một chút, có thể mau chóng lấy tiền ra trả. Nếu không thì chị an bài một bữa tiệc, xin bọn họ gia hạn thêm.

- Vâng!

Chung Khanh gật đầu, rồi thuận tay cầm điếu thuốc lá đang hút dở trên miệng hắn, dụi vào gạt tàn, tự nhiên cười nói:

- Được rồi, đi ăn cơm thôi. Anh mà ngã xuống thì bát cơm của tôi cũng khó giữ.

Cô đứng ở trước mặt, Trương Thăng từ trên cao nhìn xuống nhìn thấy rõ bộ ngực của cô. Cho dù không phải là cố ý, nhưng cũng vừa vặn được xem là nhìn trộm. Cô mặc nội y màu đen viền hoa, ôm lấy bộ ngực hoàn mỹ.

Trương Thăng ánh mắt không khỏi ngưng tụ. Chung Khanh mãi cảm chú ý ánh mắt của hắn, lập tức không để lại dấu vết xoay người đi.

Trương Thăng mỉm cười, theo cô bước ra ngoài. Trong khoảng thời gian này, vẫn là do Chung Khanh chiếu cố đến việc ăn uống của hắn. Công tác thì hắn an bài cho Chung Khanh, nhưng thói quen sinh hoạt của hắn thì lại do Chung Khanh tự chủ trương.

Tiếng giày cao gót phát ra thanh âm trong trẻo. Tiết tấu không nhanh không chậm. Chung Khanh tiếp tục báo cáo công việc:

- Tối nay có bữa tiệc. Anh buổi chiều nên nghỉ ngơi thật tốt. Nếu không thì khi uống rượu sẽ đau đầu ngay.

- Tối nay có tiệc à? Với ai vậy?

- Ông chủ Trác của công ty Đức Dương. Ông ta có một số lượng lớn vật liệu xây dựng, không phải là muốn anh tiêu thụ sao?

Trương Thăng giật mình, cười rộ lên:

- Là ông ta à? Quên mất.

Chung Khanh liếc mắt nhìn hắn, nhẹ giọng nhắc nhở:

- Trương tổng, ông ta đã mời anh nhiều lần, xem ra là nóng lòng muốn tiêu thụ hàng. Như vậy thì chúng ta có thể ép giá. Tuy nhiên, hiện tại vật

liệu xây dựng là được mặt hàng tiêu thụ mạnh. Ông ta không cần phải vội vã như vậy. Tôi nghĩ, chúng ta đương nhiên là tận lực mua hàng rẻ, nhưng chất lượng vật liệu xây dựng của ông ta khả năng là không tốt như ông ta đã khoác lác. Chúng ta xây dựng nhà xưởng, nên dùng vật liệu tốt nhất, tuyệt đối không thể qua loa.

Trương Thăng cười, nói:

- Ủ, tôi hiểu rồi.

Hắn cười rộ lên, khoe miệng hơi nhếch, có chút tà đạo. Nhưng hắn lại rất anh tuấn, hai mắt đặc biệt sáng ngời. Nụ cười tà đạo đó hoàn toàn không có cảm giác ganh tỵ, ngược lại lại có chút mỉa mai.

Chung Khanh thấy hắn hiểu ý mình, trong lòng cũng cảm thấy vui.

Bây giờ Trương Thăng hàng ngày đều tiếp xúc thương trường, trở nên thành thục. Giơ tay nhắc chân đều toát lên sự hấp dẫn của một người đàn ông thành công. Rất hấp dẫn!

Chung Khanh làm trợ thủ cho hắn, ban đầu thấy hắn khi gặp phải nan đề thì thường gọi điện thoại hỏi thăm chung quanh, nay dần dần biến thành một người đàn ông có tự tin nên trong lòng cũng có chút vui mừng.

Sức hấp dẫn của người đàn ông không phải nằm ở chỗ đẹp trai hay không, cao hay không, cường tráng hay không, mà chính là ở sự tự tin. Chung Khanh rất thích bộ dạng tính trước kỹ càng của hắn.

Sự vui mừng này không có liên quan gì đến tình yêu nam nữ. Cô hiện tại không có người thân, không có gia đình. Công ty này là nhà của cô. Trương Thăng là sự nghiệp của cô. Tận mắt nhìn thấy Trương Thăng trưởng thành, cũng giống như tận mắt nhìn thấy gốc cây nhỏ trở thành một cây đại thụ che trời. Đó là một cảm giác thành tựu không lời nào diễn tả được.

Cho nên, Chung Khanh đối với Trương Thăng có một loại tình cảm không thể hiểu được. Là tình cảm cấp trên cấp dưới, hay là tình cảm nam nữ, hay là thân tình, ngay cả cô cũng không rõ.

Cõ lẽ trong tiềm thức mỗi người phụ nữ đều cần một người đàn ông mà mình có thể dựa vào. Đương nhiên, cô cũng không ngoại lệ.

Mục tiêu ban đầu của cô là Dương Qua. Sau đó là Từ Hải Sinh. Kết quả, cô chẳng còn gì. Tiếp theo đó là cô đi theo Trương Thăng, và Trương Thăng đã không làm cô thất vọng, đang dần dần trở thành người đàn ông mà cô có thể dựa vào.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Trường Giang Sóng Sau Đè Sóng Trước (1)

Tỉnh thành đặc sắc nhất là vào ban đêm. Nhưng người bình thường thì không cách nào nhận thức được sự phấn khích đó. Khi bóng đêm bao trùm thành phố, vô số đèn nê ông đã bật lên thứ ánh sáng mê ảo của mình.

Bóng đêm là mê ảo. Ngọn đèn là mê ảo. Nhưng mê ảo nhất chính là những người phụ nữ thường lui tới dưới ngọn đèn bóng đêm đấy.

Chỉ cần anh có tiền, hoặc có quyền thì có thể trở thành khách quen trong các tiệm uốn tóc, trung tâm giải trí, hộp đêm, câu lạc bộ tư nhân...được phục vụ như một thượng đế.

Khách sạn quốc tế Phong Hoa nằm cách tòa nhà Thành ủy hai km. Quy mô rất to. Người sáng suốt vừa thấy thì biết ông chủ của nó bối cảnh không tầm thường.

Thiên Trác Tân mở tiệc ở trong này chiều đãi Trương Thăng. Không lâu trước đó, Trương Thăng đã mời người khác, tạo dựng quan hệ cá nhân. Hiện giờ, một số ông chủ lớn cũng phải nịnh bợ hẳn.

Trác Tân là thuộc lớp người làm giàu đầu tiên trong thập niên 80. Sớm hơn Trương Thăng rất nhiều. Lúc kinh doanh thịnh vượng nhất, tài sản của ông ta lên đến mấy chục triệu. Nhưng hai năm qua kinh doanh không được thuận buồm xuôi gió, tài sản bị hao hụt rất nhiều. Hiện giờ không thể không hướng vãn bối cúi đầu.

Trác Tân bực bội gõ bàn, vừa chờ Trương Thăng tới, vừa tính toán tình cảnh của mình. Thật sự không được. Chiếc Mercedes Benz nếu lúc

trước bán thì nhiều ít còn có vốn lưu động. Chiếc Vương công tước trong nhà tuy cũ một chút, nhưng cũng tạm dùng được. Còn cái đám vật liệu xây dựng này chiếm vốn nhiều nhất, nhất định phải mau chóng lấy lại vốn. Nếu không thì sẽ mất cả chì lẫn chài.

Bên cạnh, cô nhân viên thư ký ôm cách tay của ông ta sát bộ ngực của mình, lải nhải nói hôm trước vừa mới nhìn thấy cái nhẫn kim cương xinh đẹp như thế nào, thích như thế nào. Trác Tân nghe thấy nhưng cũng không để trong lòng.

Đàn bà qua tay lão Trác mấy năm qua rất nhiều, nhưng người lưu lại lâu nhất vẫn là cô ả Ninh Khả Nhi này. Nhưng cô ta bất quá chỉ là trang điểm bề mặt cho ông ta thôi. Ninh Khả Nhi cao một mét bảy mốt, da trắng, diện mạo động lòng người. Hơn nữa lại tốt nghiệp khoa tiếng Anh trường đại học Nam Kinh.

Nhưng người phụ nữ này long tham vô đáy. Từ khi bị ông ta cởi quần lót “khai cửa đào nguyên” thì không ngừng yêu cầu này nọ. Ban đầu thì Trác Tân rất yêu thích cô ta, hơn nữa việc kinh doanh cũng như ý, cho nên cái gì cũng là cầu được ước thấy. Muốn quần áo hợp thời trang, son môi đắt tiền, đồng hồ quý báu, túi xách thương hiệu nổi tiếng, di động, nhà ở.... tất cả cần gì cũng có.

Nhưng người phụ nữ này không biết điểm dừng. Lão Trác chỉ cùng cô ta lên giường, xen lẫn tiếng rên rỉ là tiếng năn nỉ, đòi ông ta mua đồ cho mình, khiến cho hứng thú của lão Trác tụt xuống. Hiện giờ kinh doanh ngày càng khó khăn. Ông ta bắt đầu cảm thấy chiếc xe chuyên dụng này “hao xăng” quá.

Hơn nữa, thời gian lâu thì cảm giác mới mẻ cũng không còn. Hứng thú của ông ta cũng giảm tới mức thấp nhất. Gần đây, ông ta ở công ty tìm được một cô gái trẻ tuổi. Tuy nói rằng đám con gái đi theo ông ta phần lớn là vì tiền, nhưng cô bé này vẫn còn trong trắng, vẫn còn có chút then thùng.

Cho nên ông ta rất vừa ý, đang chuẩn bị nhà cô ở Ninh Khả Nhi ra. Thay đổi người khác rồi thì cô ta không còn đòi mua loạn nữa.

- Ông chủ Trác, thật ngại quá, bắt ông chờ lâu rồi.

Trương Thăng vừa vào cửa, liền mỉm cười vươn tay.

Trác Tân vội vàng đứng dậy nghênh đón, vẻ mặt cười nói:

- Ôi chao, Trương tổng, gặp mặt cậu thật không dễ chút nào.

- Đâu dám, tất cả mọi người đều làm kinh doanh, thời gian bận rộn như thế nào thì ông cũng biết mà. Chẳng phân biệt được ngày đêm.

Trương Thăng không kiêu ngạo, không siểm nịnh, tươi cười khá thân thiết. Đối với Trác Tân, hẳn hiểu rõ còn hơn Chung Khanh. Hôm nay đồng ý dự tiệc, là cảm thấy nên tiêu trừ một chút ngạo khí của ông ta, như sư tử vồ thỏ, lộ ra lá bài tẩy.

Hắn tiếp nhận thuốc lá Trác Tân đưa, tiện tay đốt thuốc, nhìn Ninh Khả Nhi rồi cười hỏi:

- Vị này chính là...?

Trác Tân nói:

- Đây là thư ký của tôi, tên là Ninh Khả Nhi. Khả Nhi, nào, mau đến chào Trương tổng. Trương tổng là ông chủ của công ty Bảo Nguyên Hồi Kim, gia tài bạc triệu, tuổi trẻ tài cao.

Từ lúc Trương Thăng bước vào cửa, hai người đàn ông nói chuyện với nhau. Hai cô gái cũng bắt đầu đánh giá đối phương.

Phụ nữ xinh đẹp đối với phụ nữ xinh đẹp, bất kể tướng mạo, dáng người, khí chất đều khá ưa thích. Nhưng các cô khi đánh giá nhau vài lần,

Chung Khanh liền dường như không có việc gì, dời ánh mắt đi, có vẻ như không xem cô là đối thủ của mình. Ninh Khả Nhi có chút tức giận, vừa nghe ông chủ giới thiệu đã vội vàng thay bằng gương mặt cười, ngọt ngào hướng sang Trương Thăng.

Ninh Khả Nhi đã theo lão Trác vài năm, công việc chủ yếu là cùng ông ta đi xã giao. Những cán bộ chính phủ cũng đã gặp qua, những ông chủ lớn gia tài hàng tỷ cũng đã gặp qua, uống hơn ba ngàn chai rượu, hơn một ngàn món ăn cực phẩm cũng có, lời nói cử chỉ tất nhiên là thoải mái.

- Trương tổng, chào anh. Em là Ninh Khả Nhi, mong anh chiếu cố nhiều hơn.

Ninh Khả Nhi nắm tay Trương Thăng, hướng hẳn tự nhiên cười nói, ánh mắt quyến rũ mê người.

Trương Thăng thản nhiên cười, nói với Trác Tân:

- Ông chủ Trác, Khả Nhi tiêu thư phong thái thật hơn người, khiến cho người ta phải hâm mộ.

Trác Tân cười rộ lên, liếc mắt nhìn Chung Khanh, vẻ mặt khó nén sự kinh diễm:

- Chung tiểu thư đây mới là làm cho phải giật nảy người.

Ông ta mấy phen đi mời Trương Thăng nên cũng quen biết với Chung Khanh, cho nên mới biết tên của cô.

Chung Khanh hiểu được ý tứ trong đó, có chút chán ghét mà cau mày.

Cô hiện tại làm việc không biết ngày đêm, chưa từng có một câu oán hận chính là hy vọng có thể dùng hành động thực tế để chứng minh năng lực của mình, chứng minh mình không phải là một người phụ nữ chỉ biết

dựa vào đàn ông. Cho nên cô đặc biệt phản cảm với những người hiểu lầm chức vị của cô là do quan hệ với đàn ông có quyền thế mới có được.

Nhưng ở thời đại này, trong mắt đa số người, nữ thư ký cùng với những gì ám muội là không thể tách rời. Nếu như là nữ thư ký xinh đẹp, vậy thì cùng với danh hiệu “tình nhân” cứ như chị em cùng một mẹ sinh ra. Cô cũng không thể biện giải được một Trưởng phòng Quan hệ công chúng với nữ thư ký khác nhau như thế nào, vì thế cũng chẳng buồn lên tiếng.

Trương Thăng và Trác Tân khách sáo vài câu. Bốn người đồng loạt ngồi xuống. Nhân viên phục vụ đưa thực đơn lên, bắt đầu bữa tiệc.

Trác Tân là người kinh doanh vật liệu xây dựng. Trước mắt trong kho vẫn còn đang tồn đọng một số lượng vật liệu kém chất lượng. Nếu cứ để mãi thì tình thế đối với ông ta rất bất lợi.

Kỳ thật, mấy năm trước, lão Trác kinh doanh vô cùng như ý. Ở thương trường lịch lãm nhiều năm, ông ta tất nhiên cũng có được quan niệm kinh doanh của riêng mình. Muốn mua rẻ thì phải tìm công ty tư nhân. Muốn bán được nhiều tiền thì nhất định phải tìm doanh nghiệp nhà nước.

Muốn tiến hành mua bán với doanh nghiệp nhà nước thì chỉ cần tìm người phụ trách đơn vị. Vậy thì thiếu hàng hay mất hàng, hàng dờm thì cũng không thành vấn đề. Giao hàng muộn hai ba ngày cũng không thành vấn đề. Khi kết toán phải chi phí nhiều cho việc chuyên chở thì lại càng không thành vấn đề.

Người thích tiền thì có thể dùng tiền để đánh bại người đó. Người không thích tiền thì đưa đàn bà cho hẳn. Nếu người không thích sắc, thì có thể sắp xếp cho con gái ông ta ra nước ngoài du học. lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước vừa không thích tiền, không thích sắc lại không thích con mình du học thì lão Trác trước giờ chưa từng gặp qua.

Nhưng một hai năm gần đây, việc kinh doanh của ông ta liên tiếp xuất hiện sai lầm, bồi thường không ít tiền. Lần này nhập một đồng vật liệu xây dựng, chính là muốn tận dụng cơ hội khắp nơi đang xây dựng, hung hăng kiếm một mớ. Cho nên đã dồn gần hết tài chính của mình để nhập hàng.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Trường Giang Sóng Sau Đè Sóng Trước (2)

Nhưng trời có nắng mưa thất thường. Hàng này vừa đến thì xuất hiện chuyện lớn. Sân vận động thành phố Đông Phong vừa mới xây dựng thì bị sụp đổ. Thép xi măng lổn nga lổn ngổn. May mắn mà lúc ấy không có trận thi đấu nào diễn ra, nếu không thì chỉ sợ sẽ trở thành một sự cố lớn chấn động “thiên hạ”.

Những nhân viên có liên quan bị xử lý thì không cần phải nói. Tác dụng phụ của chuyện này chính là nghiêm khắc trong vấn đề xây dựng. Trong lúc nhất thời, những công trình kém chất lượng thần hồn nát thần tính, không có người nào dám to gan lớn mật đờ đầu mạo hiểm mua vật liệu xây dựng kém chất lượng của ông ta.

Đến lúc này, hết thầy đều bị đảo ngược. Xí nghiệp quốc doanh buôn bán không được, ngược lại xí nghiệp tư nhân lại được. Ông chủ tư nhân muốn đạt được đều là lợi ích cá nhân. Ông ta dám bán vật liệu xây dựng kém chất lượng thì tất nhiên cũng có người dám mua. Trước mắt ngoại trừ Trương Thăng, không ai có thể nuốt trôi số lượng lớn như vậy.

Lão Trác hôm nay chính là muốn hạ cánh cửa nàg của Trương Thăng, muốn Trương Thăng ăn hết hàng của mình. Nếu không, ông ta sẽ mất cả chì lẫn chài.

Vì thế, lão Trác mới là người có địa vị cao lại đi đầu hàng người có địa vị thấp, mời Trương Thăng dự tiệc nói chuyện làm ăn. Vì muốn đánh hạ cánh cửa Trương Thăng này, ông ta không tiếc bỏ ra điều gì, liên hệ thuê

ngay một em tóc vàng mắt xanh người Nga của một đoàn vũ đạo nước ngoài.

Giá cho một đêm là bảy ngàn nhân dân tệ, lão Trác ánh mắt không nháy đáp ứng ngay. Điều kiện chỉ có một: Bất kể thế nào cũng phải làm hài lòng vị khách của ông ta.

Trác Tân dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng mới có được cơ nghiệp như ngày hôm nay. Những người ngã xuống trên con đường thành công của ông ta cũng nhiều. Từ một người chỉ dám ăn một hộp cơm một ngày đến một phú hào tiêu tiền như nước. Từ một người gia tài bạc triệu trở thành một kẻ ăn mày. Luân hồi như vậy thật sự là tàn khốc. Nhân sinh không phải là một câu chuyện cổ tích. Một khi ngã xuống, đông sơn tái khởi nói dễ hơn làm. Ông ta không muốn trở thành một trong số đó và Trương Thăng đã trở thành cây cỏ cứu mạng ông ta.

Lão Trác một bên mời rượu, một bên quan sát vẻ mặt và động tác của Trương Thăng, phỏng đoán tâm trạng của hắn để trong thời điểm thích hợp đưa ra đề nghị mua bán. Thư ký Ninh Khả Nhi của ông ta rất đủ tư cách, khéo léo mỉm cười, khuôn mặt rạng rỡ mà phục vụ Trương Thăng. Trong lúc nhất thời, thấy hai người nói chuyện với nhau, Trác Tân nghĩ muốn chen vào cũng khó.

“Trương tổng chắc thích Khả Nhi hơn“. Lão Trác thầm nghĩ trong lòng: “Nếu không thì đem Khả Nhi cho cậu ta sử dụng cũng được?”

Nghĩ như vậy, mặt ông ta hơi nóng lên. Tuy nói rằng hiện tại ông ta bắt đầu cảm thấy chán Khả Nhi, nhưng là một người đàn ông tham lam, cho dù cái mà mình tính vứt cũng không muốn chia xẻ cho ai.

Nhưng tình huống như vậy thì không thể không cúi đầu. Lão Trác xấu hổ nghĩ: “Thôi thì cứ kệ đi! Đồng thời mang luôn cô ả tóc vàng mắt xanh

người Nga mà mình bỏ giá tiền cao ra, còn kém Khả Nhi sao? Chỉ cần Trương Thăng mua hàng của mình thì cho nó hai người cũng không sao“.

Một hình ảnh quen thuộc lại xuất hiện trước mắt.

Trương Thăng híp mắt, sương khói lượn lờ trước mắt, bên tai là tiếng nhạc du dương như nước. Hết thấy đều đã từng xuất hiện trước mặt hẳn. Chẳng qua khi đó, hẳn là có việc cầu người, phải nịnh bợ một đám thôn quan.

Trác Tân cười ha hả:

- Việc buôn bán phải nói đến chữ tín. Lão Trác tôi lăn lộn trong xã hội nhiều năm như vậy, điểm danh dự ấy là phải có. Về chất lượng vật liệu xây dựng thì cậu cứ yên tâm, nhất định sẽ khiến cậu hài lòng.

Trương Thăng uống không nhiều lắm, ánh mắt vẫn còn rất tinh, cũng không bị lời nói của Trác Tân đả động. Hẳn từ chối cho ý kiến:

- Ông chủ Trác, tôi hiện tại xây dựng rất nhiều, đích thật là rất cần vật liệu xây dựng. Hơn nữa, bởi vì tài chính khẩn trương nên cần những vật liệu giá rẻ một chút. Tuy nhiên, từ lúc sân vận động Đông Phong xảy ra chuyện, hiện tại kiểm soát tương đối gắt gao. Còn chất lượng mà anh nói, haha, tôi thấy vẫn nên tận mắt nhìn thấy thì tốt hơn.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Trác Tân cười, trong lòng liên tiếp nảy sinh ý kiến treo đầu dê bán thịt chó.

Ông ta thân thiết ôm bả vai Trương Thăng, ám muội nói:

- Chú Trương, tối nay tôi cố ý an bài cho chú một tiết mục thật thú vị. Cô ấy tối nay có buổi biểu diễn ở đây. Khi nào chấm dứt thì sẽ sang. Nữ

thư ký của cậu không ngại chứ? Có muốn chở cô ấy về trước hay không?

Trương Thăng như cười như không, nói:

- Cô ấy à? Không sao đâu.

Trác Tân ngẫm hiểu, mối quan hệ giữa Trương Thăng và Chung Khanh chỉ sợ chẳng khác gì quan hệ của mình và Khả Nhi. Nói chuyện liên không e dè nữa:

- Haha, chú em Trương đúng là có ánh mắt rất tốt, biết chọn một cực phẩm. Tuy nhiên, ông anh đây hôm nay giới thiệu cho cậu không phải là hàng bình thường nhé.

Trương Thăng liếc mắt nhìn ông ta, bất động thanh sắc hỏi:

- Diễn viên?

Trác Tân cười, vỗ vai của hắn nói:

- Ừ, là diễn viên múa, thân thể mềm dẻo vô cùng. Có động tác khó nào làm khó được cô ấy chứ? Hơn nữa...

Ông ta ghé sát tai Trương Thăng cười trộm nói:

- Lại là một cô gái Nga. Đàn bà ở đó rất lợi hại. Đừng nhìn cậu còn trẻ, trải qua một đêm, chưa chắc ngày mai cậu đi nổi, cho dù cậu là người có bản lĩnh. Haha, chú em, tối nay đừng làm mất mặt đàn ông Trung Quốc chúng ta nhé.

Ninh Khả Nhi thấy hai người kề tai nói nhỏ, thì liền nắm lấy cánh tay Trương Thăng, dựa vào người hắn, nũng nịu nói:

- Trương tổng đang nói thầm gì với ông chủ của em đấy?

Trương Thăng cười, nâng ly nói:

- Ồ, không có việc gì. Ông chủ Trác chỉ nói chuyện công việc, nói ông gầy dựng sự nghiệp là một phen nước mắt, thật không dễ dàng. Nào, Ninh tiểu thư, chúng ta vì thành công của ông chủ Trác ngày hôm nay mà cạn một ly.

Ninh Khả Nhi tự nhiên cười nói, rồi giơ ly cụng với hấn một cái.

- Ninh tiểu thư thật là hào sảng. Thực có hào khí của phụ nữ phương Bắc chúng ta.

Trương Thăng cười ha hả nói.

Trác Tân rên sất khi còn nóng nói:

- Trương tổng, về giá vật liệu xây dựng...

Trương Thăng thấy Ninh tiểu thư nâng ly thì mình cũng nâng ly. Trác Tân thấy thế thì cũng đành nín lại, chờ Trương Thăng uống rượu xong thì mới nói tiếp:

- Chú em Trương, chú xem giá tiền này....

Trương Thăng nhẹ nhàng vỗ đùi nói:

- Ông chủ Trác, anh đừng thấy tôi hiện nay giàu có, thật sự là chỗ tiêu tiền thật sự nhiều lắm. Tôi nếu mua số hàng này thì một lần không thể trả hết được.

- Được, được, cứ phân tiền ra mà trả. Điều này có thể tiếp nhận. Còn về giá...

Ông ta vừa mới nói tới đây, Ninh Khả Nhi lại nói câu gì, Trương Thăng liền nghiêng lỗ tai lắng nghe. Nhìn tư thế, toàn bộ bả vai đều chạm

tới bộ ngực ba đào mãnh liệt của Ninh Khả Nhi. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Trác Tân không khỏi tức giận. Nhưng khi Trương Thăng cười tủm tỉm quay đầu lại, mặt của ông ta lập tức thay đổi.

Ông ta thấy Trương Thăng hôm nay không có ý định bàn chuyện mua bán thì trong lòng càng thêm lo lắng. Mắt thấy Trương Thăng và Ninh Khả Nhi vui vẻ, ông ta quyết định chắc chắn, vỗ vai Trương Thăng, thì thầm nói:

- Chú em, xem ra chú rất có ý với Khả Nhi nha. Nếu chú không chịu nổi đàn bà ngoại quốc thì ông anh sẽ cho chú mượn Khả Nhi, cho chú được tận hưởng, như thế nào?

Trương Thăng vừa nghe, vội vàng xoa tay:

- A, đừng, đừng. Quân tử không đoạt sở thích của người khác.

Ông chủ Trác hào sảng nói:

- Lời này sai rồi, cái gọi là huynh đệ như tay chân, vợ con như quần áo, hưởng chi là bồ nhí. Chú nếu thích, ông anh đây sẽ cho chú mượn Khả Nhi vài ngày. Khi nào chán thì trả lại.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Sóng Vô Bờ

Trương Thăng còn chưa mở miệng, Ninh Khả Nhi mơ hồ nghe được tên của cô ta, lập tức hứng thú dạt dào tiếp cận lại, quyến rũ nói:

- Hai người đang nói xấu gì em đấy?

Trác Tân cười nói::

- Làm sao mà nói xấu em chứ? Trương tổng nói, ở với em rất thoải mái, nếu có thời gian sẽ dẫn em đến Hongkong bảy ngày, em có muốn đi không?

Ninh Khả Nhi nhảy lên nói:

- Thật là tốt quá! Em còn chưa tới Hongkong bao giờ. Trương tổng, có thật như vậy hay không?

Trương Thăng trong mắt hiện lên một tia buồn cười. Hắn ngẩng đầu nhìn Chung Khanh. Chung Khanh nghe được hai người nói chuyện, rồi thấy Trương Thăng nhìn mình, thì liền cầm ly lên, giận dỗi uống một hơi cạn sạch.

Trương Thăng mỉm cười, hướng cô giơ ly lên, sau đó hớp một ngụm rượu, giống như là đang mời rượu cô vậy.

Trương Thăng gõ gõ tàn thuốc, lúc này mới hướng Ninh Khả Nhi nói cho có lệ:

- Được, về sau nếu có cơ hội tôi sẽ dẫn Ninh tiểu thư đi chơi.

Hắn quay lại nói với Trác Tân:

- Lão Trác sẽ không luyến tiếc chứ?

Trác Tân vội vàng nói:

- Không có gì, đương nhiên là không rồi. Các người đều là người trẻ tuổi. Haha, nếu quen mặt rồi thì tốt chứ sao.

Ông ta tiến sát Trương Thăng, cười nhẹ nói:

- Ông em, Khả Nhi rất biết hầu hạ đấy. Cậu cứ thử qua rồi sẽ biết. Hahah, mọi việc đều thuận lợi. Nhân gian đầy chuyện vui.

Trương Thăng ngẩn ra.

Ông chủ Trác liếc nhìn Chung Khanh. Trương Thăng lúc này mới bình tĩnh. Trương Thăng đối với cấp dưới của mình vẫn rất tôn trọng. Không muốn đem cô trở thành đối tượng vui đùa, cho nên chỉ cười không nói.

Ông chủ Trác năm lần bảy lượt nhắc tới phương diện làm ăn nhưng đều bị Trương Thăng bắt âm bất dương lái sang chuyện khác. Hiện giờ bản thân cũng đã đáp ứng thư ký của mình lên giường với hắn, chứng tỏ là đã đến cửa ải cuối cùng, muốn dùng chủ đề phụ nữ để khơi dậy bản tính đàn ông, cuối cùng đạt được mục đích. Không ngờ Trương Thăng lại chẳng tỏ thái độ gì, khiến ly rượu này của ông ta thật sự không biết uống như thế nào.

Ông chủ Trác bất đắc dĩ, đành phải nói thẳng:

- Trương tổng, cậu xem, giá cả số vật liệu xây dựng này chúng ta không cần đại khái định trước làm gì. Chi tiết thì sẽ thương lượng lại sau.

Trương Thăng thấy ông ta đã không nén được sự nôn nóng, lúc này mới nói:

- Cũng tốt, vậy trước tiên chúng ta nói về chuyện này. Ông chủ Trác muốn lấy giá bao nhiêu cho lô hàng này?

Trác Tân trong lòng nhảy dựng, vội vàng nói:

- Vật liệu xây dựng bây giờ đang hút hàng. Nếu chú em Trương đồng ý nhập hàng từ chỗ tôi thì chúng ta cũng không cần tính toán. Tổng giá trị tôi lấy thấp hơn so với thị trường một phần năm. Thế nào?

Bởi vì xảy ra sự kiện Đông Phong, hiện tại, vật liệu xây dựng và thị trường xây dựng kiểm tra rất nghiêm khắc. Đại đa số vật liệu xây dựng không có nguồn gốc rõ ràng đều giảm giá. Hiện giờ giá cả đã cực kỳ rẻ. Trác Tân lúc này hạ giá xuống một phần, cũng có thể xem như là đại xuất huyết rồi.

Trương Thăng trầm ngâm một chút, lắc đầu nói:

- Ông chủ Trác, vẫn còn cao.

Trác Tân ngẩn ra, khẽ cắn môi, rất đau lòng mà vươn hai ngón tay:

- Như vậy, thấp hơn hai phần so với thị trường, như thế nào?

Trương Thăng không chút nghĩ ngợi, lại một lần nữa lắc đầu khiến Trác Tân giật mình. Lần này, ông ta thừa dịp khu kinh tế xây dựng mà kiếm ăn một phen, nhưng sau khi sự kiện sân vận động xảy ra, giá vật liệu giảm xuống chóng mặt. Ông ta hạ xuống hai phần, trừ đi mọi chi phí chuyên chở và bảo quản, ông ta chẳng còn lời đồng nào. Không thể tưởng tượng được Trương Thăng còn không hài lòng.

Ngưng lại chốc lát, ông ta mới hỏi dò:

- Như vậy, ý của cậu là gì?

Trương Thăng cười nói:

- Ông chủ Trác, tôi không có thói quen cò kè mặc cả. Cho nên chúng ta cứ công bằng mà nói chuyện. Số hàng này tôi mặc kệ anh định giá bao nhiêu, tôi toàn bộ bao hết, giá là ba phần, như thế nào?

Ông chủ Trác nghe xong, mông đít giống như có đạn bắn, nhảy dựng lên nói:

- Ba phần? Cậu có phải nói ngược không? Còn lại bảy phần.

Trương Thăng cười híp mắt, thản nhiên nói:

- Không sai, tôi nói rõ là ba phần. Ba phần mười, ba mươi phần trăm.

Ông chủ Trác sắc mặt đại biến, nén giận nói:

- Trương tổng, cậu đang đùa à? Hơi có chút không được thành ý. Ép giá như vậy, căn bản là không đáng tin cậy.

Chung Khanh cũng ngẩng đầu, giật mình nhìn Trương Thăng. Ép giá đến 30%, không hề có chuyện làm ăn kiểu như vậy. Trả giá chẳng khác nào bọn bán hàng rong. Bọn họ ra giá cắt cổ, còn thương nhân thì không như vậy. Mới mở miệng liền ra giá bảy phần. Đây căn bản là không có khả năng.

Trương Thăng cười nói:

- Ông chủ Trác kích động làm gì. Giá này không đáng tin cậy sao? Không cần thiết. Ông chủ Trác, anh có biết, từ sau khi sân vận động Đông Phong gặp chuyện không may, hiện tại vật liệu xây dựng bị quản rất nghiêm. Bất động sản cũng vậy. Xí nghiệp xây dựng ai mà dám dùng vật liệu của anh. Nếu lỡ trúng vật liệu kém chất lượng thì phải rơi đầu đấy.

Hắn lại vỗ ngực ngạo nghễ nói:

- Nhưng tôi dám bao hết toàn bộ. Tuy nhiên, ông chủ Trác, tôi đây chính là che chắn, gió hiểm này tất cả đều do tôi gánh chịu. Phiêu lưu mà không có tiền lời thì ai mà đồng ý mạo hiểm chứ?

Trác Tân sắc mặt tím lại, tức giận nói:

- Nào có giá nào mà giảm xuống ba phần chứ? Chú em Trương, kinh doanh không có làm như vậy.

Trương Thăng Lã Vọng buông cần, giả thần giả quỷ, thản nhiên cười nói:

- Ông chủ Trác, tôi cũng không phải là ép mua ép bán. Anh nếu cảm thấy không thích hợp thì không bán thôi. Đồ này của anh tôi còn có thể cướp đi sao?

Chung Khanh mặc dù cảm thấy ông chủ của mình ép giá quá gắt, trên cơ bản là không có khả năng, nhưng hắn đã mở miệng thì cô phải tận lực ủng hộ. Vì thế dụi dàng cười:

- Ông chủ Trác, anh muốn làm ăn vụn vặt thì tôi tin rằng số vật liệu này của anh cũng có thể bán đi. Nhưng cũng không biết là chuyện của ngày tháng năm nào.

Hơn nữa, đến lúc đó, giá cả lại càng giảm xuống. Một số thứ chỉ có tác dụng trong một thời gian ngắn thì không cần phải nói. Xi măng, sơn, vật chống cháy, vật cách nhiệt, vôi, thạch cao những thứ này lúc đó còn có thể bán sao?

Trác Tân muốn khóc, run giọng nói:

- Chú em, hai người không cần kẻ xướng người họa. Tôi có nhảy lầu cũng không thể chấp nhận cái giá như vậy.

Trương Thăng thản nhiên nói:

- Ông chủ Trác, bất kể là kinh doanh hay là luận tuổi, tôi đều là văn bối của anh. Có một số việc không cần tôi dạy cho anh. Việc buôn bán chính là có lời có lỗ, có phiếu lưu thì phải gánh. Nếu không thì còn ai dám đi kinh doanh nữa. Tôi ra giá này là vì tôi cảm thấy mình đang gánh mạo hiểm. Giá cả có thể miễn cưỡng chấp nhận và anh cũng có thể lựa chọn không bán.

Trương Thăng lời nói tuy rằng khách khí, nhưng ngôn ngữ mơ hồ có ý sát phạt. Ông chủ Trác nghe xong, khuôn mặt ảm đạm, cả người giống như quả bóng cao su xìu xuống. Ông ta dựa lưng vào ghế, rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa.

Trương Thăng tinh thần hăng hái, tiếp tục nói:

- Ông chủ Trác, đã từng có một vị tiền bối trong thương giới nói cho tôi biết, việc kinh doanh phải có dũng khí của một tráng sĩ. Một khi phát hiện sai lầm thì sẽ đúng lúc mà sửa. Chứ không thể ôm tâm lý may mắn đi theo được. Anh có thể gãy dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng mới có cục diện như ngày hôm nay. Cuộc làm ăn này không đến nỗi mất cả chì lẫn chài. Chẳng lẽ dũng khí vật lộn một lần cũng không có?

Hắn đứng lên, thản nhiên nói:

- Như vậy đi, anh cứ suy nghĩ cho thật kỹ. Tôi chờ anh ba ngày. Sau ba ngày mà không có tin tức thì tôi nhập hàng từ chỗ khác. Giá có thể cao hơn so với anh, nhưng ít nhất không có phiếu lưu lớn như vậy. Chuyện phiếu lưu mà giá cả lại chẳng hấp dẫn, tin rằng ông chủ Trác anh cũng sẽ không làm.

Trương Thăng nói xong, gật đầu chào Ninh Khả Nhi, chuẩn bị xoay người bước ra cửa, Trác Tân vội vàng đứng lên gọi:

- Trương tổng!

Trương Thăng dừng bước, Trác Tân há miệng thở dốc, một câu cũng không nói nên lời. Ông ta vươn tay, chậm rãi lùi về, cả người ngồi phịch xuống ghế. Trương Thăng sửa lại vạt áo, thản nhiên bước ra khỏi phòng. Chung Khanh thấy thế, vội vàng cầm bóp đi theo.

Trác Tân tim nhảy loạn, hai mắt lờn ra giống như mắt ếch.

-Ông chủ...

Ninh Khả Nhi đôi mắt quẩn rũ, bổ nhào vào bên cạnh Trác Tân như con thỏ nhỏ.

Bịch! Một chén rượu bị quăng xuống đất, khiến Ninh Khả Nhi sợ tới mức tim lập tức nhảy dựng lên.

-Cút, cút ra ngoài mau!

Trác Tân khàn giọng quát.

Ninh Khả Nhi nhút nhát nói

- Ông chủ.

- Cút ra ngoài, để yên cho tôi.

Ninh Khả Nhi thấy ông ta tức giận, lúc này mới lén lút bước ra ngoài.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Nước Mắt Hồng Nhan

- Trương tổng, tôi cảm thấy anh không nên mua số hàng này.

Ở bãi đậu xe, Chung Khanh nhìn Trương Thăng, thẳng thắn nói.

- Vì sao? Ép giá đến ba phần lận. Cũng tìm không được hàng rẻ như vậy đâu.

Trương Thăng xoay xoay chìa khóa xe ở ngón trỏ, nhìn bộ dạng nghiêm túc lạ thường của Chung Khanh, cảm thấy rất thú vị.

Chung Khanh hơi nghiêng đầu, suy tư nói:

- Tôi thấy anh giảm giá đến ba phần thì đã cảm thấy cuộc làm ăn này không cần đàm phán nữa. Nhưng nhìn vẻ mặt khả nghi của ông ta, xem ra số hàng này của ông ta không phải có được bằng con đường bình thường. Quy cách không phải là không phù hợp tiêu chuẩn mà làm hoàn toàn không phù hợp tiêu chuẩn, căn bản chỉ là một đám vật liệu xây dựng kém chất lượng. Đường kính, độ dày của thép, chất lượng xi măng đều liên quan đến độ an toàn trong xây dựng. Nếu như xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?

Trương Thăng cười, tiếp tục dùng ánh mắt thú vị nhìn cô.

Chung Khanh thấy hẳn không cho là đúng, thì cố gắng thuyết phục:

- Trương tổng, công ty của chúng ta hiện tại tài chính khá khẩn trương, nhưng triển vọng lại vô cùng tốt. Anh không thể ham lợi ích trước mắt mà tự hủy tiền đồ của mình. Xây dựng nhà giống như là một quả bom nổ chậm,

không biết khi nào sẽ chôn vùi sự nghiệp của anh. Sân vận động Đông Phong chính là vết xe đổ đấy.

Chìa khóa xe trong tay Trương Thăng tiếp tục quay vòng, cười dài nhìn cô, bày ra vẻ mặt chẳng thèm để ý. Chung Khanh tức giận tới mức dậm chân, cáu giận nói:

- Tôi nói nhiều như vậy, rốt cuộc là anh có hiểu hay không?

Trương Thăng trong lòng bỗng dưng dâng lên một cỗ nước ấm. Hắn cố gắng đè nén cảm tình, nghiêng đầu cười hỏi:

- Nếu tôi kiên trì mua số hàng này thì sao?

Chung Khanh cau mày, mở to mắt nhìn, tròng mắt hơi đỏ lên.

Nhìn ánh mắt sâu xa của Trương Thăng, Chung Khanh cảm nhận được đó là ánh mắt khiêu khích. Cô cắn môi, gằn từng chữ:

- Nếu anh muốn kiên trì mua số hàng như vậy để xây dựng nhà thì tôi sẽ đi tố giác anh.

Trương Thăng mỉm cười nói:

- Tố giác tôi?

Chung Khanh hơi gật đầu, quật cường nhìn thẳng hắn, hai má ửng hồng. Trương Thăng nhìn cảnh tượng như vậy, không khỏi có chút ngần ngại.

Hắn vốn dĩ chỉ muốn đùa Chung Khanh một chút, nhưng không thể tưởng cô lại nói ra những lời như vậy. Nhất thời trong lòng hỉ nộ khó phân biệt, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Hai người giăng co, đứng trong gió đêm. Rất lâu sau, ánh mắt Chung Khanh dần dần dâng lên một màn sương.

Trương Thăng thấy mắt cô ngấn lệ, một cảm giác cảm động không hiểu dâng lên trong lòng hẳn. Hẳn không tự chủ được, nhẹ nhàng nắm tay Chung Khanh. Tay của cô lạnh như ngọc, mềm mại nhẵn nhụi.

Trương Thăng bất đắc dĩ nói:

- Cô đấy, tôi chỉ đùa một chút thôi mà, cô làm gì mà kích động vậy? Chất lượng xi măng không đủ, đường kính của thép không đủ thì xây không được nhà xưởng, nhà ở lớn, nhưng có thể xây kho lạnh loại nhỏ, hoặc trại chăn nuôi thủy sản. Để áp dụng như vậy, tại sao chúng ta lại không làm?

-Sao?

Chung Khanh vừa nghe vậy, vội vàng hít mũi một cái, mở to con mắt. Nhưng ánh mắt vẫn còn đọng nước. Cô nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt, khẩn trương hỏi:

- Xây dựng kho lạnh loại nhỏ và trại thủy sản sao?

- Đúng vậy!

Trương Thăng vui vẻ cười rộ lên:

- Kho lạnh cất giữ của chúng ta đã bão hòa rồi. Nếu không khuếch trương quy mô thì chẳng khác nào tuột mất thời cơ buôn bán? Tôi đã cẩn thận tìm hiểu về phương diện xây dựng kho bên ngoài cỡ trung, phát hiện loại xi măng cùng kết cấu giàn giáo chúng ta dùng trước đây phí tổn quá lớn.

Hiện tại đang có một phương pháp tiên tiến, thích hợp để xây dựng kho lạnh loại nhỏ. Chính là dùng tấm thép màu có bọt biển để xây dựng kho lạnh, phí tổn chỉ bằng một nửa của kết cấu bê tông. Hơn nữa, bất cứ lúc nào giải phóng mặt bằng cũng có thể xây dựng lại.

Vật liệu xây dựng của ông chủ Trác không xây dựng được nhà xưởng và nhà cao tầng, nhưng xây dựng kho lạnh cỡ trung và trại chăn nuôi thủy sản thì dư dả. Lợi dụng phương pháp như vậy, chúng ta có thể nhanh chóng xây dựng một số kho lạnh tạm thời. Đồng thời, bởi vì là kho lạnh nhỏ, phí tổn thấp, nên có thể linh hoạt thị trường cần. Cất giữ hoa quả, dược phẩm, trà, rau quả kháng định là sẽ được hoan nghênh.

Ngoài ra, chợ bán sỉ thủy sản cũng có thể bắt đầu xây dựng rồi. Tất cả đều cần vật liệu xây dựng. Hơn nữa, cả ngày đều chứa mùi tanh của cá, nước bẩn và chất thải của cá, vậy thì dùng vật liệu xây dựng chất lượng tốt làm gì? Chúng ta hiện tại đang cần tiền cần hàng. Ông chủ Trác lại tự mình đưa đến cửa, cuộc mua bán này làm sao có thể bỏ qua.

Chung Khanh giờ mới hiểu được, cô vừa tức vừa xấu hổ, dậm chân một cái, cả giận nói:

- Anh... chuyện như vậy vì sao anh lại không nói với tôi trước?

Trương Thăng trợn mắt bất đắc dĩ, nói:

- Tôi nào biết được nhân viên mà tôi thuê còn muốn đi kiện tôi chứ.

Chung Khanh mặt lập tức đỏ lên.

Trương Thăng cười nói:

- Được rồi, lần tới nếu gặp chuyện như vậy, tôi sẽ thông báo cho cô trước.

Trương Thăng tay rời đi, nhưng dư âm vẫn còn đọng lại. Chung Khanh tim đập, xấu hổ nói xin lỗi:

- Vâng, là tôi lập trường không đúng. Anh là ông chủ, không cần cần phải đem kế hoạch kinh doanh nói cho tôi nghe.

Trương Thăng đi đến trước cửa xe, vừa mới mở cửa, nghe nói như thế thì quay đầu lại cười nói:

- Ai nói không cần phải? Tôi phát giác, năng lực của cô không thể dừng lại ở mức độ thư ký và quan hệ công chúng. Trước kia chỉ là chưa ai khai thác mà thôi. Khi nào công ty ổn định lại, tôi sẽ ủy quyền cho cô quản lý kho lạnh hoặc chợ thủy sản bán sỉ, làm quản đốc.

Công ty Bảo Nguyên Hồi Kim phạm vi kinh doanh khá rộng. Cho nên kho lạnh và nhà máy cấp dưới của công ty được thành lập, thuộc loại hình công ty con. Điều này là để tránh người ta coi thường doanh nghiệp của mình. Vì từ một kho lạnh thì không thể phỏng đoán quy mô của toàn bộ xí nghiệp.

Bởi vì nguyên nhân lợi ích, ông chủ doanh nghiệp tư nhân khi gây dựng sự nghiệp phần lớn đều có hùng tâm, hy vọng sự nghiệp của mình sẽ càng ngày càng lớn. Trương Thăng cũng không ngoại lệ. Cho nên hẳn chẳng những tán thành loại hình này mà còn rất thích. Chợ bán sỉ thủy sản sau khi được xây dựng vẫn tính toán biến thành hình thức nhà máy.

Chung Khanh vừa nghe thì vừa mừng vừa sợ. Đây không chỉ là Trương Thăng tin nhiệm cô, mà còn giúp cô rửa sạch nỗi nhục ngày xưa. Cho cô một cơ hội tự lập. Cô đang muốn hỏi Trương Thăng tỉ mỉ một chút thì tiếng giày cao gót vang lên. Chung Khanh quay đầu lại, chỉ thấy Ninh Khả Nhi đang đuổi theo, từ xa kêu lên:

- Trương tổng...

Chung Khanh vừa nhìn thấy cô không khỏi nhăn mặt lại. Trực giác cho cô biết, Trương Thăng và Trác Tân bàn chuyện giá cả như vậy, tất nhiên là còn nội tình mà mình chưa biết. Mà chìa khóa cởi bỏ hết thảy chính là người phụ nữ đang chạy vội đến đây.

Cô theo bản năng mà lui lại một bước, nhường vị trí cho Ninh Khả Nhi.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Câu Cá

Ninh Khả Nhi như con chim khách vui vẻ bay nhảy bên người Trương Thăng, cười quyến rũ nói:

-Khí thế đàm phán của Trương tổng thật sắc bén, lão Trác bị đè bẹp rồi!

Trương Thăng thân nhiên cười, lấy từ trong túi một tờ chi phiếu, đưa cho cô, Ninh Khả Nhi vừa nhìn thấy, lập tức nhướn mày vui vẻ:

-Cảm ơn Trương tổng, Trương tổng đúng là hào phóng.

Nói xong đưa hai tay ra, giống như muốn ôm hôn Trương Thăng vậy.

Trương Thăng nhẹ nhàng đưa tay lên, ngăn cản hành động thân thiết của cô:

-Đây là thứ cô nên được nhận, tôi còn phải về công ty, còn nữa kia, khi nào mọi chuyện thành công sẽ đưa cho cô!

Ninh Khả Nhi giương mắt lên, ngẩng đầu góc bốn lăm độ nhìn Trương Thăng, rất chi là quyến rũ nói:

-Được, Trương tổng là đàn ông lời hứa tựa ngàn vàng, dĩ nhiên là người ta phải tin rồi. Trương tổng, người ta tính rời bỏ ông chủ Trác, nếu Trương tổng đồng ý thu nhận và giúp đỡ, Khả Nhi sẽ nguyện tận lực vì anh!

Phụ nữ thành công không sợ mất mặt, Ninh Khả Nhi tiếc gì mà không tự tiến cử? Thế giới ngày nay là ngựa tốt phải dùng yên tốt, đàn ông phải có người đẹp. Đa phần người đàn ông công thành danh toại có cơ sở kinh tế vững đều trên trung niên, rất khó có người trẻ như Trương Thăng mà đã là ông chủ của một doanh nghiệp. Ninh Khả Nhi từ lúc mới ngồi cùng thuyền với hắn, lòng xuân đã nhận nhạo, muốn tìm cànch để đậu rồi.

Trương Thăng cười ha hả, trêu gheo nói:

-Hiện tại hùng tâm của tôi còn chưa ra biên giới nước mình, cô là sinh viên xuất sắc tốt nghiệp khoa tiếng Anh, đến công ty tôi không phải nhân tài không được trọng dụng rồi sao?

Ninh Khả Nhi liếc nhìn Chung Khanh, định nói rồi lại nuốt câu nói vào bụng, cô nhoẻn miệng cười, tự nhiên phóng khoáng đưa tay ra:

-Được rồi, chúc Trương tổng thuận buồm xuôi gió, chúng ta có cơ hội sẽ bàn tiếp!

Trương Thăng và Chung Khanh lên xe, Ninh Khả Nhi lưu luyến vẫy tay, nhìn theo xe hắn hòa vào dòng người...

Xe nhanh chóng chạy ra nội thành, Chung Khanh rất cục nhẹn không được.

-Cô... Ninh Khả Nhi... cũng là người của anh?

Trương Thăng cười nói:

-Không có, chẳng qua chỉ có quen biết. Vật liệu xây dựng bây giờ hút hàng hàng, sau khi Sân vận động Đông Phong xảy ra chuyện liền vội vã chủ động tìm người rời tay. Chắc chắn là có vấn đề về chất lượng, cho nên tôi cũng hơi lo lắng, nhờ bạn bè ở cấp trên điều tra, mục đích ban đầu chỉ là

muốn tìm hiểu xem rốt cuộc vật liệu xây dựng này có thể dùng được không, không ngờ lại vô tâm cảm liễu, gặp được Ninh Khả Nhi.

Cô dùng xem thường cô ấy, cô ấy không hề tục tằn như biểu hiện bên ngoài đâu, chẳng qua ở cùng với Trác Tân lâu, nên mới tự hình thành một tầng bảo vệ. Cô ấy biết Trác Tân ghét cô ấy, đang muốn tìm cô nàng khác, muốn trước khi bị đá phục thù ông ta một chút, vừa hay tôi cũng có ý định gỡ mớ hàng này của ông ta, thế là liên lạc với tôi.

Tôi đồng ý đưa cho cô ấy một khoản tiền, làm đại một cái giá, cô ấy nói cho tôi biết hết những điều cô ấy biết về Trác Tân. Lô hàng này của Trác Tân, ông ta quyết tâm đầu tư được ăn cả nông ta về không, hiện nay toàn bộ đều bị ứ đọng không bán được, hai khoản vốn lưu động của ông ta cũng sắp để kỳ rồi, chỉ cần đến kỳ mà không tiền trả tiền hàng, lô hàng này sẽ bị niêm phong vào kho, cuối cùng có khả năng là ngay đến cận cũng chẳng còn.

Hiện tại mà nói, người kinh doanh vật liệu xây dựng rầm rộ không nhiều, người dám mua đồng vật liệu xây dựng có vấn đề của ông ta càng ít hơn, ngoài trừ tôi ra ông ta có kiếm được người mua thích hợp cũng khó, cho nên tôi mới dám ép giá thấp như vậy.

Trương Thăng ngậm điều thuốc, châm lửa rít một hơi, từ từ nói:

-Yên tâm đi, tôi điều tra về ông ta kỹ càng rồi, cũng hỏi mấy người bạn trong ngành, chất lượng lô hàng đó của ông ta có chút vấn đề, xây lâu thì hơi mạo hiểm, nhưng tôi dùng để xây kho lạnh và mấy sạp hàng thì chắc chắn không có gì đáng ngại.

Haha, lão Trác nghĩ tôi rầm rộ xây nhà xưởng, nhưng không ngờ tôi đang chuẩn bị xây dựng mở rộng kinh doanh thực nghiệp, tri kỷ bất tri bỉ, ông ta làm sao có thể bắt bại? Tuy nhiên... hôm qua ép giá cũng hơi tàn

nhấn một chút, giá đưa ra vốn đã giảm đi 20% so với giá thị trường rồi, trên cơ sở đó này lại giảm thêm 30% nữa, trên thực tế đã ép hai thành bốn rồi.

Tuy nhiên cái này cũng giống như câu cá, phải nhử trước đã. Chị nhìn đi, lão Trác vẫn chưa từ bỏ ý định, còn gọi điện cho tôi cò kè mặc cả, khi đó tôi sẽ nới nới, nâng giá lên 40%, lúc này sẽ cao hơn so với dự đoán trong lòng ông ta, ông ta sẽ đồng ý điều kiện của tôi!

Chung Khanh liếc mắt nhìn hẳn một cái, nói:

-Trước khi thả mồi, câu cá, nhử cá không phải là phải đuổi cá trước sao? Ông chủ Trác cầm sợi dây treo cổ, một lòng một dạ nhắm vào cành cây xiêu vẹo là cậu để quảng dây lên, e là không thể không nhắc đến công của Ninh Khả Nhi đúng không?

Trương Thăng cười ha hả, giả vờ giận, trừng mắt nhìn cô nói:

-Ai là cành cây xiêu vẹo? Tin tưởng ông chủ của chị một chút được không hả? Tôi chỉ muốn là cây đại thụ che trời thôi! Con cá này không phải tôi đuổi tới, mà là ông ta tự dâng tới cửa, tôi chỉ lấy cơ xây dựng tòa nhà làm mồi nhử, trên thực tế thì lại xây lán thôi, tương kế tựu kế ấy mà!

Tuy nhiên, sau khi liên lạc với Ninh Khả Nhi, Ninh Khả Nhi đã dùng vài thủ đoạn để đuổi cá đến, đặc tội với phụ nữ là chuyện đáng sợ nhất. Cô nàng lợi dụng sự tín nhiệm của lão Trác, ngăn lão không bán hàng theo đường khác, còn cố ý lộ tin đồn khiến các bộ phận chấp pháp có liên quan chú ý đến, ép cho lão Trác chớ cùng rút giậu, nhưng đây cũng không phải là chủ ý của tôi.

Chung Khanh nói:

-Người phụ nữ này trí dũng song toàn, bằng cấp lại cao, gương mặt lại đẹp, hoàn toàn có thể sử dụng được, sao lúc này anh không mời cô ấy về

dưới trướng? Cô ấy có thể sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của anh trên thương trường đấy.

Chung Khanh hoàn toàn không tự ý thức được giọng điệu của mình đã mang hương vị chua chát, sắc mặt trầm xuống:

-Người phụ nữ đáng sợ như vậy, chỉ có thể lợi dụng, tôi sao dám để cô nàng ngồi cùng thuyền với mình?

Hắn ngậm lấy điều thuốc nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, vừa cười cười, chắc chắn nói:

-Cô nàng bây giờ còn là người ngồi chung thuyền với lão Trác, cho nên... con cá nhỏ lão Trác chắc chắn sẽ đi vào khuôn khổ!

Trong phòng bao riêng, lão Trác hai mắt nhìn đăm đăm, ngồi nơi ấy.

Ông ta không phải bị đã kích đến mức mất đi tri giác, ngược lại, đầu óc của ông ta xoay chuyển rất nhanh, được mất của lợi ích, tham lam và dứt bỏ, bi thương và phẫn nộ, đủ loại tình cảm đan xen trong lòng ông ta, dày vò tim ông ta.

Rượu, hết ly này đến ly khác, bỗng nhiên, ông ta cầm nửa bình Brandy, hơi ngẩng đầu “ực ực ực” dốc hết cả chai.

-Kajiyai, Kalajie!

Giọng nữ ngọt ngào nói, giọng nói đó giống của một cô gái mười một mười hai tuổi.

Trác Tân dữ tợn ngẩng lên đầu, cô nàng người Nga xinh đẹp giống như chú hải yến nhẹ nhàng bước vô phòng, khe khẽ đóng cửa lại, cười nói tự nhiên bước về phía ông ta.

Latihtha da trắng như sữa, tóc vàng mắt xanh, dáng người cao gầy, mặc bộ váy liền hoa thạch lựu để lộ vẻ diễm lệ và đầy sức sống. Vòng eo nhỏ nhắn được quấn bởi dây đai eo tơ màu vàng, cổ cũng thắt chiếc khăn lụa như ở eo, chỉ có điều nhỏ hơn một chút.

Latitha có sở trường múa bụng, khi nhảy, tay chân múa máy, bộ ngực lắc lư, phần eo đong đưa như rần nước, bờ hông phập phồng gợn sóng, mũi chân dũi ra, có thể lập tức đưa sự gợi cảm ấy tiến sâu vào trong tim anh, cuối cùng, anh sẽ bị chiếc khuyên bạc trên rốn khiến linh hồn của anh sẽ bị cướp mất, đây tuyệt đối là một báu vật làm điên đảo chúng sinh.

Đôi mắt xinh đẹp của Latitha vừa nhìn quanh đã thấy sự khác biệt trong căn phòng, cô nhún vai dùng thứ tiếng Hoa là lạ hỏi:

-Ông chủ Trác, vị khách anh muốn em tiếp đâu rồi?

-Khách?

Trác Tân đỏ mặt đứng dậy, thất tha thất thểu đi tới, Lalitha thấy ông ta sắp nôn ra, vội vàng tốt bụng đỡ lấy, Trác Tân quơ trái quơ phải, hét lên:

-Cút, cút hết cả đi!

-Sao vậy?

Lalitha mở to đôi mắt màu xanh nước biển, khó hiểu hỏi:

-Cút cái gì?

Trác Tân kéo lấy cô, lập tức nông ta xuống sofa, lẩm bẫm nói:

-Xui xẻo! Đúng là xui xẻo quá! Người ta xui xẻo thì đến uống nước lạnh cũng tê răng!

Nói xong ông ta bỗng ôm chầm lấy Lalitha, bàn tay phải ra sức xoa nắn bộ ngực đầy đặn của cô, tay kia kéo quần cô xuống, bực bội mắng:

-Sáng nay có rượu... sáng nay say, ngày mai buồn thì ngày mai buồn..., ngày mai... tôi...

Giữa khe sofa có hai chiếc microphone, đó là lúc Ninh Khả Nhi kéo Trương Thăng vào quăng ở đó. Chiếc microphone của Ninh Khả Nhi vẫn chưa tắt hẳn, động tác của hai người không ngừng đụng vào chiếc microphone, âm li phát ra những âm thanh ong tai.

-Hajiayi! Hajiayi! Đừng ở đây, đừng... a...a

Trác Tân thở hổn hển đề lên người cô, Lalitha là vũ công múa bụng, sức vùng eo của cô rất mạnh, cô không dám động tay động chân với chủ nhân tiêu tiền này, nên không ngừng dùng sức đẩy thẳng eo lên, đẩy cho Trác Tân giống như ngồi trên ghế sau của xe bus đi vào đoạn đường xóc, bị lắc lư đến thất điên bát đảo.

-Mẹ kiếp, con đàn bà da trắng này, sức... sức... mẹ nó nhiều sức thật đấy!

Trác Tân miệng đầy mùi rượu, thuận tay tát Lalitha một cái, Lalitha sợ hãi nằm đó không dám giãy dụa nữa.

Trác Tân nhân cô hội vén váy cô nàng lên, lột phăng quần lót của cô nàng, đề hai đùi thon dài của cô nàng, chuẩn bị để hưởng thụ một phen. Nhưng trong lúc ông ta đang say, lại thêm chuyện buồn đề nén nên căn bản không lên được, sốt ruột cả nửa ngày mà cậu nhỏ vẫn mềm nhũn, chẳng cứng lên để ra trận được.

Trác Tân tức giận, tru lên nói:

-Bảy ngàn, bảy ngàn... ông đây xui xẻo... quá xui xẻo... tiền của ông đây... không thể nước dội lá khoai như vậy được!

Đột nhiên ông ta sờ được một thứ hình trụ dài nhỏ, ông ta liền thuận tay quơ lấy, nhét vào bên dưới Lalitha.

-Á!

Lalitha đau đớn hét lên một tiếng chói tai, lập tức ngồi dậy, nhìn chiếc Microphone đang nhét giữa hai đùi, âm-li đã khuếch đại tiếng hét chói tai của cô khắp phòng.

Đôi mắt say lơ đờ của Trác Tân hết nhìn đông tới nhìn tây:

-Chuyện gì? Chuyện gì xảy ra?

Lúc này, Lalitha mò ra được chiếc Microphone khác, cô thuận tay cầm lên, lập tức hung hăng nện xuống đầu ông chủ Trác, ông chủ Trác trợn trắng mắt, nhào xuống đất, dựa vào sô pha hôn mê bất tỉnh giống như lợn chết.

Giọng nói của Trương Thăng vẫn còn bên tai Chung Khanh:

-Yên tâm đi, con cá nhỏ này nhất định sẽ đi vào khuôn khổ!

Ánh đèn mê ảo chiếu lên khuôn mặt Trương Thăng, mặt hấn tràn đầy vẻ tự tin.

Chung Khanh nghiêng mắt nhìn mặt của hấn, nhất thời như bị thôi miên, ánh mắt không ngờ không thể rời khỏi khuôn mặt hấn.

Từ đứa trẻ đến đàn ông là một quá trình từ trúc trắc đến thành thực. Một chàng trai hồn nhiên đáng yêu, nhưng người đàn ông thành thực càng có hương vị hơn, đó là hương thơm mà chỉ có người phụ nữ biết thưởng thức đàn ông mới có thể ngửi ra.

Người đàn ông trước mắt, đang từ từ trưởng thành, nhưng không biết tại sao, tận đáy lòng Chung Khanh có một cảm giác mất mát. Cô mong chờ hẳn trưởng thành, nhưng khi hẳn trưởng thành. Chung Khanh lại lo mất đi sự chất phác, ngây thơ, có chút khờ khạo của người đàn ông kia.

-Sao vậy?

Trương Thăng tò mò quay đầu lại, hỏi Chung Khanh.

-Ồ! Không... Không có gì...

Chung Khanh hơi bối rối tìm thuốc, Trương Thăng lấy ra điều thuốc, dùng chiếc bật lửa khảm lục bảo mồi lửa cho cô nàng, Chung Khanh rít một hơi thật sâu, điều thuốc lập tức cháy đi một phần năm.

Chung Khanh kẹp điều thuốc, lo lắng nghĩ: “Hẳn đã bước vào vòng kinh doanh, đã bước vào vòng danh lợi, sau này hẳn sẽ trở thành người như thế nào? Có giống như Từ Hải Sinh, vô tình vô nghĩa, hám lợi không?”

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Hồng Nhan Say Rượu

Trác Tân bị người ta túm lại bảy tấc, khi chạy cùng đường rồi cuối cùng đến ngày thứ ba với cục thịt u trên đỉnh đầu liền chạy đến cùng Trương Thăng làm ván đấu cuối cùng.

Ông ta đến cũng đồng nghĩa với thỏa hiệp, Trương Thăng đương nhiên đã có định liệu trước. Lần này giao tranh không chút lo lắng, sau khi đàm phán giằng co nhiều lần, Trương Thăng đặc dĩ nhường một bước, nâng giá đến bốn mươi phần trăm, hai bên chính thức ký hợp đồng mua bán.

Hợp đồng ký rồi, Trương Thăng nhận lấy chi phiếu mà Chung Khanh đưa, nhiệt tình nói:

-Ông chủ Trác, hai ngày trước anh khoản đãi nhiệt tình, hôm nay đến công ty của tiểu đệ, vốn dĩ nên có qua lại, tuy nhiên hôm nay có hẹn với người khác rồi, thực sự không thể từ bỏ, xin lỗi xin lỗi, hôm khác huynh đệ lại mời anh uống rượu.

Ông chủ Trác cười khổ một tiếng nói:

-Bây giờ tôi đâu còn lòng dạ nào uống rượu? Trương lão đệ, Trường Giang sóng sau đây sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát, lão ca phục rồi!

Ông ta chấp chặt tay, cầm chi phiếu ủ rũ đi ra.

Trương Thăng cười cười, quay đầu nói với Chung Khanh:

-Tài liệu sẽ đến ngay, nhớ kỹ buổi chiều mời ông chủ Giang của Tứ Kiến đến một chuyến.

Chung Khanh gật gật đầu nói:

-Được, còn có một chuyện, xe của Sở tổng đến Sở cung cấp điện rồi, Bộ phận tài chính vừa nói có mấy chi phiếu sắp phải chạy ngân hàng, nhưng không có xe để dùng.

Trương Thăng nói:

-Thế này...vậy làm phiền chị đưa đi một chuyến, buổi sáng tôi không ra ngoài.

Chung Khanh gật đầu nói:

-Được, tôi lập tức đi ngay.

Chung Khanh đưa thủ quỹ về thành phố, ngân hàng khu kinh tế phát triển vẫn chưa thành lập, Trương Thăng mở tài khoản ngân hàng ở trong thành phố, địa điểm là ở đầu đường bên ngoài tiểu khu “Thiên thảo u đình”. Chung Khanh đưa thủ quỹ đến cửa ngân hàng sau đó đỗ xe vào bãi đậu xe, mở nhạc nghe chờ ông ta.

Một lúc sau vẫn không thấy thủ quỹ lão Tống đi ra, Chung Khanh tay đặt lên cửa sổ xe, theo tiếng nhạc du dương gõ nhẹ vào đó.

Ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy “Thiên thảo u đình” ở đối diện, cô luôn nghĩ để mình bình tĩnh chút, không quan tâm nhiều, nhưng cố gắng kiềm chế một hồi, hai mắt vẫn không tự chủ được hướng về phía tiểu khu “Thiên thảo u đình” nhìn nhìn.

Tên bạc tình phụ nghĩa đó cũng ở đó, sao có thể làm như không thấy?

Tiếng cười nói của người qua lại đầy đường, chuyện xưa xa vời hận khó bình, yêu cũng được, hận cũng được, đều là chuyện không dứt được, đâu dễ dàng quên như vậy được?

Mắt Chung Khanh nhìn vào đó, tinh thần hoảng hốt, ánh mắt hết sức phức tạp, cũng không biết trong lòng nghĩ cái gì, động tác ngón tay dần dần chậm lại.

Đúng lúc này, cô bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, định thần nhìn một cái, đúng là lão Tống bộ phận tài chính vốn dĩ đang trong ngân hàng làm công việc, ông ta xách chiếc cặp da đen, cong lưng, vội vã đi vào cửa lớn tiểu khu, rẽ bên trái, từ vườn hoa nhỏ rẽ đi, biến mất trong bóng cây. Hướng đó đúng là nhà của Từ Hải Sinh ở, nơi mà Chung Khanh từng vô cùng quen thuộc.

Chung Khanh như có chút suy nghĩ khẽ ngẩng cằm lên, ngón trỏ nhẹ nhàng đặt vào môi, chăm chú nhìn nơi mà lão Tống biến mất hồi lâu, đôi mắt phượng thanh tú quẩn rũ khẽ nhắm lại...

XXXXXXXXXX

Chung Khanh trở lại công ty, không nói phát hiện của cô cho Trương Thăng biết.

Bây giờ cô là trợ thủ đắc lực của Trương Thăng, không tránh được phải giúp đỡ sắp xếp, công ty có một thành viên hội đồng quản trị Từ Hải Sinh thì sao có thể giấu được tai mắt của cô? Từ Hải Sinh và công ty có liên hệ mật thiết, kỳ thực cô sớm đã biết rồi, nhưng cô lựa chọn im lặng, lựa chọn làm như không biết.

Nếu là khi vừa đến công ty Bảo Nguyên Hối Kim, nghe nói Từ Hải Sinh cũng có cổ phần trong công ty này, cô nhất định sẽ quay đầu đi, tuyệt đối không muốn lại có chút dính dáng gì đến Từ Hải Sinh.

Nhưng hôm nay thì khác, thời gian trôi đi khiến vết thương trong lòng cô đang dần khép lại, đã không còn nổi đau phá vỡ tâm can đó nữa, công ty này là nơi cô bắt đầu cuộc sống mới, cô trút bao tâm huyết, đối với cô nó có ý nghĩa không giống bình thường. Ở đây giống như nhà của cô vậy, cô sao nữa rời đi?

Với sự hiểu biết của cô đối với Từ Hải Sinh, người này lòng dạ lang sói, tuyệt tình vô nghĩa, trong trái tim chỉ có duy nhất một chữ “lợi”, nhưng Trương Thăng là do ông ta một tay tạo nên, bây giờ công ty làm ăn phát triển như vậy, có thể nói công ty làm càng tốt, đối với ông ta càng có lợi, thực sự nghĩ không ra lý do ông ta muốn hại Trương Thăng.

Ông ta vừa là thành viên thường trực hội đồng quản trị của công ty, vừa là quân sư phía sau của Trương Thăng, vậy thì nhân viên tài chính của công ty đến cửa báo kiến một chút coi như là vì chuyện của công ty cũng được, quan hệ tư cũng được, đều là chuyện có nguồn gốc của nó, chuyện này nói ra cũng không quyết định được điều gì.

Hơn nữa, quan hệ trước đó giữa cô và Từ Hải Sinh khiến cho thân phận của cô rất khó xử, nếu không có chứng cứ lại nói xấu Từ Hải Sinh trước mặt Trương Thăng thì đó là tự làm mất mặt mình. Trương Thăng lựa chọn tin tưởng người dẫn đường, người giúp đỡ hẳn, hay là lựa chọn tin tưởng mình, kết quả không cần đoán cũng biết được.

Vì vậy, một lần nữa Chung Khanh lựa chọn im lặng, nhưng cô bắt đầu tận dụng đặc quyền thư ký của Chủ tịch hội đồng quản trị, bắt đầu bí mật điều tra và chú ý đến bộ phận tài chính, lúc này cô mới phát hiện ra thủ quỹ của phòng tài vụ, nhân viên kế toán, toàn bộ đều là người mà Từ Hải Sinh giới thiệu vào công ty. Chung Khanh thầm kinh ngạc, càng chú ý hơn đến bộ phận tài chính.

Hơn mười giờ tối nay, chiếc Mercedes- Benz 300 của Trương Thăng tiến vào cổng công ty, từ từ đỗ trước gara bên phải hành lang, cửa xe mở ra,

Trương Thăng mở cửa đi ra, sau đó bước nhanh một vòng sang bên kia, mở cửa ra, đỡ Chung Khanh mắt mông lung buồn ngủ đi ra.

-Từ từ thôi, từ từ thôi, cẩn thận, đừng đụng đầu!

Trương Thăng cẩn thận đỡ cô xuống, Chung Khanh mệt mỏi buồn ngủ, rù rì nói:

-Đến...đến rồi sao?

-Đến rồi, đến rồi, nào, anh đỡ em về khu tập thể, đi từ từ thôi.

Một nhân viên bảo vệ chạy lại, cung kính nói:

-Trương tổng, giám đốc Chung say sao? Có cần tôi đỡ không?

Trương Thăng xua tay nói:

-Không cần đâu, tôi đưa cô ấy về, anh trở về trực ban đi.

-Vâng!

Bảo vệ lui ra.

Trương Thăng đỡ Chung Khanh hai chân mềm nhũn đi đến khu tập thể.

Chung Khanh là trợ thủ đắc lực của Trương Thăng, các công việc của công ty và qua lại xã giao, căn cứ theo mức độ nặng nhẹ gấp gáp hay từ từ đều sắp xếp rất chu đáo gọn gàng, bất luận trong trường hợp nào đều có thể bảo vệ Trương Thăng rất tốt, không để Trương Thăng lộ ra điểm xấu thừa nào. Khi kí kết, đàm phán, các loại văn bản và công việc liên quan cũng đều chuẩn bị rất đầy đủ.

Là một trợ thủ đủ tiêu chuẩn, cô khiến Trương Thăng tiết kiệm được lượng lớn tinh thần sức lực không cần thiết phải tiêu hao, nhưng tất cả chuyện này, chín mươi phần trăm đều không tách khỏi cảnh tượng: tiệc rượu. Vì vậy, công việc của Chung Khanh còn là một nhiệm vụ rất quan trọng, đó là uống rượu.

Văn hóa rượu của Trung Quốc có nguồn gốc sâu xa, người trong nước thích rượu, từ xa xưa đã có. Lớn thì các loại yến hội, nhỏ thì các loại tụ tập đông người, đều phải uống đến tận hứng mới dừng. Bất luận quan trường hay là thương trường, rượu đều là chất bôi trơn cao cấp của các mối quan hệ, rất nhiều lời trước mặt không tiện nói thì lại có thể mượn rượu để nói ra.

Vì vậy, tiệc rượu xã giao đã du nhập vào mọi mặt của cuộc sống, công việc của mọi người. Chỉ có người chưa có nhiều kinh nghiệm sống mới coi thường sức mạnh của tiệc rượu. Anh muốn làm việc, muốn kết giao, rượu nhất định không thể thiếu. Từ cổ chí kim, kính rượu là cầu nhân, xã giao được cầu, hôm nay người đến cầu anh, ngày mai anh cầu người khác, tiệc rượu xã giao này cũng thành một nhu cầu của người làm việc, thành nhu cầu của xã hội.

Đã là người trong giang hồ thì đâu có thể không uống rượu. Trong thương trường kinh doanh, Trương Thăng không phải ngày ngày uống rượu giống như Tề Công, toàn bộ dựa vào sự giúp đỡ của Chung Khanh, tửu lượng của Chung Khanh tốt hơn hẳn nhiều, trong bữa tiệc thay hẳn đỡ vô số lần tấn công.

Nhưng bữa tiệc hôm nay thực sự quá nhiều rồi, buổi chiều trước tiên là hẹn gặp người của nhà máy thiết bị kho ướp lạnh, bị bọn họ mời đi uống một trận, sau đó hẹn lão tổng công ty Tứ Kiến, lại mời đi ăn uống một trận.

Chống đỡ trở về công ty, Trương Thăng suy đi tính lại, vẫn là cảm thấy tất yếu phải liên lạc chút cảm tình với Cục giám sát chất lượng trước,

bởi vì mọi chuyện phòng bị trước khi chưa xảy ra hiệu quả luôn tốt hơn nhiều so với chuyện đến chân rồi mới đi cầu cứu. Do đó, một bình trà vẫn chưa uống xong liền trở về thành phố, thịnh tình mời các quan viên của Cục giám sát chất lượng tới tiệc tối.

Chung Khanh đã muốn giúp Trương Thăng đỡ rượu, làm một mỹ nhân xinh đẹp hợp lòng người, thì càng trở thành đối tượng để mấy đàn ông ngồi đó thay phiên tấn công. Khi bị người ta mời vẫn có thể khéo léo từ chối, khi mời người đi tiệc thì không thể nhân nhó không uống, từ một giờ chiều uống đến chín giờ tối, một mạch uống ba trận, hôm nay Chung Khanh thật sự là say bí tỉ.

Khu tập thể chỉ có một, công nhân nam trong nhà máy nhiều, nữ công nhân ít, vì vậy nữ công nhân được sắp xếp ở tầng trên cùng ít phòng nhất. Chung Khanh là thư ký Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm Giám đốc bộ phận quan hệ xã hội, một mình một căn phòng, đãi ngộ không giống với nhân viên nữ bình thường. Trương Thăng đỡ Chung Khanh lão đảo nghiêng ngả, cơ thể cô mềm nhũn mềm mại không xương, lên tầng cũng tốn sức lực. Trương Thăng bản thân cũng uống không ít, một mạch đỡ cô lên tầng cao nhất cũng mệt đến thở hồng hộc.

Chung Khanh còn có ý thức, khi được đỡ đến cửa phòng mình thì mở mành lấy chìa khóa ra, nhưng hồi lâu cũng không tìm được chỗ cắm chìa khóa, Trương Thăng liền lấy mở cửa cho cô, bật đèn sáng, đỡ cô vào.

Phòng của Chung Khanh không phải là quá lớn, một chiếc giường, một chiếc bàn làm việc, ghế làm việc, tủ ti vi ở đối diện, bên trên đặt một chiếc ti vi, bên trong đối diện với giường là một tủ quần áo lớn, ở giữa gần một chiếc gương. Chỗ vừa vào cửa là toilet và phòng tắm rửa, có chút giống như là nhà trọ. Có điều, điều kiện này đã coi là tốt rồi, phòng nhân viên nữ khác là ba người một phòng, vừa không có phòng tắm rửa bên trong vừa không có ti vi.

Trương Thăng đỡ cô lên giường, dưới chân bị chiếc dép đi trong nhà vấp một cái, mông vừa ngồi lên giường, Chung Khanh mất sự nâng đỡ liền mềm nhũn đổ lên người hắn, vùng vẫy mấy cái liền ngủ say.

Trương Thăng thở hỗn hển một hơi, đưa tay ra muốn lấy điều thuốc, lúc này mới phát hiện Chung Khanh nửa nằm trên người hắn, bộ ngực đang đè lên chân hắn, còn khuôn mặt nóng hôi thì dính vào bụng của hắn, hắn căn bản sẽ không được hộp thuốc trong túi quần.

Tư thế của hai người rất khó coi, có điều lúc này Trương Thăng chệnh choáng cũng không chú ý đến ý tứ gì, tay của hắn thò vào trong túi quần, vừa chạm vào thứ mềm mại đó, lúc này mới phát giác ra đụng phải bộ ngực đầy đặn của Chung Khanh, vội thu tay lại, ngồi thở hỗn hển. Hắn ta lấy chiếc chăn sau lưng để làm gối đầu, sau đó cẩn thận đỡ Chung Khanh nằm xuống.

Chung Khanh nhắm mắt rên một tiếng, lưỡi biếng nằm ở đó, Trương Thăng lung lay đứng dậy, đến trước bàn cầm bình nước ấm lắc lắc, bên trong kêu ào ào, có lẽ vẫn có chút nước.

Hắn nhắc một chiếc cốc trong khay trà, nhưng uống say rồi, lực dưới tay không đủ, nhất thời đều rót trật bình nước ấm, còn lại không đến một nửa cốc nước rót được vào trong, lại làm đổ cốc nước đi, may mà nước không phải quá nóng, không làm bỏng hắn.

Khay chén rung động ào ào một trận, Trương Thăng sợ đánh thức Chung Khanh, hắn vẩy nước trên tay, quay đầu lại nhìn, âm thanh quá nhiên kinh động Chung Khanh, cô mơ màng ngồi dậy. Bởi vì ánh đèn chói mắt, cô luôn nhắm mắt, nhưng cho dù như vậy, mái tóc rối bù, hai má đỏ ửng vẫn thể hiện ra bộ dạng thướt tha của thiếu phụ mê người.

Trương Thăng cẩn thận đỡ cốc nước, đang định bảo cô yên tâm nằm xuống, vừa thấy động tác của Chung Khanh, bỗng nhiên trợn mắt há mồm,

Chung Khanh đại khái là ngại hai chiếc chân ở mép giường nằm không thoải mái, bản năng muốn lên giường ngủ, nhưng cô uống đến nỗi mơ màng, hình như căn bản không ý thức được trong phòng còn có người, lúc này đang nhắm mắt cời cúc áo ra.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Hoa Thơm Tự Có Bướm Tới

Chung Khanh cúc áo chỉ còn lại hai nút. Sau khi cởi đi một cái, Trương Thăng đã nhìn thấy nội y màu đỏ thắm, hấp dẫn đến mê người.

Mỹ nhân say rượu thật là vô cùng quyến rũ. Quý phi say rượu thì ngay cả thái giám cũng khó mà ngăn cản huyết khí trong người, huống chi một người huyết khí phương cương như Trương Thăng. Nếu như bình thường, hẳn còn có thể lập tức rời phòng mà đi. Lúc này say rượu, ý chí bạc nhược, mắt thấy mỹ nhân cởi áo, làm sao mà không có tâm ý khác?

Trương Thăng tâm tình nhảy dựng lên. Trương Thăng không phải là thánh nhân quân tử, trong lòng biết rõ là không nên, nhưng trong tiềm thức vẫn dâng lên một sự chờ đợi.

Chung Khanh cởi áo, nhưng không cởi nội y, mà bắt đầu cởi thắt lưng. Từ động tác của cô, cái bụng phẳng mượt bắt đầu lộ ra ngoài.

Từ chỗ xương hông khêu gợi có thể thấp thoáng nhìn thấy chiếc lưng quần lót màu đen đang bó căng bộ mông của Chung Khanh. Mảnh đất hình tam giác bí ẩn mang đến cho người ta một cảm giác rất quen mắt.

Chung Khanh chậm rãi nằm ngửa trên giường. Ẩn dưới chiếc áo lót màu đỏ thắm là bộ ngực đang phập phồng, khiến Trương Thăng cũng phải phiêu theo sự phập phồng đó.

Trương Thăng chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, theo bản năng mà đi lấy một ly nước. Cho đến khi uống hết nước thì mới đột nhiên bừng tỉnh. Thần trí của hắn nói cho hắn biết, hắn nhất định phải lập tức đi ra ngoài.

Nhưng cặp mắt kia vẫn lưu luyến lướt qua phía dưới của Chung Khanh. Hăn không phải thánh nhân, cũng không phải thái giám. Đây chỉ là bản tính tự nhiên của con người.

Nhưng, cho đến khi chốt đèn bị tắt, bóng tối bao phủ, Trương Thăng tầm mắt mới thu hồi lại.

Lầu ba là ký túc xá dành cho nam. Sở Văn Lâu và các công nhân đánh bài cả đêm, khi trở về phòng thì tạt ngang qua nhà vệ sinh trước. Y huyết sáo đi tiểu, chợt nghe dưới lầu truyền đến tiếng động cơ ô tô, biết là Trương Thăng đã dự tiệc xong trở về. Y nhìn qua cửa sổ, quả nhiên là Trương Thăng, còn đang một tay đỡ lấy tiểu mỹ nhân đang say rượu.

Sở Văn Lâu biết được mỹ nhân kia hăn là Chung Khanh, không khỏi vừa ghen vừa thầm ao ước. Y nghiêng tai lắng nghe tiếng bước chân của hai người đi lên lầu. Sở Văn Lâu không khỏi thầm mắng một tiếng.

Người đàn bà phong tình vạn chủng này y ngắm đã lâu, đáng tiếc là cô ấy vẫn cứ có khoảng cách. Dần dần, uy vọng và quyền lực củ nữ thư ký Chủ tịch Hội đồng quản trị càng lúc càng lớn. Hiện giờ không còn là nhân vật y có thể bài bố được rồi.

Cô bình thường rất được Trương Thăng ưu ái. Sở Văn Lâu liền hoài nghi cô và Trương Thăng có quan hệ. Lại nhìn tối nay cô say rượu, được Trương Thăng đỡ thẳng vào phòng. Tư tình giữa hai người là không thể nghi ngờ.

Khó trách Chung Khanh đối với sự ân cần của y không thêm quan tâm, hóa ra cô ta và Trương Thăng có quan hệ. Trương Thăng là Chủ tịch Hội đồng quản trị, lại còn trẻ và đẹp trai hơn so với y, Chung Khanh đương nhiên là không coi y ra gì. Sở Văn Lâu trong lòng vừa ghen tỵ vừa hận, nhưng với quyền lực của Trương Thăng, y làm sao mà tranh giành lại.

Sở Văn Lâu đứng trong nhà vệ sinh hút thuốc, trong đầu không ngừng nghĩ đến cảnh tượng hai người mây mưa trong phòng, trong lòng càng chua xót. Một hồi lâu, y không còn cách nào, liền bóp nát tàn thuốc, chuẩn bị trở về phòng ngủ. Lúc y vừa mới bước chân ra khỏi nhà vệ sinh đã thấy một bóng dáng lắc lư biến mất sau cầu thang.

Sở Văn Lâu ngậy người. "Anh ta đi rồi. Anh ta không ngờ không ngủ trong phòng Chung Khanh. Chẳng lẽ, hai người bọn họ không có gì? Điều này sao có thể?"

Qua nửa ngày, Sở Văn Lâu mới hung hăng vỗ trán, lẩm bẩm: Ai cha, mình thật là ngu xuẩn. Trương Thăng xem lão Từ như anh, Chung Khanh tốt xấu gì cũng là người đàn bà của lão Từ, tiểu tử này làm sao dám hốt tay trên chú?

Sở Văn Lâu đảo mắt, khóe miệng lộ ra một tia âm tà.

Trương Thăng ơi Trương Thăng, diễm phúc này mà cậu không biết hưởng. Thật sự là uổng phí của trời. Cậu không cần, thì tôi đây cũng không khách khí.

Sở Văn Lâu rời khỏi nhà vệ sinh, đứng bên cửa sổ lặng yên quan sát, thấy Trương Thăng lão đảo bước về lầu chính liền vội vã trở về. Y bình thường không đi lên lầu. Dù sao đây cũng là ký túc xá nữ. Là Phó tổng giám đốc công ty, y cũng phải nghiêm chỉnh tránh cho người khác nói xấu. Tuy nhiên, phòng của Chung Khanh thì y biết.

Y biết phòng Chung Khanh không khóa, ôm hy vọng rón ra rón rén lên lầu. Các gian phòng trên lầu đều tắt điện, chỉ có gian phòng của Chung Khanh là hắt ra tia ánh sáng yếu ớt.

Sở Văn Lâu sợ còn có nữ nhân viên chưa ngủ, đứng ở hành lang nghe ngóng một lát. Thấy các gian phòng một chút tiếng động cũng không có,

lúc này mới cẩn thận nường đến cửa phòng Chung Khanh, nhẹ nhàng xoay núm cửa, cánh cửa không có khóa.

Sở Văn Lâu lập tức mừng rỡ, trước hé cửa thành một khe hở nhìn vào. Nếu Chung Khanh còn tỉnh thì gã không dám vào. Dù sao đây cũng là ký túc xá nữ, Chung Khanh một khi la hoảng lên, vậy thì toi đời rồi.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng khi Trương Thăng đỡ cô lên lầu, thì hôm nay cô thật say không ít. Nếu thừa dịp Chung Khanh đang say rượu, thần trí u mê mà chiếm lấy cô ta, vậy thì dễ dàng hơn nhiều.

Trong lòng của Sở Văn Lâu, Chung Khanh là người phụ nữ quan hệ khá tùy tiện. Thật muốn cứng rắn chiếm lấy thân thể của cô, cô cũng tiện lộ ra ngoài, hẳn là đang đoán chừng.

Sở Văn Lâu lặng lẽ đẩy cửa, híp mắt nhìn qua, bắt gặp một bóng người đang nằm ngửa trên giường. Y nhìn hai bên một lúc, lúc này mới cực kỳ nhanh nhạy chạy tọt vào trong rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sở Văn Lâu đi tới trước giường, tập trung nhìn vào thân thể đang nằm trên giường, nước miếng muốn chảy ra ngoài.

Chung Khanh nằm ngửa trên giường, dường như đang bày ra bộ dạng mời chào không cần tiếng động.

Sở Văn Lâu rốt cuộc biết được cái gì gọi là phong tình vạn chủng, rốt cuộc biết được vì sao có thằng gốc không cần giang sơn mà chỉ cần mỹ nhân.

Trong mắt của y phóng ra hỏa dục, hưng phấn vô cùng. Y cởi giày, rồi cởi áo, mãnh liệt bổ nhào xuống người phụ nữ đang mê man trên giường.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thay Mận Đổi Đào Giải Hiếu Lầm

Trương Thăng ở ngay trong phòng làm việc của mình. Nhưng lúc này hẳn khát nước vô cùng nên chui vào phòng thu phát, cầm lấy bình trà của bảo vệ cửa lão Hồ uống một cách thống khoái.

Uống xong ca trà lạnh, Trương Thăng tinh táo hơn. Nhớ tới Chung Khanh trong phòng nước ấm không có, nửa đêm tỉnh rượu tất nhiên là sẽ khát nước, nên muốn đưa nước đến cho cô, tiện tay nhắc phích nước nóng trên bàn.

Lão Hồ ân cần hỏi:

- Chủ tịch, cậu có sao không vậy?

Trương Thăng ợ một cái, khoát tay nói:

- Không có gì. Giám đốc Chung hôm nay xã giao, uống hơi nhiều, để tôi mang nước cho chị ấy.

Lão Hồ vừa nghe vội nói:

-Ồ, cũng không dám để cậu động tay. Để tôi mang đi cho.

Trương Thăng cũng cảm thấy mệt mỏi, vừa nghe thì liền đưa phích nước nóng cho lão Hồ. Lão Hồ vừa cầm ra ngoài, đi chưa được bao lâu thì Trương Thăng bỗng nhiên đẩy cửa đuổi theo:

- Lão Hồ, lão Hồ, dừng lại.

Lão Hồ đứng lại, hơi khom lưng nói:

- Chủ tịch, cậu còn có gì chỉ bảo?

Trương Thăng cầm lấy phích nước trong tay ông, nói:

- Không có gì, để tôi mang đi cho. Ông về phòng trực đi.

Lão Hồ không hiểu ra sao, thẳng bước trở về. Lúc này, Trương Thăng trong lòng âm thầm kêu may.

Hắn đưa phích nước cho lão Hồ thì mới nhớ ra Chung Khanh hiện giờ nửa thân trên là trần, thật sự không nên để người ta nhìn thấy. Còn mình thì vừa mới bước ra khỏi phòng của cô, nếu bị lão Hồ nhìn thấy thì không chừng sẽ truyền ra lời đồn gì.

Trương Thăng trở lại khu ký túc xá, lúc này nghĩ tới cửa phòng Chung Khanh không khóa, có chút tự trách mình hồ đồ. Tuy nhiên, cũng may là chưa khóa, nếu không thì không đưa nước vào được rồi.

Trương Thăng một lần nữa lên lầu bốn, thở hỗn hển rồi nhẹ nhàng mở cửa phòng Chung Khanh, không một tiếng động. Trong phòng là một mảnh tối đen.

Bên tai liền truyền đến tiếng hô hấp trầm trọng, Trương Thăng cau mày. Chung Khanh tỉnh rồi sao? Một cô gái xinh đẹp, sao lại có âm thanh rên rỉ khó nghe như vậy?

Hắn sờ soạng đến chốt cửa. Cạch một tiếng, cánh cửa mở ra, hắn không khỏi lập tức giật mình, chỉ thấy Chung Khanh ngồi ở đầu giường, tay che trước ngực, tóc tai bù xù, mặt đầy nước mắt. Chuyện gì đây?

Trương Thăng biết người uống rượu có sở thích hay nói. Có người thì thích hát. Hắn đã từng gặp qua một người, sau khi uống rượu sau thì ngồi

trên ghế salon hành lang khách sạn khóc lớn. Bên cạnh là một đứa trẻ đang khuyen bảo ông ta. Không thể tưởng tượng được Chung Khanh khi say cũng thích khóc.

Đợi một chút! Không đúng, thanh âm này sao lại...

Trương Thắng vội sai bước đi vào. Lúc này, trên giường đang là một người nằm úp, chiếc quần cởi được một nửa, cái mông to bự, giống như heo mẹ ủi máng, đang làm động tác co rút.

Chung Khanh đang thương tâm rơi lệ. Tách, tiếng bóng đèn mở lên, soi rõ ánh mắt thương tâm của cô. Trương Thắng bước nhanh đến trước mặt, lúc này thị giác của cô cũng khôi phục lại như bình thường, thấy rõ người trước mặt là Trương Thắng, cô cũng ngậy người ra.

Một người ngồi, một người đứng, còn một người đang nằm úp chính giữa hai người, tạo thành một cảnh tượng quý dị.

Chung Khanh mở to đôi mắt đăm lệ nhìn Trương Thắng, cái miệng nhỏ nhắn mở hình chữ O. Thật lâu sau, cô bỗng nhiên cả kinh kêu lên:

- Không phải cậu?

Cùng lúc đó, Trương Thắng đang cầm phích nước nóng, cúi đầu nhìn, liền kêu lên:

- Là anh?

Trên mặt đất, Sở Văn Lâu giật mình, xoay cái mông to mọng, vô lực rên rỉ một tiếng đáp lại.

Hóa ra, Sở Văn Lâu tắt đèn, vội vàng cởi áo, nhưng chưa kịp cởi quần đã vội vàng khẩn cấp bò lên giường, đè lên người Chung Khanh.

Chung Khanh tuy nói rằng đang rất say, nhưng cũng không đến nỗi bị người ta đè lên giường mà không biết. Sở Văn Lâu vừa mới bổ nhào lên người cô, cô liền theo bản năng mà phản kháng.

Sở Văn Lâu nằm lên người Chung Khanh, quên mất quần của Chung Khanh vẫn chưa cởi hết, liền cặp hai chân cô lại với nhau. Chung Khanh lúc này quần quai, hai đùi co rút lại. Khi uống say, lực giằng co thật sự kinh người. Chung Khanh hai đầu gối liền đập trúng dưới háng Sở Văn Lâu.

Đàn ông chỗ đó chỉ cần va chạm nhẹ một chút đã làm không chịu nổi rồi, huống chi là bị cả cái đầu gối đập tới. vào.

Sở Văn Lâu kêu lên một tiếng trầm đục. Y còn chưa chiếm được tiện nghi thì đã bị ngã lăn quay xuống đất, ôm lấy hạ thể, thân mình cong lại như con tôm, liên tiếp hút khí lạnh, nửa ngày cũng không trỗi hoãn.

Sở Văn Lâu quỳ trên mặt đất hít hà, còn Chung Khanh thì ngồi trên giường, giống như vừa tỉnh lại cơn ác mộng. Cô dần dần nhớ lại, vì thế liền cho rằng người đàn ông dưới đất chính là Trương Thăng.

Trong phòng không có mở đèn, ngoại trừ ánh trăng ngoài cửa thì không còn tia sáng nào cả, có đưa năm ngón tay lên cũng không nhìn thấy.

Cô thật không có dũng khí bật đèn, đối mặt với tên "Trương Thăng" ghê tởm kia. Lúc này mộng đẹp trong lòng cô đã tan vỡ, đem tất cả hy vọng sống sót và dũng khí của cô toàn bộ bóp chết.

Hơn một năm nay, cô sống trong tỉnh mịch và cô đơn. Khi ngày sống cùng Trương Thăng là những ngày cô hạnh phúc nhất, vui sướng nhất. Cô lần đầu tiên cảm thấy năng lực của mình được người ta tôn trọng. Mỗi một ngày, cô đều sống trong tự tin và ung dung. Hết thầy là Trương Thăng đang mang đến cho cô. Cái gọi là sống lâu ngày sinh tình. Kỳ thật trong nội tâm của cô đã in đậm bóng dáng của Trương Thăng.

Nhưng hành vi vô sỉ này của "Trương Thăng" hoàn toàn phá vỡ mộng đẹp của cô. Cô không nghĩ tới, mình toàn tâm toàn ý vì công ty, vì Trương Thăng, hẳn không ngờ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà có hành vi vô liêm sỉ, tiểu nhân này. Thừa dịp cô say rượu, muốn dùng phương thức này để giữ cô lại, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của cô.

Vì sao? Vì sao Trương Thăng lại không hỏi ý kiến cô, mà dùng thủ đoạn hèn hạ này mà giữ cô? Có phải trong lòng hẳn, cô chính là một người đàn bà tùy tiện?

Nghĩ đến đây, Chung Khanh trong lòng đau như dao cắt. Cô hiện tại cần nhất không phải là tình dục, mà chính là sự tôn trọng nhân cách của cô.

Cô ngồi ở đầu giường đắp chăn mà khóc, nói không nên lời cảm giác trong lòng hiện tại là gì? Càng nhiều hơn là sự thương tâm, một loại thống khổ thì người mình tin tưởng phản bội mình.

Nhưng khi ngọn đèn sáng lên, nội tâm vốn đã nhận định hết thảy của cô lại một lần nữa thay đổi 180 độ. Trương Thăng đang cầm một cái bình đứng trước mặt cô, còn trên mặt đất là một con "heo mập". Đối mặt với sự chuyển biến đột ngột này, Chung Khanh nói không nên lời, hoàn toàn mất đi phản ứng.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Sâu Mọt Bắt Đầu Đục Khoét Thân Cây

Trương Thăng nhìn tình hình trong phòng, đã đoán ra được mọi chuyện. Hăng giận tím mặt, đặt phích nước nóng lên bàn, nhảy chồm tới, dùng cả hai tay nhấc bổng Sở Văn Lâu khỏi mặt đất.

Thời điểm khó chịu nhất đã qua, Sở Văn Lâu thở gấp, hai tay anh ta xách quần, không chịu nổi nữa phải kêu lên:

- Trương tổng, anh đừng hiểu lầm, không không không, ý tôi là ...

- Cút!

Sắc mặt Trương Thăng xanh mét, lôi Sở Văn Lâu ra khỏi phòng.

Trương Thăng sợ kinh động đến các công nhân nữ ở trên lầu, nên kéo hẳn tới cầu thang giữa tầng ba bốn, trong bóng tối, Sở Văn Lâu vừa hoảng sợ buộc lại quần, vừa lí nhí nói:

- Trương tổng, tôi không biết anh quay về, nếu tôi biết anh về ngủ, tôi sẽ không tới.

Trương Thăng nghe xong trong lòng càng tức giận, vung tay lên dấm thẳng vào mặt khiến Sở Văn Lâu bay ra ngoài.

- Úi da.

Sở Văn Lâu kêu một tiếng đau đớn, nặng nề ngã trên mặt đất. Trương Thăng tiến thêm một bước, găm gù trong cổ họng:

- Mà y có còn là người không?

Tiếng kêu đau đớn im bật. Sở Văn Lâu cắn chặt răng đứng lên, ánh mắt tức giận, trong đêm tối càng thấy rõ con người lóe sáng.

- Trương Thăng, anh thật tàn nhẫn. Chỉ vì một con điếm mà đánh tôi?

Anh ta hung hăng lau vết máu ở khóe miệng, dữ tợn gầm nhẹ nói:

- Được rồi. Họ Trương kia, anh giỏi lắm, tôi tận tâm tận lực vì nhà máy của anh. Từ khi nhà máy thành lập cho tới giờ, mỗi ngày đi theo hầu anh vất vả nhọc nhằn, không có công lao cũng có khổ lao, thỏ khôn chưa chết, chó săn đã muốn xào tái rồi sao?

Chung Tình là cái thá gì? Cô ta cũng chỉ là một con điếm, một kẻ giật chồng của người khác, một loại hàng hóa bị người ta ném đi, tiện thì chơi đùa một chút thôi. Anh cho rằng cô ta là bảo bối sao? Anh vì loại phụ nữ này mà trở mặt với tôi sao?

- Chị ấy là nhân viên của tôi, đây là công ty của tôi, tôi không có tư cách quản à? Anh đang phạm tội cưỡng gian, anh có biết không?

Sở Văn Lâu mĩa mai:

- Cưỡng gian? Ha ha ha, một người phụ nữ mà ai cũng có thể làm chồng, mà phải cưỡng gian? Anh cho cô ta là băng thanh ngọc khiết, tam trinh mãnh liệt à? Nếu không phải vì cô ta muốn leo lên cái ghế này của anh, anh nghĩ rằng tôi sẽ cùng anh lăn từ trên giường cô ta xuống?

Trương Thăng lạnh lùng nói:

- Chỉ là suy nghĩ của riêng anh thôi. Trên đời này ai mà không có tình yêu nam nữ? Nếu không phải chồng chị ấy phản bội trước, Chung Tình chưa chắc đã tìm tới anh Từ. Lúc chị ấy tìm tới anh Từ, cũng là thật lòng

yêu anh ấy. Nếu anh cho rằng chị ấy là một phụ nữ dễ dãi thì anh đã nhìn lầm rồi.

Từ khi Chung Tình vào công ty, tôi đã thấy chị ấy ở lại đến tận khuya, lúc ăn cơm vẫn còn tranh thủ sửa lại văn kiện, mỗi ngày đều gồng mình lên làm việc. Chị ấy bỏ ra sức lao động của mình, trí tuệ của mình, chị ấy được công ty coi trọng bằng năng lực bản thân. Chị ấy có tôn nghiêm và nhân cách của mình, ở công ty chưa từng dựa vào tư sắc mà ăn không ngồi rồi. Anh tự cho rằng chị ấy thấp kém rồi mặc sức chà đạp sao?

Trong hành lang tối đen, một bóng hình yên lặng đứng ở bốn góc tường, đôi chân trần trắng như tuyết, đứng trên nền xi măng lạnh ngắt, một tay vịn lên tường, một tay bịt miệng, môi mím chặt, nước mắt ngập tràn...

- Được, tôi không còn lời nào để nói, anh làm gì được tôi?

Sở Văn Lâu đứng thẳng lưng, cười lạnh nói:

- Gọi điện báo cảnh sát, nói tôi cưỡng gian chưa thành?

Trương Thăng trầm mặc một lúc lâu, nhẹ nhàng thở ra:

- May mắn là chưa xảy ra chuyện gì. Tôi sẽ khuyên nhủ chị ấy, nói chị ấy đừng để lộ chuyện này. Chuyện này tôi sẽ coi như chưa từng có.

Sở Văn Lâu hừ lạnh một tiếng không nói gì. Trương Thăng sần nảo nói tiếp:

- Lão Sở, nơi hoang vắng này, tự tay chúng ta cùng nhau gây dựng xí nghiệp. Tôi hi vọng có thể cùng anh vợ qua lúc khó khăn. Chung hoạn nạn, chung phú quý, cả đời làm anh em tốt, người với người ở chung, lúc chia lúc hợp, anh muốn chia cách như thế sao?

Những lời này có lẽ đã ảnh hưởng đến Sở Văn Lâu. Hơn thở của anh ta bắt đầu đều đặn trở lại. Một lát sau, anh ta lặng yên xoay người, theo ánh sáng mờ mờ của hành lang, khập khiễng đi xuống lầu.

Trương Thăng đứng một mình trong bóng tối, châm một điếu thuốc, lặng yên hút.

Rút điếu thuốc ra, hần bước lên trên lầu, thử vặn tay cầm cửa, cửa không khóa, hần nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong phòng tắt đèn, chỉ có ánh trăng như nước, đổ xuống giường, Chung Tình nằm nghiêng trên giường, như một bức tranh thủy mặc.

- Chị... chị Chung?

Trương Thăng chần chừ, cảm thấy mở miệng thật là khó biết mấy.

- Tôi không sao, tôi muốn ngủ, Trương tổng, cậu cũng về ngủ đi.

Trương Thăng do dự một chút, yên lặng lui ra ngoài, lúc đi ra cũng thay cô đóng cửa phòng.

Trong phòng, nước mắt Chung Tình rơi ướt gối.

Truyền thống của dân tộc, đối với đàn ông thì coi trọng sự nghiệp, cho nên một lần sảy chân để hận nghìn đời; đối với phụ nữ thì coi trọng trinh tiết, cho nên lỡ sai một bước mãi mãi để lại vết nhơ.

Chung Tình tự hỏi mình cũng không phải một phụ nữ dễ dãi. Lúc trước cô thật lòng thích Từ Hải Sinh, cho nên cô tự hiến dâng bản thân mình, không tưởng tượng được lại là công dã tràng, Từ Hải Sinh không bị lên án cũng chẳng ray rứt lương tâm, nhưng cô thì đeo trên lưng toàn bộ bêu rếu của mọi người.

Phụ nữ bất hạnh giống như đập phải phân chó vậy. Chẳng lẽ trong mắt người khác mình cũng biến thành phân chó, trở thành một người không có liêm sỉ, có thể tùy ý sỉ nhục sao? Sở Văn Lâu là ai? Chỉ cần đàn bà con gái vĩnh viễn mong cong với hãnh, hãnh sẽ nhào lên giống như con chó, loại người muốn đóng giả chính nhân quân tử này, thế mà cũng dám nhục mạ cô không đáng một đồng.

Hoa thơm tất có bướm ong dập dìu. Ai biết cô đã từng phải nhận bao nhiêu thứ vốn không phải của cô? Ai biết cô đã phải dốc bao nhiêu nghị lực, bao nhiêu thống khổ, mới tỉnh lại được từ trong cái bóng kia?

Sự việc mới bắt đầu, cô cũng không để ý. Lời nói rảnh rỗi của người khác, chỉ là cái rắm. Chuyện nào cũng cho là dơ bẩn không chịu nổi, cứ như thể bọn họ là thần tiên, không ăn khói lửa của nhân gian vậy. Trong lòng có anh ta, cũng chẳng khác nào có chỗ dựa tinh thần. Cô tin Từ Hải Sinh cũng thật lòng với cô, cho dù đánh cô đến chết, cô cũng không tuyệt vọng.

Việc làm và lời nói vô tình của Từ Hải Sinh mới là một cây đao đâm thẳng vào tim cô. Những ngày đó, cô có nhà cũng không thể về, ở khách sạn, mỗi ngày đều như kẻ vô hồn, gần đến giờ ăn cơm, cũng phải hít từng ngụm khí mới nuốt xuống được. Cô đã phải sống trong đau khổ bao nhiêu lâu mới giãy dụa đứng lên được?

Tại công ty ở ngoại thành này, một lần nữa cô lại tìm được danh dự của mình, một lần nữa sống giống con người, vết sẹo trong lòng giống như đã khép lại, nhưng tối nay, một lần nữa, bị người ta xé rách máu tươi đâm đũa.

Trên gương mặt hao gầy, nước mắt nhạt nhòa, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, trong lòng cô đau khổ vô cùng.

Chuyện đêm nay, là bí mật chỉ có 3 người biết. Từ khi vào công ty, Chung Tình càng ngày càng rạng rỡ tự tin toàn thân tỏa ra sức quyến rũ của phụ nữ. Nhưng sau đêm đó, cô lại mang gọng kính vàng, sau gọng kính là ánh mắt khách khí, lãnh đạm và xa cách.

Trương Thăng biết, đây là cô đang tự ti, cũng là tâm lý tự bảo vệ mình. Tâm bệnh cần tâm thuốc, Trương Thăng không khuyên giải nữa, mà sắp xếp cho cô nhiều công việc, Trương Thăng hiểu được. Có lẽ chỉ có công việc, mới từ từ chữa lành được vết thương trong lòng cô.

Lúc này đã bắt đầu xây dựng chợ bán sỉ, Chung Tình được bổ nhiệm làm giám đốc khu chợ. Cô lo việc xây dựng chợ nên không làm thư ký của Trương Thăng nữa. Như vậy cũng tránh được xấu hổ khi chạm mặt nhau.

Nơi này như một võ đài độc lập, Chung Tình ngày càng phát huy được ưu thế của cô. Cô giỏi về quản lý tài vụ, kiểm soát chặt chẽ, so với đàn ông càng tỉ mỉ hơn. Cùng công ty xây dựng và giao tiếp, ưu thế nữ tính nổi trội, dẻo dai, chu đáo và mềm mại, khiến cô làm việc một cách gọn gàng, ngăn nắp, thành thạo.

Sở Văn Lâu thì quản lý kho lạnh. Nghiệp vụ kho lạnh đã dần dần đi vào quỹ đạo, không cần phải quan tâm nhiều nữa. Sau khi xảy ra chuyện đêm đó, Trương Thăng còn lo lắng anh ta sẽ bỏ bê công việc. Anh ta được Trương Nhị tiến cử vào chức vị Phó tổng giám đốc, nếu như mọi chuyện đi ngược lại, thật đúng là làm người khác nhức đầu. Cũng may Sở Văn Lâu cũng biết trước biết sau, không vì chuyện này mà trở mặt với hẳn, qua đêm ba ngày, hai người liền cười cười nói nói, trước sau như một.

Sở Văn Lâu còn liên hệ với một số chợ lớn, quán bar lớn, chủ động chạy nghiệp vụ! Mấy năm nay đời sống của nhân dân được nâng cao, ngành ăn uống phương bắc được mở rộng tầm mắt, rất nhiều cơ sở thi nhau khai trương, có cả những món ăn bình thường hàng ngày.

Sở Văn Lâu ôm đồm việc cung cấp chorất nhiều khu chợ lớn, khách sạn lớn, vì thế kho lạnh mua vào bốn bàn máy cắt. Đồng thời, vì cam đoan sẽ nhập thực phẩm chất lượng, không mất nhiều phí tổn kinh doanh, kho lạnh bắt đầu tiến hành tự gia công thực phẩm, tủ lạnh và bán sỉ.

Vì thế công ty lại xây nhà máy mổ heo thuộc kho lạnh, trở thành địa điểm mua lợn hơi, dê, bò, giết mổ, ướp lạnh, chế biến, bán ra theo dây chuyền, nghiệp vụ công ty phát triển không ngừng, càng ngày càng náo nhiệt. Trương Thăng tin tưởng Trương Nhị có thể dựa vào nhà máy mà lập nghiệp, trở thành ông chủ lớn nắm giữ của cải, hẳn nhất định cũng có thể.

Tuy nhiên, đối với Từ Hải Sinh trong mắt chỉ có những trò ma mãnh thì căn bản không coi trọng việc này. Anh ta buôn bán rất lớn, lợi dụng doanh nghiệp nhà nước tạo thành dây chuyền khép kín, muốn giảm vốn sát nhập với người hợp tác, trải qua đóng gói, giá cả bán ra cao ngất. Mấy năm qua, anh dùng phương thức răn nuốt voi này, đem không ít tài sản nhà nước biến thành tài sản trong tay. Đây mới là lợi nhuận chủ yếu của doanh nghiệp anh ta làm chủ. Bây giờ, công nghiệp hợp kim với anh ta mà nói, chẳng qua chỉ là một trạm trung chuyển tài chính.

Lợi nhuận của công nghiệp xây dựng trên dưới 15%, lợi nhuận của ngành bất động sản là 100%-200%, hóa ra giá đất khu kinh tế mới thấp, nhưng lợi nhuận lại kinh người. Công ty vừa mới khai trương không lâu, tuy nói là vay mượn ngân hàng không ít tiền, nhưng do sạp rải quá lớn, nhiều chỗ dùng đến tiền, hơn nữa Trương Thăng đang mở rộng quy mô kho lạnh, chuẩn bị xây dựng chợ bán sỉ thủy sản, cho nên Từ Hải Sinh khai thác, phát triển nhà xưởng đầu tiên cũng thành khu vực thuê về sau, bắt đầu thay đổi sách lược kinh doanh.

Trước mắt khai thác hai nhà xưởng, anh ta chuẩn bị áp dụng phương thức nửa bán nửa thuê, chuẩn bị bộ phận xử lý thủ tục cho thuê tài sản về sau, tiếp tục vay ngân hàng, lại dùng khoản tiền của công trình xây dựng

trước mắt, mà bộ phận bán ra thì chờ giá cao, số tiền đạt được sẽ dùng với số vốn của mình gây dựng lại.

Bởi vì bên tài vụ đều có người của mình khống chế, Từ Hải Sinh cũng không lo lắng Trương Thăng sẽ phát hiện ra. Hơn nữa hiện tại Trương Thăng bận rộn nhiều việc. Công ty phát triển lớn mạnh, căn cứ vào sự tín nhiệm của công ty đối với Từ Hải Sinh, chỉ cần tài vụ có thể bảo đảm lưu động tiền của hãn, toàn bộ tình trạng tài chính của công ty hãn cũng không nắm, tất cả, đều do Từ Hải Sinh khống chế, Trương Thăng trẻ tuổi, say việc, vậy thì anh ta có thể gây sức ép thôi.

Về việc bàn trưng nhanh chóng có thể bảo đảm việc thuê bán phòng ốc ra ngoài hay không, Từ Hải Sinh cũng không thèm để ý. Cho dù đến lúc đó nhà không bán được, anh ta cũng có biện pháp giải quyết. Anh ta chỉ cần nâng giá phòng, từ 100 vạn nâng lên 150 vạn, sau đó để người khác “mua”, sau đó cho người mua nhà vay 70% giá 150 vạn, có thể thực hiện đòn bẩy tài chính thành công.

Đây là trò chơi tay không bắt giặc hoàn hảo, cũng rất mạo hiểm, cuối cùng tiền sẽ rơi vào túi ai? Mà toàn bộ việc này, anh ta cũng chưa nói hết cho Trương Thăng.

Anh tay đem Trương Thăng từ một công nhân bình thường lên ghế Chủ tịch, Trương Thăng đối với anh ta coi như anh cả, rất tín nhiệm anh ta, sùng bái mù quáng với năng lực của anh ta, công thêm lòng biết ơn, hơn nữa bộ phận tài vụ hoàn toàn do Từ Hải Sinh nắm giữ, nên Trương Thăng không biết gì về chi tiết vận hành.

Trương Thăng đang cố gắng cuốc đất, tưới nước, mong mỗi công ty của hãn sẽ khỏe mạnh trưởng thành như một cây đại thụ, thế nhưng sâu mọt bên trong sớm đã yên lặng nảy sinh rồi....

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chuyện Kỳ Quái

Kho lạnh loại nhỏ được xây bằng những tấm thép màu bọt biển rất nhanh. Sau một tháng đã xây được ba cái. Trương Thăng liền đem một ít thương phẩm vốn cất giữ trong kho cỡ trung chở tới cất giữ trong kho loại nhỏ. Loại kho lạnh này càng sạch sẽ thì càng thích hợp cho việc ướp lạnh loại thương phẩm điều kiện cao. Mà kho lạnh loại trung thì chuyển thành một cái tủ lạnh đặc biệt cho một công ty mổ thịt heo tươi cấp dưới.

Quách mập cười hì hì, nói:

- Trương Tổng, kho lạnh của chúng ta kinh doanh rất tốt. Chỉ để chúng ta tự mình buôn bán thịt, cung sẽ không đủ cầu. Nhà máy giết mổ bên kia bây giờ mỗi ngày chỉ giết khoảng 200 con trâu, heo, dê. Trước kia có rất nhiều người ở xã, thị trấn mua giúp dê, bò, heo và gia súc. Hiện tại chúng ta đã có nhà cung cấp hàng cố định rồi.

Quách mập bây giờ không làm đội trưởng đội bảo an nữa. Xí nghiệp càng ngày càng lớn, sau khi khai trương nhà máy giết mổ, Quách mập liền trở thành quản đốc ở xưởng giết mổ, mặc dù hoàn cảnh ở đó không tốt lắm, nhưng lại là công việc béo bở. Các công nhân ở nhà máy giết mổ phần lớn đều có gia cảnh giàu có, thậm chí còn hơn những người trong nội thành. Chỗ đó cần có một người trông coi, Quách mập liền trở thành một lựa chọn có một không hai.

Gã dẫn người giao hàng tới, trùng hợp gặp người bạn lâu năm Trương Thăng đến đây tuần tra, hai người liền đứng ở đây tán gẫu.

Các công nhân đang dùng xe nâng chuyển hàng vừa được giết mổ đi rửa sạch rồi mang vào kho lạnh, nhân viên cân hàng bận rộn đăng ký. Đứng bên cạnh là ông chủ mặc tây trang tới nhập hàng.

Trương Thăng cười nói:

-Bây giờ đang làm việc ở khu kinh tế mới, không thường xuyên về thành phố, chị dâu không trách gì sao?

Quách mập ưỡn bụng ra, thật thà nói:

- Cô ta dám? Tôi đây làm một tháng bằng cô ta buôn bán bốn tháng, dám oán trách tôi sao?

-Tuy nhiên.,,

Gã ôm bụng cười giảo hoạt, lại gần thì thầm nói:

- Nói thật, bà xã một mình ở thành phố, tôi cũng rất nhớ, thứ 7 chủ nhật tôi sẽ đi về. Ôi! Bình thường đừng nhìn bà xã tôi rất chướng mắt tôi, nhưng trong lòng vẫn thương tôi đấy. Khoản kia rất nhiệt tình với tôi....Đây gọi là gì nhỉ? Đúng rồi, tiểu biệt thăng tân hôn! Cậu bây giờ cũng bận rộn cả ngày, cơ hội gặp Tiểu Lộ cũng ít đi đúng không?

Trương Thăng gật gật đầu, giận dữ nói:

- Không phải tôi có việc, mà là cô ấy có việc. Ngoại trừ thời gian gặp mặt cuối tuần, số lần chúng tôi gặp nhau còn không nhiều bằng đi gặp gỡ bạn bè. Sự nghiệp và tình yêu, tất nhiên sẽ phải hy sinh một thứ, vừa muốn sự nghiệp thành công, vừa muốn cùng người mình yêu tay trong tay cả ngày, trên đời làm có chuyện tốt như vậy? Có được sẽ có mất, đây gọi là cái giá phải trả.

Quách mập vỗ bả vai hấn, khuyên nhủ:

- Những cô gái trẻ đều muốn có bạn trai bên cạnh, cậu bạn rộn như vậy cũng không phải chuyện gì. Cùng cô ấy thương lượng một chút, đem cô ấy đến bên mình, như vậy sẽ tốt hơn nhiều.

Trương Thăng cười nói:

- Tiểu Lộ rất hiểu chuyện, hiểu rõ công việc của tôi. Tôi còn trẻ, lấy sự nghiệp làm trọng, Chúng tôi tính đợi cuối năm công ty ít việc sẽ kết hôn, sau khi kết hôn tôi sẽ khuyên cô ấy đến giúp chúng ta, lúc đó cũng danh chính ngôn thuận.

Lúc này điện thoại vang lên, trong điện thoại Lý Nhĩ nói:

- Anh Trương, mấy người bạn mà lần trước tôi nói đang ở trong này, anh có muốn gặp không?

Mấy ngày trước Lý Nhĩ có nói qua với Trương Thăng, có vài vị thương nhân bán sỉ có vốn chuẩn bị mở rộng kinh doanh, đang tìm kho ướp lạnh thích hợp để hợp tác. Trương Thăng rất chú ý đến việc buôn bán này, từng dặn dò Lý Nhĩ, nhất định phải nghĩ cách để hãn và bọn họ gặp nhau một lần. Bây giờ vừa nghe như vậy, Trương Thăng lập tức hưng phấn nói:

- Được, tôi sẽ sắp xếp một khách sạn, buổi tối cùng mấy vị bằng hữu này nói chuyện.

Trong điện thoại Lý Nhĩ cười nói:

- Không cần, mấy người này và anh giống nhau, đều trong giai đoạn gây dựng sự nghiệp, bọn họ đều là những người tranh thủ thời gian, còn muốn tối này đi máy bay trở về, không cần nhiệt tình thiết đãi, chỉ gặp mặt, nhận thức một chút. Chỉ cần điều kiện thích hợp, bọn họ sẽ chủ động hợp tác với anh.

Trương Thăng nhìn đồng hồ nói:

- Được, tôi sẽ trở về ngay, bây giờ cậu đang ở đâu?

Lý Nhĩ nói:

-Tôi đang ở khách sạn mà bọn họ đang nghỉ ngơi, anh đến thì gọi cho tôi, tôi xuống đón anh. Đúng rồi, sắp xếp tốt chuyện của công ty, buổi tối gặp mặt bon Tiêu Tử. Anh không lộ diện, mọi người rất nhớ anh, Nhị tiểu thư la hét muốn đến giết anh vì vô tình vô nghĩa đấy.

Nói xong, trong điện thoại truyền ra một trận cười to.

Trương Thăng cũng cười:

- Được rồi, tôi sẽ sắp xếp đi, nhưng nếu muốn tiếp rượu, xin thứ lỗi vì tôi không tiếp được.

Tắt điện thoại đi động, Trương Thăng cười nói với Quách mập:

- Anh còn đang bận việc, tôi về công ty sắp xếp một chút, sau đó về thành phố một chuyến.

Trong văn phòng Phó Tổng giám đốc, Sở Văn Lâu đang tức giận răn dạy một nữ công nhân:

- Nhóm hàng này là chia cho mấy quán rượu lớn ở thành phố đấy, cho nên mới gấp gáp tăng ca làm suốt đêm, cô làm ăn thế hả? Ngay cả cắt thành miếng còn không được. Thịt dê, thịt bò cuốn dầy như vậy, có thể lấy ra nhúng lẩu sao?

Đứng trước mặt ông chủ, một cô gái dáng người cao gầy, thắt lưng duyên dáng, mặc bộ đồng phục màu lam, thắt hai bím tóc, cúi đầu nước mắt lưng tròng, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

Cô gái mi thanh mục tú này, diện mạo hợp lòng người, là một cô gái khá xinh đẹp trong công ty. Tốt nghiệp trung học, ở thị trấn coi như là

thành tích cũng cao rồi. Cô tên Bạch Tâm Duyệt, là khi công ty mới thành lập, đích thân Trương Thăng tuyển vào một nhóm công nhân. Bởi vì tuổi trẻ, nên đám công nhân kho lạnh thường xuyên đem cô làm đối tượng trêu đùa. Bạn trai cô là Hắc Tử, trước mắt cũng làm việc ở công ty Hối Kim, là công nhân ở lò mổ mới thành lập.

Bạch Tâm Duyệt nức nở nói:

- Sở tổng, ngài giờ cao đánh khê, bỏ qua cho tôi lần này. Tôi không phải cố ý, ngay từ đầu máy móc đều bình thường, tôi cũng không phải lần đầu tiên cắt miếng, độ dày rất tốt không vấn đề gì, nhưng mà ai biết bốn máy đều có vấn đề...

Sở Văn Lâu ngắt lời cô, không kiên nhẫn gõ bàn nói:

- Đừng nói với tôi những điều vô ích này, cô quả thật không làm tốt nhiệm vụ, đúng không? Quy định là trong lúc cắt miếng không được tự ý rời vị trí, nhưng cô lại đi, đúng không?

Bạch Tâm Duyệt lấy tay lau nước mắt, gật đầu.

Sở Văn Lâu ngồi trên ghế ông chủ, không nhanh không chậm nói:

- Là thế, vậy cô nói tôi giờ cao đánh khê thế nào đây? Lần này tha cho cô, lần tới các công nhân khác học theo, nhà máy này còn có thể đi lên sao? Tôi liên hệ với những khách hàng này dễ lắm à? Cậu ông cáo bà, mặt lúc nào cũng phải tươi cười, mới tranh thủ được những khách hàng này. Kết quả... hừ!

Bạch Tâm Duyệt nức nở nói:

- Sở Tổng...

Sở Văn Lâu không kiên nhẫn cầm lấy cái ly, trong chén không có nước, lại mất kiên nhẫn mà buông xuống.

Tiểu Bạch cũng rất thông minh, nhanh chóng lấy phích nước nóng, Sở Văn Lâu cũng không lĩnh tình, đứng lên tự mình rót nước, vừa nói:

- Tôi không còn cách nào khác, đây là tôi nói cô, chứ nếu để sự tình đến tai Chủ tịch hội đồng quản trị, thì cô càng bị xử phạt nghiêm trọng. Đừng quên, nhà máy này là của Chủ tịch hội đồng quản trị, cô làm hỏng những thứ này đều là tiền của hă.

Gã ngồi xuống tiếp tục giáo huấn:

-Cô nói đêm nay cô sẽ tự mình suy nghĩ? À? Chính là từ đầu nhìn thấy mấy lần, sau đó làm như không có chuyện gì, không kiểm tra, cũng không có trách nhiệm. Bốn máy cắt kia, mỗi cái cắt được 80kg một giờ, bốn nhân tám bằng ba mươi hai, bốn giờ là 1280kg, mỗi cân 10 tệ, đây là 12 nghìn 800 tệ.

Đương nhiên, cô có thể xay nó thành nhân thịt bán đi, sau đó còn lại quy cho tổn thất trong xưởng. Như vậy coi như cô không phải bồi thường, tuy nhiên chúng ta có hợp đồng cung cấp hàng với mấy khách sạn này đây. Hiện tại làm chậm việc buôn bán của người ta, là phải bồi thường tổn thất. Số tiền này có thể to lắm, cô về nhà chuẩn bị trước năm chục ngàn đi.

Gia cảnh Tiểu Duyệt khó khăn, đừng nói năm vạn, mười nghìn đối với cô mà nói, đã lớn bằng trời rồi. Nếu để người nhà biết được chuyện này, còn không giống như trời sụp sao?

Tiểu Duyệt ít kiến thức, không kinh nghiệm, vừa nghe vậy sắc mặt trắng bệch, miệng run rẩy nói:

- Sở tổng, tôi cầu xin ngài..

Nói chưa xong, hai đầu gối cô liền mềm nhũn, “thịch” một tiếng quỳ xuống...

- Đừng đừng đừng, cô làm cái gì vậy?

Sở Văn Lâu vội vàng đứng lên:

- Đây là công ty, tôi cũng không phải Huyện thái gia của xã hội cũ, quỳ trước mặt tôi làm cái gì? Cô... Được rồi, cô đứng lên, đứng lên mà nói!

Gã vừa mới kéo Tiểu Bạch lên, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Sở Văn Lâu vội vàng đề tay, ra hiệu cô im lặng. Lúc này Trương Thăng đẩy cửa phòng ra:

- Lão Sở...

Hắn vừa vào, liền nhìn thấy Bạch Tâm Duyệt lau nước mắt, Trương Thăng không phải rất quen thuộc cô gái này, nhưng nhớ rõ tên của cô. Cô gái này rất hay ngại, mỗi lần nhìn thấy Trương Thăng, liền đứng một bên đỏ mặt, làm cho hắn khá là chú ý. Về phần xưng hô, đa số chỉ thấy môi cô động đậy, thanh âm kia nghe như tiếng muỗi kêu, nghe một lần sẽ không nghe rõ được.

Vừa thấy Trương Thăng xuất hiện, Sở Văn Lâu vội vàng đứng lên, đồng thời tiếp tục răn dạy Bạch Tâm Duyệt:

- Vấn đề của cô, không chỉ đơn giản là viết bảng kiểm điểm. một công nhân, vi phạm quy định làm việc, tính chất nghiêm trọng cỡ nào, ảnh hưởng xấu cỡ nào?

Trương Thăng vừa nghe, đoán chừng là chuyện quản lý làm ăn của kho lạnh. Sở Văn Lâu là Phó tổng giám đốc, quản lý bên kho lạnh, chuyện xảy ra là trong phạm vi xử lý của gã, mình không cần nhúng tay hỏi đến.

Đây là giữ gìn quyền uy cho trợ thủ, cũng là tránh cho người lãnh đạo việc gì cũng phải làm. Cho nên Trương Thăng chỉ liếc mắt đến Bạch Tâm Duyệt, nói với Sở Văn Lâu:

- Lão Sở, tôi về thành phố một chuyến, có gì quan trọng, gọi điện cho tôi nhé!

Sở Văn Lâu cười nói:

- Được, khi nào Chủ tịch trở về?

Trương Thăng cười khổ nói:

- Đừng nói nữa, chỉ là gặp mặt mấy người bạn bên ngoài, có thể buổi tối bọn họ còn đi máy bay về luôn. Tôi sẽ bọn họ ra sân bay, sau đó cùng mấy người bạn đi ăn cơm, nhanh nhất cũng phải 9-10h tôi mới về được. Ở công ty, anh để ý một chút.

- Được được được, Chủ tịch cứ yên tâm đi, không vấn đề gì.

Tiền Trương Thăng đi xong, Sở Văn Lâu đóng cửa lại, nhìn đôi mắt đắm lệ của Bạch Tâm Duyệt, khẽ lắc đầu. Gã ngồi xuống, tùy tiện lật một văn kiện, lại dùng bút máy viết mấy chữ, giống như đang chăm chú phê duyệt văn kiện.

Một lúc sau, gã lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa “sát” một tiếng, nhìn văn kiện cũng không ngẩng đầu lên mà nói:

- Tôi còn có mấy văn kiện phải phê duyệt, cô về làm việc đi.

- Sở tổng...

“Ba”, sở văn lâu đem văn kiện này chồng lên sập văn kiện kia, giống như cáu giận, Bạch Tâm Duyệt vội vàng ngậm miệng.

Lông mày Sở Văn Lâu nhướng lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đẫm nước mắt của cô, âm điệu không khỏi chậm lại, gã bắt đắ dĩ thờ dài, xoa trán nói:

- Tôi biết cô luôn chịu khó làm việc, kiên định, chỉ có điều sự việc lần này...thật sự là...ôi! Để tôi suy nghĩ thêm một chút.

Bạch Tâm Duyệt nghe ra ý tại ngôn ngoại, mừng rỡ như điên, liên tục cúi người nói:

- Cảm ơn, cảm ơn Sở tổng.

Sở Văn Lâu kẹp lấy xì gà phất tay, khuôn mặt cứng ngắc, ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

- Không cần cảm ơn, tôi cũng không phải bật đèn xanh cho cô, mục đích của tôi cũng không phải xử phạt, tôi chỉ muốn dùng đến kỷ luật của công ty một chút thôi.

Trừng phạt trước bản về sau, trị bệnh cứu người, mới là mục đích của tôi. Quy định của công ty không thể không chấp hành, gia đình cô cũng khó khăn, tôi cũng sẽ xem xét! Như vậy đi, buổi chiều tôi sẽ bớt ít thời gian, suy nghĩ cho kỹ chuyện này, xem xử lý như thế nào cho hợp lý, thỏa đáng.

À, mấy loại máy móc này cũng là cô đang sử dụng, hẳn là cũng hiểu biết tình huống. Bốn máy móc đều trực trực, nếu có thể chứng minh là chất lượng có vấn đề, sai lầm của cô sẽ được xử nhẹ hơn một chút. Như vậy đi, tôi có mấy văn kiện cần xử lý gấp, cô về trước đi, sau khi tan việc đến phòng làm việc của tôi, chúng ta...nghiên cứu sâu hơn một chút, được không?

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Nhất Lộ Thải Hồng

Bên trong câu lạc bộ leo núi của Sở công an tỉnh vắng ngắt, hai cô gái dáng người nhỏ nhắn đang leo lên vách đá phía trước.

Môn thể thao leo núi này đã không còn thịnh hành trong nước. Câu lạc bộ có phòng leo núi chuyên nghiệp này còn hiếm như lông phượng sừng lân. Lúc câu lạc bộ công an thiết kế phòng leo núi này, mục đích là bắt chước hoàn cảnh tự nhiên, rèn luyện thân thể cho cảnh sát.

Tuy nhiên ngoại trừ đặc công và cảnh sát vũ trang, hầu hết các cảnh sát có vòng eo to, bắt họ thực hành leo núi là rất có vấn đề. Mà có thời gian đến câu lạc bộ, đa phần không phải đặc công và cảnh sát vũ trang. Cho nên ý của lãnh đạo là ý tốt, nhưng phòng leo núi này sau khi thành lập lại gần như không có ai hỏi đến.

Trên thực tế, ngoại trừ vài ngày đầu có đồ mới, cũng có không ít người tới thử sức bản thân, nhưng từ đó, xuất hiện nhiều nhất cũng chỉ có hai cô gái này. Lúc này, nhìn từ phía sau, cô gái thân hình nhỏ nhắn, buộc tóc đuôi ngựa, mặc quần đùi màu vàng nhạt, áo ba lỗ cùng màu, eo nhỏ, cặp đùi trắng nõn, hết sức động lòng người.

Bên hông cô gái buộc một đai an toàn, chân đi một đôi giày leo núi, ngoài ra không có trang bị gì nữa. Lúc này, cô đã leo lên cách mặt đất 4m, đang lấy phần bôi tay Ma-giê (Mg) từ bên hông, để không bị trượt tay.

Còn cô gái đã vượt lên trước mặc một chiếc áo ba lỗ màu rằn ri và một chiếc quần đùi cùng màu. Vòng eo nhỏ nhắn, cặp đùi thon dài trắng nõn, toàn thân tỏa ra sức sống kinh người. Sức khỏe kết hợp với xinh đẹp, càng

làm rung động tâm hồn. Xem ra, sức khỏe cũng tốt hơn cô gái phía sau nhiều, cô đã lên tới độ cao 7m rồi.

Bức tường núi này cao chừng 10m, đoạn cuối cùng là khó khăn nhất. Lúc này, cả người cô núp vào một máng đá, chỉ dùng đầu ngón tay và ngón chân đứng trên vách đá treo ngược, thật sự rất kinh tâm động phách. Thân người cô cong lại, thở nhẹ nhàng đong đưa vài cái, bỗng nhiên nháy chồm về phía trước như vượn và khỉ, vượt qua một cái hố hiểm trở, toàn bộ thân thể như treo trên không trung.

Cô gái hít sâu một hơi, hóp bụng lại, động chân trái, nghiêng người ôm lấy chân hổ, sau đó liên tục dùng sức dịch chuyển, xoay người, động tác cực kỳ đẹp, rất nhanh đã trèo lên đỉnh, giống như vừa diễn ba lê duyên dáng ở trên vách đá vậy.

Cô đứng trên đỉnh vách tường, nhìn cô gái bên dưới nói:

- Bên phải, dịch sang bên phải, con gái thân trên dài, chân ngắn, trọng tâm cơ thể so với con trai thấp hơn 6%, cho nên cân bằng lực mạnh hơn con trai, phải lợi dụng điểm này.

- Đúng, cứ như vậy, con gái vai hẹp, hông lớn, cơ bụng và chân yếu hơn con trai, nhưng độ linh hoạt và độ dẻo dai của khớp xương lại hơn con trai, phải lợi dụng triệt để để tiết kiệm sức lực.

-A...a....đau tay quá!

Leo lên được 2m, Tần Nhược Lan buông tay ra, tùy ý treo trên không trung, nói:

- Em không leo nữa, rất đau thắt lưng, hôm nay không thoải mái, thật sự không thoải mái.

Cô gái mặc quần áo rằn ri bên trên cười nhạo nói:

- Lại tìm lý do để nghỉ ngơi.

Tần Nhược Lan vừa đi xuống mặt đất vừa nói:

- Ai thèm so với chị, em cũng không phải cảnh sát, nào có thời gian rảnh rỗi luyện tập như khi này.

Cô gái tóc ngắn hừ một tiếng, nói:

- Ai giống khi? Như em đấy, vĩnh viễn cũng không biết cảm giác “tuyệt vời khi lên đến đỉnh núi”.

Tần Nhược Lan cười rộ lên:

- “Cảm giác tuyệt vời khi lên đến đỉnh núi” à? Là hòn núi giả này à? Nói cho cùng, vẫn là khi, mà còn là khi con nha. Ha ha ha ha

Cô gái tóc ngắn hai tay chống nạnh, hai mắt nhìn trời, làm hình dáng điệu cô cầu bại, từ từ thở dài:

- Em nghĩ rằng chị và em chỉ có thể leo núi giả thôi sao? Chị là không có đất dụng võ thôi. Chị muốn đi leo núi, không có bất kì trang bị phòng hộ nào, đón gió và ánh mặt trời, một đường leo lên, tốt nhất là đi núi An- pơ, thiên nhiên hung vĩ, thật là lãng mạn.

Tần Nhược Lan chế nhạo nói:

- Leo núi giống như một cô gái Châu Âu, như thế mới kích thích.

Hai mắt cô gái tóc ngắn như tỏa ra ánh sáng nói:

- Nói thật, chị vẫn muốn như vậy, nơi đó chưa từng có dấu chân người, hoàn toàn tự nhiên, không có giày dép quần áo, không có bất kỳ dây thừng và công cụ an toàn nào, chỉ dựa vào hai tay hai chân, dựa vào năng lực siêu việt của cơ thể.

Tần Nhược Lan ở giữa không trung, vỗ tay cười nói:

- Được đấy, em thuê một chiếc máy bay trực thăng, sẽ ghi hình toàn bộ để làm kỉ niệm.

Cô vừa chậm rãi hạ xuống mặt đất, vừa cười nói:

- Nếu để cho cha mẹ biết ý tưởng điên rồ của người này, không biết hai người họ có bị dọa mà ngất đi hay không. Hừ hừ. từ nhỏ cha mẹ đã nói chị ngoan, dịu dàng, muốn em phải học tập chị. Đáng tiếc, cái họ thấy chỉ là dáng vẻ thực nữ của chị, nào biết được, khi chị điên lại lợi hại như vậy?

Cô xuống đến mặt đất, cởi giầy an toàn ra, nói:

- Vừa đánh tennis xong lại đến đây leo núi, cả người em mồ hôi thôi mù rồi, chị mau xuống đây đi.

Hai chị em vừa thay quần áo xong đi ra, di động Tần Nhược Lan vang lên, cô mở máy ra nghe, mặt mày hớn hờ nói:

- Được, vậy các cậu tới đón tớ đi.

-Ai vậy?

Cô gái tóc ngắn vừa cài cúc áo, nghiêng đầu, vừa dùng khăn khô lau tóc ướt, vừa hỏi.

Tần Nhược Lan vui vẻ nói:

- Vâng, là bọn Tiêu Tử, Hạo Thăng, còn có Trương, cũng là bạn em, là Chủ tịch một công ty ở khu kinh tế mới, trở về thành phố bàn chút chuyện, gọi em đi uống rượu, chị cũng đi cùng nhé.

Cô gái tóc nghe xong, lắc đầu nói:

- Lại uống rượu à? Vô vị, chị không đi. Chị chỉ uống một ít rượu đã rồi ròi hết người rồi, buổi tối còn muốn xem “Một nụ hôn” nữa, chị về trước nhé.

Tần Nhược Lan liếc cô một cái, nói:

- Cái loại phim truyền hình mục nát đó có gì đáng để xem chứ?

Cô gái tóc ngắn mặt mày hơn hờ nói:

- Không phải đâu, đôi mắt to của Barbie, tai lớn hơn miệng, giọng nói êm như đàn và ,một câu chuyện tình yêu thú vị. Một nụ hôn bất ngờ, lại quyết định nhân duyên của một đời người. Không nói nữa, chị vừa mới nói đã thích không chịu nổi rồi, thật sự là rất lãng mạn nhé...Chị phải nhanh nhanh về nhà, bye bye.

Tần Nhược Lan thấy bóng lưng cô vội vã rời đi rồi, lắc đầu thở dài:

- Một nữ cảnh sát hình sự, lại thích xem thể loại phim truyền hình ngây thơ này. Chơi những môn thể thao vận động điên cuồng, kết quả thành cô con gái ngoan ngoãn trong mắt cha mẹ. Tần nhị tiểu thư tôi, dịu dàng hiền thực, suốt đời làm công việc y tá, cứu khổ cứu nạn như Quan Thế Âm Bồ Tát, nhưng trong mắt cha mẹ, lại như yêu tinh vậy, đây là đạo lý gì?

Còn “ Một nụ hôn”, thật sự là mục nát, không phải là tiếp xúc giữa răng và môi sao, còn không giống hôn hấp nhân tạo à, có thể quyết định cái gì? Ông trời ơi, nếu để cho tôi lựa chọn, tôi thà dùng một ly rượu ngon để quyết định nhân duyên của tôi, vô lượng thiên tôn....

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Vô Tình Nhật Được Điện Thoại

Chiếc Mercedes-Benz của Trương Thăng và chiếc Jaguar của Tiêu Tử dừng lại trước cửa câu lạc bộ công an. Tiêu Tử và Lý Nhĩ ở trên xe. Bởi vì trời nóng, nên hai người lười biếng không muốn đi bộ, một bước cũng không chịu đi, ở trong xe không chịu ra ngoài.

Lý Hạo Thăng ngồi trong xe Trương Thăng, cười nói:

- Nhị tiểu thư lúc này chắc đã ngồi trong phòng lạnh rồi. Tôi đi tìm cô ấy. Trương Thăng, anh có vào không?

Trương Thăng cười nói:

- Được, câu lạc bộ công an, tôi cũng chưa vào bao giờ. Đi thôi, tôi đi với cậu để mở rộng tầm mắt.

Trương Thăng tắt máy, theo Lý Hạo Thăng xuống xe. Hai người đi vào cửa chính câu lạc bộ, cửa mở, khí lạnh thổi vào mặt, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Đối diện sảnh chính là hội trường, bên trái bên phải đều có hành lang đến các nơi khác. Lý Hạo Thăng vừa đi vừa giới thiệu:

- Nhị tiểu thư tới đây, nhất định là cùng nhau leo núi với cô chị rồi. Đi bên này, không chừng sẽ may mắn, hôm nay có thể mời được hai đại mỹ nữ dự tiệc.

Trương Thăng cùng Lý Nhĩ khi đi tiếp khách cũng đã uống mấy chén. Hắn tận dụng hết cơ hội, khoản đãi người hợp tác trong tương lai của hắn, nhưng mấy vị này lại vội vã trở về, cho nên Trương Thăng muốn đưa bọn họ ra sân bay. Trương Thăng đi, Lý Nhĩ cũng phải đi theo. Mấy vị kia hơn 9h lên máy bay, hắn cũng không kiên nhẫn nữa rồi

Mấy vị thương nhân bán sỉ này có quan hệ chặt chẽ với Lý thị, hơn nữa, rất nhiều nơi muốn nhờ vả Lý thị. Trương Thăng thì rất khách khí với bọn họ, còn Lý Nhĩ lại cảm thấy không nhất thiết phải long trọng như vậy. Cho nên hai bên nói chuyện hợp tác, Lý Nhĩ liền tìm cơ kéo Trương Thăng về, lôi hắn đi gặp đám bạn hư hỏng của mình.

Trương Thăng và mấy người kia muốn hợp tác bán sỉ thủy sản, chỉ có điều trong tiệm cơm đã uống mấy chén, không say lắm, nhưng rời chỗ đó liền đi mời Tiêu Tử và Lý Hạo Thăng, sau đó lại chạy đến đây, hắn rất không thoải mái rồi. Lúc này có chút mắc tiểu, đi sang bên phải, thấy nhà vệ sinh, Trương Thăng vội nói:

- Tôi đi nhà vệ sinh chút.

Lý Hạo Thăng nói:

- Ừ, anh đi đi, phòng leo núi ngay phía trước, tôi đi gọi cô ấy ra rồi sẽ đợi anh.

Vừa đi vào toilet liền nhìn thấy một cái gương, phía dưới là bồn rửa tay. Có hai cái cửa, một bên toilet nam, một bên là toilet nữ, Trương Thăng định đi vào toilet nam, chợt phát hiện, bên trên bồn rửa tay bằng đá cẩm thạch có một chiếc điện thoại di động, hắn nhìn sang hai bên, nhưng không có ai cả.

Trương Thăng cầm lên, là một chiếc điện thoại Motorola giống của mình, Trương Thăng vội lớn tiếng hỏi:

- Có ai không? Ai quên di động ở chỗ này thế?

Đợi một lát, hai bên toilet nam nữ cũng không có bất kỳ tiếng động nào, xem ra là có ai đó khi rửa tay đã để quên rồi. Lúc đó, di động vẫn là một thứ xa xỉ, không phải ai cũng dùng được, Trương Thăng lại gọi hai tiếng, nhưng vẫn không có ai đáp lại. Hắn mắc tiểu quá, liền đem di động bỏ vào túi quần, sau đó vào nhà vệ sinh.

Sau khi ra khỏi toilet, hắn đứng ở cửa nhìn xung quanh, vẫn không có ai tìm đến, lúc này Lý Hạo Thăng và Tần Nhược Lan đã đi tới. Tần Nhược Lan đeo kính râm, mặc một bộ váy ngắn thấp ngực màu xanh ngọc, tóc dài xõa vai, eo nhỏ nhắn, vừa mới tắm xong nên mái tóc vẫn còn ướt, rõ ràng là một cô gái dịu dàng thực nữ, nhưng cô vừa mới tới trước mặt Trương Thăng, liền dấm một quyền vào ngực:

- Tên tiểu tử anh, kiểm tiền đến phát điên rồi? Nói đi, bao lâu rồi không tới thăm tôi hả?

Trương Thăng đau đến nổi kêu ôi một tiếng, vẻ mặt đau khổ nói:

- Bà cô à, cô thật không biết kiểm chế lực tay nha, không phải tôi đã đến rồi sao?

Tần Nhược Lan trợn trừng mắt cười khẽ, nói:

- Đến rồi, Hạo Thăng vừa nói với tôi, nếu không phải Lý Nhĩ cứng rắn lôi kéo anh, anh lại quay về công ty, không biết ngày tháng năm nào mới gặp được anh đây.

Trương Thăng cười nói:

- Cho dù là ngày tháng năm nào, đều là đến rồi đây. Nếu tôi là kẻ vô tích sự, thành người chỉ biết sống tạm bợ, khi đó cho dù là ngày nào tôi cũng đến, Nhị tiểu thư cũng không thể đón tiếp tôi mãi được?

Tần Nhược Lan bĩu môi, phẫn nộ, nói:

- Đàn ông đều thế này, động chút lại lầy lầy cố chăm lo cho sự nghiệp, không có tí sức lực nào!

Lý Hạo Thăng cười hì hì nói:

- Ha ha, hai người thật đúng là một đôi oan gia, gặp mặt là cãi nhau, tôi thích xem hai người cãi nhau, hai người nói xem, tôi có phải là tâm lý hơi biến thái không?

Tần Nhược Lan lật hẳn ra một cái, nói:

- Hơi cái gì? Cậu căn bản chính là biến thái.

Lý Hạo Thăng khó chịu một tiếng, trả lời một cách mỉa mai:

- Có biết vì sao tôi thích xem hai người cãi nhau không? Bởi vì chỉ có lúc cãi nhau với anh Trương, Tần nhị tiểu thư chị mới có một chút nữ tính. Anh Trương, cô tôi thường nói, lúc nhỏ, đặt nhầm tên cho chị ấy và chị chị ấy. Chị ấy từ nhỏ đã giống một thằng con trai rồi.

Tần Nhược Lan giơ đôi tay trắng như phấn lên, uy hiếp nói:

- Lý Hạo Thăng, cậu ngứa da có phải không?

Lý Hạo Thăng vội vàng xin tha:

- Đừng đừng đừng, tôi không chịu nổi quả đấm của chị đâu, con gái gì mà bắp thịt to như vậy. Một chút thôi đã thấy đau rồi.

Tần Nhược Lan dương dương đắc ý thu tay lại, cùng bọn họ vừa đi ra ngoài, vừa nói:

- Các anh nên rèn luyện, leo núi là vận động toàn thân, là môn thể thao rất tốt, cả đám các anh đều ngồi không mà hưởng, sẽ có cô nàng nào để ý sao?

Trương Thăng híp mắt nhìn dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp của Tần Nhược Lan, bồn chồn cười nói:

- Leo núi có thể luyện ra dáng người ma quỷ sao?

Tần Nhược Lan thông minh sắc xảo, chỉ nghe ngữ khí của hắn đã biết không phải khen ngợi gì, liếc hắn một cái, Tần Nhược Lan hừ nói:

- Tính tình anh thế kia, thật không yên lòng, lão nhân gia anh có cao kiến gì à?

Trương Thăng cười nói:

- Tôi là thợ luyện thành người cơ bắp ma quỷ, chúng tôi để ý cô hay không không biết, chỉ biết đến lúc đó cô không lấy chồng được rồi.

Vẻ mặt Tần Nhược Lan không ngoài dự đoán, cố gắng hếch bộ ngực thanh tú như ngọc bát kia lên, hai mắt nhìn trời giả bộ nói:

- Thế thì ai gia sẽ gả cho người, thế lực người yếu ớt, không nghe lời, ta sẽ bóp chết người.

Trương Thăng nghiêm túc hỏi:

- Ai gia nghĩa là gì?

Tần Nhược Lan còn tưởng là hắn thật sự không hiểu, cười khẩy nói:

- Haha, không học vấn không nghề nghiệp, dạy người ngoan ngoãn, ai gia là tự xưng của Hoàng Hậu.

Trương Thăng gật gật đầu, nghiêm trang nói tiếp:

- Hoàng hậu nên xưng là bốn cung, sao lại là ai gia, chính xác mà nói, đó là tự xưng của Hoàng hậu sau khi làm quả phụ.

Lý Hạo Thăng cười ra tiếng, Tần Nhược Lan thẹn quá hóa giận, giương nanh múa vuốt đánh Trương Thăng, cười mắng:

- Bốn cung bây giờ sẽ bóp chết ngươi, lên cấp làm ai gia.

Trương Thăng cười lớn chạy đi, bị bọn họ quấy rầy nên quên mất việc nhật được điện thoại, đến khi mọi người đi vào, vào trong xe có khí điều hòa mát lạnh cũng không nhớ ra.

Bởi vì lần trước có một ca cấp cứu ở bệnh viện công an, kẻ nát rượu bị sống cuộc sống thực vật, nên đám người Tần Nhược Lan, Lý Hạo Thăng cũng rất hạn chế, không uống nhiều rượu. Nhất là Trương Thăng điềm đạm, chắc chắn, bởi vì tự mình lái xe, cho nên cũng không uống nhiều, cũng không cho bọn họ say rượu, cho nên bữa cơm này đơn giản chính là bữa cơm họp mặt bạn bè thân thiết.

Bọn họ ở khách sạn uống nửa giờ, vì Tiêu tử có điện thoại từ nhà gọi đến, y lập tức trở về,. Trương Thăng nhân cơ hội này cũng đứng dậy cáo từ, tiệc rượu liền tan. Trong lúc Trương Thăng lái xe về công ty, hoàng hôn nặng nề, trời chiều đỏ rực, vừa mới hơn 6h chiều..

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Ông Chủ Sở Thật Cứng Rắn

Lúc Trương Thăng trở lại công ty, công trường vẫn còn vang lên những tiếng “khanh khanh” của máy đóng cọc. Trên công trường chiếu sáng như tuyết, hết 9h mới có thể ngừng thi công. Hăn thấy văn phòng Phó tổng giám đốc vẫn sáng đèn, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Bởi vì buổi chiều bị bọn Lý Nhĩ kéo đi uống rượu, hăn gọi điện thoại về, nói hôm nay có xã giao, không thể về đúng giờ.

Không nghĩ đến là đã trễ như vậy, Sở Văn Lâu vẫn đang làm việc. Như vậy, buổi chiều có rất nhiều công việc tồn đọng lại. Trương Thăng dừng xe, tới trước kí túc xá, mở khóa cửa, chậm rãi đi vào.

Ký túc xá rất im lặng, nơi này, trừ hăn và Sở Văn Lâu, Chung Khanh và đội trưởng đội bảo an ra, người khác sẽ không có chìa khóa. Trương Thăng lững thững đi lên lầu 2, đi đến phòng làm việc của Phó tổng giám đốc, đang định đẩy cửa vào, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng khóc của một cô gái, Trương Thăng cảm thấy kì quái, vội rụt tay về.

Hăn đứng cạnh cửa sổ bằng kính lén nhìn vào bên trong, chỉ thấy Sở Văn Lâu ngồi trên ghế salon, bởi vì dáng người hăn thấp bé, trước mặt là cô nàng cao lớn, chắn cả người hăn rồi, từ cửa sổ nhìn vào chỉ nhìn thấy bên cạnh cô gái có một đôi chân ngắn.

Từ phía sau không thấy rõ khuôn mặt của cô gái kia, chỉ có thể nhìn thấy một chiếc áo dài rộng có hoa văn màu xanh, hai bím tóc lớn buông trên vai, vạt áo dài đến hông, phía dưới là đôi chân dài thẳng, rắn chắc tròn

trịa, cảm giác như chỉ cần dùng lực một chút là có thể làm rách chiếc quần kia.

Trương Thăng nhìn trang phục của cô, mơ hồ cảm thấy có chút quen mắt.

- Giám đốc, cha tôi bị bệnh, tiền trong nhà đều đã dùng hết, trong nhà tôi đói kém đã lâu rồi. Tuy ngài đã giảm xuống ba chục ngàn rồi, nhưng cũng đừng nói ba chục nghìn, ba nghìn tôi cũng không bồi thường nổi. Giám đốc, ngài đại nhân đại lượng, tha cho tôi lần này, tôi sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm nữa, cầu xin ngài.

- Cô Tiểu Duyệt, tôi cũng chỉ muốn nhắc nhở, nhưng đây là sự cố nghiêm trọng, tổn hại đến danh dự, thương dự của công ty chúng ta, bao nhiêu tiền cũng không thể mua được. Cô nói xem, việc này nghiêm trọng như thế nào? Bốn máy cắt đồng thời xảy ra lỗi, cô làm việc thế nào mà ảnh hưởng nghiêm trọng như vậy? Cho nên, tôi đã suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cho rằng nên thực hiện hình thức xử phạt hợp lý.

“Hóa ra là Tiểu Bạch!” Trong lòng Trương Thăng có chút hồi hộp, ban ngày nghe nói Tiểu Bạch làm việc có sai sót, hẳn cũng không nghĩ nhiều. Hiện tại nghe nói bốn máy cắt đều cắt dầy, lập tức nghĩ trong đó nhất định có gì đó rất kì quái. Sau khi 4 máy cắt này chuyển về, hẳn cầm bản hướng dẫn tự tay làm, đây là máy cắt tự động, một khi đã đặt cố định độ cắt dầy mỏng của dao cắt, nếu không có ai chạm vào thì sẽ không thể lệch vị trí.

Cho dù là máy móc không nhạy, một máy còn có thể, nhưng bốn máy thì không thể nào đồng thời trục trặc được. Việc này rõ ràng là do con người làm ra.

“Có người trong công ty làm hỏng?” Nghĩ đến đây, Trương Thăng cảm thấy rất khẩn trương.

Sở Văn Lâu thấy Bạch Tâm Duyệt nước mắt đầm mặt, liền chân thành tươi cười đứng lên, ấn bờ vai của cô mà nói:

- Đến, đến đây, ngồi xuống, cô ngồi xuống đi, đừng khóc, ngồi xuống nói chuyện, tôi vẫn còn chưa nói xong đâu.

Gã kéo Bạch Tâm Duyệt ngồi xuống bên cạnh, đồng tình nói:

- Tiều Duyệt à, thật ra lúc cô vừa vào nhà máy, tôi đã chú ý cô rồi. Người thông minh, có văn hóa, làm việc cẩn thận...à...tiếp thu cũng rất tốt. Tôi cho cô rèn luyện một thời gian, sẽ chuyển cô đến cơ quan.

Lần này cô thật sự đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng, máy móc mà không sai được sao? Sao có thể chỉ kiểm tra một lần, mấy giờ liền không quan tâm? Công ty của chúng ta đang ở giai đoạn phát triển, nhất định phải chặt chẽ, không được lơ là. Chủ tịch hội đồng quản trị tín nhiệm tôi, đem kho lạnh cho tôi xử lý, cô phạm phải sai lầm lớn như thế, cô nghĩ xem tôi giải thích thế nào với Chủ tịch.

Bạch Tâm Duyệt đáng thương nói:

- Giám đốc, anh đem bán tôi đi cho rồi, trong nhà tôi cũng không thể trả được số tiền này. Tôi cũng chưa nói việc này cho cha tôi biết, tôi sợ bệnh của ông ấy lại...

Nói đến đây cô lại khóc nức lên, không nói được nữa.

Sở Văn Lâu kéo người ta ngồi xuống thuận thế liền nắm cánh tay người ta, từ đầu đến cuối không buông, lúc này thân thiết vỗ vỗ, híp mắt cười nói:

- Xem những lời nói này của cô? Cô gái lớn như vậy, ai dám bán cô đi? Lần này cô xảy ra chuyện...

Thật ra cũng không phải không có biện pháp, bên quán rượu kia, đều là bạn bè thân thiết, tôi lên tiếng nói lời xin lỗi, tận lực xoay chuyển ảnh hưởng, chỉ cần bọn họ không trách đến Chủ tịch, vẫn còn có đường sống mà. Nếu như cần bồi thường về kinh tế, việc này...tôi sẽ bồi thường thay cô!

-Cái gì?

Bạch Tâm Duyệt kinh ngạc khó tin.

- Việc này...việc này sao có thể?

Sở Văn Lâu cười ha hả nói:

- Có cái gì không thể? Ai bảo tôi thích cô chứ? Tiểu Duyệt à, công việc ở kho lạnh rất nhiều, tôi một người rất bận rộn, vẫn muốn tìm trợ thủ. Tôi vẫn rất thưởng thức cách làm việc của cô, muốn điều cô làm phụ tá, cô có thể nhận công việc này không?

Bạch Tâm Duyệt giật mình:

- Đây không phải nhân họa đắc phúc sao? (trong họa có phúc)

Trên khuôn mặt tươi cười của Sở Văn Lâu như có ý gì khác vậy, khiến cho cô nghĩ đến vài thứ. Cô muốn tránh bàn tay của Sở Văn Lâu, nhưng Sở Văn Lâu lại không buông ra.

Dáng người gã thấp, bộ mặt đối diện với bộ ngực cao ngất của cô. Sở Văn Lâu nhìn chăm chăm chỗ ấy, trong mắt lóe lên tia tham lam, đem danh lợi mua chuộc lòng người nói:

- Tiểu Duyệt à, có không ít công nhân nữ hi vọng có được công việc này, cô cần phải biết quý trọng nha. Làm phụ tá cho tôi, làm việc thoải mái, tránh được nhiều thứ.

Một mình tôi ở khu kinh tế mới, không có nhà, không có ai chăm sóc cuộc sống hàng ngày. Cô trẻ tuổi xinh đẹp, lại là cô gái dịu dàng biết chăm sóc người khác, quan tâm nhiều hơn đến cuộc sống của tôi là được rồi...

- Không không không, Sở tổng, anh đừng như vậy!

Sở Văn Lâu vừa nói, vừa úp mặt sát vào bộ ngực kia, Tiểu Bạch sợ hãi đẩy gã ra, ôm chặt hai tay nói:

- Sở tổng, ngài...nếu ngài giúp tôi lần này, cả đời tôi đều cảm kích ngài...nhưng...nhưng tôi sẽ không làm việc này. Tôi là người sinh ra và lớn lên ở thị trấn, nếu làm việc này, về sau còn có mặt mũi làm người không?

Sở Văn Lâu không chút xấu hổ nói:

- Đây, cô không nói, tôi không nói, ai biết được chứ? Chỉ cần cô gạt đầu, vấn đề nan giải của cô sẽ được giải quyết. Hơn nữa về sau còn có rất nhiều ưu đãi mà. Cô...cô nên đáp ứng tôi đi!

Sở Văn Lâu nói xong, đột nhiên chồm về phía trước, đè Bạch Tâm Duyệt xuống ghế salon, miệng thổi ở trên mặt cô, liếm loạn xung quanh cổ, một bàn tay chặn cánh tay cô, bàn tay kia thì dùng sức xé dây lưng quần cô, miệng thở hồng hộc nói:

- Tiểu Duyệt, tôi thích em, buổi tối đều nằm mơ thấy em. Tôi muốn em, hôm nay tôi nhất định phải có được em, cho dù có bị vào tù, thì vì em cũng đáng...

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Anh Em Bất Hòa

Trương Thăng đứng ngoài cửa, cơn tức giận trào lên. Sự việc đến nước này, mặc dù không có chứng cứ, nhưng trong lòng hẳn chắc đến tám phần, chuyện 4 chiếc máy cắt có vấn đề có liên quan đến Sở Văn Lâu.

Chỉ vì ép buộc công nhân nữ lên giường với gã, ngay cả thủ đoạn này gã cũng làm ra được, không quan tâm đến tổn hại lợi ích của công ty để hãm hại cô ấy. Người như vậy lại là Phó tổng giám đốc công ty.

Trương Thăng giận run người, hẳn rất muốn xông vào vả hai cái vào miệng Sở Văn Lâu, tên hỗn đản này. Tay vừa chạm vào tay cầm cánh cửa, đột nhiên cảm thấy nên thận trọng một chút.

Ở công ty, Sở Văn Lâu có thân phận đặc thù nhất, hẳn không thể tùy tiện xử lý. Còn nữa, Tổng giám đốc và Phó tổng giám đốc đang đánh nhau trong phòng làm việc, bên cạnh còn một cô công nhân xinh xắn đang khóc sướt mướt, người ngoài sẽ nói thế nào? Không phải sẽ thành một câu chuyện cười sao?

Trương Thăng hít một hơi thật dài, đè lửa giận trong lòng xuống, lui về sau vài bước, lúc này mới gọi:

- Lão Sở, chưa đi nghỉ à?

Tiểu Bạch liều mạng cầm lấy dây lưng quần, Sở Văn Lâu không kéo xuống được, liền tự đem quần mình kéo xuống, lộ ra vật bồng bồng dục vọng kia, cầm lấy một bàn tay của cô đặt vào chỗ đó. Tiểu Bạch nắm chặt

tay tránh đi, hai bên đang giằng co, thình lình nghe thấy tiếng gọi của Trương Thăng, Sở Văn Lâu bị hù dọa rồi.

Gã từ rên ghế salon vội vàng nhảy dựng lên, vừa cầm quần vừa chạy đến bàn làm việc, lôi ghế lại, đặt mông ngồi lên. Bạch Tâm Duyệt cũng vội vàng ngồi xuống, quần áo có nhiều nếp nhăn do bị kéo..

Trương Thăng cố ý dẫm mạnh chân, đi tới cửa dừng một chút, sau đó đẩy cửa, chỉ thấy Sở Văn Lâu ngồi ở bàn làm việc, trong tay cầm quyển sách mở ra, cũng không biết là gã có xem hay không. Quần áo trên người gã chỉnh tề, chỉ có điều mặt hơi đỏ, tóc hơi rối một chút.

Bạch Tâm Duyệt cũng ngồi trên ghế sofa, một góc vạt áo bị lật lên, lộ ra nội y bên trong, trên mặt có vệt nước mắt, vẻ mặt bối rối. Bởi vì là con gái, sợ Sở Văn Lâu sẽ trả đũa, nên cô không dám đem chuyện vừa phát sinh nói cho Trương Thăng nghe.

Trương Thăng nhìn Sở Văn Lâu và Tiểu Bạch, hỏi:

- Đang nói chuyện sao?

“- À? Không...Không có, Không phải... Là cô Tiểu Duyệt, bởi vì hôm qua xảy ra chút chuyện, nên ở đây hỏi tôi một chút vấn đề liên quan. Cậu xem, làm sai rồi vẫn còn giận dỗi, việc này, tôi cũng không nên bật đèn xanh!

Trương Thăng liếc mắt nhìn Bạch Tâm Duyệt một cái, mái tóc hỗn độn, nước mắt lưng tròng nhìn hằm, hằm thản nhiên hỏi:

- Là chuyện gì vậy?

Sở Văn Lâu cười ha hả nói:

- Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi. Cậu phụ trách kinh doanh của toàn công ty, việc nhỏ này cũng đừng quan tâm, lão Sở tôi làm việc vẫn rất đúng mực mà. Haha, cậu vẫn không tin tôi sao?

Trương Thăng thản nhiên cười ôn hòa, nói:

- Nói quá rồi, nói quá rồi, nếu không phải chuyện gì quan trọng, thì cho cô ấy về trước đi, ngày mai lại bàn tiếp.

Hắn nói xong, bước gần đến bàn làm việc của Sở Văn Lâu. Sở Văn Lâu ban nãy vội vội vàng vàng, còn chưa có đem vật phát hỏa trở về chỗ cũ, phía dưới bị kẹp vào da, đau muốn chết, đang âm thầm nghĩ rằng chịu đau thì Trương Thăng đi tới, liền âm thầm kinh hãi, vội vịn tay vào mặt bàn, lùi sát ghế về phía bàn để không lộ dấu tích. Dáng người gã thấp bé, chỉ cần lùi sát về phía bàn một chút, thì từ ngực trở xuống toàn bộ đều bị che khuất.

Gã trừng mắt nhìn Bạch Tâm Duyệt, nói:

- Cô có nghe thấy lời của Chủ tịch không? Mau về đi.

Bạch Tiểu Duyệt sợ hãi đứng lên:

- Sở tổng...vậy...vậy chuyện của tôi...?

Sở Văn Lâu trừng mắt, bực mình nói:

- Không phải đã bảo là ngày mai sẽ nói tiếp sao? Cô về nghỉ ngơi đi, ngày mai bàn tiếp.

Bạch Tâm Duyệt lo sợ nhìn hắn, nói:

- Vậy...tôi về trước, chào Trương Tổng, chào Sở tổng!

Trương Thăng khoát tay nói:

-Đi đi, đi đi!

Đợi Bạch Tâm Duyệt ra khỏi cửa, hai tay Trương Thăng chống lên trên bàn, chậm rãi nghiêng người về phía trước, dừng trước mặt Sở Văn Lâu, ánh mắt dần dần nghiêm nghị.

“Xe chạy chậm” Sở Văn Lâu còn kẹt tại chỗ khóa, gã không dám đứng lên, cười lớn nói:

- Trương tổng, không phải đêm nay có xã giao à? Sao về sớm vậy?

Trương Thăng giật giật khóe miệng cười như không cười, một lúc lâu sau mới bất đắc dĩ thở dài, hạ giọng nói:

- Lão Sở, anh bảo tôi phải nói anh thế nào cho tốt đây?

Hai má Sở Văn Lâu co quắp một chút, tươi cười có chút gượng ép:

- Cậu...cậu nói cái gì?

Trương Thăng lạnh lùng nói:

- Đây là công ty của tôi, không phải nơi tầm hoa vấn liễu. Tôi đối đãi với anh không tệ, tự hỏi không làm gì có lỗi với những cống hiến của anh. Nếu ai muốn phá hủy tâm huyết và sự nghiệp của tôi, cho dù sau lưng anh ta là Trương lão gia, tôi cũng sẽ không ngồi yên đâu.

- Trương...Trương tổng...

Trương Thăng xoay người đi về phía cửa, đi tới cánh cửa, hần dừng một lát, bỗng nhiên xoay người lại, nói:

- Lão Sở, sự nhẫn nại của tôi có giới hạn, đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng đấy!

Cánh cửa nặng nề đóng lại, da mặt Sở Văn Lâu run run kịch liệt.

Gã cúi đầu, nhin đau kéo khóa, thật lâu mới nhếch miệng kéo khóa quần lên, sau đó nhảy dựng, ném chén trà xuống đất, hung hăng chửi bới:

- Thật là khinh người quá đáng mà!.

Sở Văn Lâu đá văng cái ghế, trúng vào tủ hồ sơ, sau đó nghiêng rặng nghiêng lợi đi tới đi lui trong phòng làm việc, đôi mắt đỏ bừng, thân mình không ngừng run rẩy:

- Khinh người quá đáng! Họ Trương kia khinh người quá đáng! Tao nhin một lần, rồi lại nhin lần nữa, lại khiến cho mày khinh người quá đáng rồi đấy! Sở Văn Lâu tao là con chó mày nuôi sao? Tùy ý mày kêu đến là đến, kêu đi là đi ư?

Mẹ nó, con điểm Chung Khanh kia mày cũng chiếm, đánh vào đầu tao, đánh rớt răng chảy máu, tao nhận! Bây giờ mày ăn thịt tao ăn canh cũng không được sao? Tao thích một ả công nhân nhà quê, mày cũng đòi can thiệp! Sở Văn Lâu tao đi làm tùy tùng cho mày, trong mắt mày cũng không quan trọng bằng một công nhân sao?

Gã càng nói càng tức, vung tay lên, đem chậu hoa trên cửa sổ ném xuống đất, bùn đất vãi đầy. Sở Văn Lâu bước lên một bước, dùng giày hung hăng nghiền nát bông hoa, dữ tợn cười nói:

- Mày bất nhân thì tao bất nghĩa, muốn cười đầu tao đi tiểu sao, không có cửa đâu. Họ Trương kia, công ty này là lão tử giúp mày xây nên đấy. Tao có thể giúp mày xây lên thì cũng có thể cho mày sụp đổ. Chúng ta cười lừa xem hát. Cứ chờ xem!

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tận Tình Khuyên Bảo Hắc Tử

Trương Thăng mang theo tâm sự nặng nề đi ra khỏi trụ sở làm việc. Thật lòng mà nói, hắn không muốn trở mặt thành thù với Sở Văn Lâu. Một mặt, hai người cùng nhau gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, không đành lòng quyết liệt với anh ta. Mặt khác, nếu bây giờ cùng Sở Văn Lâu nảy sinh mâu thuẫn, Trương Nhị Đản sẽ hoài nghi hắn vì công thành danh toại nên loại bỏ Sở Văn Lâu, khó tránh khỏi việc các lão già trong công ty sẽ nói này nói kia.

Từ lúc lập nghiệp tới nay, có Từ Hải Sinh chỉ bảo, có Tiêu Tử, Lý Nhĩ và bạn bè tốt tương trợ, tất cả đều thuận buồm xuôi gió, bằng phẳng, gần như không gặp cái gì nhấp nhô. Hiện giờ công ty vừa mới đi vào quỹ đạo, nội bộ lại nảy sinh mâu thuẫn.

Nếu như cứ mặc kệ việc này, chẳng những căn rút lương tâm, mà còn không biết anh ta còn làm ra những tai họa gì? Vấn đề nội bộ, xử lý nhẹ cũng không đúng, xử lý mạnh cũng không thành, không như khó khăn bên ngoài, có thể xử lý tự nhiên. Hiện tại Sở Văn Lâu là tâm bệnh phức tạp của Trương Thăng.

Đại thụ che trời, công ty Bảo Nguyên Hối Kim có thể trở thành một cây đại thụ che trời sao? Sở Văn Lâu là Phó tổng giám đốc công ty, là một thân cây to, nếu anh ta sai lệch, chẳng phải sẽ thành cái cổ siêu vẹo sao?

Trương Thăng đang lo lắng, Bạch Tâm Duyệt từ phía sau đi tới, ngập ngừng nói:

- Trương Tổng, tôi..tôi...

Ngay từ đầu, Bạch Tâm Duyệt đã tin lời Sở Văn Lâu, cho rằng công ty này là của Trương Thăng. Nếu hẳn biết mình phạm sai lầm lớn như vậy, nhất định sẽ xử phạt nặng, cho nên không dám nhắc tới trước mặt hẳn, nhưng vừa ra khỏi tòa nhà, cô vẫn cân nhắc lại, cảm thấy vẫn nên nói với Trương Thăng mới đúng.

Trương Thăng luôn làm người khác ấn tượng, chính là thẳng thắn, khoan dung. Bây giờ Tiểu Bạch đã biết Sở Văn Lâu có ý gì. Bị biến thành sói lang, như vậy có gì tốt? Tại công ty này, đánh bại được Sở tổng chỉ có Trương Thăng mà thôi.

Cô vẫn chưa nói xong, Trương Thăng liền cười khố, nói:

- Cô không cần phải nói, tôi đã biết rồi.

Hắn thấy đôi mắt ướt lệ của Bạch Tâm Duyệt lại thở dài:

- Cô yên tâm đi, về sau anh ta sẽ không có ý gì với cô nữa. Nếu anh ta lại dùng tới trò đó, thì cô hãy nói với tôi.

Bạch Tâm Duyệt mừng rỡ, liên tục cúi người nói:

- Cảm ơn Trương tổng, Cảm ơn Trương tổng.

Trương Thăng nói:

- Có gì đâu mà cảm ơn, tôi phải xin lỗi cô mới đúng. Bị anh ta gây khó dễ lâu như thế, vẫn chưa ăn tối đúng không?

Bạch Tâm Duyệt nói:

- Vâng, nhưng không quan trọng, chữa được một tâm bệnh, ăn ít đi một bữa không có vấn đề gì.

Hai người đang nói chuyện, một chàng trai trẻ tuổi phóng xe đạp đến. Công ty 7h là đóng cửa rồi, người kia đi thẳng đến trước cửa lầu, nhảy từ trên xe đạp xuống, thở hồng hộc nói:

-Tiểu Duyệt, hôm nay thế nào? Lúc tan tầm thím Lưu nói em ở chỗ vắng khóc một mình, ai khi dễ em à?

Y nói đến đây đột nhiên ngưng miệng, nhìn khuôn mặt Bạch Tâm Duyệt tràn đầy nước mắt, quần áo hỗn độn, nhìn Trương Thăng đứng một bên, đột nhiên giật tím mặt. Y quăng xe đạp sang bên cạnh, như một nũi tên nhảy đến, túm áo Trương Thăng quát:

- Khốn khiếp, anh đã làm gì Tiểu Duyệt? Mẹ nó, anh dám động vào cô ấy? Tôi sẽ lột da anh!

Bạch Tâm Duyệt vừa thấy vậy, vội vàng chạy tới, ôm chặt cánh tay chàng trai. Chàng trai mặt đen cao gần 1m8, vai rộng eo thon, cả người Bạch Tâm Duyệt đều dựa sát vào cánh tay y, nói với y:

- Hắc Tử, anh làm cái gì đấy? Mau buông Trương tổng ra.

Cô bảo vệ Trương Thăng như vậy, chàng trai tên Hắc Tử kia trông mắt đỏ bừng, túm áo Trương Thăng, bấp thịch trên cánh tay nổi lên, một hình xăm Thanh Long có vẻ dữ tợn hiện ra, một tay kia nắm thành nắm đấm, giơ trước mũi Trương Thăng giật dữ hét:

- Nói! Anh đã làm gì bạn gái tôi? Nếu anh không nói, tôi sẽ mổ bụng anh làm thịt heo.

Bạch Tâm Duyệt nóng len, giữ tay y lại, kêu lên:

- Dừng tay lại, nếu không em sẽ không để ý đến anh nữa! Nếu hôm nay không có Trương tổng, em đã bị người ta khi dễ rồi, sao anh lại không biết phân biệt tốt xấu hả?

Hắc Tử vừa nghe được, ngạc nhiên buông tay ra, vội vàng kéo cô ra hỏi:

- Làm sao thế? Ai khi dễ em? Nói cho anh biết.

Trương Thăng vẫn còn khiếp sợ. Khí thế của cậu thanh niên này đúng là dọa người. Một đấm này đánh xuống, chỉ sợ mặt mình sẽ nở hoa mất thôi.

Nhìn y nhiệt tình nhanh nhẹn, sợ rằng đã luyện qua kỹ năng. Nói không chừng còn lăn lộn trên đường. Nếu bị anh ta đánh thật, thì thật là oan uổng. Nghe Bạch Tâm Duyệt kêu cậu ta là Hắc Tử, làm việc ở trong công ty mình, nhất định là anh ta rồi.

Bạch Tâm Duyệt lôi Hắc Tử sang một bên, nói một thôi một hồi, Hắc Tử mới bừng tỉnh, vội vàng quay lại chỗ Trương Thăng cúi đầu:

- Đại ca, Trương tổng, hôm nay thật cảm ơn anh, nếu không bạn gái tôi đã bị tên khốn Sở Văn Lâu làm hại rồi. Đại ca, Hắc Tử tôi là một người thô kệch, anh đừng để ý!

Nói xong, Hắc Tử lại nhìn Bạch Tâm Duyệt nói:

- Em chờ ở đây, anh đi tìm Sở Văn Lâu nói chuyện. Anh ta chắc không biết Hắc Tử anh là người thế nào sao, không ngờ so với Hắc Tử anh còn đen hơn ư? Muốn làm hại bạn gái anh ư? Sao không hỏi trước năm đấm của anh có đồng ý hay không!

Trương Thăng vội vàng ngăn lại, thành khẩn nói:

- Hắc Tử, tôi đã cảnh cáo anh ta, cậu cũng đừng ồn ào quá. Sự việc mà bị lộ ra, mọi người trong thị trấn này ai cũng biết được bạn gái cậu bị thiệt à? Những người ăn no rồi việc sẽ thêm mắm thêm muối, đến lúc đó mặt ai khó coi hơn?

Bạch Tâm Duyệt cũng giáo huấn bạn trai:

- Anh định hù dọa tào à? Anh cứ như kẻ ngốc vậy, không đừng đi đánh người khác, người ta sẽ bắt anh lại đấy. Chủ tịch thay em làm chủ rồi, về sau chỉ cần để ý anh ta một chút là được mà.

Bị hai người nói vậy, khí thế của Hắc Tử cũng tiêu tan. Y buồn bực ngẫm nghĩ một chút, dựng xe đạp lên, rồi đi về phía Trương Thăng chào:

- Đại ca, à không, Trương tổng, anh Quách đã nói với tôi, Trương tổng anh là người chính trực trượng nghĩa. Tiểu Duyệt làm việc ở đây, mong anh chiếu cố nhiều hơn.

Trương Thăng cười khố nói:

- Được, chúng ta chớ đứng ở đây nói chuyện nữa, vào phòng tôi rồi nói.

Trương Thăng cùng hai người đi vào đại lâu, vào phòng làm việc của hẳn. Trương Thăng cởi tây trang để trên ghế salon, thuận tay đưa cho Hắc Tử một điều thuốc, tận tình khuyên bảo, tâm sự đến tầm 7h, cuối cùng cũng đem cơn tức trong lòng Hắc Tử giảm xuống, lúc này Trương Thăng mới đưa bọn họ xuống lầu.

Lúc ba người đi qua hành lang, Trương Thăng theo bản năng nhìn văn phòng của Sở Văn Lâu, cửa sổ tối đen như mực, đèn đã tắt rồi.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Hoa Tắm Sau Mưa

Nhìn Bạch Tâm Duyệt ngồi lên xe đạp của Hắc Tử, đôi tay nhỏ bé ôm lấy eo Hắc Tử, Trương Thăng hơi cười rộ lên. Hắc Tử cũng đã từng chở bạn gái mình như thế, cảm giác rất ấm áp.

Nhưng bây giờ, xe đạp đã đổi thành Mercedes Benz, điều kiện tốt rồi, nhưng không có nhiều thời gian nhàn nhã và tâm tình không màng danh lợi trước kia nữa. Ông trời rất công bằng, cho ta một thứ, thì cũng lấy của ta đi một thứ.

Trương Thăng tức cảnh sinh tình, trong lòng nhớ đến Tiểu Lộ, đứng ở dưới lầu nói chuyện điện thoại với bạn gái, nói chuyện triền miên với Tiểu Lộ hơn nửa giờ, hắc tử vẫn chưa thỏa mãn mà cúp điện thoại, chuẩn bị về nghỉ ngơi.

Vừa mới bước lên bậc thang, hắc tử đột nhiên nhớ tới Bạch Tâm Duyệt đặt dưới mắt Sở Văn Lâu như vậy, thật sự không an toàn. Tuy mình đã cảnh cáo gã, nhưng kết quả...không thể lường trước được. Không bằng điều Tiểu Bạch đến chợ bán thủy sản của Chung Khanh để chấm dứt hậu họa. Vừa nghĩ như vậy, liền đi đến kí túc xá của công nhân nữ.

Từ lầu Sở Văn Lâu đến thăm dò kí túc xá nữ, thừa dịp Chung Khanh uống say thiếu chút nữa cưỡng hiếp cô ấy, Trương Thăng sai người đặt một lan can bằng lưới sắt ở lầu bốn, buổi tối do các công nhân nữ từ bên trong khóa lại. Lúc này vẫn còn sớm, cửa còn chưa khóa, Trương Thăng liền trực tiếp đi lên lầu bốn.

Chung Khanh ở phòng 1 của lầu 4, khi hần lên lầu thấy cửa mở, từ cửa nhìn vào không thấy ai, rèm cửa ở cửa sổ đối diện bay phấp phới. Bây giờ là giữa tháng 6, thời tiết nóng bức, cửa sổ mở ra như vậy, có gió thổi vào, Trương Thăng cảm thấy rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Hần nhìn thoáng qua bên trong, chỉ thấy Chung Khanh nghiêng đầu, một tay vuốt tóc, một tay nhẹ nhàng chải, hướng về phía cửa sổ, không phát hiện có người đứng ở ngoài cửa.

Từ lần trước, sau khi khuyên Chung Khanh dàn xếp ổn thỏa, thấy Chung Khanh lạnh lùng với người khác, Trương Thăng cũng có chút sợ cô. Lúc này thấy phòng cô mở cửa, hần cũng muốn giải thích luôn cả việc kia, không ngờ hần còn chưa bắt đầu, một tiếng ca mềm mại vang lên theo gió, chân Trương Thăng lập tức bất động.

Bài hát này không có gì ngạc nhiên, đây là bài hát đang thịnh hành năm nay, mọi người đều hát “Lòng mềm yếu”.

Vấn đề là... đây là Chung Khanh hát!

Trương Thăng vì chuyện lần trước, trong lòng vẫn thấy hổ thẹn, cảm thấy cô không vui, cũng một phần là do lỗi của mình. Bây giờ đột nhiên nghe được cô thoải mái ngâm nga bài hát, cảm thấy rất vui.

“Chỉ là lòng em quá mềm yếu, một thân một mình rơi lệ đến hừng đông. Em không oán không hối khi yêu người đó, em biết thực ra em không kiên cường như vậy. Lòng em luôn mềm yếu, mọi vấn đề đều tự mình giữ trong lòng, yêu nhau thì đơn giản, nhưng ở chung thì rất khó khăn, không phải của em cũng đừng miễn cưỡng, đêm đã khuya sao em còn chưa ngủ, em vẫn còn suy nghĩ về anh...anh t...anh...”

“ Roạt” Chung Khanh kéo rèm sang bên cạnh, quay đầu lại vẫn đang ngâm nga bài hát, hai mắt lập tức tròn tròn, miệng đang nỉ non chữ “anh”, rốt cuộc không nói nên lời.

Một chút đỏ bừng, đầu tiên là gò má đỏ ửng của cô gái, sau đó là đuôi mày khóe mắt, cuối cùng ấm áp như gổm sứ ngà vôi, cả cổ cũng mềm mại mà đỏ ửng. Lúc này Chung Khanh xấu hổ, giống như đứa trẻ mới lớn vậy, chân tay luống cuống không biết đặt vào đâu.

Trương Thăng cũng rất xấu hổ, tuy là hành động vô tâm của bản thân mình, nhưng lại bị người khác phát hiện rồi, còn nghi ngờ rình mò, hơn nữa... bây giờ cô mặc đồ ngủ, có thể bởi vì cả tầng lầu đều là nữ, thói quen ăn mặc của Chung Khanh cũng khá tùy tiện. Hơn nữa vì mở cửa phòng ra hóng gió, nên có vẻ khó chịu khi thấy Trương Thăng. Mặc dù áo ngủ của cô cũng thuộc loại bảo thủ, vạt áo buông xuống đến bắp chân, bên trên che đến cổ, vải dệt cũng không phải loại sa mỏng trong suốt, không có gì đáng lo ngại, nhưng dù sao cũng là áo ngủ.

Trương Thăng ho một tiếng, nói đùa vài câu để giải tỏa không khí:

- Còn anh ta anh ta đâu? Tìm đĩa nhạc?

Chung Khanh cười “phì” một tiếng, khăn trang và xấu hổ đều trở thành hư không.

- Sao hôm nay lại lên thăm tôi? Vào đi, đứng ở cửa làm gì?

Trương Thăng đành phải đi vào, nếu đi vào liền giải thích việc chung, không khỏi quá mức đông cứng, vì thế trước hết hẳn phải vội vàng tìm chủ đề khác:

- Ờ..A! Chiều nay tôi không ở công ty, vừa đi gặp mấy người khách ở thành phố về, muốn biết về tiến độ xây dựng của chợ bán sỉ bên kia, lại quên thời gian, thật sự có lỗi quá.

Chung Khanh ở đối diện, dịu dàng thở dài:

- Ôi, cậu đấy, đều là phát cuồng công việc rồi!

Cô thả mái tóc ướt sũng ra sau vai, cổ cũng khô phục lại bình thường, lại nổi lên màu đỏ bừng sau khi tắm xong, toàn thân chỉ lộ ra đôi chân ngọc mang dép lê, nhìn từ phía sau, gầy gầy thanh mảnh.

Những người đàn ông có kinh nghiệm đều biết, phụ nữ sau khi tắm xong, chỉ cần thân thể mỹ lệ, đủ tư sắc, mùi hương đều lộ ra đầy đủ, càng không nói đến báu vật như Chung Khanh kia, càng như lan trong sương mai, sen trong sương mù, hương vị xinh đẹp thoát ẩn thoát hiện, mùi thơm bay tới mũi.

Nếu địa điểm là ở trong phòng nàng, căn do cảnh đắt, cảnh tùy tâm tạo, tâm theo ý bắt đầu, tầm mắt đạt tới, lưng áo ẩn ẩn hiện hiện, vòm ngực căng tròn, lòng Trương Thăng như nhảy lên, mặt cũng không còn vẻ thong dong nữa.

-Cậu ngồi đi!

Chung Khanh không hề biết sau khi mình tắm xong lại hấp dẫn đàn ông đến như vậy, cô cũng không quay đầu lại, đứng cạnh tủ ti vi.

Trương Thăng ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh đầu giường, nhìn xung quanh phòng Chung Khanh. Lần trước đi vào, hắn cũng đã uống say đến mờ mắt, cũng chưa có đánh giá căn phòng này. Nói đến lại buồn cười, hai lần vào phòng của Chung Khanh đều có liên quan đến Sở Văn Lâu. Sở Văn Lâu hai lần có thú tính với phụ nữ, cũng đều bị hắn gặp được mà ngăn cản, hai người cũng thật là tương phản.

Phòng Chung Khanh rất đơn giản, nhưng phụ nữ và đàn ông không giống nhau, cùng là đồ trang điểm, phụ tùng nhỏ, nhưng lại có gì đó khác biệt. Căn phòng nhỏ sạch sẽ thanh lịch, ấm áp lòng người.

Đầu giường đặt một chiếc máy tính, quay lưng về giường ngủ. Trương Thăng nhìn sang, thấy đang có hình ảnh của win95. Trương Thăng không am hiểu về máy tính, nhưng hắn tin tưởng đội ngũ khoa học kỹ thuật do

công ty bỏ tiền ra thuê. Lúc này, máy tính vẫn khá là đắt, nhưng hẳn vì công ty mà trang bị máy tính, Chung Khanh lại một mình phụ trách một nghiệp vụ, sự việc phức tạp, liền trang bị cho cô một máy.

Khi làm việc ở phòng in ấn Chung Khanh có dùng qua máy tính, nhưng máy tính khi đó vẫn là hệ thống Dos, máy chỉ có bộ nhớ và bộ phận xử lý, dùng nửa quyển sách lớn để chặn lại, một cửa liền trơn tuột, trong máy sẽ không còn cái gì nữa. Người từng dùng qua hệ thống Dos khi dùng hệ điều hành này sẽ không có vấn đề gì. Cô chỉ học vài ngày, đa số mọi thao tác đều không thành vấn đề.

Trương Thăng nhìn Chung Khanh, cô đưa lưng về phía mình, đứng trước bàn, không phải cầm chén nước trong tay, mà là cầm một bát mì ăn liền, liền hỏi:

- Sao thế? Buổi tối không ăn gì sao?

Chung Khanh nói:

- Cho cậu ăn đấy, cậu từ bên ngoài về còn chưa có ăn no đúng không? Không phải là một bụng rượu sao?

Trương Thăng cười ha hả nói:

-Tối này là tôi và mấy người bạn, cũng không có uống nhiều như vậy.

Miệng nói như thế, nhưng trong lòng hẳn vẫn có cảm giác ấm áp khi được quan tâm săn sóc.

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Rượu Không Say, Chỉ Mỗi Người Tự Say

Chung Khanh cho gia vị vào tô mì, sau đó nhắc phích nước nóng lên đổ từ từ vào.

Chỗ cô đứng gió lùa rất lớn, thổi áo tắm của cô dán vào cơ thể, vòm mông căng tròn như ẩn như hiện, làm cho người khác không tự chủ được đoán mò nơi đó mượt mà thế nào, rung động lòng người đến mức nào.

Nam tính tuổi trẻ, ai mà không hướng đến người khác phái. Sau khi Trương Thăng có Tiểu Lộ, cũng thường xuyên có những hành động vô cùng thân thiết, chỉ là chưa khám phá cửa ải cuối cùng thôi. Nếm đến hương vị phụ nữ, càng giống như tủy trong xương vậy. Chung Khanh vô cùng quyến rũ, có mùi phần hương vị phụ nữ. Một người đàn ông bình thường, lại đang lúc say rượu, ở trong một phòng với nhau, trong lòng sao có thể không có ý gì?

Trương Thăng nhìn đã rồi vội vàng dời ánh mắt đi.

Chung Khanh rót nước xong, đi qua đóng cửa lại, cười nói:

- Nước không nóng lắm, phải đợi lâu một chút!

Cô đi đến đầu giường ngồi xuống, giữ lấy áo tắm mà bắt chéo chân, cười khanh khách nói:

- Hóa ra Trương Tổng lo lắng, cố ý tới đây thăm hỏi? Được, nhân cơ hội này, tôi sẽ bám báo với ngài một phen.

Chung Khanh làm việc như đã được chuẩn bị sẵn, đối đáp trôi chảy. Cô thông dong, đem việc xây dựng chợ bán sỉ thủy sản giới thiệu rành mạch, giới thiệu tình huống vô cùng tường tận. Trương Thăng nghe được rất vui vẻ. Chuyện không vui của Sở Văn Lâu dần dần bị ném ra sau.

Nhưng ý định ban đầu của hẳn đến đây là để sắp xếp công việc cho Bạch Tâm Duyệt, cũng không phải cố ý đến hỏi công tác. Cửa phòng vừa đóng, trong lòng cũng có chút không tự nhiên. Chung Khanh nói chuyện công tác của mình nên cảm thấy rất hứng thú, xem ra vẫn chưa muốn dừng lại. Trương Thăng không thể nhìn chăm chăm vào mắt cô, đành phải gạt đầu làm bộ dáng trầm tư.

Cúi đầu một cái, ngay dưới tầm mắt là đôi chân bắt chéo của Chung Khanh. Dưới lớp áo ngủ của cô lộ ra từ bắp chân tới mắt cá chân, đường cong chinh thể cực kỳ xinh đẹp. Mắt cá chân trắng nõn không tỳ vết, gót chân hồng nhuận sạch sẽ, ngón chân đều mượt mà, da thịt vừa trắng vừa mềm, móng chân là màu trân châu, thật là đẹp tới cực hạn.

Rồi đột nhiên nhìn đến hai mũi chân hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật, ánh mắt Trương Thăng chột si mê, không kìm lòng được mà nghĩ đến đêm đó sau khi cô say rượu, vẻ đẹp này và vẻ đẹp hôm đó mang phong cách không giống nhau.

Có phải chỉ có lộ mới đẹp?

Chỉ vào những lúc thản nhiên, một chút phong tình, lại nhẹ nhẹ động lòng người.

Mũi chân tuyết kia còn đag rung rung động động, uyển chuyển như cành hoa trong gió dưới ánh trăng.

Chung Khanh nói xong công việc của mình, càng nói càng hưng phấn, càng nói càng vui vẻ. Cô nói thao thao bất tuyệt, chợt phát hiện ông chủ

đến hỏi thăm công việc lại không tập trung tinh thần, ánh mắt như đang nhìn vào nơi nào đó.

Chung Khanh nhìn heo ánh mắt của hắn, thấy nơi đó là mũi chân của mình, mặt lập tức ửng đỏ. Cô vội vàng buông chân, kích động nói:

- A! Mì chắc là được rồi, tôi đi xem!

Trương Thăng thấy vẻ mặt cô khác thường, biết cô phát hiện cái gì, cũng có chút không được tự nhiên. Lúc dời đi tầm mắt, vừa lúc nói đến chuyện của mình, hắn vội đem chuyện điều động công tác của Tiểu Bạch nói đơn giản. Bởi vì nghĩ đến Chung Khanh và Sở Văn Lâu có khúc mắc quá sâu, Trương Thăng không đề cập đến vụ bê bối của Sở Văn Lâu, chỉ nói trong công việc phát hiện cô nàng này thông minh biết điều, năng lực làm việc tốt, một mình cô làm công việc trông coi chợ bán sỉ áp lực quá nặng, bố trí cho cô một trợ lý.

Chung Khanh thấy ông chủ lớn sẵn sóc như thế này, trong lòng không khỏi vui mừng.

Trương Thăng nói xong việc chính, ngồi xuống bên giường đối diện máy tính, hắn cầm lấy con chuột phải qua loa vài cái ngạc nhiên nói:

- O, tôi thấy các chị cầm cái này di tới di lui, trên màn hình cũng sẽ có một mũi tên nhúc nhích mà, sao tôi cầm nó lại bất động, có phải hỏng rồi hay không?

Chung Khanh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trương Thăng giơ con chuột trong tay lên không trung khoa chân múa tay đến khoa chân múa tay đi, không khỏi bật cười nói:

- Cậu..cậu thả nó xuống trên miếng lót chuột rồi di chuyển, nâng trên không trung sao có thể di chuyển?

- Ồ!

Trương Thăng giờ mới hiểu được, hẳn buồng con chuột xuống, nhẹ nhàng di động vài cái, mũi tên trên màn hình quả nhiên di động theo, Trương Thăng cười nói:

- Đồ vật này rất hay đấy, hai bên là vật gì, dường như có thể hoạt động.

Chung Khanh mở nắp tô mì ra, dùng thìa nhẹ nhàng quấy, thuận miệng nói:

- Ừ, có thể ấn xuống, dùng bên trái nhiều hơn. Ai da, không được lộn xộn.

Chung Khanh bỗng nhiên nhớ tới điều gì, sắc mặt chợt thay đổi. Cô quay đầu nhìn lại, đúng lúc Trương Thăng đng cầm con chuột di loạn, lập tức bước nhanh tiến đến cầm lấy con chuột, che dấu kích động nói:

-Tôi còn có văn kiện chưa lưu, đừng làm mất.

Trương Thăng vừa mới mở “ My computer” ra, thấy nét mặt của cô không tốt cho lắm, không nhịn được cười nói:

- Trang bị cho chị, dường như là máy tính của chị. Phụ nữ ấy, thật là keo kiệt, còn cố ý đặt tên là “My computer”. Ngay cả tôi cũng không được động vào.

Chung Khanh không rõ hẳn đang nói đồ vật gì, liền hốt hoảng xông lại. Cô mang dép lê, bởi vì màn hành vi tính quay lưng về phía giường, cô chỉ có thể nghiêng mình về phía trên máy tính để xem, khi cô nhìn thấy mấy cái văn bản ở màn hình thu nhỏ dưới màn hình cũng không bị mở ra, thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại mất đi trọng tâm cơ thể, “ Ai cha” một tiếng liền ngồi lên trên giường.

Trương Thăng đang ngồi ở đằng kia, Chung Khanh lần này đoan đoan chính chính mà ngồi xuống trong lòng hắn, bờ hông đầy đặn kia đang ngồi giữa hai chân hắn. Ngày nóng bức, hai người mặc cũng không nhiều, lần này ngồi xuống, hai người đều ở một chỗ.

Trời ơi, vừa nãy chỉ nhìn, chỉ là phỏng đoán, không có cách nào biết cơ thể cô mê người cỡ nào. Bây giờ, cô đang ở trong lòng Trương Thăng, tiếp xúc thân mật, Trương Thăng rốt cuộc cũng biết phụ nữ có ma lực là như thế nào.

Bờ hông của cô cực kì đầy đặn, là “cây đào mật” hoàn mỹ nhất, khiến cho bao người đàn ông phải thèm thuồng.

Trọng lượng của cô khiến bờ hông tròn có cảm giác rất nặng. Toàn bộ bờ hông hoàn toàn đè trên người Trương Thăng, nhưng da thịt cô mềm mại co giãn, cho nên bất kể cả người cô có đè trên người Trương Thăng, vẫn làm cho người ta cảm thấy cực kì thoải mái.

Chung Khanh vừa thẹn lại vừa hoảng, cô nường hông muốn đứng lên, nhưng cái hông vẫn đang ở trong lòng Trương Thăng, cô không dám dùng sức, chỉ dám dùng sức eo hướng lên trên, nhưng làm sao có thể lên được đây?

Như thế vài lần, giãy dụa phí công như thế chỉ khiến bờ hông mềm mại của cô ma sát hạ thể của Trương Thăng mà thôi.

Khi cô cố nén xấu hổ, lấy tay ấn đùi Trương Thăng một cái, cả người đứng lên, rốt cục Trương Thăng cũng bị dục hỏa đốt lên. Giữa hai chân giống như có núi lửa, phun trào lên không một tiếng động. Trương Thăng không kìm nổi ôm vòng eo mềm mại của cô, nhẹ nhàng dùng lực. Chung Khanh đáng thương vừa mới đứng lên được, một lần nữa lại ngã trong lòng hắn.

Lần này, một cái gì đó thẳng cứng to lớn kẹp ở giữa hai bờ mông của cô. Cách hai lớp vải, có thể cảm giác được nó đang căng ra, Chung Khanh hít một hơi, run giọng nói:

- Trương Tổng, cậu...cậu buông...

Trương Thăng hít thở không thông, bây giờ hẳn đã biết cái gì gọi là sắc thụ hồn tiêu, ôn hương ngọc ấm. Mùi thơm sữa tắm, thân thể phụ nữ mềm mại mê người, đang thiêu đốt lý trí của hẳn.

Sinh lý của nam và nữ khác nhau. Từ xưa đến nay, vẫn là đàn ông luôn có chức năng sinh lý. Hiện tại Trương Thăng không suy nghĩ đến việc sau này sống với cô thế nào, trong lòng chỉ còn lại bản năng của đàn ông. Hẳn muốn cô, hẳn muốn người phụ nữ trước mặt này.

Hai tay hẳn hướng về phía trước, cách áo ngủ nâng lên đôi vú mềm mại của Chung Khanh, cơ thể mềm mại của Chung Khanh khẽ run rẩy, đỏ mặt cầu xin:

- Trương Thăng, van cậu, đừng...đừng động vào tôi, được không?

Trương Thăng không để ý tới cô ấy, chỉ có điều đáp lại lời cầu xin của cô ấy là động tác ôm chặt hơn, thở hỗn hển, giống như hơi thở của dã thú. Động vật giống đực hung mạnh và phái nam của thế giới loài người khi phát ra loại hô hấp này, đều có được sự xâm lược mãnh liệt. Cơ thể Chung Khanh cảm nhận được sự mãnh liệt của hẳn, cơ thể không ngăn được mà run rẩy.

Trương Thăng vỗ về chơi đùa cô, khiến sự mãnh liệt của thiếu phụ bị bỏ quên lâu ngày dâng lên mãnh liệt. Đầu vú của cô thẳng đứng lên, trong lòng cô cũng không ghét, thậm chí còn rất thích người trẻ tuổi đang ôm mình vào lòng này. Hạ thể cứng rắn sờ cặp mông mềm mại đầy đặn của cô, hai tay đang ở nơi xinh đẹp của cô chơi đùa vỗ về, đã khiến cô bị lạc trong đó, dần dần mất đi sức phản kháng.

Chung Khanh vô lực xụi lơ trong lòng Trương Thăng, đôi mày thanh tú nhíu lại, dường như đang chịu đựng thống khổ, hai mắt mê ly, cái miệng nhỏ nhắn khẽ hếch lên, thở hển hển.

-Chị Chung, tôi...tôi rất khó chịu, tôi muốn chị...

Trương Thăng run rẩy nói xong, tay xoa xoa cái bụng bằng phẳng của cô một lát, nhẹ nhàng trượt vào váy cô, tìm đến nơi đầy đà, mềm mại giữa hai chân...

NHẤT LỘ THẢI HỒNG

Nguyệt Quan

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Chử Sắc Vào Đầu Hồi Lại Tình

-Đừng!

Tiếng “chị Chung” và sự kích thích tại chỗ đó đã khiến Chung Khanh tỉnh lại, cô vô lực giằng co, đã bắt được tay của Trương Thăng, lập tức há miệng cắn, cắn đến sít sao, tiếng khóc uất ức khiến nước mắt của cô rơi trên tay Trương Thăng.

Trương Thăng lúc này mới như tỉnh mộng, thần trí dần dần trở lại, nhanh chóng buông Chung Khanh ra. Hai chân Chung Khanh mềm nhũn, từ trên người Trương Thăng trượt xuống, quỳ ngời dưới đất, khóc hu hu.

-Tôi...tôi.. Rất xin lỗi...

Tay chân Trương Thăng luống cuống, hẫng hoàn toàn thanh tỉnh, trong lòng hối hận không ngừng. Hẫng cũng không biết mình làm sao, có lẽ là do áp lực công việc, có lẽ là do Sở Văn Lâu hết lần này đến lần khác xúc phạm đến điểm bực bội của hẫng. Có lẽ là do lần trước cũng đã gặp qua Chung Khanh trời sinh mê người, để lại cho hẫng ấn tượng khó có thể xóa nhòa.

Tóm lại, trong lúc vô ý ngời xuống kia, lập tức động đến Thiên Lô Địa Hỏa, bây giờ nhớ lại, hẫng cũng không biết tại sao mình lại có dũng khí lớn như vậy, có dũng khí đi làm cái việc này. Bây giờ mình và Sở Văn Lâu có khác gì nhau?

- Cậu đi ra ngoài!

- Chị Chung, tôi...tôi...rất xin lỗi, tôi sai rồi, tôi không bao giờ chạm vào chị nữa...chị...chị đừng khóc nữa, tôi không phải muốn ức hiếp chị, tôi thật sự không phải...

Trương Thăng vẫn đang vụng về giải thích, không ngờ Chung Khanh nghe xong càng thêm tức. Cô lập tức đứng lên, đi ra mở cửa, mang theo khuôn mặt đẫm nước mắt hướng ra ngoài, thấp giọng nói:

- Đi ra ngoài!

- Tôi...tôi...

- Đi ra ngoài!

Trương Thăng cúi đầu, ảo não phục tùng mệnh lệnh của cô.

Lòng phụ nữ như kim đáy biển, ngay cả cô gái tâm tư đơn thuần như Tiểu Lộ Trương Thăng còn không hoàn toàn hiểu được, làm sao có thể hiểu tâm tư phức tạp của Chung Khanh. Lời giải thích và xin lỗi của hắn lại càng khiến cho Chung Khanh trong lòng đang mâu thuẫn càng thêm căm tức, sao có thể không đuổi hắn ra ngoài?

Hắn bây giờ chính là không để ý đến cảm thụ của Chung Khanh. Nếu ngồi xuống ôm cô vào lòng nói lời ngon tiếng ngọt, trong lòng Chung Khanh cũng sẽ không khó chịu như vậy.

Con người thật vô tình? Chung Khanh bị người yêu, gia đình từ bỏ, được Trương Thăng thu nhận. Trương Thăng tôn trọng cô, trân trọng cô, hai người cạnh nhau sớm chiều, trong lòng Chung Khanh cũng có chút rung động, nhưng nghe Trương Thăng nói từ nay về sau sẽ không chạm vào cô nữa..., ngược lại cô lại càng căm tức, thương tâm.

Mắt nhìn thấy Trương Thăng đi ra ngoài, cô đem cửa phòng đóng lại, vô thức lên trên giường trùm kín chăn, khóc lớn.

Cô không dám phát sinh quan hệ gì với Trương Thăng. Không liên quan đến việc hấn đã có bạn gái, cô chưa từng có hy vọng làm bạn gái Trương Thăng. Cô cự tuyệt Trương Thăng, không phải vì chán ghét hấn, hoàn toàn là vì thích hấn. Nguyên nhân chính là như thế. Cô không muốn cùng Trương Thăng phát sinh mấy thứ gì đó. Cô sợ mối quan hệ thay đổi sẽ lấy đi tất cả những gì bây giờ cô đang có.

Người kết hôn đã lâu, đôi khi cũng có chút khát khao, giống như người đi giữa sa mạc ước ao nhìn thấy dòng nước ngọt. Nếu như hôn nhân không hòa hợp, lại càng dễ lộ ra điểm mấu chốt. Từ Hải Sinh phong độ, hiểu lòng người, khó có người có thể kháng cự người cẩn thận, tỉ mỉ săn sóc và hạnh phúc như hấn.

Chung Khanh sa vào một lần, cô nghĩ rằng cô như con chim nhỏ từ nay về sau sẽ có một bến đỗ hạnh phúc, nhưng không ngờ bị kịch lại bắt đầu. Từ Hải Sinh chẳng những từ bỏ cô, chuyện này ai ai cũng biết, khiến cô có vết nhơ bản cả đời không thể rửa sạch được.

Cô thích Trương Thăng, cho nên không muốn cùng hấn có quan hệ gì. Từ trước đến nay, giống đực đều là lòng dạ nhỏ mọn, là sinh vật có ham muốn chiếm giữ mãnh liệt. Đối với đàn ông mà nói, tâm tình khi chưa có được và khi có được hoàn toàn không giống nhau. Hấn hiểu quá khứ của mình, nếu phát sinh quan hệ gì, làm sao nhìn mặt hấn được nữa?

Cho dù là hiện tại toàn tâm toàn ý với hấn thì sao? Cho dù quyết tâm từ nay về sau đối xử tốt với hấn thì thế nào? Nhiệt tình với hấn một chút, dưng trào một chút, hấn có liên tưởng đến việc cô từng nhiệt tình như vậy đối với người đàn ông khác hay không? Nếu câu nệ một chút, cẩn thận một chút, hấn có cho rằng cô không yêu hấn như người đàn ông trước kia?

Bây giờ có thể tôn trọng nhau, còn có một loại cảm tình mông lung khiến cô vui vẻ. Một khi bị mất đi, đến thời điểm xích mích lẫn nhau, hấn còn có thể đối đãi mình như trước hay không?

Phụ nữ khó làm, phụ nữ đi lầm đường muốn quay đầu lại càng khó như lên trời. Cùng với một phần tình cảm cẩn thận, nơm nớp lo sợ, cô tình nguyện làm một bà cô đơn độc, vì lỗi lầm trước kia của mình mà bỏ mặc tuổi thanh xuân tươi đẹp và cuộc đời hạnh phúc.

Sau khi khóc lóc một trận, cô mới đi ra, đến nhà vệ sinh rửa mặt xong, hai mắt sưng đỏ quay lại bên giường, ngồi cạnh máy tính, mở văn bản ra.

Đó đều là cô lợi dụng chức vụ, từ bộ phận tài vụ lấy được sổ sách, bản ghi chép, từ văn phòng quy hoạch công ty và văn kiện đưa vào hoạt động, cả hóa đơn do ngân hàng cung cấp.

Dựa vào trực giác của phụ nữ, cô cảm giác được Từ Hải Sinh đứng sau lưng Trương Thăng làm rất nhiều chuyện phi pháp. Cô không thể để cho Từ Hải Sinh tiếp tục hại người, không thể để cho ông ta phá hủy Trương Thăng, hủy đi hy vọng của Trương Thăng.

Bởi vì Trương Thăng tín nhiệm Từ Hải Sinh, ân tình và tình bằng hữu, trước mắt không có chứng cứ rõ ràng, cô không thể để Trương Thăng biết chuyện này. Nếu không, hẳn sẽ cho là mình đang lấy việc công trả thù tư. Hơn nữa, một khi lộ ra sơ hở trước mặt Từ Hải Sinh, muốn tìm sơ hở của ông ta lại càng khó hơn.

Đây là chuyện cô muốn làm vì Trương Thăng. Thích hẳn, sẽ im lặng ở bên cạnh hẳn. Cả đời này, cô không hề tính lập gia đình, không nghĩ đến việc phát sinh bất cứ thứ gì cùng đàn ông nữa.

Cô rất rõ ràng, có một số việc, ta bỏ lỡ một lần thì cả đời chưa chắc sẽ có được lần nữa. Có một số người, ta nhất định phải buông tay họ ra, ở vận mệnh trước mặt, sinh mệnh cũng là bất đắc dĩ. Loại tình cảm mông lung này, tựa như ngẫu nhiên đi vào một gian phòng tràn đầy ánh trăng, ta có thể thường thức, nhưng lại không thể giữ nó lại.

Đèn huỳnh quang đổi thành đèn bàn, ánh trắng chiếu lên rèm cửa, ôn tồn mà xinh đẹp. Ánh trắng chiếu đến những nơi mà đèn bàn không chiếu đến, chiếu sáng một căn phòng. Ánh sáng này không giống như ánh sáng ban ngày, mà giống như có một tầng sa mỏng, dịu dàng. Đóa hoa bách hợp trên giường, trên mặt chăn là cây cỏ màu vàng, tất cả như được phác họa dưới ngòi bút nhỏ, rõ ràng nhưng lại không thể rõ ràng hơn.

Chung Khanh im lặng suy nghĩ, đối diện với máy tính, bắt đầu lắng đọng kiểm tra, đối chiếu mọi khoản tiền ra vào. Một điếu thuốc Moor kẹp ở ngón tay cô, làn khói thuốc lượn lờ như phong tỏa tâm hồn cô đơn lạnh lẽo của phụ nữ, nhân đậm như cúc, tâm tố như lan...

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Cuộc Sống Từ Trước Đến Nay Nhiều Tôi Luyện

Chương 2: Từ Địa Chợt Có Sinh

Chương 3: Ký Ưc Trăm Ngàn Độ

Chương 4: Phải Năm Bắt Cơ Hội

Chương 5: Cuộc Sống Nghèo Khổ Nửa Đây Nửa Kia

Chương 6: Bài Học Vỡ Lòng Về Kinh Doanh

Chương 7: Trong Nguy Hiểm Tìm Được Phú Quý

Chương 8: Đập Nồi Dìm Thuyền Đều Có Người

Chương 9: Việc Tốt Thường Gian Nan

Chương 10: Tùy Cơ Cua Gái

Chương 11: Củi Gạo Dầu Muối Tương Dấm Trà

Chương 12: Thương Hoa Tiếc Ngọc

Chương 13: Diêm Vương Gặp Quỷ Cũng Khó Chơi

Chương 14: Chủ Tịch Xã Cổ

Chương 15: Chốn Ăn Chơi, Ai Sợ Ai

Chương 16: Liễu Hạ Huệ Gợn Sóng

Chương 17: Lòng Người Không Đủ Rắn Nuốt Voi

Chương 18: Ném Mồi Dẫn Cá Sấu Vào Chuồng

Chương 19: Quân Lâm Thiên Hạ Phụng Cầu Hoàng

Chương 20: Vinh Hoa Phú Quý Cần Phải Dựa Vào Đọt Lậy

Chương 21: Tận Nhân Sự Rồi Mới Lắng Nghe Thiên Mệnh

Chương 22: Trên Đường Đi Gặp Tình Cũ

Chương 23: Lời Nói Ác Như Hàn Băng Thấu Xương

Chương 24: Thương Tâm Khó Bình

Chương 25: Hai Tâm Hồn Đồng Cảm Trong Trời Đông Giá Rét

Chương 26: Trời Không Phụ Người Có Tâm

Chương 27: Một Lòng Trung Can

Chương 28: Người Gặp Việc Vui Tinh Thần Phấn Khích

[Chương 29: Nhượng Năm Phần Lợi](#)
[Chương 30: Nỗi Khổ Tâm Lúc Xưa](#)
[Chương 31: Tình Thâm Lặng](#)
[Chương 32: Đêm Giao Thừa Đáng Nhớ](#)
[Chương 33: Đạo Nghĩa Hai Bên](#)
[Chương 34: Kiên Quyết](#)
[Chương 35: Khí Phách Trở Về Nơi Từng Sống](#)
[Chương 36: Phụ Nữ Ngoại Tình](#)
[Chương 37: Vui Buồn Lẫn Lộn](#)
[Chương 38: Gà Đẻ Trứng, Trứng Nở Ra Gà](#)
[Chương 39: Bỏ Bao Công Sức Cần Tính Kế](#)
[Chương 40: Nhân Sinh](#)
[Chương 41: Đế Quốc Bảo Nguyên Độc Chiếm Thiên Hạ](#)
[Chương 42: Đại Lão Thương Giới Trương Nhị Đản](#)
[Chương 43: Giơ Cần Câu Gần Mép Nước](#)
[Chương 44: Dám Khai Trương Rượu Hàm Hung](#)
[Chương 45: Anh Không Lưu Mạnh Thì Ai Lưu Mạnh?](#)
[Chương 46: Cưới Vợ Là Phải Cưới Như Vậy](#)
[Chương 47: Mũi Tên Làm Thương Tồn Tình Người](#)
[Chương 48: Thị Phi Hoàn Toàn Do Con Người](#)
[Chương 49: Cô Gái Khả Ái Bàn Bên](#)
[Chương 50: Không Phải Oan Gia Không Tự Đầu](#)
[Chương 51: Không Phải Oan Gia Không Tự Đầu \(2\)](#)
[Chương 52: Anh Em Cùng Năm Viện \(1\)](#)
[Chương 53: Anh Em Cùng Năm Viện\(2\)](#)
[Chương 54: Sắp Chia Tay Ân Cừ Tiêu Tán](#)
[Chương 55: Rượu Ngàn Ly \(1\)](#)
[Chương 56: Rượu Ngàn Ly \(2\)](#)
[Chương 57: Ô Long Say Cứu Mỹ Nhân Say](#)
[Chương 58: Đi Mòn Gót Sắt Tìm Chặng Thấy](#)
[Chương 59: Gặp Tri Kì Ngàn Chén Rượu Cũng Ít \(1\)](#)
[Chương 60: Gặp Tri Kì Ngàn Chén Rượu Cũng Ít \(2\)](#)

[Chương 61: Tuyển Quân, Mua Ngựa Mừng Khai Trương \(1\)](#)
[Chương 62: Tuyển Quân, Mua Ngựa Mừng Khai Trương \(2\)](#)
[Chương 63: Giai Nhân Đến Đạo Bước Tiêu Dao \(1\)](#)
[Chương 64: Giai Nhân Đến Đạo Bước Tiêu Dao \(2\)](#)
[Chương 65: Tồn Thương Tình Cảm Cản Trở Việc Lái Xe \(1\)](#)
[Chương 66: Tồn Thương Tình Cảm Cản Trở Việc Lái Xe \(2\)](#)
[Chương 67: Hừm! Lời Dạy Bảo Của thầy Giáo Trương \(1\)](#)
[Chương 68: Hừm! Lời Dạy Bảo Của thầy Giáo Trương \(2\)](#)
[Chương 69: Yêu Khiến Cho Tâm Linh Tương Thông](#)
[Chương 70: Mọi Sự Đã Chuẩn Bị \(1\)](#)
[Chương 71: Mọi Sự Đã Chuẩn Bị \(2\)](#)
[Chương 72: Nhanh Chóng Phát Triển](#)
[Chương 73: Trường Giang Sóng Sau Đè Sóng Trước \(1\)](#)
[Chương 74: Trường Giang Sóng Sau Đè Sóng Trước \(2\)](#)
[Chương 75: Sóng Võ Bờ](#)
[Chương 76: Nước Mắt Hồng Nhan](#)
[Chương 77: Câu Cá](#)
[Chương 78: Hồng Nhan Say Rượu](#)
[Chương 79: Hoa Thơm Tự Có Bướm Tới](#)
[Chương 80: Thay Mận Đổi Đào Giải Hiếu Lầm](#)
[Chương 81: Sâu Mọt Bắt Đầu Đục Khoét Thân Cây](#)
[Chương 82: Chuyện Kỳ Quái](#)
[Chương 83: Nhất Lộ Thái Hồng](#)
[Chương 84: Vô Tình Nhật Được Điện Thoại](#)
[Chương 85: Ông Chủ Sở Thật Cứng Rắn](#)
[Chương 86: Anh Em Bất Hòa](#)
[Chương 87: Tận Tình Khuyên Bảo Hắc Tử](#)
[Chương 88: Hoa Tắm Sau Mưa](#)
[Chương 89: Rượu Không Say, Chỉ Mỗi Người Tự Say](#)
[Chương 90: Chửi Sặc Vào Đầu Hỏi Lại Tình](#)